

Giới thiệu Ba Bé Bi Là Nam Chính Phản Diện

Các bạn có bao giờ nghĩ vì sở thích đam mê đọc truyện mà bị xuyên không vào tương lai chưa? Thế mà nữ chính của chúng ta vì đam mê đọc ngôn tình mà ngày nào cũng qua tiệm sách kế nhà ngồi đọc truyện, khi đọc xong cuốn sách thì mình cũng xong luôn qua truyện Ba Bé Bi Là Nam Chính Phản Diện của tác giả Vũ Lạc Ái.

Khi tỉnh dậy thì cô đã trong chính cuốn tiểu thuyết mình đọc ở nơi hoàn toàn xa lạ, xuyên không đến thế kỷ ở tương lai, cùng nam chính tham gia phá án có chút trinh thám và mạo hiểm khi cô bị nam chính ăn sạch sành sanh đến nỗi mang cốt nhục của hắn.

Mời các bạn theo dõi từng chương chuyện để cảm nhận nỗi niềm của cô phải trải qua, khi bị người mình ghét chiếm đoạt sẽ như thế nào, tất cả hứa hẹn sẽ mang đến nhiều bất ngờ cho các bạn.

Bạn đang đọc truyện *Ba Bé Bi Là Nam Chính Phản Diện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Xuyên đến tương lai

Bầu trời cao mang những vệt mây đỏ, cam vắt ngang chân trời báo hiệu một ngày đẹp trời sắp kết thúc để nhường cho màn đêm u tối. Tôi tung tăng đi trên con đường quen thuộc, nhìn khắp thôn xóm nhuộm ánh nắng chiều đỏ rực. Tâm trạng tôi hôm nay vô cùng tốt đẹp, sáng hôm nay vừa nhận được bằng tốt nghiệp ba mẹ tôi hết sức vui mừng. Thời gian sắp tới tôi sẽ rảnh rỗi, sáng nay nghe đứa em họ nói tiệm sách đầu phố vừa nhập về một số lượng truyện ngôn tình lớn, giảm giá trong ba ngày nên giờ đây tôi mới tung tăng đi như thế này.

Chú chó lông xù của bà tư hàng xóm thấy bóng dáng mảnh mai, cột tóc đuôi gà, mặc quần sọt ngắn màu đen, áo thun màu trắng là tôi đây hăng say đi như sắp ra trận chiến nên từng bước chân thật vang lăm phiền giấc ngủ của nó nên ngừng đầu nhìn tôi như muốn nói “đứa nào làm phiền ông đây”. Tôi quay đầu trùng mắt với nó, tay với xuống chân lấy đuôi dép lao đang mang dưới chân cầm lên chỉ về hướng nó “còn nhìn nữa bà đây chọi lỗ đầu mi”. Con Kiki của bà tư sợ hãi nhanh chân chạy vào nhà, đưa cái mõng mập lúc lắc như muốn nói với tôi “chọi ta đi, thách mi chọi được ta đây”.

Tôi quay đầu khinh bỉ đi tiếp “đồ không có chí khí của chó mà” lẽ ra nó nên nhe răng, gầm gừ với tôi mới đúng chứ.

Tiệm sách của thím Du hôm nay rất đông khách, có lẽ người ta nghe tin giảm giá nên tranh thủ đến đây ôm sách về đây mà. Tôi chen chúc vào tiệm, tiệm khá lớn, đầy đủ các loại sách ngôn tình và truyện tranh. Tôi chọn dãy ngôn tình thẳng tiến. Không khí ồn ào, náo nhiệt làm tôi có cảm giác hít thở không thông. Tôi chọn bừa mấy quyển ngôn tình có tựa đề kinh dị và hài hước thể loại trinh thám rồi đến quầy tính tiền, sau đó đi một mạch về nhà chuẩn bị “bế quan tu luyện”.

Tôi vừa bước ra khỏi tiệm sách, trên bầu trời mưa phùn lất phất rơi, xa xa phía chân trời có từng tia chớp dài lóe sáng. Đột nhiên đầu óc tôi cảm thấy hoa mắt, chóng mặt, tôi lắc lắc đầu định thần lại thì cảm giác ấy biến mất. Ôm sách vào lòng tôi nhanh chân chạy về nhà, sao con đường hôm nay quen thuộc mà xa lạ đến thế. Đường như chưa ăn cơm chiều nên năng lượng tôi đang yếu dần, mấy sắp hết pin rồi.

Gần một tuần nay tôi luyện “Mưa đêm rã rích” của tác giả có một cái tên nghe rất hài : Đậu Khẩu. Cứ mỗi lần cầm lấy quyển ngôn tình này tôi lại nghĩ đến những tên “thảo khẩu”. Quyển ngôn tình này rất hay, viết về trinh thám phá án, có những tình tiết cùng vụ án khiến tôi phải sợ rằng mình cũng có những lúc tôi rất cảm phục và sợ hãi nhân vật nam chính : một người đàn ông vô cùng quyết đoán và dứt khoát, hành sự cũng vô cùng tàn nhẫn. Tôi rất khâm phục những nhân vật chính trong truyện, họ cùng nhau vượt qua mọi hoàn cảnh khó khăn, tình bạn bền chặt, tình yêu trong cuộc chiến cũng mạnh mẽ, vững vàng.

11h kém 20 phút ngày X cũng là lúc tôi đọc xong 2 quyển “Mưa đêm rã rích”, truyện kết thúc khiến tôi hụt hẫng, nhưng không sao truyện chủ yếu nói về phá án mà. Dù nam nữ chính không có kết thúc là hôn lễ đình đám cũng không sao. Chỉ biết là giờ này tôi đang rất mệt, suốt 6 ngày nay tôi đều hết nằm lại ngồi nên giờ tôi thấy rất buồn ngủ. Một cơn gió mùa thu thổi qua làm màn cửa lay động, đôi mắt tôi theo cơn gió nhẹ nhàng khép lại mi.

Trong giấc ngủ chập chờn, tôi thấy cả cơ thể mình rất lạnh rồi lại rất nóng, miệng đắng lưỡi khô, đầu tôi vô cùng đau, tôi muốn thức dậy xem chuyện gì đang xảy ra với mình nhưng dường như mắt tôi nặng trĩu không tài nào mở ra được. Tôi muốn gọi ba, mẹ nhưng đôi môi dù cố gắng cách mấy cũng không thể nào mấp máy, cánh tay tôi muốn cử động cũng là một điều khó khăn. Cuối cùng tôi chìm vào giấc ngủ sâu.

Đầu tôi đau quá, tôi mờ mắt. Đập vào mắt tôi là căn phòng trắng toát, chắc ba mẹ tôi đưa tôi vào bệnh viện đây mà. Tôi cố gắng ngồi dậy, chưa kịp quan sát xung quanh thì có tiếng mở cửa một người phụ nữ ăn mặc sang trọng đi vào. Tôi ngạc nhiên nhìn bà ta. Bà ta có vẻ rất vui mừng khi nhìn thấy tôi:

- Thi Thi con tỉnh rồi! Con thấy trong người thế nào, tiểu bảo bối của bà con có cảm thấy không khỏe chỗ nào không?

Trong đầu tôi như có một luồng điện cao thế chạy ngang “Thi Thi”? “Thi Thi là ai?” Tôi mở to mắt kinh ngạc nhìn người phụ nữ vừa bước vào cửa. Người phụ nữ đến gần tôi, đưa tay đặt lên đầu tôi. Tôi giật mình lui về phía sau chạm phải giường bệnh.

- Con làm sao thế? Vẫn chưa khỏe à?

- Con.... Tôi khề lên tiếng, không biết làm sao.

- Bảo bối, con đói à?

Tôi quan sát kỹ người phụ nữ trước mắt, bà ta khoảng 50 tuổi, nhìn đáng vẻ cao sang quý phái, làn da trắng nõn nà, bên vai mang một chiếc túi da rất đẹp, trên người mặc một bộ váy bó sát màu đỏ rực, khoát một chiếc áo lông cừu màu trắng. Đúng mẫu phụ nhân cao quý đây mà. Nhưng tôi không quen người này. Tôi chậm rãi lên tiếng:

- Cô ơi, cô nhận nhầm người rồi ạ! Cháu không phải Thi Thi đâu cô!

- Thi Thi con nói gì vậy hả? Đang mang bệnh mà vẫn đùa à? Người phụ nữ xinh đẹp mỉm cười xoa đầu tôi.

- Cô ơi, con không biết cô! Tôi tránh né bàn tay bà ta.

- Bác sĩ....bác sĩ.... cháu gái tôi không nhận tra tôi....người phụ nữ chạy ra khỏi cửa miệng không ngớt gọi tìm bác sĩ. Chẳng mấy chốc có hàng loạt bác sĩ bước vào căn phòng bệnh rộng lớn nơi tôi nằm.

Tôi kinh sợ “gi thế này, sao lại có nhiều bác sĩ như thế, tôi đâu phải tổng thống hay đại gia” chưa kịp tiêu hóa thì một đám bác sĩ khoảng 7, 8 người đến đè tôi xuống giường. Người cầm ống nghe áp lên ngực tôi, người đưa tay sờ trán tôi, kẻ thì nhìn tôi rồi rít. Vị bác sĩ áp tai nghe lên người tôi chớp mắt hỏi:

- Cháu có thấy choáng váng đầu không? Có cảm giác buồn nôn không? Đầu có đau không?

- Có một chút. Tôi không kịp tiêu hóa lời ông ta nhưng vẫn trả lời theo quán tính.

Sau vài phút, vị bác sĩ có vẻ cao nhất trong số họ quay sang người phụ nữ xinh đẹp, cao quý nói:

- Chủ tịch Lô, tôi nghĩ tiểu thư bị sốt cao quá độ nên tạm thờ mắt trí nhớ rồi!

- Cái gì? Sao có thể như thế? Vị phu nhân cao quý ôm miệng, mắt rung rung.

- Chủ tịch, bà nên bình tĩnh ah, chuyện này cũng không có gì nguy hiểm hết! Một vị bác sĩ nữ trẻ trung chen vào.

- Ôi, cháu của tôi huhu... Chủ tịch Lô nhào tới ôm tôi nức nở, nước mắt nước mũi thi nhau chảy xuống.

- Cô ơi,....cô..... tôi không hiểu mô tê gì hết “thế này là sao? Tôi đang ở đâu? Vị phu nhân này là ai?”

- Ô, Lô Ái Thi, cháu nhớ lại đi. Bà là người thân nhất của cháu, là bà nội cháu đây! Cháu tên là Lô Ái Thi là cháu gái duy nhất của họ Lô giàu có. Cháu còn có hai người anh trai rất thương yêu cháu. Quý phu nhân vừa gào khóc vừa huyền thuyên kể lể.

- Tôi....tôi... tôi mơ màng, không biết bà ta đang nói gì? Sao lại nhận lầm người như thế này kia chứ.

- Ba , mẹ tôi đâu? Tôi muốn gặp ba mẹ tôi! Mau cho tôi gặp ba mẹ...hu hu.... tôi thật sự kinh sợ, sợ mình bị bắt cóc, tôi khóc gào lên.

- Cháu gái, cháu đừng kích động! Có gì từ từ nói! Các bác sĩ lên tiếng khuyên bảo tôi.

- Thi Thi, ba và mẹ con đã mất từ lâu. Con chỉ còn bà nội và hai anh trai mà thôi! Lô phu nhân nghẹn ngào nhìn đứa cháu gái bị mất trí của mình.

Tôi càng ngày càng kinh sợ, đưa tay gỡ dây chuyền nước biển trên tay, tay tôi đau đớn, máu trong người vọt ra nơi cổ tay vừa rút kim tiêm truyền nước. Tôi ngẩn người, tay tôi sao nhỏ bé thế này? 21 tuổi bàn tay của tôi cũng thuộc dạng nhỏ nhắn nhưng không nhỏ đến mức độ này, từng ngón tay tôi không được trắng mướt và thon thả như thế này, móng tay cũng không dài. Tôi nhìn một lượt khắp cơ thể mình : quá nhỏ bé. Như sét đánh ngang tai, tôi hốt hoảng:

- Tôi muốn soi gương, cho tôi chiếc gương!!!!!!!!

- Được, được...y tá tìm gương lại đây! Vị bác sĩ trưởng muốn trấn tĩnh tôi nên cũng hỏi y tá nhanh chóng tìm gương.

Một lúc sau, y tá hốt hải chạy vào, trên tay cầm chiếc gương đưa cho tôi. Tôi cầm lấy chiếc gương, nhanh chóng soi mặt mình vào. Một gương mặt trẻ con hiện ra trong gương, môi hồng răng trắng, làn da trắng nõn nà, đôi mắt to tròn hai mí trong veo. Tôi giật mình, đánh rơi chiếc gương trên tay. “Không thể nào, ngàn lần không thể. Đây không phải là tôi, làm sao có thể kia chứ” Tôi quá bất ngờ và kinh hãi, ngất xỉu.

Bạn đang đọc truyện *Ba Bé Bị Là Nam Chính Phần Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Thân phận mới, cuộc sống mới, gia đình mới

Cho tới bây giờ tôi đến thế giới này đã được 88 ngày tôi vẫn chưa thể tin được chuyện tôi đã chết và linh hồn xuyên không đến đây. Tôi đã đến thế kỷ 22, một thời đại mà ở thế kỷ 21 con người thường hay suy nghĩ về nó. Giờ đây, tôi không còn là Hạ Như Mai nữa mà đã trở thành Lô Ái Thi. Nói một chút về tôi của hiện tại.

Lô Ái Thi là đứa cháu thứ ba của nhà họ Lô, trên tôi còn có hai anh trai đa tài là Lô Hường Nhật và Lô Tử Nam. Tôi có một bà nội rất yêu thương tôi tên bà là Cao Quân Nhã, hiện nay người ta gọi bà là Lô chủ tịch hay Lô phu nhân.

Tôi năm nay 10 tuổi, cách đây ba tháng “tôi” vì sốt cao nên đã mất trí nhớ tạm thời hoặc là vĩnh viễn “đương nhiên là vĩnh viễn rồi”. Khi tỉnh lại thì thay đổi hoàn toàn, từ sở thích ăn mặc đến tính tình, thói quen. Đến với thế giới này gần ba tháng nhưng tôi vẫn chưa nhìn thấy hai anh trai mà bà nội hết lời khen ngợi, bà nói họ đang bận việc ở nước ngoài chưa thể trở về.

Cuộc sống hiện tại đối với tôi mà nói là rất sung sướng, cơm ngon, áo đẹp không gì là thiếu thốn. tôi như một nàng công chúa sống trong cung điện. Thế nhưng, vị công chúa thật sự đã hồn lìa khỏi xác mất rồi. Thiên nga đã hồn lìa khỏi xác không biết bay đến nơi đâu, giờ đây con le le đang ở trong thế xác thiên nga tha hồ bay nhảy. Với tính cách của tôi không làm xáo trộn cuộc sống nhàn chán này mới là chuyện lạ. Và thế là hàng loạt chuyện đã xảy ra...

Vào một ngày đẹp trời, tôi học đánh đàn Piano khiến giáo viên phải chạy toé toét. Biết làm sao được, tôi bẩm sinh là người yêu âm nhạc nên khi được chơi đàn tôi bấm một cách điên cuồng nhất khiến cả căn phòng âm thanh hỗn tạp, đất bằng dậy sóng. Lần thứ nhất cô giáo xinh đẹp kiên nhẫn chỉ dạy, lần thứ hai cô mỉm cười “không sao, chúng ta làm lại”. Lần thứ ba, cô giáo nghiêng răng ken két “sao đứa nhỏ này ngu thế nhỉ”. Lần thứ tư, cô giáo bạo lực nắm tay tôi “cô bảo em thả lỏng, chuyên tâm lắng nghe em tại sao không nghe lời, tại sao khiến tôi phải nổi điên em mới cam tâm
...hijfdcbgskchivkwhfvihvfi.... ..... ”: Piano học không xong. Cô giáo xinh đẹp đứng dậy chỉnh y phục, cong mông chạy mất.

Tôi đi học võ đạo : cái môn tôi đam mê nhất, cuối cùng cũng thành công. Ba năm học võ thân hình trở nên mạnh mẽ, dẻo dai ở trường tôi cũng nổi tiếng không kém lúc nào cũng đứng nhì lớp “lợi dụng kiến thức kiếp trước ấy mà”. Suốt ba năm tôi vẫn không hề trông thấy hai ông anh.

Một hôm, tôi đang ở phía sau vườn hí ha hí hửng trèo lên cây xoài hái trái. Chờ hai tháng nay mới có xoài ăn tôi đâu thể bỏ qua, nhanh tay hái trái rồi quăng xuống thâm cỏ dưới đất, đang quăng hăng say thì tôi nghe thấy tiếng la to “á”. Tiếng la bất ngờ khiến tôi giật mình suýt chút nữa đã rơi từ trên cây xuống, cũng may tôi phản ứng kịp tóm lấy nhánh cây:

- Là ai? Ai dám cả gan xâm nhập lãnh địa của ta? Dám thừa cơ hành thích bốn vương? Là kẻ hèn nào mau bước ra đây? Thân mình treo lủng lẳng trên cây, tôi hét lên “cmm, ngàn cân treo sợi tóc”

Phía dưới vẫn không có ai lên tiếng, tôi sốt ruột lia đôi mắt như laser của mình bắn tứ phía. Sau khi nhìn thấy tên “thích khách” kia cũng là lúc tôi rớt cái bịch xuống đất.

“Có trai, trai quá đẹp”

Trai đẹp khiến tôi mê đắm quên cả nắm nhánh cây, tôi buông tay lúc nào không hay, và rồi tôi rơi cái bịch như trái mít rụng. Anh nhìn tôi mỉm cười, nụ cười chói chang giữa ánh nắng chiều, tim tôi đập điên cuồng, hai mắt trái tim bay ra bang bang. Anh vẫn nhìn tôi mỉm cười, nụ cười này sao tôi thấy có chút vô lại nhỉ. Lắc đầu tôi đứng dậy:

- Anh trai xinh đẹp, anh tìm ai?

Anh trai xinh đẹp nhướng mày, một tay hời hợt bỏ vào túi quần, tiến tới đưa tay phui phui quần áo của tôi. Tôi nhìn mà ngây người, chẳng chờ đợi tôi chụp lấy tay anh ôm vào lòng:

- Anh tìm em sao? Anh đẹp trai?

Anh nhìn tôi, đưa tay ôm má tôi:

- Em mất trí nhớ thật à? Anh còn tưởng bà nội nói đùa! Thần sắc anh ngưng đọng, thờ dài.

- Bà...bà nội..... tôi đau xót, anh nói bà nội...nhìn kỹ anh tôi đã hiểu ra tất cả “có lẽ, đây là anh cả hay anh hai gì đó của tôi rồi”

- Anh là anh hai của em! Lô Tử Nam kéo tay tôi hướng vào nhà.

- Ô...anh hai... tôi sụp đổ rồi, tại sao anh trai tôi lại mỹ nam thế này, hiện tại tôi chỉ muốn chạy ra bắt lại những mảnh vụn vỡ của con tim mình đang tung tăng bay nhảy từ hướng mà thôi.

Theo anh trai vào nhà tôi còn gặp được anh cả, anh cả cũng đẹp trai không kém gì anh hai thế nhưng tôi không hưởng được nên đành đi theo xây dựng tình cảm thuận tiện ăn chút đậu hủ, cứ có dịp là tôi lại ăn đậu hủ, món này ăn hoài tôi không thấy chán. Hai người anh của tôi cứ tưởng em gái vô cùng thương yêu mình nên càng vui khi tôi thân với họ, nếu họ biết được tôi muốn vụn trộn ăn đậu hủ và muốn tạo dựng mối quan hệ tốt đẹp để sau này họ bảo vệ mình chắc họ sẽ tức chết.

Anh cả hơn tôi 12, anh hai hơn tôi 10 tuổi. Họ thường xuyên vắng nhà do phải đi làm ăn xa. Họ Lô nhà tôi sản nghiệp đứng thứ 8 Châu Á thường xuyên làm từ thiện nên mọi người rất quý mến, hai anh thường đi khắp châu lục ủng hộ từ thiện. Lần này trở về sau chuyến đi Châu Phi kéo dài.

Bà nội tôi rất vui mừng, cả nhà mở tiệc tối khuya.

- Bà nội, em gái dường như thay đổi rất lớn. Anh cả hướng bà nội ôn nhu.
- Phải, năng động hơn trước cung hay quậy phá làm nội đau cả đầu! Lô phu nhân gấp một miếng thịt bò trả lời.
- Ha ha con thấy em ấy dễ thương hơn trước nhiều! Anh hai xoa đầu tôi.
- Aiya..bà nội người ta nào có quậy phá. Tôi vội vàng làm nũng “nếu không như thế đâu giống cô gái 13 tuổi”
- Được, được...không quậy....không quậy! Bà nội đầu hàng.

Cả nhà ấm áp bên bàn tiệc, tôi cảm thấy kiếp này nhất định tôi sẽ rất hạnh phúc, sẽ được sống như một nàng công chúa cổ tích rồi. Nhưng hiện tại tôi không biết sau này cuộc sống của tôi có muôn màu muôn vẻ...

Năm tôi 17 tuổi, trong một lần giành xem chương trình TV với anh hai, cả nhà đã phát hiện ra tôi có “siêu năng lực”. Điều này đã làm thay đổi toàn bộ cuộc đời của tôi.

- Nam Nam, em muốn xem hoạt hình! Anh có nghe không? Người ta muốn xem hoạt hình!!!! Tôi kéo áo anh hai, ra sức đu bám lên người anh.
- Chờ một chút,... anh hai tôi không thêm đề ý tôi đag ý oi, vẫn chăm chú vào màn hình TV 52 inch trên đó có một đôi nam nữ đang diễn cảnh yêu nhau lãng mạn.
- Đàn ông, con trai gì mà mê phim thần tượng lâm ly, bi đát! Tôi chống hai tay lên eo, phồng má tỏ vẻ khinh bỉ. Nhà tôi chỉ có một mình tôi mê phim nên đặt một cái TV duy nhất ở phòng khách, chẳng hiểu vì sao hôm nay anh hai bị chạm dây thần kinh số mấy mà ngồi đây xem TV, đã xem suốt 3 tiếng lẻ 19 phút rồi.

Vẫn không có phản ứng, tôi lăm bằm nhìn chăm chăm cái TV mong sao nó dứt điện cho anh ấy nghỉ xem luôn, thật bất ngờ sao ý nghĩ đó cái TV bỗng phụt một cái âm thanh linh kiện như bị đốt cháy kêu xèo xèo. Anh trai tôi giật mình, từ ghế nhảy phắt dậy.

- Sao thế này? Sao TV tự ngưng hư thế nhỉ?
- Oa...em thật lợi hại mà, em vừa nhìn vào nó mong cho nó bị hư thế là hư thật rồi ha ha! Tôi hồn nhiên nhảy tung tung ăn mừng.
- Hừ, em tưởng em là siêu nhân mặc quần si líp mà khoát áo choàng à? Anh trai khinh bỉ. Rồi nói tiếp:
- Có giỏi em làm điện thoại anh hư đi, xuy!
- Anh.....vậy đưa đây! Thật ra tôi chỉ muốn đùa, tôi nghĩ lúc này trùng hợp mà thôi.
- Đưa thì đưa, ai sợ em chứ! Anh hai 27 tuổi trẻ con của tôi móc điện thoại ra, nhếch mép cười.
- Hừm.....úm ba la....điện thoại oi hư đi!!!! Tôi cầm điện thoại giờ qua giờ lại, miệng “niệm thần chú”.
- Ha ha...đã hư chưa? Anh trai chân gác lên bàn, tay cầm tách cafe húp sột sột.

Tôi bấm nút nguồn, điện thoại vẫn sáng màn hình. Tôi vờ giận dữ, nhìn chăm chăm chiếc điện thoại:

- Mày có hư hay không, cầm mày phát sáng đấy!
- Em đang nằm mơ đấy à? Trả lại cho anh, anh gọi người ta mang TV mới đến. Anh hai giờ tay lấy lại chiếc điện thoại. Tôi đành bịu môi đưa nó cho anh, xoay lưng đi về phòng. Bỗng phía sau anh hai quát lên.

- Đứng lại!

Tôi giật mình, đứng lại, đằng sau xoay.

- Có cần hét to như vậy không chứ, tim em sắp rớt mất rồi!
- Em...em... anh hai áp ứng.
- Em...em cái gì, đàn ông con trai ăn nói gì mà áp a áp ứng. Tôi cáu kỉnh vì bị quát.
- Em...làm hư điện thoại anh rồi! Anh hai, trợn mắt nhìn tôi.
- Gì cơ.... tôi càng trợn mắt to hơn nhìn anh.

- Anh đùa à? Người ta chỉ mới cầm một tí, em đâu phải là siêu nhân! Tôi nhanh chóng phản bác.

- Không tin thì em xem. Anh hai đưa chiếc điện thoại về phía tôi, tôi vội vàng cầm lấy.

Thật không thể tin mà, nó hư thật rồi. Tôi cố sức bấm nhưng chẳng lên cái gì, màn hình vẫn tối thui thui lì. Trùng hợp thật, điện thoại đúng lúc vào tay tôi thì hạn sử dụng cũng hết. Tôi quay sang anh trai.

- Ấy da, chắc là đúng lúc nó bị hư, chẳng liên quan gì tới em đâu!

Anh hai không nói gì, chạy nhanh lên lầu ôm xuống hai chiếc điện thoại khác. Nhìn tôi bằng ánh mắt lấp lánh như muôn vì sao.

- Em mau thử đi, biết đâu em có siêu năng lực thì sao? Làm gì trùng hợp đến vậy kia chứ? Mau thử, mau thử. Anh hai nhét hai chiếc điện thoại vào tay tôi.

- Thử...thử gì? Tôi đứng hình.

- Mau thử làm nó hư! Anh trai hớn hờ.

Tôi nhìn hai chiếc điện thoại di động xị trên tay suy nghĩ. “có thật không ta” từ nhỏ tôi luôn mơ ước mình có siêu năng lực nha. Mím cười tôi cầm hai chiếc điện thoại, nhìn vào nó mong cho nó không thể khởi động được nữa. Sau vài phút, tôi bấm bấm... quả thật nó tối đen màn hình rồi, anh hai nhìn thấy càng hơn hờ.

- Wow...Ái Thi, em có siêu năng lực thật rồi!

- Em... tôi vẫn chưa thể tin, chợt nhớ tới một bộ phim xem từ kiếp trước “Vì sao đưa anh tới” tôi nhìn lên trần nhà, mong sao cho đèn điện vỡ vụn hết ra. Một sự thật kinh khủng xảy ra. Toàn bộ đèn trên trần đột nhiên vỡ vụn, cả căn nhà bao trùm trong bóng tối.

- Aaaaaaaaa..... tiếng anh trai và tôi cùng hét lên.

Từ đó cuộc sống tôi bắt đầu thay đổi thật rồi.... ..

Bạn đang đọc truyện *Ba Bé Bi Là Nam Chính Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Lựa chọn cuộc sống

Sau khi năng lực tôi bộc lộ, cả nhà ai cũng đối với tôi “nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa” sợ tôi không vui mà phá hủy đồ đạc trong nhà. Nhất là anh hai, suốt ngày không lo làm ăn cứ lèo đèo theo tôi đòi tôi truyền thụ “siêu năng lực” cho bằng được. Mọi việc đều giao cho anh cả, anh cả quá tức giận nên thuê cả chục Tổng giám đốc về quản lý tập đoàn Lô thị, sau đó xách mông đi du hí với bồ. Kéo theo việc đó là kết quả bà nội cũng tức giận “Minh còn không dám bỏ nhà đi du lịch, thế mà thằng nhóc Lô Hướng Nhật khốn kiếp ấy lại bỏ một đồng tiền đi thuê người quản lý công ty, tiền ơi là tiền”. Bà nội không cam tâm anh trai phá sản, nên cũng thu dọn đồ rủ bạn bè đi Hawaii du lịch với châm ngôn “Cả nhà đồng lòng, có gì cháu trai muốn phá sản mà mình không giúp kia chứ”.

Thật là hết sức nói nổi, tiền mà anh cả vung tay thật lớn. Anh ấy nghĩ mình đang phát tởm hay sao chứ! Người ta đứng phát tởm một tiếng 200K, còn anh ấy phát thì một tiếng mất mấy tỷ bạc. Thôi kệ, dầu sao cũng sẽ thu trở về, mình chỉ việc ăn ngủ là đủ. Khi nào cả nhà ra đường ngủ thì mang anh cả với anh hai ra đường bán nhan sắc cũng kiếm được chút đỉnh tiền. Anh hai quá là phiền mà, sau lần thứ N anh ấy theo sau tôi ầm ĩ cuối cùng tôi cũng không thể chịu được nữa, tung một cú sút mạnh hơn cả Ronaldo thế kỷ 21 đá bay anh ấy ra khỏi phòng, đóng cửa, ngã xuống giường, ngáy o o...

Trong giấc ngủ, tôi mơ mơ màng màng nghe có tiếng đánh nhau, có tiếng hô to “Chú Tề. Chú mau chạy đi, nếu không sẽ không kịp....” đầu đó có tiếng mưa ào ào như trút nước, tôi giật mình tỉnh giấc, trán tôi đầm mồ hôi. Nào có mưa gió gì chứ? Ngoài trời nắng vẫn gay gắt mà. Tôi vào toilet rửa mặt, tắm rửa thay quần áo mới rồi xuống lầu ăn trưa. Di giúp việc thấy tôi mỉm cười, bắt đầu tám chuyện.

- Lô Lô khi nào cháu nhập học?

- Dạ, khoảng nửa tháng nữa ạ! Tôi lễ phép trả lời.

- Oh, năm nay cháu vào lớp 12 rồi, cố gắng lên nhé! Di ngồi đối diện tôi mỉm cười hiền hòa.

- Vâng ạ! Tôi cho một miếng thịt ba chỉ vào mồm vừa nhai ngồm ngoàm vừa trả lời.

Chẳng có kịch bản phách lối tiểu thư, chẳng có hình tượng thực nữ. Tôi nguyên hình là một con sói trắng di động, ngồi trên bàn cơm hai tai vênh vênh, cái đuôi lúc lắc, không giữ nổi hình tượng tiểu thư gia giáo. Trên lầu có tiếng bước chân, anh hai tôi : Lô Từ Nam ngáy ngủ vừa đi vừa bẻ eo, bẻ tay rôm rốp.

- Ăn mà chẳng rú anh, uống công người ta yêu thương! Anh hai ra về “đau xót”

Tôi đưa tay xới một muống com to đùng, nâng tay cung kính đưa về phía anh.

- Cung nghênh bệ hạ dùng com!

- Ngoan.... anh hai được nước xoa đầu tôi cười hì hì

Dì Trần giúp việc thấy điệu bộ của hai anh em tôi cười xùy một tiếng. Chẳng có chuyện đấu tranh gia tộc chiếm đoạt tài sản, chẳng có việc anh em bất hòa. Gia đình tôi có bốn người luôn yêu thương nhau, sống hòa bình êm ấm. Điều này làm tôi cứ tưởng con sói nhỏ bé là tôi sẽ mãi sống trong hạnh phúc ấm êm như thế này, ai ngờ cho đến một ngày tôi vô tình gặp một con sói già lông đen, phúc hắc tôi mới biết cuộc sống không chỉ màu hồng. Mỗi lần gặp con sói già ấy, tôi đã nhỏ bé lại bùm một cái biến nhỏ bé hơn. Nhưng đó là chuyện sau này...

Gần đây, tôi thường hay mơ mộng vớ vẩn, nghe thấy âm thanh tạp nham rất nhiều. Thậm chí lúc không ngủ cũng có thể nghe thấy âm thanh kỳ quái. Lần thứ nhất tôi tìm kiếm xung quanh, lần thứ hai tôi tưởng mình nghe lầm, nhiều lần như thế tôi đi gặp bác sĩ tâm lý. Bác sĩ vẫn không giúp được gì cho tôi. Cho tới hôm nay trên bàn ăn sáng, vẫn như thường ngày chỉ có tiểu Nam và tôi. Bà nội và anh cả vẫn chưa về. Dì Trần vừa mang đồ ăn lên vừa riu rít.

- Sáng nay, thời sự kênh GF đưa tin Tề Gia Đức chủ tòa soạn báo NN bị giết chết vứt xác trên đường lớn, thật đáng sợ!

- Tề Gia Đức! Anh hai lắm bảm.

- Nghe thật đáng sợ! Tôi rùng mình.

- Ông ta bình thường đời tư rất lộn xộn, hắc bạch trộn đều! Tiểu Nam nhà tôi có vẻ hiểu biết chút ít về ông ta, thao thao bất tuyệt.

- Sao này em thi vào ngành cảnh sát nhất định sẽ bắt hết bọn giết người man rợ như thế này! Tôi tỏ ra đầy bản lĩnh.

- Được...anh em chờ ngày đó ahhhh... anh hai cổ vũ tôi.

Tôi tốt nghiệp THPT, từ khi tôi xuyên qua đi học lại thì cũng biết được thêm về thế giới này. Thế kỷ 22, đâu đâu cũng ca tụng PW : Protect world. Nhớ lại, lần đầu nghe cái tên này tôi hết sức kinh sợ, lập tức nhớ tới tiểu thuyết “Mưa đêm rã rích” của Đậu Khấu. Sau khi tra xét tất cả, bộ não vạn năng của tôi đưa ra đáp án, tôi đã xuyên tới tương lai, y như trong tiểu thuyết “Mưa đêm rã rích”. Cảm giác của tôi lúc ấy ra sao? Tôi quá hưng phấn, tôi muốn gia nhập PW. Tôi cũng có siêu năng lực, có chút võ phòng thân chắc là khả năng được tuyển sẽ rất cao đây.

Vui vẻ bao nhiêu thì thất vọng có thừa, suy đi nghĩ lại tôi rất sợ Lão đại của tổ chức đó. Ba năm trước Diệp Gia Thành đã leo lên chiếc ghế cao nhất trở thành thủ lĩnh PW mất rồi. Chỉ cần nghĩ tới anh ta, nghĩ tới ba chữ Diệp Gia Thành thì tôi lại thấy lạnh sống lưng, đổ mồ hôi hột. Tôi đắn đo lựa chọn giữa “vì nước quên thân, vì dân phục vụ” với “người không vì mình, trời tru đất diệt”.

Nếu chọn “Vì nước quên thân, vì dân phục vụ” thì tôi sẽ có ngày đối diện Diệp Gia Thành : con sói già phúc hắc : nam chính thiên tài. Điều đó cũng đồng nghĩa với việc không chừng tôi sẽ bị hãm hại hạ đến chết, làm cấp dưới phải nhìn sắc mặt cấp trên mà tôi rất ghét và sợ hãi. Nhưng cũng có lợi, biết đâu nhân vật nhỏ như tôi theo một ông sếp nào đó hay bà cô, anh đẹp trai, chị đẹp gái nào đó mà không phải hãm khi đó tôi sẽ phát huy hết tiềm năng và trở thành người lưu danh thiên cổ? Tôi vỗ đùi một cái bốp. Đúng thế! Nhân vật nhỏ như tôi, cấp cao như Diệp Gia Thành sao ngó tới tôi.

Con đường thứ hai “Người không vì mình, trời tru đất diệt”. Nếu chọn con đường này tôi sẽ tiếp tục làm đại tiểu thư đi học kinh tế và kế thừa sản nghiệp. Đồng nghĩa với việc tôi suốt ngày ăn vận, trang điểm, làm tóc...ăn rồi ngủ...

Tôi bức hết từng bông hoa trong vườn hoa của bà nội mà vẫn băng khoăn chưa chọn được

Một cô gái mặt đỏ trắng hiện ra trên đầu tôi. “Gia nhập PW nhỡ chết thì sao?” “Ờ nhà, tìm một anh đẹp trai lấy làm chồng?”

Một cô gái mặt đỏ đen hiện ra đánh cô gái màu trắng “mình muốn làm nữ hiệp, trừ bạo an dân”

Cô gái màu trắng khúm núm “nhỡ chết thì sao? Hay rơi vào tay Diệp Gia Thành... lỡ đâu mình nhất kiến chung tình với nam phụ mà nam phụ không đội trời chung với nam chính....ôi, Diệp lão đại mà bắt được sẽ mang mình ngũ mã phanh thây”

Cô gái mặc đồ đen dừ lên “hãy nghĩ đến muôn dân...”

Cuối cùng cô gái áo đen đề cô gái áo trắng đập tan nát, ta đưa ra sự lựa chọn cuối cùng “Vì nước quên thân, vì dân phục vụ”

Mùa hè, năm tôi 18 tuổi gởi hồ sơ qua nước S sơ tuyển vòng đầu tham gia PW. Trước khi nhận giấy báo sang S kiểm tra thực lực, tôi dành cho mình 5 ngày chơi bồi lêu lổng, kết thúc tuổi thơ. Sau khi đi Karaoke và ăn tối xong. Tôi cùng ba đứa bạn thân hai nam một nữ là La Đan Đan, Tống Gia Bình, Đường Triết trở về. Chúng tôi chia ra hai ngã đón Taxi. Tôi cùng Đường Triết ở gần một khu nên thường đi về chung, hôm nay cũng thế.

Bước xuống Taxi tôi với Đường Triết thấy hẻm phía trước có tiếng đánh nhau với tinh thần hành hiệp trượng nghĩa nên vào tham gia, chuẩn bị cứu kẻ yếu : một điều gây ra một sự hiểu lầm tồi tệ. Sau khi giải quyết xong bọn đầu đường xó chợ, chúng tôi định đi thì bất ngờ tôi giẫm phải miếng gỗ nhọn bên đường. Tôi không quen bị thương nên rên lên.

- Oái... Tiểu Triết chân mình bị thương rồi, đau quá!
- Cậu có sao không? Đường Triết chạy đến cầm chân tôi
- Đau quá, cậu làm nhẹ một chút đi! Tôi càng ngày càng rên xót xa.
- Được rồi, tôi quá mình không thấy đường. Trong bóng tối, Đường Triết chau mày.
- Á...á...cậu làm nó sâu thêm rồi! Đau chết mình!
- Cậu đừng nhút nhích, cậu nhút nhích nó lại sâu thêm!
- Ah...sao cậu không rút nó ra mau đi. Mình chảy máu rồi!
- Cậu giở chân cao lên chút nữa đi!
- Cậu đừng sờ chỗ đó! Mình nhột quá!
- Cậu yên lặng chút đi!
- Ahhhh...rút ra rồi, thật thoải mái!

Rút được miếng gỗ ra khỏi chân, tôi thoải mái vô cùng, đang định đi về thì nghe có tiếng nói chuyện:

- Giời trời bây giờ thật chẳng ra làm sao cả? khách sạn đầy đường mà không chịu thuê, lại đi...aizzz... tiếng một người đàn ông thở dài, đang tiếc thương cho mầm non tổ quốc.
- Biết đâu được là gái ăn sương! Về thôi, kệ họ đi bàn tán chuyện người ta làm gì! Một giọng nói trầm thấp vang lên, mang theo ba phần lạnh lẽo bảy phần khí thế.

Đầu tôi bốc khói, bất chấp cái chân đang chảy máu, tôi nhảy lò cò ra khỏi con hẻm đuổi theo hai tên khốn kiếp ăn nói hàm hồ kia. Ôm chiếc dép vào lồng ngực, may là tôi không phải người bình thường năm giác quan vô cùng tốt, thậm chí có cả giác quan cảm ứng từ xa nên hôm nay xem như hai tên khốn kiếp này xui xẻo. Một chân cò, một chân giữ thăng bằng tôi nhìn bóng lưng hai tên bại hoại hét lên:

- Hai người phía trước, đứng lại!

Hai tên bại hoại nghe tiếng tôi, xoay lưng lại. Một tên cao to mặt áo thun màu trắng, quần Jean đen. Một tên mặc áo sơ mi trắng, caravat đen, tay cầm áo vest màu đen cũng cao to nốt, chỗ họ không có ánh đèn đường nên tôi không nhìn rõ mặt. Chỉ thấy hai tên bại hoại này có lẽ bề ngoài cũng “bại hoại”. Hai người đàn ông đứng nhìn tôi. Một người trong số họ lên tiếng.

- Cô gái, có chuyện gì? Người “trắng” hỏi tôi.
- Lúc này, hai anh nói cái gì? Tôi nghiêng rằng, vung vung nắm đấm trong tay.
- Ha ha...thì ra là em...à? tên “trắng” cười to.
- Không được cười! Tôi hỏi lúc này hai người nói cái gì? Có lỗi tai không hả? Bị sỉ nhục danh dự, nhân phẩm tôi gào lên.
- Này, có gì từ từ nói, cậu bình tĩnh ah! Chúng ta về thôi, đừng gây sự, tối rồi! Đường Triết chạy lại kéo tay tôi.
- Mình không về! Tôi hất tay Đường Triết.
- Xin lỗi, lúc này là chúng tôi hiểu lầm! Giọng nói trầm lạnh của người đàn ông cầm vest sau khi nhìn chân của tôi vang lên.
- Này chú, tôi cho chú biết. Lần sau chớ có đón mò! Lần này là tôi hiền nên bỏ qua cho hai chú, nếu là ai hai chú sẽ lết về nhà đấy! Tôi nhìn người đàn ông áo trắng.

Ánh mắt hằn ta đại ra như không thể tin được một nữ sinh bé nhỏ có thể nói ra những lời độc địa bán linh như thế. Hấn há hốc mồm. Người đàn ông cầm áo vest bên cạnh im lặng, không khí chùng xuống, dường như hắn ta đang quan sát tôi rất kỹ, quan sát từ đầu xuống chân. Tôi bất giác rung mình. Tôi có vẻ sợ hãi người đàn ông đầy sát khí này. Để bao che sự sợ hãi của mình tôi hét lên.

- Nhìn cái gì mà nhìn! Chưa thấy qua người đẹp à?
- Tiểu Thi! Đường Triết kéo áo tôi.
- Đàn ông vô sĩ! Tôi chỉ tay về hai người đàn ông ấy.

“xoảng...xoảng”

Đền đường sau lưng tôi và sau lưng hai người đàn ông, đền đường trên đầu chúng tôi nổ tan nát hết. Đó là sự cảnh cáo tôi dành cho bọn họ, tôi cho họ ánh mắt khinh bỉ, kéo Đường Triết quay lưng đi về. Dẫu sao, thế kỷ này con người có siêu năng lực cũng thường xuất hiện trên mặt báo nên tôi chẳng sợ bị xem là kì dị.

Tôi xoay lưng đi mà không nhìn thấy ánh mắt thâm sâu khó lường của người đàn ông cầm áo vest. Anh ta đứng đó nhìn theo bóng lưng tôi một lúc khá lâu. Tiếng người đàn ông áo trắng khẽ vang lên khi tôi đã đi xa tôi cũng không nghe được.

- Anh Thành....

Người đàn ông quay đầu lại, nện từng bước chân nhẹ nhàng mắt hút trong đêm tối.

Bạn đang đọc truyện *Ba Bé Bi Là Nam Chính Phán Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Bị sói già để ý

Trải qua bao cuộc thử thách, tôi gia nhập PW sau lần kiểm tra năng lực của tôi. Đầu tiên kiểm tra năng lực đối mặt có sức tàn phá lợi hại của tôi, sau đó kiểm tra năng lực cảm nhận của tôi và cuối cùng là kiểm tra tài năng đánh đấm.

Tôi gia nhập PW đã hai tháng, trong hai tháng này tôi tham gia huấn luyện đánh nhau, học phân tích tâm lý tội phạm, khám nghiệm hiện trường, khám nghiệm cả tử thi. Tập bắn súng, gỡ bom mìn, tham gia các khóa huấn luyện thể thao quân sự....học đủ thứ trên đời. Trong cuộc kiểm tra gần đây, tôi đã may mắn gặp được và chung đội với nữ chính : Diệp Khúc Lan. Vốn dĩ Lô Ái Thi hoàn toàn không có trong kịch bản nhưng giờ tôi lại xuất hiện thần kỳ, để an toàn vượt qua cuộc sống nơi này, tạo lập tên tuổi của mình tôi quyết định làm bạn thân với nữ chính trong sáng, hiền lành. Dù có chết cũng phải tác hợp và làm đủ mọi cách, sử dụng đủ thủ đoạn để nữ chính sớm cùng nam chính anh anh em em. Hình như có hơi quá, dùng từ thủ đoạn nghe ghê ghê sao ấy.

Để thực hiện công cuộc hy sinh vì tương lai tốt đẹp, tôi phải thức suốt một đêm vạch ra kế hoạch hoàn hảo nhằm cột nam chính, nữ chính lại với nhau.

Thứ nhất, để bảo toàn sinh mạng trân quý sau khi nữ chính đến với nam chính thế nào tôi cũng chạm mặt tên sói già ấy nên tôi phải tích cực nịnh hót hấn ta.

Thứ hai, Diệp Gia Thành nói đúng thì chính là đúng không được cãi bởi vì cãi sẽ phải chết dưới móng vuốt sắc nhọn của hấn.

Thứ ba, tận lực bảo vệ nữ chính cũng như bảo vệ bản thân mình vì nữ chính là người nam chính yêu thương nếu mà có chuyện gì đúng lúc có mặt của mình là mình xong phim.

Thứ tư, tận lực tránh xa Diệp Gia Thành vì hấn là nam chính mang hình tượng “phán diện” rất đáng sợ, chơi chung với hấn có ngày chết mà không biết vì sao ta chết.

Thứ năm, tuyệt đối, tuyệt tuyệt đối, + n lần tuyệt đối không được yêu nam chính. Dù phải gồng cùm, xiềng xích con tim rỉ máu cũng không được yêu Diệp Gia Thành. Nếu không hậu quả khôn lường. Nữ phụ độc ác số 1 Cố Nhã Yến cùng nữ phụ tàn nhẫn số 2 Kha Trần Tâm sẽ giết người diệt khẩu, quảng xác trên đồi hoang tệ hơn nữa biết đâu sẽ cột ta vào gốc cây rồi cho một mẻ lửa thiêu rụi....thật đáng sợ. Nữ phụ Lư Ngọc Đan chính là bị hai người bọn họ xử lý như thế đấy.

Tóm lại, tránh xa nam chính Diệp Gia Thành càng xa càng tốt, tránh xa được bao nhiêu thì tránh. Nếu không bị mấy vị mỹ nữ yêu hấn điên cuồng xử đẹp mà không kịp nhìn mặt thân nhân lần cuối. Kế hoạch được sắp đặt một cách hoàn hảo, nhưng nói thì được ai ngờ làm vô cùng khó. Không ngờ tới trong quá trình thực hiện kế hoạch, tôi càng cố gắng đưa tình tiết đi đúng vị trí thì nó càng lệch quỹ đạo, thậm chí tôi còn bị hút vào trong cái vòng lốc xoáy ấy. Tôi chỉ là một nữ phụ tình cờ tham gia vào kịch bản rất rồi, tôi vốn không có trong truyện nên không thể nào biết được kết cuộc mình sẽ ra sao. Đường tôi đi đầy nguy hiểm, chông gai phía trước hay là một con đường sạch đẹp đây....aizzzz.....

Ngày X tháng X tôi tham gia thực tập với đội C của sếp Lã Bá Cường và đội F của sếp Cao Kiên Văn. PW chia làm 120 phân khu ở 120 nước trên thế giới. Mỗi một nước có 8 đội theo thứ tự A, B, C, D, E, F, G, H. Tôi thuộc đội D. Hôm nay, đội của tôi sẽ cùng diễn tập với hai đội C và F. Sếp của tôi Khuất Văn Diệp : 30 tuổi, là một người đàn ông cao to, đẹp trai và tài giỏi. Hai sếp đội C và F cũng đẹp trai và tài giỏi không kém. Đội của tôi có 12 người (7 nam, 5 nữ), đội C có 14 người (8 nam, 6 nữ) và đội F có 15 người (13 nam, 2 nữ). Sau một tiếng súng, ba đội bắt đầu xông pha ra trận. Lần diễn tập này mang nội dung học cách ở trong rừng sâu, đoàn kết tinh thần đồng đội, luyện khả năng chịu đựng mưa gió, vất vả cùng các kỹ năng đánh nhau, bắn súng....

Súng đạn được chuẩn bị bằng phẩm màu, màu đỏ là đội C, màu vàng là đội F, đội của tôi đạn màu xanh lá. Quần áo không phải quân phục màu đen như thường ngày, trong trường hợp này tất cả được ăn mặc tự do. Bằng mọi cách, các thành viên trong cùng một đội phải bảo toàn sinh mạng, giết các thành viên đội khác. Sau ba ngày, đội nào có số lượng thành viên còn sống nhiều nhất sẽ chiến thắng. Thành viên nào “bị chết” sẽ bị loại ngay lập tức, được đưa ngay về tổng bộ dừng mọi hành động, tất cả hoạt động còn lại không được tham gia.

Đề thuận lợi treo đèn, lợi suất tôi chọn một chiếc quần jean co dãn, bên trong tôi mặc một chiếc áo thun sát tay màu trắng, bên ngoài mặc một chiếc áo sơ mi kẻ sọc, lại khoát thêm chiếc áo da màu đen, chân mang boot loại tốt nhất, quần áo cũng là chất liệu tốt nhất. Mang khẩu trang màu đen cùng một chiếc nón kết cũng màu đen.

Tôi mang một chiếc balo nhỏ, trong balo đa số là đạn, một cái đèn pin, một chai nước suối và một con dao găm nhỏ, một ống nhòm. Một ít bông băng, thuốc đỏ, cùng một vỉ thuốc hạ sốt. Bên hông treo súng lục ngắn, dưới chân là đuôi boot màu đen thiết kế đặc biệt có chỗ chứa dao găm phòng vệ. Tóc cột đuôi gà, tay mang bao tay bằng vải đen. Điều này rất thuận lợi cho tôi hành sự trong bóng tối.

Đây là lần đầu tiên tôi chiến đấu như thế này, dù là giả cũng thật hấp dẫn, y như phim hành động Hollywood. Đội C có nữ chính Diêu Khúc Lan, cô này rất tài giỏi, xem ra tôi phải cẩn thận với chị ấy là trên hết. Dù sau chị ấy cũng lớn hơn tôi 5 tuổi, gia nhập PW trước tôi. Chắc hẳn kinh nghiệm tràn đầy. Nghe nói lần diễn tập này sẽ được Lão đại PW là Diệp Gia Thành kiểm duyệt, xem xét từ đầu tới đuôi. Điều này, càng khiến tim tôi đập bang bang. Trong lần diễn tập này tôi nên “trụ” hay nên “rót” đây? Thôi thì tôi sẽ làm hết sức mình vậy!

Diệp Gia Thành đưa tay vuốt ve gương mặt nhỏ nhắn, xinh đẹp trên tập tài liệu thành viên của đội D, một cái tên đập vào mắt hắn “Lô Ái Thi, 18 tuổi, nước Y”. Diệp Gia Thành nhếch khóe môi, ngả người ra ghế tay gõ nhẹ đều đều lên mặt bàn. Đôi mắt đen của hắn lóe lên tia sáng thâm trầm, sau thăm chằm ai biết trong hắn giờ đây đang nghĩ gì. Đôi môi đỏ cong mấp máy:

“18 tuổi, nhỏ như vậy....”

“hung như thế...”

“cũng không tệ....”

Tay phải vẫn gõ đều lên mặt bàn, tay trái hắn khẽ đưa lên môi mình đầu ngón tay cái khẽ vuốt nhẹ đôi môi.....

Bạn đang đọc truyện *Ba Bé Bi Là Nam Chính Phán Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Tên cường bạo bí ẩn

Đi vào trong rừng tôi mới ngẩng ra “mình quên mang kem chống côn trùng”. Trong rừng rậm mà không có kem chống côn trùng e rằng khó khăn đây. Tôi kéo tay bạn thân cùng đội Lý Thái San:

- San san, cậu có mang kem chống côn trùng không?
- Có chứ! Cậu quên mang à? San San mỉm cười.
- Uh, mình quên mang rồi! Tôi ù rù.
- Không sao, cậu dùng chung với mình đi! San San nắm tay tôi.
- Cảm ơn cậu! Tôi vui về hí hửng.

Đội chúng tôi nhanh chóng tìm chỗ nghỉ chân, nhìn đồng hồ trên tay 9:23' sáng. Khu rừng này rất rộng, là địa điểm dùng cho quân đội diễn tập thường xuyên nên rất an toàn. Không tên lâm tặc nào dám chui vào, với lại trước khi vào rừng tổng bộ đã cho trực thăng bay vòng quanh quan sát đảm bảo an toàn cho học viên nên hiện tại ai cũng rất an tâm mà tham chiến.

Chúng tôi bắt đầu thay nhau canh gác liên tục, đề phòng sự tấn công bất ngờ của “kẻ địch”, giờ ăn cũng thay nhau ăn uống. Không dám sơ suất, lơ lỏng. Cả ngày, không có ai tấn công, đội chúng tôi tạm thời giữ nguyên số lượng.

Buổi tối đầu tiên, chúng tôi chia làm hai nhóm, một nhóm ngủ còn một nhóm thức canh gác. Tối 22:11 phút quả nhiên có động tĩnh. Tôi lắng nghe tiếng động từ xa, có 4 người. Một ở hướng Bắc một ở hướng Tây và hai ở hướng Đông. Chúng tôi đứng dậy, khởi động súng ngắn. Nổ súng về phía có động tĩnh. Bên kia cũng nổ súng, tôi nấp vào thân cây, chờ đợi hạ đối phương. Dù hiện tại tối đen nhưng bị trúng đạn là màu đạn sẽ dính chặt quần áo, không thể cạo rửa chỉ có thể bỏ đi nên nhất định phải né đạn dù là đêm hay ngày.

Chúng tôi có 12 người, đối phương có 4 người không biết là đội C hay F. Chiến thuật chia nhỏ đội hình tấn công này vừa nguy hiểm vừa gây bất lợi cho địch, mạo hiểm như thế chắc là đội C của sếp Lã rồi.

Một thành viên trong đội tôi bị trúng đạn “chết”, bên kia rút quân. Chẳng mấy chốc, nhóm địch thứ hai tấn công, lắng nghe động tĩnh có gần chục người. Không xong rồi, quả là đội C. định đánh úp để đội tôi trở tay không kịp đây mà. Thành viên đội chúng tôi cảm nhận được nguy hiểm nhanh chóng nạp đạn bắn trả, bên kia cũng bắn liên tục dường như muốn diệt hoàn toàn chúng tôi. Tôi quay sang San San nhỏ giọng:

- San San, cậu đi theo Cao Lực đi!

- Được, cậu nhớ cẩn thận! San San vỗ vai tôi.

Sờ dĩ tôi kêu San San theo Cao Lực vì anh ấy là người giỏi nhất trong đội của tôi. Tôi tách khỏi đội, chọn phương án ẩn nấp : tiêu diệt. Trên đường ẩn nấp tôi “diệt” được bốn người, chẳng biết là thành viên đội nào. Cả đêm không ngủ, quần áo tôi có chút xốc xếch. Sau khi chỉnh lại thân hình, tôi men theo vách núi đi về hướng Tây, nếu tôi đoán không lầm có “con mồi” ở hướng này cách tôi không xa. Trời hôm nay trong xanh, đã qua ngày thứ hai. Tôi vẫn chưa gặp lại đồng đội nào, chẳng biết bây giờ họ ra sao nữa? San San còn sống hay “đã chết”?

Tôi nhanh chóng đi tìm “con mồi”, quả như tôi dự đoán phía trước có kẻ địch, nhưng lại là nữ chính Diêu Khúc Lan và hai nữ phụ ác độc số 1 Cố Nhã Yến, số 2 Kha Trân Tâm. Tôi cảm nhận được chân tôi chùn bước, pha thêm một chút sợ hãi. “tiến hay lùi?” nói hèn hạ một chút là “đánh hay bỏ chạy?”

Diêu Khúc Lan là cao thủ thiện xạ bách phát bách trúng, lại mang trong người năng lực của một, có thể điều khiển được hệ thực vật, trong rừng này nhiều cây như thế? Lỡ như tôi bị bắt treo ngược lên thì khô!

Cố Nhã Yến mang năng lực của lửa cùng kỹ năng võ thuật siêu phàm. Tôi đánh lại cô ta không? Câu trả lời là “chưa thử bao giờ nên không nắm chắc”.

Kha Trân Tâm mang năng lực của gió, dùng gió chém sắc như chém bùn lại cộng thêm sức lực cô ta rất lớn.

Ôi trời, dàn hậu cung của Diệp Gia Thành quá kinh khủng. Từ nữ chính cho đến nữ phụ đụng vào là bỏng tay. Thôi, làm đại sự phải nhịn. Tôi quay đầu nhẹ nhàng chạy trốn nhưng vẫn bị nữ chính phát hiện “Quả là nữ chính mà, tài hết chỗ nói. Số tôi làm nhân vật quần chúng nên đành cam chịu thôi”. Chạy, chạy thật nhanh. Phía sau từng tiếng súng liên tục vang lên. Bây giờ tôi thật muốn nhanh làm quen với nữ chính ghê. Biết thế lúc đầu biết mặt cô ấy tôi tìm tới làm quen cho rồi.

Cuối cùng sau mấy tiếng chạy trốn chật vật, không màn tới hình tượng tôi đã vô cùng may mắn thoát khỏi bàn tay vàng của nữ chính. Ta dựa vào gốc cây thở hổn hển. 17:47 chiều: “Ta đói bụng quá, bụng ta thật là đói”. Bánh mì còn chút ít, ăn lót dạ chắc là được, mong là đủ sức đến ngày mai. Ăn xong “bữa cơm chiều” tôi đứng dậy vương vai, chuẩn bị thực hiện kế hoạch trốn chui trốn nhủi, dù rằng nó quá hèn hạ nhưng hiện tại tôi không chắc mình mạnh đến nỗi không bị bùm “chết”. Giờ giữ mạng sống là quan trọng nhất. Bị đạn giả bắn trúng chắc đau lắm, nghĩ đến đó tôi sờ da thịt trắng mịn mềm mại của mình. Bất giác rùng mình.

20h, tôi đang đưa chai nước suối lên miệng ngậm một hớp thì miệng bị một cánh tay bịt chặt, tôi giật mình đánh rơi chai nước, quên cả nuốt ngụm nước trong họng. Tôi nhanh chóng phản đòn, thui cù chỏ ra sau, chụp lấy tay hấn bẻ ra phía ngoài, phun ngụm nước đang ngậm vào mặt hắn. Rồi xoay người lui nhanh ra ngoài, cách xa hắn. Tôi rút súng bên hông, chỉ về phía hắn nhà đạn không chờ đợi.

Súng trên tay tôi bị đối phương đá rớt xuống đất, nhanh hơn chớp tôi chỉ kịp thấy dường như hấn một thân quần áo màu đen, khẩu trang đen, nón đen vọt đến sát tôi. Hắn bắt lấy tay tôi, khóa ngược ra phía sau, sức lực của kẻ này vô cùng lớn. Tôi bị buộc chặt hai tay, hấn chỉ dùng một tay cầm lấy hai cổ tay tôi, một tay siết lấy vòng eo mảnh khảnh của tôi. Tim tôi đập bang bang trong lồng ngực “Không xong rồi, đây là kẻ nào? Không thể nào là PW được! Nếu là PW sẽ không làm như thế này! Trực tiếp bắn “chết” tôi rồi” càng nghĩ tôi càng sợ hơn. Kẻ đen tối phía sau vẫn siết chặt eo tôi, đầu hấn còn cọ cọ vào tóc tôi nữa chứ! Quả là một kẻ biến thái đây mà! Tôi đập ngược đầu mình về phía sau trúng lồng ngực hắn “Ôi, đau chết mất, ngực gì mà cứng như sắt thế”.

Một cánh tay bóp lấy cằm của tôi, buộc tôi phải ngửa mặt lên trời, trán tôi đầm mồ hôi, tôi có thể cảm nhận được từng giọt mồ hôi của mình đang chạy dài trên mặt.

- Buông... tôi yếu ớt. Nãy giờ vật lộn hết cả hơi. Chỉ trách hấn ta quá mạnh.

Hắn vẫn im lặng, đột nhiên tôi cảm thấy cả cơ thể mình không chút sức lực, thờ không ra hơi. Tôi ngã xuống đất, gã đàn ông đã buông tôi ra, hai tay tôi chống trên mặt đất cố hít thở sâu. Trước mắt tôi bỗng tối sầm, một miếng vải đen bịt ngang mắt tôi “Khốn kiếp, tên biến thái này muốn làm gì đây”, cả người tôi vẫn vô lực. Tôi cố gắng vận dụng hết chút sức lực còn lại đứng lên. Một bàn tay mạnh mẽ đẩy tôi ngã ra mặt đất. “Không...” tâm trí tôi thét gào. “Tại sao lại có kẻ xấu trong rừng, tổng bộ làm ăn kiểu gì thế”. Giờ đây tôi chỉ muốn chửi mắng cái tổng bộ chó chết!

Sao tôi không còn sức lực, tại sao, ruột cuộc là tại sao? Hơi thở nhè nhẹ của gã vô liêm sĩ ở sát tai tôi, hấn đang hít thật sâu. Tay hấn luồn ra sau đầu tôi, đỡ lấy đầu tôi, gỡ cột tóc tôi ra “Mẹ nó, còn bày đặt tốt bụng”, “Tôi không cần, khốn nạn mau thả tôi ra”.

Aaa....cúc áo sơ mi của tôi đang bị cởi ra từng cái. Tôi không thể nhịn được nữa:

- Đồ khốn nạn, mau thả tao ra!

Hắn vẫn lặng im, tiếp tục cởi áo tôi..

- Tôi xin anh, thả tôi ra đi, tôi sẽ xem như chưa có chuyện gì hết!

Áo sơ mi của tôi bị cởi hết nút, tay hấn thoát áo khoác da của tôi.

- Đồ vô liêm sĩ, tôi cho anh biết tôi là PW, là nhân viên hình cảnh quốc tế...nếu anh dám động đến một sợi tóc của tôi...urm...urm...

Môi tôi bị khóa lại, hấn trần trọc hôn mút môi tôi “ahhh...tôi muốn chết cho xong” một mùi hương thơm nhạt xông vào mũi tôi “Là hương thơm gì đây, lạ quá!” “Nụ hôn đầu của tôi”.

- Dừng lại....mau dừng lại..... cũng chỉ có tôi độc thoại.

Môi tên dâm tặc biến thái từ từ di chuyển đến cổ tôi “Gần ba ngày tôi không tắm, hân không cảm thấy có mùi sao?”

- Có nghe không? Mau dừng lại, tao sẽ giết mày.... tôi gào thét nhưng chỉ là chút hơi tàn sức yếu.

Hai bàn tay đặt lên vai tôi, kéo chiếc áo thun trắng bên trong qua khỏi vai tôi. Hân luồn tay ra phía sau cởi khóa bra, chiếc bra mỏng vốn đang bao lấy bầu ngực đầy đặn của tôi không có gì trói buộc lập tức bị bầu ngực săn chắc đẩy bung ra ngoài. Tôi cắn môi, rơi nước mắt. Giờ tôi chỉ mong sao có ai đó phát hiện ra tôi. Một bàn tay ấm nóng đặt lên ngực phải của tôi xoa xoa nắn nắn, sau đó di chuyển qua ngực trái. Tôi thút thít:

- Tao thê, sẽ giết mày!

Một tay hân luồn ra sau bả vai tôi, tôi cảm giác vai phải của tôi có chút rât rât. Cuối cùng đầu tôi kinh sợ nhất cũng xảy ra, hân đưa tay sờ “chỗ đó” của tôi. Bóp một không mạnh cũng không nhẹ. Nước mắt tôi thi nhau chảy dài. Tôi cắn răng, dù chết cũng không phát ra tiếng. Có lẽ tôi đã đi vào cấm địa của hân nên sẽ không một ai phát hiện ra tôi rồi. Tay hân lần xuống đùi tôi rồi vòng lại ngực tôi. Hân kéo áo thun tôi lên, cài lại nút áo sơ mi cho tôi, sờ gương mặt tôi. Rồi không có động tác gì nữa. Tôi nằm dưới đất thở hắt ra “may mắn”, một lúc sau sức lực bị rút đi lúc nãy trở lại cơ thể tôi. Tôi ngồi dậy, tháo vải bị mất, vứt đi. Hân đến tôi không hay, đi tôi không biết : thật đáng sợ, rất may là hân không làm gì tôi hết. Tôi ôm lấy vai, òa khóc nức nở.

Tổng cục chỉ huy...

- Anh Đăng, thấy sếp Diệp đâu không? Một người đàn ông mặc hắc phục PW hỏi người cũng mặc hắc phục đi cạnh hân.

- Không! Người đàn ông nhún vai.

- Đi đâu rồi không biết, 22h tối nay có cuộc họp cho chuyên án SL307 mà giờ này lại mất tích! Lý Đông Anh nói đoạn xoay người đi xuống tầng.

Hai người vừa đi khỏi, một bóng đen mờ ảo nhanh chóng vọt vào phòng Tổng chỉ huy.

Bạn đang đọc truyện *Ba Bé Bi Là Nam Chính Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Bất ngờ - không thể tin được!!!

Lý Đông Anh ôm theo một sấp hồ sơ đến gặp sếp Lã Bá Cường nói gì đó, sếp Lã quay sang cho cả đội giải lao, tôi định đi đến căn tin thì phía sau có tiếng sếp Lã:

- Lô Ái Thi, em ở lại!

- Em ạ? Tôi đưa tay chỉ vào mặt mình

- Đúng! Sếp Lã mỉm cười.

- Vâng, có chuyện gì thưa sếp? Tôi đứng nghiêm trang chờ đợi chỉ thị

- Sếp Lý có chuyện muốn nói với em! Tôi đi trước! Sếp Lã nói xong xoay người đi.

“Chuyện gì thế này, tôi không biết cái anh này đâu” Nhìn chàng trai cao to, da trắng xinh đẹp trước mặt tôi chớp chớp đôi mắt to tròn. Anh ta cũng nhìn tôi âm thầm đánh giá. Một lúc sau, sau khi hai người dò xét lẫn nhau xong, anh ta lên tiếng:

- Em là Lô Ái Thi? 18 tuổi, học viên năm nhất của PW? Nước Ý?

- Vâng, thưa sếp, đúng ạ! Tôi lễ phép.

- Rất xinh đẹp! Anh ta mỉm cười, trong nụ cười anh ta sao tôi cảm nhận được chút tà ý vậy chứ?

- Theo tôi! Anh ta quay lưng ra sau.

Tôi ngu ngơ không hiểu tại sao nhưng vẫn theo anh ta, vì anh ta là sếp mà, có thể còn cao hơn cả sếp của tôi nữa kìa. Anh ta tên Lý Đông Anh, lúc này tôi nhìn trên ngực áo thấy như thế.

Lý Đông Anh này là cấp dưới của Diệp Gia Thành kiêm bạn thân, quản lý tài sản. hôm nay đột nhiên anh ta tìm tôi làm chi nhỉ? Tôi vẫn chưa tiếp cận nữ chính đâu, chưa làm gì nữ chính nên chắc không phải do tôi đắc tội nữ chính mà Ác ma lão Diệp muốn xử tôi, chắc là không có. Mặc kệ, theo thì sẽ biết.

Tôi theo sếp Lý đến phân khu chỉ huy, anh ta dẫn tôi vào tổng bộ điều hành giám sát. Trong đây toàn hệ thống điều hành, máy vi tính, trang thiết bị điện tử.... có khoảng gần 20 người đang ở nơi này. Một cô gái tuổi tầm 24, 25 đi đến:

- Chào anh, sếp Lý!

- Ngọc Đàn, chào em! Lý Đông Anh nhìn vị mỹ nữ vừa tới mỉm cười!

- Đây là thành viên mới mà anh nói à? Lư Ngọc Đàn quay sang tôi đưa tay ra.

- Em...em chào sếp! Tôi áp úng bắt tay chị ta.

- Chào em, chị là Lư Ngọc Đàn, trưởng điều hành nơi này!

- Dạ, em tên Lô Ái Thi! Tôi cười méo xẹo. ‘Chuyện gì đây....’

- Ngọc Đàn, từ bây giờ Lô Thi Thi sẽ là đồng nghiệp của chúng ta! Lý Đông Anh cười rạng rỡ.

- Được, em đã nhận được chỉ thị của sếp Trần rồi! Anh yên tâm, em sẽ giúp đỡ em ấy! Lư Ngọc Đàn có vẻ nghiêm túc.

- Được! Lý Đông Anh gật đầu rồi nhìn tôi tiếp tục nói:

- Lô Ái Thi, từ bây giờ em chính thức trở thành thành viên PW, chúc mừng em, em sẽ làm việc ở nơi này!

- Dạ...em...em...ư? Tôi càng nghĩ càng không hiểu, thời gian huấn luyện của tôi vẫn còn kia mà, chính xác là còn 6 tháng. Vì sao lại...đầu óc tôi mù mờ.

- Em đã được thông qua! Lý Đông Anh khoanh tay, anh ta dường như có vẻ bất mãn. Tôi không nhìn lầm anh ta có vẻ không phục.

- Tôi đi đây, sáng mai 7h em đến nơi này trình viện! Lý Đông Anh nói xong đi ra cửa, rồi đóng cửa lại, đi mất hút.

Cho đến khi đi đến phân cục tiếp nhận chức vụ mới, môi trường mới tôi vẫn không hiểu vì sao tôi lại thông qua nhanh đến thế. Sếp Lý nói do tôi thi tốt, diễn tập tốt nên mới có kết quả như thế.

Nhắc đến diễn tập tôi lại muốn khóc, sau hôm bị đâm tặc bí ẩn khinh bạc trong rừng, khi về tôi đã khóc hết cả tuần, mặc dù tôi là người sống sót duy nhất trong đội. Tôi không vui, tôi rất cảm hận. Nếu để tôi biết hấn là ai, tôi sẽ phé hấn.

Làm ở cục Thông tin tôi rất thích vì được tiếp xúc công nghệ, được cảm ứng trên màn hình rộng lớn, được đeo Headphone to, nơi này là nơi điều hành chỉ huy, định vị bằng công nghệ. Có tổng cộng 17 người, thêm tôi là 18. Lư Ngọc Đàn : nữ phụ đáng thương là cấp cao nhất, có 6 nam. Ai cũng đẹp trai, tài giỏi, thạo công nghệ.

Tuy nhiên nơi này rất gần với cục Điều tra và bộ phận Tổng chỉ huy. Cũng có nghĩa là bất cứ lúc nào tôi cũng có thể gặp nữ chính và một đám nữ phụ cao tay, thâm sâu khôn lường. Nơi làm việc là tầng 23 cách phòng nam chính 2 tầng, nam chính ở tầng 25 cũng là tầng chót. Tôi tự nhủ với lòng, ‘người không phạm ta, ta không phạm người’ nếu như tôi lỡ có trông thấy nam chính thì cũng đi đường vòng, nếu không có đường vòng, không có cửa phụ thì tôi sẽ quay lại.

Ngày đầu tiên đi làm khá trôi chảy, mọi người đều rất chào đón tôi, Lữ Ngọc Đàn đối xử với tôi cũng không tệ. Các bạn đồng nghiệp cùng phòng rất nhiệt tình, họ còn khen tôi trẻ trung xinh đẹp như mình tinh điện ảnh nữa chứ ‘Quả là dào dạt mà’.

- Em có muốn cả phòng tổ chức tiệc chúc mừng em gia nhập nhóm không? Lư Ngọc Đàn đặt tay lên vai tôi.

- Dạ, không cần đâu ạ! Tôi ngẩng đầu nhìn cô ấy mỉm cười để lộ lúm đồng tiền xinh xắn.

- Sao lại không? Bọn này đang định mang cậu đi Karaoke đây này! Aterin nâng kính mắt.

- Đúng đó, chúng ta đi hát rồi đi ăn đi Tiểu Thi! Cô nàng Jeny mắt xanh tinh ranh nắm lấy tay tôi.

- Được rồi, mọi người dừng tay, hôm nay chúng ta nghỉ sớm đi ăn mừng có thành viên mới thôi! Lư Ngọc Đàn vỗ tay ra hiệu.

Tất cả mọi người dừng tay, gật đầu rồi rít. Với sự tiến bộ của thế kỷ 22, con người trên thế giới đều dùng duy nhất một ngôn ngữ để giao tiếp với nhau, chỉ khi về với quê hương gia đình thì mới dùng tiếng mẹ đẻ này thì việc kết bạn là chuyện dễ dàng. Nhưng điều đó cũng khiến tôi rất khó khăn trong việc tìm được bạn cùng đất nước. Chỉ nói một thứ tiếng tôi chẳng biết ai đến từ nước nào.

Tôi thu dọn đồ đạc xong xuôi, nói với mọi người:

- Các anh, các chị xuống dưới trước đi, em muốn điện thoại báo với bạn cùng phòng một tiếng!

- Được, vậy bọn chị xuống trước! Chị Lư nói xong quay sang mọi người còn lại hô to ‘Đi thôi, chúng ta xuống trước’.

Tôi ra cuối cùng, dùng thẻ khóa cửa lại sau đó, khoác chiếc áo da vào tôi cầm túi xách đi về phía thang máy chung. Tôi nhìn sang bên thang máy đặc

biệt, có một người đàn ông tay cầm áo Vest đen, anh ta mặc áo sơ mi trắng, caravat màu đen, chân mang giày da đen bóng. Tóc mái được chải lên trên để lộ vầng trán sáng bóng cao ngạo. Anh ta quay đầu nhìn tôi. Tôi á khẩu, mắt không thể dời khỏi người anh ta được. Phải nói thế nào đây?

Không gian xung quanh tôi như đông lại rồi như không tồn tại.

Thậm chí tôi còn không thể nghe rõ tiếng hít thở của mình.

Mọi vật như vô hồn

Tất cả âm thanh bị đình chỉ lại

Trong mắt tôi chỉ có người con trai đang đứng trước mắt.

Đôi mắt đen nhếch cao, lông mi cong vút, mắt đen long lánh, mũi cao vời vọi, môi đỏ đang khề nhếch.

Da màu lúa mạch, cơ thể săn chắc, tóc đen mượt mà giờ đây đang có vài sợi rũ xuống trước trán.

Cao, cao quá, anh ta cao hơn tôi nhiều lắm. Tôi chỉ đứng tới vai anh ta.

Gương mặt này tầm 25, 26 tuổi mà thôi “Trợ lý mấy sếp ah” tôi quên cả hình tượng vẫn nhìn chằm chằm người ta.

Anh ta cũng nhìn tôi, dường như anh ta cũng là người háo sắc như tôi thì phải??? Tôi vẫn ngược đầu nhìn trai đẹp còn trai đẹp thì cúi đầu nhìn tôi, hai đứa tôi cứ thế đứng nhìn nhau. Lát sau, anh đẹp trai dường như tôi không đủ hấp dẫn nữa nên lên tiếng:

- Người mới? Người đẹp mà nói chuyện lạnh ghê, lại ngắn và cọc lốc. hỏi mà như khẳng định vậy.

- Người mới! Tôi nhìn đôi môi xinh đẹp máy móc lập theo.

- Tôi đẹp lắm sao? Anh nhếch mép cười.

- Vâng...thật xinh đẹp!tôi cười rộ lên, mỗi khi tôi cười hai lúm đồng tiền xinh như ánh mặt trời lại hiện ra.

- Đúng, thật đẹp! Người đẹp nhìn tôi, mỉm cười càng sâu. Anh này cũng ghê nha, không phủ nhận lời khen của tôi luôn. (thật ra “anh ấy” đang nói ai đó đẹp mà ai đó mê trai quá nên không hiểu)

- Anh...anh....làm ở đâu? Giây phút này tôi quyết định người đàn ông xinh đẹp này tôi muốn làm quen.

- Tầng 25! Anh trả lời một cách ngắn gọn nhất có thể.

- Em...em...ở tầng 23! Mắt tôi long lanh “Hay quá, gần một bên! Chỉ cách hai tầng”

- Hừm? Anh có vẻ không hiểu ý tôi, nhếch đôi môi thần thánh.

Ồ...tôi muốn té xỉu, thật là đẹp trao quá đi mất! 22 năm ở Thế kỷ 21 và 18 năm ở thế kỷ 22 tôi chưa thấy ai đẹp một cách kinh diễm như thế này

“Bà nội ơi, anh hai ơi, anh cả ơi, cả nhà ơi.....con chịu hết nổi rồi”....

“Phải chăng đây là tình yêu của tôi, phải chăng đây là một nửa của đời tôi, phải chăng đây là cha của con tôi????”

“Hãy ôm lấy em đi, đến với em nào! Lại đây baby!!! Em sẽ yêu thương, cưng chiều anh suốt đời, người ta hứa chỉ có mình anh thôi!!!” đầu óc tôi tung tăng bay nhảy. Người đối diện ánh mắt càng lấp lánh nhìn tôi. Sau một lúc, tôi lấy lại tinh thần:

- Anh...anh tên gì?

Anh nhìn tôi nhếch môi cười, sao tôi thấy có chút áp lực, không khí xao động vậy nhỉ? Tôi bắt giác rung mình. Đôi môi anh nấp máy:

- Diệp...Gia...Thành.....

Bạn đang đọc truyện *Ba Bé Bi Là Nam Chính Phán Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Sự thật phũ phàn, cay đắng bủa vây! Sét đánh ngang mải, sét chẻ tôi làm hai. Không không, đó chỉ là tôi tự tưởng tượng. Sau khi nghe được tên anh nụ cười tôi đứng lại, như máy MP3 bị bấm Pause. Tôi như bị chương lực vô hình đánh vào, lùi ra sau mấy bước “thật sự là do tôi sợ quá”.

Khiếp! Thật khủng khiếp! Cuộc đối thoại lúc này vang lên bên tai tôi. Giờ phút này tôi chỉ muốn chạy, tôi ước tôi có thể quay ngược thời gian, tôi ước mình có thể mọc cánh để bay cho nhanh, sớm ra khỏi nơi này, sớm biến mất.

“Đậu Khẩu, CM mi! Rõ ràng mi “nói” Diệp Gia Thành chừng chục, phong độ, lạnh lùng, khí thế....trưởng thành 30 tuổi. Nhưng vì sao Diệp Gia Thành lại có thể baby như thế này?”

Diệp Gia Thành luôn nghiêm trang, đầy sát khí, bình tĩnh cực độ, không thấy hấn nở nụ cười!

Diệp Gia Thành tuyệt không thích đôi co cùng phụ nữ!

Diệp Gia Thành ít nói!

Diệp Gia Thành không thích người ta nhìn hấn chăm chăm, nhìn không rời mắt!.....v.v...”

“Đậu Khẩu, nhà người bước ra đây cho lão tử ah!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

“Mau nói cho tôi biết thằng nào đứng trước mặt tôi đây?”

Hấn là ai? Là ai? Tôi muốn độn thổ rồi!kẻ đang đứng trước mặt tôi, kẻ đã “tám” chuyện với tôi khi này..hấn..hấn cư nhiên là Nam chính!

NAM CHÍNH!!!

“Chạy, chạy mau! Đứng, tôi muốn chạy”

Nếu không muốn thành nữ phụ bị trói vào cột rồi bị lửa thiêu chết : phải tránh xa nam chính

Nếu không muốn bị nữ phụ độc ác giết + ám hại + vu oan + đánh + hủy hoại nhan sắc : càng phải tránh xa nam chính!

Ngần lẩn, vạn lẩn phải tránh xa nam chính!

Đặc biệt nhất nếu không muốn bị nam chính xử đẹp thì phải tránh hấn càng xa càng tốt. Trốn được thì trốn, tránh được thì tránh, chạy được thì chạy... dù có tường thành ngăn cản cũng phải bắt thang mà treo qua, dù có hồ dữ phía trước cũng phải đánh nhau vật hết lông hổ mà qua, dù có máu chảy đầm đìa, rách te tua quần áo cũng phải vượt qua mà chạy.

Dù còn một hơi thở phải bò bò, lẩn lẩn, lết lết, trườn trườn cũng không ở lại được. oh,.... con tim tan nát. “Không, tôi cần xác định lại! Biết đâu là trùng tên” Tôi nhìn Diệp Gia Thành:

- Diệp Gia..Thành....Sếp Diệp? Diệp Tổng...chi huy?

- Đúng! Một giọng nam trầm thấp vang lên một chữ duy nhất

Tôi ôm lấy con tim đang hấp hối, con tim đang rỉ máu, con tim đang thét gào tên anh “Diệp Gia Thành”. Đôi mắt luyến tiếc, tràn ngập đau thương, như người vợ bé nhỏ, vô tội bị vứt bỏ. Tôi nhìn Diệp Gia Thành “lần cuối” “tôi quyết không gặp lại hấn mà”

“Trai đẹp của người ta, chồng của người ta, nam chính của người ta, cha của con người ta : vĩnh biệt anh!”

Nhanh như chớp tôi lao xuống thang lầu, chạy một mạch như phía sau có sài lang, hổ báo rượt đuổi. Mang theo con tim tan nát, bấy nhầy, chèm nhẹp tôi chống tay lên bức tường trước cổng “may thật, may là tôi chạy nhanh nếu lỡ như để nữ chính bắt gặp thì tôi sẽ không thể thuận lợi làm bạn tốt của nữ chính, nếu để nữ phụ bắt gặp tôi sẽ là mục tiêu bị trừ khử...”

Diệp Gia Thành không bỏ sót bất kỳ biến hóa nhỏ nào trong ánh mắt người con gái ấy, đôi môi hấn mỉm cười càng sâu, ánh mắt hấn rực sáng nhìn theo hướng Lô Ái Thi vừa biến mất. Đứng trên lan can lầu 23 Diệp Gia Thành nhìn về hướng cổng, nơi đó có con sói trắng nhỏ nhún đang vênh tai, cái đuôi phe phẩy, trông nó có vẻ mệt mỏi và sợ hãi.

Hấn cười vô sỉ, đầy vẻ toan tính “Chạy đi, em có chạy đằng trời cũng không thoát được tôi đâu!”

Hấn xoay người vào trong, nụ cười trên môi thu lại, nét mặt lạnh lùng tràn ngập sát khí ùn ùn kéo đến trên gương mặt “baby”- lãnh khốc. Nếu Lô Ái Thi nhìn thấy nét mặt hấn lúc này sẽ lập tức hét lên:

“Ahh, Diệp Gia Thành đây rồi, mình tìm được Diệp Gia Thành rồi!”

Tôi không thể tin được, nhanh như vậy tôi đã được diện kiến cấp cao nhất tại nơi này. Hình tượng sếp Diệp không như trong tuyên lãm, tôi thật là đáng trí mà Đậu Khẩu có nói Diệp Gia Thành bẩm sinh từ nhỏ đến lớn đẹp trai người gặp người thần thờ. Sao tôi lại không nhớ chứ, ngay cả người như tôi cũng bị mê hoặc kia mà “dù tôi có chút đam mê sắc đẹp, nhưng người ta cũng có định lực kìm chế nga”. Do hấn không lãnh khốc, lạnh lùng nên đã lừa tôi thế thảm. Chắc hấn cố tình, nhất định là hấn rảnh rồi không chuyện gì làm nên thấy tôi thân gái một mình nên nảy sinh ý định trêu chọc cho đỡ nhàm

chán đây mà! (sếp Diệp rảnh thì rảnh thiệt nhưng không làm vậy đâu chị >.<)

Chắc hẳn nhìn tôi say mê hẳn quên cả đường về nhà hẳn là vui lắm, tôi thật là ngốc quá. Mong sao hẳn sớm quên tôi, trong PW nhiều con gái xinh đẹp, tài giỏi chắc hẳn sẽ sớm quên tôi thôi.

Nghĩ như thế lòng tôi an tâm hơn rồi. Miễn sao kể từ bây giờ tôi tận lực tránh xa hẳn là được thôi mà. Tôi hát bài ca vĩnh biệt khúc tình buồn...của mình...

“Tình đầu phơi phai vào trong gió sương, hãy để em đi đi đừng níu tay em...

Buông ra... đừng chạm vào em, người anh yêu nào đâu phải em, nào đâu phải em...

Tại sao anh lại đẹp trai thế này, làm em đắm say, em hận anh...

Anh biến đi...cút xa em...

Thôi được, anh lớn hơn em, vì thế hãy để em đi, em đi đây,...em đi đây nhé!!!!

Tạm biệt anh...người đẹp nhất, người đàn ông của nữ chính...ồ ...ồ...ô...."

Tôi hát bài hát tự sáng tác của mình, thể hiện nỗi bi ai, thất tình tột đỉnh... hát xong tôi chỉnh trang lại quần áo, hớn hờ bước đi.

Người đàn ông dựa tường phía bên trong khúc môi giật giật, ngược nhìn trời chiều đầy màu sắc, hẳn đưa tay đỡ trán.

“Em chỉ là nữ phụ nhỏ nhoi...nhưng nếu hợp khẩu vị của anh thì anh nhìn em đi, nhìn em đi...tối đây nào honey! Hôn em nào anh yêu! Anh có thấy sức quyến rũ phát ra từ em? Anh yêu ơi, tối đây nào! Mình cùng sinh con,...cùng....sinh ba bí”

Trước lúc đi tôi còn bồi thêm một câu như thế, câu này khuyến mãi thôi, hát cho đỡ buồn, đỡ tủi thân hức hức...

Người đàn ông sau khi nghe câu sau nở nụ cười sâu thẳm, đôi mắt chớp chớp vài cái lại cười một lần nữa.

“Nữ chính? Nữ phụ?”

Hắn bỏ tay vào túi quần, sải bước về phía bãi xe đặc biệt.

Bạn đang đọc truyện *Ba Bé Bi Là Nam Chính Phần Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Tình yêu là sự tình cờ

May mắn thoát khỏi con sói già, lông đen : Diệp Gia Thành, tôi lập tức lúi điện thoại ra gọi cho chị Lư.

- Ah lô! Chị Lư, mọi người đang ở đâu thế ạ? Tôi vui mừng hớn hờ.

- Bọn chị đang ở bên đường đây, em nhìn sang đi! Lư Ngọc Đan cười nhẹ.

- Vâng!!! Tôi vội nhìn sang bên kia đường, Lư Ngọc Đan đang ra sức vẫy vẫy tay ra hiệu cho tôi.

Tôi cười rạng rỡ, băng sang bên kia đường.

- Phù....mọi người chờ em có lâu không? Tôi lau lau mặt, vén tóc mai

- Cũng không lâu lắm, 48 phút! Jeny cười hài hước.

- Sao em ra trễ vậy? Ngồi trong xe Lư Ngọc Đan hỏi tôi.

- Hầy, chị không biết đó thôi! Lúc này em định đi thì phát hiện có một chú cún cực xinh đẹp, đáng yêu, dễ thương đang đứng chờ thang máy. Em vội vàng chạy lại xoa đầu nó, ôm nó sờ vài cái nên mới trễ như vậy! Tôi chớp mắt nói dối một tràng dài. “Xin lỗi anh nha nam chính”.

- Cún? Trong Tổng bộ sao lại có cún? Là ai mang vào nhỉ? Lư Ngọc Đan mở to mắt kinh ngạc. Jeny và Trương Kỳ ngồi phía sau lắng tai nghe.

- Chưa hết đâu.... Tôi mở chai nước suối ra uống một ngụm nói tiếp:

- Em đang ôm nó vuốt ve thì nó bỗng nhiên không nói tiếng nào hóa thành một con sói già, lông đen! Hai mắt tôi lóe lên vẻ sợ hãi, ôm chai nước trong

lòng.

- Hà??? Lư Ngọc Đan, Jeny, Trương Kỳ cùng lúc lên tiếng, làm tôi giật cả mình.

- Em không nhầm chứ? Trương Kỳ giọng nam tính vang lên từ ghế sau.

- Vâng ạ! “Làm sao tôi nhầm được chứ, rõ ràng anh chàng đẹp trai có vẻ dịu dàng lập tức hóa thành Diệp Gia Thành lãnh khốc mà”. Diệp Gia Thành chẳng phải là sói già, lông đen sao?

- Em nghĩ có dị nhân xâm nhập Tổng bộ rồi! Jeny nghiêm mặt.

- Chuyện này phải báo cho sếp Diệp biết ngay lập tức! Trương Kỳ móc điện thoại trong túi ra.

- O,...khoan đã! “Đùa à? Chuyện này mà báo cho Diệp Gia Thành thì chẳng khác nào là tôi đứng trước mặt anh ta chỉ vào mặt anh ta và nói ‘Tôi chính là nói, sếp Diệp anh là con sói già, lông đen’”, nghĩ như thế tôi vội ngăn cản Trương Kỳ.

- Sao lại không? Ba người kinh ngạc lên tiếng.

- Em...ha ha...hì hì....lúc này em thấy không khí quá im lặng nên đùa một chút cho không khí rộn ràng thôi mà! Tôi lau mồ hôi cảm thán.

- Ày... em thật là...làm chị hết hồn! Lư Ngọc Đan thờ phào.

- Có thật không? Trương Kỳ kẻ khó trị lên tiếng.

- Thật mà, em đảm bảo luôn! Nếu có nửa câu giả dối xin trời cao hãy phái thiên sứ địa ngục đến xử đẹp em đi! Tôi mỉm cười tinh ranh.

- Đồ ngốc! Trương Kỳ đưa tay từ phía sau lên xoa đầu tôi.

- Ha ha.....Jeny ngã người ra ghế cười.

Chuyện này tôi cứ tưởng sẽ không ai nói với Diệp Gia Thành, nhưng người tính không bằng trời tính. Ít ngày sau đó có một kẻ ngồi chiếm chỗ trên “ngai vàng” của hần lẳng nghe báo cáo từ một người đàn ông mặc hắc phục PW:

“.....Chuyện là thế đấy lão đại!”

Người đàn ông để hai chân vắt chéo lên bàn, hai tay khoanh lại, mắt nhắm hờ hững, sức quyến rũ tỏa ra hùng hực.

“Em to gan thật đấy! Không cần chờ đợi làm gì cho tốn công! Thiên sứ địa ngục vốn đang ở rất gần em rồi!... ..” Người đàn ông nhẹ nhàng mở đôi mắt đen nháy ra “Và không bao lâu nữa sẽ đến xử lý em...” “Sẽ không lâu” Người đàn ông nhếch mép cười lạnh.

Cục Thông tin...

Tôi bất giác rùng mình, trời tuy se lạnh nhưng trong phòng có máy điều hòa nhiệt độ mà sao tôi chợt thấy lạnh sống lưng. Tôi nhanh nhẹn quay đầu ra sau. “Không có ma”. Tôi cứ tưởng có thứ gì đó không sạch sẽ ở đây kia chứ. “Là do mình quá đa nghi thôi, trong PW mà nào dám xông vào, trừ khi không muốn đầu thai ý”.

Tôi đứng dậy sắp xếp đống tài liệu trên bàn, chợt cảm thấy vai phải tôi đau rất quá, tôi đưa tay xoa xoa phía sau bả vai. Cảm giác đau rất vừa rồi biến mất. “Chắc tôi va phải gì đó mà tôi không hay”.

Hôm nay tôi mặc một chiếc áo trễ vai màu xanh ngọc, một chiếc quần jean đen bó sát người, tóc vẫn như thường ngày buộc cao. Cổ tay trái đeo một chiếc đồng hồ cảm ứng, đây cũng là thiết bị PW. Hoa tai sát lỗ tai, đính một viên pha lê màu trắng. Tôi không trang điểm. Tôi tự tin vào chính mình, dù không trang điểm nhưng vẫn không xấu lắm, nhìn vào ắt được. Tôi không thích trang điểm.

Một cánh tay từ phía sau choàng qua vai tôi:

- Ái Thi! Theo cô tình yêu là gì? Nguyễn Lanny dễ thương, cá tính choàng vai tôi.

- Ừm...tình yêu hả? Chị đang trưng cầu ý kiến em à? Tôi nháy nháy mắt với chị ấy.

- Phải á! Chúng ta bàn bạc về tình yêu một tí đi! Nguyễn Lanny kéo tôi đứng lại.

- Được thôi, nhưng chị phải trả lệ phí cho người ta đó! Tôi gật gật đầu rồi cười tươi.

- Ok! Nguyễn Lanny sáng khoái trả lời.

Chúng tôi đứng ngoài hành lang ngắm phong cảnh bên dưới, trò chuyện về tình yêu, tôi nhìn chị tò mò:

- Có phải chị đang yêu đúng không?

- Chị...đang yêu? Nguyễn Lanny đưa tay chỉ chính mình.
- Đúng vậy! Tôi gần như khẳng định.
- Không...nào có...chị không có.... Chị ấy áp ứng.
- Ha ha...coi kia, ai kia đỏ mặt rồi! Tôi ôm bụng cười.
- Em...thấy ghét! Nguyễn Lanny đánh lên vai tôi một cái.
- Được rồi, em không ghẹo chị nữa. Tôi đưa quay đầu dang hai tay đón gió, hít một hơi thật dài.
- Vậy em nói đi! Tình yêu là gì? Nguyễn Lanny đôi mắt mở to mong đợi.
- Haizzz...tôi thờ dài một cái.
- Có lẽ....tình yêu là.... Tôi cất giọng hát oanh vàng của mình lên:
-

“Tình yêu như tiếng hát bỗng cất cánh trong tim, tình cò, giặt mình

Tình yêu như tiếng sét bỗng giáng xuống nào ai có ngờ, phút chốc vai kề vai, phút chốc tay cầm tay. Tình yêu như thế cứ đến, cứ đến như đã hẹn bao giờ....”

“Phải thế chẳng tình yêu, phải thế chẳng tình yêu, phải thế chẳng tình yêu...phải thế chẳng thì sánh đôi”

“Tình yêu như nắng ánh chiều ấm áp tìm ta, tình cò. Tình yêu như gió xoáy bỗng cuốn lốc lòng ai có ngờ, phút chốc hôn vài giây, phút chốc ôm thật lâu. Tình yêu như thế cứ đến cứ đến không cần hẹn thêm giờ!!!!!!”

Tôi hát xong, lời bài hát thêm mắm dặm muối, bỏ bớt bột ngọt. Nguyễn Lanny nhìn tôi không chớp mắt:

- Wow, thì ra là vậy...nhưng rốt cuộc là sao? Nguyễn Lanny gãi gãi đầu.
- Ôi trời, có nghĩa là tình cò gặp được tình yêu nga...khi yêu rồi thì...ehehe “Đột nhiên tôi cười có chút bi ối, đề tiện...Khụ...”
- Thì sao? Nguyễn tiểu thư đầu óc vẫn chưa thông.
- Có nghĩa là yêu rồi thì nắm tay, hôn nhau nè, ôm nhau nè, cùng ăn nè, cùng nhau đắp chăn ngủ nè.... “Thật ra tôi chỉ nghĩ được như thế. Nghĩ sao lại tìm một đứa con nít chưa qua 18 tuổi như tôi tư vấn tình yêu? Một sai lầm không hề nhẹ nha!”

Sau này ông xã đề tiện + n tiện của tôi nói với tôi “Thật ra, đắp chăn không chỉ để ngủ. Tới đây, anh dạy em “tư vấn” tình yêu!” Tôi tròn mắt: “Đề tiện, bi ối, mặt dày, vô sỉ” rồi chui tọt lên giường thực hiện hàng loạt động tác. Đắp chăn, xoay người, giữ chặt quần áo, khép chặt đùi. Ai đó cười bi ối hô vang “Bà xã, anh tới đây, đừng giả bộ nữa! Anh hiểu em mà!” Tôi vút chấn xuống đất, ngồi dậy, lồng ngực thở hổn hển “Đồ....đồ.....” Tôi suy nghĩ, không còn từ gì mà tôi chưa mắng qua.....Tôi dờ trán, hét lên “Đồ....không có từ ngữ để diễn tả...nhặt cái chăn lên cho tôi”. Ai đó mắt rung rung nhìn tôi dỗi hờn. “Miễn đi, diễn cho ai xem. Mấy năm qua bà đây xem chán rồi!”

Lập tức ai đó trầm mặt, cái mặt hàn băng kéo đến. “Đã như thế! Rượu mời em không uống, em muốn uống rượu phạt thì tôi chịu!” “Sùng em riết em quen, em ngồi lên đầu tôi rồi! Lập tức xuống ngay cho tôi!” Ông xã ác ma của tôi tới giờ rồi.... Ahhh.... Tôi lắc lắc đầu sợ hãi..

“Ông xã, người ta chỉ đùa với anh thôi mà!”

“Tới ah!.... Anh muốn làm gì cũng được hết!” Vừa nói tôi vừa đưa tay run run cời áo ngủ.... ...

Ai đó nhào lên giường, ôm tôi vào lòng “Ngoan, để ông xã xé cho nhanh!”

Nhìn chiếc áo ngủ tan nát, tôi không đành lòng “Đây là cái thứ mấy nhĩ???” Rất muốn lên tiếng khán án nhưng lại sợ. Một âm thanh vang lên trong đầu “Nhìn, nhìn đi! Kẻ địch đang chuẩn bị giờ súng cướp cò. Chờ hấn chuẩn bị bắn thì mình chạy!” Dạn không bắn được cho hấn nghẹn chết luôn! Nhưng chạy được hay không còn chưa biết!!

Trở lại hiện tại.

Tôi dắt tay người đang lăm bắm về tình yêu là chị Nguyễn đi đến thang máy, lúc này một bóng dáng màu đen từ trên lầu đi xuống đôi mắt nhìn theo tôi. “Tình cò ư?” Bóng đen lặng lẽ quay lưng đi nhẹ nhàng từng bước lên lầu

Bạn đang đọc truyện *Ba Bé Bi Là Nam Chính Phần Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Tình cò thật

Sau buổi tiệc tổ chức ăn mừng cho tôi, giữa tôi và thành viên trong phòng thông tin thân nhau hơn. Mọi người sớm thân thiết, không còn câu nệ gì nữa. Hôm nay, tôi phiên trực của tôi cùng chị Nguyễn với anh Trác Nhất Hàn. Ngày nào chúng tôi cũng thay nhau trực tổng bộ thông tin. Nơi này luôn tiếp nhận thông tin từ mọi cơ sở PW trên khắp thế giới.

Ngồi lâu tôi thấy khá mệt mỏi, tôi đứng dậy xoa lưng, gập người. Rồi quay sang chị Nguyễn:

- Chị, em đi ra ngoài một chút nga!

- Được, em đi đi! Chị Nguyễn gật đầu rồi tiếp tục chăm chú vào điện thoại.

Tôi bước ra khỏi phòng, đi ra lang can đón gió. Bầu trời đêm sao giăng chi chít, một cảnh sắc tuyệt vời. Tôi khởi động cơ thể một chút cho bớt mệt mỏi. Hít vào thở ra, lại thở ra hít vào. Một tiếng nói trầm thấp vang lên sau lưng tôi:

- Tình cò thật!

- Ah!!! Tôi giật mình. Người này quả là cao thủ, đến gần tôi, tôi không hay.

Tôi đưa mắt nhìn hấn, hấn cũng nhìn tôi mỉm cười. Đôi mắt nhìn chăm chăm ngực tôi.

- Chào sếp! Tôi hận không thể nhào đến đâm hai đâm vào hai con mắt xinh đẹp kia của hấn “Nhìn gì mà nhìn! Có biết đàn ông mà nhìn chăm chăm ngực phụ nữ là vô lễ lắm không? Là dâm tặc đó!”

- Chỉ là tình cò thôi! Tôi không biết em ở đây! Vị sếp nào đó nhún đôi vai tỏ vẻ “tôi nói rồi, tôi chỉ tình cò”.

- Vâng! Tôi không dám làm phiền sếp, tôi đi trước đây ạ! Tôi vội cúi đầu bày tỏ thân phận giữa “nô tỳ” và “hoàng đế”. Đi lướt qua hấn.

- Ừm...thơm thật..... Sếp lớn hai tai đút ở túi quần, nhếch mép cười. Lỗ mũi hít hít, ngửi ngửi.

- Thơm gì cơ? “Mùi gà chiên dưới căn tin sao? Hay mùi thịt bò nướng?” Tôi mở to mắt quay đầu lại nhìn kẻ phía sau.

- Tôi đang nghĩ tới món “thỏ nướng” ăn kèm “bánh bao” hấp! Kẻ “tình cò” nhếch khóe môi.

“Đồ thần kinh!” Trong lòng tôi thầm mắng hấn 80 lần. “Có khi nào lúc tôi tới nơi này thì Đậu Khẩu đã cải biên lại truyện không nhỉ???” Tôi mỉm cười, cố nén tâm trạng kích động mà nhào tới đâm hấn mấy cái “Nhìn, cố nhìn, cắn răng mà nhìn, cắn rớt răng cũng phải nhìn” “Đây là nam chính, nam chính ác ma”.

“Mày phải nhìn, tao nói Lô Ái Thi mày phải nhìn!” Lương tâm đang đánh nhau với lý trí.

- Sếp Diệp, nếu không có gì tôi xin phép đi trước! tôi cúi đầu, gật đầu với hấn một cái rồi không chờ hấn nói gì thêm tôi vọt lẹ. Phía sau có tiếng tên ác tặc vang lên:

- Bánh bao vừa to, vừa tròn. Thơm nức cả mũi, cắn vào chắc rất rất mềm lại rất rất ngon!

Chân tôi sượng lại lao đảo mấy bước “CMN, Diệp Gia Thành bị điên à?” “Thằng này chắc hấn là kẻ giả mạo! Mọi người mau tới lôi hấn mang đi, cho hấn dựa cột đi thôi” (dựa cột: chỉ mấy tên tội phạm bị treo trên cột rồi mấy chục cây súng cùng một lúc “bùm...bùm...bùm....keke xừ từ ý)

Tôi điều chỉnh bước chân đang hỗn loạn “Bà bán anh Diệp Gia Thành, tôi mong có một ngày anh ăn ‘bánh bao’ cho ngập mặt anh đi. Có cái ‘bánh bao’ nào to một chút, to hơn tôi càng tốt để nó đập thẳng vào mặt anh cho anh nín thở luôn!”

Diệp Gia Thành nhìn bóng dáng bé nhỏ chao đảo khóe môi mỉm cười, đó là “chân tình truyền kiếp” của hấn. Chả trách, vừa gặp mà dường như đã gặp từ lâu, dường như là máu thịt trong tim hấn vậy. Bằng mọi cách hấn phải tóm được cô gái nhỏ cay cú này về trong thời gian sớm nhất. Nếu không....hấn chau mày, gương mặt cảm xúc khó tả.

Chân tình truyền kiếp

Nhắc đến chân tình truyền kiếp là ta phải kể đến những cặp nam nữ yêu nhau say đắm, chỉ có đôi phương mà thôi. Chết đi chỉ là do ý nghĩ của con người, ở TK 21 khoa học đã chứng minh được kiếp sau là có thật. Vì thế, những cặp đôi này tư tình quá sâu nên qua nhiều kiếp dù đầu thai nhưng dư âm vẫn còn đọng lại. Nếu kiếp sau họ có thể gặp lại nhau thì dư âm đó sẽ như một đóm lửa nhỏ bùng cháy dữ dội càng ngày càng sâu. Nếu không gặp thì qua nhiều kiếp nữa tư tình đó sẽ biến mất.

Diệp Gia Thành mang trong mình những loại năng lượng kỳ lạ, năng lượng của hắn có thể nói là rất lợi hại. Hắn có thể khiến người ta truy tìm mà chết, sức mạnh vô biên, di chuyển tức thời, điều khiển mọi vật chất... thế nên 28 tuổi hắn đã trở thành chỉ huy PW.

Trong suốt 20 năm qua hắn luôn mơ đi mơ lại một giấc mơ : một “vết bớt hình cò ba lá”. Hắn mơ thấy mình sờ lên một bờ vai trắng nõn nà, rồi kỳ diệu thay bờ vai ấy hiện lên một nhánh cò ba lá. Hắn giật mình tỉnh giấc. Cho đến khi gặp cô gái ấy, hắn mới thấy mình thật cảm thú . Thấy con người ta bơ vơ lạc lõng giữa rừng khuya, hắn lại không kìm được dục vọng mà khinh bạc. “Vì sao lại thế?” Rõ ràng xưa nay đối với dục vọng hắn rất lạnh nhạt, thậm chí còn thủ thân như ngọc kia mà.

Lúc hắn đè cô xuống đất, nhớ lại giấc mơ kỳ lạ suốt 20 năm qua của mình, hắn không nén khỏi tò mò, đưa tay lần đến bờ vai phải của cô xoa xoa nhẹ nhẹ giống như trong giấc mơ. Nơi đó vốn dĩ có làn da trắng mềm mại, không vết xước nhưng ngay lập tức dưới cái xoa tay của hắn có biến hóa. Cò ba lá màu đỏ xuất hiện...

22h10... Toilet tầng 23!

Tôi từ WC bước ra, đụng trúng một lồng ngực chắc khỏe.

- Ah... Tôi lui về sau mấy bước, một cánh tay ôm lấy tôi.

- Em có sao không? Thật tình cò!

- “Tình cò c*n m* anh á” tôi á khẩu mắng thảm.

Tôi ngược nhìn cái người cao lớn, đẹp trai trước mắt mình. Hắn khiến tôi phát bực “Quá vô sỉ, rình mò tôi tới tận toilet, cứ như vậy biết đâu được một ngày nào đó hắn giờ trò đùa với tôi thì sao? Lỡ như tôi đang “abc” hay đang “def” mà chưa kịp kéo quần lên thì sao?” “Tôi thề nếu hắn mà xong vào tôi sẽ cho hắn đo vẩn, khóc gọi cha kêu mẹ”.

- Sếp à, đây là Toilet NỮ! tôi có tình nhân mạnh chữ nữ.

- Ồ... tôi biết chứ! Tôi thấy em vào trong khá lâu, cứ tưởng em ngủ quên, sợ em bị cảm lạnh nên tôi bắt chập tất cả xông vào! Diệp Gia Thành nói cứ y như “Em khỏe chứ? Trời lạnh rồi, nhớ giữ gìn sức khỏe, chớ để cảm lạnh” chỉ là quan tâm tôi mà không phải là anh ta thất lễ.

Tôi hít một hơi, quả là khâm phục nữ chính hết sức. Người như Diệp Gia Thành mà chị ta nuốt trôi. Diệp Gia Thành là một cái bánh bông lan hấp, cũng có thể là một cái bánh in. Tuyệt đối không phải là viên chè trôi nước nhỏ bé hay cây kẹo bông gòn.

Bánh bông lan với bánh in ăn mà không có nước đi kèm là mắc nghẹn chết không kịp hồi đáp!

Đâu phải như viên chè trôi nước nhỏ dễ nuốt một cái ợt hay cây kẹo bông gòn ngậm vào miệng là tan đâu!

- Sếp Diệp, ngài tìm tôi có chuyện gì ạ? Tôi cung kính, nở nụ cười.

- Không! Ai nói tôi tìm em? Diệp Gia Thành lên tiếng làm tôi sựng đở.

- “CMN, anh không tìm tôi, không tìm tôi thì đứng đây chờ tôi ra để làm gì????” Tôi thật sự muốn nhào vô nắm cổ áo hắn rồi quát to như thế. Nhưng tôi không thể.

- Vậy à, Toilet nam trên tầng 24 bị hư nên anh định xuống đây đi nhờ Toilet nữ à? Tôi nghiêng răng “Muốn chơi, tôi đây chơi với anh tới cùng!”

- Tình cò thôi! Ba chữ khiến tôi trợn mắt, hít một hơi tôi lạng lẽ đi qua người hắn.

“Là kẻ nào đã biến sếp Diệp thành bộ dạng đó?”

“Hay là trong quá trình phá một vụ án nào đó, bắt một đứa nào đó...sếp Diệp đã bị ngã rồi chạm dây?”

“Tôi mà biết là đứa nào đã khiến sếp Diệp thành cái bộ dạng này tôi sẽ không tha cho hắn đâu, có mà bắt hắn treo ngược lên cây!”

Vì hắn mà tôi bị Diệp Gia Thành...bị gì nhỉ? “Đeo bám? Phải không?” “Làm phiền? Cái này có à!” “Chọc tức? Quá chính xác là đằng khác”. “Chiếm tiện nghi? Có, có..hắn ta XYZ tôi hix”

Bạn đang đọc truyện *Ba Bé Bi Là Nam Chính Phán Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Là do anh đấy!!!

Ôm một mối cảm hôn không tên tôi sầm mặt quay về nơi làm việc của mình.

“Diệp Gia Thành, anh đừng có mà quá đáng, nể tình anh là nam chính nên tôi mới nhượng bộ anh đó! Tôi không sợ anh đâu, không sợ....tôi không sợ”. Tôi đang tự gạt chính tôi.

“Anh đẹp trai, anh tài giỏi....nhưng anh là nam chính...”

“Nói cho anh biết, anh mà tiếp tục làm phiền cuộc sống của tôi, tôi sẽ không tha cho anh!”

“Tôi sẽ mặc kệ anh có là nam chính hay ác quỷ, mặc kệ anh có bao nhiêu nữ phụ, anh yêu nữ chính như thế nào, tôi sẽ tóm lấy anh! Lúc đó anh đừng có mà khóc lóc van xin bà đây nhé!”

“Bà mà tham gia vào dàn nữ phụ của anh là anh chỉ có một chữ để diễn tả - THẨM, hai chữ là RẤT THẨM, ba chữ là VÔ CÙNG THẨM. Con đường đến với hạnh phúc của anh và nữ chính có tôi tham gia là nó dài đằng đẵng luôn. Tôi mà nhập vai phản diện là đỉnh của đỉnh.”

“Anh mà còn mang cái mặt xinh đẹp, cái bộ dạng vô tội, ti bỉ, vô sỉ đó đứng trước mặt tôi...anh mà còn nhìn tôi bằng ánh mắt đó....anh mà còn dùng giọng điệu đó nói chuyện với tôi...anh mà còn theo tôi nữa...Ồ...ô...Diệp Gia Thành..tôi xin anh hãy tránh xa tôi ra đi mà...tôi sắp chịu không nổi nữa rồi....anh có biết hay không “Nữ nhân cũng khó qua ải mỹ nhân anh hùng”.

“Nếu cứ cái đà này....được rồi, cho dù phải máu chảy, dù phải gập trăm ngàn khó khăn gian khổ...tôi cũng quyết tâm tóm cho bằng được con công đực sặc sỡ này! Dù phải vật lộn hần, bẻ cánh hần tôi cũng phải giữ hần bên mình” Nói thế thôi, tôi hiền lắm á!

Nữ chính, thật xin lỗi chị có lẽ chúng ta không làm bạn “tốt” được rồi!

Nữ phụ, tới đi. Tôi tiếp hết! *cắn răng, run cầm cập*

Đàn ông không xấu, con gái không yêu? Là đây sao? Chắc là vậy rồi! Nhưng tôi phải đóng vai quần chúng, phải tỏ vẻ “Tránh ra, người ta không yêu anh”...như thế mới có sức hấp dẫn lớn ah!

Thử hỏi một chút, tôi chỉ là một cô gái bình thường, một người đàn ông như thế, một con công đực như thế? Một con công đực sặc sỡ, lẻo lét cứ suốt ngày đập cánh, lượn lờ, ve vãn bên tôi ca bài ca “vô sỉ”????

“Nhìn anh đi, nhìn anh đi, anh có đẹp không, có quyền rũ không!!!” Cái này do tôi tưởng tượng ah...khụ... Ai kêu mắc gì hần cứ lượn trước mặt tôi. Không muốn quyền rũ tôi thì là gì.???

Xin lỗi với mọi người, tôi không thích con công ấy thì tôi quả thật là có vấn đề rồi! Hà tất gì mỗi ngày tới miệng mà chỉ đứng nhìn! Con công ấy không biết sợ mà còn cố tình mang thân hần dâng lên cho tôi, tôi sao nở từ chối, nó sẽ buồn đấy!”

Nó mà buồn sẽ sinh ra uất ức, phần hận làm hại chúng sinh thiên hạ. Xem như Diệp Gia Thành xui xẻo không biết bộ mặt thật của tôi.

Giờ đây chỉ việc diễn theo kịch bản “Thả con cá đuối, bắt con cá voi”

“Tránh ra, người ta không yêu anh” : chiến thuật tự ngược đối với con mồi.

Ahhh...tôi giật mình tỉnh lại!

Mình đang nghĩ gì thế này? Sao mình lại có ý nghĩ đê tiện, hạ lưu đến thế? Sao mình có thể cướp người yêu của nữ chính hiền lành, nhân hậu? “Nhưng họ đã yêu nhau đâu?”

Đề cho công bằng, tôi phải giữ “lời hứa” ít ra tôi cũng phải giúp nữ chính và nam chính vài lần thì mới biết được nam chính hiện tại có yêu nữ chính không?

Nếu không....tôi sẽ....sẽ thế này....sẽ thế kia..... í hí hí tôi hưng phấn dậm chân.

Sau bốn lần tác hợp cho Diệp Khúc Lan với Diệp Gia Thành đều không có kết quả “như ý”.

Lần thứ nhất, tôi bảo Lan tỷ ở trong phòng 246 chờ cá cắn câu. Tôi nhắn tin cho Diệp Gia Thành Tôi: “Anh yêu! Người ta chờ anh ở phòng 246 : Khu XG”

DGT: “Ai đấy? Đồng Anh à?”

Tôi: >.<’

Tôi: “Em đây, đến rồi sẽ biết, không đến anh sẽ hối hận : Tiểu hồ Lô”

DGT: “chờ ở đó, 15””

15 phút sau quả thật Diệp Gia Thành tới nơi hẹn, chờ hần đi vào trong tôi nhanh chóng khóa cửa, mang bếp than ra đốt lên, quạt khói vào phòng. Tôi ra

sức quạt... mục đích của tôi là tạo hiện trường cháy giả để Diệp lão đại bế nữ chính ra ngoài. Ngoài mục đích, sau lưng tôi vang lên tiếng nói:

- Tiểu hồ Lô à, em đang làm gì đấy? Có cần tôi quạt giúp không?

- Còn phải nói, mau quạt giúp tôi, không đủ khói đây nè! Tôi đưa tay vuốt mồ hôi, trả lời. “Không đúng, giọng nói này...” Tôi quay ra sau một cái rụp.

- “Ah....Diệp Gia Thành, sao anh ta...ở đây...vậy...”

- Di chuyển tức thời! Diệp Gia Thành cong môi, cười vô sỉ.

Một lát sau...

“Chết rồi, nữ chính bên trong” Tôi đoạt lấy cái quạt trong tay Diệp ác ma. “Hắn thật ác mà, là do tôi chủ mưu sao hắn lại cầm quạt, quạt khói vào bên trong. Hắn muốn nữ chính của hắn ngộp chết à”.

Kết thúc bí thảm...

Làm sao tôi quen được nữ chính? Làm sao tôi có số điện thoại Diệp Gia Thành?

Phải quay ngược lại...một chút...chút nữa...

Để thực hiện kế hoạch se duyên nam nữ chính, tôi đã tiếp cận nữ chính rất thuận lợi. Với cái mồm chi chớ nói mèo, nói cá sấu là ba ba...của tôi. Nữ chính rất tin tưởng tôi. Dù tôi có nói $1 + 1 = 3$ nữ chính cũng gật đầu tán thành.

Về phần số điện thoại Diệp Gia Thành tôi có được là như thế này.... chóng cảm...*hồi tưởng*

Vào một ngày trời mưa sấm chớp liên hồi, tôi canh Diệp Gia Thành tan sở, chặn đường về nhà của hắn, tôi đứng ở lầu 24 chờ hắn...

- Sếp Diệp, Diệp chỉ huy, Diệp lão đại, nể tình chúng ta có quen biết, ban đầu còn thương thức đối phương như thế, anh phải giúp tôi! Nhất định phải giúp tôi. Tôi ôm lấy cánh tay của sếp Diệp cố nặn nước mắt.

- Có chuyện gì? Diệp Gia Thành lo lắng nhìn tôi khi thấy tôi khóc.

- Ô...Gia Thành à! Ông nội của người ta hấp hối, muốn nói chuyện với người ta lần cuối, nhưng điện thoại của người ta bị hỏng rồi, mọi người cũng về hết rồi! Người ta lại là tiểu hồ Lô mà ông yêu thương nhất *mặc ối*Mắt tôi long lanh nhìn sếp Diệp.

- Hừ! Diệp Gia Thành nhường mồi nhìn tôi, ánh mắt thâm sâu khó lường. Anh ta đưa tay lấy túi xách của tôi, rút điện thoại tôi ra, bấm bấm. Một lúc sau:

- Xong rồi! Anh ta nói rồi đưa điện thoại lại cho tôi, đi mất.

Quả là thông minh, ông nội tôi làm gì còn sống mà hấp hối. Anh ta biết điện thoại tôi không hư, biết tôi giờ trò. Sh*t, quả là sói già, lông đen.

Tôi cầm điện thoại trên tay, kiểm tra một lượt, kiểm tra hai ngày mới biết anh ta lưu số của mình cho tôi. “Gia Thành” hừ,... ai thân với anh chứ, diễn kịch thôi mà...người ta mới không yêu anh đâu *chột dạ* Tôi đổi thành “Nam chính”.

Lần thứ hai...

Tôi nấp sau gốc cây, chờ đợi Diêu Khúc Lan dẫn Diệp Gia Thành tới đây. Việc của tôi hôm nay là tạo hiệu ứng âm thanh và hình ảnh. Tối,...họ tới! Tôi nín thở, Diệp lão đại rất lợi hại, không thể để bị phát hiện, tôi huy động toàn bộ sức mạnh thân thể bẻ khóa.

- Có chuyện gì? Diệp Gia Thành lạnh lùng.

- Anh Thành, em...Diêu Khúc Lan áp ứng.

“Haiya, nữ chính sao mà ngốc quá...”

5p sau....

- Lần sau đừng tìm tôi nữa! Nam chính lãnh khốc

- Anh Thành! Nữ chính níu tay nam chính.

- Tôi là sếp cấp cao của cô! Nam chính tàn bạo hất tay nữ chính.

- Ah...nữ chính bị hất loạn choạng.

Không thể nuốt trôi hành động “hèn hạ” của nam chính, tôi bắt đầu hành động theo kế hoạch. Tôi ôm gốc cây rung liên tục, lá rơi xào xạc, cây rung liên hồi. Gió thổi vi vu, khung cảnh mờ ảo, tôi rên lên...ur....urm....”Không đúng hình như, sai âm thanh...” hừ...hú...hú.ú.ú....ú....hu hu hức hức....

- Trả người yêu lại cho ta.... trả lại cho ta.... “lại sai kịch bản nữa rồi, sửa lại” Tôi bị sao vậy nhỉ?

- Trả mạng cho ta, mau trả mạng cho ta.... “Lần này đúng rồi” Tôi thở phào.

Lúc này như đã sắp xếp trước, Diêu Khúc Lan nhảy vào lòng Diệp Gia Thành:

- Ah...anh Thành, có, có ma...Diêu Khúc Lan ôm chặt Diệp gia Thành.

- Hai đứa bây buông ra...bằng không ta Kill hết!!!!!! Hứ hứ...ú.ú... “Sao cái miệng tôi cứ đọc sai lời thoại???” Ô..hức...mình đang dối lòng sao?

- Tự trọng chút đi! Quay về ngay lập tức! Diệp gia Thành tránh xa nữ chính.

Đẩy nữ chính ra. Diêu Khúc Lan bị hất tay chụp ếch một cái bịch.

Tôi trở mắt nhìn đôi nam nữ chính trong bóng tối đầy ái muội.

Diêu Khúc Lan tui hồ ngồi khóc khoảng 1p30’ mới vượt lên chính mình ngồi dậy, chạy về. Tôi lại thất bại nữa rồi! Tôi ôm gốc cây khóc tiếng ngoài hành tinh, thật ra tôi cũng không biết tiếng gì...

Một cánh tay to khỏe ôm lấy eo tôi, Diệp Gia thành kẹp tôi ngang người anh ta, ôm về như ôm một con mèo. Trong lòng tôi gào khóc “Lại bị phát hiện”....

Bạn đang đọc truyện *Ba Bé Bi Là Nam Chính Phán Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Kẻ ngốc bị sói già ăn tươi, nuốt sống

Lần thứ ba....

Tôi vụng trộm để cho nữ chính quyến rũ Diệp Gia Thành, để anh ta say mê rồi XX nữ chính, buộc anh ta phải chịu trách nhiệm... Nhưng anh ta nhìn nữ chính không mặc gì rồi nói: “Đa hoi đen nên đường một chút, vòng 1 chưa no đủ lắm, hình như bụng có mỡ. Ah,...đùi khi ngồi có vẻ to lắm đấy! Mong cũng không to và cong như...”

“Diệp gia Thành, anh đủ rồi đó!” Nữ chính Diêu Khúc Lan chộp lấy chặn bực cơ thể mình “Anh cút đi” Bất kể thân phận và kế hoạch, chị ta hét lên. Tôi lại thất bại lần ba. Cổ nhân nói quá tam ba bận hixx....

Lần thứ tư...

Tôi vụng trộm bỏ Rocket 3h vào ly cafe của Diệp Gia Thành, dùng ngạc nhiên vì sao không phải Rocket 1h mà là Rocket 3h. Thế kỷ 21 đã qua, giờ là thế kỷ của số 22. Kết quả không tương luôn... Diệp Gia Thành uống xong..

Tôi nghĩ lần này Diệp Gia Thành thất thân là cái chắc rồi, sau có cảm giác đau lòng vậy ta. Diệp Gia Thành dù gì cũng là nam chính của người ta..haizzz...tôi nằm chờ thành quả của mình. Lần này hẳn là sẽ thành công.

Một tiếng rầm, cửa phòng 3424 của tôi bị đá tung, Diệp Gia Thành đứng ở cửa, sắc mặt hằm hằm, gầm lên:

- Có phải tôi nhìn em lâu quá, nên em tưởng tôi là kẻ ngốc?

- Sếp Diệp...tôi... “Tôi sợ quá hix, giờ này anh ta thật đáng sợ”

Diệp Gia Thành đóng cửa, khóa trái. Đi đến bên giường tôi.

- Sếp Diệp, có gì từ từ nói.....tôi... tôi sợ hãi lùi ra sau.

- Cầm miệng! Diệp Gia Thành nắm lấy cổ tay tôi, siết chặt. Cúi đầu hôn lấy môi tôi, tay hất siết lấy eo tôi. Tôi thở khó khăn.

- Đùng mà Sếp Diệp, làm thế không tốt đâu ah. Tôi giãy giụa nhằm thoát ra khỏi hắn. Diệp Gia Thành thoát quần áo tôi.

- Đùng mà!!! Tôi kinh sợ.

Diệp Gia Thành chớp mắt nhìn tôi, động tác rút cà vạt, cởi áo vẫn tiếp tục. Tay khóa chặt tôi.

- Chú Diệp, chú lớn hơn người ta 10 tuổi nha! Tôi muốn tạo cảm giác cường bức trẻ nhỏ đối với hân.
- Hừ, chỉ cần tôi muốn! ai đó không hề quan tâm lên tiếng.
- Ô, ô...lão đại, van xin anh đừng.....đừng mà... Tôi gào thét, cổ nặng nước mắt.
- Vô ích thôi, hôm nay ai cũng không cứu được em đâu! Diệp Gia Thành cười lạnh lẽo.
- Đồ trâu già găm cỏ non, đồ bại hoại, đồ vô liêm sỉ, dâm tặc, vô giáo dục... Tôi hoảng sợ và khóc thật sự, không ngừng chửi bới và đấm lên người Diệp Gia Thành.

Tay hân lần mò thoát đi quần chip nhỏ của tôi, tay Diệp Gia Thành di chuyển đến đâu tôi cảm thấy chỗ đó như có một dòng điện di chuyển. Hân ngậm lấy môi tôi trần trọc mút mút, tôi lắc đầu né tránh. Một bàn tay giữ lấy cằm tôi buộc đầu tôi đứng yên. Nụ hôn rơi xuống xương quai xanh, rồi lướt nhẹ qua ngực. Bánh bao của tôi bị hân bắt lấy, nhào nhào, nặn nặn.... “Ahhh,...tôi đang bị cưỡng XX, huhu...”

Một đôi môi ấm áp ngậm lấy ti đỏ hồng “Tôi muốn chết” Tôi liều mạng giãy dụa, vì tôi khó chịu quá. “Oh, nội ơi cứu Thi Thi” “Anh cả ơi, cứu Ái Thi uhuhu” “Anh hai ơi, mau đến đập chết tên đang đè trên người em đi”.

Một cánh tay hân đưa xuống đùi tôi, tách hai chân tôi ra.

- Sợ sao? Biết trước thì đừng làm! Diệp Gia Thành giọng khàn khàn. Hô hấp hân nóng rực.
- Đừng...anh mà dám, anh phải chịu trách nhiệm! Anh phải cưới tôi, nếu không tôi dù như thế nào vẫn sẽ Kill anh! Tôi hùng hổ “Có ai muốn bị trói buộc hôn nhân đâu, TK 22 tuổi thọ trung bình 205, người chậm lão hóa, ai cũng chỉ muốn ăn chơi cho đã mà thôi”. Tôi tin hân sẽ không!
- Hừ...em muốn biết dám hay không chứ gì? Diệp Gia Thành bắt sợi tóc trên trán tôi ngửi ngửi.
- Anh...anh...sẽ không.... Tôi run rẩy, cơ thể dưới sự ma sát của sếp Diệp : tôi bắt đầu có phản ứng.
- Ahhhhhhhh.... hai tay tôi nắm chặt ga giường.

Một lực xò xuyên qua người tôi thật mạnh, não tôi lập tức cảm nhận được sự đau đớn từ phía dưới. Cảm nhận được vật cứng rắn, nóng rực ấy trong cơ thể mình. Giây phút ấy đầu tôi như nổ tung. Tay phải tôi bấu lấy tay trái đang chống trên giường của hân. Tay trái tôi chộp lấy vai phải hân. Ra sức cầu xé nhưng tôi luôn cắt ngắn móng tay nên không có tác dụng gì hết.

Tay phải hân không ngừng sờ nắn đủ chỗ trên người tôi, vật đó vẫn oai phong lui ra, tiến vào!

Vì sao ah, vì sao lại thế này? Nam chính độc ác đang chiếm đoạt thể xác tôi. Và dường như linh hồn tôi cũng đang dần bị hân chiếm đoạt.

Rocket 3h,... M* kiếp, lợi hại thật. Cả đêm tôi không thể chợp mắt, bị con sói già lão cá hết ăn rồi gặm, gặm rồi nhả, nhả ra xong lại gặm vào tiếp...

Làm điều xấu, muốn hại người ta. Muốn người ta thất thân, giờ đây gây ông đập lưng ông. Người thất thân là tôi!

Nhưng mà...

Tôi thành công rồi sao? Trong đau đớn và ghen ghét, trước khi mất đi ý thức tôi chỉ kịp suy nghĩ “Tôi tóm được rồi, tóm được con công đực đáng ghét rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Ba Bé Bi Là Nam Chính Phán Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Tự tìm “cái chết”

Suốt mấy tuần nay tôi luôn tránh Diệp Gia Thành như tránh tà, từ khi giữa tôi và anh ta xảy ra cái chuyện đó đó, mỗi lần tôi thấy mặt anh ta là tôi lại nhớ về đêm ấy. Mặc cỡ vô cùng, muốn lên tầng xông. Anh ta thì nhìn tôi cười đầy ẩn ý, nhìn tôi từ đầu đến chân ánh mắt ấy như muốn nói “cơ thể em tôi biết rất rõ...”

Vì Diệp Gia Thành mà tôi uống hết cả bốn viên thuốc ngừa thai cấp tốc, biết lạm dụng là không nên nhưng tôi càng sợ có con tinh binh nào đó của sếp Diệp đột phá vòng vây bảo vệ mà xâm nhập thành trì.

Tôi bắt đầu lo sợ chuyện này sẽ đến tai bà nội cùng anh hai, anh cả tôi thì chẳng sao hết vì anh ấy có để tôi vào mắt đâu, suốt ngày bỏ với bịch. Anh hai tôi mà biết nhất định sẽ xử đẹp tôi. Tôi và anh ấy dường như tồn tại nấy kiếp anh em thì phải? “Lô Từ Nam mắc bệnh cuồng em gái!!!!” Còn bà nội biết thì tôi sẽ phải cưới Diệp trâu già về nhà gấp! Bà nội luôn dạy tôi đã làm thì phải chịu trách nhiệm mà!

“Nhưng nội àh, tiểu Thi có làm gì lão Diệp đâu, là do anh ta không chống lại sức quyến rũ của cháu nội người đó chứ.”

“Được rồi, người ta thừa nhận là do người ta thiết kế hần, có trách thì trách hần cứ xòe đuôi quanh con”

Trước khi đi, nội cầm tay tôi dặn dò “Thi Thi, con phải bảo trọng, nội nghe nói PW có nhiều con trai lắm. Con nhớ quyến rũ thật nhiều người dẫn về đây cho nội xem. Có nhớ không? Nhưng tuyệt đối đừng để ai chạm vào cục cưng của nội đó”

“Bà tư hàng xóm, cháu gái bà ta ít hôm lại dẫn về một thằng, còn nói cháu gái bà ta rất quyến rũ. Con nhớ gom hết con trai PW về đây, nội sẽ mang bọn chúng cho lão bà ấy xem. Coi cháu gái nhà ai hơn, hừ...”

Tôi đỏ mặt, đàn ông con trai mà nội cứ ví như cà chua ngoài chợ, nói gom về là gom về. Phải xem cháu gái nội có bản lĩnh đó không chứ, đi mua cà chua cũng cần tiền đó nội”.

Chuyển cảnh...

Anh hai dành cả một đêm thuyết trình cho tôi nghe về mặt nguy hiểm của đàn ông. Tiểu Nam nhà tôi nói nếu tên nào dám có ý đồ nhúng chàm tôi thì tôi nhất định phải tiên hạ thủ vi cường nhúng chàm hần trước. Nhưng mà tuyệt đối phải nhúng “trung gian” nghĩa là phải tìm người nhúng chàm hần.

Tiểu Nam: “Đàn ông là kẻ không đáng tin tưởng nhất quả đất này, hần ta ăn xong rồi quẹt mỏ. Vắt chanh bỏ vỏ!”

Tiểu hồ Lô: “Chanh vắt xong không bỏ vỏ chẳng lẽ để vỏ lại làm mức ăn à?”

Tiểu Nam: “mức chanh? Ăn được không? *suy nghĩ*” lắc lắc đầu.

“Bốp” Anh hai bộp tôi một cái.

Tiểu Nam: “Anh mày là đang ví dụ. Tóm lại nếu bị khinh bạc phải bắt tên ấy về đây nghiêm hình bức tội”

Tiểu hồ Lô: “Anh, nếu kẻ đó rất mạnh thì phải làm sao?”

Tiểu Nam: “Hừm... vậy thì phải ra đòn chí mạng!”

Tiểu hồ Lô:????

Tiểu Nam: “Lại đây,...bla...bla...balaa.....”

Kết thúc hồi tưởng!

Diệp Gia Thành còn đang trong giai đoạn “thăm định” của tôi, Lô gia của chúng tôi đâu phải là nói muốn ra thì ra muốn vào thì vào? Tên đó ăn tôi xong còn mặt dày sáng tinh lại bắt tôi chịu trách nhiệm ư? Hừ, muốn tôi cưới anh vào Lô gia à? Phải trải qua thử thách “sống còn” của tôi. Muốn bước chân vào Lô gia làm tam thiếu phu nhân à? Khụ....nhầm....làm tam cô gia à? Xem anh có đủ bản lĩnh không cái đã.

Kế hoạch đầu tiên...anh hai nói....

Hôm nay tôi trộm xông vào phòng chỉ huy tối cao, thứ nhất là tôi nhớ “người đàn ông” của tôi rồi! Mấy ngày không gặp gương mặt xinh đẹp ấy có chút nhớ nhớ. Không có con công đực bên cạnh xòe đuôi múa may tôi cũng thấy hơi buồn. Thứ hai, là cho lão Diệp một cơ hội vào nhà tôi “làm đầu”. Thứ ba là trả thù cá nhân một chút.

Cốc...cốc....cốc...cốc.... + 30 cái cốc.....cốc liên tục.

Diệp Gia Thành đang nghiên cứu hồ sơ chuyên án SL307 kẻ cau mài. Ai lại không biết phép tắc mà dội bom vào cửa liên tục như thế? Có phải gần đây hần quá dễ hay không? Kẻ gõ cửa không biết hần đang gõ cửa phòng của ai à?

- Vào đi! Diệp Gia Thành cau mài lạnh giọng, “vào đây rồi biết”

Một bóng dáng màu đỏ mở cửa chui vào, bóng dáng xinh xắn y như con chuột vụn trộm. Diệp Gia Thành ngược mắt nhìn, hần có vẻ sững sốt, ngạc nhiên. Lô Ái Thi đứng ở cửa, khóa cửa xong nở nụ cười xinh đẹp rạng rỡ.

Tôi khóa cửa, đứng nhìn Diệp Gia Thành đang tựa lưng trên ghế da nở nụ cười quyến rũ. Đúng, hôm nay tôi đến là để trả thù hần. Chóc nữa sẽ thấy! Tôi cố tình mặc váy đỏ bó sát để lộ đường cong, da trắng, mái tóc suông dài màu đen thả tự nhiên, khoát chiếc áo trắng lông cừu mỏng, chân đi giày cao gót màu trắng 7 phân. Hôm nay tôi cố tình trang điểm, tô một chút son, còn bạo gan xịt chút nước hoa NF (Now Feeling), loại nước hoa làm đàn ông hưng phấn, rạo rục.

- Chào chỉ huy! Tôi đến trả anh cái này! Tôi bước đến trước bàn Diệp Gia Thành, đưa tay để chiếc nút áo lên bàn cho anh ta.

- Em... Diệp Gia Thành nhú đôi mắt đẹp nhìn tôi.

Tôi chớp mắt, mỉm cười lộ hai lúm đồng tiền. “Anh thấy không, tôi đang phóng điện 6800 vôn cho anh đây, mau nhận ah”. Diệp Gia Thành chột cười gian xảo.

- Tôi còn tưởng hôm nay em đến đây là cho tôi câu trả lời!
- Sếp Diệp, anh muốn tôi trả lời? Tôi đến gần con sói già ranh mãnh.
- Nhưng giờ không cần nữa.... Diệp Gia Thành cười đều.
- Tại sao? Tôi dùng bước cách hán ba bước chân.
- Tôi cảm thấy, không cần nói, hành động là đủ! Diệp Gia Thành nhướng mắt nhìn tôi.

Tôi bực tức, chẳng phải anh ta cho tôi ba tháng để suy nghĩ xem có hẹn hò với anh ta hay không sao? “Quả là dễ tiện, mới nói cách đây mấy ngày...”.

- Anh thật là.... Tôi khinh bỉ, cắn cắn môi.
- Ah.....Diệp Gia Thành tay kéo tôi ngã vào lòng hán.

Theo quán tính tôi ôm lấy hán. Giờ tôi đang ngồi trên đùi hán. Diệp Gia Thành ôm lấy eo tôi siết nhẹ, tay hán bắt đầu giờ trò, mò mò, sờ sờ. Tôi cảm lấy tay tên sắc lang gỡ ra khỏi eo mình. Nhưng không gỡ được. Diệp Gia Thành hít sâu một hơi, mắt hán nhìn cái khe rãnh ở ngực tôi, hán mỉm cười, mắt lóe sáng. Lúc này trước khi đi vào tôi đã cố tình cởi nút áo khoát, cố tình bày ra cái bộ dáng này...Hix... khi cá cắn câu thì tôi lại chột dạ.

Diệp Gia Thành tựa đầu lên ngực tôi, âm thanh trầm thắm của hán vang lên:

- Nói! Mùi trên người em?
- Mùi? Mùi gì? “Bị phát hiện rồi sao? Đâu Khấu xây dựng nam chính quá hoàn hảo làm chi, để giờ tôi không thể đấu lại hán”.
- Em đừng nói với tôi mùi trên người em là mùi của cơ thể? Diệp Gia Thành hôn nhẹ lên ngực tôi.

Tôi nghe hán nói rùng mình đứng hình, quên cả việc hán đang làm. Áp ứng:

- Nước...nước...hoa!
- Hummmmm... hán không nói gì.

Đại ca à, anh nói gì đi chứ? Anh đừng có biểu cảm “Hummmmmmm” kéo dài như thế, tiểu muội không chịu được đâu. Muốn chém muốn giết gì thì nhanh đi, đừng có tra tấn nữa mà...>.<’

Bất ngờ hán siết chặt tôi, hôn tới tấp lên môi, lên cổ rồi lên ngực. Tay hán bóp lấy hai “bánh bao xịn” của tôi. Tôi tá hỏa, “Nhanh vậy ư? Hán động tình rồi?”

Theo kế hoạch tỳ nữ của mình tôi ôm lấy cổ hán, đáp lại nụ hôn, tôi hôn lên má trái rồi má phải của hán “in lên má này”, tôi hôn lên trán “in lên trán này” rồi cúi đầu hôn cổ áo sơ mi hán, bả vai hán...”Tôi in dấu son môi này, cho anh chết này...hê hê”. “Tiểu Diệp” của hán đã có phản ứng!

“Đến lúc rồi, chạy thôi!” Tôi thừa dịp hán đang hưởng thụ mà bỏ chạy. Tôi chạy ra cửa.

Mở cửa...”sao cứng quá vậy nè...” lại cố sức kéo cửa “không ra..không mở được”

..”Ahhh, chết rồi...” Tôi chưa kịp quay đầu lại xem tình hình thì đã bị Diệp lão đại bế lên như bế công chúa, đi thẳng vào phòng bên trong, trên đường đi vào phòng tên “vô sỉ hạng nặng” còn rỉ tai với tôi:

- Quên nói với em, phòng anh có khóa tự động! Rồi nói tiếp:
- Lần sau muốn đi ra nhớ nói anh biết anh mở ahhhhh.....
- Khốn kiếp, lúc này là anh khóa? Tôi tròn mắt nhìn hán.
- Không anh, chẳng lẽ là em? Diệp Gia Thành cười thật tươi.
- Đồ đáng ghét, thả tôi xuống! Hai chân tôi lúc lắc.
- Em yêu, gấp gì chứ? Tôi giường anh sẽ thả em xuống mà! Con sói nào đó vua của sự dễ tiện, thủ lĩnh của bỉ ổi, đại vương của mặt dày, cha của biến thái lên tiếng.
- Ahhh...Diệp Gia Thành, anh làm cái chi? Tôi bị đặt xuống giường, la lên.

- Đừng sợ bảo bối, lần này đảm bảo anh sẽ nhẹ nhàng không làm em đổ máu! Diệp Gia Thành thoải mái, tự tại rút caravat, cởi áo vest.

Tôi bỏ dậy chạy trốn, con sói tóm lấy tôi kéo về, tôi lại bò xuống giường, một sói đen già tu vi thâm hậu, một sói trắng nhỏ mới tu luyện đầu qua đầu lại, anh nắm em, em đẩy anh. Đầu một lát đầu tận trên giường. Con sói già đói bụng quá, một ngụm nuốt luôn con sói nhỏ.

- Diệp Gia Thành, anh....anh đi ra....

- Diệp Gia Thành...dừng lại...dừng lại....

- Khốn kiếp! Mau dừng lại!!!!!!!

- Xin anh...ừ.....

- “Thù này không trả...không gọi là....” ngất...

Lúc đầu còn la hét, thêm lúc nữa là nói không ra, thêm thêm một lúc nữa chỉ còn là ý nghĩ...

Diệp Gia Thành nhìn cô gái bé nhỏ đang mím đôi môi, cong người nằm ngủ lòng đầy sủng ái. Anh cũng không muốn vậy đâu, anh đã rất nhịn không tìm cô rồi. Một khi anh xảy ra quan hệ với phụ nữ thì năng lực tiềm ẩn trong anh sẽ không ngừng đòi hỏi... anh không muốn cô nghĩ anh vì chuyện đó mới tiếp cận cô, thế mà cô lại tìm đến tận cửa để mà quyến rũ anh, sao anh chịu được. Người con gái mình yêu đứng trước mặt...haizz...

Bạn đang đọc truyện *Ba Bé Bi Là Nam Chính Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: “Trai đẹp” truy đuổi

Nơi tôi ở là khu nhà cao cấp, nói cao cấp nhưng chỉ đủ cho một người ở. Vì tôi đã thành thành viên chính thức của PW nên đãi ngộ tương đối cao. Nơi này có đầy đủ tiện nghi, giường đôi mềm mại, một bộ salon do PW tài trợ. Tất cả nhưng thứ còn lại tự tôi sắm sửa.

Chiều chủ nhật, tôi định ra ngoài mua thêm vài bộ quần áo để quyến rũ Diệp Gia Thành. Vài ngày nữa nữ chính đi công tác bên nước K về rồi, tôi cần chinh chu để đấu với cô ta. Tôi xách túi bước xuống lầu, lái xe quân dụng tới cổng sau đó để lại xe rồi đi bộ ra khỏi khu vực PW. PW rất rộng và có nhiều cửa, muốn hoàn toàn ra ngoài phải dùng xe quân dụng đi tới cửa, để lính gác kiểm tra thẻ rồi mới được đi ra ngoài. Máy cấp cao thì không cần thẻ chỉ cần trưng bản mặt ra là đủ..khụ....

Vừa ra khỏi cổng chưa kịp đón Taxi thì một chiếc xe “bốn vòng” (Audi ý) dừng sát chân tôi, thắng xe một cái kết, có vẻ rất nang ngược.

“Là tên nào chán cơm thèm đất đây?” Tôi tròn mắt nhìn chiếc xe, chờ đợi chủ xe bước xuống.

“OMG, trai đẹp nha!” Tôi mở to đôi mắt, nhưng trai đẹp này không thể đứng nhìn. Tôi vội vàng cúi đầu xách đôi giày búp bê dưới chân, chạy....tôi chạy...không sai thời thật sự chạy và đang chạy trời chết!

Trai đẹp phía sau gào thét từng tiếng xé gió lao tới:

- Lô Ái Thi, em có ngon thì đứng lại! Dám làm mà không dám đối mặt sao? Một giọng nói tức giận, hận không thể lột da, bỏ đầu tôi.

Tôi vẫn chạy “Không, mình không nghe thấy, không nghe thấy, không nhìn thấy gì hết” Lòng tôi chối bay bảy, chân vẫn không ngừng chạy. Chạy từ con phố này sang con phố khác, ngõ nhỏ sang ngõ lớn. Mọi người đổ dồn ánh mắt nhìn tôi, mặc kệ, tôi cứ chạy. Dừng lại là chết chắc á! Tên phía sau vẫn đuổi theo, sức lực hẳn cũng không thua kém tôi.

Tôi núp trong quán mì có rất nhiều khách, anh chàng đẹp trai bước vào quán, đôi mắt đảo khắp mọi ngõ ngách trong quán tìm tôi. Trai đẹp không nhìn thấy tôi lồng ngực tức giận thờ phỉ phò.

“Ồi, đáng thương quá”

Trai đẹp tức giận cắn cắn môi “Ồi, đáng yêu quá” nhưng mà xin lỗi người ta không thể ra nha...

Một lát sau anh ta bước chân đi ra ngoài. 15 phút sau không thấy bóng dáng anh ta nữa. Tôi lần mò bước ra. Đứng trước cửa quán hô vang khẩu hiệu chiến thắng.

- Ô yeah, ô là la...mình lại thắng lần 368!

- Lô Ái Thi, bắt được mi rồi! Một cánh tay chắc khỏe túm vai tôi.

Tôi giật mình quay lại “Mẹ ơi, là trai đẹp...” Đánh thì không nổi đâu. Tôi giơ bàn tay mình chụp lên mặt trai đẹp, tôi đẩy mạnh một cái ra phía sau, trai đẹp lùi mấy bước đầu óc choáng váng. Thừa cơ hội tôi bỏ chạy lần 2. Phía sau trai đẹp lại gào thét:

- Chết tiệt, Lô Ái Thi, có ngon thì đứng lại! Đứng lại!

Chiến thuật “Tôi chẳng biết, tôi chẳng nghe, tôi chẳng thấy” được tôi sử dụng một lần nữa. Tôi chạy đến bờ biển.

“Mát quá” Nếu không phải đang bị 'truy sát' chắc tôi sẽ dừng lại ngắm cảnh sau đó gọi một đồng nghêu, sò, ốc, hến, mực, bạch tuộc cùng một chai rượu nằm nhâm nhi rồi. Tiếc thật.

“Á...gì thế kia? Bến cảng?” Xong rồi, xong rồi. Hết đường chạy rồi, chẳng lẽ tôi chạy lên một chiếc thuyền nào đó để nó mang tôi đi sang nước H hay nước E bán?

Diệp Gia Thành chết ở xó xỉnh nào rồi? Sao không ra anh hùng cứu mỹ nhân? Bình thường trường hợp này phải có nam chính ra tay giải cứu, nữ phụ mới ôm ấp tình yêu với nam chính chứ! Tôi cứ tưởng hạng người như anh ta phải chết trên người phụ nữ mới đúng chứ? (có lẽ chị Thi dùng rồi nên mới dám mạnh miệng phán)

Chốc lát nữa đây tôi sẽ bị bắt hức....tôi khóc thương cho số phận. Nhanh hơn tôi nghĩ khi tôi định quay đầu lại tháo chạy lần nữa thì đã thấy trai đẹp hai tay bỏ vào túi quần lưng tựa lang can bên cảng nhìn tôi mỉm cười.

- Chạy nữa đi, anh không ngại em phóng xuống biển đâu? Dẫu sao chúng ta cũng thi chạy suốt mấy con phố rồi! Haiz....anh không ngại bơi đua đâu, dẫu sau anh cũng đạt huy chương vàng bơi lội mà! Trai đẹp nhún nhún vai rồi nói tiếp.

- Đồ ướt anh cũng không ngại, càng hấp dẫn và quyến rũ, anh đã đẹp lại càng đẹp hơn!

Tôi cắn môi ra vẻ uất ức, bị ăn hiếp, dậm chân.

- Thấy...ghét... Tôi chu mỏ.

- Ha ha..traị đẹp tiến lại phía tôi.

Nhưng anh ta chưa kịp làm gì thì đã la oai oái. Diệp lão đại đột ngột xuất hiện tóm lấy cánh tay trai đẹp dùng lực đẩy một cái lên mặt trai đẹp. Trai đẹp cũng không phải dân nhà quê hay dạng dễ bị ăn hiếp, anh ta xoay lại thụ vào bụng Diệp lão đại.

Hai bên giằng co, anh một đẩy, tôi một đẩy. Bây giờ tôi mới biết trai đẹp là mạnh đến mức nào, anh ta đánh nhau với Diệp lão đại, đánh tay đôi. OMG! Tôi đang ngạc nhiên thì trai đẹp bị Diệp Gia Thành tọng cho một cú vào bụng. Tôi hốt hoảng giật mình.

“Trời ạ, anh tôi đó. Dừng tay, đừng đánh anh tôi chứ hix hix”

- Dừng tay, anh tôi, anh hai tôi! Tôi lao tới đỡ lấy cú đẩy của Diệp lão đại. Cú đẩy dừng cách tôi 1cm.

- Anh em? Diệp lão đại nhìn tôi rồi quay sang nhìn Lô Từ Nam đang nằm ôm bụng trên mặt đất.

- Sao em không đứng im ở đó luôn đi! Hự hự...Lô Từ Nam uất ức rên hự hự...

Diệp lão đại lập tức thay đổi thái độ nhanh như trở bánh phồng.

- Xin lỗi anh, em không biết anh là anh của tiểu Thi! Hấn tiến đến đỡ tiểu Nam.

- Hừ....lần sau không nắm rõ tình hình thì đừng mạnh động như lúc nãy nữa đó! Chú mày quá mạnh động...chắc chắc...Lô Từ Nam ra về anh trai đang dạy tiểu đệ võ vai Diệp Gia Thành.

- Vâng, anh hai nói phải! Diệp Gia Thành tươi cười.

Gì đây? Nếu ai đó nói ngày mai tận thế tôi còn tin, cái này..Diệp Gia Thành đây sao? Còn nữa, anh hai tôi ơi Diệp Gia Thành bằng tuổi anh mà! Bề ngoài anh ta còn cao hơn anh, chững chạc hơn anh...mà anh lại...nhìn hành động của tiểu Nam đầu tôi vã mồ hôi.

Trên đường đi..

- Anh ta là anh em? Em là em gái anh ta? Diệp Gia Thành lại hỏi.

- Phải, không giống sao? Tôi bực rồi nha, một câu hỏi hoài. Hỏi từ nãy giờ 15 lần rồi. Sếp Diệp từ khi nào biến chất thế này kia chứ?

Lô Từ Nam bên cạnh tròn mắt nhìn kẻ ngoài hành tinh mang tên Diệp Gia Thành. Sau đó, tôi bắt lấy cổ áo Lô Từ Nam, kéo tay anh lại đứng song song với mình:

- Sếp à, sếp nhìn đi, nhìn cho kỹ. Chúng tôi có giống nhau không? Điều rất xinh đẹp!

Diệp Gia Thành nhướn mi, nhìn sang tôi rồi nhìn sang tiểu Nam gật gật đầu. Tiểu Nam bỗng lên tiếng làm tôi suýt ngất xỉu:

- Không đúng, anh đẹp trai còn em đẹp gái kia mà!!!

Không khí đông lại, Diệp Gia Thành cười vang, tôi lắc đầu bước đi cảm thán “Sao tôi có thằng anh ngốc thế nhỉ???”

Anh trai ngốc nghếch đuổi theo tôi hô to:

- Ái Thi, tiểu Thi, Thi lùn anh nói không đúng sao?

Vừa nghe “Thi lùn” đầu tôi bốc khói trắng, quay lại lườm kẻ vừa gọi, móc giày chọi hấn... nhưng Diệp Gia Thành chụp lại giày tôi, mỉm cười : Đừng tức giận, Thi lùn...ha ha....

“Khốn kiếp, thằng anh khốn kiếp hức...lâm Diệp Gia Thành cười nhạo tôi rồi...”

Tôi và anh trai ngu ngốc người chạy người đuổi khiến cả khu náo loạn Diệp Gia Thành không tới thực hiện chiêu “anh hùng cứu mỹ nhân” mới lấy làm lạ á... giờ đây hấn lại biết biệt danh tức cười của tôi oaaaa...

Bạn đang đọc truyện *Ba Bé Bi Là Nam Chính Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Nam phụ si tình số 1

Chủ nhật là ngày gì? Đương nhiên là ngày cuối tuần được nghỉ thoải mái rồi. Đối với người ta là thế nhưng tôi thì khác...aizzz... Vì sao tôi lại vào PW? Chẳng phải vì bảo vệ hòa bình nhân loại sao, ấy thế mà Diệp Gia Thành lại lạm dụng chức quyền thì thôi đi, ngược lại còn công tư bất phân phẩy tay một cái làm tôi từ một học viên nhỏ bé bay tới thành viên chính thức.

Giờ thì tốt rồi, tôi còn chưa học xong hết các khóa học đâu. Cái tên đáng ghét ấy lại điềm tĩnh nói “Chỉ bởi.., anh muốn em gần bên mình” Gần cái con khi ấy! Tôi đi học chứ đâu đi yêu đương với anh! Tôi đi bảo vệ thế giới chứ ai thêm ở bên anh! Hừ... *dối lòng tập 2*

Để bổ sung thiếu sót, để xứng đáng làm thành viên PW nên tôi quyết tâm vừa làm việc vừa đi học bổ sung. Mặc dù có Diệp lão đại một tay che trời tôi sẽ không bị mưa, nắng “bảo mồn” nhưng tôi là một người phụ nữ mạnh mẽ không muốn nấp trong lòng đàn ông. Tôi muốn mình có bản lĩnh của chính mình. Dù tôi không thiên thần như nữ chính, không tài giỏi và cường hấn như mấy cô nữ phụ nhưng tôi muốn sống vì chính mình và sống cho mình.

Diệp Gia Thành là người đàn ông của tôi, tôi đã xác định. Hấn đã nằm trong tay tôi, tôi nhất định không để người khác cướp đi. Để bảo vệ vật sở hữu của mình tôi phải trở nên mạnh mẽ. Vì thế chủ nhật hôm nay tôi đang có lớp học Phân tích - Khám nghiệm hiện trường.

Diệp Gia Thành thấy tôi quyết tâm đến cả ăn ngủ cũng không đủ giấc nên anh ta đã tốt bụng “hạ thánh chỉ” cho phép tôi được đi học bổ sung, trong tuần chỉ đi làm 3 ngày và ngày ca trực của tôi.

Lớp học sẽ bắt đầu từ 7h30. Đã đến giờ nhưng giáo viên vẫn chưa vào lớp. Tôi ngáp ngắn, ngáp dài đã dự tính thời gian ở nhà cách trường học khá xa nên tôi đi sớm nên giờ dư thời gian ư?

Tôi lôi điện thoại ra bắt đầu chọc phá sếp Diệp.

Tôi: “Anh Thành ahhhhh....người ta nhớ anh”

Tin thứ hai: “Hôn một cái nào...chu...choa....moa...”

Tin thứ ba: “Người ta học đây, thật nhiều trai đẹp mà..”

Khùng bố “địch” xong tôi quay đầu nhìn lên bục giảng thì thấy chỗ ngồi giảng viên đã có người ngồi. Lúc nãy tôi chăm chú nhắn tin cho sếp Diệp nên không để ý đến những tiếng ồn ào xung quanh. Thật là ồn mà. Mọi người ồn ào nghị luận về giảng viên mới đến.

Phòng Tổng chỉ huy...

Này giờ điện thoại sếp Diệp đã vang lên ba tiếng chuông tin nhắn rồi. Lần đầu sếp Diệp không thêm quan tâm, lần thứ hai bắt đầu bức, lần thứ ba là lãnh khốc. Mọi người đều sợ hết hồn, vã mồ hôi. Sếp Diệp cực kỳ lãnh khốc, tàn nhẫn cộng một chút dã man... đang trong cuộc họp cấp cao mà bị tổng đài nhà mạng khủng bố chắt lát nửa đây hấn sẽ cho nhà mạng đẹp mặt quá, không biết gửi tin nhắn cho ai cũng trừ số điện thoại hấn ra hay sao?

Diệp ác ma lãnh khốc cầm lấy điện thoại, mạnh tay bấm bấm chạm chạm... rồi đột nhiên mỉm cười "dâm ô"...khụ... Mọi người mở to mắt...

Diệp gia Thành ngẩng đầu liếc một vòng, tất cả cúi đầu xuống hết. Kẻ vờ lật tài liệu, người cầm ly nước lên uống liên tục, người nhìn lên trần giả bộ đếm

thăng lặn. Lý Đông Anh thì vờ đập muỗi còn quay sang nói với Trịnh Vĩ Bình "Hôm nay muỗi nhiều thật đó Bình" Trịnh Vĩ Bình vớt được phao cứu sinh cũng phụ họa theo "Oh, có cả rận bay cùng đám muỗi nữa kia Anh"

Lý Đông Anh quay sang lườm Trịnh Vĩ Bình một cái thật dài, Kỷ Ngự Trình bên cạnh đá một cái vào chân Trịnh Vĩ Bình "CMM, rận bay được à?"

Diệp Gia Thành liếc ba người anh em của hắn một cái "Một lũ ngốc mà thích làm màu, thích vờ thông minh"

Trở lại...

Tôi đưa tia laser nghề nghiệp dò xét người đàn ông phía trên ấy. Anh ta đứng đây. Một người đàn ông vô cùng chắc chắn, cao to không thua kém lão Diệp chút nào. Môi hồng, răng trắng long mào kiêu sắc bén tinh tế. Nếu nói lão Diệp là lãnh khốc, vô tình thì anh ta chính là lạnh lùng và thờ ơ. Tôi thầm nghĩ trong lòng "Có phải trai đẹp thế kỷ 22 đều cộm mác LẠNH hay không".

Anh ta đột nhiên lên tiếng:

- Chào các bạn, tôi là giảng viên chuyên về Phân tích : Khám nghiệm hiện trường. Từ bây giờ tôi sẽ phụ trách chỉ dạy các bạn Phân tích : Khám nghiệm hiện trường.

Mọi người bắt đầu ồ lên, vô số ánh mắt nữ học viên như súng bắn tia bắn về phía anh ta. Anh ta cũng không để vào mắt, bắt đầu công cuộc chỉ dạy của mình.

- Tôi tên Trần Ngạn Quân! 31 tuổi. Hiện tại là chỉ huy của phân khu Phân tích : khám nghiệm Extension.

- Wow... tất cả học viên súng bái hô lên, bắt đầu to nhỏ.

Tôi cũng wow lên trong lòng. Nếu Diệp Gia Thành một mình ngồi đầu bàn họp thì cái anh đẹp trai, lạnh tẻo này sẽ ngồi bên phải hoặc bên trái. Anh ta không phải dạng vừa đâu nga... "Mà tại sao cái gì tôi cũng mang Diệp Gia Thành ra làm thước đo thực tế vậy? Phì...Phì..."

Nhưng mà tên gì cơ? Trần Ngạn Quân? Ah, Trần...Trần Ngạn Quân? Đây chẳng phải là nam phụ si tình số 1 đây sao? Oh, đây chính là thần tượng của tôi nha. Lúc tôi đọc "Mưa đêm rã rích" chính cái anh này đã dùng thân mình che chắn cho nữ chính. Vì thế anh ta bị lực công phá của quả bom làm thân thể toàn máu là máu. Khi đó nữ chính nhìn thấy dường như rất đau lòng, định chạy tới gần anh ta nhưng anh ta đã cản lại. Tôi còn nhớ anh ta đã nói "Em dừng lại đây, anh hiện giờ rất đáng sợ anh sẽ khiến em sợ hãi, dừng lại".

Anh ta rất cao thượng, nữ chính hệ mặc có vẻ thiên thần trong sáng, chị ta sợ máu và nam phụ số 1 biết được điều đó nên mới ngăn chị ta đến gần mình. Nam phụ Trần Ngạn Quân thần tượng tôi súng bái đây sao? Thật muốn đến gần nhìn cho kỹ quá. Mắt tôi long lanh đây súng bái nhìn Trần Ngạn Quân. Không ngại hy sinh dù nữ chính không yêu mình, đứng bên lề nhìn nữ chính vì nam chính khóc lóc đau khổ, nhìn nữ chính yêu nam chính mà không phải mình. Rất nhiều lần tương trợ nam chính....

Càng nghĩ tôi càng súng bái Trần Ngạn Quân, càng nghĩ tôi càng nhìn dung nhan ấy say đắm.

"Uh,...nhan sắc không tồi...mắt màu nâu rất cuốn hút...da thật trắng...môi thật mỏng...mũi cao nữa...da nhìn gần thế này mà không thấy lỗ chân lông...dường tốt ghê.."

Khoan đã,...sao gương mặt anh ta gần tôi như vậy chứ?

Tôi hốt hoảng khi nhìn thấy gương mặt ở cự li gần của Trần Ngạn Quân. Anh ta xuống chỗ tôi từ bao giờ? Chết thôi, anh ta phát hiện tôi bất thường nên xuống khảo sát à? Một đôi mắt nâu nhìn tôi rồi chủ nhân của nó nhẹ nhàng lên tiếng:

- Bạn học, chúng ta trước đây có gặp qua à?

Tôi cứng đờ người "Bình tĩnh lại, đây không phải là lúc mày đông cứng" Tôi cố gắng vức dậy bản thân. Anh ta quá lãnh. Một người đàn ông đứng nghiêm trang, phát ra tia lạnh lẽo như thế này khiến tôi phải sợ hãi. Từ hai kiếp đến giờ tôi sợ nhất là kẻ có khí thế áp đảo và động vật không chân, bò sát hix... tôi run run...

- Dạ...thầy nói gì ạ...em...thầy.... Tôi tránh ánh mắt nam phụ si tình, cố tìm đáp án.

- Như thế nào? Trần Ngạn Quân có vẻ hứng thú nhìn tôi, đôi môi nhướn lên.

- Dạ...chưa từng gặp nhau lúc trước và gặp nhau ở hiện tại, ngay bây giờ ạ! Tôi đứng nghiêm thể hiện trò ngoan trả lời.

Cả lớp cười lên, Trần Ngạn Quân vẫn giữ im lặng, đôi mắt màu nâu nhìn tôi không biểu lộ rõ cảm xúc gì. Anh ta gật đầu không nói gì cho tay vào túi quần rồi đi lên bục giảng. Tôi ngồi phịch xuống ghế thờ phào. Cả buổi học hôm đó tôi rất chăm chú lắng nghe giảng bài, tôi có thói quen ngồi cuối lớp nên thấy hết các học viên lên nhìn và thì thầm về Trần Ngạn Quân. Trần Ngạn Quân có nhìn về phía tôi mấy lần, nhưng tôi nghĩ anh ta sẽ không để bụng việc mình nhìn anh ta một cách cuồng nhiệt như lúc sáng đầu nhí. Chắc là nhìn xuống lớp lấy lệ thôi. Tiết học hôm nay tạm trôi qua suông sẻ.

Mấy ngày sau đó cũng không có gì đặc biệt diễn ra, tôi lúc nào cũng tập trung ghi chép nên đã không phát hiện có ánh mắt nhiều lần dõi theo mình. Ở thế kỷ 22, gái đẹp rất nhiều nên muốn người khác chú ý là phải dựa vào tính tình của mình chứ không dựa vào bề ngoài được. Vì tôi ngồi cuối lớp và mãi giữ im lặng nên tôi hầu như rất ít người đến tiếp chuyện.

Tôi làm việc ở phân khu Thông tin vào thứ ba, năm, bảy. Đi học bổ sung vào thứ hai, tư, sáu, chủ nhật. Hình như tôi hơi đa nghi thì phải, dường như Trần Ngạn Quân rất hay nhìn ngó tôi. Có lão Diệp chống lưng tôi có thể sợ ai đây ha ha! Thoái mái mà chọc ghẹo đi. Nếu sếp Trần lúc nào cũng để ý tôi mà không có nguyên do thì thật là khó chịu. Hắn cứ nhìn tôi lúc lên lớp, lúc ra về thậm chí vô tình gặp mặt cũng nhìn tôi soi mói.

Cũng như hôm nay, tôi đang chân sáo trên đường ra khỏi PW, ít phút nữa thôi tôi sẽ thay bộ quần phục màu đen này ra. Mặc vào thật oai nhưng nhìn như hắc đạo vậy. Nói một chút về quần phục đặc biệt của PW. Màu đen, chất liệu vải vô cùng tốt và đặc biệt do Inconfershion thương hiệu nổi tiếng toàn cầu chịu trách nhiệm chế tạo. Bền chắc mà thoáng mát, dễ xoắn, dễ gấp. Trên ngực phải của áo là tên viên chức được thêu bằng chỉ trắng, phía dưới tên là tổ công tác. Bên phải áo là ký hiệu hình địa cầu trên mặt địa cầu là chữ PW. Hết. Chỉ bấy nhiêu đó. Tại sao quần phục không có chức vụ? Cái này tôi không biết >.<’

Đang hơn giờ vì sắp được về nhà thì bỗng từ đâu có con kì đà bò ra cản đường:

- Lô Thi Thi, sao em ở đây? Em... con kì đà đen Trần Ngạn Quân phóng ra với ánh mắt kinh ngạc.
- Ủ,...chú ơi, chú là ai? Tôi với ánh mắt vô tội có thừa, thơ ngay vô số nhìn hắn.
- Lô Ái Thi? Con kỳ đà đen nhìn tên tôi trên ngực áo ngạc nhiên. Hắn ngay cả tên tôi cũng không nhớ đúng.
- Chú ơi, chú nhận lầm người rồi ạ! Tôi lùi ra sau.

Trần Ngạn Quân mỉm cười, tay xách chiếc cặp đen. Hắn nhìn tôi:

- Nhầm à? Không ngờ học viên lại là thành viên chính thức, hay là thành viên chính thức bị giáng làm học viên?
- Ặc.... thầy Trần... Tôi đầu hàng rồi.
- Em ở phân khu nào? Trần kì đà lên tiếng.
- Dạ, Tổng cục Thông tin! Tôi đứng nghiêm đối diện cấp cao.
- Tổng cục thông tin? Em thích làm ở đó à? Trần Ngạn Quân chột mỉm cười.

Tôi nhìn nụ cười của hắn ngơ ngẩn, khi hắn cười đẹp thật.

- Dạ...em thích làm bên điều tra, bắt tội phạm hơn! “Tôi nói thật mà, chỉ tại sếp Diệp tống tôi vào đó thôi”.
- Uhm...tôi đi trước đây! Trần Ngạn Quân nói xong quay người bước đi ra cổng.
- Ồ.... Tôi nhìn lưng hắn ngơ ngác.

Vô duyên mà, chỉ hỏi vậy rồi đi thôi à? Làm tôi mất cả hứng. Kì đà đen đáng ghét mà. Đang có ý nghĩ muốn chém Trần Ngạn Quân ra làm tám khúc thì tên ác ma của cuộc đời tôi xuất hiện:

- Đang chờ anh? Diệp Gia Thành một thân tây trang trắng thớm ngông cuồng đi đến.
- Ai chờ anh chứ? Tôi dẫu môi, đi ra cổng. “Chẳng phải tất cả đều mặc đồng phục sao? Sếp Diệp lại mặc tây trang, không công bằng mà. Tôi cũng muốn mặc vậy...”
- Ái Thi, theo tôi về nhà! Diệp Gia Thành bắt lấy tay tôi.
- Gì cơ? Tôi trở mắt nhìn lão Diệp.
- Theo tôi..anh về nhà! Diệp Gia Thành có vẻ căng thẳng.
- Để làm gì? “Tên này, lúc anh lúc tôi”
- Dọn đến ở với anh! Lão Diệp mặt không đỏ, tim không run phán.
- Không..bao..giờ... “Tôi mới không nghe hắn ah”
- Bắt đầu từ ngày mai, em lập tức dọn qua nhà tôi! Sau đó chúng ta đi đăng ký kết hôn. Diệp Gia Thành dứt khoát.
- Cái..cái..gì? Tôi muốn đắm tên này quá.
- Mai tôi đến đón em. 6h tối! Diệp Gia Thành nói một tiếng rồi bỏ đi.

Chết tiệt mà, chưa gì đã muốn ép hôn. Diệp Gia Thành mà Đậu Khẩu xây dựng đâu phải như thế này!

Lãnh khốc đâu? Tàn bạo đâu? Lạnh lùng đâu? Tôi rất nghi ngờ... Tôi không nắm bắt được tình tiết thì thôi đi, giờ ngay cả tính cách nhân vật cũng thay đổi. Tôi phải làm gì đây? Hu hu... tôi ngẩng đầu nhìn trời gào thét...

Bạn đang đọc truyện *Ba Bé Bi Là Nam Chính Phản Diện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Kẻ mạnh tất thắng!

7h35 sáng

Tôi nằm trên giường lăn qua lộn lại, dù hôm nay có như thế nào tôi cũng quyết nằm trên giường ngủ tiếp. Nếu tôi bước ra khỏi nhà biết đâu con sói già Diệp Gia Thành đang rình mò bên dưới chõ cơ hội cấp tôi đi xử trảm.

8h2'

Tôi đang ôm chăn ngáy o o... hôm nay chỉ vì một câu nói của Diệp lão đại mà tôi phải trốn chui trốn nhủi. Mặc kệ đi, giữ thân tốt hơn. tôi trùm chăn lên đầu vơ lấy cái gối ôm tiếp tục giấc nồng. Trong mơ tôi thấy sếp Trần mỉm cười với tôi, nắm tay tôi rồi bắt đầu giờ trò đòi bại, đề tiện. Khi anh ta sắp sửa chạm vào ngực tôi thì tôi hét lên, chân tay khua loạn xạ.

- Ahhh...đừng mà, đừng mà....sếp Trần...đừng như thế!!!!

Cánh tay anh ta nắm lấy tay tôi, rồi cời phăng chiếc áo khoát của tôi, sau đó đè lên người tôi. Tôi giật mình tỉnh giấc.

Một đôi mắt màu đỏ đập vào mắt tôi:

- Ahhhh.... tôi bị dọa sợ la lên.

Trời ạ, Diệp Gia Thành làm sao vào nhà tôi được kia chứ. Anh ta muốn cả PW đều biết mối quan hệ không bình thường của chúng tôi hay sao? Tôi không muốn thế đâu! Dân nữ chính của anh ta sẽ dùng thịt để chết tôi. Diệp Gia Thành nhìn tôi, đôi mắt vẫn đỏ rực “Ồi, chết rồi! Đây là dấu hiệu để nhận biết nam chính rất giận dữ, rất muốn giết người”. Anh ta bị ai chọc giận ah?

Diệp Gia Thành bóp cằm tôi gần từng tiếng:

- Sếp Trần? Trần Ngạn Quân?

- Ah... đau quá...buông tay... tôi chớp lấy tay Diệp lão đại. Anh ta bóp cằm tôi đau quá.

- Nói? Em và hắn ta đã làm gì? Diệp Gia Thành khóa chặt tay tôi ấn xuống giường.

- Không có...làm...um... Diệp Gia Thành phủ lên môi tôi, điên cuồng cắn mút.

Ừm...cái tên này, hắn làm sao vậy chứ? Đây mới chính là Diệp Gia Thành đúng với nguyên tác. Thật là bạo lực. không cho người ta đường sống mà. Tôi biết sức mình không phải đối thủ của hắn, tôi nằm im mặc kệ hắn tàn phá. Một lúc sau khi hôn đủ hắn cũng dừng lại.

Diệp Gia Thành nhìn tôi, đưa tay vén lại mái tóc hỗn độn trên mặt tôi ra phía sau. Giọng trầm khàn:

- Em biết Trần Ngạn Quân? Vì sao lúc này gọi tên hắn? Diệp Gia Thành nheo mắt.

- Anh ấy..không...là thầy giáo của em! Tôi nhìn đôi mắt đã trở lại màu đen của hắn vuốt tim.

Diệp lão đại bước xuống giường, không nói tiếng nào. Hắn đi đến tủ quần áo của tôi lấy ra một chiếc váy trắng, rồi đến tủ giày lấy ra một đôi giày cao gót màu trắng. Đã vậy hắn còn lấy bra và chip nhỏ của tôi. Tôi đỏ mặt xấu hổ, vội nhào khỏi giường chặn hắn lại.

- Sếp Diệp, anh làm gì vậy? Tôi lấy bra và chip trên tay hắn.

- Mặc vào! Diệp Gia Thành cau mày, nhìn tôi bằng một cái nhìn lạnh lẽo, đầy lãnh khốc.

- Tôi... Đây là lần đầu tiên tôi trông thấy biểu hiện lãnh khốc của Diệp Gia Thành, thật sự quá đáng sợ. Sao lúc trước hắn lại đối xử dịu dàng với tôi như vậy? Sao lúc trước hắn không như bây giờ? Hàng hà vô số câu hỏi xuất hiện trong đầu tôi.

- Tôi không nhắc lại lần thứ ba! Mặc vào, nhanh! Diệp Gia Thành không chờ tôi kịp phản ứng tự tay xé váy ngủ của tôi, sau đó thuần thục cài khóa bra.

- Ah...anh làm gì? Tôi giãy giụa, Diệp Gia Thành đồ háo sắc này, Đậu Khẩu đã quên miêu tả anh ta là kẻ biến thái rồi.

- Để tôi tự mặc...ah... Tôi giành lấy chiếc váy trong tay sắp Diệp nhưng tên vô sĩ không cho phép.

- Diệp Gia Thành!!!!!! Tôi hét lên.

Đổi lại là sự im lặng và thô bạo của hắn, tôi uất ức. Sao Diệp Gia Thành lại như thế này, tôi chỉ muốn hắn yêu thương, chiều chuộng tôi mà thôi, không muốn hắn như thế này đâu. Nghĩ thế tôi òa khóc lên:

- Hu hu.... Diệp Gia Thành! Anh đi ra ngoài, đi ra ngoài. Tôi bắt chấp quần áo trên người không chính tề dùng tất cả sức lực đẩy Diệp Gia Thành ra khỏi phòng.

Tôi vô cùng đau lòng, từ lần đầu gặp mặt tôi đã thích hắn, những lần tôi tác hợp hắn và nữ chính tôi đã thâm cảm mến hắn. Kể từ đêm hắn chiếm đoạt tôi, tôi đã yêu hắn. Yêu hắn từ bao giờ? Vì sao lại yêu hắn? Tình tôi đối với Diệp Gia Thành tựa như đã có từ kiếp trước. Hắn luôn ôn nhu với tôi nhưng hôm nay lại... Tôi đưa tay dấm lên lồng ngực cứng rắn của Diệp Gia Thành, vừa dấm vừa xua đuổi và khóc nức nở.

Diệp Gia Thành nắm lấy tay tôi, trở người đè tôi lên tường. Lưng tôi chạm vào bức tường lạnh lẽo, lòng tôi cũng lạnh theo. Nước mắt tôi không hiểu vì sao cố kìm nén mà vẫn lăn dài trên má. Diệp Gia Thành cầm chặt hai tay tôi, ánh mắt hắn lóe lên tia sắc bén.

- Em có yêu tôi không? Giọng nói băng giá của hắn vang lên bên tai tôi.

- Không...tôi không yêu anh, tại sao tôi phải yêu anh? Tôi hét lên trong sự chua xót, bức tức.

- Tốt thôi! Nhưng tôi nói cho em biết! Tôi yêu em...tôi yêu em... Diệp Gia Thành nói dứt câu cúi đầu hôn lên môi tôi.

Tôi mở to mắt ngỡ ngàng “Diệp Gia Thành yêu tôi, lâu nay tôi cho là như thế nên hắn ta mới cường bạo tôi” Nhưng hôm nay chính miệng hắn nói... tìm tôi đập thành thịch như muốn phá tan lồng ngực chui ra ngoài. Diệp Gia Thành buông tôi ra, nhìn tôi với ánh mắt đầy sát khí, lạnh khốc vô tình. Anh ta nói tiếp:

- Vì thế...tôi nói cho em biết!!! Cả đời này em đừng hòng rời khỏi tôi! Chồng của em chỉ có thể là tôi. Chỉ có thể là Diệp Gia Thành này! Em rõ chứ? Diệp Gia Thành tiến tới bóp lấy cằm tôi, nhìn vào mắt tôi.

- Đừng bao giờ nghĩ tôi sẽ tha cho em! Từ lúc em cả gan bắt chuyện với tôi thì em đã tự chọn con đường cho mình rồi! Diệp Gia Thành hai tay chống tường dồn tôi ở giữa.

- Gương mặt này, đôi mắt này, cái mũi này, bờ môi này...và cả cơ thể này... đều là của tôi! Em chỉ thuộc về tôi! Tay Diệp Gia Thành điểm từng cái nhẹ nhàng lên má, môi hắn hôn nhẹ lên mắt tôi, lên mũi rồi lên môi tôi. Và cuối cùng hắn ôm lấy cả người tôi. Tôi dường như chết lặng, tôi đang tiêu hóa hay nói là tôi đang sợ...sợ khí thế của lão đại này.

- Em là của tôi, em rõ không? Diệp Gia Thành siết chặt lấy eo tôi.

- Kể cả tim em, cũng là của tôi. Tôi biết nó là của tôi! “Quá bá đạo”

- Sếp...sếp..Diệp...tôi run rẩy. Diệp Gia Thành quá ác ma.

- Nói cho em biết... tay Diệp Gia Thành đặt ở ngực trái của tôi, sờ đúng chỗ đó của tôi.

- Em xem, nó đang đập rất nhanh! Nó đang vì tôi mà đập rất nhanh! Diệp Gia Thành cười nhếch mép. Tay xoa xoa lồng ngực trái của tôi. Tôi sắp ngất, tôi truy tìm rồi.

- Nếu nó không vì tôi mà đập...tôi sẽ bóp chết nó ngay lập tức....tôi sẽ khiến chủ nhân của nó...máu chảy đầm đìa.... Diệp Gia Thành lạnh lẽo nhìn tôi. Mắt hắn long lên sòng sọc, như một ác ma đến từ địa ngục.

- Ahhhh...đừng mà...đừng moi tim em...em yêu anh...em yêu anh.....em chỉ yêu anh!!!! Tôi vừa khóc vừa hét lên thật to. “Đáng sợ quá, tôi không muốn chết thê thảm như thế đâu...không...”

- Đừng moi tim em....sẽ đau lắm...sẽ chết đó...em yêu anh...chúng ta đi kết hôn đi! Tôi nhào tới ôm lấy ác ma thật chặt, trấn áp yêu khí trong cơ thể hắn, dập tắt những ý nghĩ đáng ghê trong đầu hắn.

Diệp Gia Thành chớp chớp mắt nhìn tôi, không thấy đáng về ác ma khi này nữa.

- Sếp Diệp, anh chờ em...em đi thay quần áo! Tôi nắm tay ác ma, nhìn hắn tha thiết rồi vọt nhanh vào WC.

Phía bên ngoài có một hình ảnh hết sức ba chấm... Diệp Gia Thành cố nén cười, hai vai hắn run run, ngã người ra sofa, chân bắt chéo lắc lắc đầu. Dường như mọi chuyện xảy ra ngoài dự đoán của hắn. Không ngờ Lô Ái Thi bề ngoài có vẻ cứng cáp nhưng thật ra lại rất sợ hắn. Phản ứng của cô khiến hắn rất bất ngờ, ban đầu khi vào phòng nghe cô gọi tên người đàn ông khác Diệp Gia Thành đã thật sự tức giận nhưng sau đó lại chọn tin cô. Nhìn thấy cô có vẻ sợ hắn nên hắn được nước làm tới mực cơ hội này khiến cô cam tâm tình nguyện làm Diệp phu nhân.

Tôi thay xong quần áo, chỉnh chu lại mình xong bước ra ngoài nắm lấy tay Diệp Gia Thành kéo đi. “Mau mau đăng ký kết hôn không thì sẽ bị moi tim” “Nam chính phản diện độc ác, rất độc ác....tôi lại không phải nữ chính...ai biết được chuyện gì xảy ra? Nếu tôi thành vợ hắn, hắn mà giết tôi sẽ bị xã hội chọi trứng thối vào mặt...”

“Sao tôi lại yêu nhầm nam chính ác ma, phản diện kia chứ? Ahhh”

Nhìn bàn tay nhỏ bé đang nắm lấy tay mình kéo đi nóng kết hôn với mình Diệp Gia Thành cười xảo trá, cười đắc ý...

- Lô Ái Thi, em nóng trở thành vợ tôi như thế sao? Diệp Gia Thành kéo tay tôi, ôm tôi vào lòng.

- Phải...phải...chúng ta mau đi đăng ký kết hôn đi! Tôi liên tục gật đầu “Càng nhanh càng tốt”

- Được... Diệp Gia Thành nhắc bồng tôi lên vai.

- Ahhh... Tôi sợ hãi, chóng mặt quá, Diệp Gia Thành cứ nhiên vác tôi lên vai. Tôi cũng không dám hó hé, sinh mạng đang nằm trong tay kẻ mạnh, kẻ yếu như tôi đành cam chịu lép vế...

Bạn đang đọc truyện *Ba Bé Bi Là Nam Chính Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Bày tỏ

Diệp Gia Thành dắt tôi đến cục dân chính PW, nơi này chuyên chứng nhận kết hôn cho thành viên PW, giấy kết hôn được chấp nhận trên toàn thế giới, không cần phải về chính quê nhà xác nhận lại. Cái này phải nghĩ đến địa vị PW trên thế giới rồi.

Dưới sự trấn áp của sếp Diệp tôi chỉ cần ký tên lên giấy kết hôn, sau đó đi chụp hình làm bằng chứng, một ông chú trung niên đóng liên tiếp cả chục cái vào máy tờ giấy chứng nhận. Sau đó đưa cho Diệp Gia Thành rồi nhìn tôi. “Sao chỉ có một mình ông chú lớn tuổi ở đây?”

Tôi rất ngạc nhiên nhưng không dám hỏi. Chắc sếp Diệp sợ bại lộ nên tìm một ông chú đến chứng nhận là đủ. Tôi ôm lấy giấy kết hôn trong lòng, nhanh chóng bước ra xe chuẩn lẹ. “Tôi đã kết hôn với sếp Diệp rồi, chắc sếp Diệp không cần trái tim đầm máu của tôi nữa đâu...phù...”

Diệp Gia Thành đưa tôi về nhà, tự tay thu dọn đồ của tôi, rồi ra lệnh cho tôi trả nhà. Sau đó mang tôi đến một khu biệt thự cao cấp ở cách tổng bộ PW 2 tiếng ô tô. Tôi nhìn tròn mắt muốn ngất xỉu. Xa như vậy đi đến PW sẽ rất cực khổ. Nhưng nếu muốn người ta không biết mối quan hệ của chúng tôi chỉ có cách này.

Tôi nhìn tờ giấy kết hôn vẫn đang cầm trên tay, trên đường đi quay sang hỏi sếp Diệp:

- Sếp Diệp! Anh nói yêu em, vậy anh yêu em từ bao giờ?

- Từ lần đầu nhìn thấy em, tôi đã thích em! Diệp Gia Thành vẫn chăm chú lái xe, trả lời dứt khoát.

- Lần đầu? Tình yêu sét đánh??? Tôi há mồm, nhìn vào một bên má đẹp của anh.

- Không phải! Sếp Diệp vẫn giữ thái độ lạnh lùng, ít nói.

- Vậy thì...Tôi liếc nhìn sếp Diệp.

- Lúc em đứng dưới gốc cây, ôm gốc cây rung đầy khí thế! Diệp Gia Thành đảo mắt nhìn tôi cười đắc tiện.

- Hà? Anh yêu em vào lúc đó? Vì sao? Tôi tròn mắt lớn tiếng hô

- Ha ha...vì tôi thấy một cô gái tâm thần, sợ xã hội bị phiền toái nên mở lòng thu nhận em! Diệp Gia Thành cười nhếch mép, rồi cười to.

- Diệp..Gia...Thành!!!!!! Tôi hét lên nhào qua cắn lên tay lão Diệp.

- Ngồi yên, tôi đang lái xe! Diệp Gia Thành liếc tôi mặt lạnh lại. Tôi vội nhả cái miệng đầy răng của mình ra khỏi tay lão đại.

Tôi nhìn người vừa lên chức ông xã của mình, trong lòng thầm mang hắn ra chà đạp nghìn lần. không thể nhịn được nữa tôi quay sang bộc phát:

- Diệp Gia Thành vì sao anh lại hung đến thế? Vì sao anh lại lãnh khốc đến thế? Vì sao anh đáng ghét như vậy chứ? Lúc trước tôi biết anh, anh đâu như vậy huhu!!!

Diệp Gia Thành nhìn tôi một cái rồi tắt xe bên đường. Hắn quay sang tôi, lấy khăn tay lau nước mắt cho tôi. Tôi đẩy hắn ra “Tôi mới không cần kẻ giả

đổi?”. Diệp Gia Thành hít mắt nhìn tôi.

- Em ngoan một chút đi!

- Không cần anh...ô..ô... “Chiến thuật nước mắt” của tôi bắt đầu.

- Anh luôn thương yêu em mà! Diệp Gia Thành nhủ mải, đưa tay ôm tôi vào lòng.

- Ô...ô...anh thương...anh thương người ta mà luôn dùng mặt lạnh, luôn hung với người ta... Tôi vừa khóc vừa kể lể.

- Được rồi, anh không hung với em nữa! Tay Diệp Gia Thành siết chặt vai tôi ôn nhu lên tiếng.

- Có phải anh dùng sự dịu dàng, đáng yêu để lừa tôi vào bẫy hay không? Tôi rất nghi ngờ! Tôi thoát khỏi vòng tay sếp Diệp, hai mắt long lanh ướt sũng nhìn hắn.

Con tim Diệp Gia Thành thoáng rung lên dữ dội khi nhìn thấy bộ dạng con mèo nhỏ bị ức hiếp của Lô Ái Thi. Hắn cúi đầu hôn lên đôi môi đang chu lên của ai đó.

- Ừm...Diệp....Gia...urm..... Tôi bị cưỡng hôn bất ngờ, tay bé nhỏ đâm vào lồng ngực lão tặc dê xồm.

- Tôi thừa nhận ban đầu là tôi để ý em, tôi động lòng với em luôn làm bộ mặt thơ ngây để dụ em vào tròng!... nhưng từ bây giờ tôi đầu hàng em rồi....bảo bối...em muốn gì cũng được!!! Diệp Gia Thành ôm tôi vào lòng thở dài.

Mắt tôi đảo đảo, tôi vòng tay ôm lấy sếp Diệp, môi cười đắc ý.

- Có thật không? Người ta vẫn còn nhỏ đó, sợ bị gạt nha!!!

- Thật,...vô cùng thật! Diệp Gia Thành đau đầu.

- Đừng gạt người ta đó! Tôi nũng nịu.

- Không, anh không gạt em! Diệp Gia Thành hôn lên trán tôi.

- Nếu gạt em thì sao? Tôi chớp mắt.

- Anh không gạt em! Diệp Gia Thành rất kiên nhẫn.

- Thế...tôi chưa kịp nói hết câu thì ai đó liếc tôi:

- Nếu em còn nói thêm câu nào nữa thì xuống xe đi bộ!

- Ah... tôi ngoan ngoãn im miệng.

Lấy phải ông chồng vừa “già” vừa lãnh khốc nên học cách biết co biết giãn hix >.<’

Nhà của Diệp ông xã nói lớn không lớn nói nhỏ cũng không nhỏ. Đơn giản và rất thoải mái, có vườn hoa, có hồ bơi. Một trệt ba lầu. Sân vườn rộng rãi thoáng mát, sau vườn có một chiếc xích đu. Tôi rất thích nơi này, giống như thiên đường nhân gian vậy. Biệt thự xây theo lối kiến trúc Châu Âu.

Mọi đồ vật trong nhà đều được sếp Diệp chuẩn bị chu đáo. Từ phòng ngủ cho tới đôi dép đi trong nhà sếp Diệp cũng rất tỉ mỉ. “Người đàn ông tốt hiếm có”

Ông xã chỉ huy dẫn tôi đi tham quan xung quanh một vòng trong nhà, sau đó tham quan mọi thứ xung quanh. Nhà ở đây cách nhau rất xa mọi người khó phát hiện ra chúng tôi ở cùng nhau. Diệp Gia Thành nắm lấy tay tôi, ôn nhu:

- Ái Thi!

- Há? Tôi chớp mắt nhìn ông xã mới nhậm chức

- Từ bây giờ chúng ta chính thức trở thành vợ chồng! Diệp Gia Thành ôm tôi vào lòng. Sau đó thủ thỉ:

- Chờ em 22 tuổi chúng ta tổ chức hôn lễ, anh sẽ cho em một hôn lễ linh đình! Sếp Diệp âu yếm

- Uhm...tôi gật đầu.

- Xin lỗi, em mới gia nhập PW nên cần củng cố năng lực bản thân, nếu anh công khai mối quan hệ của chúng ta em sẽ gặp nhiều phiền toái...anh... Diệp Gia Thành nhìn tôi da diết.

- Không sao hết! Em hiểu mà, em cũng không muốn! Nhưng ba mẹ anh có biết... Tôi nhìn sếp Diệp.

- Em yên tâm, ba mẹ anh đã biết. Sớm muộn gì họ sẽ tới gặp em. Hiện giờ anh cũng không biết họ đang ở nơi nào nữa. Diệp Gia Thành nhìn tôi mỉm cười.

- Ô...tôi ngạc nhiên. “Sếp Diệp không biết ba, mẹ mình ở đâu?”

- Họ luôn đi hết nơi này đến nơi kia trên thế giới.. Diệp Gia Thành giải đáp thắc mắc của tôi.

- À...tôi gật gật đầu.

- Em sẽ nói cho bà nội em biết! Tôi mỉm cười.

- Được! Sếp Diệp ôm tôi vào lòng, tôi suy nghĩ rồi nhón chân hôn một cái lên đôi môi xinh đẹp của nam chính ông xã.

Sếp Diệp sững sốt mấy giây rồi đảo ngược tình thế áp đảo tôi, hôn tôi thật sâu

Bạn đang đọc truyện *Ba Bé Bi Là Nam Chính Phần Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Theo chàng về dinh

Diệp Gia Thành nói với tôi ngôi nhà chúng tôi đang ở trước đây là của một gia đình giàu có. Đây không phải là nhà mới mà do anh ấy mua lại cách đây ba tháng.

Buổi tối, tôi mở máy tính chat với bà nội nhằm thú tội với bà, còn về phần anh hai tôi vẫn luôn ở nước S này. Không biết anh ấy làm gì ở đây nữa, từ hôm hôn chiến với Diệp Gia Thành tới nay không thấy bóng dáng anh ấy. Cũng thật kỳ lạ, anh ấy không nghi ngờ mối quan hệ giữa tôi và Diệp Gia Thành sao? Mặc kệ, bỏ qua đi. Chuyện gì đến sẽ đến.

Tôi chuẩn bị sẵn sàng, kết nối mạng. Ting...một tiếng, avatar hình người phụ nữ xinh đẹp phát sáng. Đó là bà nội tôi, thế kỷ 21 mạng đã ảo, thế kỷ 22 càng ảo hơn. Một vị phu nhân trẻ nay thành một cô gái đôi mươi...khụ...

Nữ vương cô đơn: Sao cả tháng nay không thấy con liên lạc *icon giận dữ*

Hồ Lô bé nhỏ: Thừa nữ vương, do tôn nhi quá bận bịu *icon sợ hãi, đổ mồ hôi*

Nữ vương cô đơn: Lắm lời, nói mau mi đã bị kẻ nào làm mi say đắm quên cả đường về?

Hồ Lô bé nhỏ: *icon quỳ lạy* xin nữ vương tha mạng, tôn nhi nào dám qua mặt nữ vương. Chỉ tại hấn ta quá mạnh, quá nhanh....quá xảo trá cộng thêm một chút ti bỉ và vài phần vô sỉ... nên tôn nhi nhất thời bị sắc đẹp làm mê mẩn... bla..bla...bla...

Nữ vương cô đơn: *lật bàn* Nói, là thằng nào cả gan như thế? Lô Ái Thi, mi có biết sắc đẹp có thể làm khuynh đảo một triều đại hay không hử?

Hồ Lô bé nhỏ: *khóc như mưa* dạ, anh ấy 28 tuổi, là sếp của con... *run sợ*

Nữ vương cô đơn: *gãi cằm* Tốt lắm, sếp.... rất tốt! Đẹp trai không? Có tài giỏi không? Phong độ không? Cao to không? Thân thể có rắn rỏi mạnh mẽ không? Có như thần tượng của nội không nhì? Làm sao bằng được...aizzz...nhắc tới mới buồn làm sao, tốn mấy triệu đô mà không mua được hình thần tượng toàn bị lừa, chỉ huy PW cứ bí ần...

Hồ Lô bé nhỏ: *đập bàn* Mãnh nam! Mỹ nam nga!!!

Nữ vương cô đơn: *mắt sáng long lanh hình trái tim*

Hồ Lô bé nhỏ: *đập bàn* Đó là cháu rể của nội!

Nữ vương cô đơn: Cháu rể? Nó chịu con sao? Con đã cưỡng hiếp con trai người ta? *sửng sốt*

Hồ Lô bé nhỏ: Là hấn ta dụ dỗ cháu gái của nội, nội làm ơn đứng về phía mình một chút đi ah!!!

Nữ vương cô đơn: Không phải con ép buộc con trai người ta thì tốt rồi! tốt rồi...

Hồ Lô bé nhỏ: *xụ mặt* Chúng con đã đăng ký kết hôn!

Nữ vương ở nhà: Cái gì? Còn chưa gặp mặt bà đây?

Hồ Lô bé nhỏ: Nội, chuyện đó để chúng con giải thích sao được không? *nùng nịu*

Nữ vương cô đơn: Tiểu Thi, con nói cho nội biết có phải tên đó đã khiến con “anh đừng mang bom cảm tử” rồi không?

Hồ Lô bé nhỏ: *xua tay lia lia* Không, không phải...người ta còn bé mới không thèm mang bom cảm tử bên mình...

Nữ vương cô đơn: Cái thằng khốn! Con mau báo cho Diệp Gia Thành : thần tượng của nội biết xử lý hấn đi! Thần tượng của nội là chỉ huy cao nhất của PW, một con tép rêu như sếp của con sẽ bị cảnh cáo lần một, nếu nội không hài lòng sẽ kiện lên Diệp Gia Thành để sếp Diệp cảnh cáo hấn lần hai, buộc cưới con gấp!

Hồ Lô bé nhỏ: *cắn móng tay* Nội,... anh ấy...ơ...nội...thần tượng của nội là Diệp Gia Thành? Nội biết anh ấy?

Nữ vương cô đơn: Hừ...nghe thiên hạ đồn đại thôi, có mấy ai thấy được chân diện mạo cao PW.

Cũng đúng, PW đa số những nhân vật có máu mặt đều giữ kín thân phận trong 1008 người thì có 1 người cao nhất là lão Diệp còn dưới lão Diệp có 8 người, dưới 8 người có 23 người dưới 23 người có 134 người. Những người này là nhân vật được giấu kỹ để tiện làm việc.

Hồ Lô bé nhỏ: Nội thương yêu, cháu gái đã báo cáo xong, cháu đi ngủ nhé! *ôm hôn*

Nữ vương cô đơn: Cút! Hãy đợi đấy! Bà sẽ tìm đến xem là đứa nào dám cả gan ăn thịt cháu của bà!

Hồ Lô bé nhỏ: Dạ.... “Nếu bà biết là thần tượng của bà thì..ehehee”

Tôi tắm xong đi lên lầu 3, dù hơi xa một chút nhưng tôi thích ở trên cao có thể lên sân thượng ngắm cảnh về đêm, được nhìn những ngôi sao sáng lấp lánh trên bầu trời, hơn nữa có thể đón những cơn gió mát rượi. Lầu 2 là thư phòng của sếp Diệp, lầu 1 được chia làm hai, bên phải là phòng khách bên trái là phòng chứa quần, áo, giày dép của tôi và ông xã Diệp. Vì thế có thể tưởng tượng được phòng ngủ và thư phòng rất rộng.

Trong thư phòng có rất nhiều sách và tài liệu liên quan chuyên ngành PW. Rảnh rỗi tôi thường đến nghiên cứu học hỏi. Vì công việc và đường đến PW khá xa nhà nên chúng tôi không ăn sáng ở nhà buổi tối mới cùng nhau ăn cùng bàn. Tất cả các món đều do tôi nấu, sếp Diệp không có ý kiến gì.

Tôi đang sấy lại tóc thì sếp Diệp mở cửa bước vào, anh tiến lại gần ôm tôi vào lòng:

- Bà xã...

Tôi nuốt một ngụm nước miếng. “Lại có chuyện gì nữa đây, sao hôm nay sếp Diệp tỏ ra dịu dàng như vậy chứ?” Một hồi chuông cảnh báo lặng lẽ vang lên trong đầu tôi. “Nhất định sếp Diệp muốn làm chuyện xấu”.

Tôi quay lại dùng đôi mắt cún con nhìn ông xã ác ma.

- Có..chuyện gì vậy? Sếp Diệp buồn ngủ à?

- Em gọi anh là gì? Diệp Gia Thành nhú đôi mắt đẹp.

- Sếp Diệp! Tôi vô tội lập lại.

- Ông xã! Diệp Gia Thành siết eo tôi.

- Ahh...đau quá hà!!! Tôi úy khuất, lại nữa rồi, chỉ biết ăn hiếp cô vợ bé nhỏ là tôi.

- Lần sau còn tái phạm tôi sẽ trừng trị thích đáng! Diệp Gia Thành đặt tôi lên đùi anh.

- Vâng, ông xã! Gia Thành, cực cung, bảo bối!!! Tôi ôm cổ, lấy lòng ai đó tuôn ra một đồng khiến ai kia nổi da gà.

- Được rồi! Ông xã hoặc Gia Thành là được. Diệp Gia Thành rùng mình.

- Vâng, tuân lệnh sếp! Tôi chào kiểu quân đội.

- Ha ha..ngoan thật! Diệp Gia Thành ôm tôi ngã lên giường.

- Đồng chí! Chúng ta đi ngủ thôi! Diệp Gia Thành tỉnh ranh nháy mắt. Sao tôi thấy có vẻ gian xảo quá.

Diệp lão đại đưa tay tắt đèn, trong bóng tối tay ai đó cứ sờ vào mấy chỗ cấm địa của tôi. Thật là đáng ghét mà, biết ngay con sói đen này đói bụng rồi nên mới dụ tôi mắc bẫy để hấn tha hồ làm thịt.

Một lúc sao trên người tôi đã trống trơn, ai đó cũng không còn mảnh vải che thân “Tốc độ thật nhanh mà”

Trong màn đêm, trong một ngôi nhà xa hoa có một tiếng la thất thanh “Diệp Gia Thành, đủ rồi đó...dừng lại mau....” Lũ chim chóc đang ngủ gật gù giật

mình rơi xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Ba Bé Bị Là Nam Chính Phản Diện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Giấc mộng kì lạ - Bị thuyên chuyển

Chuyên án SL307 của sếp Diệp đang đi vào giai đoạn khép lại nên mấy ngày nay sếp Diệp bận cho ra phán quyết cuối cùng. Đã 22h30 mà sếp Diệp vẫn chưa trở về phòng ngủ. Vốn dĩ tôi muốn chờ ông xã thân yêu nhưng con buồn ngủ kéo đến nhanh chóng, nằm trên chiếc giường thượng hạng êm ái, đắp một cái chăn cao cấp lên người lại thêm có ông xã cường hãn gần bên nên tôi chẳng lo lắng điều gì ngủ một cách ngon lành.

Đồng hồ điểm 12h25

Một cô gái đi trong mưa, cô ta mặc một chiếc váy màu trắng dài qua khỏi đầu gối...

Một gã đàn ông thô bạo đè cô ta xuống xé nát chiếc váy trên người cô. Cô gái la hét trong tuyệt vọng, xuất hiện thêm nhiều gã đàn ông khác...

Mưa, mưa rơi rã rích...

Cô gái bị cưỡng bức, chết không nhắm mắt. Đôi mắt cô ta như đang nhìn vào Lô Ái Thi, mắt cô ta tròn to, nước mắt đỏ như máu chảy đầm đìa trên gương mặt thanh tú.

- Ahhhhhh..... tôi giật mình tỉnh lại sau một giấc mơ kinh khủng.

- Có chuyện gì? Bà xã em không sao chứ? Diệp Gia Thành vội vàng mở cửa tiến đến bên giường ôm tôi vào lòng.

- Em, em sợ quá...tôi ôm chặt lấy sếp Diệp, khóc.

- Có chuyện gì? Ngoan, nói anh biết! Diệp Gia Thành vỗ vỗ vai tôi.

- Em...em vừa nằm mơ thấy...thấy một cô gái bị cưỡng bức chết, cô ta nhìn em rất đáng sợ! Em...em...rất sợ...mắt cô ta...cô ta.. Tôi lắp bắp nói không nên lời.

- Đừng sợ, chỉ là mơ thôi! Diệp ông xã ôm tôi vào lòng.

- Gia Thành, ông xã bảo bối...em...trước đây em hay nằm mơ thấy những cảnh tượng rất kinh dị...có...có cả tiếng mưa rơi bên tai em. Vì thế mỗi lần có mưa là em rất sợ... Tôi ôm chặt sếp Diệp hơn.

- Đừng sợ, từ bây giờ anh sẽ luôn ở bên cạnh em! Diệp Gia Thành mỉm cười nắm lấy tay tôi.

- Được, anh không được bỏ em một mình lúc trời tối! Tôi nhìn anh, mắt long lanh lệ.

- Được! Diệp Gia Thành ôm tôi vào lòng, mãi nhủ chặt dường như đang suy nghĩ gì đó.

Sáng sớm tôi tỉnh lại trong vòng tay của sếp Diệp. Nhìn người đàn ông đẹp trai bên cạnh tôi vẫn chưa thích nghi được. Tôi ngấm nhìn anh “Người đàn ông này, nam chính này là người đàn ông của tôi sao?”

Chọn anh, đồng nghĩa với việc tôi phải đổi mất rất nhiều thứ khi mối quan hệ của chúng tôi bại lộ. Tôi nhỏ hơn anh 10 tuổi. Anh lại nổi tiếng lãnh khốc, lại là chỉ huy một tổ chức lớn trên thế giới. Nếu mọi người biết được vợ anh chỉ là một cô nhóc 18 tuổi thì sẽ nghĩ sao?

Nữ chính đã 25 tuổi rồi. Lại có năng lực đến thế? Nữ phụ rất đông. Còn chưa kể đến nữ phụ đặc biệt là bạn thanh mai trúc mã với anh. Cô ta sẽ là chướng ngại lớn nhất đối với tôi. Nữ chính Điều Khúc Lan vì cô ta mà xém chết mấy lần nhưng đều tránh khỏi, còn tôi thì sao?

Diệp Gia Thành sẽ liều chết bảo vệ tôi chứ? Thật đau đầu nhưng con đường chồng gai này đều do tôi chọn. Tôi sẽ đi đến cùng. Nữ phụ độc ác Trình Yến Linh nếu tôi nhớ không lầm đến chuyên án mang tên VS607 là cô ta sẽ xuất hiện. Chuyên án này xảy ra trên đất F, lúc đó chấn động cả thế giới, hình cảnh đất F suốt 1 năm điều tra không được thứ gì nên PW đã tham gia toàn quyền đảm nhận.

Lúc đó, Trình Yến Linh xuất hiện, cô ta dưới trướng nam phụ độc ác đặc biệt nhất : Cao Lực Kỳ. Bọn họ là một cặp bài trùng khiến nam chính Diệp Gia Thành và nữ chính Điều Khúc Lan nhiều lần khốn đốn.

Cao Lực Kỳ chính là đối thủ nặng ký nhất của Diệp Gia Thành. Hắn ta sẽ xuất hiện ở chuyên án JH673, tuy nhiên mọi người đều là người mang năng lực thần bí nên rất khó bắt. Chính vì thế cần PW đảm nhiệm.

Mãi suy nghĩ ông xã Diệp tỉnh lại khi nào tôi không hay, anh mở đôi mắt cuốn hút ra nhìn tôi, giọng nói của buổi sớm đầy quyến rũ:

- Chào buổi sáng, bà xã. Anh hôn lên má tôi.
- Chào anh, ông xã! Tôi xoay người ôm lấy anh.
- Em suy nghĩ gì mà chăm chú vậy? Sếp Diệp ôm lấy tôi, cọ cọ mũi lên mũi tôi.
- Em đang nghĩ xem anh ăn gì mà lớn lên lại đẹp trai như thế? Tôi cười chúm chím.
- Ha...em mê đắm anh rồi sao? Sếp Diệp nhìn tôi đắm đuối.
- Phải...em bị con sói già anh mê hoặc rồi! Tôi thom nhẹ lên môi anh.
- Vậy anh phải phát huy thêm, mê hoặc em suốt đời! Diệp Gia Thành cụng cái trán của tôi.
- Uhm...em chờ anh ha ha! Tôi buông sếp Diệp ra chạy vào toilet.

Diệp Gia Thành đưa mắt nhìn bà xã chạy đi, miệng nở một nụ cười mãn nguyện.

Sáng nay đến PW thì tôi nhận được tin mình bị chuyển chuyển, tôi rất ngạc nhiên. Chuyện này ông xã Gia Thành chưa nói tôi biết.

Bộ phận tôi chuyển đến là bộ phận điều tra, đúng như ước muốn của tôi. Chuyện này tôi cũng chưa nói qua với Diệp lão đại ah. Vậy mà anh lại biết hay sao? Tôi mỉm cười, chào tạm biệt đồng nghiệp cũ rồi sang khu Điều tra.

Khu điều tra

Đến khu điều tra làm quen môi trường mới tôi mới biết được người hạ lệnh chuyển tôi là Trần Ngạn Quân. Anh ta đột nhiên chuyển tôi sang đây là vì cớ gì? Tôi rất hoang mang, ông xã ra lệnh cho anh ta sao? Chắc không đâu. Nếu có, Diệp Gia Thành sẽ nói tôi biết trước, anh ấy rất tôn trọng tôi mà.

Khu điều tra có rất nhiều nhân viên, khoảng 34 người. Thêm tôi vào hiện tại là 35, người đứng đầu là sếp Tống Vĩ Trình. Người đàn ông nổi tiếng đào hoa. Anh ta rất đẹp trai, nhưng sao bằng ông xã tôi cơ chứ.

11 pháp y, kiểm nghiệm hiện trường.

5 nhà phân tích

12 người thuộc chiến đấu

4 người bắn tỉa.

Còn tôi? Tôi làm gì ah? Sếp Trần nói tôi làm trợ lý cho anh ta. Ông xã tôi mà biết chắc sẽ trừng phạt tôi khỏi xuống giường quá huhu... sao sếp Trần để ý tôi như vậy chứ? Sếp muốn tôi bị sếp Diệp lôi đi “bắn tỉa” hay sao???

Tôi dù sợ nhưng vẫn vâng lệnh cấp trên, biết làm gì tôi chỉ là một thành viên mới nhậm chức nho nhỏ mà thôi. Chuyện này để tối nay về báo cáo với cấp trên, báo cáo chỉ huy tối cao sếp Diệp kiêm ông xã của tôi vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ba Bé Bi Là Nam Chính Phán Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Tôi chờ gặp mặt Trần Ngạn Quân để hỏi cho rõ ràng việc anh ta chuyển tôi nhưng đợi cả ngày chẳng thấy bóng dáng anh ta đâu. Tan ca nhưng vẫn không thể gặp anh ta. Ngày đầu đến tổ công tác lần này cũng không gặp vật cản đường. Nhớ lại sáng nay khi tôi mới vào cục Điều Tra nữ chính Điều Khúc Lan rất vui khi thấy tôi. Dù sau trước đây tôi bất chấp tất cả tác hợp cho cô ấy và sếp Diệp mà, dù không thành nhưng vẫn có ơn đúng không?

Nữ phụ độc ác số 1 Cố Nhã Yến thuộc bộ phận Hành động vì võ thuật và sức mạnh cô ta lớn.

Điều Khúc Lan thuộc bộ phận Giám định pháp y. Kha Trân Tâm thuộc bộ phận Khôi phục hiện trường. Ba vị mỹ nữ này rất cường hãn. Tôi đang xem xét có nên kết thân với họ không nhưng nghĩ lại chắc là không nên rồi. Sau này họ mà biết mối quan hệ giữa tôi và sếp Diệp chắc sẽ không bỏ qua cho tôi.

Có phải cuộc đời tôi 18 năm qua quá thuận lợi hay không? Điều đó có nghĩa tôi sướng trước khổ sau ư?

Về nhà...

Ông xã Diệp hôm nay lại về trễ, một mình tôi làm cơm một mình tôi dùng bữa tối. Tôi biết công việc của sếp Diệp vô cùng bận rộn nên không làm phiền anh. Đang mãi mê xem TV thì điện thoại đổ chuông, là sếp Diệp.

“Em nhớ ngủ sớm, đừng chờ anh! Hôm nay anh về trễ” Giọng nói ôn nhu, nhẹ nhàng của sếp Diệp vang bên tai tôi.

“Vâng, anh nhớ ăn tối! đừng làm việc quá sức” Tôi ngáp một cái rồi nói.

“Được, anh biết rồi! Em ngủ ngon” Sếp Diệp dường như đang cố đè thấp âm thanh của mình.

“Bye ông xã” Tôi trả lời rồi cúp máy.

Phía bên đây sau khi nghe ai đó gọi ông xã thì người đàn ông mỉm cười hạnh phúc.

Phân khu Điều Tra

Điều Khúc Lan từ lần quyền rũ cấp trên Diệp Gia Thành thất bại nên khi gặp anh cô vẫn còn thẹn thùng không dám đối mặt. Ngược lại hai vị nữ phụ số 1 và số 2 rất nhiệt tình khi thấy sếp Diệp. Cầm trên tay hồ sơ chuyên án EE402 Cố Nhã Yến cố tình hướng Diệp Gia Thành vút ánh mắt mê hoặc đầy tình ý.

- Chuyên án EE402, còn có tên gọi là “giết người liên hoàn”, xảy ra ở nước G, được chuyển đến PW cách đây 16 ngày. Ngày nước G chính thức thiết lập hồ sơ vụ án này là 8 tháng trước. Cố Nhã Yến nhìn Diệp Gia Thành đang ngồi ở vị trí chủ trì cuộc họp giọng cô ta mềm mại, quyến rũ.

- Tính đến hôm nay đã có 82 người bị giết hại, trong đó có 43 người nữ và 39 người nam. Kha Trần Tâm tiếp lời Cố Nhã Yến. Đưa mắt nhìn Diệp Gia Thành đang nhúm mày suy tư.

- Theo nước G cho biết đã hơn 8 tháng điều tra nhưng vẫn chưa tìm ra manh mối gì, chúng ta cần gấp rút tiến hành thảo luận và cử người sang bên G giải quyết. Lý Đông Anh mắt vừa lật hồ sơ vừa nói.

- Tám tháng hung thủ giết 82 nạn nhân, thế nhưng nước G không điều tra được gì chứng tỏ tên hung thủ này ắt không phải người bình thường! Trịnh Vĩ Bình bên cạnh Lý Đông Anh tiếp lời, ánh mắt sắc bén.

- Tôi nghĩ chúng ta nên cử người sang G gấp! Kỳ Ngự Trình vuốt cằm.

- Sếp Diệp, anh nghĩ thế nào? La Thúc Khiêm đưa mắt nhìn Diệp Gia Thành.

- Gia Thành, tôi nghĩ lần này chúng ta nên đi sang G, nếu cử cấp dưới đi e rằng không ổn! Trần Ngạn Quân nhìn Diệp Gia Thành cau mày.

- Nếu cử người, vậy trong chúng ta ai sẽ đi? Mạch Chi Đình khép lại hồ sơ nhìn Trần Ngạn Quân.

Diệp Gia Thành này giờ vẫn ngồi trên ghế im lặng bỗng lên tiếng phá tan cục diện rồi rầm:

- Chị Đình, tôi nghĩ nếu quyết định đi và đây là vụ án nghiêm trọng thì đề nâng cao khả năng phá án nhanh nhất toàn bộ cấp cao sẽ xuất phát! Diệp Gia Thành đứng lên hai tay chống bàn đưa ra phán quyết.

- Toàn bộ cấp cao? Mọi người đồng thanh lên tiếng.

- Đúng! Diệp Gia Thành khẳng định rồi tiếp tục nói

- Thử nghĩ xem, trong 8 người các vị. Dám hỏi một câu thôi, mỗi người đều thạo Kiểm nghiệm hiện trường? Phân tích vụ án? Hành động bắt người? Giám định pháp y?... hay mỗi người đều có sở trường riêng? Diệp Gia Thành liếc nhìn xung quanh hết tất cả những người đang ngồi trên bàn họp.

- Đúng, Gia Thành nói rất đúng! Trịnh Vĩ Bình gật gù.

- Đúng vậy, đâu phải cái gì mọi người cũng đều biết, phải hợp tác ah! Kỳ Ngự Trình cũng gật đầu.

- Tôi tán thành với sếp Diệp! Trần Ngạn Quân lên tiếng.

- Được rồi, nếu đã quyết định toàn bộ cấp cao sẽ tham gia chuyên án EE402 thì nhanh chóng xuất phát! Mạch Chi Đình lên tiếng.

- Sếp Diệp, còn chuyên án OP789 nước U? Cố Nhã Yến bỗng lên tiếng.

- Tôi đang định nói về điều đó đây! Diệp Gia Thành nheo mắt.

- Vĩ Bình, Đông Anh, Nhã Yến, Trần Tâm sẽ đi cùng Ngạn Quân đến nước U điều tra chuyên án OP789. Còn tôi, chị Đình, Khúc Lan, Ngự Trình sẽ

đến G điều tra chuyên án EE402.

- Sếp Diệp! Có Nhã Yến và Kha Trân Tâm có vẻ không phục.
- Sao? Có ý kiến gì? Diệp Gia Thành đưa mắt nhìn hai vị nữ phụ.
- Không, không có gì! Kha Trân Tâm sợ hãi trước ánh mắt của lão Diệp.
- Anh Thành, em rất giỏi việc phân tích vụ án...em..có thể trợ giúp anh! Có Nhã Yến lì lợm.
- Không cần, OP789 dễ giải quyết hơn, em theo Ngân Quân đi! Diệp Gia Thành dứt khoát.
- Được rồi, tan họp! Sếp Diệp đưa tay lấy tài liệu trên bàn sau đó xung phong ra khỏi phòng họp.

Diệp Gia Thành hẳn đã rất muốn về nhà với vợ yêu rồi mà Có Nhã Yến còn kì cò mặc cả với hắn, thật muốn chết mà. Nhìn đồng hồ 23h10 rồi, chắc giờ này cô vợ bé nhỏ của hắn đang say giấc. Diệp Gia Thành lái xe ra cổng thì gặp xe Mạch Chi Đình. Mạch Chi Đình chặn Diệp Gia Thành lại, hạ kính xe xuống rồi nói với sếp Diệp:

- Gia Thành, lần kiểm tra học viên vừa rồi có Nhã Yến, Trân Tâm và Khúc Lan trộn vào xem xét. Họ nói có một số học viên rất được chuyển đi này chị định sắp xếp khoảng 10 người đi cùng chúng ta.
- Em biết rồi! Chị cứ tùy ý, cho họ học hỏi trước cũng được, chúng ta cũng đang thiếu người. Diệp Gia Thành giọng điệu lạnh nhạt.
- Được, vậy chị về trước! Mạch Chi Đình nói xong nâng kính xe lên chạy đi.

Diệp Gia Thành gạt đầu rồi nhanh chóng khởi động xe.

Sếp Diệp về đến nhà đã hơn 1h sáng. Vừa bước vào nhà đã vội đi lên lầu 3 xem Lô Ái Thi đang ngáy ngủ, cái mỏ chu chu thật muốn cắn một ngụm. Hôn lên môi vợ yêu một cái sếp Diệp chúng ta đi tắm.

Mỹ nhân trên giường sau khi bị hôn một cái lúc này không phản ứng gì nhưng sếp Diệp vừa đi vào WC thì mỹ nhân mở mắt. Đôi mắt to tròn chớp chớp, miệng mỉm cười xấu xa. Sao đó ôm lấy gối ôm bên cạnh cười khúc khích “Ông xã thật là xấu xa, dám hôn trộm người ta”

Diệp Gia Thành tám xong leo lên giường tắt đèn, ôm thân thể mềm mại vào lòng.

Phát hiện sếp Diệp lên giường tôi choàng tay qua ôm lấy anh, vờ mới tỉnh dậy mơ màng:

- Ông xã, anh hôm nay về thật trễ. Là chán người ta rồi sao?
- Hừm...lại nghĩ vu vơ. Cả đời anh cũng không chán em! Sếp Diệp hôn lên má tôi.
- Nhớ lời anh nói đó “Nếu sau này dám chạy theo nữ chính hay nữ phụ tôi sẽ cắt tiểu đệ của anh hừ...”
- Bà xã, ngủ đi! Diệp Gia Thành thủ thi bên tai tôi.
- Ừm...tôi hạnh phúc tìm nơi thoải mái trong lòng ngực anh nhắm mắt lại

Bạn đang đọc truyện *Ba Bé Bi Là Nam Chính Phán Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 20: Đắc tội Diệp phu nhân là tự tìm đường chết

Vừa vào cục Điều Tra thì tôi đã nhận lệnh của sếp Trần phải đi nước U với anh ta. Tôi rất tức giận, hôm qua Diệp Gia Thành về muộn nên tôi chưa kịp nói cho anh biết. Sáng nay đi làm gấp nên tôi cũng chưa kịp nói, gì có gì mà bắt tôi phải đi theo cái tên mặt lạnh này kia chứ?

Tôi còn không muốn xa ông xã mỹ nam của tôi đâu, tôi đang trong giai đoạn tân hôn kia mà. Vì thế có một cảnh tượng hành động xảy ra như sau.

Tôi xông vào phòng Trần Ngân Quân, anh ta đang chiếm ghế ngồi trên ghế, tôi đập tay lên bàn nhìn anh ta.

- Sếp Trần, anh làm vậy là sao?
- Làm gì? Trần Ngân Quân nhìn tôi ngạc nhiên.

- Làm gì? Anh thuyền chuyển tôi sang đây rồi bắt tôi theo anh đi U, anh có ý gì? Tôi nhìn nam phụ si tình bằng ánh mắt hình viên đạn.
  - À,..tôi muốn cho em cơ hội thể hiện mình thôi mà, đi với tôi có gì không tốt. Em phải biết nhân vật nhỏ như em được đi cùng tôi là một điều vinh hạnh, cầu mà không được! Trần Ngạn Quân nhìn tôi mỉm cười.
  - Tôi không cầu, cũng không cần! Tôi nghiêng rặng.
  - Em không cần? Trần Ngạn Quân nheo mắt nhìn tôi.
  - Đúng! Tôi khoanh tay hất cằm.
  - Nhưng tôi muốn thế! Thế nào? Trần Ngạn Quân híp mắt.
  - Anh...tôi tức giận chỉ một ngón tay vào mặt Trần Ngạn Quân.
  - Em dám chỉ trỏ cấp trên như vậy? Trần ngạn Quân bắt lấy tay tôi.
- “Được rồi, tôi chỉ là một nữ phụ nhỏ bé tôi không đấu với mấy người, anh chờ đó đi”, tôi rút tay về lao ra khỏi bãi mìn của tên họ Trần đề tiện. Vì sao mỹ nam ở đây thì nhiều nhưng điều đề tiện có hơn chứ không kém?
- Từ lúc tôi gia nhập khu Điều Tra tôi đã nghe mọi người to nhỏ về chuyện tình cảm sếp Trần dành cho nữ chính Diêu Khúc Lan, có vẻ anh ta thất tình nên muốn tìm người trút giận đây mà, quá đáng thật!
- Tình hình tôi đã nắm kỹ, nam phụ si tình số 1 Trần Ngạn Quân yêu nữ chính Diêu Khúc Lan say đắm, nữ chính thì một mực yêu nam chính Diệp Gia Thành, còn nam chính Diệp Gia Thành vốn dĩ sẽ yêu nữ chính nhưng vì sự xuất hiện đột ngột của tôi từ trên trời rơi xuống vô tình đè bẹp nam chính, gây ấn tượng quá mạnh mẽ nên nam chính chia nồng sủng sang tôi. Sau đó nam chính yêu nữ phụ vốn không thuộc top nữ phụ bên cạnh hẳn là tôi đây.
- Aichacha.... rắc rối rồi đây. Mặc kệ tôi cố gắng làm một chú gấu Koala ôm chặt cái cây Diệp Gia Thành là được rồi.
- Tôi không thể theo Trần Ngạn Quân được, sếp Diệp mà biết sẽ xử lý tôi ngay. Trong mộng lơ kêu tên sếp Trần, sếp Diệp còn có ý định moi tìm tôi nữa là... nghĩ đến đó tôi vội đến phòng chỉ huy tìm sếp Diệp.
- “Giờ đây? Sao lại có lính gác???” Tôi rất ngạc nhiên khi nhìn thấy có hai dàn lính gác hai bên đường đến phòng chỉ huy tổng bộ. Tôi vội lấy điện thoại ra nhắn tin cho Diệp Gia Thành báo tôi muốn gặp anh. Sếp Diệp bảo tôi chờ một lát sau đó tôi nhìn thấy một anh chàng mang mắt kính đi về phía tôi. Anh ta nói tôi có thể đi theo anh ta vào gặp sếp Diệp.
- Sếp Diệp, sao lần trước tôi đến không thấy có người nhiều như vậy gác ở phòng anh? Tôi nhìn ông xã của mình nhưng không thể gọi ông xã, cảm giác bức bách không quen.
  - Ha...vì lúc trước tôi muốn bắt một con chuột trộm đồ của tôi nên sợ để lính gác đông con chuột sợ quá không dám tới! Diệp Gia Thành vừa nói vừa dùng mắt ra hiệu cho gã mất kính ra ngoài.
  - Sếp Diệp...ý anh nói nơi này vốn dĩ có rất đông lính gác à? Tôi tròn mắt “Tên đáng ghét này quả thật dụ tôi chui vào bẫy”
  - Đúng, khắp PW phân khu nào chẳng có lính gác, do họ đi tập huấn mới về đó thôi! Sếp Diệp nhún vai tỏ vẻ đó chỉ là chuyện bình thường, kẻ ngốc mới không biết.
  - Hừ.... tôi giận dữ, ngồi xuống ghế thờ hồng hộc.
  - Ày, tôi cho phép cô Lô ngồi sao? Diệp Gia Thành nhướn mắt ra vẻ cấp trên.
  - Tôi cứ ngồi đó, sếp có giờ thì móc súng ra bắn tôi đi! Tôi giận rồi đấy nhé, bày đặt giọng cấp cao với tôi à, mơ đi.
- Diệp Gia Thành chợt cười to rồi nghiêm mặt.
- Móc súng?... Bắn tại đây sao? Diệp Gia Thành tỏ vẻ thật bất đắc dĩ.
  - Đúng, có ngon thì sếp bắn đi! Tôi khoanh tay, bặm môi “Tôi đây rất giận”
  - Em chắc chứ? Tại đây? Diệp Gia Thành tiến lại sô pha ngồi xuống ngay cạnh tôi.
  - Không dám thì đừng giở giọng cấp trên nữa..hừ... tôi quay mặt đi tránh né bàn tay sắp sờ lên mặt mình.
  - Không...không phải anh không dám...mà anh nghĩ ở sô pha này thật dơ... Sếp Diệp nhíu mày.
  - Hay chúng ta bắn ở trên bàn có được không? Bàn làm việc của anh nhé! Diệp Gia Thành nắm lấy tay tôi.
  - Bắn trên bàn làm việc? “Giờ đây?” Tôi đỏ mặt, tôi nói một đằng Diệp Gia Thành nghĩ một nẻo. Lại còn nghĩ đến chuyện kia, thật muốn một cước đá

văng sếp Diệp này quá.

- Anh...đồ vô sĩ... tôi đỏ mặt đẩy sếp Diệp ra.

- Sao vậy? Không phải em muốn anh “bắn” sao? Diệp Gia Thành ôm tôi vào lòng.

- Anh cứ đi, bại hoại!!!!!! Tôi nghiêng răng, cổ vắn nhỏ âm thanh.

- Ha ha...em đỏ mặt rồi kìa! Diệp Gia Thành nâng mặt tôi lên nhìn rồi cười to.

- Đáng ghét! Tôi thụi một chỏ vào lồng ngực sếp Diệp.

- Ai ui... em thật hung... Diệp Gia Thành vờ ôm lấy ngực.

- Anh có sao không? Tôi hốt hoảng “Mình dùng sức nhiều à” Tôi đưa bàn tay bé bé xoa xoa lên chỗ tôi vừa ám toán sếp Diệp.

Diệp Gia Thành chợt ôm lấy tôi, hôn một cái lên môi tôi.

- Anh đùa thôi mà, em chỉ là một con châu chấu làm sao đá nổi chiếc Lamborghini như anh ha ha! Diệp Gia Thành mắt long lanh nhìn tôi.

Lần nào tôi cũng bị con sói này bày trò hăm hại, tôi lại dễ dàng mắc bẫy haizzz ai kêu tôi là nữ phụ nhỏ bé không thể đấu lại nam chính thiên tài.

Tôi ôm lấy cổ Diệp Gia Thành sau đó cắn một cái lên lỗ tai ông xã xảo trá, chỉ nghe Diệp Gia Thành rên khe khẽ. Tôi ôm lấy anh dịu dàng:

- Em biết ông xã không đau mà!!! Tôi nũng nịu “Không đau mới lạ, vừa cắn tôi vừa nghiêng mà ai kêu chê bai người ta làm chi”

- Ủ... anh không đau! Sếp Diệp toát mồ hôi “Răng thật bén”

- Ông xã, em có việc muốn nói với anh nga... Tôi nghiêm chỉnh nhìn sếp Diệp.

- Chuyện gì mà khiến em đích thân đi tìm anh vậy? Ai ức hiếp bà xã anh à? Sếp Diệp nắm tay tôi.

- Không có... là hấn cố tình... hình như hấn ta có ý với em... “Trần Ngạn Quân là anh ép tôi đó...anh đừng trách tôi...”

- Ai? Là tên nào to gan đến thế? Diệp Gia Thành tròn mắt.

- Hức...ông xã...lần đầu tiên anh ta thấy em, anh ta đã nhìn em đắm đuối, còn khẳng định em và anh ta là duyên kiếp như quen từ lâu... “Sếp Trần tôi không cố ý hăm hại anh ah”

Diệp Gia Thành chau mày, hơi lạnh từ cơ thể tỏa ra từng đợt. Tôi nhìn mà khoái chí, lần này cho Trần Ngạn Quân một vé đi nước U thật thoải mái. Ai kêu dám khinh thường tôi đây : mỹ nữ người gặp người thích, hoa gặp hoa héo tàn buồn vì không đẹp bằng tôi... Để đảm bảo nắm chắc phần thắng cuối cùng tôi còn bồi thêm một câu:

- Ông xã...*nũng nịu* lúc này anh ta còn gọi bà xã của anh vào phòng riêng của anh ta...(Trần Ngạn Quân: Gia Thành tôi oan quá, tôi gọi cô ấy hỏi nào là do cô ấy tự xông vào đây chứ! : note: kêu gào vô ích)

- Để làm gì? Sếp Diệp nắm tay tôi siết lại.

- Aizz...đau người ta... anh ta có ý muốn dùng quan hệ mờ ám...muốn...muốn em. hu.hu... tôi ôm lấy vai sếp Diệp òa khóc (Trần Ngạn Quân: *mắt hình viên đạn* đồ ngậm máu phun người, đồ ba hoa chích chòe...tôi muốn gì ở cô chứ??? *học máu*)

- Muốn em làm gì? Diệp Gia Thành đầu đã bốc khói, hai mắt long lên “Tên Trần Ngạn Quân này dám...nếu anh ta cả gan đụng đến một sợi tóc vợ của anh, anh sẽ cho hấn đẹp mắt...”

- Hu hu ông xã, anh ta nói “Chỉ cần tôi muốn...” anh ta...uy hiếp em! Tôi càng nói càng khóc lớn. (Trần Ngạn Quân: Uh, cái này mình có nói thật)

- Được rồi, em nín đi! Anh nghĩ chắc anh Trần không có ý gì đâu, anh ấy dạy qua em thấy em giỏi nên muốn ghẹo em thôi. Diệp Gia Thành cau mày (TNQ: Gia Thành quả là hiểu lý lẽ, không bị hồ ly tinh dụ dỗ)

- Ông xã...anh ta đã điều em qua khu Điều Tra rồi... Tôi cắn môi, long lanh nước mắt nhìn sếp Diệp.

- Cái gì? Diệp Gia Thành sùng sốt.

- Anh ta còn lệnh em phải đi nước U cùng anh ta nữa! Tôi cho môi lừ cuối cùng “Không cháy rụi Trần Ngạn Quân mới sợ”

- Trần Ngạn Quân!!! Ông xã tôi nhũm mày, mắt lạnh lên.

- Em về nhà ngay, không đi đâu hết! Mọi việc để anh xử lý! Diệp Gia Thành quay sang nói với tôi.

- Vâng ạ... Tôi ra về cô vợ bé nhỏ, đón lấy cái ôm của sếp Diệp, hai mắt tôi rục rịch “Trần Ngan Quân, anh chết chắc! ha ha ha....*cười bí ối*”

Trần Ngan Quân đã bị Diệp phu nhân xử như thế đấy. Nếu sếp Trần biết người anh em tốt của mình bị hồ ly tinh ở bên cạnh thổi gió mà ra tay với mình chắc sẽ tức học máu. Thế nên đắc tội ai chứ đừng đắc tội Diệp phu nhân nhé sếp Trần. Chúc anh may mắn nga...

Bạn đang đọc truyện *Ba Bé Bi Là Nam Chính Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Sự bảo vệ ngầm của lão đại

Cục Điều Tra

Trần Ngan Quân ngồi đối diện Diêu Khúc Lan, ánh mắt nhìn Diêu Khúc Lan âm áp.

- Khúc Lan, lần này sang nước G, mọi việc em nhớ cẩn thận!

- Vâng, em biết rồi! Có anh Thành bên cạnh em còn sợ gì nữa! Diêu Khúc Lan mỉm cười nâng tách trà.

- Em lúc nào cũng dẻo miệng! Nam phụ si tình xoa đầu nữ chính, ánh mắt đông đầy, chan chứa yêu thương.

Bỗng cánh cửa bật mở ra.

- Sếp Trần!!! Tôi mở cửa phòng nam phụ si tình, giọng điệu nhào hoe.

Hai người bên trong tròn mắt nhìn tôi. Thì ra tôi đã cắt ngang chuyện tốt của người ta ah. Có lẽ sếp Trần đang cố gắng xây dựng tình cảm với nữ chính, hay thừa cơ hội sờ mó nắm tay nữ chính. Tiếc là bị tôi làm hỏng rồi hề hề. Cho đáng đời cái tên sếp lộng quyền. Tôi đắc tội gì với anh ta chứ? Tôi vô tội nhìn nam phụ và nữ chính.

- Ô...xin lỗi hai sếp! Tôi không biết hai sếp đang... Tôi áp ứng cứ như hai người họ đang ở trong phòng làm việc mờ ám. Tôi vâng vâng “Áo đã bỏ vào trong nên không có góc áo để vâng vâng đánh vâng vâng cái quần”

- Em cũng biết chọn thời điểm đấy! Trần Ngan Quân nhìn tôi híp mắt.

- Ngan Quân...đây là... Nữ chính nhìn tôi rồi quay sang sếp Trần.

- À, Khúc Lan đây là thành viên mới trong đội chúng ta. Ban đầu cô ấy ở Khu Thông tin, anh thấy thực lực cô ấy rất tốt nên chuyển cô ấy sang chỗ chúng ta. Trần Ngan Quân nhìn nữ chính Diêu Khúc Lan cười rạng rỡ như hoa mùa xuân.

- Oh, hóa ra là thành viên mới à? Nữ chính nhìn tôi cười hiền hòa. “Thiên thần trong sáng đây rồi”

- Chào em, chị tên Diêu Khúc Lan. Em ngồi đi! Nữ chính đứng dậy kéo tôi ngồi xuống ghế.

- Em chào chị, em tên Lô Ái Thi. Tôi nhìn nữ chính mỉm cười.

- Em đã quen với công việc chưa? Nữ chính nắm lấy tay tôi.

- Dạ, cũng tạm ổn ạ! Tôi ngoan ngoãn trả lời. “Nam phụ si tình, lãnh khốc nguyện hi sinh vì nữ chính đang ở đây, nếu tôi mà có hành động gì uy hiếp đến tâm trạng nữ chính làm anh ta ghi thù thì không tốt lắm”

- Tôi thấy quãng em vào đầu thì em cũng thích ứng được thôi! Trần Ngan Quân bỗng lên tiếng.

- Ha ha...sếp Trần nói đùa! “Có anh mới dễ thích ứng á, quãng anh vào chuồng lợn anh cũng dễ thích ứng” Nói vậy chẳng khác nào nói tôi có thể ở chuồng lợn hay chuồng bò sao.

- Ngan Quân, em có việc phải làm, em đi trước! Nữ chính nói với Trần Ngan Quân rồi quay sang tôi.

- Em gái, chị đi trước nhé! Chị mỉm cười nụ cười tỏa sáng ngàn sao, tôi nhìn mà thần thờ “Quả là nữ chính, xinh đẹp có thừa, quyền rũ có dư chứ không thiếu” hèn gì từ nam chính tới nam phụ điều quý lụy, chỉ mong có được nữ nhân.

- Vâng ạ... tôi thu hồn lại gạt đầu cũng mỉm cười lộ hai lúm đồng tiền.

Nữ chính vừa đi tôi cũng quay lại nhìn chủ nhân nơi này, hần đang nhìn tôi thất thần. “Không đúng, có lẽ nhìn nữ chính, lúc này nữ chính đứng gần tôi

mà?”. Tôi ngồi xuống ghế sofa, tự nhiên như ở nhà mình cầm bình trà lên rót vào ly rồi bụng ly lên uống ừng ực. Trần Ngạn Quân sừng sốt nhìn tôi. Uống xong tôi đặt tách trà xuống bàn, chân bắt chéo ra dáng cấp trên áp đảo cấp dưới cứ như tôi mới là sếp còn Trần Ngạn Quân là cấp dưới, tôi nhìn Trần Ngạn Quân.

- Sếp Trần, tôi không muốn đi nước U với anh!
- Tại sao? Trần Ngạn Quân nhướn mày nhìn tôi.
- Không thích! Tôi lắc đầu, chu môi.
- Nhìn bộ dạng của em, nếu người ngoài nhìn vào sẽ nghĩ em mới chính là sếp nơi này! Trần Ngạn Quân hí mắt nhìn tôi, người anh ta tỏa ra khí lạnh.
- Ặc... tôi mới cầm tách trà lên uống bị sặc một cái.

Tôi đưa tay lên ngực vuốt vuốt, Trần Ngạn Quân thấy thế cũng đi qua vỗ vỗ lưng tôi.

- Em không sao chứ? Sếp Trần có vẻ lo lắng nhìn tôi.
- Lớn như vậy rồi mà còn bị sặc nước! Sếp Trần cau mày.
- Tôi mới 18 tuổi! Tôi tránh xa Trần Ngạn Quân rồi phàn.
- Em 18 tuổi? Trần Ngạn Quân ngạc nhiên thốt lên.
- Đúng, chẳng lẽ sếp điều tôi tới chỗ sếp mà sếp không biết gì về tôi sao sếp Trần? Tôi mỉm cười nhìn ai đó đang há mồm.
- Tôi cứ ngỡ phụ nữ các người biết giữ nhan sắc, thấy em trẻ trung...thật không ngờ... Trần Ngạn Quân lắc đầu.
- Nói đúng hơn là 18 tuổi lẻ 11 tháng, sắp tới là 19 rồi! Tôi vuốt cằm.
- Em khiến tôi quá bất ngờ. Trần Ngạn Quân đưa tay xoa trán.
- Sếp Trần, không phải anh thích tôi chứ? Biểu hiện của anh cứ như phát hiện người mình yêu là trẻ vị thành niên vậy! Dù biết Trần Ngạn Quân yêu nữ chính Diêu Khúc Lan nhưng tôi vẫn cố tình trêu ghẹo anh ta.
- Tôi...vớ vẩn! Trần Ngạn Quân then quá hóa giận.
- Á...sếp Trần, không được đối xử thô bạo với cấp dưới nga... Tôi mỉm cười, Trần Ngạn Quân nhìn tôi một lúc rồi nói:
- Tôi còn phải xử lý một số hồ sơ, em ra ngoài trước đi! Ngụ ý “Tôi rất bận, không rảnh tiếp em” hay “Em rút được rồi đó”
- Nhưng...sếp Trần... Tôi còn chưa nói hết mà.
- Không nhưng nhị gì hết, tôi biết em muốn gì. Tôi sẽ không duyệt, em vẫn nên theo tôi là hơn. Trần Ngạn Quân tay mở hồ sơ mắt không thèm nhìn tôi một cái.
- Trần Ngạn Quân...anh.... Tôi tức giận, thật là khinh người quá đáng mà.

Trần Ngạn Quân khoát tay, chỉ ra phía cửa. Tôi tức giận:

- Sếp Trần thì ra anh yêu tôi đến như vậy, muốn mang theo tôi một bước không rời! Tôi nhếch mép cười. “Để xem anh nói gì được đây ha ha”
- Nếu em nghĩ như thế thì cứ như thế đi! Trần Ngạn Quân nhìn tôi rồi nhún vai.
- Anh...tôi thua rồi, thua trên tay nam phụ hai mặt si tình. Tôi hít một hơi, liếc Trần Ngạn Quân một cái thật dài rồi vùng nắm đấm trong không trung đe dọa “Coi như anh giỏi”.

Tôi bước ra cửa, đóng cửa thật mạnh thể hiện sự tức giận của mình “cho cửa anh ta hỏng luôn”. Nếu anh ta là người đàn ông của tôi, thì tôi đâu có thua thế thảm, tôi sẽ dùng mỹ nhân kế rồi. Tôi tin không ai thoát khỏi ả mỹ nhân hết.

Phòng tổng chỉ huy

Trợ lý Diệp Gia Thành đẩy một sấp tài liệu về phía Trần Ngạn Quân rồi nói với hắn:

- Anh Quân, đây là danh sách 10 thành viên mới của PW, những người có mặt trên danh sách sẽ đi theo anh và các sếp khác đến nước U tham gia chuyên án OP789! Bề Tiểu Bảo trợ lý sếp Diệp nâng mắt kính rồi nói tiếp:
- Ngoài ra anh không được mang theo bất kỳ thành viên nào khác, PW đang khan hiếm nhân tài.

Trần Ngan Quân nhủ thầm, nhận lấy túi hồ sơ trên tay Bé Tiểu Bảo rồi nhanh chóng mở ra xem. Trên trang giấy không có cái tên anh mong muốn. “Hay cô vốn là thành viên lâu năm”, “Không thể nào, cô mới 18 tuổi”

Trần Ngan Quân suy nghĩ một chút rồi quay sang Bé Tiểu Bảo:

- Vậy bên sếp Diệp có mang theo thành viên mới không?
- Có chứ! Cũng mang 10 người! Bé Tiểu Bảo mỉm cười gật đầu.
- Cậu cho tôi mượn danh sách những người theo sếp Diệp có được không? Trần Ngan Quân nhìn Trợ lý Bé.
- Được, anh chờ tôi một chút tôi ra ngoài lấy cho anh! Bé Tiểu Bảo gật đầu rồi đi ra ngoài.

Thật là ngoài ý muốn của Trần Ngan Quân, vốn dĩ anh muốn mang cô gái thú vị như Lô Ái Thi đi theo mình sẽ bớt nhàm chán nhưng Diệp Gia Thành vô tình phá hỏng kế hoạch của anh, xem ra anh phải gặp Gia Thành thương lượng một chút. (VLA: vô tình cơ đấy, sếp Diệp là “có tình” nhưng mà “cố” chứ không phải “vô” anh ơi)

Bé Tiểu Bảo mang cho anh danh sách thành viên mới theo Diệp Gia Thành đi nước G, anh dò đến dòng cuối cùng thì tâm trạng chùng xuống, cái tên Lô Ái Thi nằm chiếm chế vị trí thứ 10. Trần Ngan Quân thờ dãi, nhìn sang Bé Tiểu Bảo:

- Khi nào Gia Thành về nói tôi có việc muốn nói với cậu ấy!
- Vâng thưa sếp! Bé Tiểu Bảo gật đầu.

Diệp Gia Thành ngồi đối diện với Trần Ngan Quân, ngã người ra ghế, mái tóc rũ xuống trán một ít, chân bắt chéo, hân nâng ly rượu đỏ sóng sánh trên tay lắc nhẹ, từng ngón tay thon dài, sạch đẹp của hân nhẹ nhàng chạm cốc. Tăng thêm sự quyến rũ khó cưỡng, nếu Lô Ái Thi thấy bộ dáng này đã nhào vô hôn mấy cái. Hoặc giả có thể đè hân ra mà nhai ngấu nghiến một trận.

- Gia Thành, cậu có thể cho tôi xin một người qua đội mình không? Trần Ngan Quân hớp một ngụm rượu nói.
- Người? Diệp Gia Thành cong đôi mắt, nhướn mày nhìn Trần Ngan Quân, tay hân siết chặt chiếc ly trên tay. “Trần Ngan Quân hân quả nhiên có ý với bà xã mình”
- Đúng, em ấy trước đây là học trò của tôi! Trần Ngan Quân mỉm cười gượng gạo.
- Danh sách đã lên được nhập vào máy hết rồi, không thể sửa được! Diệp Gia Thành lạnh lùng.
- Gia Thành!!! Trần Ngan Quân chưa chịu rút lui.
- Tôi có việc! Ngan Quân, anh quay về đi! Thật xin lỗi! Không tiễn! Diệp Gia Thành tỏa ra hơi lạnh đến từ địa ngục. Giọng nói sắc bén. “Dám có ý đồ với vợ bạn à?” “Đừng có mơ, ông đây sẽ cắt đứt ngay ý nghĩ của mi”

Trần Ngan Quân nhìn biểu hiện như bị ai giẫm phải đuôi của mình trên người Diệp Gia Thành, hân tròn mắt ngạc nhiên “Chẳng qua muốn bồi dưỡng một thành viên mới thôi mà, làm như ai cướp vợ hân vậy, trưng ra bộ mặt lãnh khốc đó làm gì. Mình đâu phải kẻ thù???” “Trung ra bộ mặt lãnh khốc đó, ai thèm nhìn...”

Trần Ngan Quân ra về mà lòng ngổn ngang trăm mối. Không mang được “tiểu hung dữ” ấy đi thật là buồn, có gì đó thiếu thiếu....

Diệp Gia Thành nhìn bóng tên có ý đồ xấu với vợ bạn ấy đi mất, nâng ly rượu lên uống một hơi sạch sẽ. Ai dám tới cướp bà xã của hân, hân sẽ tổng tiến tên ấy ngay, vui thì xử cảnh cáo buồn thì bắn tía kẻ đó luôn.

Bạn đang đọc truyện *Ba Bé Bi Là Nam Chính Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Cùng nhau đi phá án

Sếp Diệp vừa về nhà đã ôm tôi vào lòng, y như một chú cún làm nũng. Tôi cũng vừa mới từ PW về. Hôm nay bị Trần Ngan Quân cho ăn đầy một bụng tức. Tôi uất ức nhìn ông xã:

- Ông xã...hôm nay em bị Trần Ngan Quân dùng quyền lực cưỡng chế!
- Hân làm gì em? Diệp Gia Thành xoa người tôi lại, anh nhìn tôi.

- Hắn ta bắt em đi cùng hắn! Tôi chui vào lòng sếp Diệp, dùng tay vẽ vẽ lên lồng ngực sếp Diệp.
- Em yên tâm, chuyện đó anh đã giải quyết rồi! Sếp Diệp nắm lấy bàn tay đang làm loạn của tôi trên người mình.
- Thật sao? Tôi nhìn anh mắt long lanh.
- Đương nhiên! Em chuẩn bị quần áo đi! 4 ngày nữa đến nước G! Sếp Diệp bắt lấy tay tôi hôn lên mu bàn tay một cái.

Tôi then thùn, có ông xã đẹp trai thật là khổ mà, mỗi lần như thế này đều bị anh ăn gấu gao.

- Ông xã, anh đi cùng em chứ? Mắt tôi chớp chớp.
- Đương nhiên, sao anh có thể xa bà xã anh được! Diệp lão đại ôm lấy tôi.
- Vậy...chúng ta có được ở gần nhau không...chắc không rồi. Tôi xụ mặt.
- Bà xã, cố chịu đựng ah... đến năm em 20 chúng ta công khai có được không? Diệp ông xã đau lòng nhìn tôi.
- Không sao hết, chỉ cần có anh dù không ở gần nhau em cũng mãn nguyện! Tôi ôm lấy ông xã yêu thương.

Có câu nói này dân ông nào mà không liêu xiú. Diệp Gia Thành cũng thế, anh nhìn tôi bằng ánh mắt ấm áp. Trong đôi mắt ấy chứa muôn vàn yêu thương vô hạn.

Bốn ngày sau, tôi đúng hẹn đến sân bay vào lúc 22h đêm, thủ tục đã được làm sẵn. Máy bay cũng thuộc PW, nói là đến sân bay nhưng thật ra sân bay nằm ngay trung tâm PW. Lần này đi sang nước G có chỉ huy cấp cao nhất là Diệp Gia Thành : ông xã bảo bối của tôi, dưới ông xã tôi còn có ba vị sếp Mạch Chỉ Đình, Kỳ Ngự Trình và nữ chính đa tài Diêu Khúc Lan. Đầu đầu đây, có nữ chính đi theo tôi rất lo. Nhưng không có mấy chị nữ phụ độc ác là tốt rồi. Lần đi này, tôi được sắp xếp ngồi với những thành viên mới cách xa ông xã rất nhiều. Không được làm cấp cao là vậy đó, tôi và sếp Diệp là gà con với Phượng hoàng mà.

Lên máy bay tôi chọn cách ngủ cho tốt. Sẽ không buồn tui khi không có ông xã bên cạnh nữa. Cách đây mấy hôm ông xã Diệp của tôi đã nói cho tôi biết người khinh bạc tôi trong rừng là ai, lúc đó tôi rất đau xót khi nghĩ mình đã bị kẻ khác khinh bạc. Nhưng càng bất ngờ khi người đó lại là Diệp Gia Thành.

Lúc ấy tôi đã mắng anh suốt một ngày, không thêm để ý đến anh. Cái tội làm cho tôi phải đau khổ trong một thời gian. Diệp lão đại đã phải nan nỉ tôi cả một ngày. Hôm nay anh ấy sẽ không dám “lâm lỗi” trước mặt tôi đâu, vì thế tôi an tâm mà ngủ một giấc.

Định nhắm mắt ngủ thì có một cậu trai trẻ ghé sau bắt chuyện với tôi.

- Này bạn, bạn cũng mới gia nhập PW à?
- Ủ...tôi ậm ừ cho qua chuyện! “Buồn ngủ lắm rồi, tôi qua sếp Diệp đòi bồi thường mấy ngày tới xa cách, tôi đi muốn không nổi đây”
- Bạn năm nay bao nhiêu tuổi, trông bạn rất trẻ! Chàng trai lại tiếp tục.
- 18! Tôi ngáp

- Hả? Vậy nhỏ hơn anh rồi, em gái, anh tên Lâm Thiên Khanh, năm nay 23 tuổi! Giọng hắn ta bỗng thay đổi, thái độ bỗng gần gũi với tôi hơn.

- Uhm... Lâm Thiên Khanh, tôi nhớ rồi! Tôi vỗ chiếc chăn mỏng đắp lên người, sau đó nhắm mắt.
- Em gái nhỏ! Lâm Thiên Khanh vẫn kiên trì.

Nhìn người đẹp đã say ngủ hắn mỉm cười, quay sang nhìn cô gái bên cạnh Lô Ái Thi hắn nói nhỏ:

- Bạn gái xinh đẹp, có thể đổi chỗ với mình được không? Lâm thiếu gia mỉm cười.
- Không! Cô gái phòng má.

Lâm thiếu gia hự hững, người con trai tóc nâu bên cạnh nhìn hắn mỉm cười dịu dàng. Người này có mái tóc màu nâu, đôi mắt hiện lên vẻ tinh ranh hiểm có. Có thể thấy hắn trông ổn hơn tên Lâm Thiên Khanh này rất nhiều. Là một kẻ có tài.

Lâm Thiên Khanh nhìn tên bạn thân bên cạnh, hắn đâm vào vai bạn thân một cái rồi lên tiếng.

- Cô gái phía trước đẹp đúng không?
- Cậu có mắt nhìn người đó, người đẹp thì nhiều nhưng có khí chất thì không được bao nhiêu! Tên tóc nâu mỉm cười khế.

- Ày, Hoắc Thiếu Khâm cậu đã nói thế thì cô gái này tôi nhất định phải chinh phục! Lâm Thiên Khanh gật gù.
- Chinh phục...cậu không được! Hoắc Thiếu Khâm lật tờ báo rồi quay sang nhìn thẳng bạn thân.
- Vậy cậu giúp mình chứ? Lâm thiếu gia hớn hờ
- Giúp cậu? Nếu muốn theo đuổi thì chính mình theo đuổi cô ấy mang cô ấy về làm bạn gái, sao phải giúp cậu? Hoắc Thiếu Khâm cười đều.
- Cậu...Lâm thiếu gia há mồm.

Cuộc đối thoại của hai tên nhóc tí tuổi tuy nói rất khê nhưng tôi vẫn nghe được hết. Tuy họ lớn hơn tôi nhưng đối với ông xã tôi mà nói thì chính là nhóc tí. Định có ý đồ với tôi sao? Rồi họ sẽ ném mùi lợi hại, dám xem thường nữ nhi như tôi. Nói muốn là muốn được sao?

Chưa thấy quang tài chưa đồ lệ mà. Tôi kéo chăn mỏng che mặt, ngủ thật sự.

3h sáng, máy bay hạ cánh xuống sân bay Calisot của nước G. Tôi không vội xuống máy bay vì sợ chen lấn xô đẩy, chờ mọi người xuống hết tôi mới đi xuống. Vừa bước ra khỏi ghế đi được vài bước thì có một cánh tay sờ hông tôi, tôi giật người “Dâm tặc?”

Tôi quay lại định cho “dâm tặc” một bạt tay thì đập vào mắt tôi là gương mặt đẹp trai rạng ngời đang nở nụ cười đều giả của ông xã mình. “CMN, làm tôi hết hồn” Tôi nghiêng răng, thấp giọng quát khê.

- Anh muốn chết à? Chọn đúng lúc ghê!
- Chẳng phải em chờ anh sao? Ai đó vô tội, đôi mắt long lanh.
- Có mà chờ anh à? Em sợ chen lấn thôi! Tôi liếc ai đó.
- Vậy lỡ rồi, cho anh sờ thêm một chút đi! Ít phút nữa mình xa nhau rồi! Diệp Gia Thành ủy khuất.

Tôi nhìn anh, đây là sếp Diệp lãnh khốc ư? Anh bây giờ giống một chú cún con hơn. Tôi chợt thấy yêu cái mặt này của anh ghê. Tôi nhìn ông xã đẹp trai của mình:

- Được rồi, lại đây!
- Hừm... Diệp lão đại tiến lại gần tôi.

Ừm...tôi hôn anh một cái, anh thuận nước đẩy thuyền kéo dài nụ hôn hơn. Chúng tôi buông nhau ra. Tôi nhìn anh:

- Hôm nay không có em bên cạnh anh mà lên phén với nữ chính thì biết tay em?
- Nữ chính là ai? Diệp Gia Thành khó hiểu.
- ừ....tóm lại anh dám ngoại tình thì biết em! Tôi nựng hai má sếp Diệp.
- Bà xã... tiểu Diệp sẽ nhớ em!!! Diệp Gia Thành xấu xa ôm tôi lên tiếng.
- Anh....đáng ghét...tôi qua chưa ăn no sao? Tôi đỏ mặt.
- Chưa...chưa ăn đủ.... Sếp Diệp mặt dày hôn lên má tôi.
- Nhịn đói đi! Tôi gạt tay sếp Diệp ra, đi xuống máy bay.

Mọi người ngạc nhiên khi thấy tôi đi xuống, tôi không để ý, cứ mặc họ nghĩ. Họ sẽ không nghĩ tới việc tôi và sếp Diệp đã làm đâu. Trong mắt mọi người tôi không có khả năng đó. Tôi thấy an tâm hẳn. Một lúc sau sếp Diệp bước xuống máy bay.

Chúng tôi nghỉ lại ở quân khu tỉnh Calisot, quân khu này có đủ phòng đã chuẩn bị sẵn. Mục đích lần này chúng tôi đến là phá chuyên án EE402. Tôi được sắp xếp chung phòng với hai vị mỹ nhân khác trong nhóm thành viên mới.

Cũng gần sáng, tôi quyết định không ngủ mà đi tắm sau một chuyến đi dài. Sau khi tắm xong tự tôi ra ngoài ăn sáng. Làm tất cả thì 9h30 sáng tôi về lại phòng. Qua ngày hôm nay mọi người sẽ dành thời gian để thích nghi với khí hậu nước G. Khá nóng. Tôi vào phòng quyết định thứ hai là đánh một giấc tới tối. Sau đó sáng mai chuẩn bị tham gia phá án.

Đến tối ông xã nhắn tin chúc tôi ngủ ngon và dặn tôi giữ gìn sức khỏe, nhớ ăn uống... Tôi cũng dặn sếp Diệp nhớ giữ gìn sức khỏe rồi đắp chăn đi ngủ. Khó ghê cơ, cách nhau mấy phòng mà như cách cả đại dương.

Bạn đang đọc truyện *Ba Bé Bi Là Nam Chính Phán Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23: Vụ án thứ nhất EE402 – Giết người liên hoàn

Phòng hội nghị quân sự - Calisot

Diệp Gia Thành ngồi yên lặng, hai tay đan vào nhau đặt lên bàn. Trợ lý của sếp Diệp đang đi xung quanh đưa tài liệu đã được photo thành 15 bản cho 15 thành viên PW tham gia phá án.

Tôi ngồi ở cuối bàn, khi trợ lý tiểu Bảo đi đến bên tôi thì anh ta ngược mắt nhìn tôi, tôi mỉm cười và gật đầu với anh ta. Tài liệu không nhiều lắm, chỉ có 3 trang giấy A4. Mọi người bắt đầu lật xem tài liệu, tôi cũng bắt đầu nghiêm chỉnh.

EE402 là tên đánh dấu vụ án theo chuyên ngành của chúng tôi, nó còn có tên gọi bình thường dễ hiểu là “Giết người liên hoàn”. Theo tài liệu chúng tôi đang có trên tay, trong hơn 8 tháng hung thủ giết 82 người, 43 nữ và 39 nam. Cứ cách 3 ngày hung thủ sẽ ra tay một lần, đôi khi một tuần hung thủ mới ra tay giết người. Nhưng đa số sẽ cách ba ngày ra tay một lần.

Hung thủ ban đầu được xác định là một người biến đổi gen, có siêu năng lực. Đây mới là điều đau đầu cho mọi tổ chức chính phủ. Sau sự việc hy hữu ở thế kỷ 21, ánh sáng kỳ lạ gọi là “Ánh sáng chết” quét qua địa cầu thì số người còn sống đã cho ra đời những thế hệ tiếp theo vô cùng kỳ dị, những người dị năng với số đông đang tăng dần. Nếu họ là người tốt thì không phải bận tâm, đáng ngại con người luôn có tốt có xấu.

Hung thủ sau khi giết người toàn bộ chứng cứ phạm tội của hắn đã bị xóa bỏ hoàn toàn, hắn không cần dấn dưng cảnh nạn nhân tự sát, không cần phi tan sát nạn nhân. Tên hung thủ này có vẻ rất tự tin vào khả năng của mình. Cách giết người của hắn rất dã man, luôn có chuẩn bị trước khi ra tay. Ngoài ra, có một điều ở tên hung thủ kỳ lạ này là vào những ngày lẻ, tức là các ngày thứ ba, thứ năm, thứ bảy khi ra tay hắn sẽ giết nạn nhân bằng phương pháp cắt cổ. Một nhát cắt đứt cổ nạn nhân. Khiến nạn nhân tử vong ngay tức khắc.

Vào các ngày còn lại nếu hắn ra tay hắn sẽ siết cổ nạn nhân cho đến khi nạn nhân tắt thở mà chết. Hắn ra tay với cả nam lẫn nữ, động cơ nào khiến hắn giết người? Thù oán? Với 82 người? Điều đó là không thể nào, với một số lượng người như thế đây tuyệt đối không phải giết người vì tư thù.

Có thể xác định hắn là một kẻ biến thái hoặc là một kẻ mắc bệnh tâm thần. Mọi người sao khi xem qua tài liệu sếp Diệp đã đưa. Từng người lần lượt cho ý kiến cá nhân:

- Sếp Diệp, tôi nghĩ hung thủ rất có thể là một tên biến thái! Theo tài liệu đã ghi, hắn luôn sử dụng hai phương pháp giết người khác nhau vào các ngày trong tuần, cho nên tôi nghĩ rất có thể hắn bị tác động tâm lý gì đó. Kỹ Ngự Trình là người lên tiếng đầu tiên.

- Vào các ngày lẻ hắn sẽ giết nạn nhân nam, còn nạn nhân nữ hắn luôn chọn ra tay vào ngày chẵn. Mạch Chi Đình giọng đanh thép vang lên.

- Hắn không để lại bất kỳ dấu vết nào, cảnh sát nước G không lần ra được! Nữ chính Diêu Khúc Lan giọng nói mềm mại có vẻ tiếc nuối.

- Nếu muốn bắt được hung thủ, e rằng chúng ta phải điều tra lại từ đầu không nên dựa vào tài liệu nước G cung cấp! Kỹ Ngự Trình tiếp lời.

- Tôi nghĩ chúng ta cần chia ra làm hai đội, một đội điều tra về nạn nhân còn một đội kiểm tra hiện trường vụ án! Mạch Chi Đình nhìn sang Diệp Gia Thành...

Diệp Gia Thành có vẻ trầm tư, sau đó cất lời:

- Thứ nhất, không phải e rằng mà là nhất định phải điều tra lại từ đầu! Thứ hai, tôi đồng ý với ý kiến sếp Mạch, sẽ chia làm hai đội điều tra. Thứ ba, có ai còn ý kiến khác?

Mọi người có vẻ im lặng, các thành viên mới không ai lên tiếng vì sợ khí thế bốn vị sếp này. Là người mới nên có chút rụt rè. Tôi cũng sợ mình nhiều chuyện lắm cũng không tốt, có gì có thể nói riêng với sếp Diệp chắc là được. Nhưng ai đó lại khiến tôi muốn trốn cũng không được. Diệp Gia Thành nhìn về phía tôi rồi hắt giọng:

- Thành viên nữ mang kính đen, tóc đen xõa sau lưng. Cho tôi biết ý kiến riêng của cô!

Tôi đưa mắt nhìn mọi người trong phòng, sếp Diệp là nói tôi ư? “Đã có tình cái trang rồi mà vẫn bị điểm danh, Diệp Gia Thành, anh thôi lắm” Tôi hít sâu một hơi, nhìn thẳng sếp Diệp. Nâng mắt kính:

- Thưa sếp, hung thủ cũng có thể là người âm thuê, chém mướn...khụ... ý tôi là hắn có thể là sát thủ nên mới giết nhiều người như thế!

Mọi người tròn mắt nhìn tôi, Kỹ Ngự Trình môi nở nụ cười. Tôi không biết họ đang nghĩ gì nhưng chắc họ rất ngạc nhiên trước câu nói của tôi. Diệp Gia Thành khi nghe tôi nói gật gù đầu, dường như cố che lấp ý cười. Sau đó anh nói:

- Còn gì nữa không? Mọi người cứ tự nhiên đưa ra ý kiến! Diệp Gia Thành nhìn từng người.

- Ummm.... Sếp Diệp tôi nghĩ chúng ta nên tập trung xem xét hiện trường giết người đầu tiên của hung thủ! Tôi nhìn Diệp Gia Thành.

- Sếp Diệp, cô ấy nói rất đúng. Tôi nghĩ hiện trường đầu tiên của vụ án thường nói lên đúng nhất về hung thủ. Bao gồm nguyên nhân, động cơ. Lần đầu ra tay nên có thể hung thủ chưa thành thạo như những lần sau. Hoắc Thiếu Khâm đột nhiên lên tiếng.

- Hai thành viên mới này nói rất có lý, tôi tán thành với ý kiến của họ! Kỷ Ngự Trình quay sang nói với Diệp Gia Thành.

- Được, quyết định vậy đi! Nếu không còn ý kiến nào khác chúng ta tan họp! Diệp Gia Thành lên tiếng.

Mọi người đi ra khỏi phòng họp, bỗng tay tôi bị ai đó kéo lại. Hoắc Thiếu Khâm nhìn tôi:

- Chào em, lúc này em rất giỏi có thể đưa ra phương án như thế!

- Chẳng phải anh cũng đưa ra phương án như tôi sao? Tôi nhìn tên có vẻ hoa đào trước mặt.

- Anh là thuận nước đẩy thuyền thôi, thấy phương án em rất có lý nên ủng hộ một chút! Hoắc Thiếu Khâm mỉm cười.

- Vậy à! Cảm ơn anh nhé, nếu không có gì em xin phép đi trước! Tôi mỉm cười gật đầu rồi đi ra.

Hoắc Thiếu Khâm nhìn bàn tay trống rỗng của mình, cảm xúc mềm mại trong lòng bàn tay vẫn còn đọng lại, hắn vừa mới nắm tay một cô gái rất dễ thương và rất xinh đẹp. Mặc dù lần này có thể đi cùng sếp Diệp xinh đẹp nhưng cô gái này có nét trẻ con, thơ ngây hiếm có. Nếu cố gắng chinh phục chắc nay mai sẽ nắm được trong lòng bàn tay. Hắn mỉm cười, rồi bước ra khỏi phòng họp.

Diệp Gia Thành sau khi ra khỏi phòng họp vẫn không thấy bóng dáng Lô Ái Thi bước ra. Trong lòng có chút không thoải mái, chẳng biết ai đó còn việc gì mà không chịu ra. Mắt hắn lóe lên, lấy điện thoại từ trong túi ra.

Tôi vừa ra khỏi phòng họp thì điện thoại reo. Là sếp Diệp, tôi bắt máy:

- Alo! Tôi mỉm cười.

- Em làm gì trong phòng họp, sao mọi người đã rời khỏi nhưng anh lại không thấy em??? Giọng sếp Diệp lạnh lẽo.

- Anh nghĩ em có thể làm gì? Tôi chu mỏ.

- Có kẻ theo tán tỉnh em? Diệp Gia Thành nói như chắc chắn.

- Làm sao anh biết? Tôi ngạc nhiên, sếp Diệp rình trộm tôi ư? “Anh ấy thật tài mà”

- Em có biết lúc trong phòng họp có rất nhiều ánh mắt cứ nhìn chăm chăm vào em? Chính vì thế hắn hận mình không thể vỗ bàn tuyên bố chủ quyền.

- Em...không biết!!! Không nhìn nữ chính nhìn tôi làm gì, sếp Diệp chắc nhầm lẫn rồi.

- Được rồi, ngày mai bắt đầu phá án, em nhớ chuẩn bị thật tốt, đi theo anh! Sếp Diệp đổi lại giọng điệu nhẹ nhàng.

- Vâng!!! Tôi thật mong sao cho đến ngày mai, tôi sẽ được cùng ông xã kẻ vai sát cánh rồi. nghĩ đến thật vui mừng.

- Em về nghỉ ngơi đi!

- Vâng, mai gặp lại! Chào sếp ạ! Tôi dí dỏm.

- Hừ...chỉ giỏi làm trò! Sếp Diệp cười một tiếng rồi cúp máy.

Ngày mai tôi sẽ chính thức được tham gia phá án rồi, chuyện này ở thế kỷ 21 tôi chỉ tình cờ thấy trong phim thôi. Hôm nay chính mình trực tiếp trải nghiệm, tôi rất hưng phấn. Tôi sẽ được nhìn thấy truyền kỳ phá án, người đàn ông được cả thế giới tôn sùng – Diệp Gia Thành bắt tay điều tra tội phạm. Ôi, thật là hạnh phúc!

Đó là ông xã tôi, nam chính “phản diện” chắc lúc đó anh sẽ ngầu lắm. Không biết có như Đậu Khẩu miêu tả, Diệp Gia Thành lãnh khốc, tàn nhẫn, vô tình...

Bạn đang đọc truyện *Ba Bé Bi Là Nam Chính Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Xuất phát điều tra EE402

Sáng sớm 7h chúng tôi tập trung tại phòng họp, chuẩn bị nghe sếp Diệp sắp xếp, phân chia tổ đội.

Diệp Gia thành nhìn tất cả mọi người đã đến đông đủ bắt đầu phân chia công việc:

- Ngự Trinh và chị Đinh dẫn 7 thành viên mới đi điều tra các nạn nhân.
- Khúc Lan và tôi sẽ đi điều tra hiện trường vụ án. Diệp Gia Thành nói tiếp.
- Được, chúng tôi xuất phát đây! Kỹ Ngự Trinh gật đầu.
- Ba người theo tôi! Diệp Gia Thành tiến về phía tôi rồi nói.

Tôi ngượng ngùng bước theo sếp Diệp. “Chỉ vậy thôi ah? Chỉ như thế tôi đã có thể theo sếp Diệp rồi?”

Nhưng nhìn sang hai người bên cạnh tôi mặt tôi méo xeo. Cái tên Hoắc Thiếu Khâm này từ khi nào đã đứng kế tôi, còn cô gái ban đầu đứng gần tôi giờ lại đứng kế bên hắn. Tôi liếc xéo hắn một cái nhưng hắn lại nhìn tôi rồi mỉm cười.

Nữ chính Diêu Khúc Lan được Diệp Gia Thành mang theo, anh ta là vô ý hay cố tình? Rõ ràng trước đây giữa chúng tôi có chút mờ ám mà. Rõ ràng Diệp Gia Thành biết trước đây tôi đã cố gắng móc nối anh ấy với Diêu Khúc Lan mà, rõ ràng....aizzz...rõ ràng anh ấy biết nữ chính Diêu Khúc Lan thích anh ấy kia mà. Vậy tại sao còn mang cô ấy theo???

Thôi đi, cạnh tranh công bằng. Nếu không có sự xuất hiện của tôi thì vị trí Diệp phu nhân có lẽ là của chị ta rồi. Tôi cắn răng nhìn bóng dáng nữ chính. Liệu Diệp Gia Thành có yêu nữ chính không? Theo đúng cốt truyện anh ấy hẳn phải yêu nữ chính. Dù Đậu Khẩu không hề nói gì về việc Diệp Gia Thành yêu nữ chính nhưng kết thúc truyện là cảnh hai người đi cùng nhau....

Chúng tôi có tổng thể 6 người, không thể nào đi trên một chiếc xe. Để giữ bí mật chúng tôi chọn đi xe thường mà không phải xe cảnh sát hay quân đội. Sếp Diệp nói sẽ chịu trách nhiệm hộ tống nữ giới. Tôi và Tần Tuyết đành theo sếp Diệp lên xe. Tần Tuyết là cô gái ban đầu đứng kế bên tôi khi này. Lên xe, nữ chính Diêu Khúc Lan ngồi ở ghế lái phụ. Cũng phải thôi, người ta là sếp mà. Tôi âm thầm cắn môi.

Tôi và Tần Tuyết ngồi ghế sau. Tần Tuyết cứ nhìn sếp Diệp đắm đuối, cô gái này là hoa si của sếp Diệp. Sau này vì sự ngây thơ của cô ấy mà hết lần này đến lần khác bị bạn gái cũ của Diệp Gia Thành lợi dụng làm hại nữ chính. Cuối cùng bị Diệp Gia Thành phát hiện, một phát súng bắn chết cô ấy. Nghĩ tới tôi thoáng rung mình nhìn Tần Tuyết, mong rằng Tần Tuyết sẽ đi theo hướng khác.

Phía trước, nam chính và nữ chính đã bắt đầu show diễn, tôi đồng tai lên nghe ngóng. Đại khái là nữ chính luôn hướng nam chính cười tươi, còn nam chính vẫn chăm chú lái xe không thêm để ý. Tôi thấy cảnh tượng đó trong lòng thật khó chịu, ông xã tôi gần bên mà không thể gọi cũng không thể trưng chủ quyền sở hữu ra. Để giảm bớt sự ghen tuông trong lòng, tôi quay sang nói chuyện với Tần Tuyết.

- Tần Tuyết, quê cô ở đâu?
- Tôi ở nước D, còn cô? Tần Tuyết nhìn tôi nở nụ cười mềm mại.
- Hi, tôi ở nước Y. Nhà cô có mấy người? Tôi nhìn cô gái tóc xoăn bên cạnh, nở nụ cười thật tươi, lấy cớ bắt chuyện.
- Uhm...nhà tôi chỉ có một mình tôi thôi! Tần Tuyết vuốt tóc trả lời.
- Wow...con một à? Chắc ba, mẹ cô thương yêu cô lắm nhỉ! Tôi mở to đôi mắt long lanh nhìn Tần Tuyết ngưỡng mộ.
- Hi...cũng bình thường thôi mà, còn cô? Tần Tuyết hỏi lại tôi.
- Tôi ư? Ummm... từ nhỏ tôi sống với bà nội, trên tôi còn có hai anh trai!

Mắt tôi nhìn xa xăm, chuyện về gia đình tôi cũng chưa nói cho sếp Diệp biết. Chúng tôi quyết định hai năm sau hai bên gia đình mới gặp nhau. Hiện tại dù như thế nào chúng tôi cũng đã là vợ chồng. Về việc gia đình, chúng tôi vẫn chưa có dịp ngồi lại kể cho nhau nghe. Tôi đang nhớ về kiếp trước. Gia đình của tôi rất hạnh phúc, tôi cũng như Tần Tuyết là con gái một.

- Ba, mẹ cô làm ăn xa à? Tần Tuyết nắm tay tôi làm tôi thoát ra khỏi hồi tưởng.
- Ba, mẹ tôi qua đời lúc tôi 2 tuổi! Tôi mỉm cười, cố gắng che dấu nỗi buồn.
- Xin lỗi, tôi không cố ý... Tần Tuyết ngượng ngùng rồi rút xin lỗi tôi.
- Ày,...không sao hết đã lâu lắm rồi, tôi không nhớ gì hết! Tôi nắm lấy tay cô ấy trấn an.

Sếp Diệp có vẻ bị kích khi nghe những lời nói của hai người phía sau. Bên cạnh sếp Diệp Diêu, Khúc Lan nhìn anh mắt không chớp. Người đàn ông này Diêu Khúc Lan cô quyết tâm có được, dù phải chịu bao nhiêu khó khăn, cô không tin với vẻ đẹp và sự lương thiện của mình không làm con tim anh rung động.

Tôi và Tần Tuyết vẫn tiếp tục nhỏ to, tôi nói anh cả tôi rất đào hoa nhưng anh ấy cũng rất ga lăng, bình thường anh ấy có rất nhiều bạn gái nhưng khi họ

gặp nhau chẳng những không ghen mà còn thoải mái cùng nhau uống trà nói chuyện. Đó là vì anh cả tôi có biện pháp chinh phục phụ nữ rất tài.

Tôi kể cho Tần Tuyết nghe lần năm tôi 13 tuổi “lần đầu gặp anh hai” tôi đang treo cây hái trái thì anh hai tôi đi đến, kết quả là hứng trọn trái xoài tôi vừa quăng xuống đất kêu la oai oái. Tôi và Tần Tuyết cười lý thú, dẫn đến sự chú ý của nữ chính. Có lẽ tôi đã thành công làm kì đà giữa công cuộc chinh phục nam chính của nữ chính thành công rồi.

Điều Khúc Lan quay đầu xuống chỗ tôi, cô ta mỉm cười:

- Ái Thi, cô nói chuyện rất hài!

- Vậy sao? Xin lỗi sếp tôi đã làm phiền sếp rồi! Tôi khép nép.

Có Diệp Gia Thành ở đây tôi quả là sơ suất mà, đáng lẽ tôi phải tỏ ra sợ hãi mới đúng chứ. Ai mà không sợ sếp Diệp này. Tôi thu lại nụ cười, xin lỗi liên tục. Phía trên sếp Diệp bỗng lên tiếng.

- Đường còn xa, mấy cô cứ nói chuyện để giải tỏa không khí! Lát nữa đến nơi sẽ căng thẳng không như bây giờ đâu!

- Anh Thành, không ngờ quen anh 7 năm, hôm nay em mới biết anh cũng thích tám chuyện! Điều Khúc Lan mỉm cười.

Diệp Gia Thành cười nhếch mép, đôi mắt vẫn nhìn về phía trước, chăm chú lái xe.

Được cho phép nhưng thật ra tôi biết sếp Diệp muốn tôi nói anh nghe về cuộc đời của tôi trước khi gia nhập PW, tôi nhìn nữ chính Điều Khúc Lan mỉm cười với chị ta:

- Sếp Điều, chị có muốn nghe chuyện hài nữa không?

- Tiểu Thi, em nói đi! Điều Khúc Lan nhìn tôi nở nụ cười thiên thần.

- Vậy em kể cho mọi người nghe sự tích lúc nhỏ của em nga... Tôi hấn giọng.

- Được, cô kể đi! Tần Tuyết thúc giục.

Tôi bắt đầu vào câu chuyện. Tôi kể cho họ nghe hai anh trai tôi rất đẹp trai *khoe khoe*, bà nội tôi rất xì tin cho tới chuyện năm tôi 11 tuổi chọc ghẹo bé trai hàng xóm, khiến nó sợ hãi nhất quyết đòi ba, mẹ mình chuyển nhà. Năm tôi 13 tuổi, giành bé trai với bạn cùng lớp, hậu quả là tôi và cô bạn ấy đánh nhau toi bồi hoa lá, sau đó cả hai bị mời lên uống trà với thầy hiệu trưởng.

- Thật ra cậu bạn ấy rất đáng yêu, mà cô bạn gái ấy rất to, to ơi là to. Tôi không đành lòng nhìn cậu bạn trai ấy bị ức hiếp nên ra tay nghĩa hiệp thôi! Tôi bổ sung câu chuyện.

- Ha ha....chiến tích của em thật lợi hại! Nữ chính mỉm cười nhìn tôi.

- Lúc bé tôi cũng quậy tung bưng ấy! Tần Tuyết cười nói.

- Năm 13 – 17 tuổi tôi có rất nhiều người theo đuổi, theo đến tận nhà. Còn định treo qua cổng vào gặp tôi cơ đấy, nhưng anh cả tôi xách chổi ra dọa bọn họ chạy không kịp luôn!!! Tôi hí hửng.

- Vậy bây giờ người trong tổ chức không ai theo đuổi em sao? Điều Khúc Lan nhìn tôi.

- Có chứ, ngày nào mà.... “Chết, ông xã đang ở phía trước” tôi cầm nín.

- Uhm...cũng có...ha ha...ít thôi...PW nhiều người đẹp mà! Tôi cắn môi.

- Ha ha tôi thấy với tính cách của cô chắc có rất nhiều chàng trai theo đuổi, sếp Trần dường như rất để ý cô! Tần Tuyết đột nhiên chen vào. “Bà cô ơi, bà không nói có được không”

- Sếp Trần? Điều Khúc Lan chau mày.

- À, năm nay cô mấy tuổi? Tần Tuyết hỏi tôi.

- Sắp 19. Tôi thò thề.

- Ahhh...19? Vậy nhỏ hơn tôi ư? Tôi nghĩ mình 20 đã là nhỏ lắm rồi! Tần Tuyết gãi đầu.

- Tôi nói rồi! Đúng lúc này giọng nói băng lãnh của Diệp Gia Thành xen vào.

Xe dừng lại, chúng tôi kết thúc câu chuyện, bước xuống xe. Sếp Diệp nhìn tôi bằng ánh mắt sắc lạnh, tôi rùng mình. “Anh biết ghen, em không biết sao? Hừ...” Chiếc xe phía sau của bọn người Hoắc Thiếu Khâm dừng lại. Chúng tôi bắt tay vào công việc, đi vào con đường nhỏ phía trước.

Chương 25: Tìm được manh mối

Chúng tôi đi vào con đường đất đỏ nhỏ. Tới phía trước sẽ có một căn nhà hai tầng – nơi xảy ra vụ án đầu tiên. Tôi mang đôi bốt cao, đi thoăn thoắt về phía trước. Khí hậu nước G khá nóng nên tôi chỉ mặc chiếc áo thun ngắn bó sát ngang eo, bên ngoài mặc một chiếc áo sơ mi kẻ sọc ca rô xanh trắng. Đầu đội nón kết, tóc cột cao. Tôi luôn có một hình tượng duy nhất khi làm việc. Theo tôi hình dáng này rất phù hợp cho việc đi lại, đánh nhau.

Bên cạnh tôi Hoắc Thiếu Khâm vẫn ra sức theo bước, hần thật phiền mà. Tôi đi nhanh hần cũng đi nhanh tôi đi chậm hần cũng giảm tốc độ. Phía trước Diệp Gia Thành và Diêu Khúc Lan sánh bước bên nhau, tôi lại cần môi ủy khuất.

Diệp Gia Thành mặc quần jean đen, áo sơ mi xanh, bên ngoài khoác một chiếc áo da đen. Chân mang giày xịn. Nhìn như lăng tử, sếp Diệp nói lần hành động sau chúng tôi nhất định phải mặc đồng phục. Càng phô trương kẻ địch càng sợ hãi mà rụt rịch. Hôm nay chỉ là lần thăm khám hiện trường đầu tiên.

Đến hiện trường, tôi chăm chú nhìn ngôi nhà trước mắt. Ngôi nhà hai tầng, vẫn còn mới lắm. Chủ nhân đã mất cách đây 8 tháng, không ai quét dọn. Bên trong bẽ bộn, mọi vật đều không có. Có dấu hiệu di dời. Chúng tôi chia làm hai tốp nhỏ, một tốp ra sau vườn một tốp trong nhà. Sếp Diệp chỉ đạo tất cả ra ngoài vì phạm vi bên ngoài rộng rãi.

Tôi xoay người định ra ngoài thì sếp Diệp ngăn lại.

- Cô ở lại, ghi lại những gì tôi nói!

- À.... Tôi xong rồi, sếp Diệp không xử tôi mới lạ. Cả đoạn đường tôi đã lơ lờ cộng thêm từ bên ngoài đi vào đây Hoắc Thiếu Khiêm luôn theo tôi không xa một bước.

Mọi người đã ra bên ngoài, tôi nhìn sếp Diệp:

- Sếp...tôi không có mang giấy với bút!

- Dừng điện thoại đi! Diệp Gia Thành vừa nhìn xung quanh vừa nói.

- À....tôi ngộ ra, liên tục gật đầu.

Diệp Gia Thành không nói gì nữa chăm chú tìm xem hung thủ có để lại chứng cứ gì không. Tôi cũng chăm chú tìm kiếm. Tường màu trắng, nước sơn trông vẫn mới. Tôi dùng tay cào cào lớp sơn tường. Diệp Gia Thành nhìn hành động của tôi cau mày, đi đến gần tôi, cúi đầu nhìn tôi hỏi:

- Em làm gì thế?

- Thưa sếp, tôi đang tìm xem hung thủ có che dấu vết máu trên tường hay không? Sơn tường vẫn còn mới biết đâu hung thủ giết người máu nạn nhân văng lên tường thì sao?

- Sau đó hung thủ dùng sơn phết lên che giấu! Diệp Gia Thành tiếp lời tôi.

- Đúng...đúng.... Tôi vội cười rồi gật đầu.

- Em suy nghĩ thật sâu xa. Nhưng hiện trường này nạn nhân tử vong do bị siết cổ! Diệp Gia Thành cho tôi một gáo nước lạnh!

- Đừng nên xem phim nhiều quá! Sếp Diệp lại nói tiếp.

Trong lòng tôi âm thầm nghĩ Diệp Gia Thành, tôi đang hưng phấn lần đầu phá án thì anh dập tắt nó rồi.

Tôi đi một vòng xem xét hiện trường cùng sếp Diệp. Chúng tôi hai người lúc hỏi, lúc đáp với nhau. Dường như rất ảm ỉm mà chính chúng tôi chú tâm quá nên cũng không biết. Tôi nhìn sân nhà quay sang hỏi sếp Diệp:

- Nạn nhân khi chết nằm ở đây? Dựa theo hồ sơ trước đó, tôi ngồi xuống nhìn sân nhà giữa sảnh.

- Đúng, nằm ngửa, như đang nằm ngủ! Diệp Gia Thành tiến đến bên cạnh tôi.

- Nhà vẫn ngăn nắp! Không có dấu hiệu giằng co, cửa sổ vẫn đóng kín, nạn nhân sống một mình. Tôi nhìn xung quanh miệng lẩm bẩm.

- Đúng! Diệp Gia Thành kể bên nhìn vào mắt tôi nhẹ nhàng lên tiếng.

Tôi biết hết tình tiết vụ án này, hung thủ là một tên sát thủ liên hoàn. Người thuê hẳn rất nhiều, vụ án này được Diệp Gia Thành phá trong vòng 11 ngày. Dựa vào siêu năng lực của toàn đội, dựa vào năng lực phán đoán của sếp Diệp vụ án được phá rất nhanh. Nhưng phá án nhanh như vậy phải kể đến “công lao” của người thuê hẳn giết nạn nhân thứ 83.

Kẻ thuê hung thủ giết nạn nhân thứ 83 là Thái Húc Cường, một đại gia nước G. Anh ta thuê người giết cha mình để đoạt tài sản. Còn một bí mật kinh thiên động địa nữa là Thái Húc Cường với má nhỏ của hẳn Phương Huệ Châu có tư tình với nhau.

- Mẹ ghê con chồng.... Tôi vô thức lăm bằm

- Mẹ ghê con chồng? Diệp Gia thành đứng bên cửa sổ lập theo câu nói khê của tôi.

Tôi giật mình nhìn sếp Diệp, anh mỉm cười:

- Tai anh rất thính!

- Anh nghe lầm... Tôi phải hai tay đứng lên.

Tôi tránh ánh mắt sếp Diệp đi thẳng lên lầu, sếp Diệp cũng theo tôi lên lầu.

Tầng trên cùng rất âm u, tôi đưa tay mở cửa. Mùi ẩm mốc xông vào mũi tôi, tôi che mũi lại. Tôi cố căng mắt tìm công tắc điện nhưng không thấy, Diệp Gia Thành vượt qua mặt tôi xông lên phía trước kéo rèm, mở tất cả cửa sổ ra. Quả là sếp Diệp có khác mà, thật nhanh trí và mau lẹ.

- Cẩn thận dưới chân, có vụn thủy tinh vỡ! Diệp Gia Thành quay đầu lại thấy tôi bước tới, anh lên tiếng.

- À... .....Nãy giờ tôi chỉ biết à với anh. Toàn bộ đều do anh chỉ phối hết.

- Chắc hôm nay không thu hoạch được gì? Diệp Gia Thành nhìn chiếc giường – vật thứ hai có trong phòng cùng với chiếc bàn trang điểm bên cạnh.

Mặc dù nói thế nhưng anh vẫn đến mở xem từng học tử của chiếc bàn trang điểm. Kết quả là không có gì. Giường không có chăn đệm gì hết. Mọi thứ trống trơn, trên mặt đất có rất nhiều mảnh thủy tinh vỡ vụn văng tứ tán.

- Những mảnh thủy tinh này có lẽ được vỡ ra từ bể cá mini! Sếp Diệp nhặt một mảnh thủy tinh để trước mắt mình rồi nói.

- Nuôi cá trong phòng ngủ? Tôi nhìn sếp Diệp.

- Uh, dựa vào những mảnh vỡ này anh có thể chắc chắn nó là bể cá mini. Sếp Diệp đưa lên mũi ngửi mảnh vỡ.

Tôi bội phục sếp Diệp rồi, qua tám tháng chẩn lễ mảnh thủy tinh còn dính mùi cá cảnh mà anh đặt lên mũi ngửi???

- Sếp Diệp, thủy tinh chẳng lẽ còn tanh mùi cá? Tôi khéo ghẹo anh.

- Uh, em nói rất đúng! Anh nheo mắt nhìn tôi. Tôi chợt cười rộ lên “Anh thật hài”

- Ah... Tôi hoảng hồn la lên khi nhận ra mình giẫm phải mảnh vỡ thủy tinh thì đã không kịp, ngay cả dùng hành động bảo vệ chính mình cũng không kịp. Tôi không kịp làm gì thì đã té đập đầu vào một góc của chiếc giường.

- Thi Thi! Sếp Diệp hoảng hốt chạy lại đỡ tôi.

- Em không sao! Một tay tôi nắm lấy tay sếp Diệp ngồi dậy. Một tay tôi nắm lấy một góc giường.

- Sao lại không cẩn thận như vậy! Sếp Diệp xoa trán tôi.

- Em không sao thật mà. Tôi nắm lấy tay anh.

Dưới chiếc giường này có một nhân chứng nhỏ đã nấp dưới đây nghe thấy toàn bộ quá trình giết người của hung thủ, nhưng tôi làm cách nào để cho sếp Diệp biết đây? Đó là một đứa trai bé 8 tuổi. Đứa bé là cháu trai của nạn nhân, hôm ấy ba, mẹ bé bận việc nên đã đưa bé đến chỗ của chú mình. Vì trong quá trình chơi đùa viên bi của nó lăn vào gầm giường nên nó đã chui xuống dưới gầm giường lấy viên bi. Lúc sau, nạn nhân từ phòng tắm đi ra đang cầm khăn lau tóc thì hung thủ xông vào siết cổ nạn nhân. Đúng lúc đứa bé chui ra thấy tất cả, do hung thủ quay lưng về phía nó nên không trông thấy đứa bé. Nó rất sợ hãi vội chui tọt vào gầm giường.

Sau khi hung thủ bỏ đi, mãi đến khi ba mẹ đứa bé bước vào nó mới xông ra khóc rống. Ba, mẹ đứa bé đã đưa nó đi ra nước ngoài rồi. “Phải rồi, viên bi”

Tôi đưa tay lấy đèn pin chuyên dụng treo bên quần ra sau đó cúi đầu rọi dưới gầm giường. Sếp Diệp nhìn tôi một cái sau đó anh cũng cúi đầu theo tôi.

“Tìm được rồi”

- Ông xã, anh xem đó là gì? Tôi quay sang sếp Diệp.

- Viên bi! Diệp Gia Thành lên tiếng.
- Đúng, chúng ta có manh mối nha! Tôi mỉm cười.
- Manh mối? Sếp Diệp nhìn tôi.
- Xin lỗi...lúc này tôi hưng phấn quá!!! Tôi chỉnh lại chiếc nón trên đầu, lúc này tôi đột nhiên gọi ông xã.
- Ha...ở đây không có ai hết!!! Diệp Gia thành rĩ tai tôi.

Tôi đỏ mặt.

- Ông xã, anh nói xem sao lại có viên bi của con nít ở đây? Tôi nhìn sếp Diệp.
- Có thể trước đó đã có đứa bé nào đó ở đây. Diệp Gia Thành nhìn tôi.
- Nhưng theo hồ sơ ghi, nạn nhân không có con! Tôi nhìn ông xã mình.
- Điểm này có nghi vấn, chúng ta trở về tra lại! Sếp Diệp nắm tay tôi, cả hai đứng dậy.

Cả một ngày chúng tôi hầu như lục soát từng ngõ ngách xung quanh hiện trường vụ án nhưng ngoài điểm đáng nghi do tôi và sếp Diệp phát hiện thì không còn gì khác. Chúng tôi đành ra về

Bạn đang đọc truyện *Ba Bé Bi Là Nam Chính Phán Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Nhân tài nằm trong lá ú

Phòng hội nghị quân sự Calisot

Hôm nay Diệp Gia Thành tập hợp mọi người lại với mục đích đối chứng những thông tin mà hai ngày qua các thành viên đã tìm được về nạn nhân và hiện trường vụ án. Trong ngày này, có cả bộ trưởng bộ Hình sự nước G đến tham dự.

Bộ trưởng ngồi đối diện với Diệp Gia Thành, chúng tôi chia ra ngồi hai bên. Bộ trưởng nước G - Eric Chung khoảng 50 tuổi, đi cùng ông còn có hai vị thuộc cơ quan Nhà nước.

- Sếp Diệp, chúng tôi rất tin tưởng vào khả năng của PW, không vụ án nào có thể làm khó các vị! Eric Chung nhìn Diệp Gia Thành.
- Bộ Trưởng Chung, ngài quá khen, chúng tôi nếu đã thụ lý vụ án này nhất định sẽ đòi lại công bằng cho các nạn nhân trong thời gian sớm nhất! Diệp Gia Thành nghiêm chỉnh hướng Eric Chung bày tỏ quan điểm.
- Được, rất tốt! Vậy chúng ta bắt đầu cuộc họp đi. Chúng tôi rất muốn học hỏi kinh nghiệm phá án của sếp Diệp. Eric Chung mỉm cười.
- Được! Cuộc họp bắt đầu! Diệp Gia Thành nhìn tất cả mọi người.

Tất cả thành viên PW nhanh chóng nhận tài liệu từ trợ lý Bé, những người bên Eric Chung cũng nhận lấy mỗi người một bản. Hôm nay tôi ngồi ngay bên phải gần sếp Diệp, điều này khiến lúc vào họp mọi người trong PW đều nhìn chúng tôi với ánh mắt tò mò. Sau khi mọi người có trong tay đầy đủ các phần tài liệu, Diệp Gia Thành hai tay đan vào nhau đặt lên bàn, đồng dục lên tiếng:

- Qua kiểm tra hiện trường vụ án đầu tiên chúng tôi đã có được manh mối lớn, sau khi phân tích chúng tôi quyết định truy tìm hung thủ lần theo manh mối này! Diệp Gia Thành ngừng lại 3 giây sau đó quay sang tôi.
- Ái Thi! Anh gọi tên tôi, theo như kế hoạch tôi đứng lên bắt đầu phân tích những manh mối đang nắm trong tay.
- Các vị - Nạn nhân tên Bành Chí Hải, 34 tuổi, cư ngụ tại đường X/X phố XX tỉnh XX, nạn nhân sống một mình tại nhà riêng. Nạn nhân chưa lập gia đình, thời điểm nạn nhân tử vong cũng không kết giao bạn gái. Tôi dừng 3 giây rồi nói tiếp.
- Ngày nạn nhân tử vong là ngày XX tháng X năm XXXX, cách đây hơn 8 tháng. Hung thủ ban đầu vẫn chưa xác định được. Tôi đưa mắt nhìn mọi người một lượt sau đó cầm tờ giấy trên bàn lên:
- Theo thông tin nước G cung cấp cho chúng tôi, pháp y xác định nạn nhân tử vong vào thời điểm 17h – 18h30, trên người ngoài dấu vết siết cổ ra không có bất kỳ thương tích nào khác. Khi tử vong nạn nhân nằm ngửa, vị trí nạn nhân nằm là ở sảnh phòng khách. Trên người nạn nhân choàng khăn

tám. Hiện trường vụ án ngăn nắp, không có bất kỳ dấu hiệu giằng co hay chống cự nào. Tôi dừng lại, lật sang tờ giấy thứ hai.

- Không thu được vật gây án, không thu được thông tin gì từ người dân về hung thủ, chứng tỏ hung thủ luôn lách rất cao tay, xung quanh nơi nạn nhân ở dù thưa thớt nhưng tính trung bình 10 phút sẽ có người qua lại ngay con đường đất đỏ trước nhà nạn nhân. Việc hung thủ gây án xong không một ai trông thấy kể lạ mặt quanh vùng mà nói chỉ rõ hung thủ cái trang rất khéo. Tôi nhìn mọi người rồi tiếp tục.

- Con đường rất dài, 10 phút sẽ có một người đi ngang qua nhà nạn nhân. Trường hợp hung thủ đi bộ. Muốn ra khỏi đường XX thì hung thủ đi bộ phải mất 2 giờ, một giờ có 60 phút, hai giờ có 120 phút. Vậy ít nhất hung thủ sẽ đi ngang qua 12 người! Chúng tôi sẽ ra thông báo tìm những người ngày hôm đó đã đi qua con đường phố XX, điều này sẽ rất khó khăn vì sự việc đã xảy ra rất lâu. Hôm đó gần nhà nạn nhân có công trình thi công lắp đặt ống nước, một phần đường bị xe ủi, gây áp tắc giao thông nửa bên đường. Dựa vào đó có lẽ những người đi qua đội thi công sẽ có ấn tượng. Chúng tôi sẽ tìm những người trong đội thi công lắp đặt ấy.

Bộ trưởng Chung gật gù đầu, sếp Diệp vẫn chú tâm lắng nghe. Tôi tiếp tục phân tích.

- Trường hợp hung thủ đi xe, thời gian có thể rời khỏi phố XX sẽ giảm xuống rất nhiều. Đường X/X xuống cấp trầm trọng đi xe mất 30 phút. Nhưng chúng tôi loại bỏ trường hợp này, vì như thế hung thủ sẽ bại lộ hành tung. Nếu hung thủ đi xe thì người dân đi ngang nhà nạn nhân đã nhìn thấy.

Eric Chung và hai người theo ông ta liên tục gật đầu, bốn người PW cũng gật đầu tán thành với những gì tôi vừa nói, tôi tiếp tục phân tích, đây chính là phân tích riêng của tôi, Diệp Gia Thành cũng đã xem qua.

- Về phần kiểm tra lại hiện trường vụ án, chúng tôi sau khi đến hiện trường xem xét thực tế đã phát hiện một chút manh mối. Tất cả đồ vật trong nhà có dấu hiệu di dời và mất tích. Theo công an địa phương cho biết đó là do người dân xung quanh nhận thấy nhà không có chủ nên đã tự tiện mang đồ của nạn nhân đi. Tuy rằng đa số đồ vật trong nhà đã bị mang đi nhưng phòng ngủ của nạn nhân vẫn còn một chiếc bàn trang điểm và một chiếc giường. Tôi nhìn sang Eric Chung.

- Dưới gầm giường chúng tôi tìm được một viên bi loại bi mà các bé trai thường xuyên chơi. Chúng tôi lần theo manh mối, hỏi hàng xóm thì biết được cách đó hơn một tháng cháu của nạn nhân đã đến ở với nạn nhân. Điều này chính là thiếu sót của đội điều tra nước G.(không thấy hoặc không thêm đề ý viên bi cũng có thể tìm không tới)

- Vậy trong thời điểm nạn nhân từ vong cháu của nạn nhân đang ở đâu? Trên bàn phát hiện đồ ăn vặt rất nhiều, nạn nhân là nam chắc rất ít khi ăn vặt, chỉ có trẻ nhỏ mới hay ăn những thứ đó. Bước đầu, chúng tôi nhận định đứa bé chưa được ba, mẹ đón về nhà. Người dân xung quanh cũng không phát hiện có xe ba, mẹ bé vào đón bé đi. Hơn nữa, nạn nhân sống khép kín ít giao du với hàng xóm nên cháu nạn nhân không thể nào sang nhà hàng xóm chơi được. Cháu nạn nhân có mặt ngay trong nhà! Tôi nhìn mọi người và nhấn mạnh lời nói của mình.

- Tôi đưa ra phán đoán, hiện trường thật sự khi nạn nhân bị tập kích và tử vong là ở phòng ngủ của nạn nhân! Tôi đồng ý tuyên bố.

- Dựa vào đâu cô có thể đưa ra phán đoán như thế? Eric Chung nhìn tôi.

- Thưa Bộ trưởng, nếu đã nhận định đứa bé có mặt tại nhà, vậy chúng ta nên nghĩ xem nếu nó ở trong nhà thì nó ở đâu? Tại sao hung thủ không thấy nó? Hung thủ thấy nhưng tha cho nó? Điều đó là hoàn toàn không có khả năng. Hung thủ là một tay giết người hàng loạt, đâu dễ gì tha cho một đứa bé! Hẳn không liều lĩnh đến thế! . Giọng điệu tôi đánh thép.

- Cô nói rất có lý! Eric Chung gật gù đầu.

- Tiếp theo chúng ta quay lại manh mối là viên bi! Theo tôi suy đoán, về lại hiện trường. Tôi tạm gạt bỏ phán đoán của đội điều tra nước G là nạn nhân mặc áo choàng tắm ra mở cửa cho hung thủ nên bị hung thủ giết ở sảnh phòng khách. Theo tôi, nạn nhân bị hung thủ sát hại khi vừa bước ra khỏi phòng tắm. Và trước đó, cháu trai của nạn nhân trong lúc chơi đùa đã làm viên bi lăn vào gầm giường, đứa bé đã chui vào gầm giường trước khi hung thủ bước vào. Đứa bé chui ra và đã nhìn thấy tên hung thủ, do quá sợ hãi nên nó lại chui vào gầm giường lần nữa. Tôi vuốt mồ hôi trên trán.

- Vậy sao khi hung thủ không phát hiện ra nó, nó ở đâu sau đó mà cảnh sát không phát hiện? Kỳ Ngự Trình nhìn tôi, anh ta có vẻ hồi hộp.

- Điều này tôi phán đoán sau đó ba, mẹ đứa bé đã trở lại đón nó đúng cái ngày nạn nhân tử vong. Vì thế người đầu tiên nhìn thấy hiện trường vụ án, phát hiện Bành Chí Hải bị sát hại là mẹ hoặc ba đứa bé cũng có thể cùng lúc hai người họ phát hiện. Do sợ hung thủ trả thù nên họ đã nhanh chóng gom đồ của đứa bé và dẫn nó đi. Điều này, rất có thể ba, mẹ đứa bé biết nguyên nhân em trai mình bị sát hại.

- Không báo cảnh sát? Tôi nghĩ cô nói rất có lý! Mạch Chi Đình gật đầu.

- Phía cảnh sát địa phương nhận định có sự tồn tại của đứa bé do hàng xóm kể lại nhưng không tìm được dấu hiệu gì cho thấy nó vẫn còn ở cùng nạn nhân, thì ra là nguyên nhân này! Eric Chung trầm tư.

- Những gì Lô Ái Thi vừa phân tích mọi người chắc đã nắm được? Diệp Gia Thành lên tiếng giọng băng lãnh.

- Vâng! Thưa sếp! PW đồng thanh.

Tôi ngồi xuống thở phào một hơi. Thật ra tôi dựa vào những gì Đậu Khẩu viết thôi chứ tôi cũng không tài như thế đâu. Cũng may tôi nắm bắt được tình tiết của vụ án.

Diệp Gia Thành nhìn tôi một cái rồi quay mặt về phía Kỳ Ngự Trình:

- Sếp Kỳ, đến lượt anh!

Kỳ Ngự Trình đứng lên, đồng dục:

- Chúng tôi đã điều tra về xuất thân, tuổi tác, nghề nghiệp, lối sống, đời tư của từng nạn nhân bị sát hại. Kết quả điều tra có được không mấy khả quan. 82 nạn nhân đều có nghề nghiệp, xuất thân, tuổi tác, đời tư khác nhau hoàn toàn. Vì thế khả năng hung thủ giết người rập khuôn là không có! (Rập khuôn: chỉ sự giống nhau như đồ khuôn, ý nói hung thủ không chọn những người giống nhau mà giết)

- Chúng tôi không tìm ra được manh mối gì về nạn nhân! Kỳ Ngự Trình tiếc nuối.

Làm sao có thể tìm được, hung thủ giết người do thuê mướn mà, đương nhiên sẽ không theo khuôn khổ nào hết. Người ta thuê thì hẩn giết thôi. Bây giờ chỉ chờ lần thứ 83 gây án của hung thủ tới thôi. Khi ấy PW sẽ đích thân điều tra từng chi tiết. Lúc ấy tôi phải cố gắng dựa vào những gì mình biết để phá án, như thế tôi có thể đứng bên cạnh ông xã mình rồi. Dù dựa vào nội dung truyện mà phá án, nhưng tạm thời cứ như vậy. Tôi không tin mình không có một chút thực lực, kinh nghiệm nào trong quá trình học hỏi này.

- Tạm thời chúng tôi sẽ theo manh mối đứa bé. Mong Bộ trưởng phái người tìm đứa bé ấy! Diệp Gia Thành lên tiếng.

- Được, mọi chuyện đều nghe theo sếp Diệp! Eric Chung đứng dậy hướng Diệp Gia Thành mỉm cười.

- Chào Bộ trưởng! Diệp Gia Thành đi tới bắt tay Eric Chung.

- Chào sếp Diệp! Eric Chung bắt tay Diệp Gia Thành sau đó xoay người bước ra cửa.

Sau khi bọn người Eric Chung đi, PW bắt đầu nhón nháo, mọi người nhìn tôi:

- Nhân tài giấu mặt nga... Tần Tuyết bắt lấy tay tôi.

- Chỉ không ngờ em giỏi đến thế, toàn bộ do em phân tích? Nữ chính Điều Khúc Lan nhìn tôi có vẻ rất ngạc nhiên và nghi ngờ. “Không phải do anh Thành đề cử, do anh ấy đưa cô ta tài liệu?”

- Đúng! Toàn bộ là của cô ấy! Diệp Gia Thành chọt xen vào.

- Wow...mọi người sững sờ.

- Cố gắng lên nhé! Mạch Chỉ Đình vỗ vai tôi.

- Cô làm tôi ngạc nhiên lắm! Kỳ Ngự Trình cũng chen một chân.

- Anh thật ngưỡng mộ em! Hoắc Thiếu Khâm ánh mắt ảm áp nhìn tôi đầy thích thú.

- Xem ra người thăng chức sớm nhất trong 10 thành viên mới sẽ là cô rồi! Một thành viên nữ tóc nâu nhìn tôi, trong mắt lóe lên vẻ chán ghét.

Tôi chóng mặt rồi, tôi không biết cô gái tóc nâu này, chắc vì ít đi chung nên cũng không nhớ rõ. Mọi người ai cũng khen tôi người một câu, kẻ vài câu khen ngợi, tôi muốn thoát khỏi nơi này. Diệp Gia Thành vẫn nghiêm mặt đứng đó, mọi người không sợ anh ấy sao? Nhón nháo quá rồi!

- Ồn ào quá! Chỉ có bấy nhiêu thì có là gì? “Quả thật sếp Diệp lãnh khốc tôi rồi”

- Sorry sếp! Mọi người đồng thanh hô.

- Giải tán đi! Diệp Gia Thành mặt lạnh.

Mọi người giải tán, còn tôi cười thầm trong lòng “Được mọi người ta ca ngợi, sùng bái quả là thích thật ấy” Diệp Gia Thành được cả tỷ người hâm mộ chắc cảm giác vượt xa thích rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ba Bé Bi Là Nam Chính Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Đêm thành phố H- G

20h tối, tôi không sao ngủ được, tôi rất lo lắng không biết mấy ngày tới đây hung thủ sẽ gây án ngày nào. Tôi có nên đến nơi hung thủ gây án phục kích sẵn, chờ hung thủ tới tránh cho hẩn ta giết thêm một người nữa hay không? Nhưng liệu tôi có là đối thủ của hẩn? Đi như thế sẽ giải thích như thế nào với sếp Diệp?

Thái Chí Hào là cha của Thái Húc Cường và cũng là đại gia có tiếng ở nước G này, ông ta có rất nhiều vệ sĩ bên cạnh nên khi Thái Húc Cường thuê hung thủ giết Thái Chí Hào hung thủ gặp phải khó khăn lớn. Hung thủ có năng lực siêu nhiên là di chuyển nhanh, nhưng từ phòng ngủ của Thái Chí Hào có rất nhiều ngã quanh co. Từ tầng hai, hung thủ dù di chuyển nhanh nhưng do số lượng vệ sĩ quá lớn nên khi hấn tiến vào đã bị đám vệ sĩ phát hiện khi thấy hấn thoát qua thoát lại đám vệ sĩ đã bắn loạn xạ. Hung thủ trúng đạn ở vai.

Từ ngày bị hành thích, Thái Chí Hào tăng cường gấp đôi vệ sĩ bảo vệ mình. Hung thủ càng khó ra tay hơn. Nhưng với tính cách đã nhận tiền sẽ không hoàn trả và sẽ làm đến cùng của hung thủ thì hấn lại ra tay lần nữa. Tôi nhớ không sai là cách ba ngày sau đó. Điều thật buồn cười là trước khi hung thủ xông vào ra tay lần hai Phương Huệ Châu đã ra tay với ông chồng già của mình. Á ta đã cho Thái Chí Hào uống mỗi ngày một lượng lớn Estazolam, đúng ngày hung thủ hành động thì Thái Chí Hào phát sinh biến hóa lớn, rối loạn tư duy, nhận thức và cảm xúc. Thậm chí Thái Chí Hào đã sinh ra ảo giác mạnh.

Hung thủ tiến vào Thái gia, Thái Chí Hào lại đang nằm trong bệnh viện. Hung thủ tiến vào phòng ngủ của Thái Chí Hào, hấn lại thấy một nam một nữ đang trần như nhộng quần lấy nhau trên giường. Do phải đối phó với đám vệ sĩ có súng nên hung thủ đã mang theo súng. Hấn móc súng ra bắn vào gối đàn ông đang mê mê đầy mộng trên giường. Đùng một cái, gối đàn ông la lên. Lúc đó hấn mới biết mình bắn nhầm. Đó là Thái Chí Cường – người thuê hấn.

Hung thủ nhanh chóng chạy trốn, Thái Chí Hào đau muốn chết nhưng không dám rên la vì sợ đám thuộc hạ chạy vào thấy hấn đang cùng mẹ kế ở trên giường lại không mặc quần áo. Thái Chí Cường đành bảo mẹ kế của hấn ra trước còn hấn bùm mông lại gần gương tự dán thuốc lên vết thương của mình.

Còn tình tiết ở phía sau cũng khá dài “thôi không nghĩ nữa”, tôi hít vào một hơi rồi ngồi dậy lấy quần áo từ vali đi tắm. Hơn 20h rồi, tôi vẫn chưa ăn gì. Hứa Yên – cô gái cùng phòng với tôi đã đi ra ngoài từ lâu. Tắm xong tôi nhắn tin cho sếp Diệp:

Tôi: “Ông xã, em đi ra ngoài ăn, anh đã ăn gì chưa?”

Honey: “Anh vừa ăn xong, anh đang ở cafe bar Tima”

Tôi: “Cafe bar? Anh dám đến nơi có những cô gái xinh đẹp?”

Honey: “Bà xã, có chị Đình, Ngự Trinh và Khúc Lan đi cùng anh nữa”

“Có nữ chính đi cùng” Diệp Gia Thành lại dẫn nữ chính đi, trách sao được anh, Diêu Khúc Lan là sếp mà. Người ta vào PW đã 7 năm, còn tôi một năm cũng chưa có. Cái may mắn nhất của tôi là đã bắt được Diệp Gia Thành. Nhưng nếu không có cái “tình yêu truyền kiếp” gì đó chưa chắc sếp Diệp đã có ấn tượng với một con nhóc như tôi. (cái này đã có giải thích ở chương trước đó, sau này sẽ đi sâu hơn).

“Mình là đang lo sợ sao? Mình đang ghen sao? Không...không...”

Tôi vợ chiếc bóp dây trên bàn mang vào người rồi chọn đôi boot cổ cao, tôi chỉ mang theo ba đôi giày. Một đôi thuộc đồng phục PW, một đôi Sneaker và một đôi boot cổ cao. Sau khi mang giày tôi bước ra khỏi phòng và đóng cửa lại.

Nhà hàng H&C

Rất ít người biết nhà hàng H&C này thuộc sở hữu của họ Lô nhà tôi. Lần này đến đây gặp sản nghiệp nhà mình tôi nhất định gặp cái nào ủng hộ cái đó. Vì thế sau khi tra lại “từ điển sản nghiệp” có mặt trên toàn thế giới của gia đình, tôi giật mình vì nước G này có khá nhiều. Ra khỏi quân khu Calisot, đi khoảng 30 phút sẽ có nhà hàng H&C, cách nhà hàng H&C 1 tiếng sẽ có siêu thị Atimax. Tỉnh lân cận là tỉnh Chalothaiso có một công ty bất động sản thuộc tập đoàn Saymax cũng là sản nghiệp nhà họ Lô.

Tôi đi gần 30 phút mệt thì không rồi, với người PW đi 30 phút mà mệt thì cuốn gói về nhà là được. Đường phố rất nhộn nhịp, lâu lắm rồi tôi mới có dịp dạo chơi trên đường đêm thế này, thật tuyệt. Nước G quả là thiên đường du lịch. Cũng may PW ban ngày tận tụy nhưng quy tắc là ban đêm phải nghỉ ngơi lấy sức. Đôi khi cấp cao sẽ phát động cuộc họp lúc khuya. Mà tôi nào phải cấp cao gì.

Diệp Gia Thành đi chơi, tôi đại gì mà nằm cấn cấn ở nhà. Tôi vào H&C ăn một bữa thật no mọi việc tính sau. Ông xã Diệp không điều tra gì về hoàn cảnh gia đình tôi, tôi cũng không tò mò gì về hoàn cảnh nhà anh nên anh không biết tôi là tiểu thư quyền quý đâu. Nghĩ vậy thôi tôi bỗng tức cười. Nếu sếp Diệp biết thì sẽ như thế nào? Tôi có còn diễn cảnh em nghèo, em là con gái yếu mềm trước mặt anh ấy được nữa không?

Ày, “thuyền tới đầu cầu ắt thắng”, “cám đã có thuốc – nắng đã có dù” Tùy thời mà hành động vậy. Mà có bao giờ tôi yếu mềm trước anh ấy đâu....khụ.....thì coi như có ở trên giường đi.

Tôi bước vào H&C.

Chọn cho mình một bàn trống, tôi ngồi xuống. Phục vụ viên nhìn thấy tôi niềm nở tiến lại gần:

- Chào cô! Cô dùng chi ạ! Nữ phục vụ thái độ vô cùng tốt “Không tẻ, không biết do anh cả hay anh hai điều hành?”

- Chào chị, um...cho em món mực, tôm, gà...Tôi nhìn chị gái phục vụ.

- Em gái, ở đây những thứ em vừa gọi có rất nhiều cách chế biến khác nhau, em xem thực đơn đi! Chị phục vụ mỉm cười đưa menu cho tôi. Có lẽ thấy

tôi hiền lành, hoạt bát nên thay đổi xưng hô gọi tôi là em gái.

- Không ạ,...miễn có mực, tôm và gà là được rồi ạ! Tôi xua tay, cười thật tươi.

- À...vậy chị sẽ giới thiệu những món thật ngon cho em thưởng thức! Em gọi nước uống và món tráng miệng chứ? Chị phục vụ ôm menu vào lòng tươi cười niềm nở hơn, mắt long lanh nhìn tôi.

- Vâng, chị cho em một ly đá lạnh. Món tráng miệng là bánh kem ạ! Tôi sờ cầm sau đó hướng nữ phục vụ.

- Được, em chờ một lát món ăn sẽ ra ngay! Chị phục vụ cúi đầu ghi chép đau đáu gật đầu chào tôi rồi đi vào trong.

Tôi ngồi nhìn bông hoa ly trắng trên bàn một cái rồi đưa mắt nhìn xuống đường phố phía dưới. Nơi tôi ngồi là tầng ba của nhà hàng, bốn bên H&C được lắp đầy thủy tinh trong suốt. Thực khách có thể từ đây nhìn xuống phố, ngắm phong cảnh đường phố về đêm. Đường phố rất đẹp, thu hút toàn bộ ánh mắt của tôi, tôi mãi mê ngắm nhìn đến khi phục vụ dọn thức ăn tới.

Nhìn ba món ăn có mực, tôm, gà được đặt lên bàn tôi thêm muốn nhỏ dãi. Lâu lắm rồi mới được đi nhà hàng ăn món ngon. Tôi ăn com PW ngán tận cổ rồi. Chờ tất cả những thứ tôi gọi được đặt lên bàn, phục vụ lui ra tôi bắt đầu ăn khi thế.

Mực xào thơm nức mũi, đùi và cánh gà nướng, tôm hùm chiên. Tôi nhanh chóng giải quyết hết món mực rồi đến món gà và sau đó là tôm. Chẳng mấy chốc trên bàn chỉ còn lại xương gà và vài cái cangk tôm nằm chồng chơ. Tôi liếm môi, tiếp tục bay sang chén sạch phần bánh kem. Uống hết một ly đá lạnh, tôi xoa xoa cái bụng căng tròn của mình.

- Phục vụ...tính tiền! Tôi vẫy tay gọi phục vụ.

- Dạ, tổng cộng 24 triệu 350 ngàn! Phục vụ nam giọng nói nhẹ nhàng vang lên.

- Ah.... ..Tôi ngắt đây, 24 triệu? Đã vậy còn thêm 350 nghìn? Có ba món ăn, một đĩa bánh? Nhà hàng 5 sao có khác mà. Hèn gì Lô thị giàu đến thế, hai thằng anh của tôi toàn chơi trò cầm dao cắt cổ người ta!!!!

Phục vụ đứng nhìn tôi, vẻ mặt ngơ ngác. Chắc không nghĩ tôi đẹp mà đi ăn quyet đó chứ, cái mặt đưng có ngàn chấm như thế chứ!!! Tôi mở bóp, móc đại một cái thẻ rồi đưa cho phục vụ. Anh phục vụ nhận lấy rồi quay đầu đi. Tôi bóp trán “Quả là cắt cổ, ăn ba món, ngắm cảnh một tí, ngồi chưa nóng đít” Phục vụ quay lại trả thẻ cho tôi, tôi nhanh chân rời khỏi H&C, chuẩn bị đi dạo Atimax.

Vừa ra khỏi cửa H&C tôi đã trông thấy nam chính Diệp Gia Thành đi cùng nữ chính Diêu Khúc Lan, Kỳ Ngự Trình và Mạch Chỉ Đình. Anh ấy nhìn tôi, dường như bọn họ thấy tôi rồi nhưng tôi vẫn lăm ngơ, giả vờ không thấy bọn họ. Chân tôi sai bước dài hơn, quần jean đen dài khỏi gối một tí, áo thun xanh hai dây bó sát người, bên hông mang một chiếc túi màu đen nốt. Trông tôi như dân nữ sinh nông cuồng. Tránh sao được, dịu dàng thì đã không vào PW đánh đấm rồi. Làn da trắng của tôi càng thêm nổi bật giữa dòng người, giữa phố xá đông đúc này. Tôi đang thách thức Diệp Gia Thành thì phải!

Mái tóc dài tung bay theo mỗi bước chân của tôi, vô số ánh mắt người qua lại ngắm nhìn tôi. “Nhìn tôi đi, nhìn tôi đi! Tôi có đẹp không? Đẹp hơn cái người nữ chính phía sau chứ?” Lòng tôi thầm reo hò.

Tôi băng qua đường, vẫy tay gọi một chiếc Taxi rồi leo lên xe đi mất hút, đưa mắt nhìn qua bên kia đường, tôi đã đi qua đám người cấp cao ấy. Không ngoài dự đoán, vừa lên xe điện thoại đã rung rung báo có tin nhắn. Không cần nhìn tôi cũng biết là ai.

Honey: “Em đi đâu? Ai cho phép em ăn mặc như vậy hả?”

Tôi: “Anh đi chơi, em không thể đi cùng, em cũng muốn đi chơi!!!”

Honey: “Em đi đâu? Nhớ cẩn thận”

Tôi: “Đi chỗ nào.....có trai đẹp”

Honey: “Bà xã, đừng đùa! Anh rất nhớ em”

Tâm tư tôi thoáng mềm lại, không muốn chọc tức anh nữa. Tôi gửi anh một tin nhắn an ủi.

Tôi: “Em đi một lát sẽ về, em cũng nhớ anh”

Honey: “Trời khuya sương rơi sẽ bị lạnh, em nhớ về sớm. Lần sau đừng ăn mặc ít vải nữa” Tuổi trẻ nông cuồng, có vợ trẻ sếp Diệp cũng khổ tâm azzzz....

Tôi: “Vâng ạ, hôn anh!”

Honey: “Đừng màu mè, về đây rồi sẽ biết!”

Bạn đang đọc truyện *Ba Bé Bi Là Nam Chính Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

Sau khi bỏ sếp Diệp tôi đón Taxi đến Atimax, tôi không dự định mua gì hết, trong tình trạng hiện nay đương nhiên là không thể mua đồ lung tung mang về rồi. Tôi chỉ đến xem tình hình kinh doanh ở nơi này như thế nào thôi. Nghe đồn Atimax là nơi dành cho người có tiền, mỗi khu hàng ở đây đều được nhập hoặc là hàng chất lượng trong nước.

Không có tiền vào Atimax đi dạo vẫn thấy thích, tôi đi từ tầng một lên tầng hai. Hàng loạt thứ đẹp mắt, tinh tế hiện ra. Tôi lóe mắt, 10 năm qua khi đến nơi này tôi toàn chăm lo việc học và rèn luyện luôn che giấu gia cảnh, rất ít khi có thời gian ra ngoài thấy những thứ cao quý được trưng bày nhiều như vậy. Thành thạo tôi thấy trang sức trên người bà nội thôi. Ở đây có rất nhiều trang sức, vì đây là khu trang sức.

- Quý khách, cô chọn cho mình một món trang sức nhé! Nữ nhân viên khu trang sức cười duyên rũ nhìn tôi.

- Để em ngắm một tí có được không? Tôi nhìn cô ấy.

- Vâng, quý khách cứ tự nhiên! Nữ nhân viên mỉm cười, “cô gái này thật thân thiện”. Điều đó chứng tỏ mấy anh trai tôi cũng không tệ.

Tôi đi tới, đi lui xem hết các loại trang sức trong tủ kính, suy nghĩ xem mình có nên mua một thứ gì đó hay không??? Tôi kéo áo cô nhân viên đang đi theo mình.

- Chị à, chiếc đồng hồ nam này giá bao nhiêu? Tôi nhìn cô nhân viên theo sau mình hỏi.

- À, chiếc này là hàng có số lượng. Do nhà thiết kế Katy Cris nổi tiếng về thiết kế trang sức trên thế giới thiết kế nhân dịp sinh nhật người phụ nữ ông ấy yêu nhất là ngày 3.2, ông ấy chỉ thiết kế 32 chiếc. Nó trị giá 32V thừa quý khách! Cô nhân viên mỉm cười nhưng tôi thấy lạnh sống lưng. “32V? – khoảng 434.240.000”

- Vì sao lại đắt đến thế? Tôi vuốt mồ hôi trên trán.

- Chuyện này cũng không có gì lạ đâu quý khách, do nhà thiết kế nổi tiếng chế tác, số lượng lại có hạn và đặc biệt là chất liệu của nó. Nữ nhân viên chỉ tay vào tủ kính rồi nhìn sang tôi:

- Cô xem, thân đồng hồ được làm từ bạch kim nguyên chất, mặt đồng hồ chống trầy xước, chống nước, lửa... bên trong mặt đồng hồ đại diện cho 12 số chỉ giờ, mỗi một giờ là một viên kim cương. Kim giờ, kim phút của đồng hồ là hợp chất Maresaritsits (một loại chất rất quý được tìm thấy ở tk 22).

- Đắt thật! Tôi chặc lưỡi.

- Chỗ chúng tôi chỉ có 2 chiếc, do ông chủ khó khăn lắm mới nhập về được, vì số lượng quá ít khi hàng bán ra người mua lại quá nhiều! Một chiếc đã được bán đi, giờ còn duy nhất một chiếc! Cô nhân viên hướng tôi cười như muốn nói “Mua đi, mua đi, rất quý hiếm đấy”

- Nếu em mua nó chị có thể giúp em khắc tên lên đó được chứ? Tôi nhìn cô nhân viên nhanh nhẹn trước mặt mình.

- Đương nhiên, nếu quý khách yêu cầu! Cô ta gật đầu.

- Vậy em sẽ lấy nó! Tôi mở túi xách, chọn chiếc thẻ màu đen đưa cho cô nhân viên.

- Chị à, khoảng một tuần nữa em sẽ tới lấy nó, phiền chị khắc lên mặt sau của thân và mặt sau của đồng hồ ba chữ “Thi yêu Thành” ạ! Tôi nhìn cô nhân viên bằng ánh mắt tha thiết.

- Được, em thật lãng mạn, ai làm bạn trai của em thật có phúc! Cô nhân viên trong quầy tóc ngắn khen tôi.

- Ha ha...em chỉ muốn có vật gì đó đại diện em bên anh ấy! Tôi nắm chặt dây túi xách, trong lòng ngổn ngang mọi cảm xúc.

- Em điền thông tin vào đây nhé, chị sẽ đưa phiếu mua hàng cho em! Chị tóc ngắn đưa tôi một tờ giấy.

- Vâng ạ! Tôi nhận lấy rồi điền đầy đủ thông tin vào.

- Thẻ của em! Cô nhân viên nhanh nhẹn khi này đưa lại thẻ cho tôi.

- Vâng, em chào các chị! Tôi chào họ rồi tiếp tục đi dạo xung quanh.

Tôi không biết rằng thẻ tôi dùng là của anh cả, khi tôi thanh toán một số tiền lớn bằng thẻ đen thì anh cả cũng biết, mà địa điểm, hàng hóa tôi mua khiến sau này tôi gặp “phiền phức” lớn từ ông anh đầu hủ thối này.

Sau khi rời Atimax, nhìn đồng hồ đã sắp 23h, tôi đón Taxi về quân khu Calisot. Trình soát thẻ thành viên PW, tôi thuận lợi vào cửa. Về đến phòng Hứa Yên vẫn còn đang lướt web, tôi tắm rửa thay quần áo xong ngã phịch xuống giường. Hứa Yên nhìn thấy vẻ mệt mỏi của tôi bèn hỏi:

- Cô mệt à? Đi bar?
- Không! Tôi đi nhà hàng ăn một vài món rồi đi dạo siêu thị! Tôi ôm chầm cười nhìn Hứa Yên.
- À... Hứa Yên gật gật đầu. Giữa hai chúng tôi dường như không còn gì để nói. Tôi nhìn cô ấy, dầu sao giờ cũng không thấy buồn ngủ nên bắt chuyện.
- Hứa Yên, nhà cô có anh trai không? Tôi thoát khỏi chần, lại gần Hứa Yên.
- Có, một anh trai và hai chị gái! Cô muốn tôi làm mai à? Hứa Yên chợt cười lên trông rất xinh đẹp.
- Không...không... tôi chỉ hỏi cho biết thôi! Tôi vội xua tay.
- Vậy còn cô? Hứa Yên nhìn tôi.
- Ừm...tôi có hai anh trai rất xinh đẹp! Tôi nháy mắt.
- Ha ha..nhìn cô tôi cũng đoán ra diện mạo hai anh của cô! Hứa Yên gấp laptop lại rồi lên giường nằm với tôi.
- Thật sao? Mắt tôi long lanh.
- Đương nhiên, cô đẹp mà! Hứa Yên nhìn vào mắt tôi.
- Hi hi...ngủ thôi, ngủ ngon! tôi nằm xuống đắp chăn lên mình.
- Ngủ ngon! Hứa Yên vòng tay ôm lấy tôi, tôi quen được sếp Diệp ôm nên cũng mặc kệ cô ấy.

Tôi chợt nghĩ về hai anh trai của mình, thật ra hai người anh trai của tôi không hề đơn giản như bề ngoài của họ tí nào. Anh cả của tôi Lô Hường Nhật chính là thân thủ Dạ Tiệt nổi tiếng trên thế giới. Anh hai thì càng đáng sợ hơn, nhìn anh ấy cười cợt như thế nhưng anh ấy làm việc rất nghiêm túc, vẻ rất đẹp, là một tay công nghệ đỉnh của thời đại.

Anh cả mang một thân đầy tuyệt kỹ, công phu ah. Trèo tường, mở khóa dễ như trở bàn tay, không gì không trộm được. Kể cả bạn để một kết sắt nhỏ trong một chục kết sắt lớn anh ấy vẫn đục thủng như chơi. Nghề phụ là trộm đồ và trộm tin phụ nữ. Nghề chính là Tổng giám đốc Saymax.

Anh hai tôi có khả năng chạy rất nhanh, là một tay Công nghệ thông tin chuyên nghiệp. Không máy tính nào anh ấy không vào được, ai dắt tội anh ấy coi như xong. Anh ấy sẽ vào máy tính người ta để lại vài chữ, thả vài con virus độc. Anh hai tôi rất thích vẽ tranh, tranh anh ấy vẽ sống động như thật vậy.

Anh cả tôi lúc nào cũng tỏ ra lịch lãm, ôn nhu, tỏ ra cao quý, tao nhã nhưng thực ra bụng anh ấy chứa một bồ dao găm, có thể mang ra phóng người ta thành con nhím. Vì nghề phụ anh ấy là đạo tặc mà. Không ai ngờ được đại thiếu gia nhà họ Lô giàu có lại là đạo tặc ah...

Anh hai tôi, mở miệng là làm người ta giận học máu, hận không thể bóp cổ anh ấy giết giết... nhưng anh ấy “khẩu xà, tâm Phật”. Trong đời anh ấy có 4 cái không. 0 giết người, 0 phản bạn, 0 bội hứa và 0 để em gái bị ức hiếp. Anh hai tôi cách đây 3 năm đã mắc bệnh cuồng em gái trầm trọng.

Nhân vật cuối cùng trong nhà tôi là bà nội ah, bà nội tôi ngày xưa là con gái trùm xã hội đen “nhưng không ai biết đâu”. Bà nội tôi giỏi nhất là làm nũng ăn vạ. Tiếp đến là đánh bài cực hay không môn thể thao nào mà bà không biết chơi. Hiện đang làm chủ tịch Saymax và có 20% cổ phần trong YKL – Ngân hàng quốc tế.

Vậy đàn em của bà nội tôi đâu? Xin thưa, chúng vẫn còn và đang tồn tại. Phân bố chủ yếu ở nước K, vùng Châu á thái bình dương và nước Y. Dưới sự lãnh đạo trực tiếp của một người tên là Hường Hải Thiên và sự lãnh đạo gián tiếp tài tình của anh hai tôi – Vua máy tính – Anh cả cuồng em gái – Đại vương sợ bà nội – Lô Từ Nam. Thế mới nói, nhìn anh hai cả lo sợ phát phờ nhưng là trùm xã hội đen ý, tốt nhất nên tránh xa anh ấy.

Tóm lại một câu, nhìn người tuyệt đối đừng nhìn bề ngoài.

“Cái gì là xã hội đen?”

Hiểu lắm, hiểu lắm thôi. Xã hội đen nhà họ Lô của tôi là thế này: mặc đồ màu đen, mang kính đen, đi xe đen, xử lý bằng bạo lực nếu bạn không nghe lời. Nhưng chúng tôi là một thế lực nghe theo pháp luật nga... Không làm gì trái pháp luật đâu.....khụ.....trừ đôi lúc đánh và bắt người một chút.....

Súng à?

Khụ....khụ.....đương nhiên rồi, xã hội đen mà....khụ...đương nhiên có súng.... ít lắm...mỗi người có một cây thôi, đạn mới nhiều nga....

Gia phả, lai lịch gia đình tôi quá kinh hãi thế tục, nếu sếp Diệp biết được không biết có ngất xỉu không nữa? Nếu anh ấy ngất, tôi sẽ làm hô hấp nhân tạo...Thích quá đi mất!!!!

Bạn đang đọc truyện *Ba Bé Bi Là Nam Chính Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 29

Sếp Diệp mặc dù nói sẽ trừng phạt tôi vì tội đi nhong bên ngoài nhưng khi tôi về anh ấy chỉ nhắn tin bảo tôi đi ngủ sớm, còn việc trừng phạt tạm gác lại. Là tạm gác chứ không thể tha cho tôi sao? Thật thảm mà, biết thế tôi sẽ không vuốt râu hùm rồi.

Đến G tính đến ngày hôm nay là ngày thứ 6, phía cảnh sát nước G đã tìm ra cháu trai nạn nhân Bành Chí Hải. Qua mấy ngày điều tra, đứa bé có vẻ sợ hãi nên vẫn trầm trầm, ít nói. Trong ba ngày cảnh sát nước G đã tìm được nhân chứng quan trọng, làm việc cũng có hiệu quả đấy chứ!

Đứa bé này được ba mẹ dẫn ra nước ngoài, quá trùng hợp là nó vừa được ba, mẹ dẫn về quê ngày hôm qua. Nhận được thông tin cảnh sát lập tức đến mời ba, mẹ nó về trụ sở hợp tác.

Bành Quán Trung – anh Bành Chí Hải ban đầu không chịu hợp tác, vì sợ bị hung thủ trả thù. Chúng tôi phải dùng chuyên gia tâm lý cũng là thành viên mới Cao Danh đến làm một cuộc tư vấn tâm lý cho hắn, khi ấy hắn mới thả lỏng mà hợp tác với cảnh sát chịu khuyên bảo con trai mình nói ra hung thủ.

Hung thủ theo Bành Quán Hy – cháu trai nạn nhân miêu tả, chiều cao ngang ngực Kỷ Ngự Trình, thân hình to hơn ba bé, hung thủ không che mặt. Khi ấy hung thủ mặc đồ đen, mang giày đen.

Hoàn toàn trùng khớp với những gì Đậu Khẩu đã viết trong truyện, chúng tôi đưa bé nhân chứng này không nói dối, kịch bản cũng không có sự thay đổi gì. Đã là ngày thứ 6, còn 4 – 5 ngày nữa Diệp Gia Thành sẽ phá được án. Có lẽ ngày mai hoặc ngày kia hung thủ sẽ ra tay ám sát Thái Chí Hào. Tôi nên làm sao đây? Để tự Diệp Gia Thành phá án như đúng kịch bản hay tôi sẽ tham gia vào? Thôi cứ để mọi việc diễn ra tự nhiên vậy.

Dù nói để mọi việc diễn ra tự nhiên nhưng tôi vẫn tò mò hết sức. Thừa dịp không có nhiệm vụ tôi đã lên tra địa chỉ nhà Thái Chí Hào. Lần theo địa chỉ đang có trong tay, trong vòng 40 phút tôi đã tìm được nhà Thái Chí Hào, sợ bị vệ sĩ phát hiện nên sao khi nhìn thật kỹ xung quanh nhà Thái Chí Hào tôi nhanh chóng rời khỏi.

Người tính không bằng trời tính, tôi mới đi được một đoạn thì một chiếc xe màu đen lao vút vào lề đường, tôi nhanh nhẹn né tránh. Chiếc xe dừng lại, tôi nào dễ bỏ qua.

- Này, xe hỏng à? Xém tông chết tôi rồi! Vì không biết lái xe là ai nên tôi không biết xưng hô như thế nào. Tôi cúi đầu gõ vào kính xe.

- Xin lỗi, chúng tôi không cố ý! Do tôi lạc tay lái. Giọng một người đàn ông trong xe vang lên nghe có vẻ rất run sợ.

- Không có gì! Chú cứ đi, cháu không đòi bồi thường gì đâu! Tôi bĩu môi, chỉ là xém tông vào người khác thôi mà, lẽ ra nên vui mới đúng á, này giờ rồi mà vẫn run sợ.

- Cám...cám...on cô! Người đàn ông tiếp lời.

Tôi đứng thẳng người, quay lại cất bước đi. Chợt nghe trong xe phía sau có tiếng nói khá nhỏ nếu như người bình thường đã không nghe được rồi. Tôi vội nép vào góc hèm kê bên.

- Xe hỏng rồi, không thể chạy về nhà được, chúng ta xuống...xuống...xe đi...tôi thề...tôi sẽ giữ im lặng....tôi đang trong tay cậu mà.... Giọng run sợ của một người đàn ông.

- Cậu thả ông chủ tôi ra đi, tôi sẽ làm con tin cho cậu! Giọng người tài xế lúc này vừa nói chuyện với tôi.

- Các người đừng nhiều lời, tôi cần ông ta, cần ông làm gì? Ông có giá trị sao? Giọng nam trầm thấp như đang nói với người tài xế.

- Được, cậu...muốn gì...tôi có rất nhiều tiền... 2 tỷ.....không... 5 tỷ, tôi cho cậu 5 tỷ có được không? Giọng người đàn ông run sợ.

- Bây giờ cả ông và tài xế của ông theo tôi bước xuống xe, khôn hồn thì phối hợp thật tốt! Nếu không cái mạng của ông khó mà giữ được, hiểu chứ? Giọng nam trầm thấp như ra lệnh.

- Được, được...nhà tôi cách đây chỉ vài chục mét thôi. Vẫn là giọng nói sợ hãi của người đàn ông.

- Bây giờ tôi đếm đến ba, cả ba chúng ta cùng nhau bước xuống!

- Được, được....

- Một....hai...ba....

Sau ba tiếng đếm, trên xe có ba người đàn ông bước xuống. Hai người trung niên và một người tuổi từ 25 – 30. Từ góc độ nơi tôi đang đứng, nhìn qua

có thể thấy được cây súng trên tay gã đàn ông trẻ tuổi đang chia vào người một trong hai ông chú trung niên. Tôi là PW, làm sao có thể để mặc hắn ta làm cản. Tôi nhanh chóng, nhẹ nhàng tiến lại gần và áp sát gã đang cầm súng.

Hắn thật không tầm thường cũng nhanh chóng phát hiện ra tôi, hắn vội quay người ra sau đỡ cú đá của tôi. Người đàn ông bị khống chế thoát khỏi vòng vây. Hai người đàn ông trung niên thấy kẻ uy hiếp mình bị tập kích vội lùi ra xa. Tôi nhân cơ hội trong tay hắn không có con tin nhào vô đánh khí thế. Máu anh hùng trộn lẫn “máu giang hồ gia tộc” xông lên, tôi đầm đìa túi bụi. Khi đối diện với tôi kẻ xấu có vẻ chán chừ một chút, hắn cũng biết thương hương tiếc ngọc ư? Hắn có vẻ nhường tôi, tôi không cam tâm luôn dùng từng chiêu hiểm hóc dồn hắn vào đường cùng. Biết không thể tháo chạy nếu cứ nhường tôi mãi nên cuối cùng hắn cũng đánh thật sự.

Võ công hắn rất cao, sức khỏe cũng rất cừ. Mọi chiêu tôi xuất ra đều bị hắn hóa giải, hắn không dùng súng đối phó với tôi. Tôi đá hắn đỡ, hắn đâm tôi né, cả hai đánh nhau chảy mồ hôi. Cuối cùng tôi cũng bay lên, giờ chân đạp được một đạp vào ngực hắn. Lúc chân tôi đạp lên ngực hắn tôi đã giật mình khi thấy nốt ruồi to trên xương quai xanh của hắn. Trong đầu tôi nổ âm một tiếng “Luru Á Đường” – hung thủ án “giết người liên hoàn”.

Sao hắn lại xuất hiện ở đây? Lẽ nào....trong đầu tôi đã có đáp án, không thể ngờ được tình tiết thay đổi đột ngột quá. Vậy người bị khống chế hắn là Thái Chí Hào, nhà Thái Chí Hào ở gần đây...đúng rồi...nhất định là vậy!

Tôi tuyệt đối không thể để hung thủ trốn được. Nhưng thật xui xẻo trong lúc tôi đang mơ màng suy nghĩ thì hung thủ nắm lấy tay tôi kéo mạnh, tôi giật mình nhưng vẫn kịp hành động. Tôi khẽ xoay người, đầu tôi lao tới đập vào ngực hắn, nếu tôi không phản ứng mau lẹ thì cả người tôi bị hắn ôm rồi.

- Thom thật... Luru Á Đường bỗng lên tiếng.

- Vô sỉ, dám dùng súng uy hiếp người giữ ban ngày! Anh không để pháp luật vào mắt sao? Tôi gào lên.

- Hai chú còn không chạy đi! Tôi quay sang Thái Chí Hào và tài xế của ông ta.

- Hai người dám? Ai dám bước một bước, tôi sẽ bắn người đó ngay lập tức! Luru Á Đường lạnh giọng.

Tôi nghe thấy Luru Á Đường nói thế vội tiến lên đá hắn một đá, hắn lách người tránh khỏi, sau đó xoay lại tấn công tôi. Hắn dồn ép tôi vào tường, hai tay tôi vun ra, hắn chấn hai tay tôi buộc tôi đập mạnh lưng vào bức tường phía sau. “Đau thật” Tôi nhăn mặt.

- Em đừng nghĩ mình xinh đẹp thì tôi sẽ không giết em! Giọng lạnh lẽo của Luru Á Đường truyền vào tay tôi.

- Khốn kiếp, tôi sẽ chính tay bắt anh! Tôi cắn môi trừng mắt nhìn hắn.

- Vậy sao? Nhưng bây giờ em đang bị tôi khống chế! Luru Á Đường cười khê.

- Ha...vậy à? Tôi vội trở mình một cước đạp vào bụng hắn. Hắn ôm bụng.

- Giỏi, xem ra tôi đã quá xem thường em! Luru Á Đường nhú mi.

- Giờ tay lên! Tôi rút súng bên hông nhắm ngay Luru Á Đường.

- Ha ha....có cả súng? Cảnh Sát? Luru Á Đường nhìn tôi, hắn không hề sợ hãi.

- Tôi nói giờ tay lên! Bằng không tôi sẽ nổ súng!!!!!!! Tôi gào to.

- Được! Luru Á Đường giờ hai tay lên.

- Để hai tay ra sau đầu! Tôi tiến lại gần Luru Á Đường hơn.

Luru Á Đường làm y như những gì tôi nói, tôi đưa tay lấy chiếc còng số 8 đang treo bên hông thả về phía hắn.

- Nhặt lên và tự còng tay chính mình! Tôi siết chặt súng, nòng súng không rời Luru Á Đường. Đây là lần đầu tiên tôi cầm súng đối phó với kẻ địch thật sự.

Luru Á Đường khom người xuống đất nhặt chiếc còng, sau đó tôi giật mình khi thấy hắn móc súng ra. Do quá vội vàng nên tôi đã quên băng Luru Á Đường có súng, hắn rút súng ra bắn về phía tôi một phát nhưng bắn trượt. Tôi vội vã xoay người né tránh. Khi nhìn lại đã không còn bóng dáng Luru Á Đường đâu.

Tôi tức chết mà, cắn môi thật chặt một cái. Tôi quay ra sau, Thái Chí Hào và tài xế ông ta vẫn đứng gần đó. Họ thấy cảnh hành động hấp dẫn nên đứng xem sao? Quá là không biết sống chết. Tôi chạy lại:

- Hai chú không sao chứ?

- Không, không... Thái Chí Hào lắc đầu.

- Vậy cháu xin phép đi ạ! Tôi giắt súng lại vào bên hông.

- Chờ đã! Thái Chí Hào chốt hô lên.

- Dạ? Tôi quay đầu nhìn ông ta.
- Cháu là cảnh sát? Thái Chí Hào chợt hỏi tôi.
- Không ạ! “Thì ra ông ta hỏi chuyện này àh”
- Vậy sao cháu có sủng? Thái Chí Hào không từ bỏ nghi vấn trong lòng ông ta.
- Dạ...cháu.... Tôi chợt ấp úng.

- Cháu có thể làm vệ sĩ riêng cho bác không? Thái Chí Hào chợt lên tiếng làm tôi mở to mắt vì ngạc nhiên.

Tôi có thể làm vệ sĩ cho Thái Chí Hào sau đó chờ Lưu Á Đường đến ám sát lần hai rồi bắt lấy hắn? Vậy phải giải thích với Diệp Gia Thành như thế nào? Ban ngày tôi phải tham gia PW, tôi chỉ có thời gian riêng vào buổi tối nhưng nếu có nhiệm vụ tôi vẫn phải làm vào buổi tối. Nói làm sao để vụ hôm nay trôi lọt? Để ông xã Diệp biết tên hôm nay tôi gặp là tên hung thủ??? Tôi cúi đầu suy nghĩ một vài phút, sau đó nhìn Thái Chí Hào:

- Bác cho cháu một ngày suy nghĩ có được không? Cho cháu địa chỉ nhà bác, nếu được cháu sẽ đến tìm bác, còn không... Tôi ngập ngừng, chắc ông ta đã hiểu ý tôi.
- Được, bác chờ cháu, hy vọng cháu sẽ đến! Thái Chí Hào gạt đầu rồi từ túi áo lấy giấy bút viết nhanh địa chỉ đưa tôi.
- Bác về đây! Thái Chí Hào nhìn tôi rồi mỉm cười.
- Vâng, chào bác! Tôi cúi người.

Nếu tôi nói tôi bắt gặp có kẻ muốn giết Thái Chí Hào trên đường rồi ra tay muốn bắt hắn nhưng không bắt được, đề nghị sếp Diệp cho tôi đến bảo vệ Thái Chí Hào – cách này là không thể, việc nhỏ như vậy là của cảnh sát. Hướng hồ tôi còn đang tham gia chuyên án EE402.

Nếu tôi nói kẻ uy hiếp Thái Chí Hào là hung thủ vụ án EE402, đề nghị sếp Diệp hành động – càng không được, dựa vào đâu kia chứ???

Làm sao bây giờ? Tôi đau đầu quá, không lẽ để một người hòa ái như Thái Chí Hào phải chết khi hung thủ ám sát lần thứ ba hay sao? Tôi không làm được! Bác ấy không có tội gì hết! Chỉ còn cách duy nhất là...nói dối...

Nếu tôi nói với sếp Diệp tên uy hiếp Thái Chí Hào trên người hắn có mang theo loại dây được bện từ loại vải Cageltaysin – giống với hung khí gây án hung thủ để lại trên cổ nạn nhân trong trường hợp bị siết cổ chết mà pháp y tìm được thì sao? Hắn cũng mặc đồ đen, võ công lại cao, nếu tôi thêm vào hắn xuất thần nhập hóa, di chuyển rất nhanh?

Cách này có vẻ hay! Lời nói dối có thiện ý... tôi đành làm vậy thôi!

Khu quân sự Calisot

Tôi vừa về tới cổng quân khu trình thẻ cho lính gác kiểm tra rồi hít một hơi bắt đầu nhập vai. Tôi chạy thật nhanh vào phòng hội nghị. “Không có”

Tôi lại chạy xung quanh tìm Diệp Gia Thành, “Lại không có”

Cuối cùng tôi chạy sang phòng riêng của sếp Diệp, không kịp gõ cửa để thể hiện sự cấp bách của mình tôi cầm nắm cửa vặn một cái, cửa không khóa tôi lập tức xông vào.

- Ahhh.... ... Thật may mắn quá, tôi nhìn thấy gì đây này???

Diệp Gia Thành vừa bước ra từ phòng tắm, nửa thân dưới quấn một chiếc khăn, còn nửa thân trên để trần, hai chân chắc khỏe lộ ra, cánh tay cơ bắp lực lưỡng, lồng ngực phập phồng.... Tôi bật lỗ mũi ngăn không cho máu mũi trào ra. Hai chân tôi run run, quên mất luôn việc vì sao tôi phải đến đây tìm sếp Diệp.

- Sếp Diệp..... Tôi vừa bật mũi vừa nhỏ nhẹ.

- Anh còn cho rằng có người tới ám sát anh cơ đấy! Sếp Diệp nhìn tôi mỉm cười, giáng đòn chí mạng bởi nụ cười và...khụ....cơ thể hoàn mỹ.... dù đã nhìn qua nhiều lần nhưng tôi vẫn chưa có sức đề kháng. Mỗi lần tôi đều nhắm mắt vì mắc cỡ.

- Xin...xin....lỗi sếp! Do em...em vội quá! Tôi hít hít mũi.

- Ha ha sếp? Em? Diệp gia thành ngồi xuống giường trong tay cầm một chiếc khăn lau tóc đang rò nước của mình.

Thấy ghét, anh ấy đang chọc tôi gọi sếp mà xưng em.

- Chỉ có em mới dám xông vào phòng anh như thế! Diệp Gia Thành cái đầu nhúc nhích quẹo rừ, tay không ngừng lau tóc.

- Em...do em có chuyện gấp muốn nói với anh mà! Tôi vẫn về góc áo.

- Đến đây, lau tóc cho anh! Diệp Gia Thành đưa một ngón tay ngoắc ngoắc tôi.

Tôi đến ngồi trên giường, sếp Diệp ôm tôi vào lòng, đầu anh vùi vào cổ tôi, chột anh ngẩng đầu lên nhìn tôi, mắt anh long lanh, môi anh mấp máy:

- Em chưa quá! Không có anh “thường thức” em ở dơ không tắm à?

Sau câu nói ấy, mắt tôi tròn lên, cắn môi mình một cái thể hiện sự tức giận rồi “bập” một cái lên vai cái người sạch sẽ trước mắt, Diệp Gia Thành “Ahhh” lên một tiếng dài.

Bạn đang đọc truyện *Ba Bé Bi Là Nam Chính Phán Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Sếp Diệp nhìn tôi:

- Em chưa quá! Không có anh “thường thức” em ở dơ không tắm à?

Sau câu nói ấy, mắt tôi tròn lên, cắn môi mình một cái thể hiện sự tức giận rồi “bập” một cái lên vai cái người sạch sẽ trước mắt, Diệp Gia Thành “Ahhh” lên một tiếng dài.

- Sao lần nào anh nói khích em, em cũng dùng cái miệng nhỏ của em cắn chỗ này? Sếp Diệp ôm vai xoa xoa.

- Vậy chứ anh muốn em cắn chỗ nào? Tôi liếm môi “Cắn thật đã miệng, da rắn chắc ghê”

- Không được, em có thể ức hiếp “em trai” anh nhưng đừng ức hiếp anh có được không? Mắt ai đó long lanh nhìn xuống thẳng em của mình như muốn nói “em trai à, vì anh ‘chịu khổ’ chút xiu có là bao” nhưng thật ra thẳng anh lớn đầu là sếp Diệp máu đang sôi trong người.

- Luru mạnh!!! Tôi lấy tay đẩy trán sếp Diệp.

- Em xem, em trai của anh chẳng những không sợ hãi mà còn rất mạnh mẽ, quyết tâm đối mặt với em này! Ai đó mặt dày cầm tay tôi rồi để tay tôi lên “em trai” mình, hấn cười nhếch mép.

- Anh...cái đồ trợ trên... Tôi vơ chiếc gối trên giường đập vào người sếp Diệp.

- Sao vậy? “em trai” anh đã chuẩn bị sẵn sàng ah, em cắn nó đi, đừng cắn vai anh nữa! Diệp Gia Thành cười đều, ôm lấy tôi ngã xuống giường.

- Diệp Gia Thành.... em có chuyện quan trọng muốn nói với anh!!!! Tôi gào nhẹ.

- Chuyện gì quan trọng bằng việc anh đang rất đói bụng chứ? Sếp Diệp gặm gặm tay tôi.

- Sếp Diệp, anh không thấy em rất dơ sao? Cả ngày em chưa tắm, thật đấy! Tôi mỉm cười “không tin anh không tránh xa”

- Ah...thật à? Diệp Gia Thành nhảy xuống giường, lấy khăn lau lau cái mỏ của mình.

- Hừ...ngồi xuống đây! Tôi vỗ vỗ tay lên giường.

Chờ Diệp Gia Thành ngồi xuống tôi bắt đầu thêu dệt câu chuyện của mình, tôi nói mình tình cờ gặp một tên dùng súng uy hiếp người ở đường vắng, sau đó phát hiện hắn có đặc điểm giống như hung thủ chuyên án EE402, abcefighknjghufnhufhd.... ..... sếp Diệp nghe đến đâu cau mày đến đó. Tôi thờ phỉ phò kết thúc câu chuyện.

- Ngày mai anh sẽ ra chỉ thị, chúng ta sẽ cử người đến nhà bảo vệ Thái Chí Hào! Sếp Diệp nghiêm túc.

- Anh phải cho em bảo vệ bác ấy! Tôi nhìn sếp Diệp.

- Được! Diệp Gia Thành gật đầu đồng ý. Sau đó nắm tay tôi.

- Em có bị hấn đã thương không? Sếp Diệp mò tới mò lui trên người tôi.

- Lưng em bị hấn đẩy vào tường, ề một chút thôi. Tôi lắc đầu.

- Để anh xem, mau cởi áo ra! Diệp Gia Thành gương mặt băng lãnh.

- Không cần đâu, em... Tôi chưa kịp nói hết câu thì sếp Diệp đã tự tay cởi áo tôi ra, tôi nghĩ ai đó vì quan tâm mình nên ngồi yên cho áy đó cởi, cuối cùng thì nửa người trên của tôi bị áy đó quan tâm quá mức mà cởi sạch bách.

- Uhm... không có gì nghiêm trọng! Diệp Gia Thành nhìn lưng tôi rồi xoa cằm.

Tôi kéo áo lên nhưng bàn tay của sếp Diệp đã nắm tay tôi lại. Tôi ngẩng đầu nhìn anh. “Mẹ nó chứ, Diệp Gia Thành mắt anh nhìn ở đâu vậy hả?” Tôi chỉ thấy sếp Diệp nhìn chăm chăm vào hai bên tròn trịa của mình, ánh mắt sếp Diệp như có pháo hoa bắn bùm bùm chéo chéo. Tôi dùng hai tay ôm lấy hai bên tròn trịa, sếp Diệp ngẩng đầu nhìn tôi về mặt bất mãn.

- Anh muốn ăn bánh bao! Giọng sếp Diệp trầm khàn.

- Muốn ăn bánh bao thì ra đường mà mua! Mắt tôi nỏ đom đóm nhìn con sói già đang ngồi bên cạnh mình.

- Không cần đâu, em có rồi! Sếp Diệp không nói thêm gì đẩy tôi xuống giường.

Con sói già nhanh chóng chồm người đè lên tôi, tôi chỉ biết trợn mắt nhìn hấn, không ngờ bản chất sau khi cởi bỏ quân phục PW của Diệp Gia Thành là như thế này!!! Gần 30 năm ăn chay cách đây hai tháng sau khi nếm qua đồ mặn sếp Diệp đã bị nghiện. Ăn được ăn hoài, muốn tăng thêm bữa ăn của mình lên nữa chứ. Tôi thừa nhận mình rất háo sắc đối với ông xã trời ban này, nhưng ở đây ư? Rất sợ à, nếu có người xông vào thì sao? >.<

- Sếp Diệp, sẽ có người đi vào! Tôi cố gắng thoát khỏi vòng vây của áy đó.

- Chỉ có em mới dám xông vào phòng của anh! Diệp Gia Thành cười.

- Móa, Diệp Gia Thành!!! Anh...cái đồ... tiểu nhân bỉ ổi, nguy quân tử.... Tôi thờ hồn hển.

- Ahhhh.....á..... Diệp Gia Thành đừng cần chỗ đó, sẽ sút mắt...hu...hu... Diệp Gia Thành thật sự muốn ăn “bánh bao” của tôi rồi.

- Đây là sự trừng phạt! Giọng trầm lãnh của sếp Diệp vang lên.

- Em la lớn nữa đi, phòng này không cách âm tốt đâu!!! Sếp Diệp vừa thực nhai vừa gặm cắn tôi, ngẩng đầu liếm liếm môi.

Quả là dễ tiện mà, tôi không biết làm gì hơn đành cắn môi không chế mình phát ra tiếng, để mặc cho tên cầm thú đội lốt người ăn xong, nhả ra rồi nhai lại hết mấy lần. Nếu biết kết quả vào hang sói bị sói nuốt vào bụng như thế này tôi đã rủ Tần Tuyết hoặc Hứa Yên đi cùng rồi... Ahhhh... Hối hận đã quá muộn màng.

Đến khi hai chân tôi run run bước ra khỏi phòng sếp Diệp, tôi còn cảm hận quay đầu lại đưa ánh mắt hình viên đạn như muốn xuyên thủng cái người đang há hê nằm trên giường, một tay chống đầu, một tay vẫy vẫy với tôi.

- Mai gặp lại, về cẩn thận ahhhh!

Tôi hít sâu, thở ra...kìm nén....

“Diệp Gia Thành, anh chờ đó đi, khi về nhà tôi sẽ khiến anh tỉnh tấn nhân vong” Tôi quay đầu rồi đi trong tâm can rực lửa “Dám ức hiếp...cường bức...mình...hừ...khi về mình sẽ cường bức lại...cường tới cường lui cả chục lần cho biết mặt, xem ai lợi hại hơn ai...” trong đầu tôi bắt đầu tưởng tượng ra hàng chục hình thức tra tấn Diệp Gia Thành.

Tôi như nữ vương đứng trên giường nhìn xuống sếp Diệp đang không mảnh vai bị trói trên giường:

“Anh thích dây nịch hay còng số 8? Anh thích sáp đèn cầy không?”

Diệp Gia Thành hai mắt rung rung lắc đầu ừ ừ vì miệng bị nhét khăn không thể nói chuyện.

“Không ư? Vậy em dùng roi có được không?”

Diệp Gia Thành tiếp tục lắc đầu roi nước mắt.

Ha ha ha... ahahaha..... kết thúc hồi tưởng, tôi dựa tường cười như điên.

- Lô Ái Thi? Em làm gì ở đây? Một giọng nói vang lên làm tôi giật mình bật dậy.

- Em...em...đi dạo! Tôi nhìn Kỷ Ngự Trình đang đến gần, cũng may tôi cách phòng ngủ sếp Diệp xa rồi.

- Anh thấy em cười rất vui! Trong mắt sếp Kỷ lóe lên tia hài hước “cười như điên”

- Ah,...khi này bà em gọi điện nói em biết con cún hung dữ lâu năm ở nhà em đã bị anh trai em túm cổ cột lại, sau đó đập nó một trận như từ vì tội dám vào chuồng ăn sạch con thỏ bà em nuôi! Tôi nói dối không chớp mắt mà còn như rất thật.

- Vậy à? Thật tội cho con thô! Kỳ Ngự Trình nheo mắt.

- Đúng a, vì vậy em rất vui khi con cún hung dữ đã bị xích lại... Kỳ Ngự Trình quả là có lòng tốt, biết đứng về lẽ phải, đứng về con thô nhà tôi he he.

- Nếu không có gì, anh đi trước nhé! Kỳ Ngự Trình gật đầu chào tôi.

- Vâng a, sắp Kỳ đi thông thả! Tôi né sang một bên tỏ ý nhường đường.

Kỳ Ngự Trình nhìn tôi mỉm cười rồi đi về hướng có Diệp Gia Thành “không biết cái tên này có đi nhiều chuyện với con sói già trong đó không nữa, mong là không..”

Diệp Gia Thành cho phép tôi đến nhà Thái Chí Hào làm vệ sĩ cho ông ta, vì thế hiện giờ tôi đang đứng trước cổng biệt thự của Thái Chí Hào, lần này tôi đi quang minh chính đại. Tôi được mời vào Thái gia, Thái Chí Hào mỉm cười mời tôi ngồi sau đó bắt đầu nói vào vấn đề chính:

- Cháu tên gì?

- Dạ, cháu tên Lô Ái Thi! Tôi trả lời ông.

- Bác sẽ không hỏi về xuất thân của cháu, vì cháu đã cứu bác, cháu có súng mà lại nói mình không phải cảnh sát! Thái Chí Hào nâng tách trà uống một ngụm rồi nhìn tôi.

Có lẽ ông ta nghĩ tôi là xã hội đen, tôi mỉm cười, “tôi thật sự không phải cảnh sát mà ha ha.”

Tôi nhìn Thái Chí Hào:

- Bác yên tâm, cháu sẽ bảo vệ bác! Tôi nói như chắc chắn.

- Được, bác đã thấy qua thân thủ của cháu, bác tin cháu! Thái Chí Hào hướng tôi gật đầu, sau đó ông cười thật tươi.

Biệt thự nhà họ Thái – 23h15

Tôi không thể ngủ được vì bận suy nghĩ, mọi việc đã nằm ngoài tầm kiểm soát của tôi, tôi cần chuẩn bị sẵn sàng để đối phó, người của PW đang ở tòa nhà đối diện hỗ trợ tôi. Vệ sĩ thay phiên nhau canh gác cho sự an toàn của Thái Chí Hào, giờ đây tôi là chỉ huy trưởng trong đám vệ sĩ này. Có lẽ trong lòng bọn họ không phục tôi vì trông tôi chỉ là một cô gái trẻ mềm yếu. Nhưng do lệnh ông chủ nên họ buộc phải nghe theo.

Một bóng dáng mảnh mai của phụ nữ mở cửa và bước vào căn phòng cách nơi tôi đứng 20m, tôi nhú mi vội bước theo. Bóng người ấy vội đóng cửa phòng. Tôi áp tai lên cửa nghe ngóng:

- Cường...người ta rất nhớ anh! Giọng nữ ồ ồ ồ.

- Khuya rồi em còn tìm anh à? Không sợ lão già phát hiện hay sao? Một giọng nam phóng đảng vang lên kèm theo tiếng hôn.

- Yên tâm, em đã cho ông ta uống thuốc ngủ rồi!

- Tiểu yêu tinh, em thật tâm cơ.

- Vì em quá nhớ anh thôi!

- Nhớ anh hay nhớ cái này hả? Em xem, sờ thử xem em có nhớ nó không?

- Thấy ghét,... um.....um.....

- Em thật mê người....ư.....

Tiếng hôn hít lọt vào tai tôi, tôi cảm nhận mặt mình đang nóng lên, “chết tiệt” tôi lại may mắn thấy được cảnh Thái Húc Cường và mẹ kế của hán Phương Huệ Châu ân ái, hay nói đúng hơn là ngoại tình ah.

- Ah...anh yêu...anh thật tuyệt.....

- Thích không?

- Ừm...ah....um...thích...rất thích.....mạnh một chút nữa....mạnh thêm chút nữa.....um.....

- Tiểu dâm tặc.....

Tôi phải nhanh chân rời khỏi nơi đầy bom mìn này, nếu không máu mũi tôi sẽ cạn. Quá kích thích mà...Tôi có nên học mấy lời thoại này áp dụng với sếp Diệp không nhỉ???

Thái Húc Cường về nhà tôi lại không hay, có thể lúc hắn về tôi đang ở trong căn phòng Thái Chí Hào sắp xếp riêng cho mình. Đến đây tôi chỉ mang theo ba bộ quần áo, tôi sẽ không giặt quần áo ở đây. Ba bộ dơ hết tôi tin mình đã bắt được hung thủ. Tôi tin Diệp Gia Thành.

Sáng ngày thứ hai, tôi ngủ lúc 1h và dậy lúc 5h. 8h Thái Chí Hào vẫn chưa dậy, tôi vào gõ cửa phòng ông ta. Gõ hai lần không thấy ai ra mở cửa, tôi chợt nhớ đến những gì tôi hôm qua mình nghe được, lại thêm kịch bản Thái Chí Hào uống quá liều Estazolam. Tôi phá cửa vào. Thái Chí Hào nằm im trên giường. Tôi chạy nhanh xuống lầu gọi người lên mang ông ấy đến bệnh viện.

Động tĩnh cả một buổi sáng mà con trai cưng và cô vợ nhỏ của ông ta vẫn ôm nhau nằm ngủ, sau khi từ bệnh viện về lấy cho ông Thái một số hồ sơ ông ta cần, tôi tò mò nên lên đến phòng Thái Húc Cường xem xét. Hai người xấu xa này gan to thật mà.

Thái Chí Hào phải nằm viện một tuần để theo dõi, cô vợ nhỏ của ông ta có đến thăm cùng với con trai ông ấy. Khi Thái Húc Cường nhìn thấy tôi mắt hắn lóe sáng “quả là một tên dâm tặc”

- Ba, cô gái này... Thái Húc Cường nhìn Thái Chí Hào.

- À, cô ấy là vệ sĩ mới của ba! Thái Chí Hào nhìn tôi mỉm cười.

- Vệ sĩ? Thái Húc Cường tỏ vẻ ngạc nhiên nhìn tôi.

- Chào cậu chủ! Tôi nhìn hắn gật đầu, nở nụ cười mê ly “Mê chết anh luôn”

Thái Húc Cường nhìn tôi ngây ngẩn cả người, cho hắn nhìn mà không thể chạm vào cho hắn tức chết luôn.

- Đẹp thật.... Thái Húc Cường lẩm bẩm.

Bên cạnh hắn Phương Huệ Châu liếc mắt nhìn hắn rồi liếc sang nhìn tôi, tôi cười cười “Nhìn cái gì? Ai thêm gã đàn ông bại hoại của cô? À, con trai của cô mới đúng.... hai kẻ đáng khinh”

20h biệt thự Thái gia

Tôi theo lệnh Thái Húc Cường về nhà mở két sắt lấy con dấu cho ông ấy, không hiểu vì sao mới gặp chỉ có 3 ngày mà ông ta lại tin tôi như vậy.

Tôi vừa lấy được con dấu định đi ra thì nghe thấy tiếng bước chân lộn xộn. Tôi nhìn xung quanh, quyết định trốn vào tủ quần áo. Tôi mở tủ rồi chui vào và đóng cửa tủ lại.

Bên ngoài bắt đầu có tiếng mở cửa.

- Ah...Tiểu yêu tinh, em vội thế sao? Là tiếng nói của Thái Húc Cường.

- Ừm...Húc Cường...người ta thật muốn.... Là tiếng của Phương Huệ Châu

Tôi nghe thấy âm thanh cởi quần, áo và âm thanh quần áo bị vứt rơi xuống đất. Không bao lâu sau tiếng thờ dốc ồ ạt của đàn ông pha lẫn tiếng rên rỉ của phụ nữ vang lên trong phòng. Qua kẽ tủ tôi thấy được hai thân thể không mặc gì đang quấn nhau trên giường:

- Anh dám đưa em vào phòng lão già ư? Phương Huệ Châu ôm cổ Thái Húc Cường.

- Em sợ? Anh mới không sợ! Chẳng phải anh đang cùng vợ ông ta lăn qua lăn lại trên giường hay sao? Thái Húc Cường đưa tay véo lên ngực Phương Huệ Châu một cái.

- Ah... Đồ xấu xa này! Phương Huệ Châu nũng nịu.

Tôi ôm tim, hít thở sâu để trấn áp tinh thần đang căng thẳng của mình. Nhưng vẫn không bỏ được tính tò mò, lúc này đầu óc đen tối tôi muốn xem người ta vẫn động của tôi lại gào thét. Tôi đẩy khe cửa tủ ra thêm một tí.

Thái Húc Cường ôm lấy Phương Huệ Châu liên tục vuốt ve, hôn hít. Sau đó hắn nâng mông Phương Huệ Châu lên “Oa, mình nhìn cái gì vậy không biết” Tôi nhắm mắt lại khi thấy “em trai” cậu chủ Thái.

- Ừm... Húc Cường!!! Âm thanh thoải mái của Phương Huệ Châu rên lên.

- Mở mắt ra xem anh như thế nào yêu em! Thái Húc Cường âm lãnh.

- A...sâu quá... Phương Huệ Châu rên lên thống khổ.

- Anh muốn già nát em....um.... Thái Húc Cường không kìm được rên lên.

- Đứng...dừng lại...Húc Cường...em chịu không nổi ah... Phương Huệ Châu đau đớn nắm lấy bả vai Thái Húc Cường.

Tôi vuốt mồ hôi, quá mức kích thích và thô bạo.

- Ái Thi..... Ái Thi.... Thái Húc Cường đột nhiên gọi tên tôi.

Mẹ nó, tôi muốn tung cửa tủ ra nắm đầu cái tên súc sinh bên ngoài đánh cho một trận, rút súng ra nã đạn vào đầu hắn. Dám...dám có ý...với tôi.... ahhhh tôi muốn gọi điện cho Diệp Gia Thành đến cho hắn ăn vài phát súng quá....

Bạn đang đọc truyện *Ba Bé Bi Là Nam Chính Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

Một người đang tỏa sức nóng phùng phùng muốn giết người nhưng lại không thể giết, chỉ có thể ngậm tức nghiền răng ngồi im trong tủ áo. Nhiệt độ trên người tôi tăng đột biến, tôi cảm giác mình biến thành một cây nhiệt kế, nóng xì khói, bóng đèn báo hiệu nhiệt độ quá cao, tôi sẽ vỡ mất thôi.... Tôi bắt giác tưởng tượng giạt mình mới thấy trong miệng mình ngậm một miếng vải “phi...phi...vải áo....ây”

Một kẻ đang nằm trên giường rên ư ư ah ah....như một con rắn đang vặn vẹo, trông có vẻ rất hưng phấn cứ quần lấy kẻ đang ở trên người mình.

Còn kẻ cuối cùng có mặt trong căn phòng này thì đang nằm trên người cái kẻ đang vặn vẹo kia. Cái tên Thái Húc Cường này như uống phải thuốc kích dục không ngừng ra sức đẩy mạnh. Một kẻ vận động hết công sức, một kẻ mở chân đón nhận. Hai con người quần nhau hơn 30 phút, tôi nấp trong tủ không vận động mà mồ hôi tuôn như mưa.

Một lúc sau mẹ ghẻ, con chồng cuối cùng cũng chịu buông nhau ra.

“Có chịu để tôi ra ngoài không chứ? Hai người ư ư ah ah...xong rồi thì cuốn gói đi chứ! Còn lăn ra ôm nhau tâm sự nữa.....ahhhhhh” Tôi lên nhìn qua khe cửa thấy Thái Húc Cường và Phương Huệ Châu đã ngã người ra giường, đã thế còn ôm nhau vuốt ve, máu nóng của tôi lại nổi lên nữa rồi. “Này giờ ngập gần chết, đồ mồ hôi muốn khô người quất queo, nóng nực sinh lửa có biết không hả???”

“Hai người mà còn không buông nhau ra thì dính nhau cả đời luôn nhé!!!”

Trong lúc tôi đang tức mình sinh khí thì bên ngoài giọng nói Phương Huệ Châu vang lên.

- Cường, anh đang nghĩ gì thế?

- Cường...em gọi anh, anh không nghe thấy sao? Giọng Phương Huệ Châu vang lên có vẻ tức giận.

- À...em nói gì? Thái Húc Cường quay sang ôm Phương Huệ Châu vào lòng.

- Lúc này anh gọi tên cô gái khác có đúng không? Có lẽ lúc này trong cao trào ư ah nên Phương Huệ Châu không nói, giờ ả nhìn Thái Húc Cường bằng ánh mắt đầy tức giận.

- Cô gái nào? Em nghe lầm đó thôi! Thái Húc Cường bật dậy mặc quần áo vào.

- Anh nói dối! Phương Huệ Châu hét lên ngồi dậy vỗ lấy cái gối bên cạnh nện vào người Thái Húc Cường.

- Nói dối thì sao? Thái Húc Cường lớn tiếng.

- Thái Húc Cường, anh định rũ bỏ tôi sao? Anh đừng có mơ! Phương Huệ Châu dùng một ngón tay chỉ thẳng vào mặt Thái Húc Cường.

- Cô đừng tưởng lên giường với tôi thì có thể nắm tôi trong tay, trên danh nghĩa cô là mẹ kế của tôi! Chẳng qua lão già không thể đáp ứng được cái nhu cầu quá lớn trong cơ thể trẻ đẹp của cô..... Thái Húc Cường dừng lại, dùng con mắt dâm ô nhìn từ trên xuống dưới cơ thể trẻ đẹp của Phương Huệ Châu rồi nói tiếp:

- .... phạm làm con tôi giúp ông ấy thôi! ha ha ha..... món ăn ngon ngay trước mắt mà không ăn sẽ rất phí! Thái Húc Cường cười to.

- Thái...Húc...Cường.... Phương Huệ Châu gằn từng tiếng.

- Chẳng phải cô rất thích đó sao? Mỗi lần chúng ta gặp nhau không làm cái việc dính chặt lấy nhau đó thì còn có thể làm được gì? Cô nói đi, mẹ kế? Thái Húc Cường nhếch mép, ngồi xuống sofa.

- Anh nói yêu tôi kia mà? Phương Huệ Châu giữ lấy chân đang bao cơ thể mình.

- Yêu? Ha ha...cô đừng có ngây thơ quá! Cô cũng 26 tuổi rồi chứ đâu phải con gái 16! Thiếu gì phụ nữ, tôi sao lại có thể đi yêu mẹ kế của mình? Thái

Húc Cường châm một liều thuốc rít một hơi, thông thả phả ra khói.

- Đồ khốn nạn! Phương Huệ Châu siết chặt lấy ga giường, miệng lẩm bẩm.

- Tôi chỉ vì giải tỏa những lúc thèm khát thôi, còn cô không phải muốn được ở dưới thân người đàn ông vừa trẻ, vừa khỏe như tôi, để tôi cho cô nhiều sung sướng hay sao? Thái Húc Cường liếc nhìn Phương Huệ Châu.

- Thì ra anh chỉ lợi dụng tôi nói tốt với ba anh! Phương Huệ Châu nhìn Thái Húc Cường vẻ mặt đầy sự suy sụp.

- Hừ...bây giờ thì không cần nữa! Thái Húc Cường đứng lên mở cửa chuẩn bị bước ra ngoài thì Phương Huệ Châu chột lên tiếng.

- Thái Húc Cường, có phải anh vì con nhỏ vệ sĩ mới đến?

- Ha ha...vì ai không quan trọng, chúng ta cũng kết thúc từ hôm nay! Sau khi tôi được thừa kế hết gia sản của ông già, tôi sẽ cho cô một số tiền. Cứ xem như trả công cho cô 2 năm qua đã phục vụ cho nhu cầu của tôi thật tốt đi! - Tôi nghe được tiếng Thái Húc Cường từ cửa nói với vào.

- Đồ hèn hạ! Giọng căm phẫn của Phương Huệ Châu vang lên.

- Đúng, tôi hèn hạ, tôi khốn nạn...nhưng hai năm qua chẳng phải cô vẫn cam tâm, tình nguyện nằm dưới thân tôi để mặc tôi chà đạp cô hay sao? Giọng nói bỉ ổi của Thái Húc Cường vào tai tôi “Thật là một gã đàn ông đốn mạt”

- Đã thế anh đừng trách tôi vô tình! Phương Huệ Châu đặng đặng sát khí.

- Vô tình? Ha ha...Phương Huệ Châu tôi nói cho cô biết, khi tôi bước ra khỏi cánh cửa này ngày hôm nay thì cô nên tự giữ cái mạng của mình, nếu cô dám làm gì bất lợi đối với tôi...tôi hứa sẽ để cô chết một cách dã man nhất! Thái Húc Cường đánh giọng.

- Mày là thằng khốn nạn! Phương Huệ Châu mặc kệ trên người không có y phục vội chạy xuống giường.

“Chát...” một âm thanh tát tay vang lên “Phương Huệ Châu đánh Thái Húc Cường, cô ta gan thật?”

- Mẹ kè, cái tát mẹ vừa tát tôi là tôi trả hết ơn nghĩa trong hai năm qua cho mẹ. Lần sau sẽ không tát được dễ dàng nữa đâu! Thái Húc Cường nghiêng răng đầy Phương Huệ Châu vào trong phòng, cô ta lão đảo ngã xuống.

- Thái Húc Cường.... .... Phương Huệ Châu gào thét nhìn theo bóng dáng Thái Húc Cường trong nỗi tuyệt vọng.

Thật là căm phẫn mà, hai năm ân ái mặn nồng vậy mà chỉ trong ít phút lại có thể trở mặt thành thù như thế. Chỉ ít Thái Húc Cường còn cho Phương Huệ Châu một đường lui đã là có tình có nghĩa lắm rồi. Với tính cách của hắn giết người diệt khẩu cũng chỉ là một chuyện nhỏ. Tôi định thần lại, nhìn thấy Phương Huệ Châu khóc mà mũi lòng quá. Đều là phận con gái như nhau, chị ta còn trẻ như thế mà phải truân chuyên, bạc phận rồi. Nếu chịu yên ổn bên cạnh Thái Chí Hào không phải tốt hơn sao?

Nhưng nói đi thì cũng phải nói lại, một cô gái 24 tuổi phải lấy một ông chồng già sắp gần đất xa trời đối với cô ấy là điều tàn nhẫn đến cỡ nào kia chứ? Phương Huệ Châu đã chịu đựng suốt 2 năm, nhìn thấy Thái Húc Cường trẻ tuổi lại “có tình” với mình nên nhất thời bị hắn ta dụ dỗ mới ra nông nổi như hôm nay.

Người ta thường nói “phận gái 12 bến nước, biết bến nào trong, biết sông nào đục”. Phương Huệ Châu kém may mắn nên đành chấp nhận số phận thôi, “trong nhờ, đục chịu”.

Phương Huệ Châu rất đau khổ, chị ta khóc nức từng tiếng rồi đột nhiên ngất đi.

“Bị Thái Húc Cường hạ độc sao?” “Bị hạ độc trước đó? Từ lúc vào căn phòng này chị ta đâu có ăn uống gì, vào là ư ah liền mà!” “Hay là.....”

“... ....Tình trùng của Thái Húc Cường có độc?” “Thái Húc Cường nuôi cỏ độc trong cơ thể à?” Nghe như trong phim mà cũng có khả năng lắm nha. Tôi còn xuyên từ TK 21 đến TK 22 được nữa là....

“Ăn” phải một lượng lớn “độc trùng như vậy không chết mới là lạ...không được, mình không thể thấy chết mà không cứu...”

Vừa nghĩ đến tôi vội tung cửa tú lao ra, tôi chạy đến bên cạnh Phương Huệ Châu “Cơ thể đẹp thật...hèn gì tên họ Thái đó chịu ư ư ah ah...” Tôi đưa tay sờ lên mạch cổ “Vẫn còn đập mà”

Tôi lại đưa tay lên mũi “Vẫn còn thở mà, chỉ là ngất đi thôi” “VẬY mà mình lại nghĩ.... Lô Ái Thi ơi,....mày quả là tự biên tự diễn đến rồ rồ”

Nếu Phương Huệ Châu chỉ là ngất đi thì tôi nên nhanh chóng rời khỏi đây đến bệnh viện đưa con dấu cho Thái Chí Hào. Tôi lấy chăn phủ lên người Phương Huệ Châu, sau đó ôm cô ta đặt lên giường...rời khỏi Thái gia.

Tòa cao ốc đối diện biệt thự Thái Chí Hào, khoảng 40 phút trước

- Bật camera lên đi! Diệp Gia Thành nhìn Chu Trí – thành viên mới thuộc phân khu Kỹ Thuật thông tin.

- Vâng, thưa sếp! Chu Trí gạt đầu rồi nhanh nhẹn bật kết nối camera mà họ đã lên vào Thái gia cài sẵn chờ hung thủ xuất hiện.
- Ah.... Diêu Khúc Lan đỏ mặt quay lưng đi khi nhìn camera thứ 6.
- Wow, Gia Thành nhìn, mau nhìn camera thứ 6 đi! Kỷ Ngự Trình hưng phấn.

Diệp Gia Thành đưa mắt sang camera thứ 6. Một màn ướt át diễn ra trên màn hình.

- Gia Thành, có khăn tay không? Giúp tôi lau máu mũi đi! Kỷ Ngự Trình nhìn màn hình camera theo dõi bụm mũi.
- Cậu vẫn còn là xử nam à? Mặt đỏ như ớt khi ấy! Mạch Chi Đình nhìn Kỷ Ngự Trình nhếch mép cười.
- Ai nói? Em là cao thủ tình trường đấy! Kỷ Ngự Trình thoáng bối rối hô lớn che giấu sự lúng túng.
- Thật kích thích!!! Hoắc Thiếu Khâm vuốt mũi.

Diệp Gia Thành nhìn màn hình vi tính trước mắt, mãi đẹp khê cau, hai tay hấn khoanh lại đứng im tiếp tục theo dõi, sau một phút vẫn là cảnh một nam một nữ quấn lấy nhau, nam ra sức đẩy hông, nữ ra sức vòng chân lên eo người nam uốn éo. Diệp Gia Thành bỏ tay vào túi quần, về chán ghét, hấn dò tìm mắt đi đến sofa ngồi xuống lấy văn kiện xem.

- Lão đại! Anh mắc cỡ à? Xử nam thì nên xem để học hỏi kinh nghiệm nha, năm ba năm nữa anh cưới chị dâu còn sử dụng...hí hí... Kỷ Ngự Trình cười bỉ ổi.

Diệp Gia Thành liếc mắt nhìn cái người nhiều chuyện, không biết mà lớn tiếng một cái rồi quay đầu nhìn tập văn kiện trên tay. “Xử nam? Hấn đã sớm mất danh hiệu vàng này rồi” Cái tên ngu ngốc này không biết đây thôi! Ngày nào Lô Ái Thi không khóc mà cầu xin hấn chứ? Nói kinh nghiệm Diệp Gia Thành hấn không có thì ai có đây? Chẳng lẽ là Kỷ Ngự Trình hấn à? Hừ.... Sếp Diệp giận dữ vì không phản bác được anh em tốt của mình, khép văn kiện lại sau đó đi đến tiếp tục theo dõi camera.

Trên màn hình sau 30 phút hai cái nam, nữ vẫn quấn lấy nhau. Đem tất cả thu hết vào tầm mắt, từ phòng ngủ Thái Chí Hào, phòng Thái Húc Cường cho tới nhà bếp, đại sảnh, phòng khách, sân thượng, vườn hoa....không bỏ sót góc ngách nào. Diệp Gia Thành dừng lại ở phòng Thái Chí Hào – căn phòng có người duy nhất vào lúc này. Tầm mắt hấn rơi vào tủ quần áo ở trong phòng, đối diện giường ngủ một khoảng 10m, căn phòng rất to. Tủ quần áo không đóng chặt, có một khe hở, để lộ một con mắt “Có người trong tù đó!” – Diệp Gia Thành hí mắt, mỉm cười khê.

- Có người nấp trong tủ quần áo! Diệp Gia Thành lên tiếng, giọng trầm lãnh.
- Hung thủ ư? Kỷ ngự Trình sốt sắng.

Tất cả đều vây quanh camera thứ 6 xem thật kỹ. Quả thật bên trong tủ áo có người, tinh mắt và cẩn thận mới có thể thấy qua camera. Sếp Diệp quả là cao tay ần.

- Đây chắc là con trai Thái Húc Cường! Mạch Chi Đình dậm chiêu lên tiếng.
- Hấn mang người tình vào phòng cha hấn.... Tần Tuyết nhỏ giọng.
- Thật ghê tởm! Hứa Yên lắc đầu.

Diệp Gia Thành cầm ly nước từ tay Diêu Khúc Lan, anh gạt đầu cảm ơn chưa kịp uống thì nghe từ trong máy vi tính phát ra tiếng kêu đầy tình thú của Thái Húc Cường “Ái Thi....Ái Thi....”. Phút chốc như sét đánh xuống đầu, ly nước trên tay sếp Diệp vỡ tan nát. Mọi người mấy chục cặp mắt quay lưng lại nhìn sếp Diệp.

- Anh Thành, anh có sao không? Nữ chính Diêu Khúc Lan hoảng hốt nắm lấy tay nam chính Diệp Gia Thành.
- Tôi không sao! Diệp Gia Thành vội gạt tay ra.
- Lão đại, sao đột nhiên anh lại bóp vỡ ly nước chứ? Kỷ Ngự Trình tò mò tròn mắt.
- Mọi người không nghe Thái Húc Cường gọi tên ai sao? Sếp Diệp sát khí ngút trời.
- ừ.....à.....ah..... Kỷ Ngự Trình tròn to mắt.
- Ái Thi đang ở nhà họ Thái, rất có thể tên đại thiếu gia này đã gặp và mê mẩn Ái Thi nên..... Tần Tuyết giận dữ.
- Dám có ý đồ xấu với người của PW chúng ta! Hứa Yên nghiêng răng.

Hoắc Thiếu Khâm đôi mắt nheo lại, Diêu Khúc Lan nhìn người đàn ông bên cạnh mình, ánh mắt chứa vẻ nghi ngờ và khó hiểu. “Gia Thành trước đây sẽ không như thế này, Lô Ái Thi chỉ là một thành viên mới thôi mà. Năm nào PW không có thành viên mới đâu chứ, sao anh ấy lại... lại quan tâm cô ta đến thế?” “Anh ấy có vẻ rất tức giận”

Diệp Gia Thành phũ hai tay vào nhau, một cái ly nhỏ không thể làm anh bị thương được. Sếp Diệp lấy tay day day trán, tiếp tục nhìn vào màn hình vi tính. Đoạn đối thoại sau đó của hai nhân vật trong màn hình làm sáng tỏ một số nghi vấn khi này của các thành viên PW.

- Thì ra cô gái này chính là mẹ kế của Thái Húc Cường! Tàn Tuyết chớp mắt nhìn Hứa Yên.

- Quả thật Thái Húc Cường có ý với Ái Thi! Sau khi nghe Phuong Huệ Châu hỏi Thái Húc Cường câu “Thái Húc Cường, có phải anh vì con nhỏ vệ sĩ mới đến?” Mạch Chỉ Đình kết luận.

- Một tên vô sĩ! Kỹ Ngự Trình gương mặt đầy khinh bỉ.

Diệp Gia Thành vẫn yên lặng không nói gì, thật ra trong lòng hắn đang rất loạn, chỉ muốn một phát súng xuyên qua đầu Thái Húc Cường hay cắt hết gân tay gân chân hắn, hoặc giả mang Thái Húc Cường ra đánh một trận rồi dìm hắn xuống nước, thả hắn vào chuồng hổ để hổ phanh thây, xẻ thịt,...khiến hắn muốn sống không được mà muốn chết cũng không xong, dám tư tưởng tới vợ của Diệp Gia Thành này sao? Trực tiếp nói muốn chết có lẽ dễ hơn!

Diệp Gia Thành hai mắt long lên màu đỏ, hắn xoay người đi che giấu tâm trạng hiện tại của mình.

- Ah....Ái Thi kia! Kỹ Ngự Trình hô lên.

- Thì ra người ở trong tủ quần áo là Ái Thi! Diêu Khúc Lan dịu dàng, môi khẽ nhếch.

Diệp Gia Thành xoay người nhìn cô gái có vẻ ngốc nghếch đang sờ tới sờ lui trên người vợ của Thái Chí Hào. “Thì ra là em ấy!”

“Vậy em ấy đã nghe hết tất cả? Em ấy sẽ nghĩ sao? Chắc rất tức giận đây!” Sếp Diệp trong đầu ảo tưởng đủ loại phản ứng của Lô Ái Thi nghe mà không thể chui ra tính sở chắc rất ức chế!

“Không sao, anh sẽ giúp em xử lý kẻ khốn nạn ấy!”

Bạn đang đọc truyện *Ba Bé Bi Là Nam Chính Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32

Bệnh viện

Sau khi lấy được con dấu, tôi đến bệnh viện đưa nó cho Thái Chí Hào.

- Bác Thái, cháu có một việc không biết có nên nói cho Bác biết hay không? Tôi ấp úng.

Tôi nhất định sẽ không để Thái Chí Hào bị giết chết, qua mấy ngày ở chung với Bác ấy tôi nhận ra được Bác là người khá tốt. Có thể Thái Chí Hào nghiêm khắc với con mình, ít quan tâm đến cô vợ trẻ nhưng ít ra ông ấy không làm gì sai. Làm ăn không phi pháp, cũng không trốn thuế Nhà nước.

- Có việc gì cháu nói đi! Thái Chí Hào mỉm cười nhìn tôi.

- Bác có bệnh tim không? Tôi thò thè.

- Không! Thái Chí Hào lắc đầu.

- Cao huyết áp? Tôi cần xác định, nhờ làm Bác ấy lên tầng xông chết thì sao.

- Không có! Thái Chí Hào nhìn tôi cười.

- Vậy là tốt rồi...tốt thật đấy...Tôi gạt đầu lẩm bầm.

- Cháu có gì cứ nói ra đi! Thái Chí Hào vẫy tay, có ý bảo tôi ngồi xuống ghế.

- Bác Thái, khi này về nhà cháu....cháu bắt gặp con trai Bác....ý cháu là thiếu gia....cậu ấy.... Tôi ấp úng, đưa mắt nhìn Thái Chí Hào.

- Con trai Bác? Nó làm sao? Thái Chí Hào nhìn tôi với ánh mắt chờ đợi.

- Cậu ta cùng...cùng...vợ Bác....đang....Tôi cố tình không nói rõ. Chắc ông ấy là người thông minh lẫn lộn trên thương trường nhiều năm cũng hiểu những gì tôi ám chỉ.

- Khốn kiếp! Thái Chí Hào cắn răng.

- Bác Thái!!! Tôi đỡ ông ta ngồi dậy.

“Không có bị lên tăng xông, không giống như tình tiết trong phim nhì. Không phải mấy người già hay bị cao huyết áp sao?”

Thú thật với Thái Chí Hào tôi không phải là cảnh sát hay xã hội đen mà là người của PW, Thái Chí Hào rất vui, khi ấy ông nhìn tôi thật hưng phấn “PW? Cháu là người PW? Trời ạ, tổ chức cấp cao thế giới về xóa bỏ mọi thành phần tội phạm nguy hiểm mà các nước khó bắt được!”

Theo kế hoạch, tôi kể hết mọi việc cho Thái Chí Hào nghe, yêu cầu ông phối hợp với cảnh sát trong nước và PW để bắt tên tội phạm “giết người hàng loạt”. Thái Chí Hào rất vui mừng hợp tác với chúng tôi.

- Bác Thái, hung thủ chuyên án “giết người hàng loạt” mà chúng cháu đang truy lùng không đơn giản trong ngày hôm đó vào xe uy hiếp chủ! Tôi nghiêm túc nhìn Thái Chí Hào.

- Ý cháu là.... Thái Chí Hào nhìn tôi.

- Bác Thái, dựa vào số người hung thủ đã giết chết, chúng cháu phán đoán hung thủ là một sát thủ. Vì thế cháu tin có người muốn giết Bác! Tên hung thủ tìm Bác là muốn ra tay với Bác! Tôi khoanh tay đứng nhìn thái Chí Hào đang đắm chiêu trên giường bệnh.

Thái Chí Hào có vẻ sợ hãi, mở to mắt nhìn tôi.

- Vì vậy, Bác Thái! Để đảm bảo an toàn cho Bác chúng cháu rất mong sự phối hợp từ Bác! Tôi trình trọng lên tiếng.

- Được! Thái Chí Hào không chút do dự liền đồng ý với tôi.

Tôi hài lòng mỉm cười, sau đó rút điện thoại trong túi ra gọi cho sếp Diệp.

- *Alo, sếp Diệp! Ông Thái đã đồng ý hợp tác với chúng ta!*

- *Được, để không rút dây động rừng chúng ta sẽ không cử nhiều người sang bảo vệ ông ta. Một mình em dưới danh nghĩa vệ sĩ ông ấy nhất định phải cẩn thận. Có thay đổi gì tôi sẽ báo cho em biết!*

- *Vâng, tôi biết rồi ạ!*

Tôi cúp máy quay sang Thái Chí Hào.

- Bác Thái, cháu sẽ bảo vệ Bác!

- Uhm! Thái Chí Hào nở nụ cười.

Giả như ở thế giới này tôi có một người cha ấm áp như thế thì hay biết mấy, hoặc có một người mẹ ôn nhu. Thái Húc Cường có cha mà không biết quý trọng.

21h7’

Tôi nhận được chỉ thị mới của sếp Diệp, hung thủ Lưu Á Đường đang lảng vảng xung quanh bệnh viện nên thay đổi kế hoạch. Sếp Diệp sợ một mình tôi đối phó không lại tên hung thủ lợi hại ấy.

Kế hoạch được triển khai thế này.

Thái Chí Hào sẽ giả làm một bệnh nhân cần chuyển viện để rời khỏi bệnh viện này đến nơi có cảnh sát chờ sẵn nhằm bảo vệ ông ta. PW sẽ cử Kỳ Ngự Trình vào giả làm Thái Chí Hào, Tôi sẽ đi theo giả dạng bác sĩ cùng 'Thái Chí Hào' lên xe.

Nếu Thuận lợi chúng tôi sẽ an toàn đưa Thái Chí Hào đến cho cảnh sát bảo vệ, nếu hung thủ phát hiện Kỳ Ngự Trình giả mạo Thái Chí Hào sếp Diệp sẽ ra tay với hắn ngay khi hắn ra khỏi bệnh viện, tránh làm hại người vô tội.

21h32’

Kỳ Ngự Trình, Hứa Yên, Tần Tuyết đến bệnh viện. Mọi việc đã được sắp đặt đầu vào đó. Kỳ Ngự Trình giả dạng Thái Chí Hào, Tần Tuyết và Hứa Yên vào vai y tá. Tôi cũng khoác chiếc áo trắng giả dạng làm bác sĩ. Vì Lưu Á Đường đã gặp qua tôi nên tôi dùng khẩu trang y tế che mặt mình lại.

Chờ Kỳ Ngự Trình lên băng ca, chúng tôi nhanh chóng đẩy băng ca vào thang máy, thang máy chưa kịp khép lại thì tôi đã thấy Lưu Á Đường xẹt qua. Tôi dùng mắt ra hiệu cho Tần Tuyết và Hứa Yên, ám chỉ Lưu Á Đường chính là mục tiêu.

Đẩy “Thái Chí Hào” ra xe cứu thương, hành động nhanh chóng và vội vàng, xe cứu thương đã chờ sẵn. Tài xế là Hoắc Thiếu Khâm, xe vừa lăn bánh thì tôi cũng thấy Lưu Á Đường đang lao về phía chúng tôi.

- Hoắc Thiếu Khâm, chạy nhanh lên! Tôi giục kẻ đang lái xe phía trước.

- Được! Hoắc Thiếu Khâm tăng tốc.

- Hấn chạy rất nhanh! Tần Tuyết sững sốt khi nhìn ra phía sau.

“Điều đó là lẽ đương nhiên. Luru Á Đường có siêu năng lực kia mà” Xe ra khỏi bệnh viện, hòa vào dòng xe cộ tấp nập. Tôi đưa tay lên nhìn đồng hồ “22h8 phút”.

Quá sớm, xe trên đường còn rất đông. Điều này vừa gây khó khăn vừa gây thuận lợi cho chúng tôi. Cái khó là xe đông không thể tăng tốc, khó luồn lách khiến tốc độ chúng tôi chậm lại, hành trình trễ hơn làm hung thủ dễ xác định phương hướng.

Còn thuận lợi là xe đông hung thủ cũng gặp khó như chúng tôi, khó luồn lách. Nhưng nếu hấn là tay moto chuyên nghiệp thì sẽ khác! Mọi chuyện xảy ra quá khác với tình tiết trong truyện, tôi không xác định được.

Chúng tôi nhanh chóng rẽ vào đường tắt, một chiếc Ambulance tương tự chờ sẵn bên vệ đường chạy ra thay thế xe chúng tôi tiếp tục đi thẳng. Hành trình rất thuận lợi, đã đánh lừa được Luru Á Đường. Cùng thời điểm Luru Á Đường đuổi theo chúng tôi thì Thái Chí Hào thật sự đã được di chuyển theo hướng ngược lại rồi.

Thật ra lúc Luru Á Đường vào phòng Thái Chí Hào đang nằm thì không thấy ông ta đâu hấn cứ tưởng Thái Chí Hào đã bị chuyển đi. Tôi đã gọi điện báo cho Thái Húc Cường biết Thái Chí Hào được chuyển đến bệnh viện lớn hơn, điều này làm Thái Húc Cường gọi cho hung thủ, báo cho hấn biết. Bọn họ rơi vào bẫy chúng tôi đã giăng sẵn.

Phân cách tuyến...

Luru Á Đường lên ga, vượt qua mặt chiếc xe cứu thương phía trước, hấn dùng moto chặn ngang đầu xe.

- Tắt cả xuống xe! Luru Á Đường hét lên.

Một khoảng im lặng, một người đàn ông khoát một chiếc áo trắng bước xuống xe.

- Anh là bác sĩ? Luru Á Đường nhìn người đàn ông cao hơn mình, to hơn mình, trên mặt mang khẩu trang y tế nhưng hấn vẫn cảm nhận được khí thế bức người tỏa ra khi người đàn ông ấy bước xuống và đi về phía hấn.

- Đúng! Một chữ ngắn gọn, lạnh lùng, mạnh mẽ và dứt khoát thoát ra từ miệng người đàn ông.

- Chỉ một mình anh trên xe? Luru Á Đường nhún mui.

- Đúng! Chỉ mình tôi! Lần này người đàn ông nói nhiều hơn ba chữ. Nghe ra được tông giọng trầm ấm

- Chết tiệt! Luru Á Đường rủa thầm, bóp cò nã đạn về phía người đàn ông.

Người đàn ông nhanh nhẹn né tránh viên đạn vừa bay ra khỏi nòng súng của Luru Á Đường, nhanh như chớp móc súng được giấu sau lưng nã đạn trả lại hấn. Luru Á Đường phóng khỏi xe lăn một vòng. Dù hấn nhanh nhẹn nhưng vẫn bị trúng đạn ở cánh tay trái. Hấn ôm vai, biết mình bị tính kế và đặc biệt là người đàn ông trước mặt hấn có thể dễ dàng né tránh được đạn ở cự li gần như thế và khiến hấn trúng đạn...người đàn ông này tuyệt đối là một kẻ khó chơi! “Tốc độ của mình đã nhanh, hấn còn nhanh hơn mình!” Luru Á Đường nghĩ thầm.

Mặc vết thương đang rỉ máu, Luru Á Đường cầm súng liên tục nã đạn về phía người đàn ông nọ. Chỉ thấy người đàn ông ấy nhanh nhẹn né tránh, rồi ăn miếng trả miếng với hấn. Quá nguy hiểm, hấn hoàn toàn không tạo được sự uy hiếp đối với gã đàn ông ấy. Ngược lại hấn luôn phải chật vật né tránh đường đạn của người kia.

“Chỉ còn cách dùng hết sức lực còn lại của mình điều khiển siêu năng lực thoát khỏi gã đàn ông khó nuốt này mà thôi!”

Nghĩ là làm, Luru Á Đường nhanh chân chạy đi.

Người đàn ông nhìn Luru Á Đường vụt mất trước mắt mình một cách nhanh chóng hấn không hoảng, không giơ súng bắn loạn, cũng không đuổi theo. Vì việc này không có gì khiến hấn phải hoảng loạn, vì hấn biết bắn cũng không trúng mà còn tốn đạn, vì hấn biết mình đuổi không kịp...đó là siêu năng lực!

Khẽ chớp đôi mắt đẹp, gã đàn ông “khó chơi” cất súng, bước lên xe lái xe đi tiếp.

Phòng cảnh sát tỉnh Calisot

Thái Chí Hào đã được đưa đến cho cảnh sát bảo vệ, tôi cùng các thành viên PW cũng đến đây. Cách đây ít phút sếp Diệp gọi điện nói rất có thể hung thủ đã gọi điện cho Thái Húc Cường vì nhiệm vụ đã thất bại. Yêu cầu cảnh sát truy lùng hấn vì tội dùng súng cố ý chặn xe cứu thương giết người.

20 phút sau sếp Diệp đến

Mọi người nghiêm túc chờ chỉ thị của sếp Diệp.

- Ông Thái, chào ông! Hy vọng ông nói cho tôi biết tất cả bất động sản trong tỉnh thuộc quyền sở hữu của ông! Có bao nhiêu và địa chỉ là ở đâu? Diệp Gia Thành nhìn Thái Chí Hào.

Thái Chí Hào nhìn người đàn ông khí thế bức người, lạnh lùng mà đẹp trai trước mắt mấy giây rồi chợt tỉnh.

- Được,...tôi có 7 căn biệt thự trong tỉnh! ... ..

Sau khi nắm bắt địa chỉ bất động sản của Thái Chí Hào, sếp Diệp yêu cầu cảnh sát điều tra xem Lưu Á Đường có trốn trong những ngôi biệt thự đó hay không.

Không giới thiệu tên, không nói rõ chức vụ. Diệp Gia Thành chỉ dùng khí thế ra trận. Đây hẳn là lý do mọi người chỉ nghe danh mà không biết mặt sếp tổng của PW. Tôi nhìn sếp Diệp đẹp trai ngồi ngồi, xung quanh anh như tỏa hào quang, lần đầu tôi thấy anh phá án..."Ồi, ngất ngây con tim"

Tôi chỉ muốn chụp lấy vai Thái Chí Hào lắc lắc "Bác Thái, Bác nhìn đi...nhìn đi....anh ấy là chồng của con, chồng con đấy!!! Có đẹp trai không? Quá đẹp! Có khí thế không? Quá khí thế"

Đáng tiếc, điều đó là không thể, mà tôi chỉ có thể đứng đây im lặng nhìn anh, hai mắt trái tim liên tục bay ra, một trái rồi hai trái, hai trái rồi bốn trái...bay khắp nơi. Tôi sắp ngất. Trái tim trong trống thor ngực của tôi bay đầy trời, chúng vỗ cánh hát vang "Diệp Gia Thành, em yêu anh!" "Diệp Gia Thành, anh làm em chết mất thôi" "Diệp Gia Thành, thần tượng của lòng em!!!"

- Khụ....khụ.....e hèm!

Một tiếng ho sau đó là một tiếng tăng hắng vang lên cắt đứt ảo tưởng của tôi. Tôi định thần lại, hóa ra là sếp Diệp mới ho ah! Diệp Gia Thành xoay người bước ra ngoài. Tần Tuyết bên cạnh kéo áo tôi:

- Tôi biết cô đã ham mê sắc đẹp của sếp Diệp từ lâu nhưng đừng thể hiện trắng trợn như vậy chứ!

- Tôi... Tôi á khẩu.

- Cô không biết lúc này ánh mắt cô nhìn sếp Diệp kinh khủng như thế nào đâu! Hứa Yên nhìn tôi lắc đầu.

- Sao.....như thế nào? Tôi run sợ.

- Như muốn một ngụm nuốt luôn sếp Diệp vậy đó! Tần Tuyết xoa cằm.

- Sai...sai....theo tôi thấy cứ như muốn nhào tới ôm lấy sếp tổng của chúng ta mà hôn tới tấp vào mặt, vào môi...chỉ hận không thể xé hết những thứ vương vấn trên người sếp tổng ra mà thôi! Hứa Yên lắc đầu chặc lưỡi.

- Như vậy có quá bạo không? Tần Tuyết nhìn Hứa Yên.

- Không, đúng với ánh mắt của Lô Á Thi lúc này nha! Hứa Yên khẳng định.

- Em...em....không có mà.... Tôi vội xua tay biện hộ cho mình.

- áy, cô đừng nói lúc này là do cô đói bụng nên tưởng sếp Diệp là cây xúc xích nóng hổi nha! Tần Tuyết nhìn tôi cười đều.

- Không...em.... Tôi bối rối "có cần so sánh như vậy không...thật là.....bậy quá mà....ahhhhh"

Mạch Chi Đình nghe bọn tôi nói cười không ngớt, "cũng may tên Kỷ Ngự Trình Khi này đi theo Diệp Gia Thành rồi".

- Áy, đừng có ngại, tôi đây cũng thích sếp Diệp mà. Sếp ấy trăm người con gái đã có 97 người thích rồi. Tần Tuyết cười.

- 97 sao? Tôi bắt giác mấp máy môi.

- Đúng...biết sao không? Vì 3 người còn lại một là ni cô, một là lesbian, một đã có chồng ha ha ha! Tần Tuyết cười to.

Hứa Yên vỗ vỗ vai tôi:

- Không có gì đáng xấu hổ, chúng tôi đi trước! Cô ở lại bắt mấy trái tim bay lung tung lại nhé ha ha!

Hứa Yên và Tần Tuyết khoát tay nhau đi ra. Mạch Chi Đình nhìn tôi cười:

- Em đừng quan tâm, chị hiểu mà tuổi em còn trẻ, mà dạng đàn ông như Gia Thành, con gái ai mà không thích! Nếu chị trẻ lại 10 tuổi chị cũng theo đuổi Gia Thành ahhh!

- Em.... Tôi hết đường biện hộ chỉ biết nhìn bóng lưng Mạch Chi Đình khuất sau cánh cửa.

Bác Thái nhìn tôi cười nhẹ nhàng.

- Bác ủng hộ cháu ah, cậu ta rất được!

- Bác....tôi thẹn thùng.

Người này giờ vẫn không lên tiếng là Diêu Khúc Lan, chị ta từ này giờ vẫn trầm tĩnh yên lặng theo dõi bỗng lên tiếng:

- Em thích Gia Thành sao? Người như anh ấy ai cũng đem lòng yêu thương... Nữ chính Diêu Khúc Lan nhìn tôi rồi nói tiếp:

- ...nhưng người xứng với anh ấy đếm trên đầu ngón tay thôi.....là rất ít đó..... Chị ta mỉm cười đầy ẩn ý rồi lướt qua tôi bước ra ngoài.

Tôi bấu môi nhìn nữ chính “Nói vậy là có ý gì kia chứ? Ý chị nói tôi đi mà đòi đeo chân hạc hay cóc ghè mà đòi ăn thịt thiên nga chứ gì?”

“Đáng tiếc, con cóc là tôi đây răng bén quá nên quật con thiên nga của chị xuống đất vật nó không còn cọng lông nào, sau đó ăn sạch nó rồi!”

“Chị biết cũng đã quá muộn, con thiên nga trong trắng của chị đã không còn nữa. Nó đã thành con cóc đực của tôi rồi!!! Ahaha!!!”

“Chớ đến gần con cóc đực nhà tôi, cóc có độc đấy. Cần thận chạm vào nó phun mủ tàn phai nhan sắc ah!”

Tóm lại con thiên nga trắng trong bay giữa bầu trời của chị đã chính thức bị tôi bắn hạ... từ nay nó là của tôi nga... Chị nên về với con diều hâu – Trần Ngạn Quân của chị đi là vừa!

Tôi vừa ra khỏi phòng Thái Chí Hào thì tin nhắn của sếp Diệp tới.

Honey: “Anh biết mình làm em say mê quên cả lối về nhưng bà xã à nhiều người như thế mà em lại...”

Tôi: “Ai kêu ông xã quyền rũ làm chi...”

Honey: “Em muốn ăn lẩu sao? Vậy tối nay....”

Tôi: “Không....em nhất thời mê đắm thôi” Tôi biện hộ.

Honey: “Đừng dối lòng, anh biết hết!!!”

Tôi: “Đồ cóc đực khó ưa!” gửi một tin, cắt điện thoại vào túi luôn, không thèm trả lời nữa, không quan tâm luôn.

Diệp Gia Thành

“Ai là cóc hả? Dám nói tôi là cóc? Tối nay em chết với tôi!” “Tôi là thiên nga có biết không hả?”

Xem ra Lô Ái Thi cần cho con thiên nga nào đó biết rõ quá trình hóa cóc của hân như thế nào rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ba Bé Bi Là Nam Chính Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Có một chuyện rất kỳ lạ, theo cốt truyện lẽ ra Thái Chí Hào đã uống một lượng lớn Estazolam ít nhất cũng phải bị rối loạn cảm xúc, hành vi hay gặp ảo giác chứ! Thái Chí Hào ngược lại trông có vẻ bình thường, ông ta chỉ bị ngất vì sức khỏe yếu kém mà thôi.

Tôi ngồi trên ban công tầng ba khu quân sự Calisot và đang suy nghĩ về vụ án “giết người liên hoàn”. Hiện tại sếp Diệp đã cho người điều tra xem Lưu Á Đường có trốn trong các ngôi biệt thự của Thái gia không, Diệp Gia Thành nghi ngờ Thái Húc Cường đang bao che cho hung thủ. Nếu hung thủ thật sự trốn trong số những biệt thự của Thái gia thì chúng tôi sẽ tiến hành truy bắt.

Ở đây hay có người qua lại khiến tôi khó lòng tập trung mà suy nghĩ, tôi rời khỏi tầng ba tiến thẳng lên sân thượng, vừa lên sân thượng tôi đã nhìn thấy cảnh tượng mỹ nam đang lìm dìm đôi mắt mơ màng, mỹ nam mặc quân phục PW, dường như vẫn chưa hay biết tôi đang tiến lại gần. Sợ quấy rầy mỹ nam nên tôi quay đầu định rời khỏi, mỹ nam phía sau chợt lên tiếng.

- Chị dâu!

Tôi không hiểu “Chắc...đang mơ” tôi vẫn bước xuống tới bậc thang thứ ba thì tiếng nói lại vang lên lần nữa.

- Chị dâu, có thể lên đây nói chuyện một chút không? Giọng nói cười cợt, phóng khoáng vang lên.

- Sếp Kỷ, anh đang nằm mơ hả? Tôi quay người chạy lại trước mặt Kỷ Ngự Trình quơ quơ tay trước mắt anh ta.

- Không! Tôi vẫn chưa ngủ! Kỳ Ngự Trình mở mắt nhìn tôi.
- Sếp Kỳ, sao anh gọi chị dâu vậy? Tôi mở to mắt tò mò nhìn Kỳ Ngự Trình.
- Vì tôi thấy quan hệ của em và Gia Thành không bình thường tí nào! Kỳ Ngự Trình ngã lưng trên ghế nhìn tôi.
- Không bình thường là sao? Tôi ngập ngừng “chẳng lẽ mình làm gì để anh ta nghi ngờ sao?”
- Hai người đang hẹn hò? Kỳ Ngự Trình nheo mắt nghi vấn.
- Sếp Kỳ, làm ơn đi tôi mới vào PW được 11 tháng lẻ 8 ngày. Tôi che giấu ánh mắt đang run lên của mình.
- Cũng đúng, lúc này tôi đùa thôi, muốn thử phản ứng của cô ấy mà! Kỳ Ngự Trình cười xòa, ngồi dậy.
- Sếp Kỳ, anh thật hài hước! Tôi bĩu môi “Cái tên đang ghét, mai mới biết tay tôi”
- Em lên đây hóng mát à? Kỳ Ngự Trình cho hai tay vào túi quần nhìn lên bầu trời đang ngả về chiều.
- Vâng ạ, mà sếp Kỳ à! Nếu tôi là bạn gái của sếp Diệp chắc hẳn sẽ gọi sếp là Trình Trình, Trình Trình ah... còn nếu tôi là vợ của sếp Diệp.... Tôi ngập ngừng nhìn Kỳ Ngự Trình.

Kỳ Ngự Trình cảm giác có sát khí, hẩn nhìn xung quanh, sao đó quay sang tôi:

- Thì sao?
  - Ha ha... thì sẽ , sếp Kỳ cho phép tôi nói đi đôi với làm tôi mới dám cho sếp biết! Tôi cười đều.
  - Được rồi, em cứ tự nhiên đi! Kỳ Ngự Trình gật đầu, trên môi nở một nụ cười câu hồn, đúng chất công tử lưu manh.
- Tôi đưa tay ra véo mũi Kỳ Ngự Trình “Tôi chờ ngày được nắm cái mũi xinh đẹp này lâu lắm rồi” Hôm nay được tận tay véo cái mũi Kỳ Ngự Trình thật thích. Kỳ Ngự Trình mở to mắt nhìn hành động to gan của tôi.
- Sao em...lại véo mũi tôi? Kỳ Ngự Trình hít một hơi sâu sau khi tôi buông cái mũi anh ta ra.
  - Tôi chỉ muốn nói cho sếp biết nếu tôi là chị dâu của sếp tôi sẽ làm thế nào thôi mà! Tôi giả bộ ủy khuất.
  - Được rồi, cũng may em nhẹ tay, tôi mà có chị dâu như em chắc chết mất! Kỳ Ngự Trình vuốt cái mũi của mình đau xót.
  - Mũi sếp rất đẹp! Tôi mỉm cười. Cũng may tên này dễ tính, không nghiêm với tôi, không giờ giọng cấp trên.
  - Sếp à, nếu không có gì tôi đi trước nhé! Tôi cúi đầu chào cấp trên một cách đầy kính trọng.
  - Được, tạm biệt! Kỳ Ngự Trình gật đầu.

Tôi xoay người bước xuống cầu thang, Kỳ Ngự Trình quả là đồ ngốc mà, ý trên mặt chữ rõ ràng rành rành mà hắn còn không suy ra được tôi là chị dâu của hắn ha ha. Đang hả hê bước xuống cầu thang thì đối diện một bóng dáng “bất phàm” đang đi lên. Tôi ôm tay vịn cầu thang “làm sao đây ta”, “tìm mình đập thật nhanh, ới, coi kia ngay cả đi cũng đầy khí thế”. Tôi đứng nghiêm, chỉnh lại quần áo trên người. Vai nữ phụ quyền rũ nam chính bắt đầu, “action”!

- Chào sếp! Tôi cúi đầu, gập người 90 độ.
- Uh, sao em lại ở đây? Diệp Gia Thành nhìn tôi nét mặt không biểu lộ cảm xúc gì.
- Dạ em định lên sân thượng hóng gió nhưng sếp Kỳ đã lên trước vì thế em xuống ạ! Tôi trả lời như một cấp dưới cung kính với cấp cao của mình.
- Vậy à! Là tôi hẹn cậu ấy! Diệp Gia Thành nhìn tôi, đôi mắt bình tĩnh hết sức.

Tức à nha, sao anh có thể bình tĩnh như vậy chứ? Chỉ ít mắt anh cũng phải xẹt ra một tí điện, không cần 1000V chỉ cần 220V là đủ giật em tê người rồi, sao anh im lặng như nước hồ thu vậy chứ? Tôi không cam tâm cần rảnh nhìn người đang đứng dưới tôi mấy bậc thang:

- Tôi xin phép đi trước ạ!
- Được! Diệp Gia Thành gật đầu “Mẹ nó, quá phũ” Tôi thầm mắng ông xã “già” một ngàn lần trong lòng.

Đâu có dễ như vậy chứ? Nếu tôi đã liều mạng bắt lấy anh, nghĩa là phải đấu với nữ chính và một dàn nữ phụ ác có, đều có.... nếu tôi là mẫu nữ nhân thánh thiện, trong sáng thì làm sao mà đấu nổi với một dàn nữ cao thâm. “Muốn đi hả? Đâu có dễ!!! Ha ha!!!”

Tôi bước một bước về phía trước, sau đó “ah” lên rồi té nhào lên người sếp Diệp, bầu ngực ập thẳng lên lồng ngực cường chác của ai kia, một mềm một

cứng chạm vào nhau. Tôi cảm nhận được thân hình sếp Diệp đang run lên. Nếu không phải Diệp Gia Thành đưa tay đỡ lấy tôi ôm vào lòng thì mặt anh đã hứng trọn hai cái bánh bao đập vào rồi. Thuận tay tôi sờ mó vài cái, vẫn cố ý dính chặt trên người sếp Diệp.

Mặt Diệp Gia Thành đen lại, rồi thoáng bối rối nhìn tôi bằng đôi mắt không thể nói nên lời. Tay phải anh siết lấy vòng eo của tôi, tay trái đang ôm lấy vai tôi. Tôi hít vài hơi “Thơm thật”, hiện tại tôi y như một kẻ hái hoa tặc cố ý sàm sỡ con gái nhà lành. Mặt tôi cọ cọ vào ngực sếp Diệp mấy cái, môi hồng khê mấp mấp.

- Sếp ơi, chân tôi đau quá..... Giọng điệu ngọt ngào, mềm mại.

- Để tôi giúp em xem! Diệp Gia Thành buông tôi ra.

- Ah...không cần! Tôi vội vòng tay ôm lấy anh.

- Sếp tổng, ngài có thể dìu em vào thang máy được không? Tôi ôm lấy sếp Diệp giọng điệu chảy nước “thật không ngờ tài diễn xuất của mình quá đỉnh, ngay cả sao diễn hề Sặc lô cũng phải chào thua ah”

Tay tôi sờ tới sờ lui trên lưng Diệp Gia Thành, nghe được Diệp Gia Thành hít một hơi, nghe được tim anh đang đập bang bang trong lồng ngực, tôi hài lòng buông sếp Diệp ra.

- Aizz...để em tự đi. Quên mất sếp có hẹn với sếp Kỳ ạ! Tôi thoát khỏi vòng tay sếp Diệp.

Tôi bước xuống mấy bậc thang, sếp Diệp vẫn đứng yên bình ôn hơi thở. Bỗng tôi á khẩu, tròn to hai mắt nhìn hai người đang đứng phía dưới cầu thang “Mạch Chi Đình và Diêu Khúc Lan”

Thôi rồi, đời tôi coi như tiêu luôn, hình tượng thực nữ trong sáng, thánh thiện của tôi xây dựng đến nay hoàn toàn sụp đổ tan tành ah, một màn hồ ly tình quyến rũ, dụ dỗ sếp Diệp vừa rồi tôi dám khẳng định hai vị mỹ nhân này đã thấy hết. Tôi thật bất cần mà, hèn gì sếp Diệp nhà tôi băng lãnh như thế! Tôi vội nhìn lên cầu thang, sếp Diệp nhìn tôi bằng ánh mắt muốn cười to. Rồi tôi nhìn xuống lầu hai người phía dưới vẫn đang tròn to mắt nhìn tôi.

Phân cách tuyến!!!!

Một ngày sau sự việc sóng gió ấy diễn ra, tôi không biết đối mặt như thế nào. Không biết ai đồn đãi mà mọi người đều nhìn tôi bằng ánh mắt “đấy, đấy là cô ấy đấy....” Tôi trốn trong phòng nghe Hứa Yên trần thuật lại tình hình hiện tại.

Kịch bản tầng trệt thì nói tôi cố tình ngã vào lòng sếp tổng để quyến rũ sếp tổng Diệp Gia Thành. Thế nhưng sếp Diệp lãnh khốc đã hát văng tôi ra rồi trao cho tôi một cái liếc mắt đầy cảnh cáo “Lần nữa tôi sẽ giết cô”

Kịch bản tầng 1, mấy anh mấy chị nói tôi từ sân thượng đi xuống nhìn thấy sếp Diệp thì sợ đến nỗi hai chân bủn rủn té vào người sếp Diệp, sau đó sếp Diệp nhìn tôi bằng ánh mắt lãnh khốc “Cô dám ngã lên người tôi?” Vì thế tôi đã sợ lại càng thêm sợ, sau đó thì ngất luôn.

Kịch bản tầng 2, tôi biết được sếp Diệp sẽ đi thang bộ lên sân thượng hóng gió nên mai phục ở gần đó chờ sếp Diệp đi đến rồi xông ra tỏ tình, thế nhưng sự thật phủ phàn... Diệp Gia Thành đã lạnh lùng cự tuyệt tôi. “Em rất tốt, nhưng mà anh rất tiếc” sau đó sếp Diệp quay đầu đi mất.

Kịch bản tầng 3 cho là kịch bản gần nhất và hoàn hảo nhất vì ở gần hiện trường nhất:

Tôi biết tin sếp Diệp đi thang bộ lên sân thượng nên định chặn đường giờ trò tán tỉnh, nhưng khi nhìn thấy sếp Diệp đẹp trai, phong độ đang đi lên thì tôi đã bị mê hoặc khiến hô hấp không thông, chân không đứng vững mà ngã vào lòng sếp Diệp. Sau đó sếp Diệp theo phản xạ ôm lấy tôi. Tôi được sếp Diệp đẹp trai ôm vào lòng thì sung sướng không thôi nên hai tay, hai chân cứ ghì lấy sếp tổng đẹp trai không buông. Tay trái tôi lần mò xuống “em trai” sếp Diệp, còn tay phải sờ sờ lồng ngực sếp Diệp.

Sau đó còn dùng bầu ngực của mình chèn ép sếp Diệp, đến cuối cùng tôi không cưỡng lại được sức hấp dẫn của sếp Diệp nên mở lên môi sếp Diệp.....v.v..... Sếp Diệp không thể chịu được sự tấn công của tôi nên ném tôi dính tường. Vì thế bây giờ tôi vẫn trốn trong phòng không thể đi ra ngoài vì bị chấn thương.

Tôi đau đầu, mở điện thoại nhắn tin cho sếp Diệp:

Tôi: “Diệp Gia Thành, kẻ xấu xa, bi ối sao anh không nói em biết hôm đó anh hợp cấp cao?” chỉ tại lúc tôi giờ trò ông xã thôi phối hợp diễn mà không nói tôi biết. Hôm ấy sếp Diệp và ba vị sếp cấp cao dự định họp ở trên sân thượng cho thoải mái.

Honey: “Bà xã, em đã khao khát anh đến độ không thể chịu được, anh làm sao có thể không đáp ứng em đây! Em muốn sờ, muốn bóp chỗ nào anh cũng có thể cần răng để em sờ, em bóp giữa chôn đông người”

Tôi: “Móa, ai bóp anh? Bóp cái khi ấy” Nếu có Diệp Gia Thành ở đây tôi sẽ nhào lên cắn xé anh.

Honey: “Lầu 3 nói em có bóp mà”

Tôi: “Cút, ahhh bà muốn giết mĩ”

Phân cách tuyến

Một ngày sau, dưới sự trợ giúp của sếp Diệp chuyện của tôi đã bị xóa bỏ. Chính sếp Mạch đứng ra giải thích mọi chuyện nên mọi người đều tin tưởng nhân cách của tôi. Đứng vào lúc này tin tức Lưu Á Đường đang trốn tại biệt thự Mùa Thu của Thái gia được xác nhận. Chúng tôi nhanh chóng bố trí lực lượng truy bắt.

21h – biệt thự Mùa Thu

Từng trận bước chân nhẹ nhàng đồng đều đang nện trên mặt đất, cảnh sát được bố trí xung quanh căn biệt thự Mùa Thu, một con kiến cũng khó lọt.

- Bắn tía vào chỗ, lực lượng cơ động giữ yên vị trí! Tiếng Diệp Gia Thành vang lên trong bộ đàm.

- Chuẩn bị bắt gà! Diệp Gia Thành trầm giọng.

PW chia ra bốn hướng xung quanh, tôi định chạy theo Hứa Yên và Tần Tuyết thì bị một cách tay kéo lại.

- Cấm em chạy loạn! Sếp Diệp nhìn tôi, giọng băng lãnh.

Tôi cảm thấy không rét mà run, đây là sếp Diệp sao? Ông xã tôi sao? “Thật đáng sợ”

- Em ở đây! Không được tham gia hành động! Sếp Diệp nhìn tôi rồi đứng dậy quay lưng đi.

Tôi há mồm, không biết phải nói gì, ai kêu anh là sếp! Sao sếp Diệp lại quản tôi như vậy chứ? Tôi là thành viên PW mà, tôi muốn được tham gia phá án, mơ ước của tôi là bắt tội phạm. Mặc kệ sự cấm đoán của anh, tôi muốn bắt tội phạm. Tôi chạy bực ra sau biệt thự.

Bạn đang đọc truyện *Ba Bé Bi Là Nam Chính Phán Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34

Biệt thự Mùa Thu

Thái Húc Cường ngồi trên sofa nhìn Lưu Á Đường đi tới đi lui trước mặt cau mày lại.

- Có gì phải lo lắng? Hai ngày nữa tôi sẽ đưa anh qua biên giới, anh chịu khó trốn sang nước H một thời gian đi!

- Hai ngày, hai ngày!!! Tôi đang bị truy nã khắp nơi trên toàn lãnh thổ nước G vậy mà anh cứ ở đó hai ngày, hai ngày!!! Sao không phải trong đêm nay? Vì ai mà tôi bị như thế này? Tôi đã thực hiện 82 vụ một cách êm xuôi, tới anh thì lại bị cảnh sát phát hiện! Lưu Á Đường gầm lên.

- Xin lỗi, tôi phải tìm người mang anh đi, chứ anh tương với tình hình hiện nay của anh tùy tiện leo lên một chiếc xe là đi qua biên giới được à? Tôi phải móc nối với cảnh sát ở cửa khẩu, bọn chúng rất tham tiền đấy! Thái Húc Cường dè dặt điều thuốc trên tay vào gạt tàn, lồng ngực phập phồng.

- Tôi cho anh biết, tôi mà bị bắt thì tôi sẽ khai anh ra, có gì chết chùm đấy! Lưu Á Đường xông tới nắm cổ áo Thái Húc Cường.

- Được, được, tôi biết rồi! Anh bình tĩnh! Thái Húc Cường đưa tay gỡ lấy cái tay đang nắm cổ áo mình ra.

- Ha ha ha.... Lưu Á Đường đột nhiên cười to.

Thái Húc Cường nhìn người trước mắt, đột nhiên hắn không hiểu gì. Cái tên sát thủ này bị điên ư? Rõ ràng lúc này sợ muốn chết mà giờ lại thoải mái cười to.

- Tôi đùa với anh thôi, tôi đã giết bao nhiêu người, tôi còn sợ ai nữa chứ? Lưu Á Đường gương mặt băng lãnh trừng mắt nhìn Thái Húc Cường.

Thái thiếu gia không biết làm sao hơn đành giương mắt nhìn cái tên đa nhân cách, điên khùng trước mắt. Hắn đã làm gì đây, hay thật, đi thuê một tên biến thái.

- Bên ngoài có một đội vệ sĩ có súng sẽ bảo vệ anh, có gì họ sẽ tận lực mở đường máu cho anh thoát hiểm! Thái Húc Cường đưa mắt nhìn Lưu Á Đường.

- Thái thiếu gia, anh thật có nghĩa khí! Lưu Á Đường vỗ vào vai Thái Húc Cường một cái thật mạnh.

- Được rồi, tôi đi đây! Thái Húc Cường đứng dậy ra về.

Nhưng mới ra đến cửa thì hắn khựng lại “Cảnh sát”, rõ ràng bên ngoài có gì đó rất kỳ lạ, hắn thấy rất nhiều bóng đen qua lại cách biệt thự khá xa, vệ sĩ

vẫn ở xung quanh sân vườn kia mà. “Chết rồi” Thái Húc Cường xoay người vào lại trong nhà.

- Á Đường, anh phải lập tức rời khỏi nơi này càng nhanh càng tốt, cảnh sát đã bao vây biệt thự rồi! Thái Húc Cường thờ phỉ phò vì căng thẳng, nếu hắn không đi hắn cũng sẽ bị tình nghi hoặc bị khép tội bao che hung thủ.

- Cái gì? Nhanh như vậy? Lưu Á Đường nhú mi.

- Làm sao bây giờ? Thái Húc Cường lo lắng cào rối tung đầu tóc mình.

- E rằng từ phía đều bị cảnh sát bao vây rồi! Lưu Á Đường nhếch mép cười lạnh.

- Làm sao chúng ta thoát được kia chứ? Thái Húc Cường gỡ caravat ra, ngã trên sofa, hắn không muốn ở tù, không muốn.

- Anh không thể nhưng tôi có thể! Lưu Á Đường nhìn Thái Húc Cường.

- Được, vậy anh mau đi đi! Thái Húc Cường giục, “nếu hắn thoát được mình sẽ không bị tội danh che giấu hung thủ”

- Anh dùng vệ sĩ làm loạn đội hình của cảnh sát, tôi sẽ thừa cơ hội xông ra ngoài! Gấp lại sau! Lưu Á Đường hướng Thái Húc Cường nói rồi nhanh chóng ra khỏi biệt thự.

Bên ngoài biệt thự Mùa Thu 200 m.

Tôi bám lấy Diệp Gia Thành không buông, nhìn nét mặt lãnh khốc của anh, tôi không thể nhận được bảo anh nhất định phải nói chuyện cùng tôi, cho tôi 5 phút. Sếp Diệp dẫn tôi lên xe, đóng cửa lại:

- Em nói đi! Sếp Diệp không thèm nhìn mặt tôi, giọng điệu đầy lạnh lẽo.

- Diệp Gia Thành, anh có thôi ngay cái thái độ đó đi hay không? Tôi nắm lấy tay sếp Diệp siết chặt.

- Gọi riêng sếp lớn vào xe chỉ để bảo tôi thôi cái thái độ băng lãnh với em sao? Diệp Gia Thành nhướn mày nhìn tôi.

- Ông xã, sao anh có thể như vậy? “Ở nhà với mẹ biết ngày nào khôn?” anh có biết câu đó không? Tôi gầm nhẹ, mắt mở to nhìn sếp Diệp.

Diệp Gia Thành im lặng, đôi mắt rực lửa nhìn tôi, nhìn thì cứ nhìn đi. Hôm nay cho dù mắt anh có phóng ra dao găm tôi cũng phải nói hết lòng mình.

- Ông xã, chẳng lẽ anh muốn làm mẹ em sao? Anh là ông xã em mà, ông xã đó! Tôi kích động quơ tay múa chân.

- Anh không được quyền tước đoạt tự do của em, anh đã tước đoạt đi một thứ rất quan trọng của em rồi, ngay cả tự do anh cũng muốn cướp lấy của em sao? Hai mắt tôi long lanh nhìn sếp Diệp.

- Thứ gì? Tôi đã tước đoạt em thứ gì? Diệp Gia Thành âm lãnh nhìn tôi, bóp cằm của tôi buộc tôi nhìn vào mắt anh.

- Trình...tiết..... Tôi lẩm bẩm.

Hai mắt sếp Diệp sáng lên rồi chợt ôm vô lăng cười như điên, khi đó tôi mới biết mình lỡ lời. Lời lẽ thường hay là lời thật lòng muốn nói nhất đấy. Tôi vội khua tay:

- Không phải,...ý em là....anh đã cướp đoạt trái tim của em, trái tim á! Tôi nắm lấy tay sếp Diệp lay lay.

- Được rồi, tôi nhận tội là được chứ gì? Cả hai thứ tôi đều muốn cướp hết! Em có thể xuống xe và đi làm điều mình thích! Diệp Gia Thành gương mặt không biểu lộ cảm xúc nhìn tôi.

“Giận sao?” Tôi không muốn ông xã giận đâu. Tôi níu lấy sếp Diệp ngăn động tác mở cửa xe của anh.

- Ông xã bảo bối! Tôi khẽ vòng tay ôm lấy anh.

Thân hình sếp Diệp cứng lại, động tác mở cửa cũng dừng lại. Tôi lắng nghe hô hấp của anh bên tai mình:

- Ông xã, mơ ước của em là bắt hết những tên tội phạm hại người, muốn dân chúng an no, em đã áp ủ mơ ước này 18 năm nay rồi! Anh đừng ngăn cản em có được không, ông xã? Tôi úp mặt trên lưng sếp Diệp ní non.

Bàn tay sếp Diệp đang nắm lấy tay tôi khẽ siết chặt.

- Ông xã bảo bối! Để em cùng anh...cùng anh đi trên một con đường, được kẻ vai sát cánh bên anh có được không? Chồng làm gì vợ theo đó, có gì là sai? Biết bao người yêu nhau đều mơ ước được như vậy kia mà! Đừng đẩy em ra xa anh mà ông xã! Tôi khóc thút thít, hai tay ôm chặt sếp Diệp hơn.

- Bà xã!!! Diệp Gia Thành xoay người lại ôm lấy tôi.

- Ông xã, em hứa sẽ bảo vệ mình, em sẽ trở nên mạnh mẽ hơn sẽ không để ông xã phải bận tâm lo lắng đâu! Anh cho em được....cùng anh có được không? Tôi dúi vào lòng sếp Diệp.

- Được,...chỉ cần cùng anh...thì làm gì anh cũng đồng ý! Diệp Gia Thành chột nhếch mép cười.

- Ông xã bảo bối! Anh.... Tôi vui mừng mở to mắt nhìn gương mặt đẹp trai của anh.

- Bà xã bảo bối! Em là tâm can của anh, em đau buồn làm sao tìm anh chịu được! Diệp Gia Thành hôn lên trán tôi.

- Ông xã.... Tôi ôm sếp Diệp nức nở “không yêu làm người, không lấy nhầm người”

- Được rồi, đi thôi, cứ ở đây ôm nhau là hung thủ chạy mất đó! Sếp Diệp đưa tay lau nước mắt cho tôi rồi mở cửa xe giúp tôi.

Phân cách tuyến...

- Đã giăng lưới Capsul chưa? Diệp Gia Thành hỏi Kỹ Ngự Trình bên cạnh.

- Xong rồi, bốn ngã đường đều đã giăng lưới, bên ngoài đều có cảnh sát canh chừng ngăn không cho người dân đi vào.

- Cũng may mấy cung đường này đều thuộc khu đất nhà giàu, ít người đi vào! Diêu Khúc Lan nhỏ giọng.

“Lưới capsul là lưới gì?” Tôi rất tò mò, chờ mọi người tản ra tôi lên đến gần sếp Diệp nhỏ giọng hỏi:

- Lưới Capsul là lưới gì vậy sếp?

Diệp Gia Thành nhìn tôi bằng ánh mắt dịu dàng rồi anh mỉm cười.

- Lưới Capsul là loại lưới mỏng hơn tơ, trong suốt, ban ngày mắt yếu rất khó nhìn thấy. Còn ban đêm sẽ không nhìn thấy được bằng mắt thường nếu không có kính Sty, loại kính Sty màu nâu.

- Wow, thật lợi hại “Thì ra Diệp Gia Thành bắt hung thủ chuyên án EE402 bằng cách này”, thật thông minh mà.

Tôi lại hoa si nữa rồi, hai mắt bắt đầu có tim hồng bay ra pháp phối. Sếp Diệp nhìn tôi, nhếch mép cười:

- Em lại say đắm anh nữa rồi! Ngày mai lại có scandal mới!!!

- Ah... tôi tỉnh mộng, lờm yêu sếp Diệp một cái rồi xoay người đi.

Phía sau tôi sếp Diệp cười khúc khích.

Phân cách tuyến....

Cảnh sát chạy lại báo cho Diệp Gia Thành biết con mồi đã có động tĩnh, dường như hần muốn xông ra. Diệp Gia Thành cho PW tiến lên xử lý số vệ sĩ xung quanh biệt thự trước, tránh bọn chúng chống lại. 10 thành viên mới của PW trong đó có tôi chia ra bốn ngã, tôi và Tần Tuyết nhẹ nhàng tiến gần biệt thự thông qua bức tường phía sau.

- Tần Tuyết, cô lên trước đi! Tôi nhìn Tần Tuyết bảo cô ấy qua tường trước, tránh cho việc cô ấy thấy được thân thủ băng tường của mình. Trong giới “siêu năng lực” chỉ có thân thủ Dạ Tiệt là công phu vượt tường số 1, chỉ dùng chân phóng lên, đập tường là từ từ lên cao và vượt qua luôn. Không có người dạy không học được đâu nga.

- Được! Tần Tuyết dùng dây leo nhanh lên tường. Lúc cô ấy leo thì tôi đã lọt vào bên trong rồi.

PW không phải dạng vừa, tiến gần thật gần bọn vệ sĩ mới phát hiện, tôi đánh ngất một tên to con bằng một cú đánh phía sau cổ hần. Tần Tuyết cũng lao vào ra quyền. Tần Tuyết lần đầu thực chiến quá lo là cảnh giác, mắt thấy họng súng của một tên vệ sĩ đang nhắm vào Tần Tuyết từ phía sau cô ấy, tôi sợ đổ mồ hôi. Khoảng cách hiện tại giữa tôi và Tần Tuyết khiến tôi không thể chạy đến đá rơi súng hay tấn công tên vệ sĩ kia được.

- Tần Tuyết, cẩn thận! Tôi hô lên.

Trong phút chốc tôi ngưng động tĩnh thân, mắt nhìn vào khẩu súng trên tay tên vệ sĩ “Súng! Đạn không bay ra!!!!”

Tên vệ sĩ bóp cò.

- Sao lại thế này? Tên vệ sĩ ngạc nhiên nhìn súng của mình.

Nhân cơ hội hần đang bối rối tôi chạy nhanh lại đá rơi súng trên tay hần. “hự” Tên to con bị tôi đánh ngất đi. Nếu không đến đường cùng hay cấp bách PW sẽ không giết người. Tôi chạy đến hỗ trợ Tần Tuyết đang chật vật quật ngã hai tên vệ sĩ. “Tần Tuyết có vẻ yếu nhĩ”

- Không sao chứ? Tôi quay sang Tần Tuyết.

- Lúc này cảm ơn cô! Tần Tuyết lau mồ hôi trên trán cười tươi.

- Không có gì! Mình là bạn là đồng nghiệp! Tôi mỉm cười.

- Chúng ta đi thôi! Tôi ra hiệu cho Tần Tuyết hướng phía biệt thự đi thôi.

Tất cả vệ sĩ giờ này trăm phần trăm đã bị PW xử lý gọn rồi. Chỉ còn xông vào “chuồng” bắt “gà” mà thôi.

- Tần Tuyết, cô bị thương rồi! Tôi bắt lấy cánh tay phải của Tần Tuyết.

- Tôi không sao! Tần Tuyết lắc đầu.

- Không được, cô trở ra đi, tay cô như thế này làm sao treo tường? Trừ khi cô muốn nó bị phế! Tôi có ý đe dọa Tần Tuyết.

- Tôi... Tần Tuyết áp úng.

- Nghe này, chúng ta là đến bắt người chứ không phải bị người truy, cô có thể đi ra. Nghe tôi đi! Tôi nắm lấy vai Tần Tuyết.

- Nhưng... Tần Tuyết e ngại.

- Không sao hết, khi xong nhiệm vụ tôi sẽ giải thích với sếp tổng! “Diệp Gia Thành mà hó hê tôi sẽ cho hắn nhìn thịt mà ăn chay”

- Được, cảm ơn cô. Tần Tuyết gật đầu.

- Được! Tôi móc từ túi ra một chiếc khăn tay băng bó lại vết thương cho Tần Tuyết.

Tôi và Tần Tuyết đi đến bên bức tường cao, tôi quay đầu nói với Tần Tuyết:

- Tần Tuyết, bây giờ tôi cổng cô ra ngoài!

- Được...ah..... Không để Tần Tuyết nói gì thêm tôi vội đánh ngất cô ấy, sau đó xốc cô ấy lên lưng, một tay bợ sau cô ấy, một tay nắm chặt hai tay cô ấy vòng qua cổ tôi. Tôi thân thủ “thần sầu” linh hoạt ra ngoài.

Để Tần Tuyết nằm dựa tường, tôi gọi điện cho sếp Mạch bảo chị ta đến mang Tần Tuyết về đội.

Tôi trở vào trong nhanh chóng vượt tường vào biệt thự. Tôi nắm chặt lang can lầu hai sau đó lộn người hai chân thuận lợi đáp xuống mặt đất. Cửa sổ tầng 1 có rèm che. Tay tôi đặt lên nắm cửa, lối ra vào hành lang. Tôi ngưng đọng tinh thần “Cửa, mở”.

Cửa mở ra, không gian tối om đồ đạc mờ mờ đập vào mắt tôi. Tay tôi chụp vội chiếc kính Sty mang vào. Trước mắt mọi vật sáng hơn, tôi hoàn toàn thấy rõ mọi thứ. Tôi lộn mấy vòng lẩn đến bên cạnh sofa. Móc ra súng ngắn, tôi đưa súng về phía trước đề phòng.

Tiến đến cánh cửa phòng tắm tôi mở nó ra “Không có ai”. Xác định căn phòng tôi đi vào không có một bóng người, tôi mở cửa phòng đi ra bên ngoài. “Nên đi xuống sảnh hay đi lên tầng hai đây?” Tôi không biết mình phải đi lên hay đi xuống.

“Lên tầng hai” một giọng nói bỗng vang lên trong đầu tôi.

Thật là đáng sợ mà, nếu không phải đang trong tình cảnh nguy hiểm tôi sẽ quăng súng mà khóc thét mất. Giọng Diệp Gia Thành đột ngột vang lên trong đầu tôi nga. “Khiếp, mấy yêu tôi nổi sinh ra ảo giác rồi Ái Thi” Tôi thảm máng chính mình.

“Lên tầng trên đi, anh đang nói với em đấy, đồ ngốc không phải ảo giác”

Tôi đưa tay đỡ trán “Mẹ nó, cái loại năng lực này mới là đáng sợ - xâm nhập ý thức người yêu” Người mang loại năng lực biến thái này có thể gọi là “đồng tâm kết” với người yêu, điều kiện là người đó cũng yêu mình. Có thể trao đổi qua ý thức từ xa, tuy nhiên hiếm có người nào làm được lắm. Tình yêu chưa đủ hoặc không có khả năng gì đó....

“Được rồi, ông xã anh thật quá biến thái” Tôi nhẹ nhàng nhưng mau lẹ bước qua từng bậc thang lên lầu hai.

“Không có ai hết” sau khi xác định lầu hai không có ai tôi âm thầm suy nghĩ.

“Lên tiếp lầu ba đi” Giọng chỉ huy của sếp Diệp vang lên trong đầu tôi

Có máy nghe làm gì kia chứ, đeo headphone trong tai mà chẳng dùng được, dùng “đồng tâm kết” còn thuận lợi hơn, không sợ người ta nghe thấy.

“Không phải lên lầu ba xong rồi không có ai, lại bảo mình lên tiếp sân thượng đi, sân thượng lại không có ai.... ....”

Sau đó bảo mình “Nhảy xuống đi ???” Tôi bủi bủi thầm nói xấu ai đó mà quên người ta hiện đang “đồng tâm kết” với mình.

“Bà xã, đang nguy hiểm mà em còn hài hước thật đấy” Diệp Gia Thành bó tay với bà xã của mình.

“ah... chết, quên mất...e hèm...” Tôi định thần lại chăm chú lên lầu ba rồi sân thượng.

“Không có ai, lầu 1, 2, 3 đều không có người, vậy là tầng trệt?” Tôi mở to mắt suy nghĩ.

“Em chó mạnh động, chờ anh ở đó” Diệp Gia Thành chọt thông tư cho tôi.

“vâng” Tôi nhanh chân đi xuống tầng 3 rồi tầng 2, cuối cùng tôi phóng lên tay vịn cầu thang, dùng giày trượt trên tay vịn. cả người tôi theo đó nhẹ nhàng trượt xuống tầng 1. Tôi nấp vào một góc chờ đợi lệnh hành động.

Bên ngoài bỗng nhộn nhạo lên, tôi có thể nghe được tiếng đánh nhau cùng tiếng súng vang lên. “Luru Á Đường đã xông ra bên ngoài rồi sao?” Không gian im lại “Bị bắt rồi, hấn sa lưới rồi”

“Giăng lưới bắt gà” Biết bay cũng khó thoát ah.

Tôi định ra ngoài thì có tiếng bước chân vang lên, ai đó đang đi lên tầng một, một cách gấp gáp. Tôi siết chặt súng trong tay chuẩn bị đối phó kẻ địch. “Thái Húc Cường hay Luru Á Đường đây?” Tôi chưa thể xác định Luru Á Đường đã thật sự xông ra ngoài hay chưa đâu!

Tôi lắng tai, bắt đầu phân tích. “Bước chân nặng trĩu – đàn ông, nhịp bước hỗn loạn – tinh thần sợ hãi, hô hấp dồn dập – thể lực kém, có tiếng bắt lấy tay vịn – yếu đuối” Tôi đã biết là ai rồi “Thái Húc Cường”. Tôi nấp vào bức tường, chờ đợi Thái Húc Cường đi tới.

Trong bóng tối Thái Húc Cường không thấy tôi.

- Giờ tay lên! Tôi để nòng súng vào phía sau đầu Thái Húc Cường.

- Đừng bắn! Thái Húc Cường giờ hai tay lên.

- Anh không phải là đối thủ của tôi, tốt nhất nên ngoan ngoãn mà bị còng! Tôi nhỏ nhẹ, thờ ơ “Dạng xoàn, chị đây không cần sợ”

- Được, cô còng đi! Biết mình khó thoát vì hấn nhận ra giọng nói này, cô là vệ sĩ hấn có võ đi.

- Xong rồi, theo tôi! Tôi kéo Thái Húc Cường đi xuống rồi đi ra ngoài.

Thái Húc Cường nói hấn định lên tầng 1 lấy súng mà hấn giấu dưới giường ra phòng thân nhưng xui xẻo bị tôi bắt.

- Cô là cảnh sát? Thái Húc Cường nhìn tôi.

- Không! Tôi đẩy hấn đi, lạnh nhạt trả lời. “đối với kẻ vô sĩ không cần khách khí”

- Vậy cô là Interpool? Thái thiếu gia vẫn muốn biết thân phận của tôi nên tra hỏi miết.

- Không, anh thật nhiều chuyện mà! Tôi gặng lên.

- Tôi xin cô, tôi đã bị bắt, cô phải cho tôi biết rõ nguyên nhân chứ? Thái Húc Cường dừng lại, không đi nữa.

Tình hình là sao đây? Hấn đang thách thức tôi à? Còn dám đứng lại không chịu đi. Tôi nhìn Thái Húc Cường bằng ánh mắt căm ghét. Không lẽ tôi phải nói như trong phim tôi xem TK 21 “Anh có thể nói, nhưng những gì anh nói sẽ là bằng chứng trước tòa” sao? Hay câu nói hay hơn một chút, hài một chút “Nếu người đã có lòng muốn biết, thì ta sẵn lòng trả lời – Để bảo vệ hòa bình thế giới – để tạo cuộc sống ấm êm, không tội phạm, không lưu manh – ta, thành viên PW vang danh thế giới....

Lô Ái Thi...i...i...i....

Và tôi được phái đến để bắt tội phạm nguy hiểm, tài năng. Thấy người nên ta túm cổ luôn vì người đã phạm tội che giấu tội phạm” Ôi, thật phiền!

Tôi nhìn Thái Húc Cường một cái.

- Tôi là ai sớm muộn gì anh sẽ biết! Đi! Tôi đẩy Thái Húc Cường đi tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Ba Bé Bi Là Nam Chính Phán Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35

Diệp Gia Thành đứng nhìn Luru Á Đường trước mặt, hắn ta đang đổ mồ hôi từng giọt vì lúc này giằng co với PW, tên hung thủ này trông cũng khá được nhưng tiếc là đi sai đường mất rồi. Quay sang Hoắc Thiếu Khâm, Diệp Gia Thành ra lệnh.

- Mang hắn về trước, toàn bộ các cậu đi theo lên xe tránh hắn chạy trốn!
- Yes sir! Các vị thành viên mới đồng loạt hô lên sau đó túm cổ áo Luru Á Đường mang đi lên xe.
- Khoan đã.... Luru Á Đường giãy giụa.
- Anh là người hôm đó chạy xe cấp cứu! Luru Á Đường nhìn Diệp Gia Thành.

Diệp Gia Thành không nói gì quay lưng đi, sau đó âm thanh lãnh khốc truyền tới:

- Cậu cũng không tệ!

Ánh mắt không biểu lộ cảm xúc, hắn khẽ cười “thua dưới tay một người như hắn cũng mãn nguyện”.

Tôi dẫn Thái Húc Cường đi tới vừa lúc bắt gặp nụ cười chua xót của Luru Á Đường, tôi đẩy Thái Húc Cường lên trước mặt sếp Diệp.

- Sếp tổng, tên này phạm tội che giấu hung thủ, tôi mang hắn về xem mục đích của hắn là gì, biết đâu có gì đó.... Tôi cố ý dừng lại nhìn Thái Húc Cường. Ý tôi muốn đề cập đến vụ việc thuê sát thủ ám sát ba hắn.

- Được, mang hắn về! Diệp Gia Thành hạ lệnh.
- Các người là ai, các người không phải cảnh sát! Luru Á Đường hai mắt liếc nhìn tôi.
- Ông anh, ông làm ơn nhìn kỹ đồng phục của chúng tôi đi! Tôi khoanh tay đứng nhìn Luru Á Đường.

Đến giờ phút này Thái Húc Cường mới tá hỏa mở to mắt nhìn tôi, Luru Á Đường cũng hít vào một hơi dài.

- Protect World! Luru Á Đường nhắm mắt không ngờ hắn lợi hại đến nỗi đích thân PW phải ra tay.
- Ha ha ha.... Luru Á Đường cười vang.
- Ái Thi! Thái Húc Cường nhỏ giọng gọi tôi.
- Dẫn hắn đi! Diệp Gia Thành nắm lấy tay Thái Húc Cường mạnh mẽ đẩy hắn về phía Kỳ Ngự Trình.
- O..... “Mình đâu phải cấp dưới nhỏ bé, quãng cho mình làm gì” Kỳ Ngự Trình trợn mắt sau đó quãng Thái Húc Cường cho người phía sau hắn.

Sếp Diệp thấy người đàn ông khác gọi tên vợ mình một cách tha thiết trong lòng rất tức giận, hắn không nghĩ nhiều nắm lấy cái tên đàn ông thối quãng đại cho Kỳ Ngự Trình. Chỉ muốn cái tên ấy biến mất trước mặt hắn. Không cho xuất hiện trước mắt Lô Ái Thi nữa.

Tôi nhìn thái độ và hành động sếp Diệp há mồm, sau đó chắc chắn vài cái “tên này đang ghen nga”. Điều Khúc Lan bên cạnh nhìn tôi bằng ánh mắt không hiểu gì. Chúng tôi lần lượt lên xe quay về khu quân sự Calisot, người PW chúng tôi đã bắt những việc còn lại để nước G lo. Chúng tôi sau khi về Calisot sẽ bay về tổng bộ PW ở nước S trong đêm.

2h15’ Sân bay Calisot

Chúng tôi đi thẳng ra sân bay sau đó lên máy bay riêng của PW quay về nước S. Tôi dìu Tần Tuyết lên máy bay, vết thương trên tay cô ấy không nghiêm trọng lắm nhưng mất máu khá nhiều nên cô ấy có vẻ suy yếu. Dìu Tần Tuyết ngồi vào ghế và giúp cô ấy thắt dây an toàn xong thì ngồi xuống bên cạnh cô ấy.

- Tần Tuyết, cô thấy choáng váng không? Mặt cô rất nhợt nhạt. Tôi vén sợi tóc lòa xòa trên mặt Tần Tuyết để lên tai cô ấy.
- Tôi không sao! Ái Thi, tại sao cô lại đánh ngất tôi rồi mới mang tôi vượt tường vậy? Tần Tuyết vô tư hỏi tôi.

“Chết rồi, sao đột nhiên lại hỏi mình chuyện đó” Tôi run lên, Diệp Gia Thành vừa đi ngang tôi, anh ấy chắc nghe rồi, liệu có nghi ngờ tôi không? Tôi nắm tay Tần Tuyết.

- Tôi sợ cô đau khi tôi vận động mạnh nên tôi đánh cô ngất đi!
- Vậy sao tôi có thể bám vào cô, chắc cô nhất định rất khó leo trèo,...ah....nếu cô cầm hai tay tôi vậy tay đâu cô cầm đây? Tần Tuyết trợn to mắt nhìn tôi.

Lúc này bước chân sếp Diệp phía trước đã dừng lại, mọi người bắt đầu ngồi vào chỗ của mình nên không để ý lắm cuộc đối thoại giữa hai chúng tôi. Tôi siết chặt dây an toàn “phải giải thích sao bây giờ???”

- Cô ấy dùng dây trói hai tay cô lại, phải không cô Lô? Tiếng nói Diệp Gia Thành đột ngột vang lên trên đầu tôi.

- Ah...đúng...đúng vậy...tôi dùng dây trói tay cô lại ah, sếp Diệp vẫn là tài nhất nga! Như vớ được phao cứu sinh giữa biển mênh mông tôi vội gật đầu liên tục.

- À, thì ra là vậy! Tần Tuyết gật đầu.

Diệp Gia Thành nhìn tôi một cái rồi quay đầu đi.

3h đêm máy bay cất cánh 8h sáng hạ cánh ở sân bay Sayloment nước S. Tôi chạy vội xuống máy bay, bụng tôi khó chịu quá, từ lúc ra khỏi biệt thự Mùa Thu đến giờ nó cứ đau âm ỉ. Bên ngoài sân bay, 4 chiếc xe của PW đã chờ sẵn. Tôi quay sang Hứa Yên và Tần Tuyết:

- Các cô về tổng bộ trước nhé, đột nhiên anh trai tôi gọi điện nói muốn gặp tôi!

- Được, vậy cô đi đi! Hai người Tần Tuyết và Hứa Yên gật đầu chào tôi.

- Tần Tuyết cô giúp tôi mang Vali về tổng bộ trước nhé! Tôi đưa valì trên tay cho Tần Tuyết.

- Được! Tần Tuyết lại gật đầu.

Tôi là thành viên nhỏ chắc không cần về tổng bộ đâu nhì, tôi quay chờ Diệp Gia Thành ra ngoài, chặn anh lại:

- Sếp tổng, anh tôi nói muốn gặp tôi có việc, tôi vắng mặt trong cuộc họp có được không? Tôi nhìn Diệp Gia Thành ánh mắt mong chờ.

- Được, nhưng cô là người tham gia bắt Thái Húc Cường và là người phát hiện ra hung thủ EE402 nên về cô phải viết báo cáo! Diệp Gia Thành gật đầu giọng nói không cảm xúc.

- Gia Thành, chuyện đó có thể làm trong một tuần mà, cứ để cô ấy nghỉ ngơi trước đi! Kỷ Ngự Trình bên cạnh vỗ vai Diệp Gia Thành.

- Cảm ơn sếp! Tôi xin phép đi trước! Tôi cúi đầu rồi xoay người bước đi.

Đoàn xe PW chạy đi ngang qua tôi, tôi cắn răng cố chịu đựng cái đau truyền đến từ bụng. Thần kinh tôi căng thẳng, tôi vẫy tay gọi một chiếc Taxi rồi đến bệnh viện gần nhất.

Bước xuống xe tôi ôm lấy bụng, chân tôi bủn rủn vào đến bệnh viện tôi đã vã mồ hôi đầy người. Tôi bám lấy bức tường bên cạnh, bệnh viện buổi sáng đông vô cùng. Tôi nhìn cảnh đông đúc trước mắt mà thở than trong lòng “đông quá...đau quá...”

Có nỗi đau về thể xác nào mà tôi không cắn răng vượt qua được, nhưng hôm nay bụng tôi đau vô cùng, mồ hôi đang từng giọt chảy xuống cổ tôi. Lúc anh cả dạy tôi học băng tường tôi té rất đau, té rất nhiều lần mà vẫn cố gắng đứng lên...hôm nay...aizzzz..... Tôi khụy xuống.

- Cô ơi,...cô có sao không? Một cô y tá chạy đến đỡ lấy tôi.

- Chị...chị ơi...bụng em đau quá! Tôi nắm lấy tay cô y tá.

- Được...được...theo tôi! Cô y tá dìu tôi dậy, tôi chỉ biết đi theo cô ấy.

Khoa sản

Cô y tá dìu tôi vào khoa sản, tôi nhìn bảng tên khoa mà sửng sốt, cô y tá thấy tôi đau bụng nên đưa tôi vào khoa sản, nhưng tôi với sếp Diệp luôn dùng biện pháp an toàn mà. Tôi đau quá nên mặc kệ tất cả, không còn sức phản kháng nữa rồi.

- Bác sĩ, mau xem cho cô gái này! Giọng cô y tá hỏi hã.

- Mang cô ấy qua giường! Giọng một vị phụ nữ trung niên vang lên.

- Con gái nhỏ, con thấy sao? Bác sĩ hỏi tôi.

- Con...con....đau bụng quá! Tôi nức nở.

Bác sĩ cởi áo khoát tôi ra, tôi túm chặt áo khoát lại “Không được, ký hiệu trên đồng phục”

- Cháu gái, tôi muốn xem bụng cháu! Bác sĩ nhẹ giọng, có chút gấp gáp.

Tôi không nói gì, nói lòng dây nịch, kéo áo lên khỏi rốn. Nữ Bác sĩ sờ sờ bụng tôi, sau đó đặt ống nghe lên rồi bắt mạch tay tôi.

- Choáng không? Mạch cổ đập rất nhanh! Bác sĩ hỏi tôi.

- Hơi choáng ạ! Tôi yếu ớt trả lời.

- Cháu có thai gần một tháng rồi, không biết nên vận động mạnh làm động thai! Bác sĩ nhẹ nhàng kết luận.

Tôi nghe mà muốn rớt xuống giường “Có thai gần 1 tháng?” “Làm sao bây giờ?” Tôi chỉ gần 19 tuổi, tôi còn phải đi xông pha bắt kẻ xấu, 19 tuổi mà phải ôm con nhỏ đỏ hồng trong lòng, giờ áo cho nó bú chách chách ư? Thật không thể tưởng tượng được! Tôi muốn ngất!

- Cháu yếu lắm, chồng cháu đâu gọi anh ấy đến làm thủ tục nhập viện theo dõi hoặc mang cháu về! Nhớ đừng để động thai nữa, nếu không đứa bé khó giữ được! Bác sĩ nhìn tôi.

Tôi khẽ đặt tay lên bụng mình, nơi này có một sinh mạng bé nhỏ đang bám lấy cơ thể tôi. Bỗng chốc hình ảnh một đứa bé trai mũm mĩm cười rộ nhìn tôi hiện lên trong đầu, rồi đến một bé gái phì bong bóng với tôi. Bỗng chốc tôi nở nụ cười thật hạnh phúc.

- Bác sĩ, cháu có thể nằm ở đây nửa ngày được không? Chồng cháu đi công tác xa rồi! Tôi nhìn bác sĩ.

- Được! Bác sĩ mỉm cười, không lẽ vì tôi có thái độ tốt hay mặt tôi phúc hậu nên bác sĩ đối tốt với tôi vậy.

- Để tôi đi làm thủ tục giúp cô! Cô y tá thân thiện.

- Chị ơi... chị lấy hết đi, đừng từ chối nga! Tôi gọi cô y tá sau đó đưa cho cô ấy vài tờ tiền mệnh giá lớn.

- Để tôi đóng viện phí! Cô y tá mỉm cười rồi đi ra ngoài.

Tôi được tiêm một mũi thuốc an thai, sau đó truyền nước hai chai. Cuối cùng tôi nằm đến 16h thì xuất viện.

PW

Tôi bước xuống Taxi, đôi chân vẫn còn yếu. Tôi đi bộ rất chậm nên 17h30 mới đến được cổng PW, gần 18h mới đi tới cửa trụ sở. Hai mai tôi nhú lại, bụng đã không còn cảm thấy đau như lúc sáng nữa. Bên trong túi có thuốc an thai bác sĩ kê. Tôi đi vào đại sảnh, ngồi xuống sofa giữa sảnh lớn chờ Diệp Gia Thành.

19h – 20h – 21h – Diệp Gia Thành vẫn chưa xuống, bụng tôi không đau mà thành đói rồi. Tôi thấy bụng mình đã hết đau hẳn nên quyết định lên tầng trên phòng nghỉ ngơi lấy vali, Tần Tuyết sẽ để vali ở nơi đó.

Tôi sợ đi thang bộ sẽ động thai nên chọn đi thang máy, chưa kịp vào thang máy thì có một bà vai va vào vai tôi thật mạnh.

- Ah.... Tôi ôm lấy bụng.

- Xin lỗi! Một giọng nữ cao vút vang lên.

- Không có gì! Tôi lên tiếng rồi bước vào thang máy, sau tôi hai người nữ cũng bước vào.

- Là cô... Cô gái áo đỏ nhìn tôi.

- Chào! Tôi nhìn Kha Trần Tâm và Cố Nhã Yến giọng yếu ớt.

- Trông cô rất mệt mỏi, không chịu được vất vả à...xùy... Kha Trần Tâm phì cười chế nhạo tôi.

- Phải rồi, trông da trắng, môi hồng, mắt bồ câu...nhìn y như tiểu thư! Cố Nhã Yến nhếch mắt nhìn tôi.

Tôi im lặng không nói gì, mặc kệ bị ngoài tai những lời họ nói. Loại nữ phụ ác độc thì không cần để ý những lời hèn hạ mà họ nói, chỉ cần đề phòng họ hành động là được. Khiêu khích bằng lời nói có những kẻ ngốc mới tức giận.

- Mệt tới không nói nổi luôn rồi..... Kha Trần Tâm mỉm cười nhìn Cố Nhã Yến đá lông nheo.

- Nghe nói cô rất thân với Gia Thành? Cố Nhã Yến bỗng lên tiếng.

- Ai nói? Tôi ngẩng đầu nhìn nữ phụ Cố Nhã Yến.

- Ai nói không quan trọng, nhưng tôi biết cô là người hay nói chuyện với Gia Thành nhiều nhất trong các thành viên mới. Kha Trần Tâm lạnh lùng nhìn tôi.

- Lần này Gia Thành cố tình sắp cô vào đội anh ấy! Cố Nhã Yến nhếch mép.

- Gọi chúng tôi là sếp, có hiểu không? Cô chỉ là cấp dưới nhỏ bé! Cố Nhã Yến tiếp lời, sau đó thang máy dừng lại, cô ta liếc tôi một cái rồi bước ra.

- Cô cẩn thận một chút, sách ở trên cao thì dùng vớ tay cố lấy làm gì, cẩn thận mấy quyển sách bên cạnh ngã xuống rớt trúng đầu cô, làm cô chảy máu đầu!!! Kha Trần Tâm nghiêng răng hứ...một tiếng rồi nện gót giày theo sau Cố Nhã Yến.

Hai kẻ đáng ghét! Thấy tôi suy yếu nên ức hiếp tôi à? Chờ tôi bình phục hai người sẽ biết, tôi quá hiểu hai người mà, một kẻ độc ác, một kẻ tuyệt tình.

Cộng lại là hai kẻ cực kỳ biến thái. Tôi không đá văng hai cô, hai cô sẽ đâm tôi đến chết. Tôi bước ra thang máy, đi về hướng phòng nghỉ.

Sau khi lấy được Vali tôi chỉ muốn về nhanh, “bụng đói quá”

Nhìn sang thang máy sắp tổng tôi thấy Diệp Gia Thành, Kỷ Ngự Trình, La Thúc Khiêm và Trần Ngạn Quân chuẩn bị bước vào thang máy. Tôi cũng kéo vali vào thang máy.

Trước cổng PW, một chiếc xe hơi xém va vào tôi, thắng lại:

- Ah..... Tôi lùi mấy bước, ôm bụng.
- Thật xin lỗi! Tôi không cố ý! Kha Trần Tâm ló đầu ra từ trong xe nhìn tôi.
- Cô đi đi! Tôi rất căm ghét nhưng vẫn nói nhẹ nhàng “bây giờ không phải lúc”
- Xin lỗi nhé! Kha Trần Tâm nhếch mép, lái xe đi.

Tôi ôm bụng, xót quá, lại có vẻ đau rồi. Mồ hôi tôi tuông ra, tôi lê bước đến dựa vào bức tường cánh cổng phụ.

Một chiếc xe màu đen bóng dừng kế tôi, sếp Diệp mở kính xe:

- Em sao vậy? Giọng Diệp Gia Thành không biểu lộ cảm xúc gì đặc biệt.
- Không sao....Tôi thuê thảo.
- Lên xe đi! Sếp Diệp ra lệnh.
- Nhưng.... Tôi ấp úng “trước cửa PW nha”

Diệp Gia Thành mở cửa bước xuống xe đến nắm tay tôi, kéo vali.

- Sếp Diệp.... Tôi bấu lấy tay anh.
- Em sao vậy? Diệp Gia Thành ôm tôi lên xe, anh đang hoảng hốt.

Sếp Diệp thắt dây an toàn cho tôi, đưa tay lau mồ hôi trên trán tôi, anh dịu dàng, nhưng mặt đầy vẻ lo lắng cùng sợ hãi:

- Nói anh biết, em đau chỗ nào? Giọng anh trầm khàn.
- Em....em bị...động thai.... Tôi nhỏ giọng.

Diệp Gia Thành dường như chấn động, bàn tay đang lau mồ hôi trên trán tôi dừng lại, hai mắt anh mở to sáng long lanh, kích động.

Bạn đang đọc truyện *Ba Bé Bi Là Nam Chính Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36

(đọc kỹ HDSD trước khi dùng: ai ăn uống, ngồi ghế nên cẩn thận)

Sếp Diệp thắt dây an toàn cho tôi, đưa tay lau mồ hôi trên trán tôi, anh dịu dàng, nhưng mặt đầy vẻ lo lắng cùng sợ hãi:

- Nói anh biết, em đau chỗ nào? Giọng anh trầm khàn.
- Em....em bị...động thai.... Tôi nhỏ giọng.

Diệp Gia Thành dường như chấn động, bàn tay đang lau mồ hôi trên trán tôi dừng lại, hai mắt anh mở to sáng long lanh, kích động. Sau đó anh không nói gì quay người khởi động xe, tôi nhìn anh cắn răng nức nở:

- Sếp....anh....
- Đừng nói chuyện, anh đưa em tới bệnh viện! Diệp Gia Thành giọng trầm âm lên tiếng.

- Không được...để người khác thấy không tốt! Tôi vội bắt lấy tay sếp Diệp.
- Không nói nhiều! Tất cả nghe anh! Diệp Gia Thành bá đạo vẫn chuyên tâm lái xe.

Đến giờ phút này tôi còn có thể nói gì hơn nữa đành để sếp Diệp mang đi đâu thì mang, phó thác hết cho sếp Diệp cả mẹ lẫn con. Xe chạy vào bệnh viện dừng ở bãi đỗ xe, sếp Diệp quay sang tôi giúp tôi tháo dây an toàn sau đó anh cởi áo đồng phục của tôi chỉ chừa áo thun bó bên trong rồi khoát cho tôi áo vest của anh. Tôi đau đến hoa mắt, chỉ cảm nhận được đôi tay chắc khỏe của anh bế tôi ra khỏi xe rồi bế tới khoa sản.

- Bác sĩ, vợ tôi đau bụng chị xem giúp cô ấy! Diệp Gia Thành giọng lo lắng đặt tôi xuống giường bệnh.
- Ah....là cháu sao? Vị nữ bác sĩ nhìn tôi.
- Mau xem cho cô ấy! Diệp Gia Thành lạnh giọng.
- Được....được.... lúc sáng đã dặn cháu là đừng để động thai lần thứ hai rồi mà! Vị bác sĩ vừa khám vừa nói.

Mồ hôi trên trán tôi rịn ra, Diệp Gia Thành lấy khăn tay lau trán rồi lau mặt cho tôi, nắm lấy tay tôi an ủi:

- Đừng sợ, anh ở đây! Giọng sếp Diệp ấm áp tràn đầy quan tâm cùng lo lắng nắm lấy tay tôi làm tôi thấy hạnh phúc vô cùng, nỗi đau nào cũng có thể vượt qua.

Tôi cắn răng, mặc dù cả người đau đến muốn co lại.

- Em...em không sợ....vì...có anh..... Lòng ngực tôi đập phồng, bàn tay nắm chặt tay Diệp Gia Thành.
- Giờ tôi sẽ tiêm thuốc an thai liều mạnh cho cô ấy! Bác sĩ vừa nói vừa cầm kim tiêm hút lấy thuốc trong lọ tiêm truyền.
- Anh là chồng cô ấy sao? Mau đi làm thủ tục nhập viện đi! Bác sĩ nhìn sang Diệp Gia Thành.
- Em ở đây một lát, anh đi một chút sẽ trở lại ngay! Diệp Gia Thành dùng khăn lau một lớp mồ hôi trên trán tôi, anh nhìn tôi.
- Ân.... Tôi khẽ gật đầu.
- Anh theo tôi! Y tá nhìn Diệp Gia Thành mặt đỏ lên “đẹp trai quá, chưa bao giờ thấy ai đẹp trai như vậy, lại phong độ nữa”

Diệp Gia Thành không nói gì nhìn y tá một cái rồi bước theo cô ta, anh còn giục y tá đi nhanh lên nữa chứ. Tôi nhìn mà mỉm cười nhẹ nhàng. Nhìn thấy bóng dáng hối hả chạy ra ngoài của sếp Diệp, không ngôn từ nào trong giây phút này có thể diễn tả sự vui mừng, ấm áp trong lòng tôi. Như dòng nước ấm mềm mại bao trùm khắp con tim.

Sau khi tiêm thuốc 15 phút tôi thấy bụng đỡ đau “quả là thuốc TK 21 có khác”, tôi đưa mắt nhìn xung quanh, có 8 chiếc giường bệnh nhưng trừ giường tôi nằm ra không có ai. Có rất nhiều người đi khám thai nhưng tôi lại là người xui xẻo vào đây nằm vì động thai, chắc những phòng khác cũng có người như tôi rồi, chỉ tại phòng này không có mà thôi.

Bác sĩ sau khi tiêm thuốc cho tôi sau đó đi ra ngoài, giờ có hai cô hộ tá vào chăm sóc tôi, họ ngồi kế bên giường nhìn tôi:

- Chồng em đâu? Cô hộ tá tóc nhuộm vàng nhìn tôi.
- Anh ấy đi làm thủ tục cho em nhập viện! Tôi nghiêng đầu nhìn cô gái chói lóa đang ngồi bên phải mình.
- Trẻ mà lấy chồng sớm nhì! Cô hộ tá tóc đen cột cao đang dọn dẹp xung quanh quay đầu nhìn tôi cười.
- Yêu thì cưới ă! Tôi cười khế, thật ra “lên giường phải cưới” thì đúng hơn, ai kêu Diệp Gia Thành cưỡng bức dân nữ làm chi.
- Ha ha....giờ trẻ tui em cũng chịu chơi dữ ha! Cô hộ tá tóc vàng cười.

Cánh cửa phòng đối diện cô hộ tá tóc vàng chợt mở ra, ông xã Diệp của tôi bước vào, hai cô y tá đưa mắt nhìn anh. Cô y tá tóc vàng mắt tròn to sáng rực như phi tiêu của Lý Tầm Hoan phóng về phía Diệp Gia Thành “cực phẩm nhất trong cực phẩm”. Cô y tá tóc vàng nhìn theo sếp Diệp từ cửa cho đến khi sếp Diệp ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh tôi mà vẫn chưa dời tầm mắt mình khỏi mặt sếp Diệp.

Người đàn ông khí phách cao ngạo, gương mặt baby, môi hồng, tóc đen quăn rũ. Trên người anh ta mặc áo sơ mi màu xanh nhạt, mang caravat màu xanh đậm, dưới chân đi đôi giày bóng loáng. Thân hình cao to, nhìn rất khỏe, cả người từ trên xuống dưới chính là loại đàn ông “tỷ lệ vàng”.

[Tỷ lệ vàng: ở Hàn chuyên gia thẩm mỹ hay dùng để đo các mỹ nam ca sĩ, diễn viên – đẹp, thân hình, đường nét có tỷ lệ cân đối, tốt.....”]

Tôi nhìn biểu hiện trên mặt cô y tá tóc vàng rồi nhìn theo hướng cô ấy, “thì ra là thế”. Thì ra cô ấy nhìn thấy ông xã bảo bối của tôi ah, tôi nhìn sang cô y tá thứ hai. Cô ta đang cầm cây lau nhà thần thò, nhìn sếp Diệp chỉ hận không thể lao tới sờ sờ.

Tôi bĩu môi “không chấp nhất với mấy cô, tôi không phải nữ phụ ngu ngốc ah”. Sắc đẹp của sếp Diệp là để chiêm ngưỡng mà. Đẹp để người ta nhìn một

chút cũng không sao, quan trọng là có được chủ nhân nó hay không kia! Nhìn thoải mái đi, Diệp Gia Thành cũng sẽ không quan tâm nga. Đúng như tôi nghĩ sếp Diệp ngồi xuống bên cạnh tôi bỏ qua mọi thứ, mọi người xung quanh:

- Em chịu khó nằm đây ít hôm để dưỡng thai! Giọng nói trầm ấm của lão Diệp vang lên, anh cầm tay tôi.

- Ông xã, em không muốn nằm viện!!! Tôi nũng nịu “cắt đứt tư tưởng của mấy cô” Lòng tôi thầm cố ý cắt đứt những ý xấu của hai cô y tá về ông xã mình nên cố tình gọi ông xã cho hai cô y tá nghe thấy.

- Anh biết, ở đây ngột ngạt em không thích nhưng em chịu khó vì em và cũng vì con đi! Diệp Gia Thành gỡ tóc tôi ra xoa trên gối.

- Được rồi, ba ngày thôi đó! Tôi lại nũng nịu.

- Được, anh ở lại với em! Sếp Diệp nhẹ nhàng.

- Không được,...anh còn làm việc mà! “mới kết thúc vụ án chẳng phải cần họp gì đó để tổng kết sao?” Tôi từ chối.

- Không sao, mấy việc nhập hồ sơ đó cứ để cấp dưới làm, anh không làm mấy thứ đó! Diệp Gia Thành chỉnh lại chiếc gối cho tôi.

- Em nhắm mắt lại ngủ đi! Diệp Gia Thành nhìn tôi.

- Uhm... Tôi cũng muốn ngủ ah, mệt lắm rồi.

- Mấy cô có thể ra ngoài không? Diệp Gia Thành quay đầu nhìn hai cô hộ tá.

Hai vị hộ tá nhìn sếp Diệp gương mặt bối rối, muốn ở lại nhưng tình hình không cho phép nên đành nói “được” rồi đi ra ngoài. Tôi nhắm mắt mà trên môi nở nụ cười chằm chằm.

Cứ như thế ban ngày tôi ở một mình trong bệnh viện, cách hai tiếng sếp Diệp lại gọi điện cho tôi một lần. Chiều 17h30 sếp Diệp sẽ vào bệnh viện chăm sóc tôi đến 5h sáng thì về PW. Một người đàn ông chu đáo, mang cả quần áo theo để kịp thay đổi đi làm nữa chứ.

Hôm nay là ngày cuối cùng tôi ở bệnh viện, tôi vừa siêu âm xong. Thai được năm tuần tuổi rồi, không hiểu vì sao thuốc ngừa thai lại vô tác dụng. 99% thuốc tránh thai sẽ có hiệu quả không lẽ tôi nằm trong 1% còn lại??? Mặc nó đi, thai cũng đã mang rồi!

Sau ba ngày tôi xuất viện, về đến nhà định lao vào viết báo cáo nhưng sếp Diệp không cho phép. Thế là một cảnh tượng âm áp diễn ra. Tôi ôm đĩa trái cây nằm trên sofa nhai ngấu nghiến vừa nhai vừa thuật lại những việc mình đã làm trong chuyên án EE402 còn ông xã thiên tài, nam chính hoàn hảo thì ôm laptop viết lại những gì tôi nói. Báo cáo là do sếp Diệp giúp tôi đánh máy ah.

Hôm sau tôi đi làm, thật là khổ mà toàn bộ từ trên xuống dưới PW những ban có liên quan đến hành động thì đều bắt buộc mặc quân phục mỗi ngày. Còn các bộ phận “ở nhà 24/24” thì chỉ mặc quân phục vào những ngày thứ ba, năm, bảy. Tôi nằm trong ban hành động là chắc chắn 100% rồi. Mấy cô nữ chính với nữ phụ làm sếp sướng thật á, được mặc quần này áo nọ, khi “đi sẵn” mới mặc quân phục. Giống như sếp Diệp ý! Vest không thôi.

Hai tháng nữa là tôi phải tạm thời xa PW một thời gian về nhà dưỡng thai chờ sinh con của nam chính rồi. Dù vậy hai tháng này phải làm hết mình, nghe nói Trần Ngạn Quân sau khi từ nước U về sao sao ấy! Tôi phải đi xem thử mới được. “Còn cái vị họ Lý tên Đông Anh đi đâu mất rồi nhỉ???” Lục quái PW ai cũng biến thái như nhau, khổ mà nắm bắt tình hình họ quá. Để tôi nghĩ cái đã, tình tiết trong truyện nói về 6 đại anh hùng:

Lão đại La Thúc Khiêm, 32 cái xuân xanh – cái người này tôi chỉ biết trong truyện, về phần hiện tại tôi không biết cái gì hết, chưa hề tiếp xúc ah, chỉ nhìn thấy thôi. Tính tình một mình thì trầm, không ai động đến thì thôi hể động vào là y như radio bật nút phát thanh, hiểu luôn rồi há! Trên trời dưới đất cái gì anh ta cũng nói cho được. Nói tới hung thủ gào khóc nhận tội luôn, chỉ yêu cầu anh ta ngưng ngay cái ô mặt loa của mình lại thì tội gì hung thủ cũng nhận hết. Câu thoại kinh điển của hung thủ, ôm chân sếp La “Nếu không ngưng thì làm ơn bắn tôi chết đi, tôi van xin anh!”

Lão nhị Trần Ngạn Quân, 31 cái xuân xanh – biết, anh này tôi biết khoảng 50% đi, còn 50% còn lại tên cáo già này che che giấu giấu, sớm muộn gì tôi cũng nắm được đuôi hần ta. Sau đó đập anh ta vào gốc cây như đập một con chuột. “Y...hình như anh này có ý với mình nè....hì...”

Lão tam Diệp Gia Thành thì khỏi phải nói rồi. Tôi đã quá rõ lão đại này rồi. Trên người anh ta còn chỗ nào mà tôi chưa biết đâu. Đại khái năm từ thôi “Không ngôn từ diễn tả”.

Lão tứ Lý Đông Anh, 28 cái xuân xanh – có tiếp xúc qua vài lần nhưng chưa nắm bắt được, tên này cáo già ghê ghớm lắm. Hần chịu trách nhiệm quản lý, nạp rút tài sản của 5 tên còn lại và bao gồm cả hần. Hần có bằng tiền sĩ luật, quản trị kinh doanh nữa cơ đấy. Nếu giống trong truyện thì tên này “của mình ki bo của người ta lấy mo mà hốt” á! Hần chỉ làm những chuyện có lợi cho anh em nhà hần, không quan tâm người ta cầu xin đâu. Sở thích duy nhất của hần là ngồi đếm tiền, mỗi lần nhìn lên máy tính thấy tiền anh em nhà mình tăng lên là hần vỗ bàn đắc ý, ngược lại giảm xuống là hần lật bàn sau đó gọi điện “giáo huấn” thằng anh hoặc cậu em rồi tìm cách bòn rút đầu đó lấp vào đúng với con số hần cho là được. Thấy chưa? Cái loại ghê ghớm là đây đó! Đừng nhìn hần ở bề ngoài!

Lão ngũ Trịnh Vĩ Bình, 28 cái xuân xanh – giống như La Thúc Khiêm, tôi chưa từng tiếp xúc với anh ta. Tính cách trong truyện là ăn theo số 1, lém lỉnh, khôn ỏi là khôn. Sở thích của anh ta là ăn với uống, thích nhất nhìn con mèo giẫy dụa. Anh ta biến thái tới nỗi cầm bình xịt côn trùng xịt gián trong nhà chạy tứ tung rồi đứng nhìn cười ha hả. Nhìn mấy con gián co giò bươi bươi, choãi choãi, hai cọng râu giật giật là niềm hứng thú của anh ta ahhhh. Tôi nhớ trong truyện một người nào đó đã bị anh ta dùng nhánh cây nhỏ đuổi đánh chạy vòng vòng, vừa chạy vừa khóc cha gọi mẹ và hét “Tôi thề, kiếp sau tôi không cưỡng hiếp phụ nữ nữa, hãy để tôi làm phụ nữ hu hu”. Đây, anh ta không bắt mà cứ đuổi đánh như thế đấy! Khi mang về thì tội phạm te tua tôi tã,

sắp thẳng thiên rồi.

Lão lục Kỷ Ngự Trình, 27 cái xuân xanh – em út dễ thương số 1 là đây. Một đứa em út biết nghe lời các anh trai, gọi dạ bảo vâng, kêu là làm. Có gương mặt cute, nhưng đó chỉ là trước mặt mấy thằng anh hơn mình đầu đám trái ý. Thật ra, sau lưng đó đứa con cái mòng lạch qua lạch lại với mấy ông anh mình rồi. May thì lạch được vài cái, xui thì bị đập dập mông. Là xử nam nhưng cứ to mồm nói mình là tình thánh. Thấy con gái lạ là đồ mặt chỉ muốn chạy thật nhanh. Nếu có cái lỗ ở gần hân cũng nguyện chui xuống ah. Nhưng bị 5 ông anh rèn luyện, nếu hân dám bỏ chạy khi thấy gái sẽ cho 10 cô gái đến cưỡng bức hân. Hân quá sợ nên đã bỏ được tật xấu rồi. Bây giờ hân chỉ hận không có gái đẹp mà ngắm thôi. Sở thích của hân là nói móc, soi mói, tìm tòi người khác. Là kẻ có chỉ số IQ tận trời, nhưng toàn dùng sai chỗ. Hân hay phát ngôn gây sốc, tội phạm đang đứng bên bờ vực cái chết nghe hân nói là không chờ đợi gì tự vẫn luôn. “Sống làm gì....chậc....vô dụng quá....”

Ôi, anh em nhà sếp Diệp ghê ghớm hơn anh em nhà tôi nhiều dù họ không phải anh em ruột nhưng họ có gần 20 năm quen nhau ấy. Chính xác là 20 năm. Lập ước, giao thê nguyện làm anh em hơn anh em ruột.

Tình tiết truyện có nói lúc Diệp Gia Thành 10 tuổi đã đánh nhau với Trần Ngạn Quân vì Trần Ngạn Quân cứ nhìn hân mãi, rồi hai người thành bạn.

Sau đó, La Thúc Khiêm một mình đi qua “lãnh thổ” của hai vị Diệp – Trần bị hai tên côn đồ này đánh cho một trận toi tã. Tội cho sếp La chỉ mặc cái quần in hình con đà điểu thôi mà bị hai đứa nó đánh tới năm dài, lê lét nhật rằng. Không sai, sếp La thật sự nhật rằng cơ đấy. Cũng may, sếp La thiếu dinh dưỡng nên thay răng trễ đúng lúc khỏi phải nhổ răng. Sau khi gia nhập nhóm “côn đồ” sếp La mới biết lý do vì sao mình bị đánh. “Hai ngày bị mẹ cấm ăn thịt vì tội đánh nhau nên hai tên côn đồ Diệp – Trần nhìn thấy tên con trai đi cà tung, mặc một chiếc quần ngắn có con đà điểu cả người chỉ có một nhúm lông đuôi lộ hai cái đùi nên ghét” Chỉ vậy thôi là bay vào đập cho bỏ ghét.

Một ngày đẹp trời Lý Đông Anh cầm sắp tiền mẹ mới cho đó hôn vài cái sau đó ôm vào lòng, định đi mua cà rem ăn thì giữa đường có ba tên mặt mày lạnh lẽo, giống xã hội đen trong phim dân hàng chặn đường hân. Tên áo thun trắng miệng ngậm cọng cỏ đuôi chó “sếp Trần ah”, tên mặc áo len nâu khoanh tay nhìn hân “sếp La ah”, còn một tên thông dong đứng dựa gốc cây bên đường “ông xã tôi đấy”.

- Khôn hồn thì đưa hết tiền cho bọn tao! Trần Ngạn Quân 11 tuổi hást đầu nhìn cái tên gầy gò trước mắt mình.
- Đưa tiền hay đưa mạng là tùy mày! La Thúc Khiêm rút thanh kiếm siêu nhân phía sau lưng ra.
- Gì...gi thế này... Trịnh Vỹ Bình hai chân run run, ôm chặt sắp tiền.
- Anh, để em xử nó! Trần Ngạn Quân phun một cái phèo cọng cỏ đuôi chó văng ra khỏi miệng, hai tay bẻ rộp rộp, hai chân khởi động.
- 1, 2, 3, 4.... .....2,2, 3,4..... Trần Ngạn Quân tập bài thể dục cô dạy trên lớp.

“bóp” Một cái đập lên đầu bé Quân, sau đó một bàn tay đầy cái mặt bé Quân qua một bên. Bé Thành xoắn tay áo sơ mi tiến lên.

- Không nói nhiều, muốn anh đây dần cho chú em mày một trận nhớ đời không? Bé Thành gương mặt âm u.
- Oa.....mấy anh hung dữ quá! Bé Bình khóc lên (nó thông minh đang định chuồn đó anh)

Bóp...bóp..... Hai cái tát vô mặt bé Bình đáng thương. Bé Diệp giựt phăng sắp tiền trên tay bé Bình rồi xoay người bước đi. Bé Bình chỉ biết nhìn theo mà cắn môi khóc. Thấy thẳng nhỏ tội quá bé Khiêm tiến lên an ủi:

- Ngu mà lì hà mậy? Khóc thì được gì, sao mày không la to cướp cướp???
- ừ....hức...há.... Bé Bình chột tình ngộ, gạt nước mắt nhìn bé Khiêm.
- Cảm ơn anh nhắc....em! Bé Bình nhỏ nhẹ.
- Uh, không có gì! Nhưng mà để tao đi rồi mày hân hô nga! Bé Khiêm vỗ vai bé Bình.
- Vâng ạ, em cảm ơn anh đã chỉ dạy! Bé Bình gạt đầu mặt đầy cảm kích.

Thế là bé Khiêm chạy đi, vừa chạy vừa đắc ý “Ngu mà lì hà cứng ha ha”, sau khi bé Khiêm đi bé Bình mới hô to nhưng hô được vài cái mới dừng lại “Cướp đâu mà hô? Cướp đi mất rồi”, bé Bình xụ mặt. Nhân tài đôi lúc cũng ngu ha ha.

Ăn được ăn hoài, cướp lần thứ nhất quá trôi chảy, đến tháng sau ba anh em côn đồ lại bị cấm lương nên chặn bé Bình cướp tiếp, sau khi dùng lại chiêu cũ lần hai lại trượt. Có lần hai sẽ có lần ba. Lần này bé Bình ngoan ngoãn giao ra tiền bạc giao luôn con chó bé dắt theo. Bé thấy ba anh trai quá khí thế nên quyết đi theo gia nhập “giang hồ”, từ đó....mọc ra thành viên 4/6.

Phải nói 4 anh em “côn đồ” tuổi tác cũng xấp xỉ nhau nên học cùng trường vào năm bé Thành 11 tuổi bốn anh em “côn đồ” trên đường đi học về, đang bàn kế hoạch đánh thẳng lớp trên vì tội hôm qua dấm đồ nước lau sàn trong nhà vệ sinh hại em út ngày thơ của họ- bé Bình bị trượt chân ngã xém gãy răng. Đi vào con hẻm phía trước, chờ bọn Bành Bành đến rồi nhào vô đập cho một trận.

Không thấy đám Bành Bành đâu, chỉ thấy một thằng nhỏ mặc đồng phục cùng trường đang cầm chai thuốc gì đó xịt xịt vào góc tường, miệng cười chím chím như kẻ điên. Hai chân nó đập đập “cho mày chết, cho mày chết”. Gián bò lung tung.

Bé Bình nheo mắt, ý có anh trai che chở nhào lên quát.

- Ê, thằng kia! Ý lớn ăn hiếp nhỏ hả?

Bé trai mũm mĩm đáng yêu, da trắng, môi hồng quay đầu lại chu mỏ:

- Mắc mớ gì tới mày, đồ nhiều chuyện!

Nhỏ mà miệng mồm lạnh ghê, làm bé Bình tức khôn nguôi, hai mắt uất ức nhìn mấy anh mình. Bé Thành cười khẩy tiến tới nắm lấy cổ áo tên xit gián lỏi đi.

- Thằng kia, buông tao ra! Bé Trình bạo phát.

- Có nghe không? Bé Trình há mồm định cắn nhưng bé Thành đã bóp miệng bé lại.

- U.....um.... Bé Trình giãy giụa.

- Thằng này không tề! Bé Khiêm gật đầu.

- Uh! Bé Thành uh lạnh nhạt.

- Mang nó về!!! Keke Bé Quân cười khoái chí.

Bé Trình sợ hãi, thân người run run “bỏ buông người ba, mẹ hay nói là đây sao?” “ôi, ba mẹ ơi, cứu Trình Trình ahhhh” Thành viên 5/6.

Lại vào một ngày đẹp trời, một cậu bé hồn nhiên, mơ mộng vừa nhảy chân sáo vừa hát vang:

“hai con thần lẩn con đùa nhau cắn nhau đứt đuôi, ba thần lẩn buồn hiu – sao không cắn chết luôn đi”....

- Đứng lại! Một đám 5 thằng nhóc choai choai chặn đường một em trai bé bỏng, em trai vẻ mặt sợ hãi.

- Muốn....muốn....gì.....? Bé Đông ôm quần áo run rẩy.

- Mày có biết anh em là phải đoàn kết hay không hả? Bé Khiêm bức tức xách cổ áo bé Đông lên.

- Ah..... Bé Đông giãy giụa.

- Anh em là phải thương yêu nhau! Bé Trình miệng mút cà rem chép chép.

- Cùng nhau đánh người khác như chúng tôi nè! Bé Bình ngây thơ.

- Ai cho mày hát như vậy hả? Bé Quân đánh lên đầu bé Đông một cái bộp.

- Mang nó về đi, dạy cho nó biết anh em là phải như thế nào với nhau! Bé Thành hất cằm ra lệnh.

Từ đó Lục quái được thành lập, có lẽ Lý Đông Anh bị dạy dỗ đến nỗi chỉ biết có anh em nhà mình xuất phát từ việc đó ha ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Ba Bé Bi Là Nam Chính Phán Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Nỗi đau nhớ mãi

Nửa tháng đi làm trở lại ngoài việc xem xét hồ sơ các vụ án trên toàn thế giới thì không có việc gì làm, vụ án thường PW sẽ không nhận. Chúng tôi đang xem và loại bỏ những vụ án nhỏ. “Mấy vụ này mà cũng gửi cho PW” tôi lẩm bẩm loại bỏ tập hồ sơ đang cầm trên tay.

Trên bàn làm việc của tôi là một đĩa cóc, ổi, xoài chua cùng một chén muối ớt. Tôi đang ở phòng hồ sơ của PW, chuyên xem xét và loại bỏ những vụ án không đủ điều kiện nhận xử lý của PW. Hứa Yên, Tàn Tuyết cũng làm ở đây, khu điều tra rảnh thì làm mấy việc này thôi. Chung phòng với chúng tôi có 3 người nữa. Họ chịu trách nhiệm nhập hồ sơ. Một người đã có chồng : Từ Nhu, một người có người yêu : Huỳnh La Di, một người là Gay : Đỗ Dẫn.

- Mọi người ăn trái cây! Tôi bỏ xong hết trái cây trên đĩa vỗ tay gọi mấy vị “siêu nhân” người chat, người nhắn tin, người trang điểm..

- Được đó! Đỗ Dẫn lao tới bàn tôi.

- Chán thật, cả tuần nay không có án gì khó nghiêm trọng! Hứa Yên bỏ điện thoại tới bóc một miếng xoài lên miệng cắn.
- Oa, chua quá.... Hứa Yên nhăn mặt.
- Chán gì, không có án khó nghiêm trọng mới là tốt, tôi nói đúng không mọi người. Huỳnh La Di hướng mọi người nói to.
- Đúng rồi, chí lý! Từ Nhu búng tay một cái bóc.
- Oa, Ái Thi cô lợi hại thật. Không thấy chua hả? Đỗ Duẩn la lên khi thấy tôi ăn liên tục mấy miếng xoài chấm muối ớt.
- Không, ngon lắm! Tôi lắc đầu.
- Lợi hại! Từ Nhu giờ ngón tay cái lên với tôi.
- Ha ha.... Cả phòng hồ sơ tràn ngập tiếng cười.

15h.... Tầng 23.....

Lẽ ra tôi ở tầng 17 : phòng hồ sơ thì đi WC tầng 17 nhưng do mới lên tầng 23 đưa đĩa trái cây đã làm sẵn cho Lư Ngọc Đàn cùng mấy vị trong phòng Thông tin nên sẵn tiện vào WC tầng 23. Vừa vào tôi đã nghe mùi lạ, bắt đầu nôn liên tục. WC tầng này nước lau sàn khiến tôi không chịu được. Có tiếng mở cửa vang lên. Tôi quay đầu nhìn Cố Nhã Yến sau lưng mình.

- Chào sếp! Tôi kê gập đầu, sau đó xả nước rửa mặt.

Cố Nhã Yến không nói gì, tôi tiếp tục nôn nhưng nôn không ra. Nét mặt Cố Nhã Yến sa sầm nhìn tôi. Tôi sợ cô ta nghi ngờ, nếu không nhầm tôi bắt đầu có triệu chứng mang thai rồi. Tôi cúi đầu chào Cố Nhã Yến, nữ phụ độc ác này hiện tại tôi nên tránh xa cô ta.

- Lô Ái Thi, tôi đang rảnh tôi cùng cô xuống phòng lưu trữ hồ sơ tham quan chút nhé! Tiếng nữ phụ độc ác vang lên sau lưng tôi.
- Vâng ạ! Tôi quay đầu nhìn Cố Nhã Yến, làm sao ngăn được cô ta, cô ta là sếp mà.

Cố Nhã Yến theo tôi xuống phòng hồ sơ, trên đường đi dù đã kìm chế nhưng tôi vẫn thấy ngọt ngát vì mùi nước hoa trên người cô ấy tôi đã nôn trên 3 lần nhưng chẳng được gì. Tôi vốn sợ thang máy nay vì con mà cố gắng lắm rồi.

Phòng hồ sơ

Cố Nhã Yến vừa đi vào mọi người trở mắt nhìn rồi nhanh chóng đứng lên “Chào sếp”. Cố Nhã Yến gập đầu, nở nụ cười thật tươi.

- Sếp đến muộn rồi, lúc này Ái Thi mua rất nhiều trái cây chua, chúng tôi ăn hết rồi! Đỗ Duẩn lên tiếng.
- Đúng đó, có xoài, mận, cóc, ổi! Từ Nhu gập đầu.
- Sếp ngồi đi ạ! Huỳnh La Di mặc dù rất ghét Cố Nhã Yến nhưng vẫn đon đả.

Cố Nhã Yến ngồi xuống ghế đưa mắt nhìn tôi, vẻ mặt cô ta rất khó tả. Cô ta đang nghi ngờ tôi. Tôi mỉm cười với cô ta “Còn vài tuần nữa tôi nghĩ rồi, nếu không thì nghĩ liền vậy sợ cô ta làm gì” Đột nhiên tôi sờ bụng mình cảm giác rất sợ nữ phụ độc ác này.

Cố Nhã Yến nhìn xuống tay tôi, mỉm cười đầy thâm ý.

Phân cách tuyến...

Chẳng hiểu sao trong lòng tôi lo lắng quá, sáng chiều rồi đến tối cứ bồn chồn ôm bụng. Buổi tối về nhà sếp Diệp ôm lấy tôi mà tôi vẫn bất an.

- Em đừng căng thẳng, như vậy cũng không tốt cho con đâu! Sếp Diệp ôm lấy tôi từ phía sau.
- Nhưng đột nhiên em thấy lo quá hà! Tôi nắm lấy tay anh, đầu tựa vào ngực anh.
- Thả lỏng đi! Sếp Diệp xoa xoa bụng tôi.
- Ông xã, em yêu anh chết mất! Tôi xoay người ôm lấy anh.
- Anh biết! Anh đang yêu mà! Diệp Gia Thành nhe răng.
- Thấy ghét! Tôi véo mũi anh.

Phân cách tuyến.....

PW có 25 tầng, tầng lẻ toilet nữ, chẵn toilet nam. WC tầng 23.

Kha Trân Tâm nhìn Cố Nhã Yến

- Cô nói thật chứ? Sao cô xác định được?
- Tôi có thể làm sao? Trực giác của tôi luôn đúng! Cố Nhã Yến có vẻ rất giận dữ.
- Khốn kiếp, con khốn! Kha Trân Tâm tức giận đánh vào tường một cái thật mạnh.
- Từ đầu tôi đã nói với cô nó và Gia Thành có gì mờ ám nhưng cô không chịu nghe...hừ.... Cố Nhã Yến khinh bỉ nhìn Kha Trân Tâm.
- Nó ngang nhiên dám dùng cái vẻ ngoài ngây thơ, non nớt ấy..... Kha Trân Tâm day trán.
- Nếu tôi đoán không nhầm nó mang thai, cái thai trong bụng nó là của người cô yêu : Diệp Gia Thành.... Cố Nhã Yến nhếch môi.
- Nó vào PW chưa được bao lâu đã mang thai, 4 lần tôi thấy nó lên xe sắp Diệp! Cô thử nghĩ đi, sao nó lại được trọng dụng như thế? Có thể ra vào phòng sếp tổng như phòng bình thường? Cố Nhã Yến liếc mắt nhìn Kha Trân Tâm đang tức tối.
- Bọ họ đã lên giường! Diệp Gia Thành đã lên giường với Lô Ái Thi! Cố Nhã Yến khoanh hai tay nghiêng răng.
- Con khốn, tao nhất định không tha cho mày! Kha Trân Tâm hùng hục lửa.
- Cảm ơn cô đã cho tôi biết! Kha Trân Tâm nhìn Cố Nhã Yến rồi đi ra khỏi WC.

“Cảm ơn? Ha....con nhỏ ngây thơ, mày tưởng tao không có ý đồ gì à? Đơn giản giúp mày sao? Mày sai rồi, người cuối cùng thắng cuộc sẽ là tao, là tao...Cố Nhã Yến. Chờ mày làm đệm cho tao bước lên mà đi thôi”.

Phòng sếp tổng

Cố Nhã Yến ngồi trên sofa nhìn người đàn ông đang ngồi trên bàn làm việc đôi mắt sụp xuống nhìn tài liệu trên tay, long mi cong vút mê người. “Anh chỉ có thể là của em, anh là của em” lòng Cố Nhã Yến gào thét. Chẳng bao lâu nữa người đàn ông này sẽ là của cô, chỉ mình cô. “Lô Ái Thi chết đi, Kha Trân Tâm cũng biến đi”.

Hon một tiếng trôi qua Diệp Gia Thành vẫn xem tài liệu, Cố Nhã Yến nhịn hết nổi rồi.

- Anh Thành! Cố Nhã Yến nhỏ nhẹ gọi.
- Có chuyện gì? Diệp Gia Thành ngẩng đầu lên, đôi mắt đen láy long lanh làm tim Cố Nhã Yến như ngừng đập.
- Em....lần sau cho em được theo anh phá án có được không? Cố Nhã Yến gương mặt xinh đẹp tui thân.
- Theo Ngạn Quân cũng được mà! Diệp Gia Thành lạnh nhạt.
- Nhưng...em muốn theo anh học hỏi kinh nghiệm từ anh! Cố Nhã Yến vẫn cố chèo kéo.

Diệp Gia Thành nhìn Cố Nhã Yến một lúc sau đó cúi đầu nhìn tài liệu, thốt lên hai chữ:

- Cũng được!
- Em cảm ơn anh! Cố Nhã Yến cười tươi “thành công rồi”

4h30 phong hồ sơ.

Kha Trân Tâm đột nhiên bước vào phòng hồ sơ khiến tôi sững sờ, “cô ta tới đây làm gì?”. Cả phòng đứng dậy chào cô ta một tiếng rồi mời cô ta ngồi, tôi tiếp tục chiến đấu với đám trái cây chua bên cạnh mình, cả phòng ai cũng ngán chỉ mình tôi chưa thấy ngán.

Kha Trân Tâm rùng rùng ghé nhà tôm ah, chắc chẳng tốt lành gì. Tôi để phòng nhìn nữ phụ ác độc số 2.

- Ái Thi, cô đến đây! Kha Trân Tâm vẫy tay gọi tôi sang bàn đối diện, cô ta đang ngồi đó.
- Vâng.... Tôi đành đi qua, trên đường nhìn dưới đất thật cẩn thận vì sợ giẫm phải giấy rơi mà trượt chân té, may là không có gì dưới đất.
- Cô xem, đẹp không, tôi mới mua đó! Kha Trân Tâm đưa một sợi dây chuyền mặt hình cầu long lanh cho tôi xem.
- Oh, rất đẹp! Tôi trả lời cho có lệ.
- Cô về chỗ đi, phiền cô rồi, tôi chỉ ở chơi một lát thôi! Kha Trân Tâm đột nhiên tốt bụng lạ ghê.

- Vâng! Tôi mỉm cười định vòng qua chiếc bàn đối diện đi về chỗ mình thì việc ngoài ý muốn mà suốt cuộc đời tôi không thể quên được đã xảy ra với tôi.

Vì chỉ ngồi không đánh máy nên phòng tôi tạm thời mặc đồ thường, hôm nay tôi mặc áo sơ mi xanh với váy đen, mang giày bệt. Tôi chưa kịp về đến chỗ thì chân phải dường như đập phải vật gì đó, cả người tôi đổ ảm lên mặt bàn trước mắt. Vì khoảng cách quá gần tôi phản ứng không kịp, bàn cũng lớn nên khó tránh khỏi. Tay tôi chụp lên mặt bàn, bụng tôi va vào cạnh bàn. Bàn gỗ quý hiếm vô cùng cứng, “Bụng tôi, con tôi”, tôi đưa tay ôm bụng, trong lòng đau xót vô cùng.

Cảm giác đau đớn như muốn vỡ tung truyền đến từ phía dưới bụng khiến tôi rơi nước mắt, Kha Trần Tâm chạy lại đỡ tôi:

- Cô có sao không? Cô ta về mặt lo lắng, mọi người trong phòng cũng chạy đến.

- Tránh ra, cô tránh ra! Tôi gào lên, dùng chút khí lực yếu ớt hất tay Kha Trần Tâm ra khỏi người mình. Kha Trần Tâm nhếch mép.

- Tiểu Thi, cô không sao chứ? Hứa Yên chạy đến nắm tay tôi.

- Ah....máu..... Tần Tuyết hốt hoảng la lên.

Xung quanh như ngưng đọng, tôi cúi đầu nhìn máu từ chân mình chảy ra sàn mà lòng đau như ai xé, “con tôi, con của tôi....” Giây phút ấy tôi chỉ muốn ông xã, muốn ông xã thôi....

- Gọi...sếp....Diệp.... Tôi yếu ớt bám lấy cánh tay Hứa Yên.

- Cô ấy.... Đỗ Duẩn run rẩy khi thấy tôi chảy quá nhiều máu, giờ này mọi người chắc ai cũng biết tôi có thai rồi.

- Gọi...Diệp...Gia...Thành.... Tôi bắt tay Tần Tuyết.

- Được....được.... Mặc dù Đỗ Duẩn không biết việc tôi thì có liên quan gì đến sếp tổng nhưng vẫn gọi lên tầng 25.

Thư ký bên ngoài nhận điện, sau khi Diệp Gia Thành chạy xuống thì tôi đang nằm trong lòng Hứa Yên. Mấy anh em sếp Diệp thấy hấn chạy như điên cũng chạy theo sau. Diệp Gia Thành vừa bước vào đập vào mắt hấn là gương mặt yếu ớt của bà xã yêu đang ngồi trên vũng máu.

Nhanh chóng chạy lại, tìm Diệp Gia Thành như muốn chui ra khỏi lồng ngực, đưa hai tay bắt lấy tay tôi:

- Em sao vậy? Sao lại thế này! Diệp Gia Thành hoảng hốt.

- Em...chị ta.....gạt chân em! Tôi quay sang nhìn Kha Trần Tâm “Kha Trần Tâm là cô ép tôi, đồ đàn bà độc ác, cô giết con tôi”

Diệp Gia Thành đứng dậy, Kha Trần Tâm cũng hoảng hồn đứng lên “Cô gạt chân Lô Ái Thi khi nào, cô chỉ để viên bi trên mặt đất cho cô ta té ngã thôi mà”. Kha Trần Tâm lắc lắc đầu, nhìn sắc mặt lãnh khốc của Diệp Gia Thành cô liên tục lùi ra sau..

Chát..... Diệp Gia Thành dùng một lực thật mạnh tát lên mặt Kha Trần Tâm một cái khiến cô ta loạn choạng ngã ra sau đụng vào cái bàn sau lưng mình.

- Gia Thành, có gì để tính sau, bây giờ đưa cô ta đi bệnh viện trước là hơn! La Thúc Khiêm nắm tay Diệp Gia Thành rồi nhìn sang tôi.

Diệp Gia Thành quay đầu lại, bế tôi lên. Tôi bắt chặt tay anh “Đau lắm, con ơi.....mẹ xin lỗi con”. Nước mắt tôi không kìm được mà cứ rơi, lòng sếp Diệp giờ đây chắc nóng như lửa đốt.

Tôi bị sảy thai.... con tôi mới thành hình... Vậy mà tôi và sếp Diệp vẫn luôn nghĩ tới khi con sinh ra sẽ là trai hay gái, chắc sẽ rất dễ thương! Được ôm con vào lòng mềm mại thì hay biết mấy. Tôi buồn thật buồn, đứa bé lúc đầu chúng tôi chưa muốn sinh nhưng có nó là ngoài ý muốn. Nhưng sau đó chúng tôi vẫn luôn mong nó chào đời kia mà, vì sao nó lại nở ra đi, nó giận chúng tôi sao?

Tôi đã chuẩn bị tất cả cho việc làm mẹ, tôi mong muốn nó ra đời biết nhường nào! “Con ơi, con của mẹ!” Khóc suốt mấy ngày tôi mới bình tĩnh lại được, có những hôm tôi khóc đến ngất đi luôn.

1 tuần sau, phòng sếp tổng

Diệp Gia Thành ngồi trên ghế gương mặt đầy sát khí, lạnh lùng và tàn nhẫn.

- Một là đưa Kha Trần Tâm ra khỏi PW, đi khuất mắt tôi! Nếu không tôi sẽ giết cô ta! Hấn có thể giết người mà không ai biết, biết cũng không làm gì được hấn.

- Gia Thành, Kha Trần Tâm là thành viên cấp cao của PW! Đã ở cùng chúng ta gần 10 năm rồi! La Thúc Khiêm lên tiếng.

- 10 năm? Dù là 20, 30, 100 hay 1000 năm thì cũng như nhau thôi! Diệp Gia Thành trầm lãnh nhìn La Thúc Khiêm.

- Tự dưng hại con người ta sảy thai làm chi không biết! Trịnh Vĩ Bình lắc đầu.

- Chắc có thù hay ganh ghét! Thật tội cho cô ấy! Trịnh Vĩ Bình lại nói tiếp.

- Tội cho ai? Trần Ngạn Quân nhủ mi “không ngờ Lô Ái Thi lại mang thai, nhưng mà mang thai với ai, người trẻ tuổi xinh đẹp như vậy....aizzz”
- Cho cái cô bị sảy thai á! Trịnh Vĩ Bình nhìn Trần Ngạn Quân.
- Giết cô ta đi! Hay mang đến đảo Kansol bỏ cô ta ở đó cho cô ta tự sinh tự diệt (Kansol: một hòn đảo hoang vu đầy rắn TK 22) Kỳ Ngự Trình đột nhiên lên tiếng.
- Ngự Trình, sao làm thế được! La Thúc Khiêm tỏ vẻ bất mãn nhìn thẳng em út.
- Dám làm chết cháu của chúng ta! Tội có đáng không? Kỳ Ngự Trình tròn to mắt, âm lãnh “mấy tên ngốc này, chậm tiêu quá, đến giờ mà không nhìn ra sự thật”.
- Hà??? sáu đôi mắt nhìn Kỳ Ngự Trình.

Kha Trần Tâm bị đẩy tới đảo Kansol. Cô ta ra đi trong phần uất, lòng không cam tâm. Diệp Gia Thành chưa điều tra mà đã hạ lệnh tử đối với cô, chỉ dựa vào lời nói từ một phía của Lô Ái Thi mà đã muốn giết cô. Không ngờ hẳn lại yêu Lô Ái Thi đến điên cuồng như thế! Kha Trần Tâm 26 năm thành công chỉ thất bại một phút mà đã phải giả từ cuộc sống.....ahhhh.... ..

Phân cách tuyến....

Mặc dù tôi căm hận Kha Trần Tâm đã giết chết con tôi nhưng khi nghe tin cô ta bị đẩy đến Kansol thì tôi nổi da gà, thấy thương tiếc. Nơi đó chỉ có con đường chết mà thôi, chết dần chết mòn, phơi xác nơi hoang đảo. Diệp Gia Thành quả là tàn nhẫn. Tên nam chính “phản diện” này thật dã man mà. Trong truyện Diệp Gia Thành vì nữ chính Diêu Khúc Lan bị ám hại mà bắn chết nữ phụ, còn hiện tại nữ phụ này đã giết chết con hắn, là con hắn đó. Sếp Diệp làm như thế mới đúng là sếp Diệp.

Vì tránh cho tàu thuyền đi ngang cứu Kha Trần Tâm sếp Diệp còn tiêm cho cô ta một liều thuốc độc khiến cô ta mất hết sức lực chỉ nằm chờ rắn cắn xé mà chết. Tôi ôm chầm chỉ cần nghĩ tới rắn là tôi thấy sợ rồi.

Tôi đang mơ màng thì sếp Diệp đi vào:

- Bà xã....em đừng buồn, cứ xem như con không có duyên với chúng ta, hay lần sau con sẽ lại đậu thai vào bụng của em! Diệp Gia Thành nắm xuống giường ôm lấy tôi.
- Em hiểu rồi! Em không sao! Nước mắt tôi lại chảy ra.
- Bà xã..... anh cũng rất đau lòng! Sếp Diệp ôm lấy tôi vỗ về.
- Ông xã!!! Tôi ôm lấy anh. Đúng thế, cả hai đều rất đau lòng vì con là kết tinh tình yêu của chúng tôi, là con chúng tôi kia mà.

Sau khi mối quan hệ của Diệp Gia Thành và Lô Ái Thi được Diệp Gia Thành chính thức thừa nhận thì Cố Nhã Yến đã điên tiết. Lúc Diệp Gia Thành nói Lô Ái Thi là vợ hắn Cố Nhã Yến chỉ muốn giết ngay con khốn Lô Ái Thi.

Điên cuồng đập hết đồ trong nhà! Khóc suốt một ngày Cố Nhã Yến vẫn hạ quyết tâm cướp lấy Diệp Gia Thành về tay mình.

2 tháng sau....

Tôi đã đi làm trở lại, sức khỏe tốt hơn rất nhiều. Trong trụ sở PW giờ không ai không biết mối quan hệ giữa tôi và sếp Diệp. Trong hai tháng này có hai chuyện án xảy ra và đã được giải quyết. Hôm nay có chuyện án mới, vừa lúc nó sẽ làm tôi vui bớt nỗi buồn trong lòng. Không ai dám nói gì, tôi từ một thành viên mới bay lên thế chỗ Kha Trần Tâm. Đây chính là sự lạm dụng chức quyền trắng trợn của sếp Diệp. Không chỉ riêng Diệp Gia Thành mà còn có sự góp mặt của 5 anh em hắn.

Phòng họp....tầng 24

Anh cả La Thúc Khiêm hiền lành nhường chỗ cho tôi ngồi ngay bên cạnh tay phải sếp Diệp, tôi cũng mỉm cười, chợt sếp Diệp nói:

- Ngồi gần anh, đầu bàn vẫn rộng mà!

Tôi nhìn anh “Trời ạ, ngồi gần vua ah...” sau đó mang ghế đến ngồi bên phải anh. Tình hình là chỉ có tôi và sếp Diệp ngồi ở đầu bàn họp rộng lớn.

Chuyện án TT804 : một chuyện án nghiêm trọng đã hai năm chưa phá được án, thế mà nước B vẫn cứ giấu giếm. Hôm nay người dân kiện tới PW, chuyện án này rất đặc biệt được người dân gọi là “Ngôi trường chết”.

Mọi người đầu vào đó, chúng tôi bắt đầu cuộc họp. Như mọi khi Trợ lý Bé đi phát tài liệu trong tay.

- Chắc mọi người trước khi đến đã tìm hiểu kỹ chuyện án này? Diệp Gia Thành giọng nói trầm lãnh.
- Trường Mekinsol, đào tạo từ THPT, tồn tại đã 60 năm, là một ngôi trường nổi tiếng nhất nước B. Nhưng cách đây 2 năm có một vụ tự sát một lượt

bốn người trong một ngày, cùng giờ, cùng địa điểm. Kỷ Ngự Trình giọng nói nhẹ nhàng vang lên.

- Bốn người, trong đó có hai nam và hai nữ! Ngày tự sát chết là ngày 13 tháng 9 năm 20XX, nhằm ngày thứ sáu! Trịnh Vĩ Bình tiếp lời.

“Thứ sáu ngày 13?” Nghe ghê thật, ngày đó từ thời xưa người ta nói là ngày rất xui, đến nay vẫn thế.

- Ngôi trường này có rất nhiều điều kỳ lạ xảy ra kể từ khi bốn học sinh tự sát. Ví dụ như đèn điện tự nhiên lại bật tắt, vòi nước tự chảy, ban đêm có tiếng cười nói, có tiếng bước chân... Trần Ngạn Quân mỉm cười thú vị.

- Hai nữ, một nữ tên Trần Thuần : 16 tuổi, lớp 10. Người còn lại tên An Vĩ Vĩ : 18 tuổi, lớp 12. Hai nam, một nam tên Thẩm Thiên Trí : 18 tuổi, lớp 12 và Cố Thiệu Dân : 18 tuổi, hai nam là bạn học cùng lớp. Mạch Chi Đình tiếp lời.

- Tiếp đi! Diệp Gia Thành vẫn giữ tư thế yên lặng lên tiếng.

- Sau khi bốn học sinh này tự vẫn, trong hai năm gần đây liên tục có học sinh nhảy lầu, té lầu, chết đột ngột.... đa phần là học sinh nữ. Tổng cộng có 63 người, 58 nữ, 5 nam. Cố Nhã Yến giọng mềm mại.

“Trời ạ, đây chính là vụ án lúc tôi đọc truyện tôi kinh sợ vô cùng, vụ án kinh dị....có....ah....” Vụ án này vô cùng hấp dẫn, cảnh H vô cùng dày, khiến tôi trào máu mũi đây mà. Hung thủ là Hiệu trưởng mới nhậm chức cách đây 2 năm, là một tên biến thái tột đỉnh. Là con trai chủ nhân trường Mekinso, vì Mekinso là trường tư nên sau khi hấn dựa vào đầu óc IQ cao sinh ra biến thái của mình đạt được bằng tiến sĩ, giáo sư thì lên làm hiệu trưởng.

Sau đó thì kinh khủng hơn, hấn bắt đầu cuồng dâm, cưỡng bức học sinh nữ. Khi con người ta không chịu được tự vẫn thì hấn dùng tiền và đe dọa gia đình nạn nhân khiến sự thật bị vùi lấp vì không ai đứng ra kiện tụng hấn. Hấn là giáo sư trẻ nhất nước B : 31 tuổi.

Trở lại hiện tại...

Diệp Gia Thành nhìn xung quanh.

- Để điều tra rõ ràng chúng ta cần xâm nhập vào trường Mekinso, Ngự Trình, Vĩ Bình, Ái Thi và tôi sẽ hợp thành bộ tứ xâm nhập vào trường.

- Gia Thành, còn em và những người còn lại? Cố Nhã Yến to mắt.

- Em có gương mặt baby thì tôi có thể cho em đi, ba người đàn ông chúng tôi nếu cải trang sẽ tạm giống như học sinh THPT. Còn Ái Thi thì không cần cải trang vẫn giống! Sếp Diệp nhìn Cố Nhã Yến.

- Tất cả những thành viên còn lại điều tra gia đình nạn nhân! Chuẩn bị ngày mai bay sang B. Tan họp! Giọng nói vang dội của sếp Diệp vang lên đầy khí thế.

Bạn đang đọc truyện *Ba Bé Bị Là Nam Chính Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Chuyên án TT804

Có những người không giết được bạn họ sẽ không cam tâm, có một loại người mà người ta hay gọi là cố chấp. Cố chấp đến mù quáng. Kha Trần Tâm bây giờ có lẽ đã chết, yêu một người là không có tội chi tội cho cô ấy quá mù quáng mà thôi. Giả như cô ấy không hại tôi, giả như cô ấy có thể suy nghĩ thoáng hơn. Yêu một người không nhất thiết phải có được người đó, yêu một người không phải là sự chiếm đoạt, phá vỡ, mưu toan... Yêu một người chỉ cần người đó hạnh phúc là đủ, dù người mang lại hạnh phúc cho người ấy không phải là mình.

Nhìn người mình yêu hạnh phúc và mỉm cười, có đôi khi đứng cạnh người ấy hay âm thầm cầu nguyện cho người ấy thì cũng là cách để mình yêu một người. Liệu mình có đủ khả năng mang lại cho người ấy hạnh phúc hay không? Người ta có yêu mình không? Để cho người ấy chọn lựa đó là cách yêu cũng là mang lại hạnh phúc cho họ.

Tôi ngồi trên chiếc xích đu trong vườn nhìn lên bầu trời chiều đang nhạt nắng mà lòng thấy thương cảm cho nữ phụ Kha Trần Tâm. Con tôi chỉ mới tượng hình mà tôi còn đau lòng hưởng chi cô ấy đã 25 tuổi, cha mẹ cô ấy sẽ đau đến nhường nào? Họ chỉ biết con mình hy sinh vì nhiệm vụ chứ đâu biết con gái mình vì yêu mà lầm đường lỡ bước, vì yêu mà hy sinh tính mạng!

Tôi có phải quá độc ác hay không? Nếu tôi không bóp méo sự thật thì Kha Trần Tâm cũng sẽ không vì tôi mà chết?... Không, nếu tôi không làm như thế thì có lần đầu sẽ có lần sau, cô ấy sẽ hại chết tôi. Cô ấy chết là do lỗi chính mình đi.

Tôi nhắm mắt, hít sâu một hơi. Ai rồi cũng sẽ có một kết quả sau cùng tùy thuộc vào chính mình mà thôi. Sáng mai phải bay sang nước B, tôi có thể sánh vai cùng ông xã thiên tài rồi. Toàn cấp cao và cấp lãnh đạo đều biết tôi là vợ Diệp Gia Thành, cả tổng bộ đều biết. Chỉ nghĩ đến việc đó cũng đủ tiếp sức tôi xông pha khắp nơi rồi. “Ah, vợ sếp Diệp, Diệp tổng chỉ huy PW...” Ngay cả nữ chính Điều Khúc Lan trong truyện cũng chưa có danh hiệu này đâu nga.

Chuẩn bị cho một chuyến đi dài, chuyên án TT804 này rất là ly kì, hấp dẫn. Theo như truyện thì thời gian phá án rất dài, dài hơn hẳn những chuyên án trước đó rất nhiều. Điều gì khiến chuyên án này khó phá như vậy?

Thứ nhất phải kể đến hung thủ rồi. Hung thủ là một kẻ rất biến thái, là người có gen mới trong TK 22. Chỉ số IQ cao, là giáo sư, con thừa kế của một dòng tộc cao quý. Mấy ai lại nghĩ đến việc hắn là hung thủ kia chứ. Hắn nguy trang một cách không có gì gọi là sơ hở, nếu hắn không ham mê nhan sắc của nữ chính Điều Khúc Lan thì cũng không sa bẫy của Diệp Gia Thành cũng sẽ không bị bắt.

Thứ hai, có sự hỗ trợ của thầy diệt ma Cù Ân Thiên cùng tên đệ tử tham tiền háo sắc không kém ông ta là Lý Ngộ. Hai kẻ này chính là nguy quân tử chính hiệu. Tham tiền, háo sắc nhưng lại là những kẻ có bản lĩnh hàn yêu, phục ma. Đối với họ chỉ những người như chúng tôi mới đề vào mắt, vì chúng tôi có siêu năng lực mà không xuất phát từ việc bị biến đổi gen. Điều này khoa học vẫn chưa thể giải thích.

Tôi rất sợ tình tiết sẽ lại thay đổi một chút ở phần nào đó như vụ án trước. Cổ Chính Hiền có một dàn cao thủ rất lợi hại, toàn bộ đều là người biến đổi gen. Hắn có cả một đội ngũ bác sĩ nghiên cứu, pha chế các loại thuốc làm mất trí, rối loạn tư duy, hưng phấn tình dục.... phục vụ những việc làm dẽ tiện, hèn hạ của mình.

Trong chuyên án này nữ chính Điều Khúc Lan chịu rất nhiều tổn thương, chính trong chuyên án này Diệp Gia Thành, cái tên nam chính này đã nhẫn tâm nổ súng ra lệnh tấn công mặc dù nữ chính đang trong tay hung thủ. Phá hoại mầm non Trái đất là trọng tội, sếp Diệp rất tức giận và quyết tâm tiêu diệt Cổ Chính Hiền.

Nữ chính xem bị cưỡng hiếp, thành viên PW bị tổn thương nghiêm trọng vì phải đối đầu với một lượng lớn người biến dị. Số hình cảnh và cảnh sát nước B thương vong lên đến hơn nghìn người. Sau khi tiêu diệt hung thủ nền kinh tế nước B sụt giảm 5%, vì các đầu thương mại nằm trong tay hung thủ khá lớn.

Nói không có áp lực chính là nói dối. Tôi vô cùng áp lực. Vụ án này không hề đơn giản mà rất khó. Khó trong những cái khó. Tôi loại bỏ những suy nghĩ trong đầu lấy điện thoại gọi cho anh hai. Tôi hoàn toàn có thể thuê chuyên gia làm phụ tá theo mình phá án vì bây giờ tôi nằm trong bộ phận cấp cao rồi.

Từng hồi chuông ngân dài vang lên bên tai khiến tôi hồi hộp.

- Alo.... Tiếng Lô Từ Nham nhảm chán vang lên.

- Anh hai, em đây! Tôi vội vàng lên tiếng.

- Em là ai? Hoa Hồng hay Hoa Cúc? Lô Từ Nham ngáp một cái, giọng lười biếng.

- Anh hai, em Thi lùn nè! “Đồ đáng ghét” Tôi đành dùng chiêu thôi.

- À,...ha ha ha.... em gái bảo bối! Có chuyện gì tìm anh à? Hiếm khi em chủ động gọi anh nga... Lô Từ Nam giọng nói trong trẻo, lạnh lãnh mất đi cái buồn ngủ trước đó.

- Anh,...em hiện tại rất cần anh....xyz.... ..... Tôi kể hết những cái khó khăn cho anh hai biết, nói với anh ấy trong vụ án này tôi cần anh ấy đi theo trợ giúp.

- Được rồi! Em cứ bay trước, ngày mai anh theo sau, ha ha! Lô Từ Nam cười sảng sặc mất hết hình tượng.

- Vâng! Tôi cúp máy mỉm cười sung sướng.

Mời được anh hai là tôi có lợi rất lớn, anh hai là thiên tài IT, thuật toán miễn cưỡng rất lợi hại, mấy việc bắt ma cũng không thua...khụ...cách đây mấy ngày Lô Từ Nam nói tôi biết thì ra lúc tôi xuyên qua không thấy hai người anh là do họ đi tầm sư học đạo chứ không phải đi từ thiện gì hết. Nhờ đó tôi mới có người để mà làm osin không công cho mình như bây giờ đây. Hay là tôi “thuê” thêm một tên phụ tá nữa???

Tôi vội tìm số điện thoại anh cả.... Vẫn dùng chiêu cũ cộng thêm một chút thủ đoạn đối với tên hoa công tử cứng đầu, tâm ngoan thủ đoạn tài tình này mới có tác dụng. Nếu anh cả không chịu “xuống núi” giúp tôi, tôi sẽ “lên núi” đào tung mấy cái bảo vật anh ấy trộm được. Thế là tôi có thêm một phụ tá bên người...khà....khà...

Nữ chính Điều Khúc Lan từ khi biết Diệp Gia Thành đã là con cóc đực của tôi thì thái độ vô cùng khó nói. Cô ta mặt tái đi, giận rung cả người nhưng không nói gì. Mấy ngày sau đó cô ta vẫn nở nụ cười với tôi còn chúc tôi hạnh phúc, nói tôi may mắn nữa. Che giấu cảm xúc tốt ghê, hay cô ta là nữ chính thiện lương nên về nhà tắt hết đèn trốn trong phòng gặm nhắm nỗi đau???

Phân cách tuyến...

Lần đi nước B này đột nhiên có sự thay đổi đột ngột, trừ cấp cao còn có thêm vài thành viên mới như Hứa Yên, Tần Tuyết, Hoắc Thiếu Khâm... và hai thành viên nữ từ tổ hành động của sếp Cao Kiên Văn là Phó Từ Du, Đỗ An Kỳ. Tổng cộng số người PW đi lần này là 23 người. Chia làm hai đội. Một đội xâm nhập vào trường và một đội làm những việc cần thiết ở bên ngoài.

Máy bay hạ cánh xuống nước B vào lúc 11h, chúng tôi mặc thường phục bước xuống sân bay. Hai kiếp người của tôi chưa bao giờ “ngầu” như hôm nay. Tôi mặc áo thun tím bó sát, khoát một chiếc áo đen dài tới gối mở tung cúc áo, quần jean đen bó sát, chân đi boots. Mang một chiếc kính đen, tóc đen xõa tung trên vai, trên lưng mang một chiếc túi đen, tay phải kéo vali. Hình tượng mạnh mẽ, tràn đầy sức quyến rũ.

Bên cạnh tôi là ông xã người thấy người mê : Diệp Gia Thành. Anh mặc quần Jean đen, áo sơ mi xanh nhạt, cổ tay áo xoắn lên. Mang mắt kính màu nâu, mái tóc đen mượt vì mới xuống máy bay mà bị gió thổi có vẻ rối loạn tăng thêm mấy phần quyến rũ mấy phần ma mị. Không thấy được đôi mắt anh mà chỉ thấy cái mũi cao cao, đôi môi đỏ mọng. “Chết mất thôi...” Dáng người cao lớn đúng chuẩn, dưới chân anh mang một đôi giày nam màu đen cổ cao. Đậm chất trẻ trung, nhìn anh như một vị thiếu gia 18. Tay phải anh kéo theo một chiếc vali đen, tay trái anh kéo một chiếc vali màu đỏ. Một cái của anh và một cái của tôi nga... Tôi mang hai cái vali, vì tôi biết ở đây mấy tháng nha.

Những người đi sau cũng mặc thường phục, ai cũng đậm chất trẻ trung, tràn đầy quyến rũ. Nữ chính Diêu Khúc Lan mặc một chiếc váy trắng bó sát lộ đường cong nóng bỏng và đầy đặn. Tóc suông thẳng nhuộm nâu, chân đi đôi giày cao gót trắng khoảng 10cm.

Nữ phụ Cố Nhã Yến càng bóng mát hơn, cô ta mặc một chiếc váy đỏ rực, phần dưới váy xẻ xuống một đường dài để lộ cái đùi trắng trẻo hấp dẫn, mái tóc uốn lượn nhuộm màu đỏ nhạt. “Mình cũng muốn, mình cũng muốn....khoe đáng” con tim tôi gào thét, tôi cũng muốn nóng bỏng ah, chỉ tiếc là không được. Hiện tại ngực tôi chỉ hiện ra một tí thịt, một đường chẻ mà mặt sếp Diệp đã như bánh bao chiều ế mấy ngày rồi, tôi mà khoe đùi nữa không biết mặt sếp Diệp sẽ thành cái dạng gì nữa.... >.<’

Trần Ngạn Quân liên tục liếc mắt nhìn nữ chính và nữ phụ xinh đẹp nóng bỏng. Anh ta hôm nay mặc áo thun trắng, khoác áo da nâu, con trai đa phần mặc jean bó hiện ra cặp giò cao to thon thả khuỷu..... Tôi đứng lại tháo kính ra giặt lên trước ngực, nhìn Trần Ngạn Quân đôi mắt chớp chớp, hắt cảm về phía hai vị mỹ nữ một chính một phụ ý muốn nói.... “Sếp Trần, anh cũng mê gái dữ...”

Trần Ngạn Quân phì cười nhìn tôi, rồi nhìn xuống ngực tôi, sau đó anh ta giờ ngón tay cái lên với tôi.

“Mẹ nó, anh muốn chết???” Tôi liếc Trần Ngạn Quân một cái rồi giờ hai ngón tay một trở một giữa chỉ chỉ về phía anh ta, ngụ ý muốn đâm thủng hai mắt anh ta. Trần Ngạn Quân cười nhếch mép, đi ngang qua tôi anh ta rí tai nói:

- Đầy đặn đó, trông có vẻ tron bóng, săn chắc nhí!!! Giọng Trần Ngạn Quân đầy ái muội, nóng bỏng.

Tôi mở tròn to mắt nhìn tên háo sắc ngụy quân tử trước mặt, tôi mỉm cười:

- Anh có tin tôi gọi Diệp lão đại xử anh? Tôi nghiêng răng.

- Ấy....đầu không lại gọi viện binh à? Trần Ngạn Quân cười rục rờ.

- Hãy đợi đấy! Cẩn thận..... Tôi mỉm cười lộ hai lúm đồng tiền, rồi đưa mắt nhìn xuống “thằng em” của sếp Trần.

Trần Ngạn Quân rung mình vội nhìn theo mắt tôi, hấn há hốc mồm.

- Em thật.... “không biết xấu hổ”

Tôi hắt cảm quay người chạy theo sếp Diệp phía trước.

Phân cách tuyến....

Trước khi sang B tôi, sếp Diệp, Kỷ Ngự Trình, Trịnh Vĩ Bình, Cố Nhã Yến và Diêu Khúc Lan đã gởi sổ đo ba vòng cho cảnh sát nước B để họ may sẵn đồng phục trường Mekinson. Lần này không hiểu do ai tác động mà từ 4 nội gián đã thành 6. Hiện tại đã thành 3 nam và 3 nữ.

Đồng phục của trường Mekinson mang hai màu trắng và đen.

Nam mặc quần dài đen, sơ mi trắng, cà vạt đen. Nữ mặc váy đen, áo sơ mi trắng. Không quy định về giày dép và đầu tóc. (TK 22 rồi)

Sau khi đến B, nghỉ lại trụ sở hình cảnh sắp sếp sẵn cho chúng tôi một ngày thì chúng tôi bắt đầu nhập học vào trường Mekinson. Nữ chính Diêu Khúc Lan như một thiên thần trong sáng còn nữ phụ Cố Nhã Yến quá mức quyến rũ và sắc sảo một nữ sinh cần ra vẻ hồn nhiên hoặc dịu dàng chứ không phải cái vẻ thuần thực đó nên cô ta đang cố hóa thân.

Sếp Diệp đã thay đổi kiểu tóc, tóc mái khiêu gợi gần sát mái, nhìn như Do Min Joon trong “Vì sao đưa anh tới”, mũi cao, da trắng, môi hồng, mắt sáng như sao.

Kỷ Ngự Trình và Trịnh Vỹ bình thì khôi bần, hai người này da trắng như công tử, thiếu gia nhà giàu có. Về độ baby làm sao qua nổi con sói già họ Diệp kia. Bộ mặt lừa người.

Tôi mặc đồng phục nữ sinh vào chẳng khác gì một nữ sinh thực thụ. Để hoàn toàn giống như một nữ sinh tôi còn kẹp trên tóc một chiếc kẹp hình chiếc nơ màu hồng xinh xắn. Mái tóc đen bóng xỏa tuông như suối mượt, chân đi đôi giày bệt nhung đen. Mang cặp trên lưng, bộ dáng tinh ranh lắm trận.

Nữ chính Diêu Khúc Lan mang giày cao gót, nữ phụ cũng mang giày cao gót. Tóc Diêu Khúc Lan vẫn giữ như cũ còn tóc Cố Nhã Yến ngay khi xuống máy bay cô ta đã đổi lại màu nâu rồi. Mọi thủ tục đã được lo xong, chúng tôi chỉ cần nhập học.

Phân cách tuyến...

Một chiếc xe màu đen bóng hiệu XXX : nhãn hiệu nổi tiếng thế giới dừng trước cổng trường cao lớn của Mekinson. Trên xe bước xuống một cô gái mặc

đồng phục M (Mekinson) nóng bỏng, chiều cao khoảng 1m7, gương mặt ma mị, xinh đẹp quyến rũ. Mái tóc màu nâu xoăn bồng bềnh. Từ bên kia cửa xe bước ra thêm một cô gái tóc nâu suông thẳng, mang nét đẹp thiên thần trong sáng, chiều cao cũng tầm 1m7. Cùng bước xuống xe với cô gái là một chàng trai chói mắt, dáng người cao tầm 1m8, trên môi nở nụ cười điện đảo chúng sinh, nháy mắt với tất cả nữ sinh gần đó.

Theo sau chiếc xe này còn có một chiếc xe khác cùng nhãn hiệu, xe dừng. Từ trên xe bước ra hai người nam sinh cao trên 1m8, dáng người khí thế, gương mặt baby. Đặc biệt là chàng trai bước xuống từ ghế sau, baby rất baby. Tuy nhiên gương mặt chàng baby cực kỳ lạnh lùng. Mấy nữ sinh hét lên “Trời ah, mỹ nam lạnh lùng”.

Đến lượt nam sinh nín thở khi nhìn thấy một nữ sinh nhỏ bé, linh hoạt bước xuống xe từ ghế sau. Cô gái nhỏ nhắn chỉ cao khoảng 1m6 nhưng đôi mắt to tròn, long lanh. Cô gái nhỏ mang một nét đẹp tinh khiết hồn nhiên. Sáu người đứng trước mắt học sinh trường Mekinson, một người con trai mái tóc màu nâu tiến lên nở nụ cười thân thiện rồi sáu người bước vào trường.

Lớp 12A8

Đi lên phòng đào tạo sau đó giáo viên chủ nhiệm dẫn chúng tôi tới lớp. Lớp học nằm ở lầu 15/20:

- Xin chào các bạn, chúng mình là học sinh mới tới mong các bạn chiếu cố! Mình tên là Trình Thiên Vũ. Kỷ Ngự Trình cúi đầu chào cả lớp, nữ sinh dưới lớp ôm tim “Quá dễ thương”

- Chào các bạn, mình tên Đàm Vĩ Luân! Trịnh Vĩ Bình đá lông nheo với một học sinh nữ.

- Chào các bạn, mình tên Tiết Hân Vĩ, rất vui được làm quen với các bạn. Mong các bạn chiếu cố! Điều Khúc Lan cúi đầu chào cả lớp, nụ cười thân thiện.

- Xin chào mọi người, mình tên Hạ Tử Tinh, rất vui được học cùng lớp với các bạn! Cố Nhã Yến bộ dạng lầy lỏn, đôi môi nở nụ cười quyến rũ.

- Hi hi... chào mọi người! Mình tên Nguyễn An Tâm! Tôi vẫy vẫy tay, môi cười thật tươi, cố ra vẻ ngây thơ.

Sau khi giới thiệu tôi thụ cho sếp Diệp một cái.

- Xin chào, tôi tên Dương Trí Hàn! Sếp Diệp giọng lạnh lùng, vẻ bất cần đời. Đây là hình tượng công tử nhà giàu nga.

Cả lớp có người trung lập. Có những đứa con trai ganh tị với ba anh chàng nhà chúng tôi, có những đứa con gái ganh ghét ba cô nàng nhà chúng tôi, có đủ thứ.....

Chúng tôi dưới sự sắp xếp của nhà trường được vào cùng lớp, mà nhà trường được “ba, mẹ” chúng tôi đút một khoảng tiền lớn để cho chúng tôi được cùng lớp. Kế hoạch sắp bắt đầu...

Bạn đang đọc truyện *Ba Bé Bi Là Nam Chính Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39

Nguồn nhảy chương mời các bạn xem chương tiếp theo.

Bạn đang đọc truyện *Ba Bé Bi Là Nam Chính Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Quy định kỳ lạ

Thân phận chúng tôi được bảo mật một cách tuyệt đối, để giữ được bí mật, chúng tôi thậm chí đã sử dụng bất động sản của sếp Diệp. Giờ tôi mới biết sếp Diệp giàu có đến thế, tài sản của anh Kỷ Ngự Trình nói trải dài và nằm rải rác trên khắp châu lục. Anh không chỉ là một thành viên làm công cho dân chúng mà trước kia họ Diệp vốn lẫn lộn trên thương trường, tới đời Diệp Gia Thành thì coi như hết. Sếp Diệp nói tha tổn nhiều tiền thuê người quản lý chứ anh tuyệt đối không về quản lý việc kinh doanh của ba mẹ. Đối với Diệp Gia Thành an nguy, hạnh phúc của người dân được đặt trước việc kinh doanh. Tiền cũng đã có quá nhiều mấy đời dùng không hết, nhưng tội phạm thì vẫn chưa diệt hết được.

Sao mà chồng tôi lại giống anh trai tôi thế không biết. Nhiều lúc tôi rất nghi ngờ Diệp Gia Thành với Lô Hường Nhật mới là anh em thật sự với nhau. “Ba, mẹ” chúng tôi là những thành viên hình cảnh đã nghỉ hưu từ lâu. Người trẻ nhất trong số họ cũng đã 60 tuổi, lần này được cảnh sát nước B mời tới để hỗ

trợ chúng tôi.

Lý lịch cá nhân mỗi người đều được sắp xếp một cách tinh vi. Chúng tôi cứ như đóng một bộ phim mà chưa biết hồi kết thúc, mỗi người được phân vai mà vai diễn có nội tâm tính cách như thế nào là do bạn tự thể hiện. Một bộ phim được dàn dựng có 1-0-2.

Kỷ Ngự Trình : Trình Thiên Vũ

Trịnh Vĩ Bình : Đàm Vĩ Luân

Diêu Khúc Lan - Tiết Hân Vi

Cố Nhã Yến : Hạ Tử Tinh

Lô Ái Thi : Nguyễn An Tâm

Diệp Gia Thành : Dương Trí Hàn

Lô Tử Nam : Nguyễn Khắc Nam và một số diễn viên khác...

Vai đã được phân, chỉ còn mối quan hệ. Sáu người này có mối quan hệ gì? Vâng, đạo diễn kiêm diễn viên chính Diệp Gia Thành đã xếp như sau:

Trình Thiên Vũ và Đàm Vĩ Luân là anh em một cha khác mẹ, con trai của thương gia mới nổi Tổng Cảnh. Mới nhận cha cách đây vài tháng nên vẫn mang họ mẹ và được đưa vào trường giàu có nổi tiếng này. Hạ Tử Tinh là em họ của hai vị thiếu gia trên là một tiểu thư con nhà bất động sản, thượng lưu mới Hạ Hữu Tùng.

Dương Trí Hàn là hàng xóm của anh em nhà họ Tổng. Nguyễn An Tâm là em gái ruột mang họ mẹ của Dương Trí Hàn, Tiết Hân Vi là em họ của Dương Trí Hàn. Và cuối cùng anh Dương và chị Nguyễn là con nhà Bác sĩ nổi tiếng Dương Viết Tùng, Nguyễn Như Ân. Mẹ làm trưởng khoa tim bệnh viện lớn nhất nước. Ba làm viện trưởng bệnh viện hợp tác BJ (nước B và nước J).

Vì thế chuyện họ đi chung là bình thường, học chung cũng bình thường. Sếp Diệp cho bà xã diễn vai em gái ruột nên ngày nào hai người cũng ở chung nhà. Nữ chính không tỏ vẻ gì nhưng nữ phụ họ Cố thì mang vẻ căm hờn không nói nên lời.

Phân cách tuyến...

Tôi nhìn “anh trai” đang nằm trên giường ngủ của mình bằng ánh mắt không thiện cảm:

- Sếp Diệp, có anh trai nào chạy tới phòng em gái, nằm trên giường em gái trong khi trên người chỉ quần khăn tắm hay không? Giọng tôi nhỏ xú cố gắng đè nén âm thanh.

- Có sao không? Chẳng phải “anh, em” nhà chúng ta như vậy hay sao? Diệp Gia Thành chống đầu nhìn tôi.

- Mau về phòng anh đi! Tôi nắm tay sếp Diệp kéo anh ngồi dậy.

- Em có chắc muốn anh về? Diệp Gia Thành chớp mắt nhìn tôi.

Tôi buông tay sếp Diệp ra, xụ mặt. Nhìn cái người nửa thân trần này xem, có học sinh 18 tuổi nào mà cơ bắp cuộn cuộn như thế không chứ? Cũng may anh mặc quần áo nếu không đừng nói học sinh THPT ngay cả sinh viên đại học cũng chưa có ai thân hình mãnh nam như anh đâu. Đã thế còn cố tình bày ra hết trước mặt tôi, sợ tôi thiếu thịt ăn hay sao ấy!

Đương nhiên tôi sẽ không dám ngủ một mình rồi, hướng chỉ ở một nơi xa lạ. Tuy gần đây tôi không nằm mơ nữa nhưng ai biết được do có sếp Diệp nên giấc ngủ tôi an tâm mà đi sâu hơn, mộng mị cũng không xảy ra. Nếu tôi đuổi sếp Diệp ra ngoài không chừng tới nay....ah.....

Thật ra tôi rất nhát gan, lúc tập huấn, diễn tập ở tổng bộ lần diễn tập trong rừng vào buổi tối tôi có thể hoàn thành vì tôi luôn nghĩ sẽ có rất nhiều thành viên khác xung quanh đang bám sát để mà “giết” tôi nên tôi mới không sợ hãi. Thật ra tôi rất sợ ma nga...

- Được rồi, anh ngủ cùng em! Cắm anh thái mái tay chân á! Tôi đến bên bàn trang điểm sấy tóc.

- Anh biết rồi, em gái... Diệp Gia Thành bật cười.

Thế là đêm nay một cảnh tượng xảy ra trong phòng tôi, anh trai ngủ cùng giường em gái. Hai “anh, em” rất “thương yêu” nhau, ôm nhau không rời, trước khi ngủ anh trai còn hôn em gái mấy cái lên má, lên môi nữa chứ.

Sáng sớm em gái tung chăn nhìn sang anh trai đang nằm kế bên, sau đó đưa tay bóp mũi anh trai ghì thật mạnh rồi hai chân rung rung bước xuống giường, xiêu vẹo đi vào toilet. “Mẹ nó chứ, anh trai....có anh trai nào như vậy không???” Lý do sếp Diệp sắp xếp hai vị “ba, mẹ” làm bác sĩ bận rộn bên ngoài là đây....là đây.....

Anh trai nào đó uất ức ôm chần, đôi mắt rung rung gương mặt baby nhìn theo dáng em gái.

“Anh trai sợ em gái lâu quá không ăn thịt người mất dinh dưỡng nên anh trai thương yêu em gái, cho em gái ăn thịt thối mà....làm anh không phải nên thương yêu em gái hay sao?”

“Anh em mình cùng ăn thịt có gì là sai ah...” Con sói hai mặt nằm trên giường sừng rân khắp người nhìn xuống phần chân nhô lên. Con sói già lông đen kéo chân trùm lên đầu “Người anh em, đừng thế chứ... không thể ăn được lại muốn ăn hoài ah,....”

Phân cách tuyến....

Chúng tôi đã học được một tuần ở trường Mekinson. Học kỳ đầu của năm học, cũng đã tháng 10 rồi. Một tuần vào trường không có gì gây sự chú ý cho chúng tôi. Chính vì thế sếp Diệp quyết định sẽ vào KTX trường. Với lý do chúng tôi muốn được như các bạn khác, gia đình chúng tôi cũng bận và không có thời gian dành cho mình nên chúng tôi thuận lợi vào KTX. Tin chắc từ đây sẽ thu được một chút manh mối.

KTX nam và nữ chia ra khá xa nhau. Một dãy nằm phía đông và một dãy nằm phía tây của trường. KTX nữ có 30 lầu, KTX nam có 25 lầu. Vì số học sinh nữ nhiều hơn số học sinh nam. Trường Mekinson không có thang máy dành cho học sinh. Đây là ý kiến của hiệu trưởng tiền nhiệm khi mới xây dựng trường. Ông ta cho rằng nếu lắp đặt thang máy dành cho học sinh sẽ gây ra nhiều bất lợi.

Học sinh sẽ trở nên lười biếng và tranh giành thang máy gây náo loạn. Một phần khác nữa nếu đi thang bộ sẽ tốt cho sức khỏe. Ý kiến của ông ta lúc ấy rất được ủng hộ. Từ đó trường Mekinson chỉ có thang máy dành cho giáo viên.

Trường Mekinson có 25 lầu. Từ lầu 1 : 10 là lớp 10, 11. Từ lầu 11 : 15 là lớp 12. Còn lại từ lầu 16 : 24 là các phòng khoa, phòng họp. Còn lầu cao nhất lầu 25 có phòng hiệu trưởng, phó hiệu trưởng, các trưởng ban và phòng đào tạo. Trường rất rộng, một lầu có 10 lớp học, mỗi lớp học có 20 đèn, một máy chiếu lớn, 4 máy lạnh và 10 quạt trần. Bàn ghế được làm từ gỗ quý bóng loáng. Giáo viên có trình độ thấp nhất là Thạc sĩ. Một ngày học 8 giờ, sáng từ 7h30 : 11h30, chiều từ 15h30 : 19h30.

Sân trường rộng rãi thoáng mát, có rất nhiều cây xanh và hoa cỏ. Sân rộng được sử dụng cho môn thể dục và học sinh chịu phạt.

Trường Mekinson rất nổi tiếng trong và ngoài nước, có nhiều người học, có nhiều người thành tài năng sáng chói. Quy định của trường cũng rất thoải mái chứ không hề khắc khe.

Đi học trễ phạt vệ sinh toilet một tầng vào ba buổi tối liên tiếp của một tầng lầu.

Không thuộc bài phạt vệ sinh lớp học 1 tuần/ 1 lần không thuộc vào một tuần liên tiếp, buổi tối sau khi tan lớp.

Đánh nhau phạt vệ sinh hành lang 5 tầng liên tiếp vào mỗi buổi tối sau khi tan lớp.

Xúc phạm giáo viên phạt chạy vòng trường 5 vòng buổi tối.

Cúp tiết phạt vệ sinh toilet + hành lang từ tầng 1 : tầng 5 buổi tối.

Quay bài, copy, chỉ bài bạn, lật tài liệu phạt nhặt rác, lau chùi từ tầng 20 : 25 liên tục một tuần vào mỗi tối.

Các tội nhỏ và linh tinh khác tùy trường hợp tùy giáo viên xử lý...

Tôi đọc bảng nội quy mà thích thú vô cùng, chưa thấy trường nào kỳ dị như trường này nga. Tôi quay sang sếp Diệp:

- Anh có thấy điều gì kỳ lạ không? Tôi đá lông nheo với Diệp Gia Thành.

- Hừ....ý em là hình phạt được thực hiện vào buổi tối? Diệp Gia Thành dừng bút nhìn tôi.

- Đúng! Tôi bật cười.

- Thú vị đây, việc này cần điều tra! Kỹ Ngự Trình bàn trên quay đầu xuống.

- Được rồi, tan học bàn tiếp, tuy vào đây với bài test cao nhưng chúng ta đừng quá phận, bị chú ý không tốt! Diệp Gia Thành đá lông mi ra hiệu cho Kỹ Ngự Trình và Trịnh Vĩ Bình đang tám chuyện quay lên.

Trong hồ sơ tôi chỉ có 17 tuổi, lẽ ra nên học 11 nhưng đã hoàn thành bài kiểm tra khó mới có thể vào được lớp 12 cùng mấy vị anh trai này. Một bàn học có hai học sinh, tôi ngồi phía trong sếp Diệp ngồi phía ngoài. Tôi thấy hạnh phúc vô cùng khi được học cùng sếp Diệp, có cảm giác như tình yêu sân trường vậy đó. Nhìn Diệp Gia Thành như nam sinh chính hiệu, không nữ sinh nào không say mê anh. Vì thế bàn chuyện trong lớp là không thể được, lúc nào cũng có nam sinh và nữ sinh theo dõi chúng tôi hết. Dù chúng tôi có ngồi ở những bàn cuối đi nữa thì vẫn không tránh khỏi.

Như mấy ngày trước giáo viên sẽ cho lớp tan vào lúc 19h30, hôm nay là thứ bảy ngày cuối tuần. Giáo viên chủ nhiệm là một Thạc sĩ 50 tuổi. Ông ấy hướng cả lớp nở nụ cười.

- Mấy em thân yêu...khụ... thầy có hai tin, một tin buồn và một tin vui muốn báo cho mấy em biết, mấy em muốn nghe tin nào trước! Thầy Mã nhìn hết một lượt học sinh có trong lớp.

- Tin buồn!!! Tất cả học sinh đồng thanh.

- Ha ha... Tin buồn là từ tuần sao thầy hiệu trưởng và các thầy trưởng ban sẽ có hai tháng để kiểm tra bắt ngờ tất cả các lớp! Thầy Mã đôi mắt sáng rực.
- Hà??? Chúng học sinh nhau lên. Bàn tán xôn xao.
- Còn tin vui thì sao thầy? Một học sinh mạnh dạn đặt câu hỏi.
- À,... tin vui là ai vi phạm cái gì đó sẽ bị xử phạt như quy định... Thầy Mã gãi đầu.
- Hà??? Xử phạt mà vui gì thầy? Một bạn nam tóc nâu ngồi bàn đầu tròn mắt nhìn thầy chủ nhiệm
- Ấy... thầy chưa nói hết, sau khi mấy em hoàn thành xong sẽ được đi du lịch miễn phí! Thầy Mã vỗ tay bảo lớp trật tự sau đó mỉm cười.
- Wow... có thật không? Cả lớp hí hửng.
- Đương nhiên rồi! Có cả ban cán bộ nhà trường tham gia, một chuyến du lịch lớn đấy! Thầy Mã hào hứng.
- Yeah....yeah.... cả lớp hô to.

Tôi và sếp Diệp đưa mắt nhìn nhau, hia tên họ Kỳ và họ Trịnh cũng quay đầu nhìn chúng tôi “Chuyện gì sẽ xảy ra đây?”

Chuyện gì sẽ xảy ra? Tôi sắp thấy mặt tên biến thái trẻ tuổi tài cao rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Ba Bé Bi Là Nam Chính Phán Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Chuyện cũ kinh người (Chống chỉ định)

Một ngôi trường nằm giữa một thôn xóm, một ngôi trường đồ sộ, kiến trúc hoa lệ nổi tiếng mà lại nằm giữa một vùng đất hẻo lánh. Một ngôi trường 60 năm trước đây đã nổi như cồn và 5 năm trước đây được xây dựng lại theo thời đại mới. Trường tư nhân Mekinson được xây dựng giữa vùng nông thôn nằm giữa thành phố, đường sá được đầu tư xây dựng rộng lớn người dân trong vùng nhờ đó cũng thơm lây. Có thể nói thành phố Yumaki này là thành phố lớn nhất nước B nhưng lại tồn tại một vùng “hồng thôn” này là do Mekinson. Chính vì thế Mekinson như một tòa tháp biệt lập, nhìn từ trên cao Mekinson hoàn toàn tách rời những ngôi biệt thự, cao ốc.... trong thành phố.

Xung quanh trường bao bọc bởi bạt ngàn hoa màu, cây trái tạo thành một nông trại rộng lớn, nông trại này cũng là nơi học sinh trường thực hành trồng cây hái trái. Trường có một chốt bảo vệ bên trong duy nhất nằm ở cổng chính, còn số bảo vệ còn lại chịu nhiệm vụ giám sát xung quanh trường nằm bên ngoài. Cổng sau luôn được khóa kỹ dùng cho trường hợp khẩn cấp, cổng sau không có bảo vệ.

KTX nằm cách trường 0,5km thuộc phạm vi trường học, có 6 căn tin thuộc khu vực KTX, dưới trường có 4 căn tin. Bãi giữ xe nằm đối diện trường học chỉ cần trình thẻ học sinh sẽ gửi và lấy xe nhanh chóng, khu vực xe giáo viên và học sinh tách biệt. Trường cấm học sinh đi xe hơi, xe máy chỉ được đi xe đạp. Chủ nhật hàng tuần học sinh được đi ra khỏi trường, giờ giới nghiêm là 22h.

Phân cách tuyến...

Tôi không muốn ở cùng phòng nữ chính Diêu Khúc Lan càng không muốn ở cùng phòng vị nữ phụ Cố Nhã Yến nên giờ đây tôi được phân ở KTX tầng 18. Trường học không có thang máy nhưng KTX thì có rất nhiều, một tầng có 6 thang máy. Điều này gây khó cho tôi đây, lúc trước tôi đã cố gắng khắc phục hội chứng sợ không gian hẹp của mình rất tốt vì tôi mang thai luôn nghĩ cho con mình, nay thì khác trước rất nhiều rồi. Tôi vẫn nên chọn đi cầu thang cho chắc.

Bước chân vào KTX phòng 6013, tôi kéo chiếc vali của mình nhìn xung quanh phòng. Một nữ sinh tóc đen dài đang cúi đầu đọc sách, cô ấy mang một chiếc kính gọng đen, dáng người nhỏ nhắn. Có 6 chiếc giường, trên một chiếc giường màu hồng có một cô gái tóc uốn màu nâu đang sơn móng tay. Tôi nhìn qua phải một cô gái tóc ngắn đang nằm trên giường lúc lắc cái đầu, tai cô ta đeo một cái headphone to.

Phòng rất to không hề có vụ giường tầng ở đây, tôi kéo vali vào cửa, háng giọng:

“Xin chào, mình là học sinh mới tới”

Ba cô gái không hện mà cùng lúc quay đầu nhìn tôi. Cô gái đang đọc sách nâng kính nhìn tôi quan sát tôi từ đầu tới chân trong im lặng. Cô gái tóc xoắn đình chỉ động tác sơn móng chăm chú nhìn tôi, cô gái còn lại nghe nhạc nhắm mắt thả hồn đương nhiên không nhìn thấy cũng nghe thấy tôi nói gì.

Tôi mỉm cười làm quen hai vị bạn mới:

“Xin chào, mình là học sinh lớp 12A8, mình mới chuyển tới Mekinson” Tôi đưa tay vén tóc lên vành tai, trông có chút ngại ngùng.

“Chào, mình tên Lại Thục Phân!” Cô gái tóc xoăn bước xuống giường định bắt lấy tay tôi nhưng cô ấy vội rút tay lại vì nước son móng chưa khô.

“Ngại quá, mình mới son móng” Lại Thục Phân cười tươi.

“Không sao, không sao” Tôi xua tay bật cười nhìn em gái ngây thơ trước mắt.

“Xin chào, mình là Jessica Ji So” Cô gái mắt kính hướng tôi giơ tay ra.

“Chào bạn, rất vui được làm quen với các bạn mình tên Nguyễn An Tâm!” Tôi bắt tay cô nàng mang kính cận rồi nở một nụ cười thật tươi nhằm gây ấn tượng tốt cho lần gặp đầu tiên này.

Chúng tôi nhìn nhau cười tươi, tôi quay đầu nhìn cô gái đang nằm nghe nhạc trên giường, Jessica Ji So nắm tay tôi kéo vào trong, Lại Thục Phân lấy vali tôi kéo. Tôi ngỡ ngàng.

“Đừng quan tâm cô ta làm gì, cô ta là người sống biệt lập” Lại Thục Phân kéo tay tôi đến bên cạnh một chiếc giường, cô gái nhỏ này đặt vali tôi lên giường rồi quay sang tôi:

“Bạn ở giường này nhé! Kế bên là giường của mình, đối diện là giường của Ji So”

Tôi gạt đầu rồi nhìn quanh phòng một lần nữa, 6 chiếc giường được kê song đôi, đối diện nhau. Đối diện cửa ra vào là cửa sổ. Có hai cánh cửa sổ được mở toang thoáng mát. Ngoài giường của tôi còn có hai giường trống. Tôi quay sang Lại Thục Phân:

“Thục Phân, phòng mình có mấy người?”

“Vốn dĩ có 6 người, cách đây mấy tháng có hai người chuyển về nhà và một người...” Lại Thục Phân đột nhiên nhỏ giọng.

“Làm sao? Mình không nghe rõ” Tôi tiến sát đến bên cạnh Lại Thục Phân.

“Hai người chuyển về nhà và một người tự vẫn” Jessica Ji So ngồi xuống bên trái tôi nhỏ giọng.

“Tự vẫn?” Tôi tròn mắt nhìn Ji So.

“Uhm, chuyện đó để tui mình kể sau bây giờ mình sẽ giúp cậu sắp xếp đồ đạc” Jessica Ji So nhìn tôi mỉm cười.

“Được” Tôi gạt đầu.

Ngôi trường này có rất nhiều bí ẩn, nữ sinh tự vẫn trước kia ở phòng này tuyệt đối không đơn giản. Tôi đột nhiên cảm thấy lạnh cả người, chỉ cần nghĩ đến việc ngôi trường này về đêm đầy ma quỷ là tôi chỉ muốn ôm chần, thật lòng muốn có Diệp Gia Thành bên cạnh.

Với sự hỗ trợ của hai vị mỹ nữ nhiệt tình tôi nhanh chóng thích nghi với nơi ở mới. Mỗi chiếc giường sẽ có một bàn học, tôi mang sách vở, giấy viết, bút mực đặt lên bàn riêng. Chiếc vali quần áo được tôi để dưới gầm giường, tôi lấy một bộ quần áo hình mặt cười ra vào toilet tắm rửa.

Tôi vừa mở cửa toilet, một cái đầu bù xù chui vào khiến tôi mới vừa mở cửa không chú ý giật mình lùi lại mấy bước. Cô nữ sinh đầu tóc ngắn như nam sinh nhìn tôi nhếch mép cười:

“Mới tới à?”

“Uh, mới tới!” Tôi gạt đầu né ra cho cô ta một lối đi.

Một con người kỳ lạ, tôi có cảm giác cô gái khác người này có điều gì đó rất kỳ lạ....aizzz... Tôi mở vali lấy máy sấy tóc ra sấy mái tóc đang ướt của mình. Đưa mắt nhìn ra cửa sổ, trời bắt đầu ngả về chiều rồi. Hôm nay chủ nhật tôi còn có hẹn với đám người sếp Diệp, không biết giờ này sếp Diệp và mọi người như thế nào? Có gặp những nhân vật kỳ lạ như tôi không? Nữ chính Diêu Khúc Lan và nữ phụ Cổ Nhã Yến ở cùng một phòng chắc có trò hay để xem đây. Cổ Nhã Yến lúc nào cũng ra vẻ ta đây muốn đập tôi và nữ chính xuống dưới lòng bàn chân.

Tôi dám cá chắc nếu Cổ Nhã Yến cứ ỏng ẹo, nóng bỏng và tràn ngập quyền rũ như thường ngày thì người đầu tiên trong ba chúng tôi bị Cổ Chính Hiền đè chính là cô ta. .

Phân cách tuyến...

17h tôi chạy nhanh xuống căn tin KTX để hội họp với mấy người sếp Diệp. Cả ngày tôi chỉ ăn sáng lúc 8h tối tận bây giờ, bụng tôi đói meo. Tôi ngồi xuống chiếc ghế trống bên cạnh Diệp Gia Thành:

“Chào mọi người, em đói bụng quá có thể cho em ăn trước được không?” Tôi ngay cả mặt sếp Diệp cũng không thèm nhìn hướng mọi người tuông một tràn dài.

“Được chứ, chị dâu cứ tự nhiên!” Trịnh Vĩ Bình bật cười.

“Đừng gọi như thế, người ta nghe thấy sẽ nghi ngờ” Diệp Gia Thành trầm giọng nhắc nhở Trịnh Vĩ Bình.

“Có quen nơi ở mới không? Phòng nhiều người chắc em không phải sợ chứ?” Diệp Gia Thành nhìn tôi bằng đôi mắt chứa đầy quan tâm. Giọng nói anh ôn nhu, nhẹ nhàng.

“Phòng em có ba người, có một cô gái tình tình rất kỳ dị” Tôi vừa gấp một miếng thịt gà vừa nói.

“Cứ từ từ điều tra, bên bọn anh không khí cũng rất kỳ dị. Nam sinh trong phòng hình như rất rất không bình thường khi nhắc đến nữ sinh của trường” Kỷ Ngự Trình đảo mắt nhìn xung quanh sau đó nhỏ giọng.

Cố Nhã Yến yên lặng nhìn hành động vô tư của tôi, tôi biết cô ta rất chán ghét tôi nhưng vẫn làm ngơ tiếp tục càn quét bàn ăn. Nữ chính Diêu Khúc Lan mỉm cười gấp cho tôi một miếng thịt kho rồi nói:

“Bên chị cũng rất lạ, con gái sống rất hài hòa, lúc nào cũng tụm lại với nhau”

Tôi nhìn nữ chính mỉm cười:

“Hay chị sang bên em đi” Vì một miếng thịt gà và thái độ của nữ chính mấy tháng nay tôi quyết định cho chị ta một cơ hội. Tôi tin nữ chính sẽ không thay đổi thành một người phụ nữ thâm độc, nếu chị ta vẫn giữ được lương tâm tinh khiết thì tốt biết mấy. Dù trước đây chị ta có nói những lời lẽ xúc phạm tôi, tôi cũng chấp nhận cho qua hết.

“Qua phòng em sao? Có được không?” Diêu Khúc Lan mở to mắt nhỏ giọng nhìn tôi.

“Có được không?” Tôi nhìn sếp Diệp bằng đôi mắt long lanh

“Đương nhiên là được, anh sẽ sắp xếp!” Diệp Gia Thành cau mày tránh né ánh mắt của tôi sao đó lên tiếng.

“Vậy tốt quá rồi! Chị Lan chị em mình nhất định sẽ hợp tác với nhau thật tốt” Tôi nắm tay nữ chính cười thật tươi.

“Đúng, hi vọng chúng ta sẽ lập công thật lớn” Diêu Khúc Lan bật cười.

“Nhã Yến, Á Thi dù sao cũng chưa có kinh nghiệm thực tiễn nhiều nên Khúc Lan đi theo em ấy hỗ trợ em ấy, em đừng để ý nhé... một mình em bên đó chắc không có vấn đề gì chứ?” Kỷ Ngự Trình nhếch mép nhìn Cố Nhã Yến.

“Đương nhiên là không rồi!” Cố Nhã Yến cười gượng.

“Được rồi, trời cũng tối rồi mọi người nhanh ăn đi!” Diệp Gia Thành cầm lấy đôi đũa hướng mọi người nói rồi bắt đầu ăn.

Tôi ngẩng đầu nhìn xung quanh, mọi người bắt đầu rời khỏi căn tin rồi. Đi một cách nhanh chóng. Chúng tôi cũng thế, ăn xong thì chia nhau ra, ai đi về chỗ người ấy. Diêu Khúc Lan vẫy tay chào tôi, tôi cũng nở nụ cười vẫy tay tạm biệt chị ấy. Sếp Diệp dặn dò tôi mấy câu, đại khái là trời đêm ở đây rất lạnh tôi phải giữ ấm, ban đêm đừng thức quá khuya... Tôi mua mấy loại trái cây và vài túi snack sau đó về phòng.

Phân cách tuyến...

18h45 tôi về đến phòng, lẽ ra tôi có thể về sớm hơn nhưng do tôi đi thang bộ nên hành trình kéo dài ra. Mọi người cùng phòng vẫn chưa ngủ, tôi mở cửa ra ba cái đầu quay lại nhìn tôi rồi thờ phào quay đầu lại tiếp tục làm việc của mình. Tôi nhìn hành động kỳ lạ của ba người bạn cùng phòng trong lòng đầy nghi vấn.

Tôi đi đến bên giường của mình ngồi xuống, ngó thấy hai cái cửa sổ đã bị đóng chặt tôi quay đầu nhìn Lại Thục Phân.

“Chưa ngủ mà đóng cửa sổ sớm vậy?”

“Uh, trời bắt đầu tối thì đóng được rồi!” Lại Thục Phân từ quyển sách ngẩng đầu nhìn tôi.

“Mai các cậu học môn gì?” Tôi lấy mấy quyển sách ra đặt trên bàn học quay đầu nhìn Ji So đứng gần đó.

“Toán, Sử, Tin” Ji So trả lời ngắn gọn sau đó đến ngồi bên bàn học của cô ấy.

“Mai mình có hai tiết Hóa và Hai tiết Văn” Lại Thục Phân mỉm cười.

“Còn cậu?” Jessica Ji So nhìn tôi.

“Umm, mai mình có tiết Sinh, Văn, Giáo dục” Tôi lấy túi trái cây vào toilet mở vòi nước trong bồn rửa tay rửa trái cây. Nhìn có chút mất vệ sinh nhưng không sao, bồn rửa tay cách xa “chỗ ấy” mà.

Sao khi gọt vỏ mấy loại trái cây chua xong tôi bê chiếc bàn học tới gần khu vực cửa sổ. Tôi đưa tay vẫy ba người cùng phòng:

“Các cậu lại đây cùng ăn trái cây đi!”

“Lại đó....” Lại Thực Phấn liếc nhìn cửa sổ có vẻ chán chừ.

“Được!” Dù mang vẻ mặt có chút miễn cưỡng nhưng Jessica Ji So vẫn bê chiếc ghế cùng chiếc bàn bàn của mình lại gần cửa sổ. Người duy nhất trong phòng vẫn giữ gương mặt bình tĩnh là Ngô Tường Đình : cô gái có mái tóc ngắn nhưng ít nói. Cô ấy không nói gì cầm chiếc bàn nhỏ đi đến bên phải trái tôi. Chúng tôi đặt bốn chiếc bàn xung quanh nhau. Tôi ngồi đối diện cửa sổ, Tường Đình ngồi kế tôi. Thực Phấn và Ji So ngồi hai bên chúng tôi, tạo nên vòng chữ U (I _ I)

Chúng tôi bày trái cây ra đĩa rồi chụm đầu lại ăn vừa ăn vừa nói chuyện.

“Minh biết ngôi trường này có rất nhiều điều kỳ lạ, sớm muộn gì mình cũng biết chi bằng mấy cậu nói cho mình biết đi!” Tôi đột nhiên lên tiếng làm ba người còn lại đứng hình nhìn tôi.

“Minh sẽ nói cho cậu biết!” Tường Đình trầm giọng, nhìn người không thể nhìn bề ngoài, nhìn Tường Đình ít nói nhưng cô ấy là người thẳng tính nhất.

“Tường Đình....” Thực Phấn nhỏ giọng rồi nhìn ra cửa sổ.

“Để cậu ấy nói đi!” Ji So nhỏ giọng.

Tôi nuốt nước miếng nhìn về thân bí, sợ hãi của hai người Thực Phấn và Ji So rồi nhìn sang người bình tĩnh nhất phòng : Ngô Tường Đình.

“Mekinson nổi danh là một ngôi trường tài giỏi, nổi tiếng nhưng nó cũng nổi tiếng trong khu vực này... một ngôi trường ma!” Tường Đình nhẹ giọng.

Tôi há mồm, đọc truyện so với nghe kể làm sao hấp dẫn bằng. Tôi đưa đầu lại gần Tường Đình, bốn chúng tôi tụm lại một chỗ. Giọng của Tường Đình vang lên nhẹ nhàng, xì xào vang lên đều đều:

“ Chúng mình đã học ở đây từ năm lớp 8, cách đây hai năm có bốn học sinh hai nam và hai nữ đã tự vẫn ở phòng học số 307... chỉ trong một đêm, bọn họ cùng nhau cắt cổ tay tự vẫn”

Tôi há mồm, quá hồi hộp. Giọng Tường Đình vẫn xì xào.

“Sau cái chết của bốn người bọn họ thì trường xuất hiện lời đồn đại rằng oan hồn bọn họ vẫn chưa tiêu tan thường hay hiện về lúc trời tối. Mọi người ban đầu không ai tin hết nhưng sau đó không một ai không dám tin”

“Trước đó có rất nhiều người không tin, nhưng cậu biết đó, căn tin trường mở cửa liên tục từ 6h sáng cho tới 11h đêm. Lúc ấy có rất nhiều học sinh xuống trường đi tập thể dục, đi dạo, đi ăn... thậm chí chơi trò chơi vào ban đêm. Trong 100 người ra khỏi phòng vào ban đêm thì có 90 người nhìn thấy hồn ma của bốn học sinh yếu mệnh đó”

“Một truyền 10, 10 truyền trăm trong trường bắt đầu bàn tán xôn xao. Hiệu trưởng tân nhiệm biết được đứng ra hạ lệnh cấm tất cả học sinh không được phép nói ra nói vào về việc hồn ma xuất hiện nữa nếu ai trái lệnh sẽ bị đuổi học và đóng phạt một số tiền lớn vì tội truyền bá sai sự thật, mê hoặc, rối loạn lòng người”

“Từ khi có việc hồn ma xuất hiện thì cứ cách ba bữa nữa tháng trường lại có học sinh nhảy lầu tự vẫn, không chỉ nhảy lầu còn tự vẫn bằng hóa chất trong phòng thí nghiệm, treo cổ, uống thuốc ngủ.... không có tháng nào mà trường không có học sinh tự sát chết”

“Nhà trường giải thích như thế nào về việc học sinh tự vẫn?” Tôi nhìn Ngô Tường Đình.

“Nhà trường nói do áp lực học tập căng thẳng, học sinh yêu đương rồi thất tình, chuyện gia đình rắc rối...” Ji So nhỏ giọng xen vào.

“Nhưng chuyện đâu có dễ dàng lắng xuống, cậu biết không hai năm trước số học sinh học chung và biết mặt bốn học sinh tự vẫn rất nhiều nên họ không thể nào nhìn nhầm được, sự việc được đồn đãi ngấm khắp trường đấy” Thực Phấn nắm tay tôi khẽ giọng.

“Vào lúc trời sấm tối hoặc những lúc mưa phùn lất phất hay mưa to sấm chớp đều có thể nhìn thấy hồn ma của bốn người học sinh đó, nhưng không phải ai họ cũng cho phép thấy họ” Ji So tiếp lời.

“Cậu phải cẩn thận đừng ra ngoài lúc trời tối, những hồn ma đó thường hay lảng vảng xung quanh đây. Lúc thì đi chậm chậm trên hành lang, lúc thì ngồi trên cành cây trong trường. Có đôi khi đứng bên cửa sổ nhìn vào chúng ta” Tường Đình nhỏ giọng.

Bốn người chúng tôi đột nhiên nhào lại ôm lấy nhau. Tim tôi đập thình thịch. Tường Đình là người bình tĩnh nhất vẫn kể tiếp.

“Nói cho cậu biết đã có rất nhiều nữ sinh chết vì thấy hồn ma rồi đó, cách đây một tháng Tạ Hồng Liên - nữ sinh lớp 11S9 ban đêm lúc 9h tối đã đi hẹn hò với bạn trai về ngang qua phòng 307. Cô ấy đã xui xẻo nhìn thấy hồn ma của nữ sinh Trần Thuần mái tóc cô ta đen dài tung bay tong gió đêm, cô ta mặc một chiếc váy trắng ngồi vắt vẻo trên lang thang tầng 20. Lúc ấy Tạ Hồng Liên sợ muốn vỡ mật, cô ta kể lại rằng khi ấy Trần Thuần đang cúi đầu nhìn xuống sân trường, ban đầu Tạ Hồng Liên cứ tưởng một nữ sinh nào đó hóng gió đêm nên cũng không để ý lắm. Cho đến khi nữ sinh ấy quay đầu lại thì Tạ Hồng Liên sợ muốn hét lên mà không được vì cả người bủn rủn.”

“Vì hình ảnh của bốn người học sinh đã mất được chuyển tay khắp nơi nên lúc đó ai cũng biết mặt bốn người họ. Tạ Hồng Liên vừa nhìn đã biết cô gái ấy là Trần Thuần một trong hai nữ sinh tự vẫn chết hai năm trước. Hai nữ Trần Thuần đâm huyết lệ nhìn Tạ Hồng Liên, nhìn bóng dáng Trần Thuần đang

ngồi vắt vẻo trên lang thang nhìn mình Tạ Hồng Liên không thể nào chịu được sợ hãi nên ngất đi.”

“Ba ngày sau đó...ba ngày sau đó người ta phát hiện Tạ Hồng Liên nằm chết trong phòng tắm, khi chết cô ta trợn hai mắt thật to, móng tay cô ta còn bị gãy hết mấy cái” Ji So giọng run run.

“Gần đây nhất bạn cùng phòng tại mình cũng vừa qua đời vì bị kẹt trong thang máy” Tường Đình nhìn tôi bằng đôi mắt thâm trầm.

“Ban đầu những học sinh như chúng mình đều nhìn qua hình ‘bốn người ấy’ nhưng một tháng trước đã bị hiệu trưởng tịch thu hết rồi. Hiệu trưởng trẻ tuổi đẹp trai nhưng vô cùng nghiêm khắc” Thục Phân bĩu môi.

“Mấy cậu đóng hết cửa lại vì sợ nhìn thấy họ à?” Tôi nhỏ giọng.

“Cậu nhỏ tiếng thôi!” Thục Phân đưa tay che miệng tôi lại.

“Cậu không biết đó thôi, có rất nhiều nữ sinh lẫn nam sinh lúc trước mở cửa sổ đều nhìn thấy bọn họ đứng dưới lầu vẫy tay!” Tường Đình bỗng mỉm cười.

“Trời ạ! Thật đáng sợ!” Vậy mà Tường Đình còn cười được. Tôi ôm lấy cánh tay run run.

“Minh nói cho cậu biết, trường này nam sinh đẹp trai rất nhiều nhưng cậu tuyệt đối đừng bắt chuyện với bạn nam đẹp trai nào đó lúc trời tối hoặc mưa phùn, trời nhat nắng... tóm lại là trời âm u, âm thịnh dương suy!” Thục Phân kéo tay tôi lại nhỏ giọng.

“Tại sao vậy?” Tôi tò mò nhìn Thục Phân.

“Vì rất có thể người nam sinh đẹp trai đó chính là một trong hai nam sinh...” Thục Phân ngừng lại đưa mắt nhìn tôi.

“Hiểu rồi!” Tôi máy móc gật đầu.

“Các cậu đã...đã gặp họ bao giờ chưa?” Tôi nhỏ giọng.

“Vẫn chưa!” Cả ba người họ nhỏ giọng đồng thanh.

Phân cách tuyến...

Tôi nằm trên giường nhìn cánh cửa sổ đang đóng chặt lòng lo sợ vu vơ. Tôi tự trấn an bản thân, kéo chiếc chăn lên trùm kín người một lát tôi thở phà phò lật tung chăn ra Lăn qua lăn lại một lúc tôi ngủ lúc nào cũng không hay.

Bạn đang đọc truyện *Ba Bé Bi Là Nam Chính Phân Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Âm ảnh kinh hoàng

Tôi đi trên hành lang vắng vẻ của tầng 18, một cơn gió nhẹ thổi qua làm tôi rùng mình. Xung quanh tối om, tôi đưa chân dậm mấy cái dưới đất cho đèn cảm ứng sáng lên. Do tôi mang giày bệt nên bước chân rất nhẹ nhàng, đèn cảm ứng không duy trì được bao lâu thì tắt ngủm. Đưa tay nhìn đồng hồ 22h40, đèn điện công tắc sẽ tắt hết vào lúc 21h thay vào đó bắt đầu từ 21h đèn cảm ứng sẽ làm việc.

Tôi nhanh chân bước tới phòng 6013, chỉ còn hai phòng nữa thôi, chỉ hai phòng. Tôi hớn hờ đứng trước cửa phòng đưa tay gõ cửa, trong lúc gõ cửa tôi rất sợ hãi nên đưa mắt nhìn xung quanh. Hình ảnh một cô gái ngồi vắt vẻo trên cầu thang lọt vào mắt tôi. Tôi á khẩu.

Kìa là mái tóc đen dài phất phoi trong gió, kìa là một thân váy trắng tung bay. Cô gái có dáng người nhỏ nhắn của nữ sinh THPT, hai chân đứng đưa, dưới chân mang một đôi giày búp bê màu trắng. Cô gái quay đầu nhìn tôi, đôi mắt hai dòng lệ đỏ thắm đang chảy, cô ta nhìn tôi nở nụ cười, một nụ cười giả lạnh, cười như điên dại. Rồi cô ta tung người rơi xuống lầu.

Tui sợ hãi lùi lại phía sau mấy bước, một cánh tay lạnh toát đặt lên miệng tôi, thêm một cánh tay ôm lấy eo tôi siết chặt, cổ tình kéo tôi đi.

“Ahhhh.....” Tôi hét lên, giật mình mở mắt.

Tôi vẫn nằm trên giường, xung quanh căn phòng sáng trưng. Tôi đưa tay lau mồ hôi trên trán rồi bước xuống giường, trong phòng không có ai, bên trong toilet có tiếng nước chảy. Tôi ngồi dậy xếp chăn. Một tiếng cạch vang lên, Tường Đình từ trong toilet bước ra nhìn tôi.

“Cậu nằm mơ à? Hét to thế?”

“Đúng!” Tôi nhắm mắt dưỡng thần mấy giây rồi đi qua người Tường Đình tiến vào toilet.

“Mơ thấy họ à?” Phía sau có giọng Tường Đình cười nhẹ.

“Làm sao cậu biết?” Tôi quay đầu mở to mắt nhìn Tường Đình.

“Đừng nghĩ nhiều, do cậu quá sợ nên ám ảnh trong đầu thôi!” Tường Đình vỗ vai tôi.

Tôi gật đầu với Tường Đình sao đó vào Toilet.

Phân cách tuyến...

Hậu quả nghiêm trọng cho ngày hôm nay tôi nằm mơ là xem chút nữa thôi tôi sẽ đi trễ, xem chút nữa thôi tôi sẽ bị phạt vào buổi tối rồi. Cũng may là xem trễ chứ không trễ. Bọn sếp Diệp nhìn tôi đi vào lớp với nhan sắc hốc hác đều trừng mắt nhìn tôi:

“Em ngủ không được à?” Diệp Gia Thành quan tâm nhìn tôi, tay anh đón lấy chiếc cặp từ vai tôi đỡ nó xuống.

“Không phải không được mà là giấc ngủ không tốt!” Tôi nhìn sếp Diệp chu mỏ mình lên tỏ vẻ Kỳ hóng hót ngồi bàn phía trên bắt đầu ngả người ra sau nghe chúng tôi nói chuyện.

“Có chuyện gì à?” Diệp Gia Thành cau mày nhìn tôi.

“Đừng cau mày, ‘không hợp tuổi!’” Tôi lấy tay véo mặt sếp Diệp một cái.

“Mau nói anh biết!” Sếp Diệp thúc giục tôi.

“Lát nữa tan học chúng ta họp phía sau sân trường rồi em sẽ kể mọi người nghe một việc!” Tôi liếc nhìn thầy đi vào lớp vừa đứng lên vừa nói.

“Được!” Diệp Gia Thành chưa nói gì thì Kỳ hóng hót đã nói trước.

Phân cách tuyến...

11h30 chúng tôi có mặt phía sau trường học, sáu người ngồi dưới một gốc cây bàng. Tôi, nữ chính và nữ phụ họ Cố ngồi trên băng ghế đá. Nữ chính Diêu Khúc Lan ngồi giữa còn Cố Nhã Yến ngồi bên trái, tôi ngồi bên phải nữ chính. Diệp Gia Thành tựa lưng bên cạnh tôi, hai gã họ Kỳ và họ Trịnh ngồi trên mặt đất nhìn chúng tôi như một chú cún trung thành....khụ....

“Nói đi, đang hỏi họp đây, có chuyện gì xảy ra à?” Kỳ hóng hót giục tôi.

“Từ từ em ấy nói!” Diêu Khúc Lan lườm Kỳ Ngự Trình.

Tôi thuật lại tất cả những gì tôi nghe bạn cùng phòng kể lại hết cho mọi người nghe. Diệp Gia Thành nghe xong nét mặt không phản ứng gì. Diêu Khúc Lan và Cố Nhã Yến có vẻ không thể tin được há mồm ngạc nhiên.

“Tôi không tin thế gian này có ma quỷ, là do ai đó dựng lên mà thôi!” Cố Nhã Yến bữu môi tỏ ý khinh thường.

“Có thể lắm chứ, thế gian còn những thứ chưa thể lý giải mà!” Diêu Khúc Lan nhỏ giọng.

“Mọi người có tin là có không? Anh Thành?” Trịnh Vĩ Bình ngẩng đầu nhìn Diệp Gia Thành trong mắt lóe sáng.

“Có khả năng lắm chứ!” Diệp Gia Thành nhếch môi cười.

“Gia Thành. Anh cũng tin mấy chuyện hoang đường đó nữa sao? ” Cố Nhã Yến tròn mắt nhìn Diệp Gia Thành.

“Không gì là không thể!” Kỳ Ngự Trình cười khẩy nhìn Cố Nhã Yến.

Diệp Gia Thành không nói gì chỉ mỉm cười nhẹ. Tôi bữu môi sau đó bắt đầu kể chuyện mình nằm mơ. Cố Nhã Yến nghe tôi kể chột băt cười khinh bỉ.

“Không ngờ Diệp phu nhân lại nhát gan như vậy!”

Cố Nhã Yến cố tình nhấn mạnh ba chữ ‘Diệp phu nhân’, cô ta muốn khinh bỉ tôi, chê bai tôi hay sao? Con người này bản tính kêu ngoạc khó ai có thể sửa cô ta được mà. Cho tới hôm nay cô ta vẫn khinh bỉ và xem thường tôi, cho rằng tôi không xứng với Diệp Gia Thành. Diêu Khúc Lan quay sang nhìn Cố Nhã Yến mỉm nhún vai:

“Sao Nhã Yến nói như vậy?”

“Tôi nói có gì sai, cô ta nhát gan đến nỗi chỉ nghe một câu chuyện kinh dị liền nằm mơ thấy y như thế” Cố Nhã Yến nhún vai.

“Cho dù là như thế cô cũng không nên có thái độ xem thường em ấy!” Diêu Khúc Lan chớp mắt nhìn Cố Nhã Yến.

“Không sao đâu, có lẽ chị Cố nói đùa với em thôi!” Tôi thấy hai bên nữ chính và nữ phụ gương cung bật kiếm vội xen vào.

“Về thôi, trưa rồi!” Diệp Gia Thành liếc Cố Nhã Yến một cái sau đó cho hai tay vào túi quần bộ dáng kêu ngạo bước đi. Kỷ Ngự Trinh và Trịnh Vĩ Bình cũng đi theo lão đại của bọn hắn.

“Lát nữa chị sang phòng em, 6013 đúng chứ?” Điều Khúc Lan nhìn tôi mỉm cười.

“Dạ, em sẽ ở dưới lầu KTX chờ chị!” Tôi gật đầu để lộ hai lúm đồng tiền.

Cố Nhã Yến nhìn tôi và nữ chính một cái rồi đứng lên đôi mắt tràn đầy khinh bỉ, cô ta nện gót giày thật mạnh rồi đi mất.

Phân cách tuyến...

1h30 Điều Khúc Lan dọn đến phòng của tôi, không tốn nhiều thời gian để giới thiệu các thành viên trong phòng với nhau. Chẳng mấy chốc chúng tôi đã thân thiết bất chuyện với nhau. Tường Đình, Thục Phân và Ji So đều học khác lớp với chúng tôi nên ngoài thời gian ở trên lớp chúng tôi đều ở cùng nhau.

Cuối cùng chúng tôi cũng biết vì sao cứ mỗi lần tan lớp lúc 19h30 là học sinh tùm lại với nhau đi về KTX rồi. Họ sợ ma.

Học sinh rất tuân thủ quy tắc trường học vì sợ bị phạt phải trực nhật lúc đêm xuống. Cái quy tắc chết tiệt thật mà. Chỉ còn ba ngày nữa thôi Hiệu trưởng và các trưởng khoa sẽ đột nhập bất ngờ vào một số lớp để kiểm tra rồi. Thứ hai tuần tới sẽ bắt đầu cuộc kiểm tra đột xuất. Trong khoảng thời gian này chúng tôi tỳ mĩ từng li từng tí từ đồng phục cho tới đôi giày mang dưới chân. Thức dậy sớm đã thành đồng hồ sinh học. Cứ 6h sáng phòng chúng tôi đưa nào còn ngủ là sẽ bị tạt nước cho tỉnh.

Tôi rất lo lắng và hồi hộp chờ cái ngày Hiệu trưởng quan lâm đại giá. Cầu mong cho hắn ta không ghé lớp tôi, tôi có chút e sợ hắn ah...

Thứ hai đầu tuần thuận lợi trôi qua. Vừa tan lớp tôi đã nhận được điện thoại của anh hai. Lô Từ Nam báo anh ấy đang ở cách trường tôi 2km và tôi phải nhanh chóng đến gặp anh ấy còn phải mang theo người có khả năng bảo vệ tôi. Mặc dù không hiểu nhưng tôi vẫn nói với sếp Diệp.

12h15 tôi và Diệp Gia Thành hiện tại đang đứng trước cửa một ngôi nhà cấp 4, Lô Từ Nam mặc một bộ y phục đơn giản ra đón chúng tôi. Ngôi nhà không rộng lắm chỉ có hai chữ đề hình dung là “đơn giản”. Lô Từ Nam liếc mắt nhìn Diệp Gia Thành ngồi bên cạnh tôi. Tôi đỏ mặt hỏi:

“Tiểu Nam, đây là ông xã em!”

“Anh biết!” Lô Từ Nam đẩy tách trà đến trước mặt sếp Diệp mỉm cười.

“Chào anh hai!” Diệp Gia Thành gật đầu với Lô Từ Nam.

“Anh đã gặp qua chú mày, đừng khách sáo!” Lô Từ Nam cười híp mắt nhìn sếp Diệp.

Tôi tròn mắt nhìn Lô Từ Nam, chuyện gì anh ấy cũng không hỏi tôi, không điều tra tôi mà vẫn biết. Lô Từ Nam mắc bệnh cuồng em gái mà lại bỏ mặc tôi suốt một năm, có gì đó lạ lắm. Tôi nhìn Lô Từ Nam nhẹ giọng hỏi anh:

“Anh, anh gọi em đến đây gấp có việc gì sao?”

“Đương nhiên là có việc, một việc rất hệ trọng!” Tiểu Nam nhìn tôi bằng ánh mắt nghiêm chỉnh khó thấy.

“Việc hệ trọng?” Tôi mở to mắt nhìn anh trai thân yêu thường ngày dí dỏm của mình. Nhìn gương mặt hiện tại của anh ấy khác nhau một trời một vực.

“Thì lùn, hôm nay anh sẽ kể cho em biết hết tất cả về gia đình mình. Trước kia em còn nhỏ dại nên bà nội và bọn anh luôn giấu em...” Lô Từ Nam vẽ mặt ngưng đọng, mơ màng nhìn vào khoảng không trước mặt. Tôi ngừng hô hấp trông chờ những lời anh sắp nói.

“Mẹ chúng ta là hậu nhân của dòng họ pháp sư đời thứ 7, chúng ta là hậu nhân của người trừ ma, diệt quỷ. Em có biết vì sao một gia tộc giàu có như họ Lô mà ba, mẹ chúng ta lại chết sớm như thế không?” Lô Từ Nam nhìn tôi rồi thờ dài. Tâm trạng tôi căng thẳng nhìn anh ấy. Diệp Gia Thành ngồi bên cạnh bắt lấy tay tôi, tôi nhìn sếp Diệp.

“Đừng căng thẳng quá, em thả lỏng đi!” Diệp Gia Thành nhìn tôi.

“Vâng” Tôi gật đầu tiếp tục quay sang chăm chú lắng nghe câu chuyện anh trai sắp kể.

“Cách đây 15 năm mẹ gặp phải một thiên kiếp ảnh hưởng đến sự sống chết, làm hết mọi cách nhưng không thể nào thoát được. Trong một lần khai thác khoáng sản trên vùng núi phía Bắc ba đã được một bảo vật từ thế kỷ XIV, nhưng không ngờ món bảo vật ấy lại chứa đựng một lời nguyền đáng sợ cho kẻ nào tìm ra nó. Ba là một người đam mê đồ cổ nên đã mang nó về nhà, mẹ nhìn thấy và phát hiện ra điều đáng sợ trong món bảo vật” Lô Từ Nam uống một ngụm trà đôi mắt anh lóe lên nhìn tôi rồi nói tiếp.

“Món bảo vật đó chứa đựng lời nguyền gia tộc, ai sở hữu nó sẽ phải nhà tan cửa nát, toàn gia chết hết. Nó chứa đựng sức mạnh thần bí, có khả năng điều khiển rất nhiều ma quỷ ám người sở hữu. Mẹ vì chiến đấu hết mình bảo vệ gia đình nên hi sinh. Ba quá đau lòng luôn tự trách mình là kẻ đã hại chết mẹ, nên cũng quyên sinh theo mẹ. Ba, mẹ chết không phải do tai nạn.”

“Bà nội vô cùng đau lòng nhưng cũng cố vượt qua một mình nuôi ba anh em chúng ta khôn lớn. Lúc mẹ còn sống năm anh 8 tuổi đã phải kế thừa mẹ làm pháp sư, vì gia tộc họ ngoại không thể thất truyền. Trong ba anh em, anh cả lúc nào cũng lông bông tính cách hơi hợm, em còn quá nhỏ anh thì thông minh, tinh ranh nên mẹ đã chọn anh. Tuy nhiên lúc em sinh ra đã có bộ dáng bất bình thường, suốt ngày cứ mơ mơ màng màng như một kẻ mất hồn.”

“Ba và bà nội cứ nghĩ em bị thiếu năng nên rất đau lòng, mẹ vẫn im lặng không nói gì cho tới khi anh cả còn bé không hiểu chuyện đã vô tình nói em thiếu năng, ngốc nhếch. Mẹ nghe thấy đã mắng anh cả, mẹ nói em là do chưa đủ hồn phách nên mới có biểu hiện như thế. Sau này em sẽ không như vậy nữa”.

“Nhưng năm em lên 4 tuổi thì mẹ với ba qua đời. Đến 8 tuổi em vẫn ngu ngơ cho tới khi em phát sốt rồi tỉnh lại thì em thay đổi hẳn. Lúc đầu bà nội nói anh còn không tin cho tới khi tận mắt chứng kiến...” Lô Từ Nam nhìn tôi mỉm cười.

Lô Ái Thi lúc trước vốn ngốc kia mà, diễn kịch giỏi ghê cơ.

“Việc quan trọng anh muốn nói Ái Thi biết là việc ba, mẹ em ấy qua đời không phải do tai nạn?” Diệp Gia Thành lên tiếng.

“Cái gì mà ba, mẹ em ấy? Không phải ba, mẹ dưỡng sao dưỡng út?” Lô Từ Nam tròn mắt nhìn Diệp Gia Thành.

“Khụ.....ba, mẹ vợ...” Diệp Gia Thành đỏ mặt.

“Vậy còn được!” Lô Từ Nam háng giọng.

Tôi rất muốn cười nhưng chỉ cười mỉm, lòng tôi như có trăm mối ngổn ngang. Mọi chuyện càng ngày càng khó kiểm soát, có tham gia vào cuộc sống thật sự bạn mới biết con đường ở cái thế giới này đi khó khăn vô cùng. Anh hai tôi Lô Từ Nam nhìn Diệp Gia Thành:

“Em rě, tôi nói cho chú biết! Cuối năm nay em gái tôi sẽ gặp một kiếp nạn lớn, tôi vừa mới nhìn thấy kiếp nạn này nên mới vội vã đến đây báo cho hai người biết!” Lô Từ Nam nghiêm giọng.

“Kiếp nạn?” Thế gian có chuyện tôi xuyên tới nơi này thì còn có gì không thể xảy ra. Tôi tròn mắt kinh ngạc nhìn Lô Từ Nam.

“Có nghiêm trọng lắm không?” Diệp Gia Thành nhíu mày chờ đợi câu trả lời của Tiểu Nam.

“Đã nói rồi, rất nghiêm trọng!” Lô Từ Nam khoanh tay nhìn chúng tôi.

“Anh nói rõ hơn đi!” Diệp Gia Thành trầm giọng.

“Ái Thi sẽ gặp tai nạn đổ máu, nghiêm trọng hơn nữa là Thi lùn của chúng ta sẽ vướng phải duyên kiếp... với kẻ.... không phải con người!” Tiểu Nam xoa trán nhỏ giọng.

“Không phải con người chẳng lẽ là kẻ cầm thú không bằng?” Diệp Gia Thành lạnh giọng.

“Không phải! Duyên âm!” Lô Từ Nam tái mặt.

“Duyên âm?” Tôi lăm bằm.

“Duyên âm này cần phải cắt đứt ngay tức khắc!” Diệp Gia Thành mở to mắt nhìn Lô Từ Nam.

“Anh mầy biết! Làm gì la to vậy, hết hồn!” Lô Từ Nam ôm ngực nhìn Diệp Gia Thành.

Tôi nhìn hai người đàn ông thân yêu của mình bật cười. Lúc nào anh hai tôi cũng hài hước như thế khiến người ta yêu chết đi được.

“Điều cần làm bây giờ là anh phải dạy cho Ái Thi một ít pháp thuật gia truyền từ mẹ” Lô Từ Nam nhìn tôi.

“Em? Học pháp thuật?” Tôi tròn mắt. Tôi học được sao?

“Đúng, kiếp số không thể né tránh nếu không sẽ có cái lợi hại hơn tìm đến. Chúng ta phải đối mặt và tìm cách hóa giải nó!” Lô Từ Nam dùng ánh mắt chan chứa yêu thương, cưng chiều nhìn tôi.

“Nhưng em có được không đó!” Tôi cúi đầu thất vọng.

“Không thử là sao biết được, có anh hai em đừng lo!” Diệp Gia Thành nắm tay tôi động viên.

“Đúng đó, đây là quyển sách anh photo từ sách mẹ để lại! Em cầm lấy học cho kỹ những gì ghi trong sách. Mặc dù nó là sách photo nhưng nhớ giữ kỹ đừng để người khác lấy được đó!” Lô Từ Nam đưa tôi một quyển sách có bìa màu xanh.

“Hơ...sách photo? Vậy bản gốc đâu?” Tôi nhìn quyển sách có kích thước 20 x 15 trên tay bĩu môi.

“Bản gốc có rất nhiều, anh chỉ photo một phần trong sách gốc, em học hết hẵn tính!” Lô Từ Nam cười mỉm.

“Được rồi, em sẽ học thuộc lòng trong thời gian sớm nhất!” Tôi cất quyển sách vào túi ngang đầu mỉm cười nhìn anh hai Tiểu Nam.

“Anh không biết em học thuộc lòng hay là đốt để uống miễn sao em nhớ hết nó, làm y như những gì trong sách chỉ dẫn là được!” Lô Từ Nam hớp một ngụm trà.

“Em biết rồi!” Tôi cười hí hì. Diệp Gia Thành nhìn thái độ của tôi anh khẽ mỉm cười lắc đầu

Bạn đang đọc truyện *Ba Bé Bi Là Nam Chính Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Hiệu trưởng đại giá quang lâm

Tôi nằm dài trên giường đọc quyển sách Lô Từ Nam đưa. Đây là một quyển sách ghi chú những thuật pháp cơ bản cho đến nâng cao của thuật trừ ma, diệt quỷ. Rất may mắn tôi là một người học bài mau thuộc. Ngày xưa chỉ cần ba ngày, một ngày ba tiếng là tôi có thể thuộc hết 20 trang giấy A4 chi chít chữ. Lợi hại hơn nữa những gì tôi thấy thích là tôi nhớ rất lâu. Quyển sách này dù ký tự khó nhớ, ngôn từ kỳ lạ nhưng tôi rất thích. Muốn học thuộc hết một quyển sách dày 3cm này không phải dễ, ít nhất cũng nửa tháng. Ngôn ngữ đọc lên rất kỳ lạ và khó nhớ.

Hôm nay là thứ ba, trường Mekinson một ngày học sinh học ít nhất 3 môn nhiều nhất là bốn môn. Buổi sáng học lý thuyết, buổi chiều văn học mấy môn học của buổi sáng nhưng là học thực hành, làm bài tập.

Đọc sách tới 1h trưa thì con buồn ngủ kéo đến, tôi nhét quyển sách xuống gối nằm rồi ôm gối nằm ngủ một giấc.

“Ái Thi, dậy đi tới giờ đi học rồi!” Đang say giấc tôi nghe thấy tiếng nói nhẹ nhàng và cảm nhận được một cánh tay mềm mại đang vỗ vỗ lên mặt mình. Tôi mở mắt.

“Ừm....Chị....Hân Vi....” Tôi lồm cồm bò dậy nhìn Diêu Khúc Lan.

“Dậy đi, gọi An Tâm em không dậy nên chị mới bạo gan gọi tên em...” Diêu Khúc Lan nhỏ giọng.

“Mấy giờ rồi? Trễ chưa?” Tôi nắm lấy tay Diêu Khúc Lan.

“2h10 rồi” Diêu Khúc Lan đến bên bàn học lấy chiếc cặp quay đầu nhìn tôi.

“Ahhh, chết rồi!” Tôi cuộn cuộn vợ quần áo đang treo trên móc chạy vào toilet.

Phân cách tuyến...

Tôi và nữ chính 2h40 mới bước vào thang máy, vào thang máy tôi chỉ biết nhắm mắt phó thác tất cả cho nữ chính. Xuống dưới KTX là 2h50 phút chiều. Tôi kéo nữ chính Diêu Khúc Lan chạy thật nhanh đến trường. Nếu trễ học chúng tôi sẽ phải nhận hình phạt thể thâm nha. Trường chỉ có hình phạt vệ sinh nghe qua rất dễ nhưng thật ra là rất dã man, dã man nhất luôn. Vệ sinh ban đêm trong một ngôi trường đầy ma.

Trường cách KTX 0,5km bằng vận tốc trên mức bình thường của PW mà nói chỉ 5 phút chúng tôi đã có mặt dưới sân trường. Chọn đi thang máy và tiếp tục nhắm mắt phó thác hết cho nữ chính cuối cùng hai mỹ nữ chúng tôi cũng đến lớp lúc 3h15, còn dư 15 phút.

Ngồi xuống ghế thờ hồn hển một hồi bọn người sếp Diệp mới vào lớp. Tôi nhìn sếp Diệp vào chỗ ngồi nhỏ giọng hỏi anh:

“Sao lúc nào Hạ Từ Tình cũng đi cùng các anh hết vậy?”

“Cô ấy chờ ở dưới trường!” Diệp Gia Thành nhìn tôi mỉm cười.

Tôi bĩu môi đưa tay lấy tập sách để lên bàn. Các bạn cùng lớp đã vào đông đủ, như mọi ngày nữ sinh liếc mắt đưa tình với sếp Diệp và hai vị mỹ nam Kỳ - Trịnh. Nam sinh thì viết thư tình gửi hai vị mỹ nữ Diêu : Cố. Về phần tôi thì thật thâm mà, bao nhiêu thư tình bay tới sếp Diệp là bị sếp Diệp bắt lấy xé tôi tả hoặc bị trả về ngay lập tức, chủ nhân lá thư bị chính lá thư của mình hành hung bực thẳng vào mặt luôn. Mấy bạn học nam đành ngậm ngùi chỉ dám liếc mắt đưa tình với tôi. Biết sao được, anh trai tôi quá hung dữ!

19h

Sau khi tôi chép xong mấy bài toán của sếp Diệp thì tôi nằm dài ra bàn vẽ Tom & Jerry. Sếp Diệp ngồi im lặng bên cạnh như một học sinh ngoan, anh không nói gì chỉ nhìn tôi. Lớp học xì xì xào xào. Bình thường vào cuối giờ lớp tôi luôn như thế, giáo viên cũng mặc kệ chúng tôi. Bài tập làm xong có quyền tám nhưng đừng gây ồn ào quá là được.

Tôi đang liếc mắt đưa tình với sếp Diệp thì một tiếng hô lớn của lớp trường ngồi dãy cuối bên kia vang lên làm tôi giật mình nhanh chóng sửa sang đầu tóc, quần áo đứng lên.

“Nghiêm!” Lớp trưởng hô to.

Cả lớp đang buồn đưa lê hoảng hồn đứng lên bày ra bộ dáng nghiêm trang. Có đứa đang ngáy ngủ vì giật mình tỉnh dậy mà đầu tóc còn chưa kịp chỉnh sửa rồi như tổ quạ. Có đứa lên ăn kẹo trong lớp còn chưa kịp nhai đã vội phun ra. Đứa nào đang chơi game, nghe nhạc thì hết hồn quăng đại cái điện thoại vào học bàn.

Tôi hít một hơi sâu nhìn lên bục giảng. Một phái đoàn mặt áo vest đang đứng im lặng nhìn xung quanh lớp học. Trong đầu tôi vang lên khúc hát hào hùng “Giám thị đến rồi, Hiệu trưởng đến rồi, mau nghênh đón thôi”.

Vì tôi ngồi phía trong lại ngồi cuối lớp, chiều cao có hạn nên chỉ thấy được quần áo mấy vị kiểm tra đột xuất này. Tôi cảm nhận không khí đang chùng xuống thật nhanh y như chiếc xe tuốt dốc mà không phanh. Âm thanh giáo viên bộ môn Toán vang lên:

“Các em chắc đã được thông báo trước sẽ có thầy Hiệu trưởng cùng các thầy cô trưởng ban xuống lớp kiểm tra đột xuất rồi đúng không? Xin phép các thầy cô tôi ra trước!” Thầy Toán nhìn lớp sau đó quay sang mấy nhân vật lớn mới đại giá quang lâm nói.

Nhìn thầy Toán bước ra cửa rồi đi mất hút cả lớp âm thầm hít một hơi. Một tiếng nói trầm thấp vang lên.

“Chào các em, hôm nay chúng tôi đến kiểm tra đột xuất xem các em có tuân thủ nội quy nhà trường hay không?”

Tiếng giấy da cộp cộp nện từng bước vang lên trong căn phòng đang yên lặng rồi bỗng dừng lại.

Một người đàn ông mặc tây trang đứng trước bàn hai mỹ nữ Điều : Cô chính là hấn : Cô Chính Hiền. Vì khoảng cách gần nên tôi thấy rất rõ, người đàn ông mang kính gọng vàng, tóc chải cao để lộ vầng trán sáng bóng, khắp người tỏa ra hào quang chói lọi, khí chất cao thượng, thân hình cao lớn đẹp trai kia chính là Cô Chính Hiền. Theo những gì Đậu Khẩu viết trong truyện là trùng khớp.

Tôi nắm chặt hai bàn tay đang bị che khuất dưới bàn của mình lại, âm thầm cầu khẩn <đừng nhìn="" thấy="" tôi="" đừng="" nhìn="" thấy="" tôi!="> Cô Chính Hiền đưa mắt nhìn một vòng lớn trong lớp rồi nhìn Điều Khúc Lan sau đó nhìn Cô Nhã Yến nở nụ cười thật tươi.

“Tôi đã kiểm tra qua 10 lớp nhưng lớp này là lớp có nhiều hot girl, hot boy nhất!” Giọng nói hòa nhã của Cô Chính Hiền vang lên.

Cả lớp mỉm cười

Cô Chính Hiền hướng cuối lớp đi xuống! Tôi tròn to mắt, cúi gằm đầu nhìn xuống mặt bàn.

Tìm tôi đập thình thịch.

Cô Chính Hiền đột nhiên lên tiếng

“Nhìn chung lớp các bạn đều thực hiện đúng nội quy của nhà trường về đồng phục” Giọng nói ôn nhu, ấm áp của Cô Chính Hiền làm tôi rất bất ngờ không thể nào liên tưởng đến một kẻ biến thái cường hiếp hàng loạt nữ sinh với một Hiệu trưởng như vậy được. Tôi ngạc nhiên ngẩng đầu mở to đôi mắt to tròn của mình nhìn về nơi phát ra giọng nói ấy. Trong đôi mắt long lanh của tôi chứa đầy vẻ kinh ngạc.

Lúc ngẩng đầu nhìn về nơi phát ra giọng nói đôi mắt tôi chạm phải đôi mắt đen láy của Cô Chính Hiền. Tim tôi đập một cái bùm, tôi vội cúi đầu xuống.

Cô Chính Hiền phát hiện ra lớp học hấn vừa bước vào có rất nhiều nữ sinh thanh tú. Hai nữ sinh ngồi chung bàn rất xinh đẹp, một nữ sinh tóc nâu sẫm mượt mà về đẹp thuần khiết, một nữ sinh tóc xoăn mượt về đẹp nóng bỏng. Cô Chính Hiền đưa tay đẩy kính mắt, cô kìm nén cảm giác thèm muốn trong lòng đi xuống cuối lớp. Hấn nhìn khắp lớp một lần nữa rồi tầm mắt rơi vào người một nữ sinh có bộ dáng nhỏ bé ngồi phía trong một nam sinh ở cuối lớp.

Khi nữ sinh nghe giọng hấn nói thì ngẩng đầu đưa đôi mắt to tròn long lanh đầy vẻ ngạc nhiên nhìn hấn. Vì sao nữ sinh này lại ngạc nhiên như thế? Hấn không quan tâm điều đó chỉ quan tâm nữ sinh này quá dễ thương và xinh đẹp. Đôi mắt hút hồn, đôi môi đỏ mọng, cái mũi thon cao, đặc biệt là làn da trắng hồng không chút tì vết và mái tóc đen mềm mượt xỏa tung kia. Vừa chạm hai đôi mắt hấn thì nữ sinh sợ hãi cúi đầu xuống ngay tức khắc.

Cô Chính Hiền nhếch mép cười, liếm đôi môi khô khốc của mình rồi quay đầu bước lên. Phía bên trên một giáo viên cầm quyển sổ đầu bài sau khi kiểm tra xong liền đặt về chỗ cũ. Một giáo viên đưa mắt nhìn dưới sàn xem lớp có vệ sinh sạch sẽ không. Cô Chính Hiền nhìn lớp một lần nữa rồi nói:

“Kiểm tra tới đây là kết thúc nhưng đừng chủ quan chúng tôi sẽ còn trở lại!” Giọng nói trầm khàn vang lên rồi Cô Chính Hiền dẫn đầu bước ra ngoài.

Cả lớp thở phào nhẹ nhõm bắt đầu bàn tán xôn xao. Nào là Hiệu trưởng còn trẻ mà đẹp trai, tài cao, ôn nhu dịu dàng lại có chút hài hước.... Ký Ngự Trình vội lấy cặp sách quay sang Diệp Gia Thành.

“Hiệu trưởng quả như lời đồn, rất trẻ, rất có khí chất!” Ký Ngự Trình gật đầu tỏ vẻ sùng bái.

“Hơn chúng ta 3 tuổi mà người ta tài giỏi thật....haizzz...” Trình Vĩ Bình lắc đầu, xoa cằm.

“Lúc này anh ta nhìn em làm tim em muốn loạn nhịp!” Điều Khúc Lan cười nhẹ.

“Mấy cậu không giỏi?” Diệp Gia Thành bật cười.

“Mỗi người đều có tài năng riêng!” Diêu Khúc Lan gật gù đầu.

Cổ Nhã Yến đôi mắt xoay tròn không nói gì chỉ mỉm cười, tôi cũng không nói gì chỉ mỉm cười. Nói như vậy là Diệp Gia Thành không hề nghi ngờ gì đối với Cổ Chính Hiền ư? Mấy người còn lại thì không bàn tới, chủ yếu là sếp Diệp.

“Anh trai, anh thấy hiệu trưởng là người như thế nào?” Tôi nhỏ giọng.

“Uhm, một người đàn ông hiếm có!” Diệp Gia Thành nhìn tôi.

“Không còn gì nữa sao? Theo anh, Hiệu trưởng là người tốt hay là người xấu?” Tôi hỏi hợp nhìn sếp Diệp.

“Em sao vậy? Tự nhiên lại hỏi như thế?” Diệp Gia Thành dùng đôi mắt tò mò nhìn tôi.

“Em chỉ muốn hỏi một chút thôi mà!” Tôi rút tay về bật cười che giấu sự lúng túng của mình.

“Tốt hay xấu đâu thể nhìn bên ngoài!” Sếp Diệp kéo tay tôi đi ra cửa.

Cũng đúng, ông xã tôi nói gì cũng tâm lý hết. Diệp Gia Thành không nghi ngờ Cổ Chính Hiền nhưng chắc chắn nếu có việc gì xảy ra có điều đáng nghi thì sếp Diệp nhất định sẽ chia mũi dùi vào Cổ Chính Hiền.

Phân cách tuyến...

Trời đột nhiên đổ mưa lớn vào đúng giờ tôi đi học, đã một tuần qua rồi mà tôi vẫn bị ám ảnh bởi đôi mắt của Cổ Chính Hiền, lần đầu gặp mặt tôi đã nằm mơ thấy mình trở thành nạn nhân của hắn rồi. Do tôi mê đọc sách anh hai đưa nên không đi học sớm, giờ này Diêu Khúc Lan đã ở lớp rồi. Vì chị ta thấy trời chuyển mưa âm u nên đi học sớm. Còn tôi chờ đúng giờ mới đến lớp. Tưởng Đình, Ji So, Thục Phán cũng chuẩn bị đến trường.

Tôi và ba vị mỹ nữ cùng phòng xuống dưới KTX nhìn mưa rơi nặng hạt cản mọi gương ô ra. Đi dưới mưa là sở thích của tôi. Tôi có nên gọi sếp Diệp đến cùng đi với tôi không nhỉ? Một đôi yêu nhau đi dưới mưa thật là lãng mạn! Tôi bưng tỉnh nhìn xung quanh thì thấy từ xa Ji So, Thục Phán và Tưởng Đình vẫy tay với tôi. Do tôi mãi nghĩ ngợi nên bọn họ đi mất từ lúc nào, có lẽ phát hiện không thấy tôi nên mới dừng lại gọi tôi đây mà.

Tôi đưa tay ra hiệu bọn họ cứ đi trước rồi tôi mới bước ra khỏi KTX, vì trời mưa nên tôi không mang giày bệt mà mang một đôi giày đế xuồng. Trong màn mưa mờ ảo tôi nhắm hướng trường đi thật nhanh tới. Một tiếng nói trầm thấp bỗng từ đâu vang lên:

“Trời mưa to, bạn đi nhanh quá sẽ bị trượt đấy!” Một giọng nam vang lên rất rõ ràng như sát bên tôi.

Tôi dừng lại một lúc đưa mắt nhìn xung quanh. Không có ai hết, tôi định bước tiếp thì giọng nói ấy lại vang lên.

“Bạn đánh rơi đồ này!”

Tôi quay đầu ra sau, một nam sinh mặt mũi thon gọn, cái cằm tinh xảo, mang bộ dáng đứng chuẩn hot boy nhìn tôi, tay nam sinh đưa về phía tôi trên tay cậu ta cầm một chiếc lắc bạc, trên thân lắc treo mấy chiếc chuông nhỏ.

“Đó không phải của mình!” Tôi vội lắc đầu.

“Minh đi phía sau cậu thấy nó rơi ra từ người cậu mà!” Nam sinh mỉm cười ấm áp.

“Không phải thật mà!” Tôi chớp mắt, lắc đầu.

Nam sinh mỉm cười nhìn tôi ánh mắt long lanh. Tôi không nỡ nặng lời với cậu ta, tôi sắp trễ học rồi. Tôi nhìn nam sinh dễ thương trước mặt:

“Này bạn gì ơi, có gì mình nói sau nha. Minh sắp trễ học rồi, trễ là bị phạt phải làm vệ sinh vào ban đêm đó!” Tôi vội vàng nói một hơi dài.

Ánh mắt nam sinh lóe lên, cây dù trên tay cậu ta khẽ run trong gió.

“Minh đi trước đây, nếu mình bị trễ học bị phạt là cậu phải chịu trách nhiệm đó!” Tôi mỉm cười quay đầu chạy nhanh đến trường. Bỏ lại sau lưng cậu nam sinh đang thần thờ.

Dù đã cố gắng chạy nhưng trễ vẫn là trễ, một phút vẫn là trễ. Tôi đến lớp muộn 5 phút, bị cô giáo đáng ghét ghi vào sổ đầu bài. Việc đó đồng nghĩa với việc tôi sẽ phải làm vệ sinh cả một tầng lầu vào ba buổi tối liên tiếp. Bọn người sếp Diệp cảm thương cho số phận của tôi nhưng không giúp gì được vì buổi tối 20h trường sẽ đóng cửa, học sinh nào chịu phạt sẽ đến gặp người trực đêm và trình diện lúc 20h. Nhân viên trực đêm sẽ xem danh sách học sinh bị phạt nếu có tên bạn sẽ gạch hay đánh dấu gì đó rồi cho bạn vào trường, xem như bạn đã thực hiện hình phạt.

Đối với ngôi trường được đồn đại có ma này việc bị phạt ban đêm là vô cùng đáng sợ. Diệp Gia Thành rất lo cho tôi nhưng để hành động được suông sẽ sếp Diệp đành để tôi một mình mạo hiểm. Diệp Gia Thành điều tra được tuần này cũng có 2 người vi phạm nội quy nhưng họ chịu phạt cọ toilet ở tầng 5 : 10, còn tôi làm vệ sinh ở tầng 15.

Tốt lắm, ít ra cũng có người trong trường. Lần này tôi quyết tâm khắc phục nỗi sợ hãi này mới được

Bạn đang đọc truyện *Ba Bé Bị Là Nam Chính Phản Diện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Dưới có ma, trên có cầm thú

Chủ nhật cuối tuần tôi đang nằm cố gắng nuốt hết quyển sách của anh hai đưa, chỉ còn một trang nữa thôi là sẽ xong. Một lúc sau tôi buông quyển sách trên tay ra hồ to:

“Ahhh,.... cuối cùng mình cũng đắc đạo rồi!”

“Cậu tu chùa nào mà đắc đạo sớm vậy?” Lại Thục Phân bật cười nhìn tôi.

“Bí mật, bí mật....” Tôi để ngón trỏ lên miệng xuyt xuyt.

Lại Thục Phân và Diêu Khúc Lan nhìn tôi rồi cả hai cùng lắc đầu. Tôi bủi môi rồi mang quyển sách cất đi. Ngô Tường Đình đang nằm trên giường ôm chăn ngủ say sưa. Jessica Ji So thì ra ngoài hẹn hò rồi.

21h30

Nhìn đồng hồ đã tới thế mà Ji So vẫn chưa về trong lòng tôi có hơi lo lắng. Cô nàng này rất sợ ma chưa bao giờ đi về trễ quá 21h vậy mà hôm nay đã quá 9 giờ tối rồi. Tôi cầm điện thoại định gọi cho Ji So thì Ji So đã gọi đến, tôi bắt máy:

“Alo”

“An Tâm, mình bị rấn cần rồi, mình đang ở phía sau sân trường!” Ji So giọng điệu sợ hãi.

“Được rồi, mình sẽ xuống ngay!” Tôi vội vàng cúp máy, vợ đại một chiếc áo khoát, nhìn sang mấy bạn cùng phòng. Họ ngủ hết rồi, không biết Ji So bị rấn độc hay rấn thường cần đây nữa. Không có nhiều thời gian tôi nhanh chân chạy xuống sân trường. Từ lầu 18 tôi chạy thật nhanh xuống sân trường. Vừa mệt vừa đuổi tôi không chú ý nên va phải một bạn từ cây bàng đang đi ra.

“Xin lỗi bạn, mình không cố ý!” Tôi rối rít chưa kịp nhìn kỹ là ai đã vội vàng xin lỗi.

“Không sao! Tôi rồi còn đi ra đường à? Không sợ ma sao?” Giọng nói trầm thấp vang lên.

“Bạn mình bị rấn cần nên mình rất lo...mình....” Tôi ngẩng đầu nhìn người con trai cao trên 1m8 đang đứng trước mặt. Cậu nam sinh này mày đen, đôi mắt có hàng mi cong vút, da màu lúa mạch chắc khỏe, ngũ quan cao ngạo nhưng không đàn áp được sức quyến rũ toát ra trên người cậu ta. Sao tôi đi đâu cũng đụng phải hot boy thể này? Tôi rất nghi ngờ kiếp nạn của tôi là nạn đào hoa chứ không phải nạn đổ máu, chắc anh tôi Lô Tử Nam nhầm lẫn gì rồi!

“Bạn gan thật đấy, giờ này không học sinh nào dám ra đây đâu huống chi là sau vườn!” Nam sinh cười khê nhìn tôi.

“Tôi...cậu đừng nói được không! Tôi rất sợ!” Hai mắt tôi nhìn nam sinh chứa vẻ cầu xin tha thiết.

“Bạn cậu càng gan hơn, hẹn hò ư?” Nam sinh nhếch môi.

Tôi mở to mắt nhìn nụ cười xinh đẹp trên môi nam sinh, đèn đường làm gương mặt cậu ta thêm mấy phần quý dị.

“Ý tôi là bạn cậu hẹn hò với người yêu có phải không?” Nam sinh cúi đầu nhìn vào mắt tôi.

“Tôi cũng không biết, cậu ấy gọi tôi thì tôi ra...” Tôi nhỏ giọng, nụ cười cùng gương mặt cậu nam sinh này hoàn toàn như có ma lực thu hút tôi.

Tôi lấy lại tinh thần nắm lấy cổ tay nam sinh kéo đi.

“Cậu đi với tôi đi! Giúp bạn tôi, cô ấy bị rấn cần!” Tôi vừa kéo nam sinh đi vừa nói.

“Được” Nam sinh nhìn bàn tay bé nhỏ đang cầm cổ tay mình khê mỉm cười.

Khi sắp đến khu vực phía sau sân trường thì điện thoại trong túi tôi đột nhiên đổ chuông.

“Alo” Tôi vội vàng nhận cuộc gọi khi thấy người gọi là Ji So.

“Alo, sao cậu lâu quá vậy. Bạn trai mình đưa mình tới phòng y tế rồi, cậu đừng lo nữa nha, nhanh về đi!” Giọng Ji So vang lên đều đều trong máy. Tôi

ngẩng người.

“Ừa, cậu đến phòng y tế khi nào? Lúc này mình ở khu phía tây gần đây hoa hướng dương nhưng không thấy cậu!” Tôi ngạc nhiên.

“Đồ ngốc, mình đi qua hướng đông. Vậy đi nha mình đau quá, cúp máy đây!” Ji So nói xong không chờ tôi trả lời đã cúp máy.

Có nghĩa là tôi đang đi phía sau cô ấy? Cô ấy không chờ tôi tới đã gọi bạn trai tới trước rồi hai người cứ thế mà đi? Chúng tôi giống như đi trên một nửa vòng tròn) tôi ở điểm đầu còn Ji So hiện đang ở điểm cuối. Tôi quay sang bạn nam này giờ vẫn yên lặng bên cạnh mình:

“Làm phiền bạn rồi, bạn cùng phòng của mình được bạn trai cô ấy đưa tới phòng y tế rồi!” Tôi nhỏ giọng.

“Không sao, em học lớp mấy?” Nam sinh chợt nhìn tôi rồi hỏi.

“Ah, lớp 12A8” Tôi mỉm cười. Bây giờ mới để ý nam sinh này mặc quần vàng nhạt, áo màu trắng có in logo trường nhưng quần áo này đâu phải đồng phục của trường?

“Em tên gì?” Nam sinh nhìn tôi gương mặt bình thản nhưng tạo cho tôi sự hoang mang.

“Lô Ái Thi” Chẳng hiểu vì sao tôi đột nhiên nói ra tên thật của mình. Tôi hoảng hốt bịt miệng mình lại nhưng không kịp nữa rồi.

“Anh tên Đỗ Thuần Phong” Nam sinh nhìn tôi nở nụ cười tuyệt mỹ.

Tôi gật đầu nhìn nam sinh

“Có cần anh đưa về không?” Đỗ Thuần Phong nhỏ giọng.

Tôi cúi đầu suy nghĩ vài giây rồi ngẩng đầu mỉm cười.

“Cần ạ” Một nữ sinh ngây thơ là phải như thế.

Đỗ Thuần Phong đưa tôi về dưới lầu của KTX. Tôi quay đầu vẫy vẫy tay ý tạm biệt với Đỗ Thuần Phong. Đỗ Thuần Phong cũng vẫy tay tạm biệt tôi.

“Ban đêm đứng vẫy tay sẽ hù người khác đấy!” Chú Trần 50 tuổi là nhân viên trực đêm của KTX nhìn tôi.

‘Cháu vẫy tay tạm biệt bạn thôi mà!’ Tôi tỉnh ranh mỉm cười rồi nhanh chân chạy lên lầu. Không nhìn, không thấy những thứ xung quanh chỉ cần lên tới phòng là được. Giờ này quá tối rồi, tôi rất sợ ah.

Chú Trần đưa mắt nhìn ra khoảng trống trước cửa KTX Nếu không con tim già này của chú chắc bị hù chết.

Phân cách tuyến....

20h30 tôi có mặt dưới trường chuẩn bị chấp hành hình phạt đáng sợ. Trường rất vắng lặng, học sinh đã đi về hết. Tôi bước từng bước nhẹ nhàng nhanh chóng mà cẩn thận. Cầm chắc chiếc đèn pin nhỏ trên tay tôi chỉ biết cúi đầu mà đi lên từng bậc thang. Nếu đi thang máy thì nhanh hơn rất nhiều nhưng tôi rất sợ bước vào thang máy sẽ gặp những thứ quái dị.

Nếu như vừa nhấn nút thang máy thì thang máy không thể mở được hay gặp trục trặc gì đó thì chết mất thôi, với lại thang máy là của giáo viên nữa. Tôi cẩn thận không dám thở mạnh bước lên tầng thứ 8, chỉ mới tầng thứ 8. Những tầng lầu đã tắt hết đèn. Không khí im lặng đến một cây kim cũng có thể tạo ra tiếng động.

Tôi nuốt nước miếng, hít một hơi ổn định tinh thần rồi bước tiếp. Tôi chẳng dám ngó nghiêng bất kỳ chỗ nào rẽ rồi lại rẽ nhanh qua các bậc thang. Tôi đã chuẩn bị sẵn tất cả, hiện tại tôi mặc một chiếc quần Jean ngắn, mang giày thể thao, mặc một chiếc áo thun và một chiếc áo khoác Jean mỏng, tóc cột đuôi gà. Để làm gì ư? Có việc gì chạy cho nó nhanh ah.

Choang.... Một tiếng vỡ của thủy tinh đánh thức giác quan của tôi, hai chân tôi rung rẩy dừng lại nghe ngóng. Im lặng, không có tiếng gì nữa. Có phải chỉ cần tôi dừng lại ngồi đây một tiếng rồi đi về thì cũng xem như tôi đã làm vệ sinh hay không? Có ai biết được tôi không làm vệ sinh chứ?

Tôi đến một góc tường tầng 15 dựa tường ngồi xuống. Tôi ngồi dậy tiếp tục đi lên tầng 19. Chỉ cần vào toilet rồi đóng cửa lại chắc là được rồi. Một tiếng hoặc nửa tiếng sau đi ra.

Mở cửa toilet tầng 19, tôi đưa đèn pin trong tay soi sáng bức tường bên cạnh tìm công tắc điện. Không dám chậm trễ tôi bật nhanh công tắc đèn điện toilet. WC sáng rực lên, tim tôi cũng thả lỏng. Tôi đưa mắt nhìn xung quanh, nhà vệ sinh tầng này rất sạch sẽ căn bản đâu cần dọn dẹp gì.

Phát hiện trán mình đã đầm mồ hôi từ lúc nào, tôi bật vòi nước rửa mặt. Một tiếng sấm thật to vang lên, tôi giật mình nhìn ra cách cửa đang được đóng chặt. Bên ngoài trời bắt đầu đổ mưa, dường như là một cơn mưa rất to ở trong phòng kín còn có thể nghe được tiếng mưa ào ào như trút nước. Nhìn đồng hồ đã 20h35, tôi chỉ cần chờ đến 21h tối khi đó tôi sẽ ra ngoài chạy nhanh về KTX.

Đèn trong phòng chợt chớp mấy cái, tim tôi cùng vì thế mà nhảy theo. Cứ như thế hễ đèn trong phòng chớp mấy cái là tim tôi đập thêm mấy cái. <đừng mà,="" đừng="" có="" chơi="" trò="" phin="" mà="" với="" tôi="" chứ!="">

Trong lòng tôi bắt đầu loạn lên, tôi thừa nhận mình đang rất sợ hãi. Đèn điện ngừng chớp, tôi nhìn hết các phòng vệ sinh đang đóng kín. Tôi không muốn ở đây thêm một giây một phút nào, tôi lấy điện thoại trong túi ra bấm số của Diệp Gia Thành. Tôi quay đầu hướng phía cửa bước ra, điện thoại chưa kết nối thì tôi đã ngã huych xuống sàn một cái thật đau.

Vô điện thoại, pin vắng tứ tung dưới sàn gạch. Tôi hốt hoảng nhặt lên từng thứ tay run run gần lại. Sau lưng tôi chợt có tiếng nước xả. Tim tôi vọt lên tận cổ họng, tôi quay phắt lại nhìn cánh cửa phòng vệ sinh đang đóng kín sau lưng mình. Tiếng xả nước từ đó phát ra, xung quanh có tiếng u u u vọng lên từ trần nhà.

Tôi nín thở nhìn chằm chằm vào cánh cửa đóng kín kia, một dòng máu đỏ chảy ra trên nền gạch sáng bóng. Tôi hoàn toàn cứng đờ người nhìn dòng máu đang từ từ chảy về phía mình, tôi không dám chắc trong đó có hay không một xác chết treo lơ lửng đang rỉ máu.

Tóc....tóc...tóc..... Dù bên ngoài trời đang mưa nhưng tôi có thể nghe rõ ràng từng tiếng tok tok tok vang lên như tiếng mưa nhỏ giọt trong đêm. Tôi vô cùng sợ hãi vội vã ngồi dậy nhét nhanh chiếc điện thoại vào túi quần. Mồ hôi trên trán tôi chảy xuống như mưa. Đầu óc tôi liên tục trấn an chính mình.

Tôi quay đầu nhìn dòng máu đang từ từ chảy tới nơi tôi đang đứng.

Tiếng tok tok tok vang lên đều đều. Tôi đưa tay vặn nắm cửa Tôi rung cả người, hai chân cứng đờ la to:

“Thằng chết tiệt nào làm vậy hả?” Tôi hét lên, vừa đập cửa vừa quay đầu nhìn dòng máu sau lưng.

Mất thấy dòng máu sắp chảy tới chân mình nhưng cánh cửa vẫn yên lặng đứng yên bất khuất, tôi nhảy sang bên phải tránh né đường đi của dòng máu. Tôi cầm điện thoại liên tục khởi động máy nhưng không được. Cửa phòng vệ sinh nơi xuất phát dòng máu bỗng có một trận đập liên tục lên cửa. Tôi rơi nước mắt nhìn chằm chằm cánh cửa phòng vệ sinh đang rung lên.

Ầm ầm ầm... Cách cửa vì bị tác động liên hồi bắt đầu có sự thay đổi. Tôi quay mặt ra cửa chính toilet, vì sợ hãi nên tôi đã quên mất mình là thành viên PW rồi sao? Tôi dùng chân đạp thật mạnh lên cách cửa, một cái vẫn không xê dịch, ba cái rồi bốn cái. Cuối cùng cánh cửa cũng bật tung ra.

Tôi nhanh chóng chạy ra ngoài không dám quay đầu lại nhìn dù chỉ một giây. Bật đèn pin lên. Tôi chạy nhanh xuống lầu, chạy được vài bậc thang thì tôi phát hiện có điều gì đó khác thường. Tôi kiểm soát tốc độ của mình lại, hai chân run rẩy nhìn xuống dưới lầu.

Từng tiếng cười khúc khích vang lên từ tầng dưới, tôi quay đầu lại chạy thật nhanh lên tầng trên. Tôi biết chạy lên chính là đường cùng nhưng hiện tại tôi không thể nào chạy xuống được.

Kêu kẹt.... tiếng mở cửa khô khan vang lên, tiếng mở cửa y như mở cánh cửa của một ngôi nhà hoang. Tôi chạy lên tầng 22, âm thanh u u u vang lên từ trần nhà rồi từ bốn phía cứ bám riết lấy tôi. Quá vội vàng tôi bước hụt chân, đầu gối tôi va vào bậc thang, đèn pin trên tay tôi rớt xuống lăn lông lốc trên cầu thang rồi lăn xuống tầng dưới. Tôi tái mặt nhìn chiếc đèn vật duy nhất khiến tôi bớt sợ hãi đang từ từ lăn xa tôi quên cả đau đớn truyền đến từ dưới đầu gối.

Không dám bước xuống nhặt lại chiếc đèn pin, tôi cắn răng đứng lên chạy tiếp vì tôi đã nghe thấy âm thanh của tiếng bút bi bật lên bật xuống.

Bụp...bụp...bụp.... Giống như dùng tay bấm đầu bút bi liên tục.

Tôi chạy một mạch đến tầng 23, mưa vẫn rơi nghe ào ào, càng lên cao tôi càng nghe thấy rõ tiếng mưa rơi hơn. Tôi đưa tay bấm điện thoại mong nó sáng lên nhưng bấm đi bấm lại biết bao lần nó vẫn tối thui. Tôi nhắm mắt cảm nhận được toàn thân mình đang run rẩy. Dưới tầng có tiếng giày cao gót nghe cộp cộp. Tôi chạy nhanh lên tầng trên chống tay lên tường thở gấp.

Lắng tai nghe ngóng xung quanh đã không còn phát ra những âm thanh lạ nữa.

Một tiếng cửa mở....cách...vang lên... Tim tôi nhảy lên nhìn về phía phát ra âm thanh. Một bóng đen cao lớn đang đứng trước cửa phòng. Do thiếu ánh sáng tôi không thể nào nhìn được đó là phòng gì. Bóng đen đứng im nhìn tôi, đang lúc tôi định chạy thì có tiếng nói vang lên:

“Học sinh chịu phạt à? Sao lại chạy lên tới tận đây?” Một giọng nam trầm thấp vang lên làm con tim tôi đang nhảy loạn lập tức bình ổn.

Lòng tôi muốn gào thét. Tôi nhìn bóng đen như một vị thần mang ánh sáng chói lòa xuất hiện cứu vớt đời mình, tôi nhanh chân chạy đến bên cạnh người đó.

“Thầy, thầy có thể mang em xuống dưới trường được không? Em mang ơn thầy lắm!” Tôi níu lấy cánh tay người đàn ông, giờ phút này dù là nam hay nữ tôi cũng sẽ bám lấy

Một ánh sáng chiếu thẳng vào mặt tôi, tôi mím môi nhắm mắt lại vì bây giờ ở trong bóng tối nên nhất thời vẫn chưa thích nghi được ánh sáng.

Người đàn ông bật điện thoại lên nhìn rõ gương mặt nữ sinh cả gan nắm cánh tay mình. Gương mặt hơn một tuần nay hẳn không tài nào quên được đập vào mắt hắn. Nữ sinh nhắm chặt đôi mắt để lộ hai hàng lông mi cong vút đang rung lên, đôi môi đỏ mọng mím chặt lại. Rồi nữ sinh từ từ hé mắt.

Tôi từ từ mở mắt...

“Ah...” Tôi nhanh chóng buông cánh tay mình đang nắm ra.

Đèn trên điện thoại vụt tắt, âm thanh trầm thấp của Cổ Chính Hiền vang lên.

“Em bị phạt vệ sinh ban đêm à? Sao lại lên tận đây, thầy nhớ không nhầm là từ tầng 20 trở lên không nằm trong danh sách học sinh chịu phạt phải vệ sinh!”

“Em, lúc này em... em nghe thấy có âm thanh lạ ở tầng dưới nên sợ quá mới chạy lên đây!” Tôi nhỏ giọng.

Cổ Chính Hiền im lặng một lúc rồi lên tiếng.

“Được rồi, em theo tôi xuống dưới!” Cổ Chính Hiền bật cười.

Tôi mừng rỡ nhanh chóng quay đầu đi về hướng thang máy. Mới bước được hai bước thì phía sau gáy tôi nhói lên như bị kiến cắn.

Lô Ái Thi cảm giác sau gáy mình đột nhiên nhói lên như bị kiến cắn, sau đó đầu óc bắt đầu choáng váng rồi ngất đi. Một cánh tay có lực nhanh chóng ôm lấy eo Lô Ái Thi, đầu Lô Ái Thi ngã vào vai Cổ Chính Hiền.

Cổ Chính Hiền nâng mắt kính nhìn người con gái trong lòng nhếch mép cười khế sau đó nhanh chóng bế cô gái lên mở cửa đi vào phòng Hiệu trưởng.

Bạn đang đọc truyện *Ba Bé Bi Là Nam Chính Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Kẻ mặt người dạ thú

Cổ Chính Nam đặt Lô Ái Thi lên sô pha trong phòng. Hắn nhếch mép cười ngồi vào một góc sô pha lẳng lặng nhìn cô gái đang nằm im như say giấc. Cổ Chính Nam đưa bàn tay thon dài vươn lên sờ từng đường nét ngũ quan Lô Ái Thi. Đôi mắt hắn chu du trên từng đường nét cơ thể của Lô Ái Thi, hắn bật cười.

“Tôi thật không hiểu vì sao lại bị em thu hút!”

“Lẽ ra giờ này tôi nên xử lý em, nếu là cô gái khác tôi thật lòng chỉ muốn chà đạp cô ta. Nhưng đối với em... không vội... tôi muốn em tin tưởng tôi... ở bên cạnh tôi!” Cổ Chính Hiền dùng mu bàn tay sờ nhẹ lên má Lô Ái Thi.

1 tiếng rồi hai tiếng Cổ Chính Hiền chỉ đơn giản ngồi yên lẳng lặng ngắm nhìn người con gái đang bất tỉnh trên sô pha.

Phân cách tuyến...

Tôi choàng tỉnh, đập vào mắt tôi là gương mặt tên biến thái Cổ Chính Hiền. Tôi giật mình ngồi phắt dậy, Cổ Chính Hiền nhìn tôi mỉm cười.

“Em đột nhiên ngất đi nên tôi mang em vào đây! Cũng trễ rồi, nếu em đã tỉnh thì mình xuống lầu thôi!” Cổ Chính Hiền mỉm cười ôn nhu.

“Em cảm ơn thầy!” Tôi máy móc gật đầu Cổ Chính Hiền nhìn tôi chỉ có mỉm cười mà không nói gì thêm.

Cổ Chính Hiền đưa tôi xuống dưới trường, tôi chào hắn rồi chạy nhanh về KTX. Đã hơn 11 giờ đêm rồi, tôi thật lòng rất sợ trên đường về gặp phải thứ gì đó không sạch sẽ. Chẳng dám đưa mắt nhìn lung tung tôi chạy thật nhanh, trước mặt tôi có một bóng dáng quen quen. Tôi dừng lại không dám chạy tiếp mon men lại gần bóng dáng ấy.

“Đỗ Thuần Phong? Là cậu sao?” Tôi mỉm cười khi nhận ra bóng dáng kia chính là Đỗ Thuần Phong.

“Gần nửa đêm rồi, cậu còn đi đâu giờ này?” Đỗ Thuần Phong cau mày nhìn tôi.

“Minh bị phạt vệ sinh toilet ở trường... gặp một chút vấn đề nên tới tận giờ này...” Tôi ngó xung quanh rồi nhỏ giọng uất ức.

“Vấn đề gì?” Đỗ Thuần Phong nheo mắt nhìn tôi chờ đợi câu trả lời.

“Minh...minh bị ma nhát!” Tôi tiến sát lại kéo tay Đỗ Thuần Phong rí vào tai cậu ta.

“Có chuyện đó nữa sao?” Đỗ Thuần Phong hai mắt lóe sáng nhìn tôi.

“Thôi trễ rồi, cậu đưa mình về KTX có được không?” Tôi nắm lấy tay Đỗ Thuần Phong đôi mắt đảo dác nhìn khắp sân trường.

“Được, đi thôi!” Đỗ Thuần Phong mỉm cười.

Đưa tôi đến cửa KTX vẫn như lần trước Đỗ Thuận Phong vẫy tay chào tạm biệt tôi, tôi mỉm cười nói cảm ơn cậu ta rồi quay đầu bước vào KTX. Chú Trần đang ngủ gà ngủ gật trên bàn trực không thấy tôi bước vào, tôi nhìn chú bật cười rồi đi lên lầu. Nhìn những bậc thang trong đêm tối những âm ảnh khi này lại ủa về, tìm tôi lại đập liên hồi trong lòng ngực. Tôi cố trấn tĩnh bước lên cầu thang. Dù như thế nào tôi vẫn phải về phòng nếu không chẳng lẽ tôi ngủ ở đây? Trường học có ma nhưng KTX thì tôi chưa gặp qua.

Lô Ái Thi bước lên từng bậc thang cuối cùng cũng đến tầng 18, dùng chìa khóa riêng mở cửa phòng bước vào rồi khép cửa lại. Cửa phòng 6013 vừa đóng lại thì từ dưới cầu thang xuất hiện bóng dáng một cô gái nhìn về nơi Lô Ái Thi vừa biến mất.

Tôi không dám kinh động mấy vị mỹ nữ đang ngủ nên hành động rất nhẹ nhàng, vào phòng tắm tắm qua loa rồi ngã người xuống giường. Suốt mấy tiếng chập vật cuối cùng tôi cũng được nghỉ ngơi, thật sự muốn rời khỏi cái địa phương này càng nhanh càng tốt.

“Ái Thi, em về rồi! Tốt quá, sếp Diệp rất lo cho em. Em có gặp anh ấy không?” chột tiếng nói khê của Điều Khúc Lan vang lên làm tôi giật mình.

“Sếp Diệp vào trường tìm em?” Tôi bật dậy nhìn Điều Khúc Lan đang đứng kế bên giường mình.

“Đúng vậy, lúc 9h tối anh ấy gọi cho em rất nhiều lần nhưng không được, anh ấy rất lo lắng nên đã đi vào trường! Sau đó 10h30 tối anh ấy gọi cho chị hỏi em đã về chưa? Em đã đi đâu mà giờ này mới về?” Điều Khúc Lan thấp giọng nhìn tôi vẫn là một câu hỏi y như câu hỏi của Đỗ Thuận Phong.

“Chị Lan, em vào trường... bị ma dọa nên chạy lung tung rất lâu!” Tôi nhỏ giọng nhìn Điều Khúc Lan.

“Ma?” Trong bóng tối có ánh đèn ngủ le lói chiếu lên gương mặt ngạc nhiên của Điều Khúc Lan. Chị ấy đang mở to hai mắt kinh ngạc.

“Quên mất, chị mau cho em mượn điện thoại gọi cho sếp Diệp!” Tôi sực nhớ ra vấn đề nghiêm trọng hướng Điều Khúc Lan hô khẽ.

“À...” Điều Khúc Lan gấp rút chạy đến bên giường chị ấy lấy điện thoại đưa cho tôi.

Đêm hôm nay tôi mất ngủ hoàn toàn. Sau khi gọi cho Diệp Gia Thành báo bình an xong thì cũng đã quá nửa đêm. Thì ra lúc 9h30 tối sếp Diệp đã qua mặt nhân viên trực đêm lên vào trường tìm tôi nhưng tìm hết tầng tôi bị phạt mà vẫn không thấy tôi, Diệp Gia Thành lật tung tất cả các toilet vẫn tìm không được tôi nên rất lo lắng. Cũng may là tôi không sao, chúng tôi hẹn nhau ngày mai họp mặt tại nơi Lô Tử Nam đang ở.

1h sáng... tôi lẩn qua lẩn lại mà vẫn không thể chìm vào giấc ngủ. Tôi thờ dãi, cầm chiếc điện thoại PW thiết kế trên tay mở trò chơi ra chơi. Nếu điện thoại không hỏng tôi cũng không dùng cái này. Chiếc điện thoại này có nhiều chức năng đặc biệt đa số được dùng để thu hình từ camera nó chứa rất nhiều tài liệu của vụ án lần này. Chơi game chán tôi nhìn đồng hồ trên tường : 2h15, tôi tiếp tục nằm lẩn qua lẩn lại.

“Lô Ái Thi... Lô Ái Thi....Lô.....Ái.....Thi.....” Một giọng nữ như vọng về từ nơi xa xâm truyền vào tai tôi. Tôi bật dậy nhìn ra cánh cửa phòng vẫn đang đóng chặt rồi nhìn Điều Khúc Lan đang nằm trên giường ngủ say bất động Tôi gãi đầu ngã người ra giường, đầu vừa chạm gối thì tôi lại nghe có tiếng gọi lần nữa. Lần này khoảng cách rất gần.

“Lô Ái Thi...tôi ở bên này!” Giọng nữ dịu êm nhưng âm thanh có chút run run từ phía sau tôi truyền tới. Vì tôi nằm quay đầu vào trong nên tôi bật dậy ngoảnh đầu nhìn về phía cửa sổ. Hai mắt tôi tròn to nhìn cô gái có mái tóc nâu dài, cô ấy mặc đồng phục Mekinson, gương mặt thanh tú đang đứng cạnh cửa sổ nhìn tôi. Tóc cô ấy, quần áo trên người cô ấy đang nhỏ nước ướt cả sàn nhà. Gương mặt nữ sinh bị ánh đèn ngủ soi rõ tôi thấy được nét mặt cô ấy tái nhợt trong bóng đêm. Tôi siết chặt góc chăn không thể tin được vào mắt mình, tôi nhìn cánh cửa phòng vẫn đóng chặt một lần nữa rồi nhìn nữ sinh thêm một lần.

“Đừng nhìn nữa, tôi là linh hồn! Tôi là ma!” Nữ sinh đôi môi mấp máy, âm thanh vang lên như vọng về từ nơi rất xa rất xa.

Tôi nhắm mắt rồi mở mắt <ông trời,="" ông="" đứa="" con="" thật="" khó!="">

“Cô tìm tôi có chuyện ư? Cô không đến đây để hù dọa tôi đúng không?” Tôi nhìn ma nữ trước mắt lên tiếng rồi đưa tay véo đùi mình một cái thật mạnh “Ài...da” Tôi rên khẽ

“À, phải rồi! Làm sao cô biết tên thật của tôi!” Tôi ngạc nhiên nhìn ma nữ nãy giờ vẫn đứng im lặng.

“Tôi nghe bạn cô gọi! Tôi có thể tới gần cô được không?” Ma nữ lên tiếng nhìn sang Điều Khúc Lan đang nằm trên giường, tiếng nói đã không còn sự khác thường như trước. Mang âm điệu trong trẻo.

“Cô...cô đến ngồi góc đó đi...” Tôi ôm lấy cái gối vút sang một bên rồi lui tới chân giường chỉ tay về phía đầu giường. Chẳng hiểu tại sao khi tôi biết cô ta không có ác ý lại chiếu cố cô ta đến thế. Trong lòng không hề sợ hãi. Tôi nhìn mấy bạn cùng phòng ngủ say như chết hoàn toàn không phát hiện điều gì rồi nhìn ma nữ đang ngồi đối diện tôi.

“Cô nói đi, tại sao tìm tôi?” Tôi cố gắng điều chỉnh giọng nói mình bớt run đi.

“Bởi vì linh hồn cô dường như có gì đó thu hút tôi, có gì đó mách bảo tôi cô có thể giúp tôi!” Ma nữ nhìn tôi trong ánh mắt chứa đầy sự kỳ vọng.

“Tôi ư?” Tôi ngạc nhiên, nhìn ma nữ “Cô tên gì?”

“Trần Thuận!” Ma nữ cúi đầu đôi môi mấp máy.

“Trần Thuận?” Tôi kinh ngạc. Đây chính là một trong những nạn nhân đầu tiên bị Cổ Chính Hiền sát hại. Trần Thuận ngẩng đầu nhìn tôi, giọng nói cô ấy khê vang lên trong đêm tối.

“Lô Ái Thi, tôi bị chết oan không thể siêu thoát! Cô nhất định sẽ có cách giúp tôi đúng không? Tôi cảm nhận được điều đó!”

Tôi nhìn Trần Thuận, cô ấy đang rất đau khổ, ánh mắt long lanh lệ.

“Cô đừng khóc! Tôi sẽ cố gắng làm hết sức mình để giải oan cho cô. Tôi vẫn đang làm điều đó!” Tôi muốn tiến lên an ủi cô gái đáng thương này nhưng lại không dám khi nghĩ tới việc cô ấy là ma.

Trần Thuận đôi mắt lóe sáng nhìn tôi “Có thật không? Tôi biết cô sẽ giúp được tôi mà! Từ linh hồn của cô tôi thấy được điều đó!”

Không hiểu Trần Thuận nói gì, tôi nhìn cô ấy.

“Cô kể hết mọi việc đã xảy ra với cô cho tôi nghe đi!”

“Được!” Trần Thuận gật đầu, bắt đầu kể lại...

Cách đây hai năm Trần Thuận còn là một học sinh lớp 10 trường Mekinson, cô ấy nổi tiếng là hoa khôi của khối 10. Tính nết trung hòa vô cùng đáng yêu, mặc dù cha mẹ đã ly hôn và cô đang sống với mẹ thiếu thốn tình thương của cha nhưng Trần Thuận vẫn luôn vô tư, yêu đời. Vấn đề cuộc sống tốt đẹp ấm êm sẽ mãi vây lấy Trần Thuận nhưng một việc kinh khủng đã xảy ra với cô khiến cô chết trong đau đớn và đầy oan ức.

Mọi chuyện bắt đầu kể từ khi Trần Thuận tham gia vào ban chấp hành chi đoàn của trường. Trong ban chấp hành chi đoàn cô phải đi họp chi đoàn rất nhiều lần, và trong những lần họp ấy một vài lần có thầy Hiệu trưởng tân nhiệm tham dự. Hiệu trưởng rất quý trọng cô, khen cô học giỏi lại phụ trách tốt những công việc của Đoàn hội. Trần Thuận rất vui khi được một vị Hiệu trưởng trẻ tuổi, đẹp trai khen ngợi.

Tuổi 16, nữ sinh mang nhiều mơ mộng. Đứng trước vẻ đẹp trai và sự chững chạc của Cổ Chính Hiền có đôi khi Trần Thuận thường ấp ủ những mơ mộng xa vời. Nhưng mơ ước chỉ là mơ ước, Trần Thuận không hề xem hay có ý định biến nó thành sự thật. Đối với Trần Thuận thì Cổ Chính Hiền chính là thần tượng của cô ấy. Niềm tin và sự sùng bái đối với Cổ Chính Hiền ngày càng cao, Trần Thuận đã vô tình lạc vào một cái bẫy kinh hồn được thiết kế sẵn chỉ chờ con mồi sa lưới.

Một hôm khi tan học Trần Thuận phát hiện có việc về chi đoàn của lớp 11H9 gặp chút vấn đề định đến phòng Hiệu trưởng thông báo một tiếng nên cô vội vã lên tầng 25. Bình thường học sinh tan hết Cổ Chính Hiền mới về nên Trần Thuận không do dự đi tìm Cổ Chính Hiền. Vừa đến trước cửa phòng hiệu trưởng Trần Thuận chưa kịp gõ cửa thì nghe được bên trong phòng hiệu trưởng có tiếng đàn co. Giọng nói âm lãnh của Cổ Chính Hiền vang lên khe khẽ, xen kẽ còn có âm thanh vài vốc bị kéo xé.

Trần Thuận tái mặt, giọng nói lạnh lùng của Cổ Chính Hiền vang lên trong phòng.

“Tốt nhất nên ngoan ngoãn để tôi đi vào, tôi đang rất muốn! Nếu không em sẽ phải chết!”

“Ng ngoan một chút, có nghe không hả? Đừng giãy giụa!” Tiếng nói ra lệnh cộc cằn, sau đó là một tiếng ‘chát’ vang lên. Trần Thuận trong đầu đã tưởng tượng ra một số hình ảnh thông qua những gì mình vừa nghe thấy. Trần Thuận sợ hãi, chợt có tiếng chuông điện thoại vang lên trong balo đang mang trên vai của Trần Thuận.

Cổ Chính Hiền vừa đưa tay định kéo khóa quần thì nghe ngoài cửa có tiếng chuông điện thoại vang lên. Hấn liếc mắt nhìn nữ sinh đầu tóc rối tung, một bên mặt vừa bị hấn tát đang đỏ lên in hằn dấu tay của hấn, hai tay nữ sinh bị trói chặt, miệng bị băng keo dán kín. Cổ Chính Hiền liếc nhìn ra cửa, rồi lao đến khẽ mở cửa.

Trần Thuận nghe tiếng chuông điện thoại của mình vang lên thì rất sợ hãi, sợ bị phát hiện nên vội vàng quay đầu đi không dám vào thang máy vì sợ chậm trễ. Trần Thuận vừa quay đầu chạy nhanh xuống lầu thì cửa phòng hiệu trưởng mở ra. Cổ Chính Hiền chạy theo Trần Thuận, Cổ Chính Hiền chỉ thấy bóng được bóng lưng Trần Thuận nhưng đã xác định được nữ sinh vừa đứng trước cửa hấn chính là Trần Thuận. Hấn nhếch mép cười, móc điện thoại trong túi ra:

“Lý Ngộ, nhanh đến dưới lầu trường học chặn một học sinh nữ trên ngực áo có tên Trần Thuận cho tôi! Mang nó lên phòng tôi!”

Từ trong điện thoại một tiếng “Dạ” vang lên rất rõ, Cổ Chính Hiền quay đầu về lại phòng.

Cổ Chính Hiền nhìn nữ sinh đã bị mình hành hạ thể thảm đang ú ớ nằm trên ghế sofa, hấn cười một cách vô sỉ tiến lại gần tiếp tục xé bỏ những thứ đang vướng víu trên người nữ sinh ra. Nữ sinh khóc lóc và liên tục giãy giụa.

“Chiều theo ý tôi thì bớt đau đớn về thể xác, nếu không em chỉ có đau hơn chứ không kém!” Cổ Chính Hiền cời khóa quần nhìn nữ sinh đã không còn mảnh vải che thân trên sofa. Hấn cúi người nhìn vào mắt nữ sinh.

“An Vi Vi, có trách thì nên trách em quá xinh đẹp. Trách em đúng lúc xuất hiện trước mắt tôi lúc tôi muốn...” Cổ Chính Hiền thì thầm bên tai An Vi Vi.

An Vi Vi lắc đầu, miệng vì bị băng keo bịt kín nên chỉ có thể ú ớ. Hai tay bị trói chặt nhưng An Vi Vi vẫn cố gắng đấm lên người Cổ Chính Hiền. Cổ Chính Hiền cười khê đưa hai tay tách đùi An Vi Vi ra. Dù đã cố gắng hết sức nhưng An Vi Vi vẫn bị chà đạp không thương tiếc.

Không có màn dạo đầu, không có sự thương tiếc. Cổ Chính Hiền điên cuồng mang con quái vật to lớn của hắc hổ xuyên qua người An Vi Vi. Hai dòng nước mắt An Vi Vi lăn dài trên má. Cô nữ sinh buông lỏng người, mặc kệ cho tên cầm thú đội lốt người đang điên cuồng từng đợt, từng đợt đâm vào rút ra khỏi cơ thể mình vừa nhanh vừa mạnh vừa thô bạo. An Vi Vi nhắm mắt, nỗi đau cơ thể không tài nào lấp đi nỗi đau từ linh hồn đang bị chà đạp.

20 phút sau đó Cổ Chính Hiền sau khi phát tiết xong thì dừng lại, An Vi Vi đã bất tỉnh nhân sự. Tên cầm thú Cổ Chính Hiền mặc quần áo vào rồi cầm lấy áo khoác vút lên người An Vi Vi che đi cơ thể bầm dập của An Vi Vi.

Có tiếng gõ cửa...

“Cổ thiếu, là tôi!” Giọng trầm thấp của một người đàn ông vang lên từ bên ngoài.

“Vào đi!” Cổ Chính Hiền sửa sang lại trang phục rồi hướng ra cửa nói.

Một người đàn ông khoảng 25 : 30 tuổi đầy Trần Thuần bước vào. Trần Thuần đưa mắt nhìn nữ sinh trên sô pha mà tái mặt.

“Đồ cầm thú!” Trần Thuần nhìn Cổ Chính Hiền.

Cổ Chính Hiền không nói gì chỉ mỉm cười tỏ vẻ rất thích thú rồi liếc nhìn gã đàn ông nọ.

“Cho anh, mang đi tới phòng nào đó hưởng thụ đi!” Cổ Chính Hiền nhìn An Vi Vi đang nằm trên sô pha.

“Ha ha, vẫn là Cổ thiếu tốt với tôi nhất!” Lý Ngộ cười to rồi tiến đến sô pha ôm lấy An Vi Vi.

“Xong việc thay quần áo cho nó, mọi việc còn lại anh biết phải làm sao rồi chứ?” Cổ Chính Hiền nhướn mày nhìn Lý Ngộ.

“Vâng, Cổ thiếu tôi biết rồi!” Lý Ngộ ôm lấy An Vi Vi nhanh chân đi ra khỏi phòng.

Trần Thuần há hốc mồm nhìn hành động của hai gã đàn ông không bằng cầm thú mà không thể nói nên lời. Lúc này cô chính là bị gã đàn ông tên Lý Ngộ kẻ sủng vào lưng ép buộc cô lên đây. Trần Thuần quay sang Cổ Chính Hiền.

“Thầy muốn giết tôi diệt khẩu có đúng không? Mau làm đi!” Trần Thuần lớn giọng, sớm hay muộn cũng chết mà thôi, tên cầm thú này nhìn rất độc ác, đã man.

Cổ Chính Hiền đột nhiên vỗ tay nhìn chằm chằm Trần Thuần.

“Tôi rất hứng thú đối với em!” Cổ Chính Hiền đứng dậy đi một vòng xung quanh Trần Thuần.

“Uông công tôi đã thần tượng thầy, nhưng... thầy không bằng một gã cầm thú!” Trần Thuần chỉ thẳng vào mặt Cổ Chính Hiền hô lớn.

Cổ Chính Hiền chợt cười vang khắp phòng, đưa ánh mắt sắc bén đầy dục vọng nhìn Trần Thuần.

Bạn đang đọc truyện *Ba Bé Bi Là Nam Chính Phán Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Vụ thảm sát kinh hoàng

Trần Thuần lui đến một góc tường nhìn sự thay đổi đột ngột của Cổ Chính Hiền.

“Em sợ sao? Khi này khẩu khí em rất lớn kia mà!” Cổ Chính Hiền nhếch môi nhìn Trần Thuần đang run rẩy ở góc tường.

“Qua đây!!!” Cổ Chính Hiền hét lên nắm lấy tay Trần Thuần kéo mạnh, đẩy Trần Thuần ngã nhào ra đất. Trần Thuần bị va đập đau đớn rên lên ngẩng đầu nhìn Cổ Chính Hiền.

“Khôn nạn! Cũng may tôi đã nhận ra con người của thầy, nhờ thầy mà tôi tỉnh ra” Trần Thuần nghiêng răng nhìn Cổ Chính Hiền.

“Tỉnh ra?” Cổ Chính Hiền cười to, nắm lấy tay Trần Thuần kéo vào toilet.

Một dòng nước lạnh ngắt đổ xuống đầu Trần Thuần. Cổ Chính Hiền cầm vòi sen xịt nước lên người Trần Thuần làm cô ấy ướt hết từ đầu tới chân. Trần Thuần giãy giụa nhằm thoát khỏi cánh tay Cổ Chính Hiền đang giữ lấy mình.

Cổ Chính Hiền nắm lấy tóc Trần Thuần đè đầu cô ấy xuống nền gạch.

“Chẳng phải em muốn tỉnh ra sao? Tôi giúp em, tôi giúp em!” Giọng nói điên cuồng, trầm lạnh của Cổ Chính Hiền vang lên.

“Buông tôi ra, buông ra!” Trần Thuần đưa tay cào cấu Cổ Chính Hiền, môi cô mím chặt ngăn không cho nước vào miệng. Hai mắt nhắm chặt không ngừng giãy giụa. Dưới sự giãy giụa kịch liệt của Trần Thuần, Cổ Chính Hiền tức giận quăng mạnh vôi sen dưới sàn. Hắn dùng hai tay ôm lấy Trần Thuần, đẩy ngã cô ấy ra sàn nhà vệ sinh rồi cõng lên người Trần Thuần.

Cổ Chính Hiền tát Trần Thuần hai bạt tay sau đó bức tung hàng cúc áo sơ mi trên người cô ấy. Tiếng cúc áo rơi lã tả trên nền gạch vang lên, Cổ Chính Hiền cúi đầu định hôn lên cổ Trần Thuần. Trần Thuần dùng hết sức lực bình sinh dùng đầu cụng vào trán Cổ Chính Hiền. Cổ Chính Hiền giận dữ nắm đầu Trần Thuần tát liên tiếp mấy bạt tay vào mặt cô ấy.

“Cứu tôi với, cứu tôi với!” Dù biết kêu gào vô ích vì xung quanh không còn ai nhưng Trần Thuần vẫn ôm một chút hi vọng. Liên tục kêu gào, liên tục giãy giụa Trần Thuần vẫn bị con quái vật khổng lồ của Cổ Chính Hiền xuyên qua người. Đau đớn, tuyệt vọng Trần Thuần cắn lưỡi tự vẫn, trước khi trút hơi thở cuối cùng Trần Thuần nhìn Cổ Chính Hiền bằng đôi mắt căm thù.

“Cổ...Chính....Hiền....tao nguyện rửa mày...mày sẽ....chết....chết.... không....toàn thây.....”

Phân cách tuyến.....

Thẩm Thiên Trí và Cố Thiếu Dân là đôi bạn thân được khắp trường biết tới. Bởi lẽ hai nam sinh này vừa học giỏi lại vừa đẹp trai là hot boy của trường. Hai nam sinh này không ở KTX của trường mà ở một ngôi nhà thuê cách trường 1km. Do ba, mẹ hai nam sinh là tầng lớp trí thức lại có của ăn của để nên không muốn con mình chịu vất vả chen chúc sống trong KTX mặc dù KTX trường Mekinson thuộc loại tốt nhất.

Không như mọi khi 19h30 sẽ tan lớp và về nhà, hôm nay là ngày chấp hành hình phạt về tội đi trễ của Thẩm Thiên Trí và Cố Thiếu Dân.

Lên tới tầng 15, Thẩm Thiên Trí bỗng nghe đâu đó vọng ra tiếng con gái kêu cứu liên tục.

“Thiếu Dân, cậu có nghe thấy tiếng con gái kêu cứu không?” Thẩm Thiên Trí quay sang hỏi Cố Thiếu Dân bên cạnh.

“Có sao? Mình không nghe rõ!” Cố Thiếu Dân dừng chân nghe ngóng.

Tiếng kêu cứu của Trần Thuần vang lên lần nữa, hai nam sinh nhìn nhau sau đó không ai nói gì chạy nhanh lên tầng phát ra tiếng kêu. Thẩm Thiên Trí mở to mắt nhìn nơi phát ra tiếng kêu.

“Sao lại là phòng hiệu trưởng?”

“Vào hay không?” Cố Thiếu Dân nhìn Thẩm Thiên Trí.

“Dù có bị đuổi học mình cũng sẽ vào!” Thẩm Thiên Trí nhìn cửa phòng Hiệu trưởng sau đó nhấc chân lên đạp vào cánh cửa mấy cái, cửa mở tung ra. Trong phòng không có ai, cửa phòng tắm không đóng. Thẩm Thiên Trí nhanh chân vọt tới phòng tắm đưa mắt nhìn vào trong.

Vừa đúng lúc Trần Thuần cắn lưỡi tự sát, dòng máu từ miệng cô ấy tuôn ra chảy dài xuống cổ. Cổ Chính Hiền không kịp làm gì khi nghe thấy tiếng cửa bị phá sập thì hắn quay đầu lại đã thấy hai nam sinh đứng trước cửa toilet trong phòng của mình.

Quần áo Cổ Chính Hiền vì vừa mới thực hiện hành vi không bằng ảm thú của mình với Trần Thuần nên vẫn chưa kịp mặc lại. Thẩm Thiên Trí nhìn Cổ Chính Hiền không nói một lời. Hắn rất kinh ngạc trước những gì mình tận mắt chứng kiến. Cố Thiếu Dân đứng phía sau Thẩm Thiên Trí hai mắt mở to. Cổ Chính Hiền giọng trầm khàn vang lên:

“Tôi sẽ cho hai cậu một số tiền lớn, hai cậu xem như chưa nhìn thấy gì!”

“Ông nói vậy mà nghe được sao? Ông thật hèn hạ!” Cố Thiếu Dân lớn tiếng.

Thẩm Thiên Trí không nói gì chỉ nhìn vào gương mặt tái xanh, hai mắt trợn trắng, hai tay siết chặt của Trần Thuần. Chết không nhắm mắt.

“Chúng tôi muốn ngài chịu trách nhiệm trước pháp luật!” Thẩm Thiên Trí lạnh giọng.

“Đừng như vậy, nếu phải hầu tòa tôi sẽ mất tất cả!” Cổ Chính Hiền vơ lấy quần áo của mình mặc vào, đưa ánh mắt đầy vẻ hối hận nhìn hai nam sinh trước mắt.

“Đã biết thế sao ông còn làm!” Thẩm Thiên Trí hét lên nhào tới đâm vào mặt Cổ Chính Hiền.

“Tôi biết lỗi rồi, các cậu tha cho tôi một lần có được không?” Cổ Chính Hiền ôm lấy mũi.

“Điều đó là chuyện không thể nào!” Cố Thiếu Dân la lên.

Cổ Chính Hiền chột bạt cười nhìn ra phía cửa.

“Ah...” Cố Thiếu Dân bỗng kêu lên rồi ngã khụy xuống bất tỉnh.

“Thiếu Dân!” Thẩm Thiên Trí hô lên ngồi xuống đỡ lấy Cố Thiếu Dân, sau gáy bỗng tê rần Thẩm Thiên Trí cũng ngã xuống sàn hôn mê bất tỉnh.

Cổ Chính Hiền nhìn Lý Ngộ kể vừa giúp hấn giọng nói ác độc đầy tức giận:

“M* nó, tao muốn giết hai thằng này, muốn cắt hết gân tay gân chân của chúng, tưởng tao thật sự van xin chúng mày sao? Tao đang kéo dài thời gian. Bày đặt làm anh hùng sao? Tụi mày không nhìn lại xem tụi mày bao nhiêu tuổi? Đấu với tao sao? Hai đứa mày còn non lắm!” Cổ Chính Hiền đá liên tục mấy cước vào bụng Thẩm Thiên Trí.

“Mang tụi nó với con nhò trong kia ra xử lý cho tôi! Ngày hôm nay quả là một ngày xui xẻo! Mang chúng đến phòng học 307, lát nữa tôi sẽ đến!” Cổ Chính Hiền ngồi xuống sô pha rút một tách trà ra lệnh cho Lý Ngộ.

Cổ Chính Hiền thầm nghĩ trong cái rủi cũng có cái may. May là Lý Ngộ nghe thấy cuộc cãi vã mà đến.

Phòng 307

“Cổ thiếu, tôi đã thay đồng phục mới cho hai nữ sinh nhưng trên đồng phục không có phù hiệu tên lớp gì hết, liệu có vấn đề gì không?” Lý Ngộ nhìn Cổ Chính Hiền gương mặt lo lắng.

“Tôi đã nói rồi, mọi việc cứ để tôi xử lý. Tôi kêu anh làm gì thì anh làm việc đó, còn lại anh không cần xen vào. Phía cảnh sát đã có tôi lo!” Cổ Chính Hiền dùng ánh mắt sắc lạnh nhìn Lý Ngộ.

Cổ Chính Hiền nhanh chóng mang bao tay vào, kéo Trần Thuần để cô ấy ngồi lên ghế, người đổ lên bàn học một tay duỗi thẳng trên mặt bàn. Sau đó hấn cầm con dao bén nhọn cắt một lần sâu trên cổ tay Trần Thuần. Máu từ cổ tay Trần Thuần chảy ra rơi lên mặt sàn phòng học từng giọt, từng giọt...

Lý Ngộ đỡ xác An Vi Vi dựa lên cái bàn bên cạnh Trần Thuần, bố trí cho An Vi Vi tư thế ngồi lưng dựa bàn còn hai chân thì duỗi thẳng ra lối đi giữa hai dãy bàn học. Sau đó làm y như đã làm với Trần Thuần, Cổ Chính Hiền tàn nhẫn như mổ một con cá rạch thật sâu lên cổ tay An Vi Vi. Đặt tay An Vi Vi xuống nền gạch, tên sát nhân mỉm cười. Máu từ cổ tay An Vi Vi men theo tay chảy xuống nền gạch lạnh lẽo.

Quay sang Cổ Thiếu Dân, tên cầm thú Cổ Chính Hiền kéo lấy nam sinh xấu số đặt kế bên An Vi Vi, khiến lưng Cổ Thiếu Dân cũng tựa vào bên cạnh An Vi Vi, hai chân duỗi thẳng. Nhìn như ít nhất một trong hai người bọn họ muốn sống chết có nhau.

Cuối cùng Cổ Chính Hiền đưa đôi mắt đầy sát khí của mình nhìn Thẩm Thiên Trí, hấn quay sang Lý Ngộ.

“Đặt thẳng đó quỳ gối úp mặt vào tường cho tôi! Thằng khốn này chính là thằng quyết tâm bắt tôi đây mà! Xem này... ha ha” Cổ Chính Hiền bật cười to.

Lý Ngộ nhanh chóng làm theo lời Cổ Chính Hiền. Chỉ chờ có thế Cổ Chính Hiền nhanh chóng, dứt khoát cắt đứt cổ tay Cổ Thiếu Dân rồi đến Thẩm Thiên Trí. Nhìn máu Thẩm Thiên Trí chảy ra Cổ Chính Hiền vô cùng hài lòng, miệng mỉm cười như một tên cuồng sát, biến thái. Hấn đã là một tên cuồng sát, biến thái.

Phân cách tuyến....

Sau khi nghe hết những gì Trần Thuần kể lại tôi không biết nước mắt mình đã rơi từ bao giờ. Trần Thuần nhìn tôi:

“Lúc đó chúng tôi chỉ bị hôn mê nhưng vẫn chưa chết, đến khi thuốc mê hết hiệu lực thì đã không còn kịp nữa. Máu trong người cạn kiệt chúng tôi không thể mập mảy môi được hướng chỉ là chạy khỏi nơi đó....vì vậy chúng tôi đã chết....chết vì mất máu quá nhiều. Mãn kịch vì tình tự sát của tên cầm thú Cổ Chính Hiền được dàn dựng rất thành công” Trần Thuần sụt sùi.

“Trần Thuần, cô yên tâm đi tôi nhất định sẽ đòi lại công bằng cho cô cùng những người đã bị Cổ Chính Hiền sát hại” Tôi lau nước mắt nhìn Trần Thuần.

“Được, tôi chờ! Trời sắp sáng rồi, tôi đi đây!” Trần Thuần biến mất trước mặt tôi. Tôi ngồi im trong bóng đêm cho đến khi bạn cùng phòng thức dậy hết mà lòng vẫn cuộn cuộn như sóng ngầm.

Phân cách tuyến....

Tôi và Diệp Gia Thành tranh thủ thời gian nghỉ trưa chạy đến nơi Lô Tử Nam đang bí mật ở đó để chờ trợ giúp hành động phá án lần này.

“Bên Ngạn Quân đang tiến hành điều tra Hiệu trưởng Mekinson, án mạng điều xảy ra trong phạm vi trường học nên người bị tình nghi lớn nhất cho tội che giấu là Cổ Chính Hiền” Diệp Gia Thành đột nhiên lên tiếng mà nội dung câu nói khiến hai mắt tôi mở to

“Người thứ hai bị tình nghi là những cảnh sát tham gia khám nghiệm hiện trường và phá án” Diệp Gia Thành nói tiếp.

“Hiện tại kẻ bị tình nghi lớn nhất chính là Cổ Chính Hiền, lời giải thích về cái chết của từng học sinh trong trường là vô căn cứ, rất khoa học nhưng lại không thể áp dụng cho học sinh trường Mekinson được” Diệp Gia Thành trầm giọng.

“Tại sao? Nói rõ hơn đi” Lô Tử Nam nhíu mày.

“Rất đơn giản, Cổ Chính Hiền nói do áp lực học tập, yêu đương, gia đình mà các học sinh liên tục tự vẫn chết điều này có tính khoa học là sự thật. Có đôi khi, con người bị áp lực căng thẳng và áp lực, hoàn cảnh từ gia đình vẫn có thể dẫn đến tự vẫn. Nhưng theo những gì đã điều tra được những học sinh đã chết đi hoàn cảnh gia đình rất tốt, tâm lý rất ổn định”. Diệp Gia Thành đưa mắt nhìn tôi.

“Còn nữa, trong khoảng thời gian qua ở trường bọn tôi đã điều tra được hai nam sinh Cổ Thiếu Dân và Thẩm Thiên Trí là những nam sinh ưu tú, không có thói quen xấu gì càng không tiếp xúc con gái. Đây đều là những lời nhận xét từ những cựu học sinh, cũng tức là bạn học cũ của Thẩm Thiên Trí cùng Cổ Thiếu Dân. Đã có một khoảng thời gian trong trường còn có lời đồn Thẩm Thiên Trí và Cổ Thiếu Dân là gay” Diệp Gia Thành nhìn gương mặt ngạc nhiên của Lô Tử Nam mỉm cười nhẹ.

“Có hay không chuyện hồn ma trả thù hiện về giết học sinh như người dân đồn đại? Những cái chết bất thường của học sinh được gia đình giấu nhem không dám nhắc lại là điều khiến tôi hết sức nghi ngờ! Có một số gia đình sau khi con họ mất thì đột nhiên giàu lên! Có một số nhà khi nghe chúng tôi muốn điều tra lại cái chết con họ thì họ sợ hãi đóng cửa không tiếp!” Diệp Gia Thành cau mày.

Tôi vẫn ngồi yên lặng lắng nghe những gì sắp Diệp nói. Chờ Diệp Gia Thành nói xong tôi vội lên tiếng.

“Điều tra kỹ Cổ Chính Hiền xem tay chân của hắn đang ở đâu!”

“Em nói vậy là sao? Em biết hắn có tay chân?” Lô Tử Nam ngạc nhiên nhìn tôi.

“Đêm qua em đã nói chuyện với Trần Thuần!” Tôi nhỏ giọng ánh mắt nhìn vào bức tường phía trước.

“Trần Thuần là ai?” Lô Tử Nam ngạc nhiên hỏi tôi.

“Nữ sinh trong vụ án chết cách đây hai năm, một trong bốn học sinh chết đầu tiên!” Diệp Gia Thành trầm giọng.

“Ồ, nói vậy....” Lô Tử Nam dịu giọng.

“Trần Thuần đã nói em biết tất cả mọi việc, cô ấy nói hung thủ là Cổ Chính Hiền... cô ấy nói em có thể giúp được cô ấy... Việc cần làm bây giờ là tìm tất cả bằng chứng có khả năng buộc tội Cổ Chính Hiền” Tôi siết chặt nắm tay giọng nói căng phẫn.

“Được, anh sẽ ra lệnh tiến hành ngay tức khắc!” Diệp Gia Thành đứng dậy bước ra phía ngoài gọi điện.

“Anh tin em, tin có ma sao?” tôi mở to mắt nhìn Diệp Gia Thành.

“Thà tin có vắn hơn không, anh nói đúng không? Dù gì chúng ta cũng phải bắt tay điều tra từ Cổ Chính Hiền!” Diệp Gia Thành mỉm cười nhìn tôi rồi đặt điện thoại lên tai.

Tôi mỉm cười, chỉ cần có Diệp Gia Thành án này nhất định sẽ phá được.

“Anh, em mệt lắm! Cho em mượn giường ngủ một chút!” Tôi đứng dậy không chờ Lô Tử Nam trả lời đã đi vào phòng anh.

Phân cách tuyến....

48 ngày, PW chưa tìm được bất kỳ chứng cứ gì chứng minh được Cổ Chính Hiền là hung thủ án “Giết người liên hoàn”. Một kết quả không mấy khả quan. Mọi người trong đội càng ngày càng lo lắng đứng ngồi không yên.

Tôi bước ra khỏi căn tin vào lúc trời đang mưa tầm tã, ôm túi thức ăn vạt vào lòng tôi mỉm cười đi dưới mưa Từ khi gặp Trần Thuần tôi đã không còn sợ ma nữa. Vì thể hiện tại đã 9h tối rồi mà tôi vẫn lang thang dưới sân trường vắng lặng.

Một cây dù che lên đầu tôi ngăn những hạt mưa đang rơi xuống. Tôi ngẩng đầu nhìn lên:

“Là cậu?” Tôi mỉm cười nhìn nam sinh đang cầm chiếc dù che mưa cho mình.

“Cậu vẫn còn nhớ mình sao?” Nam sinh mỉm cười ôn nhu làm gương mặt điển trai thêm mấy phần mà mị mê hoặc. Tôi nhìn vào đôi mắt đen sâu thẳm của cậu ta mỉm cười để lộ hai lúm đồng tiền trên má.

“Đương nhiên rồi, cậu đã tìm được chủ nhân của chiếc lác chưa?”

“Được rồi, nhưng cô ấy không chịu nhận!” Nam sinh cùng tôi sóng bước về phía trước.

“Tại sao lại như vậy?” Tôi quay mặt sang kính ngạc nhìn nam sinh.

“Để mình đưa cậu về!” Nam sinh không trả lời chỉ mỉm môi nhìn tôi.

“Cậu tên gì?” Trên đường đi tôi quay sang hỏi cậu ta.

“Không nói có được không?” Nam sinh nhìn tôi, đôi mắt lảng động về u buồn.

“Được, nếu cậu không nói thì mình đành gọi cậu là hot boy vậy!” Tôi mỉm cười trêu đùa cậu ta.

“Nếu cậu thích thì cứ gọi, lâu rồi mình không nghe ai gọi mình như vậy!” Nam sinh bật cười.

“Được rồi, hot boy mau đưa bốn cô nương về KTX nào!” Tôi vỗ vai Hot boy.

Hot boy nhìn tôi bằng đôi mắt trong veo, sâu thẳm. Chẳng hiểu vì sau khi nhìn vào đôi mắt ấy tôi thấy được sự bi thương đầy nghẹn ngào, đau đớn khó nói thành lời. Đôi mắt như hút cả linh hồn tôi vào trong rồi cuốn lấy nó siết chặt. Lòng tôi chợt đau đớn một cách lạ thường. Tôi đứng yên trong màn mưa nhìn vào đôi mắt Hot boy.

Người con trai trước mắt nhìn tôi khẽ mỉm cười... đó là một nụ cười hạnh phúc, trong đôi mắt ấy đau thương đã biến thành ánh sáng hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Ba Bé Bi Là Nam Chính Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Sự thật phủ phàn, cay đắng bữa vầy!

Mùa mưa ở nước B kéo dài hơn những nước khác rất nhiều, đến nước B hơn 2 tháng tôi toàn gặp những cơn mưa rã rích. Tối nay là thứ 7 sau khi tan học tôi không về KTX ngay mà đi thẳng đến căn tin ăn cùng với bọn người sếp Diệp cho đỡ phải đi tới đi lui một mình. Như thường lệ sau khi ăn xong tôi chờ mua một ít thức ăn vặt mang về phòng.

“Em học hết những gì trong sách chưa?” Diệp Gia Thành nhìn tôi.

“Xong hết mấy ngày nay rồi!” Tôi mỉm cười tinh ranh.

“VẬY em đã thử nghiệm chưa?” Diệp Gia Thành đưa đôi mắt đẹp trên môi chứa nụ cười nhẹ như có như không mỉm môi.

“Thử nghiệm?” Tôi lắc lắc đầu.

“Đúng vậy, thử xem có thể thấy được ma, làm mà sợ em hay không!” Diệp Gia Thành bật cười.

“Sếp Diệp, anh thật thông minh nha! Việc đó em chưa nghĩ tới nữa!” Tôi nắm tay Diệp Gia Thành ngưỡng mộ.

“Em đã quen được bao nhiêu nam sinh?” Đột nhiên Diệp Gia Thành dùng đôi mắt sâu thẳm nhìn tôi.

“Sao anh hỏi như thế?” Tôi ngạc nhiên nhìn sếp Diệp.

“Em quên rồi sao, em đang mắc duyên âm!” Diệp Gia Thành cau mày.

“Em....trong trường có rất nhiều nam sinh, anh thấy đó mỗi ngày đều có nam sinh đến bắt chuyện với em mà!” Tôi nhìn sếp Diệp

“Ý anh là có nam sinh nào đặc biệt không?” Diệp Gia Thành theo dõi từng đường nét trên gương mặt tôi, vẻ mặt anh ngưng đọng.

“Uhhmm... ngoài đẹp trai ra thì em thấy không có gì đặc biệt hết!” Tôi lắc đầu.

“Được rồi, anh phải đi ra ngoài họp mặt với bọn Ngạn Quân. Anh đi nhé! Em nhớ cẩn thận!” Diệp Gia Thành mỉm cười nhìn tôi rồi quay đầu bước đi.

Tôi nhìn theo bóng lưng cao lớn của sếp Diệp lòng bỗng rối bời. Lời nói của Diệp Gia Thành khiến tôi suy nghĩ rất nhiều.

Tôi lấy điện thoại ra mở game bắn súng chơi cho đỡ buồn chán. Chỉ một phần cánh gà rỗng mà chờ này giờ vẫn chưa có, căn tin hôm nay buồn bán đắt ghê. Khoảng 15 phút sau tôi nhận phần cánh gà của mình, tay phải cầm túi đựng gà rỗng, tay trái tôi cầm điện thoại say sưa bắn Zomebi. Tôi rất thích bắn súng nên khi mở game này lên là tôi chơi ít nhất cũng phải 1 - 2 tiếng mới thôi. Đang say sưa thì có tiếng nói cất lên khiến tôi buộc phải dừng cuộc chơi ngẩng đầu lên tìm kiếm.

“Xem gì mà tập trung dữ vậy?” Một giọng nam trầm thấp truyền đến tai tôi.

“Ah, là anh sao?” Tôi nhìn xung quanh rồi dừng lại trên người Đỗ Thuận Phong. Anh ta đang ngồi trên ghế đá được kê tựa vào một gốc bàng. Lần nào tôi cũng gặp anh ta ở đây hết

Tôi mỉm cười đi đến ngồi xuống ghế đá bên cạnh Đỗ Thuận Phong.

“Em đang chơi game, không chú ý nên đi tới chỗ này khi nào cũng không hay!”

“Em vừa đi học về à?” Đỗ Thuận Phong mỉm cười nhìn tôi.

“Vâng.....à anh làm ở bộ phận nào trong trường vậy?” Tôi chợt nhớ ra bèn quay sang hỏi Đỗ Thuận Phong.

“Bí mật....không nói được!” Đỗ Thuần Phong cúi đầu giọng nói khe khẽ.

“Sao lại không nói được? Sợ em tìm anh lúc anh đang ở trường hả?” Tôi cúi thấp đầu cố nhìn vào gương mặt Đỗ Thuần Phong.

“Trề rồi em không về sao? Không sợ ma à?” Đột nhiên Đỗ Thuần Phong nhìn tôi rồi bật cười.

“Ma?” Tôi tái mặt nhìn Đỗ Thuần Phong.

Tôi nhanh chóng ôm lấy túi gà ráng rồi đứng lên, đưa tay vỗ vỗ vai Đỗ Thuần Phong.

“Em về trước nhé!” Không đợi Đỗ Thuần Phong trả lời tôi đã chạy xa rồi.

Đỗ Thuần Phong nhìn Lô Ái Thi chạy xa đôi mắt đen láy hiện lên một nỗi buồn, một cơn gió thổi tung đám lá cây trên mặt đất khiến những hàng cây xung quanh xào xạc. Hoa trong bồn lay động, hình ảnh Đỗ Thuần Phong tan biến trong đêm như chưa từng tồn tại.

Phân cách tuyến...

Mấy ngày nay tôi suy nghĩ rất nhiều, về Đỗ Thuần Phong về Hot boy. Lời nói sếp Diệp cứ vang vọng trong tâm trí tôi. Đã một tháng nay lúc nào Hot boy cũng chờ tôi dưới sân trường, lúc thì giúp tôi làm bài tập, khi thì chờ tôi gần căn tin giúp tôi mang đồ ăn. Những lúc trời mưa tôi sẽ đứng chờ Hot boy tới đón, không cần mang theo ô thật thích.

Chẳng hiểu vì sao trong lòng tôi lúc nào vị trí của Hot boy đã trở nên đặc biệt hẳn. Những lúc tôi phát hiện mình nghĩ về Hot boy trái tim tôi lại đập liên hồi, tôi không muốn con tim mình lồi nhịp. Tôi là gái đã có chồng, người tôi yêu là Diệp Gia Thành. Nhưng sao nụ cười, đôi mắt và gương mặt Hot boy cứ như ẩn như hiện. Tôi nhắn tin và gọi điện cho Diệp Gia Thành nhiều hơn nhằm xua đi những ý nghĩ lệch lạc trong đầu mình.

Mấy ngày nay tôi chịu nhiệm vụ đóng cửa sổ, mỗi khi đóng cửa đều nhìn xuống lầu. Trần Thuần hay đứng dưới lầu vẫy tay chào tôi.

Đóng kín cửa sổ, tôi đến bàn học ngồi xuống bật laptop xem hoạt hình. Vừa xem vừa cười, Thực Phân và Ji So cũng đến xem ké. Nữ chính Điều Khúc Lan ngồi trên giường nhìn ba chúng tôi lắc đầu mỉm cười. Tường Đình ngồi trên bàn học tô tô vẽ vẽ. Xem một lúc, tôi đi đến bên bàn Tường Đình lấy một chiếc ghế ngồi xuống cạnh cô ấy. Tường Đình đang thiết kế quần áo trên giấy. Nhìn cô ấy khá nam tính nhưng cô ấy lại vẽ đẹp và rất thích thiết kế linh tinh.

“Tường Đình! Cậu học trường này 4 năm rồi đúng không?” Tôi chổng cằm nhìn Tường Đình.

“Uhm! Có việc gì à?” Tường Đình xoay mặt nhìn tôi rồi tiếp tục quay lại vẽ tiếp.

“Con trai mặc quần vàng, áo trắng viền vàng có in logo trường làm trợ giảng đúng không?” Tôi căn môi hỏi hóp chờ Tường Đình Trả lời.

Tường Đình ngừng bút nhìn tôi không nói gì, hai mắt cô ấy chớp chớp rồi bỗng bật cười.

“Ai nói cậu trợ giảng phải mặc đồng phục vậy hả? Trợ giảng cũng mặc như giáo viên thôi!”

Tôi mở to mắt nhìn Tường Đình, Tường Đình nhìn gương mặt của tôi càng cười lớn.

“Cậu ngốc thật đấy! Đứa nào nó đùa với cậu thôi! Quần vàng, áo trắng viền vàng có in logo trường đúng không?” Tường Đình nhìn tôi.

“Đúng!” Tôi gật gật đầu.

“Đó là đồng phục nam sinh 18 năm về trước rồi đó bà cô của tôi ơi!” Tường Đình nhìn tôi lắc đầu.

“Cái gì?” Tôi bật dậy, trợn to hai mắt nhìn Tường Đình.

“À, nói đúng hơn là đồng phục nam sinh trường của 13 năm về trước hihi” Tường Đình cắn bút nhìn tôi.

Không thể nào, nghe như sét đánh ngang tai. Tôi hít một hơi thật sâu nhưng tinh thần vẫn hỗn loạn. Ji So, Thực Phân, Khúc Lan nhìn thấy hành động của tôi cũng bị thu hút.

“Chuyện gì vậy?” Ji So ngạc nhiên nhìn Tường Đình.

“An Tâm bị người ta gạt áy mà! Cô ấy nghĩ con trai mặc quần vàng, áo viền vàng là trợ giảng cơ đấy ha ha!” Tường Đình cười to.

“Ha ha....An Tâm, cậu ăn cú lừa lớn rồi, đó là đồng phục nam sinh trường chúng ta, thời hiệu trưởng còn học ở trường này nha!” Thực Phân xoa cằm cố nén cười.

Tôi nhắm mắt, cố tịnh tâm.

“Ai nói với cậu đó là trợ giảng vậy?” Ji So nhìn tôi.

Tôi im lặng không nói gì, ít giây sao tôi mới tìm lại được tiếng nói của mình.

“Mình đã gặp nam sinh ăn mặc như thế!”

“Cái gì?” Tất cả cùng đồng thanh la lên bao gồm cả Diêu Khúc Lan. Ai cũng nhìn tôi không chớp mắt.

Phân cách tuyến....

Tôi nằm dài trên bàn học, mọi chuyện xảy ra tôi đều đã nói cho sếp Diệp biết. Anh nhận định Đỗ Thuần Phong chính là duyên âm của tôi. Mọi việc diễn ra quá đột ngột, mấy ngày nay tôi không dám đi một mình nữa mà cùng về với Diêu Khúc Lan. Mấy ngày tôi về với nữ chính cũng là mấy ngày tôi không gặp được Hot boy, không hiểu vì sao trong lòng tôi có chút nhớ cậu ấy. Cậu ấy ngại có người đi chung với tôi nên không đến gặp tôi sao? Nghĩ đến lý do đó tôi quyết định hôm nay đi về một mình. Bầu trời đêm mây giăng đen chập chập sắp mưa rồi, tôi quyết tâm gặp Hot boy Tôi không muốn khẳng định những gì mình đang nghĩ là vô cùng hợp lý. Hôm nay nhất định tôi phải tìm ra đáp án.

20h24 phút một tia chớp lóe qua bầu trời, mưa đổ xuống như trút nước. Tôi mặc kệ cặp sách trên vai lao ra ngoài trời đang mưa.

Tôi nhìn bóng dáng cao gầy đang che dù đi về hướng mình trong lòng dâng lên một cảm giác mất mát khó tả. Tôi đứng yên dưới cơn mưa, không thể kìm được cảm xúc che đi cảm xúc lạ.

Trong lòng tôi hiện đang rất rối, tình cảm tôi dành cho nam sinh này chưa thể vượt qua sếp Diệp nhưng lại ở một vị trí rất đặc biệt. Ngay cả chính tôi cũng không hiểu vì sao mình lại như thế! Chưa đầy ba tháng, cũng không phải là gặp nhau mỗi ngày.... vậy mà.... suốt hai tháng qua đêm mưa nào tôi cũng đi về cùng cậu ấy.

Chiếc dù trên tay Hot boy che lên đầu tôi ngăn những hạt mưa to đang rơi xuống người tôi lại, giọng nói dịu dàng mang theo trách móc của cậu ấy vang lên:

“Vì sao trời mưa mà cậu lại dầm mưa? Nếu cậu đứng chờ mình sẽ đến đón cậu mà!”

Tôi không trả lời chỉ lẳng lặng nhìn cậu ấy. Tôi muốn nhìn thật rõ, thật rõ gương mặt cậu ấy. Đôi mắt câu hồn, sống mũi cao thẳng, đôi môi đỏ đang mím lại chờ câu trả lời của tôi. Tôi siết chặt quai cặp trong tay nhìn thẳng vào mắt cậu ấy.

“Nói mình biết cậu tên gì?”

Đôi mắt cậu ấy vụt sáng nhìn tôi bằng vẻ bối rối. Cánh môi cậu ấy run run, tôi có thể nhìn thấy hai hàng mi cong vút của cậu ấy nhẹ lay động. Đôi môi cậu ấy rung rung là tim tôi cũng rung theo, hai hàng mi cong lay động tôi cũng cảm thấy lý trí mình không giữ vững được nữa cũng đang lay động theo. Tôi bắt lấy tay cậu ấy.

“Nói mình biết cậu tên gì?” Tôi nhỏ giọng, giọng nói mềm mại như đang vỗ về một đứa trẻ.

Cậu ấy nhìn tôi bằng đôi mắt u buồn, nghẹn ngào. Im lặng, xung quanh im lặng một cách đáng sợ. Dù mưa đang rơi nặng hạt, nhưng đối với tôi mọi thứ xung quanh dường như đã không còn tồn tại. Tôi đang chìm vào thế giới chỉ có mình và cậu nam sinh trước mắt. Lòng bàn tay tôi chợt cảm thấy lạnh lẽo, tôi cúi đầu nhìn nơi bàn tay mình đang nắm lấy.

“Sao tay cậu lạnh vậy?” Tôi cắn môi, không thể chấp nhận sự thật.

“Trời mưa mà!” Giọng nói dịu dàng, khe khẽ của cậu ấy vang lên.

“Cậu nói dối!!!” Tôi hét lên, đẩy chiếc dù trên tay cậu ấy rơi xuống đất.

“Đừng như vậy, cậu muốn biết tên mình mình sẽ nói, cậu đừng giận nữa được không?” Tay tôi bị nắm lấy, cảm giác lạnh lẽo từ lòng bàn tay cậu ấy truyền tới.

Tôi bắt lấy cánh tay đang nắm lấy tay mình, lật mạnh một cái nhìn vào cổ tay cậu ấy. Cổ tay trái có một vết sẹo nằm vắt vẹo. Ngực tôi xuất hiện một trận đau nhói, tôi nhìn người con trai trước mắt.

“Thẩm Thiên Trí hay Cố Thiếu Dân?” Giọng nói tôi như vô lực thì thào.

Nam sinh im lặng, cậu không nói gì chỉ nhìn tôi hai dòng nước mắt lạnh lẽo rơi xuống. Đôi môi cậu mím chặt cổ kìm nén không bật thành tiếng.

“Thẩm Thiên Trí...” Cậu nhỏ giọng.

Tôi nhìn chiếc dù trên mặt đất trong phút chốc hóa thành một làn khói mỏng rồi biến mất. Mưa vẫn nặng hạt rơi trên người tôi, gió như đang thét gào. Lòng tôi đau nhói, ngực như bị ai siết chặt đến không thở được. Thứ tình cảm không thể kìm chế như đang bộc phát, một cảm giác mất đi người thân thương, một cảm giác mất đi điều quý giá....

Tôi khóc, khóc một cách thê lương.

“Ahhh.....haaaa.....” Tôi ngẩng mặt lên trời thét lên trong tiếng khóc, hiện tại chỉ có thể giải tỏa nỗi đau xót bằng cách ấy.

Thảm Thiên Trí đứng yên trong mưa chua xót nhìn tôi.

“Em đừng khóc...” Giọng nói nghẹn ngào của Thảm Thiên Trí dịu dàng mà đau đớn.

Tôi không biết trên mặt mình lúc này đâu là nước mắt, đâu là nước mưa.

“Vì sao? Đây chính là duyên âm sao? Thật đau khổ...thật đau khổ....” Tôi nấc lên từng tiếng sau đó ngất đi.

Phân cách tuyến...

Tầng 25 KTX nữ có một nữ sinh đến bên cửa sổ nhìn thấy dưới sân trường trong cơn mưa có một nữ sinh làm những hành động lỳ lợ rồi gào lên. Sợ mình thấy ma nữ sinh nhanh chóng đóng cửa sổ lại.

Nhân viên trực KTX nhìn trời mưa to lắc đầu ngán ngấm. Ngày nào cũng mưa, trời âm u làm ông sợ muốn chết. Nhìn ra ngoài ông Trần giật mình. Xem ông thấy gì nè! Một nam sinh bế một nữ sinh đang đi về hướng này.

Thảm Thiên Trí mang Lô Ái Thi tới trước cửa KTX rồi ngẩng đầu nhìn chú Trần.

“Giúp cháu gọi bạn cùng phòng cô ấy có được không? Cháu xin chú!”

Một nam sinh mang giọng nói dịu dàng bộ dáng lại hiền lành, đẹp trai đã gây thiện cảm cho chú Trần. Chú Trần mỉm cười gật đầu rồi quay sang nhìn nữ sinh đang nằm trong lòng nam sinh như đang ngủ say, gương mặt có chút nhợt nhạt.

“Ah, là An Tâm sao? Bị sao vậy nè?” Chú Trần lo lắng quay sang hỏi nam sinh.

“Em ấy chỉ bị ngất thôi, không sao đâu ạ!” Nam sinh gương mặt ôn hòa không biểu lộ cảm xúc nhìn chú Trần.

“Cháu đặt nó xuống đây đi!” Chú Trần chỉ xuống chiếc ghế dựa bên cạnh mình.

Thảm Thiên Trí gật đầu rồi đặt Lô Ái Thi xuống ghế. Đưa tay lau chút nước còn đọng lại trên mặt Lô Ái Thi rồi quay sang chú Trần.

“Chú giúp cháu báo với bạn cùng phòng cô ấy nhé! Cháu sẽ nhớ ơn chú suốt đời!” Nam sinh dịu dàng, thành khẩn.

“Được, được.....trông cậu quen quen.....” Chú Trần nhìn Thảm Thiên Trí.

“Chú Trần, cháu giao cô ấy lại cho chú!” Thảm Thiên Trí dùng đôi mắt long lanh, u buồn chứa đầy sự yêu thương, cung chiêu nhìn Lô Ái Thi một lần cuối rồi quay sang chú Trần.

“Được, cháu yên tâm đi!” Chú Trần nhìn Lô Ái Thi. Khi quay đầu lại thì nam sinh đã biến mất từ lúc nào. Chú Trần há hốc mồm kinh ngạc gãi gãi đầu.

Chú Trần nhìn Lô Ái Thi một cái mắt mở to hơn.

Chú Trần ôm trái tim đang đập bang bang trong lồng ngực.

Có mấy ai không biết bốn học sinh “tự sát” cách đây hai năm kia chứ, họ còn nổi hơn cả người sống. Thảm Thiên Trí từ lúc bước vào cửa KTX đã làm khô quần áo trên người Lô Ái Thi.

Chồng thì chỉ một nhưng có những người sẽ khiến ta có tình cảm đặc biệt, như một người thân hay thậm chí là tình yêu. Có người ta yêu một có người ta yêu hai... con tim có đôi khi lạc lối. Tình cảm là thứ không thể nói hết trong một sớm một chiều... nhưng tạo hóa sắp xếp rất hay khút mắc nào rồi cũng sẽ được tháo gỡ. Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ - vô duyên đối diện bất tương phùng!

Bạn đang đọc truyện *Ba Bé Bị Là Nam Chính Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Nước cờ cuối cùng

Chú Trần hết sức sợ hãi khi nhớ ra nam sinh đã mang Lô Ái Thi về KTX là ai. Ông không thể tin được vào mắt mình, trước đây từng nghe nhiều lời đồn

đại về việc có oan hồn học sinh trong trường nhưng ông vẫn bán tính bán nghi. Hôm nay được tận mắt trông thấy làm ông đứng ngồi không yên, chú Trần nhớ lời nam sinh nói bèn gọi nhân viên dưới quyền mình lên tầng 18 tìm bạn cùng phòng của Lô Ái Thi. Rất may là Lô Ái Thi thường hay bắt chuyện cùng ông nên dường như ông biết rất rõ về nữ sinh này.

Bọn người Diêu Khúc Lan, Tường Đình, Thục Phân, Ji So ai cũng hấp tấp chạy xuống. Họ diu Ái Thi vào thang máy rồi mang lên phòng.

“Cậu ấy không nóng cũng không sốt!” Thục Phân lau mồ hôi trên trán Lô Ái Thi.

“Nhưng cậu ấy cứ đổ mồ hôi lạnh, miệng cứ lẩm bẩm điều gì đó mình nghe cũng không rõ!” Ji So dùng đôi mắt tò mò nhìn Lô Ái Thi đang nằm hôn mê trên giường.

Diêu Khúc Lan rất lo lắng nên vội vã gọi điện cho Diệp Gia Thành, nửa tiếng sau với trình độ chuyên nghiệp của mình Diệp Gia Thành đã tới phòng 6013. Bọn người Ji So, Thục Phân tròn mắt kinh ngạc.

“Cậu là ai?” Thục Phân nhìn người con trai trước mắt đầy vẻ kinh ngạc

Diệp Gia Thành không quan tâm đi đến bên giường Lô Ái Thi đặt bàn tay lên sờ trán bà xã của mình rồi quay sang nhìn Diêu Khúc Lan.

“Vì sao cô ấy lại bị như vậy? Cô ấy đâu phải người bình thường?”

“Em cũng không biết, tối nay chú Trần nhân viên trực đêm của KTX báo cho bọn em biết em ấy đang hôn mê dưới lầu.... em cũng không biết vì sao....” Diêu Khúc Lan ngập ngừng.

Ji So hai mắt mở to nhìn khí thế nam sinh mới xuất hiện, nhìn qua tuổi thì không sai biệt lắm nhưng cái loại khí chất bá đạo này làm sao có ở một nam sinh THPT đây? Nhưng người không bình thường mà hắn nói là người như thế nào? Lại Thục Phân đã buông bỏ vũ khí đầu hàng đứng một bên say mê ngắm nhìn nam sinh từ lúc hắn bước vào đến tận bây giờ.

Có tiếng mở cửa, Ngô Tường Đình từ bên ngoài bước vào, cô đưa mắt nhìn Diệp Gia Thành đang nắm lấy tay Lô Ái Thi bên giường. Ngô Tường Đình mỉm cười nhìn Diệp Gia Thành.

“Bạn trai An Tâm?”

Diệp Gia Thành không trả lời, Diêu Khúc Lan thấy thế lên tiếng thay.

“Đúng vậy, cậu đi đâu này giờ?”

“Nói cho các cậu biết một việc hết sức hấp dẫn...” Tường Đình chặc lưỡi.

“Việc gì?” Ji So, Diêu Khúc Lan đồng thanh, Lại Thục Phân cũng đưa mắt nhìn qua cô ấy có hơi buồn vì biết Diệp Gia Thành là bạn trai Lô Ái Thi.

“Có biết vì sao An Tâm ngất xỉu không?” Tường Đình xoa cằm.

“Vì sao?” Diệp Gia Thành bỗng bật lời, giọng nói lạnh lùng chứa đầy uy nghiêm, áp chế.

Ngô Tường Đình nghe giọng nói sếp Diệp giật mình tim đập thịch một cái, nam sinh này có cần lớn giọng như yêu cầu, ra lệnh vậy không chứ. Vì bộ dáng đẹp trai của hắn nên Tường Đình quyết định bỏ qua.

“Chú Trần nhân viên KTX nói có người đưa An Tâm đến dưới KTX, lúc đó cô ấy đã hôn mê!” Tường Đình nghiêm giọng.

“Là người nào?” Diệp Gia Thành đưa mắt nhìn Tường Đình.

Nhìn đôi mắt đen láy đầy cuốn hút của sếp Diệp Tường Đình bỗng thấy có một cỗ áp lực vô hình ập tới mình. Tường Đình có chút sợ hãi quay đầu đi không dám nhìn vào đôi mắt ấy, lên tiếng:

“Không phải người.... là ma...”

Mọi người không ai nói gì, ai cũng không hện mà kinh ngạc đưa mắt nhìn Tường Đình.

“Cậu nói....người đưa.....đưa An Tâm....về là.....là.....ma???” Lại Thục Phân sợ hãi.

“Đúng vậy, chính là Thẩm Thiên Trí.... Chú Trần đã khẳng định với mình là như vậy. Chú ấy nói nam sinh ôm lấy An Tâm đi trong mưa nhưng khi chú Trần nhìn thì An Tâm không hề bị ướt... Chú ấy cũng đã nói chuyện và tiếp xúc ở khoảng cách gần với Thẩm Thiên Trí. Thẩm Thiên Trí chính là người nhờ chú ấy báo cho chúng ta!” Ngô Tường Đình nói một mạch.

“Trời ạ.....Mình nói rồi mà, trời mưa đừng tiếp xúc nam sinh đẹp trai, trước đây Thẩm Thiên Trí rất thích mưa....anh ta thường đi dưới mưa...” Ji So miệng lẩm bẩm

Diệp Gia Thành mỉm môi không nói gì, hắn biết duyên âm của Lô Ái Thi nhất định phải đối mặt. Tuy nhiên nói không ghen là nói dối, trong lòng sếp Diệp

hiện tại rất hoang mang. Vợ của hắn đương nhiên không thể chia sẻ cho bất kỳ ai nhưng Lô Từ Nam đã có nói “Âm dương cách biệt không thể nào trọn kiếp bên nhau!” Diệp Gia Thành tin tưởng dù như thế nào thì Ái Thi vẫn là của hắn, thuộc về hắn. Nam sinh gì đó đã chết, đã là một hồn ma, sau khi giải oan sẽ đi đầu thai chuyển thế. Điều hắn cần làm là mau chóng phanh phui sự thật bắt lấy Cổ Chính Hiền để giải oan cho nam sinh ấy, giải oan cho những người vô tội đã bị sát hại.

Diệp Gia Thành đứng dậy nhìn Diêu Khúc Lan dùng ánh mắt chỉ thị cô đi ra ngoài. Diêu Khúc Lan theo sếp Diệp ra ngoài hành lang tầng 18.

“Khúc Lan, đã điều tra ra cơ sở ngầm của Cổ Chính Hiền. Nơi đó có rất nhiều bác sĩ, được sử dụng vào việc chế những loại thuốc gây kích thích, ảo giác.... số lượng khá lớn và sắp tuông ra thị trường đen” Diệp Gia Thành lưng dựa tường ánh mắt có phần mệt mỏi.

“Vậy khi nào chúng ta tổ chức tấn công?” Diêu Khúc Lan mừng rỡ.

“Nơi đó có nhiều người mang siêu năng lực nên chúng ta cần chuẩn bị tốt mới có thể tiến công, hiện tại số người bảo vệ nơi đó gấp ba lần PW!” Diệp Gia Thành nhếch mép.

“Nhiều thế sao?” Diêu Khúc Lan kinh ngạc.

“Tôi về trước, khoảng 5 ngày nữa chúng ta sẽ tấn công nơi đó. Cô ở lại hỗ trợ cho Ái Thi, đừng để em ấy bị thương xem như giúp tôi có được không?” Ánh mắt mong chờ của sếp Diệp nhìn Diêu Khúc Lan làm tim Diêu Khúc Lan run lên. Cô cúi đầu khẽ nhấp máy đôi môi:

“Em nhất định sẽ bảo vệ em ấy hết mình” Diêu Khúc Lan ngẩng đầu mỉm cười.

Phân cách tuyến...

Tôi đứng trước cửa phòng Hiệu trưởng, hôm nay tôi sẽ gia nhập ban chấp hành Đoàn như Trần Thuận hai năm về trước. Đây chính là nước cờ cuối cùng tôi sẽ đi, tiếp xúc với Cổ Chính Hiền và tìm sơ hở của hắn. Nếu hắn có ý định với tôi thì chúng tôi sẽ tóm lấy hắn ngay.

Lô Hường Nhật : anh cả tôi sẽ đột nhập vào trường âm thầm hỗ trợ tôi, Lô Từ Nam sẽ đối phó với Cù Thiên Ân tên đạo sĩ xấu xa chuyên làm việc hại người.

Phòng hiệu trưởng...

Tôi ngồi trên sofa mỉm cười nhìn Cổ Chính Hiền.

“Em rất vui khi được thầy bổ nhiệm làm trưởng ban chi Đoàn khối 12, em rất cảm ơn thầy đã tin tưởng em!”

“Thành tích học tập mấy tháng nay của em không tệ! Em lại ở KTX rất gần trường, mọi thứ đều rất thuận tiện!” Cổ Chính Hiền nhìn tôi cười ôn nhu, tôi cúi đầu giả vờ e thẹn. Mắt Cổ Chính Hiền lóe lên.

“Nếu không còn việc gì em xin phép về ạ!” Tôi đứng lên mỉm cười.

“Được, hai ngày nữa em đến đây chính tôi sẽ hướng dẫn em những việc cần làm!” Cổ Chính Hiền nâng kính ánh mắt chứa đầy sự dịu dàng nhìn tôi.

Tôi rung mình, tên đáng chết ngàn lần này quả là một con cáo đội lốt cừu. Tôi lịa gạt đầu cho hắn một nụ cười đầy mê hoặc rồi xin phép ra về.

Hai ngày sau...

Tôi đã phát tin cho Lô Từ Nam, Lô Hường Nhật biết ngày tôi đi gặp Cổ Chính Hiền. Rất có thể ngày hôm nay hắn đối với tôi sẽ có hành động. Không có lý do gì khiến một hiệu trưởng phải đích thân chỉ dẫn một học sinh làm việc gì đó. Hôm nay cũng chính là ngày bên phía sếp Diệp tấn công cơ sở ngầm của Cổ Chính Hiền.

Tôi giữ chân hắn để sếp Diệp tiêu diệt tay chân của hắn, dù rất lo lắng cho sự an toàn của tôi nhưng sau khi nghe hai gã anh trai của tôi cam kết sẽ bảo đảm an toàn cho tôi nên sếp Diệp rất an tâm mà trong hành động lần này.

Phòng hiệu trưởng...

Cổ Chính Hiền đẩy sắp tài liệu trên bàn về phía tôi, tôi cầm lên xem Cổ Chính Hiền mỉm cười đứng dậy pha cho tôi một tách trà rồi đưa cho tôi.

“Em uống đi, trà thượng hạng của nước C đó!” Cổ Chính Hiền nhìn tôi đôi mắt ôn nhu dịu dàng.

Tôi cẩn môi nhìn ly trà đang bốc khói nghi ngút trên bàn. Nếu tôi không uống hắn sẽ nghi ngờ, còn nếu tôi uống... Tôi chớp mắt hạ quyết tâm cầm ly trà đưa lên môi hai cánh môi nhấp máy, cổ họng khẽ động nhưng thật ra tôi đã mỉm môi lại cố làm động tác giả. Cổ Chính Hiền hài lòng nhìn tôi mà không hề để ý xem ly trà có voi đi hay không, rất may ly trà này làm bằng sứ mà không phải thủy tinh. Nếu là thủy tinh e rằng tôi đã bị lộ tẩy rồi.

“Em có anh trai tên là Dương Trí Hàn học cùng lớp với em đúng không?” Cổ Chính Hiền ngồi đối diện tôi tay nâng tách trà mỉm cười. Tên này gian xảo thật, nhưng không qua được mắt những người trong nghề như tôi. Dù sao tôi cũng đã học qua biết bao nhiêu khóa huấn luyện tâm lý, hành vi, đầu hiệu....tội phạm kia mà. Hắn uống tách trà còn tôi uống ly sữa. Tôi ngẩng đầu nâng tầm mắt đối diện Cổ Chính Hiền.

“Vâng ạ, em còn một người anh cùng mẹ khác cha tên Nguyễn Khắc Nam!” Tên này không bỏ sót chi tiết nào về tôi, hẳn đã điều tra tới sếp Diệp rồi cơ đấy.

“Anh em đang ở đâu và làm gì?” Cô Chính Hiền nhướn mày.

“Anh ấy là họa sĩ ạ!”

“Oh...”

Tính toán thời gian bây giờ tôi nên vờ trúng thuốc rồi, mặc kệ hẳn có hạ thuốc hay không tôi cũng phải “trúng”. Tôi đưa tay sờ lên đầu, cố gắng lắc lắc đầu như mấy cô diễn viên bị trúng thuốc trong phim mà người ta vẫn hay diễn.

“Thầy hiệu trưởng...em thấy choáng đầu quá....”

“Em không sao chứ?” Cô Chính Hiền bật dậy tiến lại gần tôi, một mùi hương thơm nhẹ ập vào mũi tôi.

Tôi cố gắng nín thở không thể ngửi mùi hương chết tiệt này được. Tôi nhắm mắt vờ ngất đi. Cảm giác cơ thể mình nhẹ bồng, tôi bị tên cầm thú bế lên đến bên giá sách gần đó. Một tiếng rung nhẹ, tôi tò mò hé mắt ra nhìn Trong nguyên tác của truyện Cô Chính Hiền đã giấu nữ chính Diêu Khúc Lan vào căn phòng này hại Diệp Gia Thành mờ mắt, nếu Diệp Gia Thành không thông minh lúng lúng mọi ngõ gách thì nữ chính đã đi thỉnh kinh rồi.

Cô Chính Hiền đặt tôi lên giường, chần ằm nệm ấm thật muốn ngủ một giấc, mấy ngày nay tôi mất ngủ rồi. Nhưng bây giờ không phải lúc, vì tôi phát hiện tên cầm thú Cô Chính Hiền thể nhưng dùng còng, còng tay tôi lại rồi. Máy lạnh trong phòng rất lạnh, dù mặc váy nhưng tôi đã mang thêm vớ che đôi chân tránh cho tên biến thái này nhìn thấy nổi dục vọng. Cảm nhận được một chiếc chăn ấm áp phủ lên người tôi.

Tôi im lặng chờ hành động tiếp theo của Cô Chính Hiền. Hẳn không làm gì nữa, xung quanh yên lặng hẳn, sau đó tiếng nói hẳn cất lên.

“Chờ trong chốc lát nữa Lý Ngộ mang thuốc tới em sẽ là của tôi. Tôi sẽ khiến em hoàn toàn mất đi trí nhớ, khiến em chỉ phụ thuộc vào tôi!” Giọng nói âm lãnh, cuồng ngạo của Cô Chính Hiền rót vào tai tôi.

“Lũ ngu ngốc đó làm tí việc cũng chậm chạp, thuốc đã chế xong mà giờ này vẫn chưa đưa tới!” Giường khẽ lay động, dường như Cô Chính Hiền tức giận nên đứng lên.

Tiếng rung của giá sách vang lên, có tiếng giấy da đi xa rồi biến mất. Tôi hé mắt nhìn xung quanh Trong truyện chỉ đề cập tới cơ quan mờ nằm bên ngoài là một quyển sách nhưng không hề nói ở bên trong phải mở như thế nào.

Tôi bật người hất tung chiếc chăn trên người ra bước xuống giường đi xung quanh phòng tìm những điểm lạ. Hai tay bị còng hạn chế hoạt động của tôi rất nhiều.

“Anh giúp em mở khóa còng, em mau chạy đi hẳn hiện không có ở bên ngoài!” Giọng nói dịu dàng mà suốt mấy ngày nay tôi luôn nhớ nhưng chẳng dám đối mặt chột vang lên sau lưng tôi.

Tôi từ từ xoay đầu lại nhìn Thẩm Thiên Trí. Anh vẫn như vậy không có gì thay đổi dù chính xác đã 20 nhưng bộ dáng 18 năm nào dường như vẫn không hề biến mất. Hai ngày trước tôi đã xem qua ảnh của Thẩm Thiên Trí sếp Diệp đã đưa cho.

Tôi chỉ lẳng lặng nhìn nam sinh trước mắt mình, chiếc còng trên tay tôi cạch một tiếng rơi xuống đất.

“Chạy đi” Anh thúc giục, giá sách rung lên rồi mở ra một khe nhỏ. Mắt tôi chột ướt.

“Còn anh thì sao?”

“Đừng quên anh là một linh hồn!” Thẩm Thiên Trí mỉm cười nhìn tôi.

Tôi mở to mắt nhìn anh rồi quay đầu lách người qua khe hở

Ra đến phòng bên ngoài quả là không có Cô Chính Hiền ở đây, tôi mở cửa.

“Ah...” Tôi giật mình lùi lại, Cô Chính Hiền híp mắt đứng chặn cửa nhìn tôi.

“Ai mở còng cho em?” Giọng Cô Chính Hiền như một ác quỷ đến từ địa ngục, đôi mắt sắc bén.

Tôi mím môi, đã tới nước này tôi bất kể mình có bị hấn nghi ngờ hay không cũng sẽ ngã bài với hẳn. Diệp Gia Thành hiện tại đang tấn công cơ sở ngầm của hẳn ít nhiều gì sẽ tìm được thật nhiều chứng cứ đi. Tôi mở to mắt nhìn Cô Chính Hiền.

“Không cần biết! Tránh ra!” Tôi phải nhanh chóng rời khỏi đây nếu Cù Thiên Ân hay Lý Ngộ tới thì nguy. Hai kẻ đó rất lợi hại, nếu tôi bị bắt làm con tin thì hai anh trai của tôi khó mà giải quyết chúng.

Cô Chính Nam nheo mày, đôi mắt hiện lên vẻ ác độc, sự dịu dàng ôn nhu trước kia hoàn toàn biến mất. Tôi không nói nhiều tiến lên tấn công hẳn, Cô Chính Hiền kinh ngạc không kịp né đòn bị tôi đập văng ra ngoài. Tôi nhanh chóng chạy đi, chạy được vài bước thì phát hiện Lý Ngộ từ thang máy đi ra.

“Bắt lấy cô ta!” Cổ Chính Hiền hét lên.

Lý Ngộ nhanh chóng chạy tới hòng bắt lấy tôi, tôi né tránh bắt đầu ra đòn đánh trả. Lý Ngộ cũng có vẻ rất kinh ngạc vì sao một nữ sinh lại có một thân võ nghệ cao đến thế. Đền cảm ứng trên hành lang vì âm thanh đánh nhau và va đập của chúng tôi nên lóe sáng lên. Tôi nhìn lên trần mỉm cười. Toàn bộ đèn trên trần vỡ tung, những mảnh vỡ ngưng đọng trong không trung lóe sáng bay về phía Lý Ngộ cắt từng nhát lên da thịt hắn.

Lý Ngộ ngã xuống đất, Cổ Chính Hiền kinh ngạc nhìn tôi. Tôi lợi dụng cơ hội chạy đi nhưng không thể vì tôi đã bị một cánh tay chắc khỏe kéo lại khiến người tôi va vào tường.

“Ah...” Tôi ngẩng đầu nhìn kẻ đã ra tay với mình Anh hai tôi không phải là đối thủ của ông ta hay sao? Tôi bật dậy nhìn lão già đáng chết tham tiền, háo sắc không chuyện gì không làm.

“Cô gái nhìn rất xinh đẹp tôi không muốn tổn thương nga....” Cù Thiên Ân nháy mắt.

“Làm sao ông tới trễ vậy, vì ông nên tôi mới không có thuốc tiêm cho cô ấy!” Cổ Chính Hiền liếc Cù Thiên Ân.

“Có một thằng nhóc chặn tôi phía dưới, may là tôi đi với sư huynh của mình!” Cù Thiên Ân nhếch mép.

Thật đáng kinh tởm, lão già vừa xấu vừa thô lỗ mà lại làm hành động liếc mắt đưa tình với người tuổi con cháu mình.

“Hừ.....đồ cận bã của xã hội!” Tôi trợn mắt nhìn Cù Thiên Ân. Vì sao xuất hiện sư huynh của hắn nữa đây, có lẽ anh hai tôi bị sư huynh hắn chặn rồi.

“Nói cho tôi biết cô là ai? Xem ra rất có bản lĩnh!” Cù Thiên Ân nheo mắt nhìn tôi thăm dò.

“Ông không có tư cách để biết!” Tôi hét lên.

“Ha ha.....mạnh mẽ...tôi thích những cô gái như thế!” Cù Thiên Ân cười vang.

“Mau bắt lấy cô ta, ông còn đứng đó nói nhảm cái gì hả?” Cổ Chính Hiền tức giận.

Cù Thiên Ân lao vào đưa tay chụp lấy tôi, tôi né tránh cánh tay ghê tởm của ông ta. Một bóng đen từ hành lang vọt vào đá mạnh một cú vào bụng Cù Thiên Ân. Tôi nhìn người vừa tới hét lên.

“Anh, mau xuống tiếp ứng anh hai, anh ấy bị vây ngoài cổng! Ông ta là pháp sư chúng ta không dễ đối phó được đâu!”

“Còn em?” Lô Hường Nhật mang một nửa mặt nạ nhìn tôi.

“Em biết một chút pháp thuật sẽ chặn ông ta, anh hai không biết võ, anh mau giúp anh ấy!” Tôi đẩy anh cả mình đi.

“Được, bọn anh sẽ quay lại ngay!” Lô Hường Nhật hất tung Lý Ngộ trước mắt mình rồi nhanh chóng biến mất.

“Không ngờ cô còn có đồng bọn!” Cù Thiên Ân cười khẩy.

“Bất kể như thế nào hôm nay tôi nhất định phải bắt được em!” Cổ Chính Hiền găng lên, Cù Thiên Ân giơ hai tay miệng lầm bầm đọc thần chú. Những loại thần chú hại người hắn ta có rất nhiều. Tôi cẩn trọng nhìn hắn. Một vòng sáng màu vàng hiện ra, từng đường nét trên vòng sáng tôi nhìn đã biết. Hắn ta muốn đánh ngất linh hồn tôi. Những gì tôi đã xem trong sách hiện ra tôi nhanh chóng đọc chú tạo linh bùa ngăn cản hắn.

Tu vì chưa đủ tôi bị hắn đánh bật ra xa, cảm giác như linh hồn mình tê rần đau đớn. Cũng may linh hồn tôi 10 năm qua đã hòa hợp hoàn toàn với thể xác. Tôi cắn răng đứng dậy.

“Không ngờ một cô gái 18 tuổi lại mang trong mình siêu năng lực và có cả pháp thuật!” Cù Thiên Ân cẩn trọng xem xét tôi từ đầu đến chân.

“Ngôn thiếu, cô gái này tôi có hứng thú tôi sẽ giúp cậu bắt cô ta!” Cù Thiên Ân mỉm cười giơ tay lên một ánh sáng trắng đập về hướng tôi.

Ầm... một luồng sáng xanh chạm ánh sáng trắng của Cù Thiên Ân gây nổ tung.

“Cổ Chính Hiền! Mày quả là một thằng ác độc nhất thế gian! Tao có thể bỏ qua việc mày đã chính tay giết chết tao, nhưng tao không cho phép mày làm hại người tao yêu!”

Chúc các vị ngủ ngon ạ!

Bạn đang đọc truyện *Ba Bé Bi Là Nam Chính Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Tình buồn, tình tuyệt vọng!

Ầm... một luồng sáng xanh chạm ánh sáng trắng của Cù Thiên Ân gây nổ tung.

“Cổ Chính Hiền! Mày quả là một thằng ác độc nhất thế gian! Tao có thể bỏ qua việc mày đã chính tay giết chết tao, nhưng tao không cho phép mày làm hại người tao yêu!”

Đỗ Thuần Phong mang gương mặt như một tu la đến từ địa ngục nhìn Cổ Chính Hiền, ánh mắt anh như muốn xuyên thủng người tên cầm thú họ Cổ.

“Cổ thiếu, cẩn thận! Tên này không phải hạng tầm thường đâu, hẳn là một hồn ma lâu năm tích đầy oán khí!” Cù Thiên Ân quay sang nhắc nhở Cổ Chính Hiền.

“Tôi biết rồi, tôi còn biết hẳn chết được bao lâu nữa kìa!” Cổ Chính Hiền nhếch mép.

Nghe lời nói Cổ Chính Hiền tôi chỉ hận không thể lập tức giết chết hẳn, Đỗ Thuần Phong nói như thề chắc hẳn Cổ Chính Hiền chính là hung thủ đã sát hại anh, tôi nhìn Đỗ Thuần Phong:

“Anh Phong, anh đi đi đừng quan tâm em! Anh không đi sẽ bị họ làm hại!”

“Anh làm sao có thể bỏ mặt em, chẳng lẽ khi này em không nghe thấy lời anh nói?” Đỗ Thuần Phong tiến tới chỗ tôi.

Tôi mím môi không nói gì nhìn gương mặt tái nhợt nhưng đầy ảm áp của anh.

“Hôm nay cho dù cậu có là một hồn ma tồn tại mười mấy năm đi chăng nữa thì cậu cũng không thể nào thoát khỏi tay tôi được!” Cù Thiên Ân bật cười khinh bỉ.

“Thuần Phong chạy đi!” Tôi hét lên, tôi biết Cù Thiên Ân rất lợi hại, ông ta có thể chế ngự được cương thi, điều khiển hàng trăm linh hồn thậm chí sau này ông ta còn hỗ trợ cho Cao Lực Kỳ. Trong vụ án này Diệp Gia Thành đã để ông ta trốn thoát.

“Cổ Chính Hiền 13 năm qua tao chỉ chờ ngày có thể giết mày!” Đỗ Thuần Phong hai tay siết chặt nắm đấm.

“Ha ha... Đỗ Thuần Phong mày nói tao nghe thật tức cười! 13 năm qua mày có thể đến gần tao sao? Nếu mày đến gần được tao thì mày đã không dễ dàng buông tha cho tao rồi!” Cổ Chính Hiền ngẩng đầu cười to.

“Đồ khốn nạn!” Đỗ Thuần Phong nghiêng răng.

“Đừng nhiều lời nữa, Cù Ân Thiên mau bắt bọ chúng lại!” Cổ Chính Hiền lạnh mặt, đôi mắt hẳn lên những tia nóng giận.

Cù Thiên Ân xông lên cùng Đỗ Thuần Phong đánh nhau còn tôi bị Lý Ngộ chặn lại không thể giúp gì được. Tôi tức giận ra hết sức lực đối phó Lý Ngộ đập hẳn va vào tường học máu đến nổi hẳn không thể đứng lên.

“Đỗ Thuần Phong tao đã từng nói tao sẽ cướp hết những thứ của mày!” Cổ Chính Hiền hét lên xông về phía tôi trong tay hẳn ta cầm một con dao lóe sáng.

Tôi xoay đầu lại.

“Ái Thi cẩn thận!” Đỗ Thuần Phong hoảng hốt quay mặt nhìn tôi hô to.

Keng... Tôi đá con dao trong tay Cổ Chính Hiền rơi xuống đất.

“Ah...” Thừa cơ hội Đỗ Thuần Phong phân tâm Cù Thiên Ân dùng búa đánh vào người Đỗ Thuần Phong, anh đau đớn ngã xuống đất.

“Thuần Phong!” Tôi sợ hãi chạy tới chỗ anh muốn đỡ lấy anh nhưng tay tôi không thể chạm vào người anh được. Nhìn bàn tay mình xuyên qua người anh tôi kinh hãi, nhớ lại những gì mình đã đọc trong sách tôi niệm một câu chú ngữ dài nhằm cố định linh hồn anh lại.

“Vô ích thôi, hẳn ta đã bị tôi đánh trúng sấp hồn phi phách tán trời ha ha!” Cù Ân Thiên cười to.

“Cổ Chính Hiền ông trời sẽ không tha cho mày, mày giết chết anh trai ruột của mình... mày nhất định sẽ gặp quả báo!” Đỗ Thuần Phong căm hận nhìn Cổ Chính Hiền.

“Quả báo? Ha ha 13 năm qua sao tao không thấy quả báo vậy? Tao vẫn thành công rực rỡ, trong hàng vạn người có ai được như tao không? Ngược lại mày xem mày kìa, chỉ là một hồn ma tứ cố vô thân!” Cổ Chính Hiền nhếch mép.

“Cổ Chính Hiền đừng quá ngạo mạn, anh nhất định sẽ gặp quả báo!” Tôi nhìn Cổ Chính Hiền đang đắc ý.

“Câm mồm! Thật ra em là ai?” Cổ Chính Hiền liếc nhìn tôi.

“Là người sẽ khiến anh trả giá!” Tôi cười lạnh.

“Ah...” Đỗ Thuần Phong rên khẽ.

“Thuần Phong!!!” Tôi cố gắng thay đổi đủ loại chủ nhằm trấn hờn anh lại nhưng cố gắng mấy cũng vô dụng, lòng tôi lo lắng như kiến bò trên miệng chảo.

“Ái Thi! Đừng cố gắng vô ích chỉ làm... làm em mệt thêm... anh đâu sao cũng chỉ là một oan hồn, đừng vì anh mà phí sức...” Đỗ Thuần Phong thì thầm bên tai tôi.

“Anh đừng nói thế, anh cố lên, anh em nhất định sẽ có cách cứu anh!” Tôi quỳ hai chân bên cạnh Đỗ Thuần Phong. Hình dáng anh mờ dần trong bóng đêm.

“Ái Thi... cuối cùng thì kiếp này anh cũng... cũng yêu... yêu một lần... cảm ơn em đã... đã cho anh biết thế nào là... là yêu một người! Ái Thi, anh xin lỗi vì anh đã không còn khả năng bảo vệ em nữa rồi! Ái Thi, kiếp này anh hối tiếc nhất là tin nhầm đứa em trai một cha khác mẹ của mình, để rồi... để rồi... bị nó hại chết! Ái Thi, anh muốn nói với em... anh... anh yêu em...” Đỗ Thuần Phong nhìn tôi nở nụ cười rồi hình ảnh anh tan thành từng đốm nhỏ li ti tan biến trong bóng đêm dày đặc.

“Thuần Phong!!! Anh Phong!!!!!!!!” Tôi hét lên đưa tay ôm lấy anh nhưng chỉ là một khoảng không trống rỗng.

Tôi khóc nức nở, Đỗ Thuần Phong cũng yêu tôi nhưng tôi lại không hề hay biết luôn thờ ơ với anh, chưa hề dành cho anh một câu quan tâm hay một không gian riêng như Thẩm Thiên Trí. Cho đến lúc anh biến mất trước mắt tôi, tôi mới biết sự hi sinh cao cả của anh khiến lòng tôi vô cùng chua xót. Giá như trước kia tôi dành cho anh một ít thời gian, vì sao mỗi lần gặp anh tôi đều thờ ơ không chú ý đến anh kia chứ?

“Đỗ Thuần Phong, anh ngốc lắm có biết không? Vì sao anh yêu mà không nói, nếu anh nói ra ít nhất em cũng có thể vì anh làm một chút gì đó, để anh cảm thấy tình yêu anh đã bỏ ra chỉ ít cũng được thu hồi một phần dù rằng nó rất nhỏ! Em không thể làm người yêu của anh nhưng em có thể ngồi xuống cùng anh nói chuyện thật lâu...” Đỗ Thuần Phong, anh khiến em cảm thấy đau đớn vô cùng! Người chịu thiệt cuối cùng vẫn là anh!”

Bóp bóp... một tràng vỗ tay vang lên, Cổ Chính Hiền bật cười.

“Cảm động thật đấy! Tôi nghe sắp rơi nước mắt đây này!”

“Cổ thiếu, cô gái này có vẻ không phải học sinh bình thường đâu! Không thể để cô ta trốn thoát!” Cù Ân Thiên nhìn Cổ Chính Hiền.

“Đương nhiên là sẽ bắt giữ, tôi muốn người con gái này!” Cổ Chính Hiền nâng kính, đôi mắt thâm độc.

Cù Ân Thiên mỉm cười, nếu Cổ Chính Hiền chơi chán vậy tôi lướt hần rồi. Nghĩ thế hần ra hết sức lực tiến lên bắt Lô Ái Thi. Chưa tiến tới thì đã bị một cánh tay mạnh khỏe tóm lấy vai hần dùng sức làm cánh tay hần muốn tê liệt.

Lô Hường Nhật một tóm Cù Ân Thiên kéo hần ta ra xa. Tôi nhìn thấy Lô Từ Nam nổi đau xót trong lòng như bùng phát.

“Anh hai, anh mau cứu bạn em đi, anh ấy bị Cù Ân Thiên đánh tan linh hồn rồi!” Tôi chạy lại nắm chặt cánh tay Lô Từ Nam môi mím chặt cổ kim nén cảm xúc.

“Cái gì? Đánh tan linh hồn?” Lô Từ Nam tròn to mắt nhìn tôi.

“Phải, chính là ở chỗ này! Chỗ này!” Tôi kéo Lô Từ Nam sang phải mấy bước.

“Ái Thi, em bình tĩnh đi! Linh hồn bị đánh tan không phải dễ phục hồn!” Lô Từ Nam nắm tay tôi ánh mắt dịu dàng.

“Em không biết, anh mau cứu anh ấy đi, anh ấy vì em mới bị như thế!” Tôi rơi nước mắt.

“Hai người đừng ồn nữa, hồn cũng đã tan mất hai người còn ở đó tranh cãi thì cả ba chúng ta đều chết hết, khi đó nhà họ Lô sẽ mất hết hương quả! Bà nội già cả rồi sinh nổi nữa sao?” Tiếng nói to lớn của Lô Hường Nhật vang lên, tôi và Lô Từ Nam quay đầu tròn mắt nhìn anh cả vĩ đại của mình.

“Bọn chúng cùng một phe!” Cù Ân Thiên nheo mắt.

“Ông và Lý Ngộ ở lại đối phó bọn chúng, tôi đi trước!” Cổ Chính Hiền quay sang Cù Ân Thiên nói xong quay đầu nhanh chân chạy xuống lầu.

Tôi nhìn thấy Cổ Chính Hiền có ý định bỏ trốn hết to:

“Cổ Chính Hiền, đừng hòng chạy thoát!” Tôi nhanh chóng chạy theo Cổ Chính Hiền.

Phân cách tuyến...

Tôi đuổi theo Cổ Chính Hiền xuống sân trường, sân trường vắng lặng đến nỗi tôi có thể nghe tiếng bước chân phía trước của Cổ Chính Hiền vang vọng. Tôi đuổi hần đến bồn hoa phía sau trường thì mất dấu. Tôi đứng lại quan sát xung quanh, không thấy bóng dáng Cổ Chính Hiền đâu chỉ nghe thấy tiếng lá rơi xào xạc. Tôi cẩn thận nghe ngóng thật kỹ, không dám bỏ qua bất cứ âm thanh nào trong đêm.

Meo.... một con mèo đen từ trong bồn hoa bên cạnh phóng ra làm tôi giật mình.

Ting....ting.... chuông điện thoại tôi reo lên, tôi lấy điện thoại ra nghe máy. Người gọi tới là sếp Diệp.

“Bên em sao rồi? Em có bị thương không?” Giọng nói lo lắng của Diệp Gia Thành truyền từ máy điện thoại vào tai tôi.

“Em không sao, em đang đuổi theo Cổ Chính Hiền nhưng mất dấu rồi!” Tôi cắn môi.

“Em đừng theo hần nữa, hần là một kẻ rất gian trá! Anh đã bắt được hết đồng bọn của hần rồi, còn phát hiện ra rất nhiều thứ khác nữa! Em chờ anh, anh sẽ tới ngay!” Sếp Diệp có vẻ lo lắng giọng nói anh có ý tứ ra lệnh rõ rệt.

“Em biết rồi!” Tôi ngắt điện thoại.

“Ah....” Một vật cứng từ sau lưng tôi khiến tôi ngã lộn ra đất. Phản ứng nghề nghiệp tôi vội vàng bắt người dậy. Là do tôi quá sơ xuất mãi lo nghe điện thoại nên quên mất mọi thứ xung quanh. Tôi nhìn Cổ Chính Hiền tay cầm một thanh gỗ đang nhếch mép mà lòng nộ khí xung thiên.

“Cổ Chính Hiền!”

“Mặc dù rất thích em nhưng nếu tôi không đánh em thì liệu em có để tôi rời khỏi đây? Không ngờ bị một cú đánh của tôi em vẫn không ngất đi!” Cổ Chính Hiền nhìn tôi mắt hần ta lóe.

Cảm nhận được sau đầu vừa đau vừa rát tôi đưa tay ra sau chạm vào chỗ đau. Khi lấy tay xuống tay tôi đầy máu. Tôi sợ máu nên tái mặt đi. Lúc này chân tôi cũng truyền đến cảm giác đau đớn, chắc khi té xuống mặc váy nên tôi đã bị va chạm.

“Ái Thi!” Một giọng nói dịu dàng gần sát bên cạnh tôi, Thẩm Thiên Trí bỗng xuất hiện cạnh tôi đôi mắt anh tràn đầy vẻ lo lắng. Tóc tôi ướt một mảng phía sau, đó chính là máu.

“Thiên Trí!” tôi ngạc nhiên nhìn Thẩm Thiên Trí.

“Ái Thi, em chảy nhiều máu quá!” Thẩm Thiên Trí lo lắng nhìn tôi bằng đôi mắt long lanh.

“Em không sao! Anh đi đi!” Tôi dùng tay đẩy anh. Thẩm Thiên Trí đưa tay sờ đầu tôi.

“Thẩm Thiên Trí nhân lúc mây còn có thể thành hình thì mau rút xéo đi! Mây có muốn biết vì sao tao giết nhiều người như thế mà bọn chúng không tìm tao trả thù không?” Cổ Chính Hiền lớn giọng quát hần lên những đường gân xanh đáng sợ.

“Tao nói cho bọn mây biết là vì trên người tao có bùa hộ mệnh... không ma quỷ nào có thể đến gần!” Cổ Chính Hiền đưa tay xé áo mình. Tôi ngạc nhiên nhìn hành động của hần, Thẩm Thiên Trí nhủ mải.

“Xem đi!” Cổ Chính Hiền lớn giọng liếc Thẩm Thiên Trí.

Một ánh sáng vàng từ người Cổ Chính Hiền phát ra, Thẩm Thiên Trí lấy tay che mặt mình lại, anh lùi ra sau mấy bước chân.

“Thiên Trí! Anh có sao không?” Tôi nắm lấy tay anh.

“Trên người hần có bùa chú rất mạnh!” Thẩm Thiên Trí giọng nói có chút khó khăn.

“Thẩm Thiên Trí bùa trên người tao tuy không giết nổi Đỗ Thuần Phong nhưng dư sức để đối phó với mây! Ha ha ha...” Giọng cười kinh tởm của Cổ Chính Hiền vang vọng khắp sân trường. Hần ngó quanh sân trường rồi hô to:

“Thẩm Thiên Trí, Thẩm Thiên Trí.... ..”

“Thẩm Thiên Trí bây giờ không ai dám rời khỏi phòng khi nghe tao gọi tên mây!” Cổ Chính Hiền nhếch mép.

Tên vô lại Cổ Chính Hiền thật thâm độc, quỷ kế đa đoan. Hần cố tình hô to tên Thẩm Thiên Trí để mọi người dù có nghe âm thanh chúng tôi ầu đã cũng không dám ra xem. Tôi đi lấy Thẩm Thiên Trí.

“Thiên Trí, anh mau đi đi! Đừng lo cho em!” Tôi nhìn Thẩm Thiên Trí giọng nói như ra lệnh.

“Hần sẽ đi nhưng là đi về địa ngục, về nơi trời đất không dung!” Một giọng nói tà ác vang vọng khắp sân trường. Một người đàn ông mặc toàn một màu đen bước ra.

“Ông là ai?” Tôi nhìn gã đàn ông trong lòng dựng lên hàng rào phòng vệ lớn nhất.

“Trương Phục!” Người đàn ông lạnh lùng lên tiếng.

Tôi mở to mắt, tôi không biết người đàn ông này, trong truyện cũng không có đề cập đến. Cổ Chính Hiền quay sang người đàn ông nọ.

“Trương sư phụ, mau giúp tôi thu phục thằng nhãi đó! Ông muốn bao nhiêu tiền cũng được! à, bao gồm cả cô ta!” Cổ Chính Hiền chỉ tay về phía tôi.

Gã đàn ông thân mình mang đầy sát khí nhìn tôi cười lạnh.

“Được, trước tiên hãy để tôi thu phục hồn ma trước. Người đẹp này tính sau!”

“Thiên Trí mau đi đi!” Tôi hét lên.

Thẩm Thiên Trí nhìn tôi rồi xoay người đi nhưng không kịp, một đạo sáng trắng đã đập vào người anh.

“Thiên Trí!!!” Tôi hét lên, vì sao không đây nữa ngày tôi phải chứng kiến hai cảnh tượng như nhau đều đau đớn thế này. Thẩm ThiênTris gục xuống nhưng vẫn kiên trì chống đỡ thân mình. Tôi chạy đến bên cạnh anh.

“Thiên Trí, anh đừng chết....đừng chết...” Nước mắt tôi không kìm được từng giọt rơi xuống là chã.

“Ngốc quá, anh đã chết rồi mà!” Thẩm Thiên Trí mỉm cười nhìn tôi.

“Thiên Trí, anh cố gắng lên vì em anh phải cố gắng!” Tôi nhìn thân thể anh dần trong suốt mà con tim như ngừng đập. Cũng là hình ảnh như thế này Đỗ Thuần Phong cũng biến mất trước mắt tôi.

Tôi nắm lấy vai anh, hai mắt không ngừng rơi lệ.

“Ái Thi, em đừng khóc! Anh không muốn thấy em khóc! Anh muốn em luôn hồn nhiên vui cười như trước đây anh gặp em!” Thẩm Thiên Trí nhìn tôi chan chứa yêu thương.

“Thiên Trí....”

“Ái Thi, lần đầu nhìn thấy em...anh....anh đã thích em... thích rất nhiều....”

“Anh muốn được trông thấy em mỗi ngày.... được cùng em...cùng em..... học chung một lớp.... Thật ra không phải anh muốn cùng em đi dưới mưa.... anh rất sợ em bị bệnh nhưng chỉ có khi trời mưa anh mới có thể xuất hiện bên cạnh em mà....không ai để ý tới.... thật ra anh rất... rất muốn được cùng em ngắm bình minh rồi.... rồi ngắm hoàng hôn.... nhưng suốt đời này, trọn kiếp này anh biết điều đó là điều không thể....”

“Thiên Trí... lòng em rất đau, anh đừng nói nữa.... đừng!!!!” Tôi cắn môi nhìn gương mặt của anh, đôi mắt anh đen láy, một giọt nước mắt khẽ rơi xuống từ mắt anh rồi biến mất trong hư không.

“Ái Thi... nụ cười của em... anh dù có hóa thành tro bụi cũng sẽ nhớ mãi, hình bóng của em sẽ khắc ghi vào từng hạt bụi nhỏ ấy, dù là những hạt rất nhỏ rất nhỏ... mỗi một hạt đều mang hình bóng của em! Nếu như anh có hóa thành một cơn gió thì cơn gió ấy sẽ bay đến bên cạnh em, em hãy lắng nghe... lắng nghe thật kỹ... cơn gió ấy sẽ gọi tên em,... anh sẽ gọi tên em!”

“Thiên Trí....Thiên Trí...” Trong tôi giờ chỉ có đau đớn, nghẹn ngào. Những lời anh nói như một cơn dao cứa vào tim tôi.

“Ái Thi.... nếu như anh làm em đau lòng đến thế, em hãy quên anh đi! Xem như anh chưa từng tồn tại là được ....anh không trách em đâu! Vì anh yêu em hơn bao giờ hết! Em....em có yêu... có yêu anh không?” Thẩm Thiên Trí dùng chút hơi tàn của anh nhìn tôi, đôi mắt anh dịu dàng sâu thẳm.

Tôi lặng im, tôi phải làm sao? Tôi có yêu anh không? Nhìn linh hồn anh dần trong suốt tôi hết hoảng:

“Thiên Trí! Em... em yêu anh....” Nghẹn ngào....đau khổ....

Anh nhìn tôi trên môi nở nụ cười mãn nguyện, một nụ cười tuyệt đẹp, không chứa bi thương cũng không chút thù hận.

“Ái Thi....” Anh khẽ gọi tên tôi, tay anh nâng lên muốn chạm vào mặt tôi, tôi rất muốn nắm lấy bàn tay anh áp vào má mình nhưng giờ anh chỉ là một linh hồn mỏng manh, dễ vỡ. Bàn tay anh đưa lên gần má tôi, tim tôi như ai đó bóp chặt lại. Chỉ một chút nữa thôi anh sẽ chạm vào má tôi..... chỉ một chút nữa thôi.... Anh chợt tan biến....

“Thiên Trí!!!!!!!” Tôi gào lên trong nước mắt.

“Thiên Trí.... vì sao ông trời không để anh ấy có thể chạm vào tôi một lần cuối cùng? Vì sao?” Tôi gào khóc trong tuyệt vọng. Anh muốn được chạm vào gương mặt người mình yêu một lần cuối nhưng anh không thể làm được điều đó.... không thể.....

Bạn đang đọc truyện *Ba Bé Bi Là Nam Chính Phán Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Để lại sau lưng một tình yêu

Tôi nhìn Thẩm Thiên Trí tan biến, trong đôi mắt chứa đầy phần hận. Tôi đứng dậy nhìn về phía Trương Phục và Cổ Chính Hiền.

“Các người sẽ phải trả giá!”

Một loạt bước chân vang lên.

“Ái Thi!” Lô Tử Nam hô to chạy đến bên cạnh tôi, Lô Hường Nhật cũng đi theo sau.

“Anh hai, anh cả! Cù Ân Thiên đâu?”

“Hắn bị bọn anh trói lại anh còn để hắn ở tầng 1! Lô Tử Nam nhếch mép.

“Anh hai,... một người em rất quý trọng vừa bị hắn đánh tan hồn phách!” Tôi giận dữ chỉ Trương Phục.

“Lại bị đánh hồn siêu phách tán? Sao bọn này lại tàn ác đến thế?” Lô Hường Nhật nghiêng răng.

“Xong rồi, lần này mình sẽ thăm lăm đây! Khôi phục hai linh hồn mình khô máu mất thôi!” Lô Tử Nam lăm bằm.

Trương Phục liếc Cổ Chính Nam, hai người lặng lẽ lui ra sau... Lô Hường Nhật nhảy bèn nhìn họ bật cười.

“Có kẻ muốn chạy kia, như một con chuột lén lút chạy trốn! Sao hả? Thấy chúng tôi người đồng thể mạnh nên chạy à?”

Trương Hùng nhìn Cổ Chính Hiền:

“Tiền tôi không cần nữa, cái tên bên trái rất lợi hại lúc này tôi và hắn đã đấu nhau, hắn không biết võ nhưng pháp thuật rất cao! Bây giờ tôi và cậu mặc ai nấy bay, sống chết mặc bây!”

“Trương Phục!” Cổ Chính Hiền gằn giọng.

Trương Phục liếc Cổ Chính Hiền rồi quay đầu bỏ chạy. Một giọng nói băng lãnh vang lên. Tiếp Theo là tiếng nói qua loa công suất lớn.

“Đứng yên!” Diệp Gia Thành cầm súng hòng súng chỉ ngay Cổ Chính Hiền.

“Nơi này đã bị bao vây hoàn toàn, Cổ Chính Hiền chúng tôi khuyên anh nhanh chóng đầu hàng! Cổ Chính Hiền nhanh chóng đầu hàng! Nếu anh có ý đồ chống trả chúng tôi sẽ không ngại làm anh bị thương!” Tiếng nói hết công suất của Kỷ Ngự Trình vang lên trong loa.

Cổ Chính Hiền tái mặt nhìn cảnh sát tiến tới bao vây xung quanh hắn nhường lối cho khoảng 7 -8 người mặc hắc phục giống nhau tiến vào. Trong số họ Cổ Chính Hiền nhận ra được hơn phân nửa. Anh trai Nguyễn An Tâm, Diêu Khúc Lan, Cổ Nhã Yên là ba người hắn vừa nhìn đã nhận ra. Giờ đây bọn họ đã thay đổi hoàn toàn, khoát lên mình một khí chất áp bức con người, bộ dáng lạnh nhạt.

Trương Phục nhìn đồng phục những người áo đen tái xanh mặt, không được hắn phải thoát khỏi đây. Kỷ Ngự Trình nhìn Cổ Chính Hiền nhú mũi Hắc lười biếng cầm chiếc loa lên hô lần nữa.

“Cổ Chính Hiền ngoan ngoãn giơ tay cho chúng tôi còng đi! Nơi này đã bị bao vây hoàn toàn, một con rắn cũng không thể thoát huống chi một tên to xác như anh! Nhanh tay chịu trói, anh không biết bây giờ là mấy giờ sao?” Kỷ Ngự Trình liếm môi.

Cổ Chính Hiền trợn to mắt nhìn Kỷ Ngự Trình, hắn đang điên tiết

Kỷ Ngự Trình cũng dùng đôi mắt to của mình trợn lên liếc Cổ Chính Hiền Kỷ Ngự Trình hét lên.

“Nhanh đầu hàng đi, Cổ hiệu trưởng chẳng lẽ chờ tới giờ ăn sáng mới chịu theo chúng tôi! Muốn cùng ăn sáng với chúng tôi à? Không có cửa đâu, đừng mơ!”

“Nhiều lời làm gì? Thần kinh tái phát à? Mau bắt lấy hai người họ!” Trần Ngạn Quân liếc Kỷ Ngự Trình rồi quay đầu ra lệnh cho cảnh sát phía sau.

KTX nam và KTX nữ trong trường mấy phút sau không hẹn mà các lầu đều sáng đèn, cửa sổ mở ra hết. Tiếng nói trên loa của Kỷ Ngự Trình đã đánh thức tất cả sinh viên và không chừng xung quanh đây mọi người tò mò ra xem hết cũng nên. Tôi bị sắp Kỷ làm đứng hình nhìn lên tòa nhà to lớn KTX chột tỉnh lại. Hèn gì Kỷ Ngự Trình cầm loa la hét này giờ bắt chấp hình tượng.

Tôi nhìn Diệp Gia Thành, bao cảm xúc như đổ dồn về. Lòng sao thấy lo sợ vu vơ, hai người con trai yêu tôi vừa ra đi vĩnh viễn rồi. Tôi cố kìm nén mọi cảm xúc nhìn Cổ Chính Hiền, xung quanh im lặng, tôi có thể cảm nhận được hàng ngàn học sinh đang nhìn về phía tôi, tôi lớn giọng hô lên:

“Cổ Chính Hiền! Chúng tôi là đặc vụ cao cấp của thế giới - Protect World, bây giờ chúng tôi nghi ngờ anh là hung thủ trực tiếp sát hại bốn học sinh cách đây hai năm và có liên quan đến hàng loạt cái chết xảy ra trong ngôi trường này! Hơn nữa, chúng tôi có bằng chứng khẳng định anh cầm đầu đường dây buôn bán, sản xuất thuốc chứa thành phần cấm gây hại cho người sử dụng! Chúng tôi chính thức bắt giữ anh giao cho cảnh sát nước B! Mời anh theo

chúng tôi!”

Cổ Chính Hiền bật cười thật to, hấn lồng lên như một con dã thú tiến về phía tôi.

“Em nói cái gì? Em là Protect World? Ha ha ha!!!”

“31 năm qua không gì tôi muốn mà không có! Hai cha, giết anh trai, cưỡng hiếp hàng loạt nữ sinh... có chuyện gì Cổ Chính Hiền này không dám làm? Tôi mãi đứng trên đỉnh cao nhất! Các người đừng nghĩ sẽ bắt được tôi! Nhìn không ra.... nhìn không ra.. tôi lại đại bại từ khi gặp cô... cô chính là mầm tai họa....” Cổ Chính Hiền điên cuồng lao về phía tôi, tôi bị hấn bắt ngờ tập kích ngã ra sau.

Pằng...pằng...pằng... ba tiếng súng vang lên Cổ Chính Hiền miệng đầy máu tuông ra, hai mắt hấn trợn trắng nhìn tôi, hấn ngã ra đất cả thân hình giật giật. Hai mắt hấn tôi đi nhưng vẫn chưa chết.

Diệp Gia Thành tay cầm súng lại gần tôi, anh nhìn Cổ Chính Hiền đang thoi thóp trên mặt đất. Ba phát súng khi nãy là của anh. Hai phát bắn vào hai chân và một phát bắn vào tim Cổ Chính Hiền. Diệp Gia Thành mở ốp nạp thêm đạn vào súng, hai mắt tôi kinh ngạc nhìn động tác nạp đạn lưu loát của anh. Sau khi nạp xong đạn anh chia họng súng ngay đầu Cổ Chính Hiền ánh mắt anh lạnh lẽo, khí chất tàn khốc trên người tỏa ra ngùn ngụt.

Pằng...pằng...pằng.... pằng...pằng...pằng.....pằng.....

Tôi nhìn Diệp Gia Thành liên tục nã đạn vào đầu Cổ Chính Hiền mà sợ hãi vô cùng, tôi ôm lấy anh hét lên!

“Ông xã, ông xã....đừng mà....” Tôi nhìn thấy đầu Cổ Chính Hiền nát bét, máu me đầm đìa, óc Cổ Chính Hiền văng ra cuối cùng không đứng vững nữa ngất đi.

Phân cách tuyến...

JcTv: Tin tức mới cập nhật gần đây, Hiệu trưởng trường Mekinson Cổ Chính Hiền đêm hôm qua đã bị Protect World bắt giữ vì tội cưỡng hiếp giết người hàng loạt, sản xuất thuốc cấm! Cho tới hôm nay số nạn nhân của Cổ Chính Hiền đã lên tới 63 người, trong đó có 58 nữ và 5 nam. Phía cảnh sát còn cho biết theo lời khai của những người có liên quan, giáo sư Cổ đã giết chết anh trai cùng cha khác mẹ của mình vào 13 năm trước nhằm chiếm đoạt gia tài và vì lòng đố kỵ với anh trai. Trong quá trình vây bắt, Cổ Chính Hiền có hành động quá khích nên PW đã nổ súng xử lý ngay tại chỗ! Không ai ngờ được một giáo sư nho nhã lại là một tên sát nhân dã man như thế..... dnjfhufhfhfwjfi.....” Một bàn tay thon dài cầm điều khiển tắt đi chiếc TV lớn đang nói về Cổ Chính Hiền.

Người đàn ông khẽch môi nở nụ cười mỉa, giọng nói trong trẻo vang lên trong căn phòng rộng lớn.

“Diệp Gia Thành! Giỏi lắm!”

“E rằng chúng ta sẽ sớm gặp nhau thôi!”

Phập... một cây phi tiêu từ bàn tay thon dài của người đàn ông cắm mạnh vào bức tranh treo trên tường. Bức tranh không hề chấn động, người đàn ông đứng dậy bỏ tay vào túi quần đi thẳng lên lầu.

Hai ngày sau....

“Ah.....” Cảnh tượng Diệp Gia Thành bắn nát đầu Cổ Chính Hiền hiện về trong giấc ngủ của tôi khiến tôi sợ hãi thét lên.

Mở đôi mắt nặng trĩu của mình ra tôi nhìn xung quanh, mọi chuyện vừa qua như một giấc mộng từng chi tiết cứ ủa về trong tâm trí tôi. Diệp Gia Thành từ ngoài cửa bước vào.

“Em thấy trong người thế nào? Em đã hôn mê suốt hai ngày rồi, anh xin lỗi!” Diệp Gia Thành ngồi xuống giường ánh mắt tràn đầy hối hận cùng tự trách nắm lấy tay tôi. Tôi khẽ rung mình một cái, mở đôi mắt to nhìn anh dò xét. Ai kêu anh đáng sợ làm gì!

“Em ngồi dậy ăn chút gì có được không? Hai ngày nay em hôn mê không ăn gì hết!” Diệp Gia Thành vuốt tóc tôi, trên đầu tôi được băng kín lại chắc vì vết thương sau đầu do Cổ Chính Hiền gây ra trước đó.

“Em nói gì đi đừng chỉ nhìn anh như vậy!” Diệp Gia Thành chớp đôi mắt long lanh câu hồn của mình.

“Anh xin lỗi! Lúc đó do anh quá tức giận với những gì Cổ Chính Hiền đã làm, khi thấy hấn có ý làm tổn thương em...anh mới điên cuồng như thế!”

“Anh không cố ý làm em hoảng sợ đâu, bà xã....”

Tôi nhìn anh thật lâu, nhìn đôi môi anh mấp máy rồi nhìn hai mắt to long lanh, hai hàng mi cong vút đen láy. Tôi không nói gì chỉ nhẹ nhàng ôm lấy anh, đầu tựa vào vai anh. Tôi khóc, giọng nói nghẹn ngào:

“Ông xã, dường như em có tình cảm với Thẩm Thiên Trí cũng cảm thấy có lỗi với Đỗ Thuần Phong... ông xã! Anh có trách em không?” Tôi siết chặt vòng eo của anh.

Diệp Gia Thành khẽ thờ dài xoa đầu tôi.

“Anh biết và anh cũng hiểu! Hai người họ vì em mà không ngại hi sinh... nếu em đối xử thờ ơ, lạnh nhạt với họ thì anh đã chọn sai người rồi!”

Tôi bật dậy nhìn anh “Sai người? Vì sao?”

“Một con người sống phải có tình cảm, em hiểu không? Anh cảm nhận được anh là người em yêu nhất là đủ rồi! Anh được làm ông xã của em, được gần bên em cùng em đi hết kiếp người, anh may mắn hơn bọn họ rất nhiều. Vì sao anh phải ghen tị đây? Vì sao anh phải trách em?” Diệp Gia Thành mỉm cười ôn nhu nhìn tôi.

Anh có thể là một người lãnh khốc với tội phạm, lạnh lùng với mọi người nhưng anh là một người chồng tốt của tôi. Tôi mỉm cười nhìn anh.

“Ông xã, cho dù sau này em có thích hay yêu quý một ai khác thì trong tâm trí em, con tim em chỉ có anh là nhất! Em sẽ cất giấu họ vào một nơi sâu thẳm trong tim! Dù như thế nào em chỉ muốn tình yêu của mình chỉ dành cho anh, cùng anh nắm tay đi hết quãng đời còn lại. Em không thể xem tình yêu như gió thoảng mây bay, dù trên thế gian có nhiều người tốt đẹp hơn anh thì em cũng chỉ yêu mình anh, chỉ ở bên cạnh anh! Em không cho mình cái quyền yêu ai nhiều hơn anh và em không được phép rời xa anh đến bên kẻ khác!”

Diệp Gia Thành cảm động ôm lấy tôi, chúng tôi lặng lẽ ôm nhau cảm nhận từng làn hơi ấm của nhau.

Dù có đôi khi con tim ta lạc lối nhưng chỉ cần ta biết cách khống chế bản thân, hạnh phúc không phải tự nhiên mà có. Chúng ta hạnh phúc hay không là do chính mình tạo dựng đó thôi!

Phân cách tuyến...

Trương Phục, Cù Ân Thiên, Lý Ngộ bị bắt vì tội cấu kết với Cố Chính Hiền làm nhiều việc xấu. Sang mùa Xuân sẽ xử tội chết vì bọn họ đã tiếp tay cho Cố Chính Hiền hại người. Vụ án coi như đến hồi kết thúc.

Tôi đứng trước bia mộ của Thẩm Thiên Trí cách đó một khoảng không xa là mộ Đỗ Thuần Phong, chính Lô Từ Nam đã giúp tôi lập bia mộ hai anh trên ngọn núi này. Đỗ Thuần Phong mất hết ba, mẹ còn Thẩm Thiên Trí sau khi anh mất, mẹ anh vì đau buồn mà qua đời còn ba anh tái giá không một ai quan tâm anh nữa. Tôi mang hai anh tới đây để hai anh có bạn không phải cô đơn, nếu họ ở gần nhau mỗi năm tôi có thể bay sang nước B thăm họ luôn một lần.

Gió núi thổi tung làn tóc của tôi, tôi đưa tay vén tóc nhìn núi rừng xung quanh. Hai ngôi mộ đồ sộ ở giữa rừng. Khu rừng này thuộc bất động sản nhà họ Lô, không rộng lắm, anh cả tôi đang định khai thác du lịch nơi này.

Tôi đặt bó hoa ly xuống trước mộ Đỗ Thuần Phong, nhìn hình ảnh anh trên bia mộ lòng tôi chua xót. Trong ảnh anh không cười, đôi mắt hàm chứa nét u buồn thấy rõ. Tôi đưa tay lau giọt nước mắt đang chảy trên mặt mình đi, thấp giọng:

“Thuần Phong! Anh yên nghỉ đi!”

Tôi đứng dậy đến bên mộ Thẩm Thiên Trí rồi ngồi xuống nhìn gương mặt dịu dàng trên môi nở một nụ cười mỉm kia. Đôi mắt anh luôn trong trẻo, sáng ngời như đang nhìn tôi. Tôi không thể kìm nén bật khóc, cổ cắn môi không cho mình bật ra tiếng khóc tôi đưa tay sờ lên di ảnh. Từng trận đau xót như một con sốt cứ ủa về trong thân thể yếu đuối của tôi lúc bấy giờ. Cả người tôi run lên. Tôi đưa tay đặt bó hoa hồng trắng trước mộ anh.

“Thiên Trí! Em cố tình chọn hoa hồng trắng cho anh là vì.... anh trong sáng như màu của cánh hoa này vậy!”

Tôi lau nước mắt nhìn về phía chân trời xa xa

“Thiên Trí! Anh nhìn xem phía chân trời là gì? Là hoàng hôn đó, hoàng hôn rất đẹp! Chúng ta cùng nhau ngắm hoàng hôn có được không?” Nước mắt tôi lại rơi nữa rồi. Tôi mỉm cười đưa tay gạt đi giọt lệ đang lăn dài trên má.

“Thiên Trí, em không muốn nhìn vật nhớ người đi rồi đau khổ, em sẽ chôn chiếc lắc bạc này bên cạnh anh. Nhưng anh nên nhớ nó đã là của em rồi đây!” Tôi lấy xẻng mang theo đào một cái hố thật sâu bên cạnh mộ Thẩm Thiên Trí.

Chiếc lắc này là trước kia anh đi mua trang sức cùng mẹ mình vô tình thấy được, anh rất thích nên đã mua nó thăm nghĩ sau này sẽ tặng cho người mình yêu. Lúc quen biết tôi anh đã đưa nó cho tôi. Tôi bỏ chiếc lắc tay vào một hộp gỗ rồi chôn sâu xuống đất.

Lấy chai nước suối mang theo rửa tay thật sạch. Tôi ngồi yên lặng nhìn hai ngôi mộ cho tới khi hoàng hôn khuất bóng. Tôi quay đầu nhìn hai anh lần sau cuối.

“Nếu có kiếp sau, có duyên chúng ta sẽ gặp lại! Đừng quên em! Em cũng sẽ không quên hai anh đâu!”

Tôi xoay người bước đi, mỗi một bước chân là một hình ảnh giữa chúng tôi hiện lên trong đầu. Tôi mỉm cười cay đắng...

Phân cách tuyến...

Sân bay lớn nhất nước B là nơi máy bay của PW đang chờ, thật tức chết khi mùa mưa ở đây kéo dài như thế, hơn 3 tháng chúng tôi vẫn gặp mưa. Tôi bước xuống xe chạy nhanh lên thêm. Mọi người cũng lần lượt xuống xe bước vào trong. Diệp Gia Thành nắm tay tôi.

“Đi thôi, chúng ta ở lại đây lâu rồi!”

“Vâng!” Tôi khẽ gật đầu bước theo anh.

Đi được vài bước tôi vội quay đầu lại đưa mắt tìm kiếm trong màn mưa. Mỗi khi trời mưa tôi rất nhớ anh, hình bóng anh cứ hiện lên trong tâm trí. Tôi mở to mắt, chân dừng bước nhìn người con trai cầm chiếc ô màu tím đang đứng dưới mưa, anh nhìn tôi đôi môi nở nụ cười dịu dàng, ánh mắt anh rực sáng long lanh xuyên qua màn mưa nhìn tôi ấm áp. Tim tôi đập bang bang trong lồng ngực.

“Đi thôi, sao em lại dừng? Có việc gì à?” Tiếng nói nhẹ nhàng của Diệp Gia Thành vang lên.

Tôi kinh ngạc nhìn hình bóng trong màn mưa biến mất như chưa từng tồn tại. Môi tôi mấp máy.

“Thiên Trí...”

Diệp Gia Thành nhìn con đường mưa rơi đầy trước mắt rồi nắm tay tôi.

“Là ảo giác thôi! Do em quá thương nhớ nên thần trí sinh ra ảo giác!”

“Đi thôi! Họ đã an nghỉ rồi!” Diệp Gia Thành dịu dàng dắt tôi bước đi.

Tôi bước đi ngoảnh đầu lại nhìn vào con đường mưa rơi trắng xóa sau lưng mình một lần sau cuối, hình bóng anh hiện lên nhìn tôi mỉm cười rồi tan biến trong mưa... Tôi quay đầu, một giọt lệ rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Ba Bé Bi Là Nam Chính Phán Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Án diệt tuyệt – CTS02 (1)

Những chiếc lá mùa thu theo làn gió khẽ rơi nhẹ xuống đám cỏ xanh trên mặt đất, tôi ngồi trên chiếc xích đu trong vườn nhẹ nhàng đung đưa. Xuân, hạ, thu, đông bốn mùa đã trôi qua mà dường như chỉ mới hôm qua. Đã một năm rồi, cuộc sống tôi vẫn vòng quanh giữa đi làm và về nhà, làm PW, làm vợ. Một năm trôi qua rất êm đềm, trên thế giới một giờ xảy ra biết bao vụ án nhưng chưa nghiêm trọng đến nỗi PW phải can thiệp. Thời gian của chúng tôi trong một năm qua rất rảnh rỗi, thường hay tụ tập cùng nhau đi ăn, đi hát.

Dường như mọi việc đang đi theo một chiều hướng rất tốt đẹp, nhưng đó chỉ là sự yên lặng trước khi sóng gió đến. Hôm nay tôi cùng Diệp ông xã đến PW, chúng tôi chuẩn bị tổ chức một chuyến du lịch trong 1 tháng cho cấp cao trong PW. Vừa tới thang máy thì tôi và Diệp Gia Thành tách ra, anh về phía thang máy đặc biệt. Anh nhìn tôi:

“Bà xã! Hôm nay em thật xinh đẹp!”

“Lắm lời, sao anh không khen từ sớm!” Tôi mỉm cười liếc sếp Diệp.

“Em không thích anh khen em?” Diệp Gia Thành lạnh mặt.

“Không có, em luôn muốn được ông xã khen, muốn được cưng chiều....muốn nhiều lắm” Tôi nháy mắt với sếp Diệp.

Diệp Gia Thành bật cười, anh tiến lại gần tôi. Bắt lấy tay tôi.

“Em muốn nhiều lắm à? Hay theo anh lên phòng nhé!” Ánh mắt anh nhìn tôi nóng bỏng.

“Mau vào thang máy đi!” Tôi chỉnh cà vạt sếp Diệp lại rồi dùng ngón trỏ chỉ lên trán anh.

“Bà xã, trưa nay lên thăm anh có được không?” Sếp Diệp ngọt ngào.

“Đừng làm chuyện nữa, người ta nhìn kia, mau vào thang máy đi!” Tôi ngoáy xung quanh nhìn thấy lính gác đang đưa mắt nhìn chúng tôi, mặt tôi nóng lên nhéo sếp Diệp một cái.

“Aizzz.....Anh đi là được chứ gì? Sao em đối xử với ông xã mạnh tay vậy chứ?” Sếp Diệp chu mỏ nhìn tôi một cái rồi xoay người có vẻ uất ức bấm thang máy đi vào.

Tôi nhìn bộ dáng anh như thế liền bật cười, ít ai biết được Diệp Gia Thành lại có khả năng diễn xuất tài tình như thế.

“Trông cô hiện tại rất hạnh phúc...” Giọng nói lạnh lạnh của Cố Nhã Yến vang lên sau lưng tôi.

“Ồ, chị Yên! sớm!” tôi quay đầu mỉm cười

“Giờ này còn sớm gì nữa” Cố Nhã Yên theo tôi bước vào thang máy.

Tôi không nói gì chỉ im lặng chờ thang máy lên tầng 30, hiện tại tôi đã có phòng riêng của mình, tôi đang quản lý bộ phận Điều Tra – Giám định – Thông tin. Cách đây một tháng, bộ phận của tôi được Diệp Gia Thành lập ra, chúng tôi chuyên về ba lĩnh vực. Các thành viên được tuyển chọn kỹ để khi có vụ án sẽ hỗ trợ tôi, chia thành một đội nhỏ. Tôi sẽ dẫn đầu họ điều tra, trong hơn một năm vừa qua tôi liên tục cho mọi người hết ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác nên việc tôi chỉ huy một bộ phận mọi người đa phần đều tán thành chỉ có Cố Nhã Yên là tỏ vẻ khinh bỉ.

Phòng Chỉ huy Tam vụ (Điều Tra – Giám định – Thông tin)

Bộ phận của tôi có Kỳ Ngự Trình, Hứa Yên, Tần Tuyết, Nguyễn Anny, Đường Chấn, Cao Triệt, Lê Thường. Kỳ Ngự Trình là tự mình “hiến thân” cho tôi, thực ra anh ta chức rất cao, ngang tôi cơ đấy nhưng lại kiềm luôn cấp dưới của tôi. Vì một lý do rất đơn giản, anh ta rất yêu mến người chị dâu này! Một mực đòi theo tôi cho bằng được, mặc kệ ánh mắt như nã đạn của sếp Diệp anh ta vẫn cứ theo tôi. Tôi rất vui vì có người thần tượng mình nên giờ tay tóm lấy Kỳ Ngự Trình mang về đội.

“Chào mọi người!” Tôi mỉm cười.

“Chào sếp!” Cả phòng 7 cặp mắt nhìn tôi mỉm cười.

“Sếp Kỳ, cái áo hôm nay anh mặc rất đẹp nha!” Tôi đặt túi xách xuống chân bàn, ngồi xuống ghế đưa mắt nhìn sếp Kỳ.

“Thật sao? Hèn gì vừa vào cửa ai cũng nhìn em!” sếp Kỳ bật cười.

“Ha ha....” Cả phòng bật cười.

“Vì họ nhìn thấy sếp Kỳ hôm nay trẻ ra mấy tuổi!” Tần Tuyết vừa sắp xếp tài liệu vừa nói.

Tôi nhìn màn hình tinh thể lớn đang phát sáng trên tường chặc lưỡi. Tôi quay sang nhìn mấy bảng tên đang nằm trên những chiếc bàn gỗ sáng bóng. Vì sao bộ phận của mình toàn tên hai chữ thế này? Chỉ tôi và Kỳ Ngự Trình là ngoại lệ.

Điện thoại trên bàn Hứa Yên reo lên, cô ấy là người chịu trách nhiệm tiếp điện thoại của các bộ phận khác.

“Alo, phòng Tam vụ xin nghe!.... Dạ???? Dạ....vâng, thưa sếp!” Hứa Yên gương mặt căng thẳng để ông nghe xuống, cả phòng ai cũng nhìn cô ấy chờ đợi câu trả lời.

“Có chuyện gì?” Kỳ Ngự Trình nhạy cảm phát hiện vẫn có đề liền mở miệng.

“Chúng ta vừa nhận được tin khẩn cấp từ nước O, có một băng nhóm rất táo bạo đang hoành hành bên đó. Chuyện xảy ra được nửa tháng rồi!” Hứa Yên căng thẳng mở miệng.

“Mới nửa tháng mà đã yêu cầu PW ra tay? Xem ra vụ án này rất nghiêm trọng!” Tần Tuyết chau mày.

“Lần này chúng ta sang O cũng là lần đầu tiên chúng ta phá án cùng nhau...” Cao Triệt nhướn mi.

“Khi nào thì triệu tập cuộc họp?” Tôi nhìn Hứa Yên.

“1h chiều nay!” Hứa Yên chớp mắt.

“Được rồi! Chiều nay tôi sẽ tham dự cuộc họp, mọi việc như thế nào sau khi họp xong hồ sơ sẽ được chuyển về từng bộ phận tham gia đi nước O lần này!” Tôi đứng dậy đi đến màn hình siêu vi tính. Tôi lần lượt phân công từng người.

“Đường Chấn, mau bật bản đồ nước O lên, em muốn xem một chút!”

“Cao Triệt, lấy dữ liệu các nơi của nước O bị tấn công!”

“Tần Tuyết chuẩn bị ghi lại, Hứa Yên, Lê Thường và Anny xem xét cho kỹ từng hiện trường!”

“Còn em làm gì?” Kỳ Ngự Trình hô lên.

“Đứng xem cùng tôi là được, sếp hẳn biết mình cần làm gì mà!” Tôi mỉm cười nhìn sếp Kỳ trẻ con.

“Ok! Tất cả vào chỗ!”

Chúng tôi chia nhau ra làm tất cả mọi việc, người truy thông tin, người phát hình, người ghi chú, người nhìn và phân tích.... Siêu vi tính lần lượt chạy những dòng chữ trắng xanh liên tục. Chẳng bao lâu toàn bộ bản đồ thu nhỏ của nước O hiện lên rồi dần dần được Cao Triệt phóng to lên.

“Các điểm được khoanh vùng màu đỏ là những điểm bị tấn công lúc ban ngày trong nửa tháng qua! Điểm màu xanh là thời gian tấn công vào ban đêm”

Cao Triệt lên tiếng

“Nhìn chung hiện trường đều là những nơi công cộng, hiện trường bị tàn phá nặng nề!” Lê Thường nghiêm giọng.

“Dùng lựu đạn hay bom mà hiện trường tan nát đến thế kia chứ?” Nguyễn Anny lên tiếng.

Tôi nhìn siêu vi tính, hiện trường xe bị hư hỏng nặng, chiếc nằm úp chiếc nghiêng ngã... có những tòa nhà bị sụp đổ hoàn toàn. Màn hình chuyển đổi, hình ảnh vụ án được Đường Chấn đưa lên.

“Đây là toàn bộ hình ảnh có trong máy của nước O”

“Thật dã man...”

“Trời ạ....”

“Ôi, máu....”

Không thể tin được vụ án lại nghiêm trọng đến như vậy. Người chết nằm la liệt, từng nơi xảy ra vụ án, từng hiện trường được trình chiếu chậm lại trước mắt chúng tôi. Người chết nằm đầy đường, máu đỏ cả một vùng. Lớn có, nhỏ có, người già cũng có.

“Các tờ báo mạng của khắp thế giới hiện nay đang nói về vụ thảm sát này, nước O đang nằm trong tình trạng căng thẳng. Người dân không ai dám ra đường, các công ty, xí nghiệp đều đóng cửa. Kinh tế nước O trong vòng nửa tháng sập găm nghiêm trọng, an ninh thất chặt từ vụ đầu tiên xảy ra nhưng vẫn không làm được gì...” Cao Triệt thấp giọng.

“Vụ án này không phải người bình thường gây ra...” Kỳ Ngự Trình lên tiếng.

“Đứng, chúng ta đến phòng họp!” Tôi nhìn Kỳ Ngự Trình.

“Được, chúng tôi đi đây!” Kỳ Ngự Trình gật đầu liếc nhìn mọi người.

Phân cách tuyến...

Phòng họp cấp cao

Vẫn như mọi khi chúng tôi thay nhau ngồi xuống ghế, tôi nhìn Diệp Gia Thành, gương mặt anh có vẻ khá lạnh nhạt. Chắc vụ án này rất nghiêm trọng khiến anh lo lắng. Sau khi mọi người ổn định, Diệp Gia Thành lên tiếng.

“Xem tài liệu đi!”

Mọi người nhanh chóng lật tài liệu Trợ lý Bé đã để sẵn trên bàn ra xem.

Tôi nhìn tài liệu trong lòng than thầm

Bạn đang đọc truyện *Ba Bé Bi Là Nam Chính Phán Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Chương 51.2 – CTS02 – nam chính triệt nữ phụ

Vẫn như mọi khi chúng tôi thay nhau ngồi xuống ghế, tôi nhìn Diệp Gia Thành, gương mặt anh có vẻ khá lạnh nhạt. Chắc vụ án này rất nghiêm trọng khiến anh lo lắng. Sau khi mọi người ổn định, Diệp Gia Thành lên tiếng.

“Xem tài liệu đi!”

Mọi người nhanh chóng lật tài liệu Trợ lý Bé đã để sẵn trên bàn ra xem.

Tôi nhìn tài liệu trong lòng than thầm

Ngày xảy ra vụ đầu tiên XX – XX- XXXX, hung thủ ban đầu được xác định là một tổ đội từ 8 – 15 người. Vũ khí là súng, kiếm nhật và dao. Hung thủ ra tay nhanh- gọn- lẹ, ở một nơi đông người tàn sát không chừa một ai.

Khi ra tay hung thủ chỉ chọn nơi có nhiều người, thử hỏi một nơi đông người như thế mà không thể chế ngự được thì chúng phải là dạng người nào? Vụ án xảy ra lần đầu khiến 172 người ở khu thương mại Skysion tử vong, 233 người bị thương. Không một ai có cơ hội gọi điện báo cảnh sát. Vụ thứ hai, đám tội phạm tấn công ngân hàng TM – ngân hàng lớn nhất nước O và có cổ phần của nước C lấy đi hơn 350 tỷ Yupicis (đồng tiền chung TK 22). Bắn

chết 36 nhân viên bảo vệ, 12 nhân viên ngân hàng.

Camera duy nhất còn sót lại của ngân hàng TM đã ghi lại được hình ảnh bọn tội phạm, ghi được 3 nữ và 5 nam chắc hẳn còn những kẻ khác ở xung quanh đó nhưng không nằm trong tầm quan sát của camera. Bọn chúng mặc đồ đen, trùm kín mặt lúc xông vào cướp đã nhanh chóng triệt tất cả camera ghi hình.

“Bọn này không là người biến dị cũng là người có siêu năng lực thần bí, hành động xong trốn thoát một cách dễ dàng!” Lý Đông Anh nhíu mày.

“Số lượng đông như vậy...phiên phức lớn rồi đây!” Trịnh Vĩ Bình than khê.

“Lần này e rằng chúng ta không dễ dàng bắt được bọn chúng, chúng dường như cũng mang năng lực như chúng ta” La Thúc Khiêm nhìn Diệp Gia Thành.

“Mọi việc cần phải tính toán kỹ lưỡng để không làm tổn hại quân số PW, tôi nghĩ lần này PW không thoát khỏi việc bị thương!” Kỷ Ngự Trình nhếch mép.

“Sao miệng anh lúc nào cũng nói những điều xui xẻo hết vậy?” Cố Nhã Yến liếc Kỷ Ngự Trình thái độ không thiện cảm lại có chút cáu gắt.

“Tôi thấy sếp Kỷ nói có lý mà, sếp Cố không phải chị vẫn chưa nắm được tình hình đó chứ?” Tôi đưa mắt nhìn Cố Nhã Yến trên môi nở nụ cười khinh bỉ

“Những người cùng phe lúc nào cũng bên vực nhau hết, đành chịu thôi tôi không kéo bè kéo cánh như người ta...” Cố Nhã Yến nhếch mép, giọng điệu xia xối.

“Ai kéo bè kéo cánh với nhau hả? Nhã Yến cô nói cho rõ!” Kỷ Ngự Trình tức giận nghiêng răng.

“Ai thì người đó tự biết!” Cố Nhã Yến cười khinh bỉ. Tôi không nói gì, lúc này mà chọt vào thì chẳng khác nào tôi và cô ta cùng nhau đấu khẩu, dường như cô ta đang rất nóng giận. Nữ phụ tới giờ lên cơn rồi.

“Nhã Yến...” Diêu Khúc Lan ngồi cạnh dùng tay đẩy nhẹ Cố Nhã Yến một cái ý bảo cô ta đừng nên làm to chuyện nhưng nữ phụ ác độc nào nghe lời nữ chính. Cố Nhã Yến lại tiếp tục chăm ngời.

“Có những người cùng một loại mới kéo bè kéo cánh đi cùng nhau... cũng như mấy tên tội phạm này vậy...” Cố Nhã Yến đưa tay đặt lên tập tài liệu trên bàn.

Nghe câu nói của nữ phụ Cố Nhã Yến tim tôi đập bang bang lên trong lồng ngực, chết mất thôi tôi đã không muốn khơi mào chiến tranh sao nữ phụ lại muốn chọc con bạo long đang ngồi gần tôi kia chứ. Tôi khẽ đưa mắt nhìn Diệp Gia Thành, anh vẫn ngồi yên lặng như một pho tượng, hai mắt anh nhìn vào Cố Nhã Yến. .

Sau câu nói của Cố Nhã Yến mọi người trong phòng liếc mắt nhìn cô ta, Trần Ngạn Quân là người lên tiếng đầu tiên, Kỷ Ngự Trình đứng hình nhìn Cố Nhã Yến tức đến nổi nghẹn lời.

“Nói vậy chúng tôi cũng cùng một giuột, bao gồm cả cô!” Trần Ngạn Quân nét mặt chùng xuống đen như đáy núi.

“Nhã Yến, em ăn nói quá đáng rồi! Lần sau trước khi nói gì đó phải uống lười 9 lần có biết không?” Mạch Chi Đình liếc Cố Nhã Yến, giọng nói trách cứ rõ rệt.

“Không cần chị dạy đời!” Cố Nhã Yến quay đầu lớn tiếng với Mạch Chi Đình.

Rầm.... Diệp Gia Thành đập mạnh tay lên bàn họp, cả người bật đứng lên. Tim tôi như muốn rớt ra ngoài, dù này giờ tôi đã chuẩn bị sẵn tâm lý chờ đợi bạo long nổi giận nhưng vẫn không biết khi nào nó sẽ bạo phát. Mỗi lần sếp Diệp liếc mắt là tôi lại ôm tim. Cây bút trên tay tôi rớt lên bàn, Diệp Gia Thành cúi đầu nhìn tôi <đừng nhìn="" em="" em="" chỉ="" đột="" lừa="" chứ="" không="" có="" thôi="" lừa=""> Diệp Gia Thành ngẩng đầu lên nhìn mọi người.

“Tôi thấy như vậy là đủ! Ai muốn gây nhau thì bây giờ có thể ra ngoài tiếp tục!” Giọng sếp Diệp lãnh khốc, ánh mắt đen láy tràn đầy tức giận nhìn Cố Nhã Yến.

“Cô!” Diệp Gia Thành nhìn Cố Nhã Yến.

Nữ phụ Cố Nhã Yến cũng như mọi người đều giật mình trước hành động của Diệp Gia Thành, nhìn khí thế đầy sát khí của sếp Diệp khiến cô ta sợ hãi, có lẽ bây giờ cô ta mới thấy hối hận cho lời nói đại dột của mình.

“Gia Thành...em...” Cố Nhã Yến lắp bắp.

“Từ bây giờ cô bị đuổi khỏi Protect World!” Diệp Gia Thành lạnh nhạt.

“Gia Thành! Anh không thể đối xử với em như thế!” Cố Nhã Yến hét hoảng.

“Tan họp, 20h tối nay tiếp tục thảo luận!” Diệp Gia Thành hướng cửa bước đi.

“Gia Thành, em sai rồi... Gia Thành... anh không thể đuổi em...” Cố Nhã Yến nắm lấy tay Diệp Gia Thành, hai mắt cô ta rung rung.

Diệp Gia Thành liếc nhìn bàn tay đang nắm chặt cánh tay mình tỏ vẻ ghét bỏ hất mạnh ra. Cố Nhã Yến chao đảo nhưng nhanh chóng túm chặt lấy cánh tay Diệp Gia Thành.

“Gia Thành, chúng ta biết nhau đã 12 năm, ba mẹ em là bạn của ba, mẹ anh kia mà... Gia Thành... anh không thể nói đuổi là đuổi, em chỉ nói mấy câu thì có tội gì?” Cố Nhã Yến rơi nước mắt, cố gắng siết chặt cánh tay Diệp Gia Thành. Mọi người bàng hoàng nhìn động tác lớn mật của nữ phụ họ Cố.

Diệp Gia Thành ghét nhất là bị kẻ khác dây dưa, níu kéo như thế. Đôi mắt rét lạnh của sếp Diệp nhìn Cố Nhã Yến, giọng nói âm lãnh vang lên:

“Buông!”

“Em không buông, bằng mọi giá hôm nay anh phải nói cho rõ với em!” Cố Nhã Yến lớn giọng.

“Nhã Yến, mau buông tay đi!” Điều Khúc Lan nóng lòng, sợ hãi.

“Cố Nhã Yến, cô muốn chết cũng đừng liên lụy chúng tôi nha!” Kỷ Ngự Trình nhếch mép.

Tôi nhìn tình hình căng thẳng không biết phải làm sao, nếu bây giờ tôi xông lên gỡ tay Cố Nhã Yến thì cô ta sẽ nổi điên lên không chừng cô ta sẽ đẩy tôi ra rồi mắng tôi. Lúc đó Diệp Gia Thành sẽ tiến cô ta lên đường sớm hơn mà thôi. Tôi tiến thoái lưỡng nan không biết phải làm như thế nào mới tốt. Bên kia vẫn giằng co.

“Tôi nói cô buông! Có nghe không hả?” Diệp Gia Thành hất mạnh tay Cố Nhã Yến làm cô ta văng ra đầu đập vào bàn họp.

“Ah...” Cố Nhã Yến ôm đầu, máu đã rỉ ra trên trán cô ta.

“Sếp Cố, cô không sao chứ?” Tôi nhìn Cố Nhã Yến bị chảy máu không kiểm lòng được tiến lên đỡ lấy cô ấy.

“Buông ra, không cần mày giả mèò khóc chuột!” Cố Nhã Yến vung tay tát tôi một cái chất.

Mọi người ngừng thở, Diệp Gia Thành trợn to mắt bước nhanh tới nắm lấy đầu Cố Nhã Yến.

“Cút ra ngoài!” Diệp Gia Thành nắm tóc Cố Nhã Yến kéo cô ta đứng lên rồi đẩy mạnh ra ngoài cửa.

“Diệp Gia Thành, anh dám đối xử với tôi như thế?” Cố Nhã Yến nằm dài trên mặt đất ánh mắt ác độc nhìn Diệp Gia Thành. Diệp Gia Thành không nói gì quay đầu nhìn tôi rồi anh tiến lại phía tôi.

“Có đau không?” Sếp Diệp xoa má tôi.

“Đau...” Tôi chu mỏ.

Bạn đang đọc truyện *Ba Bé Bị Là Nam Chính Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Chương 52 – Nữ phụ số 1 out. Sang nước O

Mọi người ngừng thở, Diệp Gia Thành trợn to mắt bước nhanh tới nắm lấy đầu Cố Nhã Yến.

“Cút ra ngoài!” Diệp Gia Thành nắm tóc Cố Nhã Yến kéo cô ta đứng lên rồi đẩy mạnh ra ngoài cửa.

“Diệp Gia Thành, anh dám đối xử với tôi như thế?” Cố Nhã Yến nằm dài trên mặt đất ánh mắt ác độc nhìn Diệp Gia Thành. Diệp Gia Thành không nói gì quay đầu nhìn tôi rồi anh tiến lại phía tôi.

“Có đau không?” Sếp Diệp xoa má tôi.

“Đau...” Tôi chu mỏ.

Diệp Gia Thành híp mắt kéo tôi đứng dậy đi ra ngoài, mọi người lần lượt đi ra khỏi phòng không ai dám hó hé nữa lời trước con giận đang bùng phát của Diệp Gia Thành. Ra tới bên ngoài Cố Nhã Yến đã đứng chờ sẵn. Ánh mắt cô ta như hai viên đạn nhìn chằm chằm chúng tôi.

“Diệp Gia Thành, anh là một con người máu lạnh!” Cố Nhã Yến nghiêng rặng, hung hăng nhìn tôi.

“Còn mày là một con hồ ly tinh! Suốt ngày chỉ biết bám lấy Diệp Gia Thành dùng nhan sắc dê hèn, thủ đoạn ti bỉ của bản thân để anh ấy phải quỳ dưới chân mày!” Cố Nhã Yến vừa nói vừa tiến về phía tôi. Gương mặt cô ta hiện lên nét dữ tợn như muốn giết người.

“Tôi...” Tôi nhìn nữ phụ đang có biểu hiện đứng y như truyện. Trong truyện cô ta mỗi lần muốn làm hại người phụ nữ của Diệp Gia Thành như thế này đều bị Diệp Gia Thành đánh đến thâm, tôi cần môi

“Sao hả? Mày không thể phản bác chứ gì? Tao nói đúng quá mà! Từ ngày mày xuất hiện Diệp Gia Thành như bị trúng tà chỉ biết có mày! Một người đàn ông gần 30 tuổi xưa nay chỉ biết có học hành và công việc không hề quan tâm đến phụ nữ nhưng trong khoảng thời gian ngắn lại bị mày dụ dỗ đến nổi lên giường của mày!” Cố Nhã Yến đôi mắt tràn đầy tia lửa gắt gao khóa trên người tôi. Tôi nhìn khí thế của cô ta có chút sợ hãi, phụ nữ khi ghen là đáng sợ nhất, tôi rất sợ cô ta sẽ bỏ nhào vào xé xác mình.

“Cố Nhã Yến, khôn hồn thì mau rút khỏi PW ngay lập tức đừng để tôi nói nhiều hay chính tay phải tôi tống cổ cô ra!” Diệp Gia Thành ôm lấy bả vai tôi liếc nhìn Cố Nhã Yến.

“Ha ha... Diệp Gia Thành! Anh đủ tàn nhẫn!” Cố Nhã Yến liêu xiêu bước chân bật cười to.

“Lô Ái Thi, mày đừng tưởng hôm nay như vậy là mày thắng! Hôm nay tao thề, kể từ bây giờ cho đến mai sau nếu mày sống thì tao sẽ phải chết. Bằng mọi giá tôi nhất định không để các người sống yên đâu!” Cố Nhã Yến cắn hờn thốt lên.

“Cút ngay! Nếu không nể tình trước đây cô tưởng tôi có thể để cho cô đứng đây nói hươu nói vượn chừng ấy thời gian?” Diệp Gia Thành tiến lên nắm lấy tay Cố Nhã Yến lôi đi xềnh xệch.

“Anh buông ra, Diệp Gia Thành... anh bị Lô Ái Thi mê hoặc đến điên rồi! Anh không nhìn ra được tôi đối với anh như thế nào sao? Gia Thành...em rất yêu anh... Gia Thành... đừng đối xử với em như thế... em xin anh... xin anh...” Cố Nhã Yến giãy giụa gào thét, cô ta càng giãy bần tay Diệp Gia Thành càng bóp chặt hơn như muốn bẻ gãy cổ tay nhỏ bé.

Diệp Gia Thành trầm mặt không nói một lời, kéo cô ta đến thang máy rồi quay sang nhìn Kỷ Ngự Trình, giọng nói lạnh lùng của anh vang lên.

“Gọi người bộ phận khai trừ lên tầng 24 ngay lập tức, phải gọi tổ trưởng Lưu Tiến Trực và Trần Tùng”

“Ah...” Kỷ Ngự Trình hí hửng lấy điện thoại ra gọi ngay tức khắc.

“Diệp Gia Thành, nếu anh khai trừ tôi khỏi PW tôi sẽ khiến anh hối hận, một ngày nào đó anh sẽ phải quỳ dưới chân tôi cầu xin sự tha thứ!” Cố Nhã Yến gào lên, hai tay không ngừng đánh lên ngực Diệp Gia Thành.

“Diệp Gia Thành!!!” Cố Nhã Yến càng đánh càng hăng.

“Này, cô không được đánh anh ấy!” Tôi nhót ruột lên tiếng, cô ta còn không chịu dừng chính tôi sẽ ra tay đánh cô ta mất.

“Sao? Mày đau lòng sao? Tao cứ đánh đấy!” Cố Nhã Yến nhếch môi.

Chát....chát... Diệp Gia Thành giáng hai bạt tay lên hai bên mặt Cố Nhã Yến, mọi người hít sâu một hơi, không ai dám xen vào.

“Điên à? Đã tỉnh chưa?” Giọng nói lãnh khốc của Diệp Gia Thành vang lên khắp hành lang.

Cố Nhã Yến bị đánh hai bạt tay thật mạnh đau đến chảy nước mắt, tay Diệp Gia Thành vẫn giữ chặt cô ta. Sau đó anh ném cô ta vào bức tường đối diện. Cố Nhã Yến va vào tường ngã xuống.

“Chuyện cô làm 5 năm về trước chẳng lẽ cô đã quên? Tôi có thể tha thứ cho cô lần đầu nhưng không có lần hai. Tôi nhớ 5 năm về trước tôi đã nói rất rõ!” Giọng nói lãnh khốc vang đều đều.

“Là cô bức hết sự nhẫn nại của tôi!”

“Tôi rất nghi ngờ có hay không Kha Trần Tâm là bị cô xúi giục!”

Từng lời lẽ của Diệp Gia Thành cứ thế không nhanh không chậm vang lên, tôi lên đưa mắt nháy mấy cái ra hiệu với Kỷ Ngự Trình, Kỷ Ngự Trình tiến lại gần tôi, giọng nói khe khẽ:

“Chuyện gì vậy?”

“5 năm về trước có chuyện gì?” Tôi lên đưa mắt nhìn sắp Diệp rồi nhìn sang Kỷ Ngự Trình.

Kỷ Ngự Trình vội nhìn sang Diệp Gia Thành rồi nhỏ giọng:

“5 năm trước Gia Thành hình như đã nắm được ai là người hại Hạ Yên Chi phải chết”

“Hạ Yên Chi? Là ai?” Tôi mở to mắt.

“Là bạn thân của sếp Diệp chúng ta, cô ấy vào PW cùng thời gian với chúng tôi, rất thân với sếp Diệp, đã có một thời khắp PW ai cũng nghĩ chiếc ghế Diệp phụ nhân sớm hay muộn gì cũng là của cô ấy!”

“Vậy ư?” Tôi kinh ngạc nhỏ giọng.

“Vậy tại sao cô ấy lại chết?”

“Cô ấy trong quá trình làm nhiệm vụ đã bị tội phạm giết chết!” Kỳ Ngự Trình thấp giọng.

Tôi bị kinh ngạc làm cho đứng hình, không ngờ còn có nhân vật Hạ Yên Chi nữa cơ đấy.

“Hai người đang làm cái gì vậy?” Tiếng nói trầm thấp của Diệp Gia Thành bật lên, tôi và Kỳ Ngự Trình giật mình tách ra.

“Đâu có, chỉ nói một chút về vụ án thôi!” Tôi đưa tay vuốt tóc.

“Đúng.... đúng....” Kỳ Ngự Trình bật cười.

“Giải tán đi, tối nay 20h họp lần 2 để đề ra phương án tác chiến!” Diệp Gia Thành nhìn mọi người.

“Ồ, sếp Cố đâu?” Tôi ngó xung quanh.

“Bộ phận khai trừ dẫn đi rồi!” Diệp Gia Thành kéo tay tôi bước vào thang máy.

Nhanh thật, tôi kinh ngạc nhìn sếp Diệp. Nữ phụ như vậy là được xử lý sao? Không phải đó chứ? Cô ta đâu dễ thua cuộc như vậy, cô ta thuộc dạng ‘thua keo này, bày keo khác’. Nhất định cô ta sẽ tìm cách trả thù cho coi.

20h...

Tâm trạng mọi người bị tác động mạnh, mới đây nước O lại hồi thúc PW nhanh chóng sang đó vì bọn tội phạm đã làm hỏng trụ điện cao thế khiến một phần lãnh thổ nước O mọi người phải sống trong bóng tối.

Chưa đầy nửa tiếng sau nước O lại phát tín hiệu cho biết thành phố lớn của họ lại bị mất điện vẫn chưa sửa được đường dây dẫn điện.

Chúng tôi nhanh chóng lên máy bay sang O mà không mang theo quần áo gì, chỉ thuận tiện lấy toàn đồng phục PW.

“Đi thôi, lên máy bay chúng ta sẽ thảo luận sau!” Sếp Diệp kéo lấy tay tôi.

“Vâng... còn vũ khí thì sao? Anh đã nói nước O chuẩn bị hết những thứ chúng ta cần chưa?” Tôi ngẩng đầu nhìn sếp Diệp.

“Em yên tâm, anh đã chuẩn bị xong tất cả!” Diệp Gia Thành nhìn tôi mỉm cười.

Lên ra quân này huy động 2 chiếc máy bay của PW, một chiếc dành cho cấp cao còn một chiếc chuyên chở binh sĩ huấn luyện từ PW sang O.

Phân cách tuyến...

Chúng tôi bay tới lãnh thổ nước O đã là 4h sáng, nhìn từ trên cao xuống một vùng lãnh thổ nước O ngập chìm trong bóng tối. Vì mất điện nên máy bay không thể hạ cánh xuống sân bay gần nhất ở phía Nam, chúng tôi đành bay ra phía bắc. Sau khi gọi điện thông báo cho lãnh đạo nước B chúng tôi bắt đầu hạ cánh.

Đáp xuống sân bay phía Bắc mới biết được máy canh giờ trước nước O đã hủy rất nhiều chuyến bay, trước đó máy bay không chỗ hạ cánh đã bay trên không rất lâu mới có chỉ thị chuyển nơi hạ cánh. Sân bay phía Bắc đông nghẹt.

Nước O vô cùng hỗn loạn, một nửa im lìm trong bóng tối còn một nửa ồn ào lên hẳn. Xe quân đội từng hàng nối tiếp trước cửa sân bay, an ninh được thắt lại để chào đón PW. 350 lính đặc vụ từ PW lên xe quân đội về trụ sở.

Các cấp cao từ PW là những người đi sau cùng. Tận mắt chứng kiến cảnh tượng như phim hành động viễn tưởng thế kỷ 21 tôi không nén được nỗi sợ hãi. Có lẽ sắp tới chúng tôi sẽ phải chiến đấu một mất một còn với một đám tội phạm vô cùng nguy hiểm. Nhìn ánh đèn đường bên ngoài tôi chỉ muốn nhanh bắt được đám người kia để tránh cho cả miền Bắc nước rơi vào tình trạng tương tự miền Nam.

Tôi thở dài, ngã đầu trên ghế:

“Haizzz.....mong sao sớm bắt được tội phạm!”

“Em yên tâm, chúng ta là PW mà!” Diệp Gia Thành mỉm cười.

“Ông xã, khi nào thế giới mới hết bọn xấu?” Tôi chu môi nhìn sếp Diệp.

“Người chết thì rất nhiều nhưng trong đó có rất ít bọn xấu! Anh cũng không biết được!” Diệp Gia Thành thờ dãi.

“Ông xã, bọn xấu không hết mình cứ bay qua bay lại mãi thì làm sao sinh bé bi?” Tôi chớp mắt dỗi hờn sờ lên bụng mình.

Diệp Gia Thành nhanh chóng quay đầu nhìn tôi, ánh mắt anh lóe lên:

“Em muốn sinh con?” Anh nhúm mày.

“Sao vậy? Anh không muốn có con?” Tôi gạt tay anh quay đầu nhìn ra xe.

“Bà xã... anh không có ý đó...” Sếp Diệp ôm lấy tôi.

“Xong vụ này mình tổ chức hôn lễ rồi em ở nhà sinh con cho anh...” Diệp Gia Thành giọng nói cưng chiều.

“Bà xã...”

“Được rồi, tha anh đó!” Tôi bật cười.

Phân cách tuyến...

Phía chính phủ nước O có tình tung tin PW đã sang nước O hỗ trợ bắt tội phạm nhằm cho băng nhóm dã man, hung tàn biết đường mà nhượng bộ ít đi tàn phá lại. Về việc PW ở đâu vẫn được giữ kín. Các binh lính PW ở quân khu miền Bắc và sắp tới sẽ tiến vào miền Nam, nơi bọn tội phạm đang lẫn trốn.

Chúng tôi vừa xuống máy bay thì lên xe đi thẳng tới Khách sạn, chờ sáng mai sẽ lên máy bay ra miền Nam. Toàn bộ khách sạn đã được kiểm tra từ trước, an ninh đã được bố trí thỏa đáng.

“Em tắm rồi ngủ đi, giữ sức cho ngày mai chiến đấu!” Diệp Gia Thành kéo tôi vào lòng.

“Quần áo đã được chuẩn bị cả rồi sao?” Tôi liếc nhìn một đồng quần áo nằm trên giường.

“Uh, phòng thông tin đã thông báo cho nước O biết chúng ta đi gấp sẽ không mang gì nên cần nước O chi những chuyện vặt vãnh...” Diệp Gia Thành cười nhếch mép.

“Hay thật, đúng size của em luôn!” Tôi lấy một bộ váy lên xem.

“Uhm... mau tắm đi! Hay chúng ta cùng nhau tắm...” sếp Diệp ánh mắt ái muội nhìn tôi.

“Còn có tâm trạng nói đùa...” Tôi xi trợn anh.

Bạn đang đọc truyện *Ba Bé Bi Là Nam Chính Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Chương 53 – Đắc tội Diệp ông xã

Tất cả camera giám sát các cung đường thành phố lớn nhất nước O đã được nhà chức trách lắp đặt. Tôi cảm sắp tài liệu trên tay nhìn sếp Diệp:

“Ông xã, chúng ta sẽ tới đó cùng nhóm pháp y, pháp chứng hay sẽ tách ra làm hai đội như những lần trước?”

“Lần này là cùng đi! Anh không muốn có bất kỳ sơ sót gì, vụ án này thật sự rất nghiêm trọng” Diệp Gia Thành đặt tách cà phê lên bàn nhúm mày.

“Cũng đúng, anh là người có tài năng hội tụ đủ hết mà... em thật không biết bọn người này từ đâu xuất hiện mà lại dã man và tàn nhẫn như thế? Lần nay chúng ta chưa chắc sẽ bắt được bọn chúng trong lần ra quân đầu tiên” Tôi mệt mỏi tựa lưng vào ghế mềm.

“Cho dù có khó khăn ra sao chúng ta cũng quyết không lùi bước bất chúng không chừa một ai” Diệp Gia Thành đôi mắt lóe lên vẻ tàn khốc.

Tôi nhìn Diệp Gia Thành, có lẽ lần này anh đã hạ quyết tâm dùng mọi biện pháp để tróc nã bọn tội phạm dã man này rồi. Đối thủ thực sự của sếp Diệp vẫn chưa thấy tăm hơi mà những vụ án bí ẩn liên tiếp xảy ra đã làm anh khá đau đầu rồi. Nếu trong thời điểm này Cao Lực Kỳ xuất hiện thì nguy mất, chẳng phai khi ấy Diệp Gia Thành sẽ trở tay không kịp hay sao? Cầu mong Cao Lực Kỳ đừng xuất hiện trong lúc này.

Rạng sáng ngày hôm sau lúc bên ngoài trời vẫn còn nhá nhem tối chúng tôi đã lên máy bay bay vào miền Nam nước O. Máy bay quân đội đáp xuống

thành phố Nanseri – một thành phố lớn nhất miền Nam và cũng là thành phố lớn nhất, nổi bật nhất nước O.

Chúng tôi vừa xuống máy bay đã trông thấy một cảnh tượng xơ xác, tiêu điều. Một thành phố sầm uất nay chỉ còn lại những cung đường vắng vẻ đến thê lương. Trên đường chỉ rải rác vài chiếc xe thoảng chạy qua, người dân đều tránh mặt không dám bước ra đường vì sợ bị bắn chết. Tất cả các cửa hàng, quán ăn... đều đóng kín cửa, có chăng là những hàng cây ven đường đứng trơ bóng.

“Chúng ta đến hiện trường xem xét!” Diệp Gia Thành hạ lệnh, chúng tôi nhanh chóng nối đuôi nhau lên xe quân đội.

Trên con đường quốc lộ rộng lớn một hàng xe quân đội 8 chiếc nhẹ nhàng dừng lại trước cổng Ngân hàng TM. Tôi bước xuống xe đưa mắt nhìn xung quanh. Ngân hàng này rất lớn, có 5 tầng mỗi tầng đều rất rộng. Xung quanh giờ đây lính quân đội canh gác rất đông, chúng tôi đi vào trong binh sĩ nhìn thấy đứng nghiêm nâng tay chào kiểu quân đội.

“Sếp Diệp, hiện trường đầu tiên là ở đây. Anh sẽ xem hết tất cả hiện trường chứ?” Phó Bộ trưởng bộ quốc phòng – Lữ Hào nhìn Diệp Gia Thành.

“Đương nhiên, vụ án lần này PW chúng tôi rất xem trọng, phần lớn cấp cao đều sang hỗ trợ các ngài phá án!” Diệp Gia Thành bước qua cánh cửa trả lời với giọng nói nhẹ nhàng.

“Phó Bộ trưởng, ngài không cần theo chúng tôi đâu, ngài có thể trở về!” Diệp Gia Thành cười mỉm nhìn Lữ Hào.

“Được, vậy không phiền các vị phá án chúng tôi về trước!” Lữ Hào gật đầu chào Diệp Gia Thành rồi quay người dẫn theo đoàn canh sát của ông ta đi ra.

“Mọi người bắt đầu làm nhiệm vụ đi!” Sếp Diệp ra lệnh, chúng tôi nhanh chóng bắt tay vào việc, ai có việc của người đó. Tôi nhìn đội của mình nhỏ giọng:

“Chúng ta ra ngoài thôi, tôi có việc muốn nói!” Tôi quay sang Diệp Gia Thành “Sếp Diệp, chúng tôi sẽ phụ trách xem xét hiện trường bên ngoài”

“Được!” Diệp Gia Thành gật đầu, tôi nghiêng đầu bảo Tam vụ ra ngoài.

Phân cách tuyến...

Mọi người trong đội Tam vụ theo tôi ra ngoài, ai cũng đã quen với phong cách làm việc của tôi nên cũng không hỏi nhiều, tôi đã làm gì đều có lý do của nó. Tôi dẫn mọi người ra đường lớn nhìn lên tòa nhà to lớn TM.

“Bắt đầu nhìn từ tổng thể, Tần Tuyết và Lê Thường phân tích dựa theo những gì em nói”

“Công suất ngân hàng này rất chắc chắn, hung thủ vượt qua cổng sắt và tấn công bảo vệ gác cổng” Tôi dùng ánh mắt sáng rực nhìn cánh cổng TM.

“Nói như thế đám tội phạm ấy rất dễ dàng vào bên trong mà không cần bất kỳ sự trợ giúp nào. Bởi vì nhiều bảo vệ như thế mà TM lại có gắn Camera an ninh” Lê Thường lên tiếng.

“Có gắn camera an ninh trước cổng nhưng giám sát camera đi đâu? Lúc đó hẳn người giám sát camera không thấy có kẻ đột nhập!” Cao Triệt nheo mắt.

“Không phải là không thấy mà em nghĩ camera đã bị vô hiệu hóa trước khi hung thủ xông vào, sau đó bọn chúng rất nhanh gọn xử lý hết đám bảo vệ vòng ngoài rồi tiến vào trong” Tôi gật gù đầu.

“Ngân hàng nằm giữa trung tâm thành phố nhưng không ai phát hiện nó bị tấn công, hay thật!” Đường Chấn cảm thán.

“Làm sao phát hiện được nếu bọn chúng dùng súng giấu âm!” Anny bĩu môi nhìn Đường Chấn.

“Nếu không biết nơi tiếp theo bọn chúng gây án thì chúng ta sẽ rất khó tìm bắt chúng” Tôi thở dài.

“Chúng ta nhất định phải dụ chúng ra!” Hứa Yên tức giận.

“Bằng cách nào? Mỹ nhân kế hả?” Kỷ Ngự Trình bật cười.

“Mọi người thử nghĩ xem, số tiền lớn như vậy bọn chúng sẽ mang đi đâu?” Tôi sò cằm suy nghĩ.

“Đương nhiên là mang đi giấu rồi!” Đường Chấn mỉm cười.

Bốp.... Hứa Yên đánh lên đầu Đường Chấn “Ai không biết bọn chúng mang đi giấu, vấn đề là chúng giấu ở đâu kia!”

“Nếu tôi có tiền tôi sẽ mang đi ngân hàng!” Cao Triệt mỉm cười.

“Cao Triệt, cậu quả là ngu ngốc mà. Tiền cướp từ ngân hàng lớn nhất rồi mang đi ngân hàng cất à? Số tiền lớn như vậy ngân hàng nào cất cho cậu nữa? Chúng ngu như cậu thì hành tung bị bại lộ rồi” Kỷ Ngự Trình bĩu môi khinh thường nhìn Cao Triệt, Cao Triệt yếu thế xụ mặt.

“Nếu mọi người là bọn chúng cướp được một số tiền khổng lồ như thế sẽ mang đi đâu? À, đầu tiên là sẽ tới nơi nào để dung thân?” Tôi nhìn mọi người

một lượt.

“Về nhà!” Tần Tuyết nhanh nhẹn lên tiếng.

“Trốn trong nhà dân, uy hiếp chủ nhà là an toàn nhất, cảnh sát có lòng cỡ nào cũng không biết tôi đang ở nhà nào!” Cao Triệt nhếch mép.

“Ra nước ngoài!” Hứa Yên chớp mắt.

“Tôi cũng đồng ý với Hứa Yên” Lê Thường nhìn tôi.

“Có lý, trốn ra nước ngoài cảnh sát khó mà bắt được!” Đường Chân cũng nhẹ giọng cho ý kiến.

Kỷ Ngự Trình không nói gì chỉ nhìn tôi rồi mỉm cười, tôi bật cười:

“Nói thử xem anh suy nghĩ có giống em không?”

“Chị dâu, em nghĩ không giống họ. Em rất nghi ngờ rằng bọn chúng đã xây dựng một khu căn cứ bí mật nào đó để chuyển số tiền cướp được về nơi ấy. Chúng cũng ẩn nấp trong hu căn cứ bí mật ấy” Kỷ Ngự Trình nhẹ giọng trong đôi mắt hiện lên sát khí.

“Em cũng có ý nghĩ như thế, số tiền lớn đến nỗi phải dùng xe container vận chuyển thì căn bản không thể nào để tại nhà, cho dù ngôi nhà đó có lớn đến đâu thì cũng rất bất tiện. Chắc hẳn có nơi xây dựng riêng để tàng trữ tiền trong đó” Tôi khoanh tay đi lại mấy vòng.

“Trong một đêm bọn tội phạm đã biến mất trong thành phố, sau đó quay lại hành hung, khủng bố người dân trên đường. Từ khi ngân hàng TM bị cướp sạch, 6 ngày sau mới xảy ra vụ ‘lạm sát đường phố’ trong 6 ngày đó bọn tội phạm ẩn núp ở đâu? Hay là chúng đã đi đâu?” Tôi nhìn Kỷ Ngự Trình.

“Có thể chúng vừa từ căn cứ bí mật trở về!” Giọng nói Diệp Gia Thành đột ngột vang lên làm tôi giật mình, mọi người quay đầu nhìn sếp Diệp.

“Chào sếp tổng!” Chúng tôi nhanh chóng ‘hành lễ’ với đại vương.

“Hiện trường không có gì đáng nói, cũng chỉ như những vụ cướp ngân hàng bình thường!” Diệp Gia Thành đưa tay chỉnh cổ áo.

“Sếp Diệp, em nghĩ nên thực hiện khám xét những nơi đặc biệt một chút!” Tôi nhìn Diệp Gia Thành. Anh mỉm cười:

“Nơi đặc biệt là nơi nào?”

“Những nơi mà đám tội phạm có thể trốn!” Tôi bối rối.

“Không chừng hiện tại chúng đang hưởng thụ trong khách sạn cũng nên!” Diệp Gia Thành chợt bật cười, hôm nay sếp Diệp có tâm trạng đùa giỡn khi phá án cơ đấy. Anh lại nói tiếp:

“Nhưng chúng vẫn chưa ra khỏi địa phận nước O đâu!”

“Anh chắc như vậy?” Kỷ Ngự Trình nghiêng đầu nhìn sếp Diệp.

“Chắc!” Diệp Gia Thành nheo mắt.

“Anh cũng nghĩ chúng có căn cứ ở đây?” Tôi tròn to mắt nhìn Diệp Gia Thành.

“Uh, không phải ở trong thành phố này mà nằm ngoài thành phố” Giọng Diệp Gia Thành băng lãnh.

“Vậy chúng ta làm sao bây giờ?” Tần Tuyết kinh ngạc.

“Đã cho người điều tra những chiếc container mà bọn tội phạm đã sử dụng, nhưng mọi việc dường như trở nên khó khăn hơn khi những người có liên quan điều đã bị diệt khẩu” Diệp Gia Thành thờ dãi.

“Container nhiều vô số kể, chúng ta biết tìm từ đâu đây” Cao Triệt ngán ngẩm.

“Ah... nếu như xuất phát từ đường lớn này chắc hẳn chúng ta sẽ có manh mối” Tôi vui mừng reo lên.

“Nói anh nghe em nghĩ ra được gì rồi?” Diệp Gia Thành nhìn tôi cung chiêu.

“Nước O là một nước phát triển không chừng sẽ có lắp đặt Camera giám sát ở các con đường, nếu chúng ta xem lại camera giám sát chắc hẳn sẽ có manh mối về các container đã đi ra thành phố này” Tôi mỉm cười.

“Bà xã anh ngày càng thông minh ra!” Diệp Gia Thành nheo má tôi. Nhiều người như vậy anh không ngại sao? Tôi né tránh móng vuốt sói già lùi ra sau.

“Có lý!” Trần Ngạn Quân từ đâu xông vào.

“Có điều... đừng quên chúng đã phá hỏng đường điện toàn miền Nam này rồi” Diệp Gia Thành liếc Trần Ngạn Quân nhếch mép cười.

“Haizzz... cái này không được, cái kia cũng không xong. Vậy anh nói xem chúng ta phải làm gì?” Tôi chau mày.

“Chờ bộ phận kỹ thuật của nước O dùng điện bình khôi phục Video ghi hình” Diệp Gia Thành bước lại đối diện ánh mắt tôi, anh cúi đầu nhìn tôi:

“Bởi vì sau khi mất điện thì số Video ghi được từ Camera đã nhiễm mã độc”

“Ồ,... phải chờ mất bao lâu” Tôi nghiêng người né tránh ánh mắt sếp Diệp.

“Nhanh thì hai ngày, chậm thì một tuần” Diệp Gia Thành bật cười nhìn tôi.

“Khụ....có gì đó ái muội” Kỳ Ngự Trình ho khan mấy tiếng.

Mọi người ai nấy điều tự giác cúi đầu xuống không dám nhìn sếp Diệp chỉ riêng Kỳ Ngự Trình và Trần Ngạn Quân là mở to mắt nhìn. Tôi chu môi nhìn Diệp Gia Thành

“Bà xã!” Tiếng con sói o e bên tai tôi.

“Ai là bà xã sếp, trong quá trình làm việc phải gọi là sếp Lô” Tôi mở to mắt nhìn con sói đen trước mặt.

“Được, sếp Lô từ vụ án ‘giết người liên hoàn’ đến nay tôi đã đề ý sếp rất nhiều lần....” Diệp Gia Thành nheo mắt, ánh mắt nghi ngờ nhìn tôi.

“Đề ý gì chứ? Sao sếp dùng ánh mắt đó với tôi?” Tôi cắn môi hất cằm

“Tôi rất nghi ngờ....” Diệp Gia Thành tiến sát tôi, hai tay anh bỏ vào túi quần, bộ đồng phục màu đen trên người tăng thêm khí chất sắc lạnh của anh lên mấy phần. Anh cúi đầu nhìn vào mắt tôi:

“Một cô gái 18 tuổi nhưng lập luận rất logic”

Tôi nháy lên một cái rồi đập bang bang trong lồng ngực

“Tôi rất nghi ngờ.... vì sao sếp Lô có thể thông minh đến vậy kia chứ?” Diệp Gia Thành bật người cười mỉm đầy ẩn ý thâm sâu.

“Tôi năm nay 20 rồi” Tôi cắn răng đĩnh chính.

“Khi đó sếp Lô chỉ hơn 18 tuổi một chút thôi, lẽ 11 tháng thì phải” Diệp Gia Thành quay đầu thờ dài ẩn ý.

“Vậy thì sao? Tôi là thông minh từ nhỏ! Ngay cả người được xem là thông minh, đẹp trai, tài giỏi nhất cũng bị tôi lừa tới tay” Tôi đắc ý mỉm cười hai lúm đồng tiền ẩn hiện trên má.

Xung quanh tiêu điều, u ám giờ đã bị chúng tôi làm náo động. Tình hình này chưa bao giờ xuất hiện trong truyện của Đậu Khẩu, bởi vậy tôi mới nói tình tiết đã hoàn toàn thay đổi khó lường được. Nếu là trong truyện Diệp Gia Thành rất nghiêm túc làm gì có việc ‘giải trí’ lúc làm việc như bây giờ.

“Lừa gạt? Ài?” Diệp Gia Thành ngừng bước quay đầu nhếch môi nhìn tôi.

“Haizz... sếp ơi, sếp không biết ư? Thì là ông xã tôi đó...” Tôi đắc ý mỉm cười rạng rỡ, mặt ai đó đã đen như đất nòi. Diệp Gia Thành chợt bật cười:

“Chưa tới đích không biết ai sẽ quỳ lạy ai đâu!”

“Đồ xấu xa!” Tôi bạo phát chạy lại túm tay sếp Diệp cắn mạnh một phát lên bàn tay anh.

Mọi người đều lên nhìn chúng tôi đại chiến và lên ôm bụng cười.

“Chắc....con chó nhỏ tức giận rồi” Diệp Gia Thành nhẹ nhàng bóp cằm tôi đẩy nhẹ ra.

Tôi không chịu khuất phục bay lên hai chân đu lấy eo anh, hai tay siết lấy cổ anh dùng đầu cụng vào ngực anh mấy cái. Sếp Diệp không thèm quan tâm, mỉm cười nói với mọi người:

“Chúng ta về thôi! Thử thả một chút đi đừng quá căng thẳng chờ bên kỹ thuật một hai ngày, khi đó có manh mối sẽ lập tức xuất phát”

“Vâng!” Tất cả đồng thanh sau đó mọi người hướng xe đi tới.

“Ngồi chờ sao? Không điều tra thêm hướng nào khác à?” Tôi mở to mắt nhìn Diệp Gia Thành.

“Không, mọi người ngồi chờ nhưng tôi sẽ cho sếp Lô nằm chờ” Diệp Gia Thành nhếch môi cười gian trá.

“Ah...” tôi nhanh nhẩu tuột khỏi người sếp Diệp chạy về phía xe mà nữ chính Diêu Khúc Lan sắp bước lên.

“Con chó nhỏ, em muốn chạy?” Giọng nói mềm mại tràn đầy ý cười vang lên.

Một cánh tay ôm lấy eo tôi, Diệp Gia Thành kẹp lấy tôi bên hông đi một cách thông thả tới xe anh. Tôi giãy giụa:

“Mau buông em ra, em sẽ liều mạng với anh để bảo vệ trinh tiết”

Diệp Gia Thành bật cười giọng nói khe khẽ “Em còn trinh tiết sao? Trinh tiết mỏng manh của em đã sớm bị anh đâm thủng rồi, nó không kiên cường hay chắc chắn như em nghĩ đâu!”

“Ahhhh... Diệp Gia Thành anh đi chết đi” Nhìn đoàn xe đi xa tôi nghiêng rãnh. Diệp Gia Thành quăng tôi vào xe rồi nhìn tôi cười:

“Chết ở đây sao? Không được, anh có chết cũng phải chết trên người em!”

“Đồ vô sĩ! Anh là đại ca của vô sĩ” Tôi ôm đầu bức tức.

“Về thôi, tối nay tôi sẽ xử tội em. Dám không nhìn nhận ông xã hả? Tôi sẽ khiến em không ngừng gọi ông xã” Diệp Gia Thành hí hóp mắt.

“Đừng mà, ông xã em biết tội rồi” Tôi chu mỏ ra về hồi lỗi nắm lấy tay sắp Diệp.

“Bỏ tay ra đi, ai là ông xã của em? Về đi rồi biết” Diệp Gia Thành kẻ nhỏ mọn đưa tay hất mái tóc trên trán lên không thèm nhìn tôi một cái.

“Ông xã.... tha cho em một lần đi mà....em xin anh đó....chỉ một lần thôi, lần này thôi” Tôi vờ khóc hai mắt rung rung.

“Đừng có diễn trò, anh là ai kia chứ không dễ bị em gạt đâu, ngồi ngay ngắn lại đi” Diệp Gia Thành lạnh nhạt cài dây an toàn cho tôi mà không thèm liếc tôi một cái.

“Ông xã...xin anh một lần... một lần thôi....” Tôi chu môi.

Diệp Gia Thành quay mặt nhìn tôi, đột nhiên con sói họ Diệp nở nụ cười gian xảo:

“Được, không chỉ một lần thôi.... cho em cả 5, cả 10 lần một ngày cũng được....”

Tôi buông cánh tay sắp Diệp ra lùi về ghế ngồi đôi môi run run, trong lòng la hét ...

Bạn đang đọc truyện *Ba Bé Bi Là Nam Chính Phán Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Chương 54 – Vượt dốc Thành Tây

Con sói họ Diệp chỉ đùa với tôi chứ không có ý định ‘xử lý’ tôi, hai ngày nay lão Diệp đều bận nghiên cứu địa hình tìm nơi ẩn nấp của bọn tội phạm. Video của camera vừa được khôi phục thì chúng tôi đã nhanh chóng bắt tay vào việc. Biển số xe container chuyển tiền mà bọn tội phạm sử dụng thuộc quyền quản lý của một công ty Nhà nước chuyên đóng chai, vận chuyển nước uống có gas.

Theo điều tra 3 chiếc container lần lượt màu đỏ, xanh, nâu bị mất vào lúc 3h chiều ngày XX. Camera ghi hình được ba chiếc xe này chạy đến cung đường số 9 vào lúc 5h chiều cùng ngày. Sau đó nó ra khỏi tầm quan sát của camera. Hơn 300 nhân viên cảnh sát được huy động tìm tung tích ba chiếc container dựa theo biển số xe. Tôi mỉm cười nhìn sắp Diệp.

“Em nghĩ bọn chúng gỡ biển số ra quăng đâu đó rồi, chúng mang mấy chiếc container ra quăng xuống biển cũng không chừng”

“Chúng ta vẫn có thể tìm ra vị trí của ba chiếc xe biển mất mà khoanh vùng xác định nơi bọn tội phạm lần trốn” Diệp Gia Thành nhìn tôi.

“Sếp tổng, có tin đưa về đã xác định được vị trí biển mất sau cùng của ba chiếc container” Trịnh Vĩ Bình cầm sấp tài liệu đặt lên bàn Diệp Gia Thành.

Diệp Gia Thành lật sấp tài liệu ra ngay, xem kỹ lưỡng rồi hướng mọi người nói to rõ:

“Chuẩn bị đến ngọn núi phía Thành Tây để điều tra”

Mọi người hô lên “Tuân lệnh” sau đó nhanh tay sắp xếp tất cả tài liệu lại rồi chỉnh đồng phục gọn gàng. Súng đạn được kiểm tra một cách mau lẹ nhất. Có tổng cộng 7 người đi tiên phong. Diệp Gia Thành, Trần Ngạn Quân, Trịnh Vĩ Bình, Diêu Khúc Lan, Mạch Chi Đình, Kỷ Ngự Trình và tôi. Toàn bộ những người có cấp thấp hơn đi theo hỗ trợ.

Phân cách tuyến....

Thành Tây được thế giới gọi là Thành Cheo Leo vì nơi này vô cùng cheo leo, hiểm trở. Gọi là Thành nhưng nó không phải thành mà là một vùng núi có địa hình hiểm trở. Để lên tới tận cùng Thành Tây cần đi qua một ngọn đồi vô cùng khó khăn, nguy hiểm. Dân chúng ở nơi sơn cùng thủy tận này đa phần có cuộc sống đơn giản, không có nhiều công nghệ thông tin như bên ngoài.

Du khách thường xuyên bắt chấp mọi nguy hiểm để đến Thành Tây khám phá.

“Đã phong tỏa ngọn núi chưa? Bao gồm những nơi xung quanh nữa?” Diệp Gia Thành nhìn Trần Ngan Quân.

“Yên tâm đi, xong hết rồi hiện nay miền Nam nước O là nơi nguy hiểm nhất thế giới cũng không có ai đến đây du lịch gì đâu!” Trần Ngan Quân nhếch môi.

Diệp Gia Thành gật gật đầu quay người nhìn tôi:

“Ái Thi, đi”

“Ah, em tới ngay!” Tôi nhanh chân chạy tới chui vào xe quân dụng dành cho sếp Diệp.

Trong tay ôm một túi đồ ăn, miệng nhai không ngừng tôi dùng một tay gài dây an toàn không được nên đưa ánh mắt cầu cứu sếp Diệp. Diệp Gia Thành nhìn tôi chau mày:

“Ăn nhiều bị đau bụng thì làm sao?”

“Nhưng không ăn sẽ bị đói đi không nổi nga” Tôi bóc một con tôm cho vào miệng.

“Đến đó em mà đau bụng muốn đại tiện thì cứ vô bụi cỏ mà giải quyết nhé!” Lời nói ác ý của sếp Diệp vang lên tôi cắn môi hai mắt rung rung nhìn anh.

“Còn lâu, đến đó em sẽ tiện lên tay anh!” Tôi nghiêng răng.

Diệp Gia Thành mở to mắt nhìn tôi, anh chợt mỉm cười đầy gian xảo:

“Được thôi, đến lúc đó em cứ việc cởi quần mà tiện. Anh cũng sẽ ‘tiện’ theo em nhưng ‘tiện’ của anh khác với ‘tiện’ của em”

“Tiện của anh là tiện gì?” Tôi ngạc nhiên mút lấy ngón tay dính dầu mỡ của mình.

Diệp Gia Thành bắt lấy ngón tay tôi bỏ vào miệng anh mút nhẹ, âm thanh khe khẽ mềm mại vang lên chùn chụt.... Tôi đỏ mặt rút tay về nhưng bị anh giữ chặt:

“Tiện của anh là tiện trong ‘đê tiện’.... Em cứ việc cởi quần, không chờ em tiện lên tay anh, anh sẽ ‘đê tiện’ với em trước, khi em vừa cởi quần ấy...”

“Diệp Gia Thành.... anh... anh...” Tôi run tay không biết phải nói gì. Giờ đã biết rõ tiện của anh là tiện gì rồi.

“Tốt nhất đừng ‘tiện’ với anh bà xã nh” Diệp Gia Thành buông tay tôi quay đầu bật cười khởi động xe.

Xem này, tôi đã lấy phải một gã độc mồm, độc miệng một gã IQ chót vót. Biết trước mà vẫn lao vào. Tôi vịn về góc áo gương mặt căm hờn nhìn gương mặt đắc ý của Diệp Gia Thành. Dường như tôi làm bất cứ việc gì đều bị anh đâm thọt. Đến nỗi tôi á khẩu thì thôi. Trong đầu tôi tưởng tượng ra vô số thứ dành cho Diệp Gia Thành, nếu trong thực tế tôi đối phó không lại thì mang ra đối phó trong trí tưởng tượng vậy.

Tôi sẽ xé hết quần áo Diệp Gia Thành sau đó đóng gói mang đến cho PW thưởng thức? Tôi sẽ chà đạp sếp Diệp dưới thân đến nỗi anh ấy phải khóc lóc van xin tôi tha cho. Hay là tôi sẽ trói anh lại rồi chích cho một liều thuốc cực mạnh khiến anh không được thỏa mãn đến nỗi la lên “giết tôi đi, giết tôi đi” ha ha thật là thích quá đi mất. Tôi bật cười như tàu hỏa nhập mả:

“Ha ha ha....”

“Em bị sao vậy?” Giọng nói trầm thấp của Diệp Gia Thành đâm vỡ suy nghĩ của tôi. Tôi ôm túi thức ăn vào lòng háng giọng:

“Không có gì....”

“Em lại nghĩ đến những việc xấu xa nữa có đúng không?” Diệp Gia Thành mỉm cười thâm ý.

“Ai nghĩ bậy bạ chứ, anh thì có” Bị đoán trúng tôi đỏ mặt phàn bác.

“Bị đoán trúng còn chối” Diệp Gia Thành tăng tốc xe chạy nhanh về phía trước.

Tôi không nói gì, đặt túi thức ăn xuống rồi dùng khăn giấy lau sạch tay. Miệng mỉm cười đắc ý.

“Sắp tới đèo rồi em ngồi cẩn thận” Diệp Gia Thành nhìn tôi quan tâm

“Vâng, anh cẩn thận” Tôi gật đầu nghiêm túc.

Phân cách tuyến...

Đèo vô cùng dốc và hiểm trở, với kỹ thuật lái xe của Diệp Gia Thành chúng tôi thuận lợi qua đèo. Các xe phía sau cũng thuận lợi qua đèo. Chúng tôi dừng xe dưới chân một dãy núi cao, nơi này đường được xây rất tốt, chứng tỏ nước O đầu tư cho du lịch rất nhiều. Xung quanh toàn là những cây thông cao vút, có cả những loài cây tôi không hề biết tên.

“Vào trong sẽ có rất nhiều cảnh đẹp, có hoa có động vật.. về đêm nơi này là một nơi lý tưởng cho việc ngắm sao đấy!” Kỳ Ngự Trình mỉm cười nhìn chung quanh.

“Vậy khi bình minh lên hẳn cũng là nơi lý tưởng ngắm bình minh hay chiều xuống sẽ là một nơi lý tưởng ngắm hoàng hôn đi” Tôi hít một hơi cảm nhận không khí trong lành của núi rừng.

“Đương nhiên rồi!” Trần Ngạn Quân đột ngột xen vào.

“Khi nào bắt được tội phạm chúng ta kéo nhau đến đây nghỉ dưỡng đi!” Trịnh Vĩ Bình hài hước.

“Chuyện đó để sau hẵng tính!” Diêu Khúc Lan nhìn xung quanh cảm thán.

“Nơi này đẹp thật đó! Có sóc nữa kia...” Tần Tuyết hô lên.

“Wow...” Chúng tôi ai cũng tỏ vẻ rất thích nơi này.

“Nơi này có khả năng là sào huyệt của bọn tội phạm” Tiếng nói của Diệp Gia Thành làm chúng tôi thấy căng thẳng ra.

Không ai nói gì gương mặt trở nên nghiêm túc. Diệp Gia Thành nhìn xung quanh sau đó bắt đầu nói rõ nhiệm vụ:

“Chúng ta sẽ không chia tách thành đội hình nhỏ như trước mà sẽ đi cùng nhau. Nơi này không yên bình như bề ngoài của nó nữa, có lẽ bọn tội phạm đã biết PW tiến vào địa bàn của chúng rồi. Mọi người nhớ cẩn thận. Cảnh sát và lính đặc vụ sẽ ở bên ngoài tiếp tế cho chúng ta, nếu chạm trán chẳng may hết đạn có thể chạy ngược ra ngoài nhận tiếp tế, có hiểu không?”

“Đã rõ!” Chúng tôi đồng thanh.

“Còn nữa, dù như thế nào tính mạng cũng là quan trọng nhất, không được quá kích động mà không màng đến tính mạng. Đồng đội là thứ hai, không được hy sinh hay bỏ mặt đồng đội!” Diệp Gia Thành hùng hổ tuyên bố.

“Rõ!” Chúng tôi một lần nữa hô to. Tôi khinh ngac

“Tuy nhiên, trong một số trường hợp bắt buộc dĩ chúng ta phải hy sinh vì nhiệm vụ, thậm chí hy sinh cả đồng đội” Giọng nói Diệp Gia Thành lại vang lên, chúng tôi mờ to mắt có vẻ không hiểu lắm nhìn Diệp Gia Thành nhưng anh quay đầu đi. Để mặc chúng tôi tự hiểu sao? Kẻ nhỏ mọn, “phản diện”.

Chúng tôi đi theo Diệp Gia Thành bắt đầu đi xung quanh núi quan sát tình hình. Mỗi người đều mang một chiếc ba lô trên vai, súng được trang bị giấu gọn gàng bên hông. Vì đường núi khá dốc và có nhiều đá cội nên Diệp Gia Thành thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn tôi.

“Nam hỗ trợ nữ đi” Diệp Gia Thành nhẹ giọng. Mọi người hiểu ý nắm lấy tay thành viên nữ bên cạnh mình.

Đi xung quanh một vòng chúng tôi phát hiện có nhiều con đường lên núi, không biết phải đi đường nào nên dừng lại nhìn sếp Diệp. Diệp Gia Thành mỉm cười:

“Đường nào cũng lên tới đỉnh núi thôi, đi đường rộng nhất vậy”

Đường rộng nhất chắc hẳn nhiều người đi qua nhất, chúng tôi nối đuôi nhau lên núi. Diệp Gia Thành nắm tay tôi đi lên dốc cao giọng nói ấm áp:

“Cẩn thận! Đừng đạp lên hòn đá đó dễ bị lỡ đất té, đưa tay cho anh!”

Tôi ngẩng đầu đưa tay cho sếp Diệp. Anh kéo tôi lên rồi nhanh chóng nắm lấy tay tôi bước đi. Tôi quay đầu nhìn mọi người phía sau Nơi dốc khó lên nên mọi người cũng đi rất chậm. Diệp Gia Thành không thèm quan tâm đi một mạch luôn.

Đường đi rất dốc, nữ chính Diêu Khúc Lan đã mấy lần bị trượt vì địa hình dốc. Tần Tuyết trèo lên cao hai chân cô ấy cứ run lên vì sợ độ cao, tôi nhìn mà nuốt nước miếng. Tôi cũng sợ độ cao ah. Lần này tôi và sếp Diệp không đi trước mà đi sau cùng. Lê Thường đã mấy lần từ trên dốc bị trượt xuống may mắn có Cao Triệt kéo lại.

“Áh...” Hứa Yên hét lên, xém té xuống. Đường Chấn nắm cô ấy lại. Mọi người hoảng hồn.

“Mọi người cẩn thận, đường đi rất dốc” Diệp Gia Thành cau mày nhìn mấy người phía trước đã leo gần tới phía trên. Chúng tôi là leo dốc chứ chưa tới

núi cao, đất màu vàng đỏ khô cằn vì nơi này ít mưa té lên hắt rất đau.

“Khúc Lan, đưa tay cho anh!” Trần Ngạn Quân đã lên được phía trên đưa bàn tay mình xuống nói với nữ chính. Điều Khúc Lan đưa tay nắm lấy tay Trần Ngạn Quân thuận lợi leo lên cao. Xung quanh dốc có rất nhiều cây mọc nên có té cũng sẽ bị đám cây ấy giữ lại. Chỉ sợ té đập đầu vào gốc cây to mà thôi. Chờ mọi người leo lên hết sếp Diệp mới nắm tay tôi chuẩn bị chinh phục ‘dốc tình’.

Tôi cười hí hửng, tôi chuẩn bị chinh phục ‘dốc tình’ đây, có sếp Diệp bên cạnh không gọi như thế thật uống nha.

“Em lên trước đi, anh phía sau em” Diệp Gia Thành nghiêm túc.

“À,...anh ở dưới em nha!” Tôi mỉm cười ngụ ý nhìn anh.

“Được, anh ở dưới” Ánh mắt anh lóe sáng bật cười.

Tôi đắc ý quay đầu trèo lên dốc. Hai tay tôi nắm lấy hai cái cây nhỏ dùng sức trèo lên. Một bàn tay bọ mông tôi dùng sức đẩy lên. Tôi đỏ mặt:

“Gia Thành, anh làm gì vậy?”

“Giúp em lên” Sếp Diệp thông dong.

“Đừng chạm vào đó mà” Tôi then thùng, đối với ông xã này tôi vô cùng say đắm, bất cứ lúc nào cũng có thể bắn lửa tình nha.

“Anh ở dưới em nên dùng cách này là nhanh nhất” Diệp Gia Thành bình tĩnh.

“Ah....” Một lực đẩy mạnh lên tôi hốt hoảng la lên.

“Tập trung bò lên nếu không anh sẽ xách em lên đấy!” Diệp Gia Thành hăm dọa.

Tôi chu môi đưa tay nắm lấy gốc cây nhỏ trên mặt dốc, hai chân đạp vào đất và cây bên dưới bò lên. Nhìn qua đã thấy sếp Diệp sát tôi rồi, anh làm tôi giật mình.

“Sao anh nhanh vậy? Không ở dưới nữa sao?” Tôi mỉm cười tỉnh ranh.

“Kỹ thuật của em quá kém anh ở dưới chịu không nổi nên lên trên” Diệp Gia Thành nhếch môi.

“Thấy ghét” Tôi chu mỏ bò lên.

“Em làm đất cát rơi xuống làm sao anh ở dưới được?” Diệp Gia Thành nhìn bàn chân tôi, rồi nhìn lên tay tôi “Nắm chặt vào”

Tôi nắm chặt lấy gốc cây nhỏ rồi tiếp tục leo lên nắm một gốc cây tiếp theo, gốc cây thông nhỏ nhắn nhưng tôi không cảm nhận được vỏ cây sần sùi mà cảm nhận được nó mềm mềm lạnh lạnh. Linh tính mách bảo, tim tôi đập tăng tốc, đưa mắt nhìn thì thấy mình nắm trong tay cả gốc cây lẫn một con rắn nhỏ màu xanh lục. Con rắn khè lưỡi cắn vào tay tôi một phát. Không kịp thét lên kinh sợ thì nó đã cắn tôi rồi. Tôi hét lên kinh hãi một tiếng rồi buông tay trái lẫn tay phải ra, để cả người rơi xuống tự do. Con rắn cũng vì tôi buông ra nên nhanh chóng bò lên trên.

“Ahhhhhhhhhhhhhhhh...”

“Ái Thi” Diệp Gia Thành hô lên nhanh tay chụp lấy tôi ôm vào lòng. Mặt tôi tái xanh không còn một giọt máu, lúc này tôi biết mình không thể ngất đi. Lúc này tôi rất sợ nhưng lại không ngất đi mà theo quán tính chỉ buông tay ra. Nếu tôi ngất đi sẽ tạo gánh nặng cho Diệp Gia Thành, tôi không tự leo lên dốc thì sẽ rất khó cho sếp Diệp mang tôi lên.

“Em làm sao vậy?” Diệp Gia Thành gương mặt hoảng sợ nhìn tôi.

“Nếu anh không chụp em lại kịp lúc thì em đã rơi xuống dốc rồi có biết không? Xảy ra chuyện gì?” Diệp Gia Thành một tay ôm chặt tôi vào lòng một tay nắm chặt gốc cây phía trên.

“Ông xã huhu... em sợ quá em chộp phải con rắn đang quấn ở gốc cây” Tôi xanh mặt khóc lên.

“Đừng sợ, không sao rồi, nó chạy mất rồi. Chúng ta tiếp tục lên” Giọng nói cứng chiu của anh làm tôi trấn tĩnh. Cổ tay tôi rất đau nhưng vì tình hình hiện tại tôi không cho phép mình nói anh biết tôi đã bị rắn cắn và hình như con rắn ấy có độc. Tôi cắn răng tiếp tục bò lên con dốc.

Diệp Gia Thành không rời mắt khỏi tôi cho tới khi tôi tới phía trên, anh dùng tay đẩy tôi lên trên. Trần Ngạn Quân nắm lấy tay tôi kéo lên.

“Có chuyện gì vậy? Em la to quá Ái Thi” Trịnh Vĩ Bình nhẹ nhàng quan tâm tôi.

“Em chộp phải gốc cây có rắn” Tôi thò thè.

“Ái Thi, em bị rắn cắn rồi, là rắn độc” Vì cầm lấy đúng tay trái của tôi nên Trần Ngạn Quân đã phát hiện dấu răng của rắn.

Tôi ổn định thân hình đứng với mọi người, Diệp Gia Thành sau khi lên tới nghe Trần Ngạn Quân nói nhanh tay bắt lấy tay tôi.

“Vết cắn hình chữ V, rấn rất độc, vết cắn hiện lên rất rõ” Anh nhúm mày.

“Mau lấy thuốc trị rấn cắn.... cả thuốc tiêm lẫn thuốc uống” Diệp Gia Thành hướng Mạch Chi Đình lớn giọng hô.

Bạn đang đọc truyện *Ba Bé Bi Là Nam Chính Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Chương 55 – Truy tội phạm trên biển

Cổ tay in sáu dấu răng của con rắn chết tiết vừa sưng đỏ vừa đau nhức, cầu trời tôi đừng sùi bọt mép nếu không mất mặt chết mất thôi. Diệp Gia Thành tiêm cho tôi một mũi thuốc lên bắp tay sau đó anh đưa cho tôi mấy viên thuốc kháng độc.

“Uống đi”

Tôi nhanh chóng uống vào bụng vì sợ độc phát công tâm bị sùi bọt mép thì khổ, không phải bị rấn độc cắn đều có hiện tượng sùi bọt mép hay sao?

“Ái Thi xui thật đấy, nhiều người như thế mà chỉ mỗi em ấy gặp phải rấn...haizzz” Trịnh Vĩ Bình lắc đầu, trên môi không quên tặng thêm một nụ cười. Diêu Khúc Lan ngồi xuống cạnh tôi mắt nhìn vết thương trên cổ tay tôi:

“Ở vùng núi này có rất nhiều rắn, em nhớ cẩn thận”

“Vâng ạ” Tôi gật đầu mỉm cười.

Mọi người bắt đầu vây quanh tôi như tôi là một sủng vật bị thương, vô số ánh mắt nhìn tôi chăm chăm. Diệp Gia Thành nhúm mày lên tiếng “Mọi người qua bên kia đi, vây kín cô ấy như thế làm sao cô ấy thở?”

Sếp Diệp đã lên tiếng thì có ai dám trái lệnh mọi người đều quay đầu tìm một chỗ gần đó ngồi xuống tán dóc. Tôi thấy mọi người vì mình mà chậm trễ hành trình trong lòng rất khó chịu, bản thân tôi không muốn thế đâu. Tôi quay sang nhìn Diệp Gia Thành.

“Gia Thành, em không sao chúng ta đi có được không? Mọi người vì một mình em mà chậm trễ hành trình sẽ không tốt đâu!”

“Không sao, xem như ngồi nghỉ giải lao” Diệp Gia Thành đưa tôi chai nước suối mỉm cười.

Anh là như vậy có gọi là thiên vị không sếp Diệp? Tôi đón lấy chai nước suối đưa mắt nhìn xung quanh mọi người đang nói cười rất vui vẻ, dường như không có ai phiền hà gì. Diệp Gia Thành chợt bắt lấy tay tôi, giọng nói dịu dàng “Nếu như anh cố em thì tốt rồi, anh muốn em rèn luyện bản thân lại thành ra thế này...”

“Em không sao, làm sao em cứ ở mãi trong đôi cánh cho anh che chở được chứ?” Tôi bật cười nắm lấy tay anh. Diệp Gia Thành dường như rất hài lòng trước câu nói của tôi nên môi anh khẽ nhếch lên tạo nên một đường cong đẹp mắt.

Phân cách tuyến...

9h30 phút sáng...

Bên cục thông tin PW vừa cho biết địa hình núi Thành Tây rất hiểm trở, đường dốc khó leo trèo, cây cối rậm rạp và người dân bản địa khó thân thiện. Gần đây khí hậu có sự thay đổi nên thường xuyên xuất hiện mưa to làm đất lở. Nghe mọi người trong thành phố đồn đại có “ma rừng” thường xuyên lai vãng xung quanh. Vô số bất lợi cho chúng tôi khi điều tra hết ngọn núi này, theo hình ảnh thu được từ vệ tinh cho thấy đi vào trong nữa sẽ có sương mù che khuất tầm nhìn vì thế không thể dùng trực thăng dò xét được.

“Nếu có mưa thì hay quá, như vậy sương mù sẽ giảm đi rất nhiều” Trần Ngạn Quân tặc lưỡi.

“Sương mù dày đặc như thế nếu sào huyệt bọn tội phạm ở trong núi thì khó mà bắt chúng được” Kỷ Ngự Trình nâng ba lô trên vai chen vào.

“Mưa có thể làm sương mù tan đi nhưng sẽ gây khó cho việc đi lại vì đường núi trơn trượt” Diêu Khúc Lan lắc đầu với sếp Trần.

“Mọi người yên tâm đi, chiều có gió Bắc thổi qua núi đám sương mù cản lối này nhất định sẽ tan” Diệp Gia Thành mỉm cười.

“Cảnh nơi này đẹp thật...” Tần Tuyết nhìn xung quanh xuýt xoa.

“Nơi này quay phim cổ trang là khỏi phải chê!” Hứa Yên gật đầu.

“Em thấy mấy vị đại hiệp mà bay lên thì thế nào cũng đưng vào cây té u đầu thôi, rùng toản cây thế này... chắc....” Tôi lắc đầu mỉm cười.

“Ha ha... đúng rồi đó” Kỷ Ngự Trình bật cười sau câu nói của tôi.

“Chúng ta ở đây chờ tới chiều ư?” Trần Ngạn Quân quay sang nhìn sếp Diệp.

“Đi xung quanh xem xét địa hình một chút, nếu xảy ra xung đột thì chúng ta còn biết đường” Diệp Gia Thành mỉm cười. Gần đây tôi thấy sếp Diệp khác xa nguyên tác của Đậu Khấu, rất thích cười và rất thích đùa. Tôi mỉm cười e thẹn

“Em cười trông rất gian” Tần Tuyết từ đâu chui ra dọa tôi hết hồn.

“Sao chị ở đây? Hoắc Thiếu Khâm đâu?” Tôi định thần lại không quên nháy mắt.

“Anh ta là anh ta, ở đâu kệ anh ta chứ...” Tần Tuyết chu môi.

Tôi cười đầy ẩn ý, Tần Tuyết và tên học Hoắc kia mấy tháng nay tôi để ý có gì đó rất mờ ám từ hai người nên hôm nay cố tình dò la thử không ngờ có mùi vị mờ ám thật nha. Tôi định tiếp tục trêu chọc Tần Tuyết thì có tiếng chuông điện thoại vang lên, là điện thoại của sếp Diệp.

“....Được...” Diệp Gia Thành vừa nghe máy thì đã nhúu mày, sau đó anh chỉ nói một tiếng rồi quay sang nhìn mọi người bằng ánh mắt lạnh lùng.

“Bọn tội phạm đích thật có căn cứ ở đây nhưng chúng đã tẩu thoát bằng đường biển trước khi chúng ta tới đây rồi”

“Hả???” Mọi người kinh ngạc.

“Về thôi, đuổi theo bọn chúng” Diệp Gia Thành ra lệnh, chúng tôi một lần nữa gian nan đi xuống.

Lần đi xuống này rất thuận lợi, hy sinh quần áo mà trượt xuống thôi, khi về đến quân khu nước O người chúng tôi dính đầy đất đỏ trên núi. Không ai nói gì tự mình đi thay quần phục PW mới, trong vòng 2 tiếng tàu chiến đấu đã được nước O chuẩn bị xong.

Tàu chiến đấu KttinaX có trang bị tên lửa, pháo, cùng 10 chiếc thuyền nhỏ, có sức chứa 100 người, có 15 phòng ngủ, số diện tích còn lại dùng cất giữ vũ khí quân sự cần dùng, tàu rất rộng và cao. Đi cùng chúng tôi có ba vị thuyền trưởng tài ba nhất trong quân đội nước O.

“Bọn chúng vượt biển cách đây 3 ngày, đi bằng tàu chở hàng” Trịnh Vĩ Bình đưa ống nhòm lên mắt.

“Thông tin vô cùng chính xác vì chiếc tàu là bọn chúng cướp được, toàn bộ thủy thủ trên tàu đều bị bắn chết, giấu cả xác đến giờ mới được ta phát hiện cơ đấy” Kỷ Ngự Trình khoanh tay nhìn ra biển.

“Nếu chúng ta dùng tàu quân sự đuổi theo với tốc độ hiện tại dù không đuổi kịp cũng sẽ theo sát bọn chúng, thật tệ khi con tàu thương mại đó quá hiện đại...” Trần Ngạn Quân nhếch mép.

“Xác định được vị trí bọn chúng rồi, đang đi về nước Y... mấy chú ngắm cảnh à?” La Thúc Khiêm vỗ vai Trần Ngạn Quân và Kỷ Ngự Trình.

“Lão ca, anh biết hù người ghê” Kỷ Ngự Trình tung chân đá vào chân La Thúc Khiêm.

“Hừ..... hựt...” La Thúc Khiêm xoay người cười đắc ý.

Bốp....

“Ahhh... đứm nào vậy hả? Đánh lén có phải quân tử không?” Mông bị đá một cái thật mạnh La Thúc Khiêm hét lên.

Lý Đông Anh thích chí sau khi đá một phát vào mông anh cả hấn nhanh chân chuồn vào trong tàu. La Thúc Khiêm ai oán quay đầu ra sau chỉ thấy Trịnh Vĩ Bình ôm ống nhòm lắc đầu lia lịa

“Là chú mày?” La Thúc Khiêm lãnh khốc.

“Không phải em... em có biết gì đâu, nghe anh la lên em mới bỏ ống nhòm xuống thôi...” Trịnh Vĩ Bình run sợ, ông anh cả này là người điên nhất quả đất, nhìn bình thường trầm tĩnh chứ thật ra khi đập phải đuôi của ông là ông dằn cho bầm dập.

“Nếu để anh biết là thằng nào chơi xỏ anh, anh không xỏ lại thằng đó nướng trên lửa anh không phải là anh...” La Thúc Khiêm hất cằm xoa mông đi vào trong để lại Trịnh Vĩ Bình ngơ ngác.

“Ai đá anh ấy vậy?” Trịnh Vĩ Bình kéo tay Kỷ Ngự Trình xì xào bàn tán.

“Không biết, lúc này tao vừa đá hựt anh ấy xong thì anh ấy hét lên rồi, tao cũng không biết thằng nào” Kỷ Ngự Trình nhếch mép. Sau đó hai người quay đầu nhìn cái gã đang ngồi dưới đất này giờ đồng thanh hô lên:

“Anh biết!” Trần Ngạn Quân từ đầu đến cuối đều ngồi xếp bằng.

“Bốn chúng ta điều ở đây, không lẽ Diệp Gia Thành đi chơi trò trẻ con đó, ngoài thằng đó ra hai đứa nghĩ còn ai dám đá mông sếp La.... hừ” Trần Ngan Quân hừ một cái.

“Lý Đông Anh....” Hai kẻ ngu ngốc giờ đã hiểu ra bèn thốt lên cùng một lượt.

Sau đó cả tàu rộng lớn ai cũng nghe thấy tiếng hét thê thảm của Lý Đông Anh vọng khắp tàu.

“Ahhh... Anh cả tha cho em đi.... ôi mông của tôi”

“Không phải em mà anh cả... em không có đá mông anh... đừng đá mông em mà...”

“Sao chú biết có người đá mông anh chú hả? Dẻo mép này.... láo cá này...” Liên tục mấy cú đá vào mông Lý Đông Anh dưới bàn chân của La Thúc Khiêm

Tôi đang gặm đùi gà ở khoang ăn uống thì nghe thấy tiếng la hét như trên, tôi vội cầm theo cái đùi gà chạy đi xem tình hình, lúc ra đến cửa thì va phải Diệp Gia Thành:

“Ah, em xin lỗi...” Tôi rối rít.

“Em hỏi hả như thế muốn chạy đi đâu à?” Sếp Diệp tựa cửa nhìn tôi.

“Anh không nghe thấy tiếng kêu của anh Đông Anh sao?” Tôi cắn một miếng thịt nhìn sếp Diệp.

“Kệ hai người họ đi, chúng ta đi Thành Tây lúc về trượt ê cả mông, hai người họ ở lại quân khu trông rất thành thạo...” Diệp Gia Thành nhìn tôi đôi môi cười đầy chất đều cán.

“Ý anh là sao?” Tôi mở to mắt nhìn sếp Diệp.

“Cứ để họ đá mông nhau cho mông họ còn ê hơn cả mông chúng ta...” Sếp Diệp bỏ tay vào túi quần quay người bước đi.

Tôi há mồm nhìn theo bóng lưng sếp Diệp. Gian xảo quá mà, đây gọi là gì nhỉ??? Anh em ‘có phước’ cùng hưởng ư? ‘Một con ngựa đau, cả tàu bỏ cỏ’ biến thành ‘cả đám cùng đau không bỏ sót ai’....

Tàu sẽ cập bến nước Y, tôi sắp được về lại quê hương mình rồi. Đã hơn 1 năm rồi tôi chưa về nhà thăm bà nội. Hai anh trai thì một năm có gặp mặt mấy lần, còn bà nội thường đi du lịch khắp năm châu bốn bể. Lần này đám tội phạm vào nước Y tôi rất lo lắng cho người dân nước Y.

Vốn say sóng nên tôi cứ nằm lì trong phòng ngủ không dám ra ngoài nhưng tên Diệp Gia Thành đáng đánh ngàn lần cứ lôi kéo tôi ra cho bằng được nên mới có cảnh tượng ai đó vuốt lưng tôi còn tôi thì nôn chét lên chét xuống.

“Diệp Gia Thành, em thật sự rất muốn cho anh một đá roi ngay xuống biển” Tôi hung hăng lườm ai đó.

“Ái Thi, có cần anh lấy cần câu móc Gia Thành vào rồi thả xuống biển làm mồi câu cá mập không?” Lý Đông Anh khoái chí.

“Được đó, nhưng móc đầu hay móc đít?” Kỳ Ngự Trình xen vào.

Bốp... Trần Ngan Quân cho Kỳ Ngự Trình một cái đánh lên đầu.

“Sao anh đánh em?” Kỳ Ngự Trình lườm sếp Trần.

“Ăn nói phản cảm... đáng bị tẩy chay” Sếp Trần hất cằm.

“Tẩy chay”

“Tẩy chay”

“Tẩy chay”

La Thúc Khiêm, Trịnh Vĩ Bình, Lý Đông Anh được nước không ngừng ký đầu Kỳ Ngự Trình. Sếp Kỳ đau lòng chạy vào thuyền “Nhớ đó, ta sẽ trả thù bọn mĩ”

“Bà xã, anh muốn em quen không bị say sóng nữa thôi mà” Sếp Diệp uất ức cúi đầu.

<đáng yêu="" quá="" đi="" mất,="" ai="" nữ="" trách="" đây="" chứ?=""> Tôi ôm lấy Diệp Gia Thành, hoàn toàn bị vẻ mặt giả dối ấy đánh bại, đầu biết có bầy vẫn giẫm chân vào... haizzz....

“Ông xã, người ta sẽ không trách anh ahhhh”

Chúng tôi ôm nhau dưới 6 con mắt đang trừng thật lớn. Diệp Gia Thành nhìn đám anh em của mình nhếch mép

Phân cách tuyến... 1 tuần sau

Tàu đắm tội phạm không như chúng tôi xác định ban đầu đi vào nước Y mà lại đi thẳng ra biển lớn. Chúng định làm gì đây?

“Chẳng lẽ chúng muốn đi đến đảo Hotai?” Diệp Gia Thành nhìn chằm chằm vào màn hình theo dõi nhú mồi.

“Hotai là ở đâu?” Tôi mím môi.

“Đảo hoang, nghe đồn có hải tặc” Diệp Gia Thành nhẹ giọng.

“Chúng có liên hệ với hải tặc?” Tôi kinh ngạc.

“Không gì là không thể” Diệp Gia Thành nhếch mép.

“Đúng, rất có thể chúng cũng như chúng ta, nếu chúng ta có bộ binh, không quân, thủy quân lục chiến thì chúng cũng có thể hoạt động đối lập chúng ta trên mọi chiến tuyến” Sếp La nhướn mày.

“Ồi, càng ngày càng rắc rối” Tôi ngã ra ghế.

“Nói vậy chúng ta không thể liều mạng xông vào đó rồi” Lý Đông Anh nhún vai.

“Chờ tàu tiếp tế lương thực với lực lượng thủy binh cùng bộ binh tới. Hiện nay chưa thể xác định được chúng có tất cả bao nhiêu người nên chúng ta cứ giữ khoảng cách với chúng chơi trò án binh bất động” Diệp Gia Thành đứng dậy vươn vai.

“Anh định dùng binh của nước nào?” Điều Khúc Lan tò mò.

“Chắc cậu ấy mượn lính của nước Y và nước H, vì hai nước đó gần đây nhất” Mạch Chi Đình mỉm cười.

“Chị nói đúng đó, có cả nước L tự nguyện tham gia nữa” Diệp Gia Thành cười khế. Lần này ít nhất cũng có 1000 binh sĩ, Hotai nằm ngoài chủ quyền của bất kỳ nước nào vì hòn đảo này nằm giữa biển mênh mông, cây cối rậm rạp, đất đai kém màu mỡ lại có hải tặc nên các nước quyết định để cho công bằng sẽ không mần đến nó. Bọn hải tặc bị tiêu diệt mấy lần ở Hotai nhưng vẫn nổi lên những nhóm mới. Hàng năm gần Hotai thường xuyên xảy ra bão biển nữa chứ.

“Theo hành trình này nửa tháng mới đến Hotai” Kỷ Ngự Trình chán nản.

“Không chạy nhanh hơn nữa được sao?” Tôi thờ dãi.

“Bà cô của tôi, tàu chạy như vậy là nhanh hết tốc độ rồi” Lý Đông Anh bật cười nhìn tôi.

“Ai kêu chúng ta phát hiện trễ lắm chi, đành chịu thôi” Trịnh Vĩ Bình ôm đĩa trái cây nhắm nháp.

“Sau khi chúng lên đảo Hotai chúng ta cứ ở cách chúng một khoảng chờ tiếp viện là được” La Thúc Khiêm thò tay lấy một quả nho trong lòng Trịnh Vĩ Bình. Hoảng hốt vì bị trộm trái... khụ... là trái cây nên Trịnh Vĩ Bình ôm lấy đĩa chạy ra ngoài.

“Phải đó, ai muốn tắm biển hay câu cá gì lúc đó tha hồ mà câu mà câu” Kỷ Ngự Trình cười to.

Điều Khúc Lan đỏ mặt, Mạch Chi Đình bật cười. Tôi cắn môi:

“Nhưng em sợ cá mập nha”

“Yên tâm, có nhiều cách em vẫn coi mà không sợ cá mập... đầu nhất thiết xuống biển tắm mới coi...” Diệp Gia Thành cúi đầu khe khẽ bên tai tôi.

Tôi tròn mắt, hai má nóng ran nhìn anh liếc xéo một cái

Bạn đang đọc truyện *Ba Bé Bi Là Nam Chính Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Chương 56 – Sự đê tiện của lão đại

Gió biển mặn mùi vị của muối, cái nắng gay gắt làm mọi người ai cũng trở nên khô khan vừa được ân xá là nhảy ngay xuống biển. Thuyền lênh đênh trên mặt biển mênh mông, chúng tôi cách bọn tội phạm khoảng 20 hải lý nhờ vào siêu năng lực của Trịnh Vĩ Bình phát ra xung động làm cho các loài cá từ lớn đến bé không dám bén mảng đến gần tàu nên việc tắm biển rất an toàn không phải sợ có cá mập hay cá sấu tấn công... khụ... biển làm gì có cá sấu nhờ.

“Không có đồ bơi mình không tắm đâu!” Tần Tuyết từ chối Hứa Yên, tiếp tục thả câu.

“Tần Tuyết, cá bị Vĩ Bình làm chạy hết rồi chị câu làm gì?” Tôi mỉm cười tinh ranh.

“Ái Thi, chúng ta xuống biển đi” Hứa Yên nắm tay tôi.

“Em không biết bơi” Tôi nhỏ giọng, thật ra tôi bơi rất giỏi, tôi thích nhất là làm nữ hiệp đánh đắm với bơi lội mà. Với tôi nữ hiệp là cái gì cũng phải biết chút ít, vừa vận bơi lội tôi rất nổi trội.

“Hả? Sếp Diêu cũng không chịu đi, vậy chị đi với ai đây? Sếp Mạch thì khôì nói rồi, chị ấy bảo mình già bơi không nổi” Hứa Yên chu môi, xụ mặt.

“Tần Tuyết, chị đi bơi với Hứa Yên đi, biết đâu khi bơi sẽ được mấy sếp chú ý một bước lên cao như em thì sao?” Tôi đá lông nheo với Tần Tuyết.

“Thật không? Tần Tuyết đi thôi, biết đâu sếp Trần sẽ để ý mình hay sếp Kỳ cũng không tồi nha” Hứa Yên chạy đến nắm tay Tần Tuyết kéo đi.

Tần Tuyết bị Hứa Yên và tôi dụ dỗ nên không nói một câu phản đối đã theo Hứa Yên nhảy ùm xuống nước với bộ đồ ngủ trên người vì không có đồ bơi. Tôi ôm bụng nhìn đáng bọn họ nhảy xuống nước cười một buổi.

Thật lòng tôi cũng cầu cho có sếp nào đó để ý hai cô gái dễ thương đó để chúng tôi “về chung một nhà”, hai cô ấy chẳng tệ chút nào, quan trọng là tắm lòng mà. Mọi người ai cũng xuống nước bơi trông rất vui vẻ chỉ thiếu mỗi nữ chính Diêu Khúc Lan, nam chính Diệp Gia Thành và nam phụ Trần Ngạn Quân. Sếp Mạch giờ này chắc đã ôm chăn đi ngủ.

“Sếp Trần, sao anh không xuống biển?” Tôi đến gần Trần Ngạn Quân, anh ta đang nhìn mặt biển rộng thênh thang có vẻ thất thần.

“À, không có gì thú vị” Trần Ngạn Quân quay đầu mỉm cười với tôi.

“Sếp Trần...” Tôi nhìn Trần Ngạn Quân với ánh mắt gian xảo.

“Có chuyện gì à?” Trần Ngạn Quân nhướn mày.

“Sếp Trần.... anh thích sếp Diêu có đúng không?” Tôi nháy mắt.

“Khụ... khụ... ai nói với em điều đó?”

“Đâu cần ai nói, em có thể nhìn ra mà” Tôi bật cười vỗ vai Trần Ngạn Quân.

“Sếp Trần nếu anh thích sếp Diêu thì cứ mạnh dạn bày tỏ đi, nếu không mất vợ như chơi nha, mấy hôm trước em thấy sếp La có ý đồ ve vãn sếp Diêu rồi đó” Tôi tặc lưỡi.

“Nói bậy gì đó, anh không có...” Trần Ngạn Quân chau mày.

Tôi bĩu môi, rõ ràng thích muốn chết mà bày đặt chối bay chối biến. Tôi bĩu môi cười đều, chỗ Trần Ngạn Quân đứng vừa vặn là nơi không có lang can bảo vệ, nước biển tràn lên mặt sàn dưới chân anh ta rồi nói đúng hơn nơi này rất rộng khi tàu cập bến phần này sẽ tiếp xúc với đất liền trước, tôi không rành về tàu nên cũng chẳng biết nó là cái gì, chỉ biết nó chìm trong nước tới cổ chân sếp Trần rồi.

“Không có thì thôi.... ahhh con cá lớn quá” Tôi hét lên.

Trần Ngạn Quân quay đầu nhìn xuống biển nhân cơ hội tôi tung chân đá anh ta rơi ùm xuống nước. Tôi đứng trên boong tàu cười hả hê “Sếp Trần, sao anh bắt cá vậy? Nước biển có lạnh lắm không?”

“Lô Ái Thi, em giỏi lắm, ép cung không được nên ám hại người khác à?” Trần Ngạn Quân chập chòn trên mặt biển nhìn tôi hô lớn.

“Sếp Trần, là do anh bắt cá cần có ai làm chứng ah, anh coi chừng cá mập xoi tái nhé...” Tôi nhếch môi, chơi xỏ người khác là sở thích của tôi mà.

“Ngạn Quân, cậu lớn đầu còn bị đánh lên” La Thúc Khiêm bơi tới chỗ Trần Ngạn Quân bật cười chế giễu.

“Có ai đó hôm qua cũng bị đá vào mông...” Trần Ngạn Quân nhếch môi khinh bỉ.

La Thúc Khiêm liếc xéo lặn xuống biển. Tôi nhìn hai anh em kinh nhau cười khoái chí.

“Em ngày càng hư hỏng!” Giọng nói lười biếng vang lên sau lưng tôi.

Tôi quay đầu nhìn bộ “Ông xã, anh coi đồ xuống biển bơi mấy vòng cho người ta xem đi”

“Làm gì?” Diệp Gia Thành né tránh bàn tay tôi, ánh mắt đề phòng. Anh nghiêng người đưa ống nhòm lên mắt. Tôi cười mỉm nhìn sếp Diệp. Áo sơ mi trắng, quần bò nếu rơi xuống nước với thân thủ của Diệp lão đại chỉ là việc nhỏ. Vì thế tôi quyết định sẽ tung cước đá sếp Diệp văng xuống nước, nhưng lại không đành lòng vì thế tôi chọn cách đẩy.

Tôi cắn môi nhẹ nhàng đi tới sau lưng Diệp Gia Thành giờ hai tay nhắm ngay vai sếp Diệp đẩy thật mạnh. Người phía trước bỗng bước sang trái tôi mất đà bay về phía trước chụp ngay lang can tàu.

“Ah.... may thật có lang can...” Tôi hú hồn.

Diệp Gia Thành nhú mũi bước những bước dài tới trước mặt tôi.

“Xem ra không dạy dỗ em không được rồi!”

“Anh.... anh muốn gì... đừng tới đây nha...” Tôi run sợ nhìn sếp Diệp đang nhếch mép cười.

Cả người tôi bị ôm lên, giọng nói nghiêm khắc của lão đại vang lên “Luôn có hành động đánh lén kẻ khác, có ý định xấu ám hại kẻ khác, gian xảo, ba hoa...”

“Tha cho em đi, em hứa sẽ không tái phạm nữa...” Tôi meo máo.

“Tha? Có kẻ ngốc mới tin em!” Diệp Gia Thành đôi mắt đẹp lạnh lùng nhìn tôi. Cả người tôi bị tung mạnh lên không trung, tôi òa khóc....

“Móa nó.... Diệp Gia Thành... em không biết bơi...” Cho anh hết hồn chơi, dù rằng tôi biết bơi nhưng trong giây phút ‘cầm hòn’ tôi muốn sếp Diệp hối hận không thôi vì đã nghiêm khắc với tôi.

Tôi rơi ùm xuống nước, vừa chìm xuống tôi đã nhanh tay bịt lấy mũi rồi quyết tâm không ngoi đầu dậy mà bơi khỏi chỗ mình vừa rơi xuống. Nhớ lúc xưa còn ở nhà, Lô gia chúng tôi có một hồ bơi rất lớn tôi thường dụ dỗ mấy anh của mình ra hồ rồi tung chân đá mấy anh rơi xuống, cảm giác ấy tôi rất thích, nhìn quần áo anh trai bị ướt mà tôi thấy hưng phấn. Sở thích quái là có chút biến thái.

Diệp Gia Thành nhú mũi thấy ống nhòm trên tay xuống rồi nhảy ùm xuống biển nhưng không thấy bóng dáng cô vợ ngổ ngáo đâu. Trong khi đó....

Tôi bơi tới chỗ mấy vị mỹ nhân đang tắm đưa tay kéo chân ngọc thon dài, không biết là chân của ai kéo đại thôi. Tuy chỗ mọi người tắm cách thuyền không xa nhưng vị trí tôi rơi là phía sau tàu nên không ai hay tôi đã có mặt gần bọn họ, tôi vô cùng đắc ý.

“Ahhhh...” Hứa Yên bỗng hét lên làm mọi người ai cũng quay đầu nhìn cô ấy.

“Có ai đó kéo chân em...” Hứa Yên lo sợ lên tiếng.

Trong chúng tôi vì là những kẻ có siêu năng lực nên thời gian có thể lặn dưới nước lâu hơn người bình thường rất nhiều, vốn định kéo thêm vài cái cho Hứa Yên la to gây rối loạn hơn nhưng eo tôi đã bị một cánh tay mạnh mẽ ôm lấy tôi bơi đi rồi kéo tôi lên mặt biển.

“Buông ra...” Vừa ngoi lên mặt biển tôi đã gãy gục.

“Em còn làm càn anh sẽ không khách khí” Diệp Gia Thành giọng nói băng lãnh.

“Nước biển làm anh lạnh à?” Tôi chu môi, thái độ đó là sao?

“Lên bờ!” Giọng điệu ra lệnh rõ ràng khiến tôi giật mình bởi tiếng rít qua kẽ răng lạnh buốt.

“KHÔNG... LÊN...” Tôi trừng mắt, giọng nói nhấn mạnh.

Diệp Gia Thành nhìn tôi ánh mắt lóe lên, anh không nói gì bàn tay khẽ chụp lấy eo tôi. Tôi quyết không theo mệnh lệnh nên túm lấy sếp Diệp nhấn xuống nước

Người đàn ông này mạnh thật, ở dưới nước mà vẫn không yếu thế, thấy Diệp Gia Thành vẫn sừng sững mà không bị tôi nhấn chìm tôi rất uất ức. Thế là bản thân ra kế sách hèn hạ, bí ỏi hơn nữa. Tôi nhào lên người sếp Diệp, chiếc áo thun trễ vai màu trắng ướt đẫm để lộ chiếc áo ngực màu đen bên trong tuột xuống vì cú nhảy lên bất ngờ của tôi.

Bờ vai trống rỗng, tôi ah lên một tiếng chẳng biết vì sao lại ôm lấy đầu Diệp Gia Thành thật chặt. Khi nhìn lại mới mắc cỡ đỏ mặt vì tôi đã ôm lấy mặt anh vùi vào ngực của mình. Hốt hoảng tôi buông vội hai tay ra trầm mình xuống biển chỉ để lộ cái đầu nhìn sếp Diệp. Mọi người cách một khoảng không xa đang nhìn chúng tôi diễn trò cười bí hiểm.

“Em định dùng sắc quyến rũ để được tha tội à?” Diệp Gia Thành nhếch mép nhìn tôi.

“Đâu có, chỉ là sự cố bất ngờ thôi!” Tôi chu mỏ.

“Giờ có lên hay không?” Diệp Gia Thành nghiêm mặt.

“Tại sao em không thể tắm?” Tôi chớp mắt.

“Ăn mặc như vậy không được phép!” Diệp Gia Thành nhú mũi, trầm giọng.

“Em mặc kệ anh...” Tôi xoay người bơi đi, phía sau có tiếng rẽ nước rồi sếp Diệp ôm lấy tôi không cho tôi chạy thoát dù chỉ một giây.

“Diệp Gia Thành... anh buông ra... Lão Diệp xấu xa, dê tiện...” Tôi gào gào không ngừng giãy giụa.

Diệp Gia Thành không nói gì bàn tay thun lợi chui vào áo tôi, vì đang ở dưới nước nên rất dễ dàng cho lão Diệp giờ trò đồi bại. Một tay ôm chặt eo tôi một tay bắt lấy bên tròn trịa bắt đầu nhào nặn thật mạnh.

“Ah... tên dê tiện...” Tôi bắt lấy bàn tay đang làm bậy cố không cho nó nhào nặn nữa. Cứ như vậy trái đào của tôi sẽ bung ra khỏi áo ngực mất thôi. Áo ngực chỉ ôm lấy 2/3 quả đào tròn.

“Buông ra mau...” Tôi nghiêng rằng, mọi người đang nhìn kia có thấy không hả, tôi uống mấy ngụm nước biển vì sợ mọi người nhìn thấy nên tôi chỉ biết trâm mình xuống nước.

“Có lên không?” Diệp Gia Thành nhếch mép, dường như bóp rất đã tay thì phải nên tâm trạng sếp Diệp tốt hơn rất nhiều.

Lực tay vẫn không giảm, bàn tay Diệp Gia Thành liên tục di chuyển sang bên này rồi lại bên kia, hai bên tròn trịa vì nước biển lạnh mà căng tròn giờ lại bị Diệp Gia Thành không ngừng nhào nặn nên dây áo trượt xuống bờ vai tôi, một bên tròn trịa nhanh chóng bung ra khỏi Bra. Bàn tay Diệp Gia Thành chạm trực tiếp lên da thịt, tôi điên đầu giờ cò trắng đầu hàng.

“Em lên... em lên liền... xin anh buông nó ra.... huhu”

“Ngoan!” Diệp Gia Thành nhếch mép cười ôm tôi vào lòng rồi nhìn mọi người “Tiếp tục tắm đi, tôi đưa cô ấy lên trước!”

Cả đám ái muội gật đầu, tôi bị áp tải lên tàu hai tay giữ chặt lấy ngực, lên tới tàu gió thổi làm tôi không kìm được run lên, hắt xì mấy cái. Giận dữ tên sói già tôi chạy vào phòng tắm nước nóng và thay quần áo. Diệp Gia Thành cũng vào phòng Trần Ngạn Quân tắm rửa thay quần áo mới.

Phân cách tuyến....

“Em lạnh à?” sếp Diệp ngồi xuống giường nhìn tôi.

Tôi bấu môi trèm chần kín người không thém trả lời. Diệp Gia Thành cau mày:

“Anh cứng chiu em nên em sinh ra hư hỏng, ngang bướng rồi!” Chấn trên người bị hắt tung, người tôi bị một cơ thể ấm áp đè lên.

“Anh muốn gì, cút!” Tôi mím môi.

“Muốn dạy dỗ em một chút!” Diệp Gia Thành nhìn tôi bằng đôi mắt lạnh, bàn tay lần mò vào cơ thể tôi, tôi run lên.

“Lần sau nếu còn không nghe lời, anh sẽ khiến em đi không nổi! Bây giờ phải nếm thử hình phạt thì em mới biết!” Ai đó hôn lên trán tôi giọng nói thâm trầm.

“Em biết lỗi rồi...” Tôi lí nhí trả lời.

“Biết thì tốt, mang ‘bánh bao’ ra chiêu đãi anh nào!” Con sói già nhỏ giọng.

“Ahhh... anh đi chết đi!” Tôi hét lên.

“Nếu không sợ mọi người vào thấy anh đang được em chiêu đãi món ‘bánh bao’ thật ngon thì em cứ hét đi!” Sếp tổng ra giọng uy hiếp.

“Diệp Gia Thành, anh quá dê tiện... huhu” Tôi ảm ức.

Một hình phạt quá tàn khốc, hình phạt suốt mấy tuần vì bận vụ án nên con sói không được ăn. Lần này con sói già tham ăn, ăn quá mức khiến tôi ngay cả đi cũng liêu xiêu. Ăn xong con sói gãi đầu “Nếu em trái lời anh, hình phạt là như thế đấy, có hơn chứ không kém...”

Trong lòng tôi đang âm thầm sắp đặt một kế hoạch trả thù con sói già dê tiện Diệp Gia Thành. Sắp tới sinh nhật 70 của bà nội rồi, bà nói lúc đó tôi nhất định phải mang chồng mình về ra mắt bà. Quá 2 năm kết hôn mà không mang về ra mắt là bà nội sẽ ‘cho con biết mùi lợi hại’ vì thế tôi bắt buộc phải đóng gói tên sói già này mang về nhà. Nhưng tôi sẽ đi trước để cho tên chết dâm này vác xác đi tìm. Ai kêu chọc giận tôi, tôi ghi hận lâu lắm đấy nhé!

Bạn đang đọc truyện *Ba Bé Bi Là Nam Chính Phán Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Chương 57 – Tình cũ vấn vương

Nắng mưa thất thường, sự việc cũng xảy ra một cách thất thường không lường trước được. Tôi ngồi trong phòng hội nghị quân sự tỉnh G nước Y một mớ tựa lưng ra ghế. Cách đây 1 ngày PW trong lúc đang tắm biển say mê thì nhận được tin bọn tội phạm đã tới nước Y. Thật không thể ngờ được chúng đã sử dụng thuyền con để cập bờ.

Thông tin tình báo PW ở nước Y đã phát hiện hành tung bọn tội phạm khi chúng mua một số lượng lớn thức ăn trong một ngày. Phải mất 2 ngày tiếp theo mới xác nhận bọn chúng hoàn toàn trùng khớp với đặc điểm của bọn tội phạm. Chúng có 3 nữ, 5 nam bộ dạng trông như những người bình thường khác nhưng phản ứng mau lẹ cùng kỹ thuật siêu kinh khủng.

Một điều vô cùng tồi tệ là từ khi phát hiện ra chúng, chúng tôi đã hoàn toàn mất manh mối. dường như bọn chúng có căn cứ ở nước Y hay có một ai đó đã trợ giúp chúng, giấu chúng khỏi tầm nhìn của chúng tôi.

“Có ai muốn ăn gà quay rồi uống một chút bia tươi không?” Kỷ Ngự Trình từ ngoài cửa bước vào trên tay xách một đồng hồ.

“Cậu còn tâm trạng ăn với uống à? Mang lại cho anh chú một miếng đi...” La Thúc Khiêm dùng một ngón tay trở ngoắc ngoắc sếp Kỷ.

“Có ăn no mới có sức làm việc, em cũng muốn ăn...” Lý Đông Anh bay tới bên sếp Kỷ đưa tay cầm một cái đùi gà.

“Mọi người cứ ăn uống đi, bắt tội phạm là việc cần làm nhưng chúng ta cũng có cuộc sống của mình đâu thể nào từ bỏ bản thân suốt ngày 24/24 chỉ có việc bắt tội phạm, tôi nói có đúng không?” Mạch Chi Đình đột nhiên lên tiếng.

“Wow, chị Mạch tuy nghiêm khắc nhưng lâu lâu phát biểu một câu quá chí lý!” Kỷ Ngự Trình giờ ngón cái tỏ vẻ khâm phục Mạch Chi Đình.

“Vậy mọi người cứ ăn đi nhé!” Diệp Gia Thành mỉm cười ngồi dậy bước ra ngoài. Tôi nhìn anh không nói gì ngồi dậy đi theo anh.

Phân cách tuyến...

Trời mùa Đông tuyết phủ trắng nước M, từng đôi trai gái nắm lấy tay nhau che ô đi trên đường tạo nên vẻ ấm áp giữa mùa Đông lạnh giá. Cổng trường đại học Saudy phủ đầy tuyết, một cô gái tóc đen dài xinh đẹp trên tay cầm chiếc dù trắng bước vào cổng trường. Nhìn thấy nam sinh cao lớn đi trước mình cô gái nhẹ nhàng gọi:

“Gia Thành! Gia Thành...”

Trình Yến Linh xếp chiếc dù trong tay lại chạy nhanh về phía trước. Diệp Gia Thành nghe tiếng gọi dừng chân quay đầu mỉm cười.

“Trời mùa Đông rất lạnh sao em đi học sớm vậy? Không chờ nắng lên một chút rồi hẳn đi!” Diệp Gia Thành cầm chiếc khăn quàng cổ của mình choàng lên cổ Trình Yến Linh.

“Em chỉ muốn được thấy anh sớm hơn một chút thôi mà!” Trình Yến Linh nũng nịu ôm lấy Diệp Gia Thành.

Diệp Gia Thành mỉm cười nắm lấy tay bạn gái bước vào trường, trên bầu trời tuyết vẫn rơi một màu trắng xóa, nụ cười trong trẻo của Trình Yến Linh càng ngày càng sâu thẳm.

Mùa thu những chiếc lá vàng rơi xào xạc bên vệ đường cũng không làm ảnh hưởng tới đôi trai gái đang ngồi trên chiếc ghế nơi công viên. Cô gái cầm trên tay một quyển sách chăm chú đọc, thỉnh thoảng người con trai bên cạnh liếc mắt nhìn cô rồi khẽ mỉm cười.

“Gia Thành, anh xem mặt đất toàn lá vàng. Nếu sau này em có thể tới nơi này chụp ảnh cưới thì đẹp biết mấy!” Trình Yến Linh khép sách lại ngẩng đầu nhìn những chiếc lá khô đang theo làn gió xoay tròn rồi rơi trên mặt đất.

“Tuổi còn nhỏ mà nghĩ đến chuyện tương lai rồi!” Diệp Gia Thành mỉm cười nhìn theo tầm mắt Trình Yến Linh.

“Gia Thành, sau này chúng ta sẽ lấy nhau đúng không? Anh sẽ cưới em chứ?” Trình Yến Linh đôi mắt sáng long lanh ánh lên tia hy vọng chờ đợi câu trả lời của Diệp Gia Thành.

“Yến Linh, chúng ta còn quá trẻ... đòi người đâu ai biết trước chuyện tương lai!” Diệp Gia Thành mỉm cười.

Trình Yến Linh quay đầu có vẻ tức giận với câu nói của Diệp Gia Thành, cô bỏ quyển sách vào túi rồi đứng lên quay đầu bỏ đi. Diệp Gia Thành nhìn theo lắc đầu mỉm cười.

Năm 2 đại học Diệp Gia Thành và Trình Yến Linh 20 tuổi, hẹn hò vẹn 2 năm.

“Yến Linh, em định về nước suốt 2 tháng hè?” Diệp Gia Thành chau mày nhìn bạn gái,

“Đúng, em thật nhớ ba mẹ... nhưng khi về nhà em cũng sẽ nhớ anh!” Trình Yến Linh thút thít.

“Yến Linh, em đừng đi có được không? Anh có cảm giác rất kỳ lạ...” Diệp Gia Thành cầm lấy bàn tay mềm mại của Trình Yến Linh siết chặt.

“Gia Thành, hai năm qua em không về thăm nhà rồi... em chỉ đi có 2 tháng sau đó sẽ trở lại mà... được rồi tới giờ bay rồi, anh mau buông tay đi...” Trình Yến Linh ôm lấy Diệp Gia Thành rồi rút bàn tay mình ra khỏi tay Diệp Gia Thành.

“Yến Linh!” Nhìn Trình Yến Linh kéo vali đi xa Diệp Gia Thành gọi to.

Sân trường mùa hè vắng lặng tui đui, một mình Diệp Gia Thành ngồi trên ghế đá đôi mắt mơ hồ không rõ cảm xúc. Một tuần trước Diệp Gia Thành nhận được tin chuyến bay Trình Yến Linh đi gặp sự cố rơi xuống biển, số người trên máy bay dự đoán không một ai sống sót. Cho đến hôm nay xác máy bay vẫn chưa tìm thấy.

“Anh đã nói với em rồi, anh có cảm giác rất kỳ lạ... cảm giác như lần chia tay ngày hôm đó là lần chia tay vĩnh viễn...”

Diệp Gia Thành nhếch môi, trong lòng rất đau xót. 2 năm như hình với bóng hôm nay bạn gái đột nhiên ra đi về bên kia thế giới, trách tạo hóa đã quá nhẫn tâm.

“Gia Thành, chiếc váy hôm nay em mặc có đẹp không?”

“Gia Thành, tuyết năm nay rơi thật dày...”

“Gia Thành, anh sẽ cưới em chứ? Gia Thành, Gia Thành...”

Hình ảnh Trình Yến Linh liên tục ủa về trong tâm trí, Diệp Gia Thành giật mình bật dậy cả người ướt đầm mồ hôi.

Vì sao hôm nay đột nhiên lại.. Có gì ngủ gục ở đây?. Diệp Gia Thành lắc đầu, xoa trán.

“Gia Thành, chú làm sao vậy?” La Thúc Khiêm bị dọa giật mình rơi miếng xoài trong tay bức xúc.

“Đừng nói với em anh ngủ một tí mà đã mơ thấy gái đẹp nhé!” Kỷ Ngự Trinh hài hước.

“Đường như anh ấy gặp ác mộng, trán đầy mồ hôi kìa!” Diêu Khúc Lan nghiêng đầu nhìn sếp Diệp.

“Tôi không sao, mọi người cứ tiếp tục. Tôi ra ngoài hít thở không khí một chút!” Diệp Gia Thành đứng dậy vợ lấy chiếc áo khoác rồi bước nhanh ra ngoài. Mọi người tỏ vẻ ‘ta không biết’ nhún vai rồi tiếp tục ăn uống, bàn tán như thường ngày.

Lô gia....

Tôi mở cánh cửa ngôi nhà đã lâu không về, di Trần quân gia vừa nhìn thấy tôi hai mắt sáng lên nhào tới ôm lấy tôi.

“Tiểu Lô, cuối cùng con cũng chịu về rồi...” Di Trần nước nớc.

“Di Trần... con rất nhớ di nha!” Tôi ôm lấy di xúc động.

Mất 2 tiếng tôi mới kể cho di Trần biết hết về cuộc sống hiện tại của mình, lần về thăm nhà này hai anh sẽ rất vui. Còn có bà nội nữa, một tháng sau là tới sinh nhật bà rồi nên ba anh em ai nấy điều tụ họp về chuẩn bị mừng sinh nhật cho bà.

Phân cách tuyến...

Diệp Gia Thành nhận được điện thoại của Lô Ái Thi nên lái xe đến nhà họ Lô. Trên tay cầm một số túi lớn sếp Diệp mỉm cười mãn nguyện, cuối cùng cũng được ra mắt bên vợ rồi. Diệp Gia Thành mở cốp xe bỏ những thứ linh tinh vào sau đó xoay người mở cửa chuẩn bị leo lên xe.

“Gia Thành...” Tiếng gọi dịu dàng mà thanh thúy khiến Diệp Gia Thành đứng yên không thể tin vào tai mình anh quay đầu ra sau.

Vẫn là hình ảnh người con gái năm nào không có gì thay đổi, vẫn là mái tóc suông dài, vẫn đôi mắt dịu dàng như nước hồ thu, cô nhìn anh mỉm cười:

“Gia Thành, em về rồi!”

Diệp Gia Thành kinh ngạc không biết nói gì, tim anh nhảy lên từng hồi như trống trận. Sếp Diệp mím môi:

“Cô... cô là ai?”

“Gia Thành, em là Yến Linh. Anh đã quên em rồi sao?” Trình Yến Linh nước nớc chạy tới ôm lấy Diệp Gia Thành.

“Không thể nào, Yến Linh đã chết!” Diệp Gia Thành lắc bả.

“Gia Thành, anh nhìn kỹ đi...em là Trình Yến Linh.... em có thể chứng minh điều đó...”

Phân cách tuyến...

Quán cà phê...

Trình Yến Linh kể tất cả sự tình sau khi máy bay bị hỏng rồi lao đầu xuống đại dương. Cô phát hiện mình có thể bơi dưới nước một cách nhanh nhẹn, có thể nín thở rất lâu mà không có dấu hiệu thiếu không khí. Lúc máy bay bị nước tràn vào nhờ vào năng lực tự nhiên của mình Trình Yến Linh đã thoát khỏi cái chết.

Cô trôi dạt vào đảo hoang, sống một cuộc sống khó khăn suốt hai năm mới may mắn gặp được tàu thuyền đi ngang cứu giúp. Trở về đất liền lại bị một trận bạo bệnh hành hạ nên không thể gặp mặt Diệp Gia Thành. Sếp Diệp nhủ mãi:

“Em nói nghe dễ thật, khoảng thời gian em bị bệnh sao không liên lạc với tôi? Em có thể dùng điện thoại kia mà!”

“Gia Thành, em chỉ vì không muốn anh phải lo lắng mà thôi!” Trình Yến Linh bật khóc.

“Mọi việc đã là quá khứ rồi, tôi không trách em!” Diệp Gia Thành mỉm cười nhẹ nhàng,

“Gia Thành, em vẫn yêu anh như ngày nào, xin anh cho em một cơ hội. Do hoàn cảnh khiến mình phải xa cách mà thôi... Gia Thành!” Trình Yến Linh nắm lấy tay Diệp Gia Thành.

Diệp Gia Thành ngẩng đầu đưa mắt nhìn cô gái trước mặt, trái tim đập thình thịch sợ hãi vội rút tay ra.

“Gia Thành...” Trình Yến Linh mắt mờ.

“Đã 8 năm rồi chứ không phải chỉ mới 8 ngày, em nên tìm cho mình một cuộc sống mới!” Diệp Gia Thành nhìn Trình Yến Linh bằng ánh mắt thông cảm.

“Gia Thành, em biết anh vẫn còn giận em nhiều lắm... xin anh tha thứ cho em...” Trình Yến Linh vội bắt lấy cánh tay Diệp Gia Thành.

“À há.....e hèm...” Kỳ Ngự Trình không biết từ đâu chui ra bắt gian tại trận.

“Anh là ai?” Trình Yến Linh bộ dáng ngoan hiền ngạc nhiên.

“Bắt gian tại trận nhé sếp Diệp, ở đây anh anh em em với người đẹp nha...” Kỳ Ngự Trình kéo ghế ngồi xuống bên cạnh Diệp Gia Thành.

“Nói bậy, cô ấy là bạn... bạn...cũ của tôi!” Diệp Gia Thành liếc Kỳ Ngự Trình.

“Bạn gì? Cô là bạn gì của anh ấy?” Kỳ Ngự Trình nhếch mép cười.

“Tôi là bạn gái của anh ấy, anh là...” Trình Yến Linh trong lòng lo sợ

“Cái gì?” Kỳ Ngự Trình bật dậy nhìn Trình Yến Linh không chớp mắt rồi nhìn sang Diệp Gia Thành.

“Chúng tôi yêu nhau đã 8 năm rồi...” Trình Yến Linh nói thêm.

“Chuyện gì đây trời???” Lý Đông Anh kinh ngạc đứng trước cửa hô to.

“Không lẽ cô là... Trình Yến Linh?” Trần Ngạn Quân bùm miệng, hai mắt long lanh như một đứa trẻ ngây thơ.

“Người yêu cũ? 8 năm trước?” Lý Đông Anh hí hửng

“Các anh biết tôi?” Trình Yến Linh kinh ngạc, 8 năm trước cô học chung đại học với Diệp Gia Thành ở nước M chưa gặp qua đám người này bao giờ.

“Người yêu cũ? Của ai? Ở đâu?” Tôi vừa bước vào quán đã nghe đám anh em nhao lên, chưa tiếp nhận được thông tin nên đẩy Lý Đông Anh và Trần Ngạn Quân ra chen lên phía trước.

Oa, mỹ nữ.... con nhà ai mà xinh thế nhỉ..Hai mắt tôi long lanh nhìn cô gái đối diện Diệp Gia Thành.

Bọn người họ Lý, họ Trần và họ Kỳ đồng thanh thốt lên tay chỉ vào cô gái xinh đẹp mặc váy hồng.

“Người yêu cũ của sếp tổng, đang ở đó!”

Tôi dơ ra mấy giấy, khoe miệng co rút, tinh thần chạy tứ tung Giỏi... giỏi lắm Trình Yến Linh xuất hiện rồi...Tôi cầm mấy túi đồ nhét vào tay Lý Đông Anh rồi chạy nhanh đến trước mặt Diệp Gia Thành.

“Oh, sếp Tổng hóa ra đây là người yêu cũ của anh sao? Bây giờ anh ở đây nói chuyện với người yêu cũ à? Có đúng không?”

“Tình cờ gặp lại, mọi chuyện dài dòng lắm chúng ta về rồi nói tiếp...” Diệp Gia Thành toát mồ hôi.

“Cô là...” Trình Yến Linh nhìn cô gái trước mặt mình tò mò.

“Ha ha... chào chị, em cũng như mấy anh ấy là đồng nghiệp của sếp Diệp...” Tôi liếc nhìn đám anh em phía sau bắt tay nữ phụ bật cười.

“Vậy à....” Trình Yến Linh nở nụ cười tươi như hoa.

“Ha ha.... ấy chết... hết giờ làm việc mà em quên mất. Hết giờ làm việc là tới giờ làm vợ của em chị à.... Em kiên luôn bà xã của Diệp Gia Thành đây chị.... rất vui được gặp chị...” Tôi nắm lấy tay nữ chính giật giật liên tục.

“Xin tự giới thiệu em là vợ của Diệp Gia Thành! Anh yêu lại đây nào...” Tôi nắm lấy góc áo Diệp Gia Thành kéo về phía mình.

Kỷ Ngự Trình ôm bụng cười, Lý Đông Anh úp mặt vào tường còn Trần Ngạn Quân há hốc mồm. Diệp Gia Thành đứng hình nhìn tôi mặc cho tôi lôi kéo, anh nhếch môi:

“Yến Linh, đây là Lô Ái Thi – bà xã của anh!”

Bạn đang đọc truyện *Ba Bé Bị Là Nam Chính Phản Diện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Chương 58 – Tình cũ không rủ cũng đến

Trình Yến Linh kinh sợ nhìn Lô Ái Thi rồi nhìn sang Diệp Gia Thành, cô không thể tin được những gì Diệp Gia Thành vừa nói hay đúng hơn là không muốn tin. Trình Yến Linh lắc đầu, cười nhẹ:

“Hai người đang đùa có đúng không?”

Tôi kinh ngạc nhìn Trình Yến Linh, dường như cô ta rất đau khổ và hụt hẫng. Không cần tôi và sếp Diệp lên tiếng Kỷ Ngự Trình đã bật cười, phất chốc không khí xung quanh nóng lên hẳn.

“Chào cô, cô chắc là cô Trình đúng không?” Trần Ngạn Quân mỉm cười đưa tay ra thể hiện ý muốn bắt tay với Trình Yến Linh.

“Chào anh...” Trình Yến Linh hoàn hồn bắt tay sếp Trần.

“Tôi là Trần Ngạn Quân còn đây là Kỷ Ngự Trình chúng tôi đều là bạn thân, anh em tốt của Diệp Gia Thành!” Trần Ngạn Quân đập tay lên vai Kỷ Ngự Trình.

“Chào các anh...” Trình Yến Linh cười gượng.

“Yến Linh, đây là những người bạn thân từ thuở nhỏ của anh, trước kia ở nước M nên em chưa từng gặp qua là phải rồi!” Diệp Gia Thành nhìn hai tên đàn ông cao lớn bên cạnh liếc một cái cảnh cáo Chờ làm càn

“Em có việc bận phải đi rồi, gặp lại mọi người sao vậy, chào...” Trình Yến Linh vơ lấy túi xách gạt đầu rồi lao thẳng ra cửa.

“Yến Linh!” Diệp Gia Thành cau mày nhìn theo bóng cô ta.

“Mọi việc căng thẳng rồi đây... đoán xem Gia Thành sẽ nên lòng cắt đứt tư tình với Trình Yến Linh hay là tình tay ba sẽ xảy ra...” Kỷ Ngự Trình thúi cù chỏ vào ngực Trần Ngạn Quân nghiêng đầu xì xầm

“Nói thật từ đầu Gia Thành kết hôn nhanh chóng là tôi nghi ngờ rồi... cậu không thấy...” Trần Ngạn Quân đá lông nheo.

“Chúng ta về thôi!” Diệp Gia Thành nắm lấy tay tôi bước ra cửa, dường như tôi không nghe thấy gì cả. Hai người đó nói gì tôi nghe hết đấy. Chắc hẳn Diệp Gia Thành cũng nghe hết không bỏ sót chi tiết nào.

Việc xảy ra dù biết trước Trình Yến Linh sẽ quay về nhưng tôi vẫn thấy nó diễn biến quá đột ngột. Tình tiết như một con tàu lửa trật đường ray vượt khỏi tầm kiểm soát, Trình Yến Linh yêu Diệp Gia Thành nhưng cô ta bị tai nạn là sự thật và 8 năm qua đã gia nhập tổ chức Cục Sát của Cao Lực Kỳ cũng là sự thật.

Trình Yến Linh được Cao Lực Kỳ cứu sống và đào tạo cô ta suốt 8 năm qua, lần này cô ta trở về đây chủ yếu là nắm lấy Diệp Gia Thành trong tay dùng tình yêu đánh cuộc. Nếu Diệp Gia Thành còn yêu cô ta thì cô ta sẽ khiến sếp Diệp ngày một yêu cô ta hơn cho đến một ngày Diệp Gia Thành từ bỏ chính nghĩa đi theo con đường của Cao Lực Kỳ.

Diệp Gia Thành, cuối cùng thì anh còn yêu cô ta hay không?

Phân cách tuyến...

Ngôi nhà rộng lớn, cao quý hướng ra biển, được thiết kế công phu toàn bộ bốn bên đều phủ kính trong veo có thể nhìn thấy nội thất bên trong. Trên giường một đôi nam nữ đầy dục không dứt, người đàn ông có cơ thể mạnh khỏe không ngừng đòi hỏi khiến cô gái xinh đẹp bên dưới nhiều lần cần môi chịu đựng cơn đau đớn của thể xác.

Sau trận hoan ái người đàn ông lạnh lùng nhếch môi nhìn cô gái:

“Cô cũng không tồi, lần đầu mà công phu thật lợi hại.. khiến cho tôi không ngừng muốn cô!”

“Việc ngài hứa với tôi rất mong ngài sẽ sớm thực hiện nó!” Cô gái nhanh chóng ngồi dậy xuống giường vội lấy chiếc váy dưới đất mặc vào.

“Nhã Yến, cô yên tâm tôi nhất định sẽ giúp cô có được Diệp Gia Thành!” Cao Lực Kỳ nhếch môi, gương mặt anh tuấn ửng đỏ. Cố Nhã Yến nhìn bộ dạng lười biếng của hắn có chút bị quyến rũ cô xoay đầu đi.

“Tôi về trước!” Cố Nhã Yến bước ra cửa phòng đi một mạch không hề quay đầu lại.

Cố Nhã Yến, cô thật ngốc tưởng rằng lên giường với tôi thì tôi sẽ nghe theo những gì cô nói sao? Diệp Gia Thành chỉ có một cho cô thì Trình Yến Linh sẽ trở mặt với tôi mất thôi! Cao Lực Kỳ cười gian xảo đưa tay nâng cao ly rượu ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Phân cách tuyến...

Ngày sinh nhật bà nội được tôi và hai anh chuẩn bị đầu vào đó, việc cuối cùng chỉ cần chờ bà đi du lịch về là được. Tôi đã nói với nội trong ngày sinh nhật bà nhất định sẽ dẫn cháu về về cho bà xem mặt, nếu bà biết cháu về mình chính là Diệp Gia Thành – thân tượng số 1 của bà thì sẽ ra sao nhỉ? Tôi rất hồi hộp chờ đợi phản ứng của bà khi đó.

Trước ngày sinh nhật một ngày bà nội trẻ trung của tôi đã chịu về mái ấm gia đình. 2 năm không gặp tôi ôm bà khóc nức nở. Gia đình chúng tôi đoàn tụ đông đủ sau hai năm.

“Tiểu Hồ lô cháu về của bà đâu?” Bà nội bắt lấy tay tôi hai mắt long lanh.

“Nội, 2 năm không gặp cháu rất nhớ bà vậy mà bà chỉ nhớ có mỗi người dung!” Tôi chu mỏ, vờ hờn giận.

“Aizzz, Thi Thi của bà! Bà nỡ gặp cháu về mà... không biết nó ra sao nhỉ? Có anh tuấn, có phong độ, có tài ba như thân tượng Diệp Gia Thành của bà không? Ôi... không có cũng không sao được một góc là tốt rồi... có ai như thân tượng bà kia chứ...” Bà Lô bắt đầu lẩm bẩm một mình.

“Bà nội, chúng cháu sẽ tặng cho bà một món sinh nhật bất ngờ...” Lô Tử Nam vuốt cằm, cười bó hiểm.

“Đúng đó nội, tối nay nội sẽ biết!” Lô Hường Nhật nháy mắt với bà nội.

“Thật sao? Aicha.... hồi hộp quá!” Bà nội bật cười xoa xoa hai tay.

Nếu có thể tôi thật sự muốn làm một hộp quà to rồi bỏ Diệp Gia Thành vào trong mang đến tặng cho nội, nhưng hết cách... Diệp Gia Thành đã là người của tôi rồi.... he he.

“Bà nội, tối nay chỉ có người trong gia đình chúc mừng sinh nhật bà thôi!” Lô Tử Nam đi xung quanh nhà bếp bóc vụng mấy món ăn vặt cho vào mâm.

“Sao mấy cháu không mời bạn bè tới dự cũng không cho bà mời bạn bè!” Bà nội bĩu môi lên án.

“Bà à, em về thân phận rất lớn con sợ mọi người thấy sẽ giật mình ngất xỉu!” Lô Tử Nam kéo bà nội rí vào tai bà.

“Lớn cỡ nào, có bằng gia đình chúng ta không?” Bà nội há mồm.

“Bà ơi, 8h tối nay anh ấy xong việc sẽ đến khi đó bà sẽ biết thôi!” Tôi vừa chuẩn bị đồ ăn vừa quay đầu nhìn hai người mỉm cười.

“7h20 tối rồi!” Lô Hường Nhật nhìn đồng hồ treo tường nhếch môi.

Toàn bộ món ăn ngày hôm nay đều do tôi chuẩn bị, 2 năm qua vì tính chất công việc tôi rất ít khi xuống bếp nấu ăn một lần nhiều món như hôm nay. Thỉnh thoảng tôi mới nấu cho Diệp Gia Thành vài món, hầu hết thời gian chúng tôi đều ăn ngoài.

“Gần 8h rồi sao cháu về còn chưa tới?” Bà nội ngồi trên ghế nệm nóng.

“Bà nội chờ sốt ruột, bà uống miếng trà cho ấm bụng!” Tôi rót cho nội một ly trà nóng.

Điện thoại tôi đổ chuông là sếp Diệp gọi tôi, tôi quay sang bà nội “Nội, anh ấy tới con ra mở cổng”

“Được, con mau đi ra mở cổng đi” Bà nội cười tươi rói. Tôi quay đầu ra cửa mà trong lòng vô cùng hưng phấn.

Phân cách tuyến...

“Mau vào đi, bà nội trông anh từ chiều ấy!” Tôi mở cửa đẩy sếp Diệp vào nhà.

Diệp Gia Thành mỉm cười bước vào nhà đi đến phòng khách rộng lớn.

“Cháu chào bà!” Giọng nói mềm mại, trầm thấp của anh vang lên.

“Ah... cháu rể...” Bà nội bật dậy khi thấy sếp Diệp, bà nhìn anh từ đầu đến chân không bỏ sót chỗ nào.

“Thật đẹp trai nga, trông rất phong độ...” Bà nội tặc lưỡi hai mắt tỏa hào quang lấp lánh.

“Bà nội, lần đầu tiên gặp mặt hôm nay lại là sinh nhật bà cháu có một món quà nhỏ muốn tặng bà” Diệp Gia Thành niềm nở lấy chiếc túi trong tay đưa đến trước mặt bà nội vợ.

“Khách sáo làm gì, điều là người một nhà cả mà... mau ngồi đi... ngồi.. ngồi...” Bà nội kéo sếp Diệp ngồi xuống rồi đưa tay mở quà. Tôi há mồm

“Wow, kim cương xanh.... đẹp lắm... bà nội rất thích...” Bà đóng chiếc hộp lại bất lấy tay sếp Diệp cười đến híp cả mắt.

“Cháu rể, cháu tên họ là gì? Nhà cháu có mấy người, cháu là cấp trên của Thi Thi à? Cháu làm ở bộ phận nào trong PW?”

Diệp Gia Thành vẫn giữ thái độ bình tĩnh, anh mỉm cười trả lời một cách trôi chảy:

“Dạ, cháu là con một trong gia đình, cháu họ Diệp tên Gia Thành. Cháu thuộc Tổng bộ PW” Sếp Diệp rất khách sáo.

“À, hóa ra là Diệp Gia Thành thuộc tổng bộ à?” Bà nội vỗ vỗ bàn tay sếp Diệp gật gật đầu.

“Cái gì???” Đột nhiên bà hét lên khiến tôi và sếp Diệp giật cả mình.

“Bà nội... giữ hình tượng...” Tôi chạy tới kéo bà ngồi xuống ghế.

“Cháu rể tên Diệp Gia Thành? Không phải trùng tên chứ? Nói cho bà biết cháu rể...” Bà nội nắm vai tôi xì xào bên lỗ tai.

“Là thần tượng của nội đó!” Tôi thù thỉ.

Bà nội hai mắt sáng rực lên đẩy tôi qua một bên tiến lại gần Diệp Gia Thành tay bắt mặt mừng. Một ngày sinh nhật hết sức tuyệt vời là đây. Có thể gặp thần tượng mà thần tượng lại là cháu rể của mình.

Phân cách tuyến....

Trình Yến Linh hồi hộp ngồi trong quán cà phê chờ đợi Diệp Gia Thành, khó khăn lắm cô mới hẹn được anh. Vừa thấy bóng dáng sếp Diệp, Trình Yến Linh đã vội đứng lên:

“Gia Thành!”

“Em hẹn anh ra gặp có việc gì à?” Diệp Gia Thành không cảm xúc ngồi xuống phía đối diện Trình Yến Linh.

“Gia Thành, em... anh đã cưới vợ thật sao?” Trình Yến Linh chột rôi nước mắt.

Diệp Gia Thành quay đầu ra cửa sổ không nói gì, một phút sau giọng anh có chút buồn bã, tiếc nuối nhẹ nhàng vang lên:

“Yến Linh, anh xin lỗi!”

“Gia Thành, anh không thể đối xử với em như thế! Em đã đau khổ suốt 8 năm qua... anh biết mà, Gia Thành em rất yêu anh. Anh là tình đầu cũng là tình cuối của em!” Trình Yến Linh xúc động nước mắt, mọi người trong quán bắt đầu nhìn sang và bàn tán.

“Yến Linh, em bình tĩnh đi... anh không thể nào thay đổi được hiện tại... và anh cũng không muốn thay đổi nó. Yến Linh, anh chỉ thật lòng xin lỗi em!” Diệp Gia Thành nhìn thẳng vào đôi mắt Trình Yến Linh.

“Diệp Gia Thành...” Trình Yến Linh bật khóc nức nở.

“Yến Linh, anh muốn em biết một điều trong hai chúng ta giữa anh và em không ai có lỗi. Chỉ trách tạo hóa, trách sao chúng ta không có duyên phận được ở bên nhau...”

“Yến Linh, có lẽ ngày xưa anh không hiểu được tình yêu thật sự là gì nhưng từ khi gặp được Ái Thi anh đã hiểu như thế nào mới thật sự là yêu một người một cách chân chính”

“Yến Linh, anh xin lỗi! Nếu sau này em tìm anh với mục đích chỉ nói về chuyện cũ giữa anh và em thì thứ anh lỗi không đến được!” Diệp Gia Thành đứng dậy quay đầu bước đi.

Trình Yến Linh lặng lẽ rơi nước mắt nhìn bóng dáng người yêu nằm nào khuất sau cánh cửa. Cô ta siết chặt lòng bàn tay, móng tay bấm sâu vào da thịt, cắn chặt môi Trình Yến Linh âm thầm thù hận.

“Diệp Gia Thành, anh phải là của tôi! Bất kỳ ai cản đường tôi đến với anh người đó phải chết!”

Bạn đang đọc truyện *Ba Bé Bi Là Nam Chính Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Chương 59 – Sóng gió bắt đầu

Vụ án đã trôi qua mấy ngày vẫn chưa có manh mối gì, với sự xuất hiện của Trình Yến Linh làm tôi thêm lo lắng. Trình Yến Linh xuất hiện tiếp cận Diệp Gia Thành cũng có nghĩa là Cao Lực Kỳ đã bắt đầu hành động. Từ khi Trình Yến Linh xuất hiện tôi bắt đầu lo sợ vẩn vơ, Diệp Gia Thành đi đâu tôi cũng theo sát anh ấy đến nỗi nhiều lần anh ấy quay đầu nhìn tôi bằng đôi mắt quái dị.

Bọn tội phạm ngày càng bí ẩn hơn, vì thế thời gian Diệp Gia Thành triệu tập các cuộc họp thảo luận thường xuyên diễn ra. Hôm nay trong lúc đang họp thì điện thoại Diệp Gia Thành đột nhiên rung lên hai cái báo hiệu có tin nhắn đến, anh không quan tâm mà tiếp tục cuộc họp. Tôi đưa mắt nhìn chiếc điện thoại màn hình sáng trưng hoài nghi

“Bọn tội phạm khi đặt chân xuống nước Y thì hoàn toàn mất tích không thấy tăm hơi, tôi rất hoài nghi ở nước Y này chúng có căn cứ hoặc có kẻ bao che hành tung của chúng!” Giọng nói nghiêm túc, trong trẻo của sếp Diệp vang lên cắt đứt tư tưởng của tôi.

“Chính quyền nước Y sẵn sàng phối hợp với chúng ta truy lùng bọn tội phạm, điều quan trọng là hiện tại chúng ta nên bắt đầu từ đâu trong khi mọi manh mối đều đã bị cắt đứt!” Trần Ngạn Quân trầm trầm.

“Một đám người như vậy tôi không tin chúng trốn kỹ đến nỗi không để lộ chút manh mối nào!” Mạch Chỉ Đình mỉm cười.

“Yên tâm, các cơ quan chức năng nước Y đang tiến hành điều tra, sớm muộn gì cũng sẽ có tin tức bọn chúng!” La Thúc Khiêm mở miệng, giọng nói chắc chắn.

“Cứ trở về phân tích tài liệu. Đến đây tan họp đi!” Diệp Gia Thành đứng dậy vợ lấy chiếc điện thoại trên bàn bước ra ngoài.

Tôi ngỡ ngàng nhìn theo hành động cùng bóng lưng của sếp Diệp

Phân cách tuyến...

Quán cà phê...

Trình Yến Linh diện một chiếc váy trắng trẻ vai yên lặng nhìn Diệp Gia Thành phía đối diện, anh không nói gì chỉ nhẹ nhàng khoáy đầu ly cà phê nóng thơm mùi sữa.

“Em hẹn anh ra có việc gì gấp à? Nếu nói về chuyện cũ thì không cần phải nói đâu!” Diệp Gia Thành đan hai tay vào nhau đặt lên bàn nhìn Trình Yến Linh với đôi mắt trong veo.

“Gia Thành, thật ra anh vẫn còn yêu em đúng không? Em cảm nhận được điều đó!” Trình Yến Linh túm lấy bàn tay Diệp Gia Thành.

“Yến Linh, em nên hiểu một điều anh là đàn ông đã lập gia đình!” Diệp Gia Thành gỡ lấy tay Trình Yến Linh ra khỏi tay mình.

“Gia Thành, anh vẫn còn yêu em. Lập gia đình thì đã sao, kết hôn rồi cũng có thể ly hôn! Chỉ cần anh ly hôn chúng ta sẽ lập tức cưới nhau!” Trình Yến Linh nín thở.

“Yến Linh, đến giờ sao em vẫn chưa chịu hiểu! Anh không còn là anh của lúc trước và em cũng không còn là em của ngày nào???” Diệp Gia Thành nheo mắt, trong đôi mắt lóe lên vẻ tỉnh ranh, mỉa mai.

“Gia Thành, rõ ràng anh còn yêu em... vợ của anh... cô ta... cô ta có bề ngoài giống với em... từ đôi mắt to tròn cho đến mái tóc dài đen mượt... dáng người mảnh khảnh... anh dám nói anh không cưới cô ấy vì cô ấy có nét giống em đi???” Trình Yến Linh cao giọng.

“Yến Linh, anh thừa nhận Ái Thi có nét giống em ban đầu đã thu hút sự chú ý của anh, nhưng trên cõi đời này không chỉ mình cô ấy có nét giống em còn có vô số cô gái giống em hơn.... anh nói vậy em hiểu chứ? Anh cưới cô ấy không phải vì cô ấy có nét giống em!” Diệp Gia Thành trầm giọng và không vui hiện lên trong đôi mắt.

“Gia Thành, anh chấp nhận gặp mặt em hết lần này đến lần khác chứng tỏ anh vẫn chưa quên được em. Anh đừng tự dối lòng mình nữa, ly hôn đi!” Trình Yến Linh nghiêm giọng, dứt khoát một lời.

“Vậy thì chúng ta đừng gặp nhau nữa là được!” Diệp Gia Thành nhanh nhẹn rút một tờ tiền mệnh giá lớn đặt lên bàn nhìn cũng không thèm nhìn Trình Yến Linh một cái rồi đứng dậy bước đi.

“Gia Thành!” Trình Yến Linh vội bật dậy đuổi theo.

“Gia Thành, em không tin tình yêu của anh dành cho em chỉ có như vậy! Anh không thể nào dễ quên như thế, Gia Thành!” Trình Yến Linh bắt lấy cánh tay Diệp Gia Thành.

“Yến Linh, chưa quên em là sự thật nhưng anh đã không còn yêu em nữa... tình cảm anh dành cho em lúc xưa không phải là yêu, em hiểu không? Anh xin lỗi, cho tới lúc anh tìm được tình yêu thật sự thì anh mới biết câu trả lời chính xác!” Diệp Gia Thành gỡ lấy bàn tay nhỏ nhắn đang cố sức nắm lấy cổ tay mình.

“Gia Thành...” Trình Yến Linh cắn môi, cô không biết nói gì hơn vì Diệp Gia Thành chưa từng nói câu ‘Anh yêu em’ cũng chưa từng thề non, hẹn biển gì với cô thì bây giờ lấy cớ gì để nủ kéo anh đây.

Diệp Gia Thành bước vào xe khởi động máy chạy vút qua người Trình Yến Linh.

“Diệp Gia Thành, anh sẽ phải hối hận vì sự lựa chọn của mình. Ngoài anh ra tôi còn có ai nữa? Bạn bè không, gia đình cũng không, ngay cả tình yêu tôi mong chờ suốt 8 năm qua cũng mất... Tôi không có được anh, đừng ai hòng có được anh... anh mãi là của tôi, ngày xưa, hôm nay và mãi mãi về sau...” Trình Yến Linh nhếch môi bật cười cay đắng.

Phân cách tuyến...

Tôi đi ra đi vào trước cửa nhà nôn nóng chờ đợi Diệp Gia Thành. Căn nhà nhỏ tôi đi từ chiều đến tối không bỏ sót ngõ ngách nào. Cái tên xấu xa đó dám lén lút tôi đi hẹn hò với tình nhân cũ, chỉ cần nghĩ tới là tức muốn khóc rồi. Chờ đó đi, về rồi biết tay tôi.

Mất thấy xe Diệp lao đại tiến vào cổng, tôi chạy nhanh vào nhà cầm cây chổi lên rình ở cửa thủ sẵn tư thế đánh lén. Một lúc sau, Diệp Gia Thành vừa mở cửa tôi đã lao vào đánh túi bụi vào mông anh.

“Ah, em là gì thế?” Diệp Gia Thành nhảy lên mấy cái né tránh cây chổi trên tay tôi. Tôi chống hông gân cổ.

“Anh dám lén lút đi hẹn hò với người yêu cũ có đúng không?”

“Làm sao em biết?” Diệp Gia Thành nhếch môi, anh đi đến sô pha ngồi xuống nói lỏng cà vạt.

“Làm sao tôi biết huhu... trực giác của phụ nữ, trực giác của người vợ cho tôi biết... Diệp Gia Thành... anh hết thương tôi rồi... có phải hồi nào giờ anh cười tôi vì ham mê thể xác hay không? Anh thú thật đi!” Tôi mếu máo.

Động tác rút cà vạt của Diệp Gia Thành dừng lại mấy giây, anh nhìn tôi chăm chú rồi bật cười thật to:

“Ha ha ha.... anh ham mê thể xác của em à? Làm ơn đi, là ai ham mê thể xác của ai? Nói lại xem, ngày nào em nhìn thấy anh lửa thể cũng chảy máu mũi. Là ai ham mê thể xác ai mới đúng?”

“Diệp Gia Thành... anh xấu mồm lắm!” Tôi trợn mắt.

“Lô Ái Thi, bắt gian phải bắt tại giường em không biết câu tục ngữ đó à?” Diệp Gia Thành xách cặp lên phòng bỏ mặc tôi đứng yên lặng ảm ức nhìn theo. Anh lắc lắc đầu nhếch mép cười đều giả.

“Diệp Gia Thành, nếu anh dám phản bội hôn nhân, phản bội tình yêu của tôi... tôi...” Tôi làm bầm không biết mình phải làm gì mới đúng, lúc đó trong đầu nhảy ra lời thoại nhân vật trong phim nên hét lên:

“Diệp Gia Thành, nếu có một ngày anh dám phản bội em... không yêu em nữa... em chết cho anh coi... nếu có con anh em mang nó theo mình luôn...”

Diệp Gia Thành dừng bước ánh mắt sắc bén nhìn tôi:

“Em nói bậy bạ gì đó hả? Cấm em nói ra mấy lời như thế nữa, để anh nghe thấy em không xong đâu đấy!” Anh quay đầu bước lên lầu, tôi lẻ lười nhìn anh rồi chạy xuống bếp.

Phân cách tuyến...

Cao Lực Kỳ nhìn Trình Yến Linh khẽ nhếch môi để lộ hàm răng trắng đều xinh đẹp, hấn ngẩng đầu nhìn lên bức tranh treo trước mặt, giọng nói hưng phấn.

“Giống bao nhiêu phần trăm?”

“Khoảng 60%” Trình Yến Linh mỉm cười.

“Vậy ngày mai tôi đi xem thử, cô cứ làm y như kế hoạch là được!”

“Dạ, ngài cứ yên tâm tôi nhất định sẽ làm được” Trình Yến Linh cười nhẹ.

Lô Ái Thi vừa bước ra khỏi Taxi ghé siêu thị mua một ít đồ thì một chiếc xe hơi màu đen cũng dừng lại trước cửa siêu thị, nếu để ý thì chiếc xe này đã theo Lô Ái Thi từ lúc cô bước ra khỏi khu quân sự. Một người đàn ông ăn mặc bảnh bao bước xuống xe, anh ta vội vàng bước vào siêu thị. Gương mặt anh tuấn của anh ta khiến các cô các chị trong siêu thị phải ngó qua mấy lần mới cam tâm. Anh ta nheo mắt tìm khắp các quầy hàng, cuối cùng tầm mắt anh ta dừng trên người cô gái đang loay hoay lấy một túi bánh trên cao ở quầy bánh kẹo.

Chết tiệt cái chiều cao khiêm tốn, nó khiến tôi không thể với tới mấy thứ để trên cao, nếu có Diệp Gia Thành ở đây thì hay biết mấy. Tôi nhón chân cố với tay lấy túi bánh Sô cô la trên kệ nhưng không tới vì nó ở chỗ cao quá. Một bàn tay đưa ra chụp lấy túi bánh mà tôi định lấy, tôi quay đầu nhìn kẻ đã phồng tay trên của mình. Là một người đàn ông, khoảng 30 đi.

<đẹp trai="" thật...="">

“Của cô nè!” Người đàn ông mỉm cười ôn nhu đưa túi bánh cho tôi.

“Cám ơn anh nhé!” Tôi gật đầu cảm ơn không quên bồi thêm một nụ cười xã giao.

“Giống thật!” Người đàn ông nhìn tôi rồi chột lồm bẫm.

Tôi không hiểu gì chỉ biết chớp mắt ngạc nhiên rồi nhẹ giọng bảo “Tôi đi trước ạ, cám ơn anh!”

Anh ta vẫn không nói gì chỉ lẳng lặng nhìn tôi, tôi đi lướt qua người anh ta mà anh ta vẫn đứng yên nhìn tôi. Tôi ngạc nhiên sâu hơn sau đó vỡ lẽ.

<à, chắc="" anh="" ta="" thấy="" mình="" đẹp="" quá="" nên="" đứng="" si="" mê="" đây="" mà!=""> Dù có hơi tự ki một chút nhưng tôi chỉ biết suy diễn như vậy mà thôi hà hà.

Phân cách tuyến...

“Thay đổi kế hoạch đi, tôi muốn cô gái đó. Chỉ cần cô gái đó thuộc về tôi thì Diệp Gia Thành là của cô rồi!” Cao Lực Kỳ nhếch mép nhìn Trình Yến Linh.

“Ngài đã gặp cô ta rồi à? Cô ta thật sự giống với người ngài yêu trước kia lắm sao?” Trình Yến Linh tò mò hỏi.

“Đừng nhiều lời với tôi, cô chỉ việc làm theo những gì tôi nói!” Cao Lực Kỳ gằn dữ liếc mắt.

Phòng hội nghị...

Sau khi tan họp Diệp Gia Thành định dẫn Lô Ái Thi đi ăn thì Trình Yến Linh đột ngột gọi điện thoại đến. Trình Yến Linh nói có việc quan trọng về tung tích của đám tội phạm muốn nói cho Diệp Gia Thành biết, Diệp Gia Thành rất kinh ngạc vì sao Trình Yến Linh lại biết nhưng cô ta không nói rõ chỉ bảo anh đến gặp cô ta thì sẽ biết.

Diệp Gia Thành nhúm mày quay sang Lô Ái Thi:

“Em đói bụng lắm phải không? Anh có chuyện đột xuất không đưa em đi ăn được em gọi Ngự Trình hay Khúc Lan đi cùng được không?”

“Không chịu đâu... em muốn đi cùng anh!” Lô Ái Thi nắm lấy tay sắp Diệp.

“Ngaoan... anh có việc, em lại đang đói bụng làm sao đi cùng anh được!” Diệp Gia Thành hôn nhẹ lên trán Lô Ái Thi.

“Vậy anh đi sớm về sớm đó, em ăn xong về nhà chờ anh!!!” Lô Ái Thi hôn lên má Diệp Gia Thành nũng nịu.

“Anh biết rồi!” Diệp Gia Thành mỉm cười.

Lô Ái Thi vẫy tay với Diệp Gia Thành rồi chạy đến bên cạnh Kỳ Ngự Trình cách đó không xa đang chuẩn bị bước vào xe.

“Ngự Trình... chúng mình đi ăn đi...” Giọng nói ai đó ngọt ngào khiến Kỳ Ngự Trình rùn mình da gà rơi đầy đất.

Phân cách tuyến...

Đến điểm hẹn với Trình Yến Linh, Diệp Gia Thành tìm xung quanh nhưng không thấy cô ta đâu, anh cau mày bức bối gọi vào số Trình Yến Linh. Gọi đến lần thứ tư Trình Yến Linh mới bắt máy:

“Em đang ở đâu?”

“Ở nhà!” Trình Yến Linh cười khẩy.

“Cô nói vậy là có ý gì hả?” Diệp Gia Thành tức giận gầm nhẹ.

“Em đã nói rồi, anh là của em... ngoài em ra em không cho phép anh thuộc về bất cứ ai hết!” Trình Yến Linh giọng nói ác độc, thù hận.

“Cô....” Diệp Gia Thành sững sốt, đôi mắt lóe sáng vội chạy nhanh ra khỏi quán phóng lên xe. Anh liên tục bấm vào số của Lô Ái Thi.

“Alo, anh xong việc rồi hả?” Lô Ái Thi nhìn thấy số Diệp Gia Thành gọi tới vui mừng bất mấy.

“Em đang ở đâu? Em nhớ cẩn thận!” Diệp Gia Thành lo lắng.

“Em đang đứng ở vệ đường chờ Ngự Trình lấy xe.... em.....” Lô Ái Thi quay đầu ra sau định xem Kỳ Ngự Trình ra chưa thì một chiếc khăn bịt lấy mũi cô khiến cô không kịp trở tay vì khăn có tẩm thuốc mê cực cao.

Chiếc điện thoại trên tay rơi xuống đất, Diệp Gia Thành phát hiện có vấn đề gọi to mấy tiếng “Ái Thi, Ái Thi...” Sếp Diệp nhanh chóng tăng tốc xe, gọi điện cho Kỳ Ngự Trình:

“Alo...”

“Ngự Trình, Ái Thi gặp chuyện rồi...”

Bạn đang đọc truyện *Ba Bé Bị Là Nam Chính Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Chương 60 – Đa cảm xúc

Kỳ Ngự Trình sau khi nhận được điện thoại của Diệp Gia Thành vội vàng lao ra khỏi xe hỏi người xung quanh xem bọn bắt cóc đã mang Lô Ái Thi đi hướng nào. Mọi người xung quanh nhón nháo.

“Anh ơi anh có thấy một cô gái mặc quần đen áo sơ mi xanh đứng ở đây không? Tóc cô ấy cột cao, rất xinh đẹp chiều cao tới vai cháu...” Kỳ Ngự Trình bắt lấy tay chú bảo vệ shop thời trang gần đó.

“Có... cô ta vừa bị một người đàn ông bắt lên xe rồi, tôi đang chuẩn bị báo cảnh sát đây...” Chú bảo vệ trả lời, không phải một mình chú ta thấy mà xung quanh có nhiều người nhìn thấy nhưng không ai dám can ngăn vì bọn người đó trông rất dữ tợn kéo ngay cô gái lên xe.

“Đây là điện thoại cô ấy đánh rơi nè, anh là bạn trai cô ấy à?” Ông chú bảo vệ đưa chiếc điện thoại đang cầm trên tay cho Kỳ Ngự Trình.

“Cám ơn ông, không cần báo cảnh sát đâu ạ, mọi chuyện để gia đình cháu tự giải quyết!” Kỳ Ngự Trình gật đầu cám ơn sau đó nhìn ông chú bảo vệ.

“Chú có thấy bọn chúng đi hướng nào không?”

“Kia, hướng đó” Ông chú bảo vệ chỉ tay sang bên phải, Kỳ Ngự Trình vội vàng chạy vào xe phóng vút đi.

Diệp Gia Thành gọi điện cho Mạch Chi Đình yêu cầu PW tra xem tính hiệu định vị trên người Lô Ái Thi đang ở nơi nào. Trên tay Lô Ái Thi có đồng hồ định vị, trong giày cũng có thiết bị định vị, hoa tai, dây chuyền đều có.

Kỳ Ngự Trình báo cho Diệp Gia Thành biết hướng đi của bọn người đã bắt Lô Ái Thi, anh vẫn không ngừng tăng tốc đuổi theo. Thiết bị liên lạc chung được bật lên, âm thanh Cao Triệt vang lên bên tai mọi người:

“Sếp Diệp, sếp Lô hiện đang ở vị trí đường XX, đang có dấu hiệu di chuyển đến một con đường vắng vẻ, tôi sẽ gửi bản đồ cho các anh!”

“Ngự Trình, tiếp tục theo sát...” Diệp Gia Thành nhấn ga vọt nhanh về phía trước, cảnh sát giao thông đã phát hiện ra có người vượt quá tốc độ nhưng vẫn không đuổi theo vì biển số xe của quân đội nên họ cũng nể nấy phần.

Lô Ái Thi hiện tại rất an nhàn, không bị dán mồm bằng băng keo cũng không bị trói tay hay trói chân mà yên lặng ngủ say trong lòng một người đàn ông. Người đàn ông mỉm cười nhìn cô gái trong lòng rồi đưa bàn tay giật phăng sợi dây chuyền trên cổ cô, tiếp đến anh ta nheo mắt rồi lột luôn đôi hoa tai, gỡ cả chiếc đồng hồ trên tay Lô Ái Thi rồi hạ cửa kính thấy tất cả ra ngoài.

Cao Lực Kỳ hí hóp mắt sờ từ cổ Lô Ái Thi cho tới eo, sau khi chắc chắn không còn bất kỳ thiết bị nào trên người Lô Ái Thi anh ta mới nhếch môi mỉm cười đặt đầu Lô Ái Thi lên vai mình để cô tiếp tục ngủ. Cao Lực Kỳ nhìn vào vòng ba Lô Ái Thi, anh ta đang nghĩ xem có nên xem thử bên trong có thiết bị gì không? Nhưng thật may anh ta đã bỏ cái ý định biến thái đó.

Chiếc xe màu đen rẽ vào một con đường vắng vẻ rồi chạy vào một con đường hẹp hơn sau đó dừng ở một nhà kho bỏ hoang rất lớn. Cao Lực Kỳ ôm

Lô Ái Thi xuống xe đi vào một ngôi nhà bỏ hoang. Anh ta đặt Lô Ái Thi dựa tường sau đó quay đầu nhảy mất ra lệnh cho người phía sau. Lần lượt có từng người đưa cho anh ta băng keo, còng tay, chất lỏng màu đỏ, kéo...

Cao Lực Kỳ ngồi xuống trước mặt Lô Ái Thi trên tay cầm một cuộn băng keo màu vàng, hẩn nhẹ nhàng gỡ băng keo sau đó động tác rất dịu dàng dán băng keo lên miệng Lô Ái Thi. Đưa tay kéo lấy Lô Ái Thi vào người mình, để đầu cô tựa vào vai mình rồi đưa hai cánh tay Lô Ái Thi ra phía sau lưng dùng còng khóa lại.

Xong xuôi mọi việc hẩn có vẻ rất hứng thú với những gì mình vừa làm nhếch mép cười thích thú. Xõa tung tóc Lô Ái Thi ra lại còn dùng tay xoa xoa cho nó rối bù, đồ đầy chất lỏng màu đỏ lên người Lô Ái Thi, hẩn không thèm dùng kéo mà tự tay xé lấy áo sơ mi Lô Ái Thi ra. Chiếc áo bung nút, rách tay để lộ áo thun trắng bên trong là bầu ngực đang phập phồng. Cao Lực Kỳ cười âm hiểm

Cao Lực Kỳ đưa mắt nhìn cô gái có vẻ rất thê thảm đang dựa tường gục đầu xuống đất lần cuối rồi đi khỏi căn nhà hoang bằng cửa sau. Bọn đàn em của Cao Lực Kỳ cũng lèo đèo theo sau hẩn để lại một mình Lô Ái Thi hôn mê trong căn nhà hoang.

Từ phía xa đứng trên đỉnh núi Cao Lực Kỳ thông qua ống nhòm nhếch mép cười đều.

“Không ngờ bọn họ tìm đến nhanh thật, chắc lúc này tôi đã bỏ sót thiết bị định vị trên người Lô Ái Thi!”

“Ngài Cao, bây giờ tôi có thể gọi điện cho Diệp Gia Thành chưa?” Trình Yến Linh nôn nóng.

“Có thể rồi, nếu để anh ta vào tới nơi thì còn gì vui nữa!” Cao Lực Kỳ nhếch môi.

Trình Yến Linh cười độc ác, cô ta nhanh chóng gọi điện cho Diệp Gia Thành. Diệp Gia Thành vừa bắt máy thì cô ta đã vội vàng lên tiếng:

“Diệp Gia Thành, tôi đã cảnh cáo anh. Mọi việc như ngày hôm nay tất cả là do anh!”

“Trình Yến Linh, là cô làm sao? Tại sao cô lại thay đổi đến như vậy? Mau nói tôi biết cô đã làm gì Ái Thi?” Diệp Gia Thành gắt gỏng.

“Làm gì? Lát nữa anh sẽ biết! Mau đến nơi mà nhặt xác người anh yêu đi!” Trình Yến Linh cúp máy làm Diệp Gia Thành lòng nôn nóng như lửa đốt.

Diệp Gia Thành khởi động hết tốc lực xe.

Kỷ Ngự Trình dừng xe trước ngôi nhà hoang, anh nhanh chóng chạy vào trong. Cảnh tượng trước mắt khiến anh không thể nào tin được, Kỷ Ngự Trình há mồm tim đập bang bang trong lồng ngực, hai nắm tay anh siết chặt lại như muốn bầu vào da thịt.

Diệp Gia Thành vừa xông vào đã nhìn thấy Kỷ Ngự Trình đứng như một pho tượng, anh vội lên tiếng:

“Ngự Trình, Ái Thi đâu? Có....” Vốn dĩ định hỏi “Có phải chỗ này không” nhưng Diệp Gia Thành im bật khi nhìn thấy cảnh tượng kinh hoàng đập vào mắt mình.

Lô Ái Thi đầu gục xuống đất, hai tay dường như bị trói ra phía sau, người cô toàn là máu, dưới đất tràn ngập máu. Nói đúng hơn Lô Ái Thi đang ngồi trên một vũng máu, quần áo rách tả tơi, tóc rối bù xù. Cô ngồi đó không một tiếng động, lặng im thình thít không nhúc nhích. Diệp Gia Thành mở to đôi mắt nhanh chóng lao về phía Lô Ái Thi ôm lấy cô gọi to:

“Ái Thi, Ái Thi... em làm sao vậy? Em mau tỉnh lại đi!”

Diệp Gia Thành ôm chặt Lô Ái Thi, Kỷ Ngự Trình cũng hoàn hồn ra phía sau bẻ lấy chiếc còng đang khóa hai tay Lô Ái Thi. Hai tay thoát khỏi xiềng xích nhưng lại buông thõng rơi trên mặt đất. Diệp Gia Thành thấy thế càng hốt hoảng hơn, tâm đau như muốn vỡ tung, lòng đau như cắt, tim như muốn ngừng đập. Anh ôm lấy mặt Lô Ái Thi gọi to, đôi mắt đã nhòe vì lệ.

“Ái Thi, em không được chết, em mau tỉnh lại đi!” Diệp Gia Thành gỡ miếng băng keo bịt kín miệng Lô Ái Thi ra.

Kỷ Ngự Trình lòng nóng như lửa đốt nhưng hiện tại lại là người sáng suốt nhất hiện tại anh nhìn chỗ máu trên mặt đất rồi ngẩng đầu:

“Mau xem cô ấy bị thương ở đâu để còn sơ cứu kịp lúc!”

Diệp Gia Thành tỉnh hồn vội vàng sờ lung tung trên người Lô Ái Thi, Kỷ Ngự Trình đỏ mặt quay đầu ra sau. Một lúc sau Diệp Gia Thành mừng rỡ la lên:

“Không có bị thương, cô ấy chỉ hôn mê sâu!”

Kỷ Ngự Trình xoay đầu lại hớn hơ “Thật ư? Vậy tốt quá... em cứ ngờ....” câu cuối sắp Kỷ im bật không nói. Diệp Gia Thành xúc động ôm chặt lấy Lô Ái Thi vào lòng.

“M* nó, biến thái mà! Chỉ có kẻ biến thái mới làm những trò như thế này! Làm em giật cả mình đến giờ vẫn còn rung!” Kỷ Ngự Trình chống tay măng chữ.

Ngay cả sếp Diệp uy nghiêm còn sợ muốn vỡ mặt huống chi là sếp Kỷ. Điện thoại trong túi Diệp Gia Thành đổ chuông, anh cau mày đưa tay lấy điện thoại, nhìn số hiện lên màn hình Diệp Gia Thành gương mặt đầy sát khí bất mảy:

“Alo, Gia Thành, món quà em tặng cho anh có phải vừa bất ngờ vừa đau khổ mà lại vừa vui hay không?” Giọng nói yếu ớt của Trình Yến Linh vang lên trong máy. Diệp Gia Thành nộ khí xung thiên.

“Cuối cùng cô muốn gì?”

“Em ư? Em chẳng muốn gì chỉ muốn chúng ta trở về như xưa mà thôi!” Trình Yến Linh bật dậy từ sofa gương mặt sắc sảo hiện lên vẻ kiên quyết.

“Cô nằm mơ cũng đừng tưởng sẽ có chuyện đó!” Diệp Gia Thành cao giọng.

“Vậy thì anh chuẩn bị nhặt xác cô vợ bé bỏng của mình đi. Anh đừng tưởng thể lực của anh là hùng mạnh, tôi cho anh biết bên cạnh tôi còn có một thể lực mạnh ngang anh, chuyên dùng để tiêu trừ anh đó!” Trình Yến Linh hét lớn trong điện thoại.

“Hóa ra cô còn có hậu thuẫn, cảm ơn cô đã cho tôi biết một manh mối lớn rằng có một thể lực ngầm đang đe dọa đến sự tồn tại của PW chúng tôi!” Diệp Gia Thành bật cười.

“Anh.... đó chỉ là màn cảnh cáo, anh thử đi... nếu anh không rời xa cô ta tôi sẽ khiến cô ta vĩnh viễn không nhìn thấy ánh mặt trời!” Trình Yến Linh tức giận hít một hơi dài giọng điệu tàn ác.

“Cô dám!” Diệp Gia Thành lớn tiếng.

“Anh cứ thử xem tôi có dám không?” Trình Yến Linh nghiêng răng.

“Diệp Gia Thành, anh có bản lĩnh thì cột cô ấy bên mình vĩnh viễn không rời, nếu có một giây anh rời mắt khỏi cô ta thì cô ta sẽ phải chết. Chết dưới tay của tôi!” Trình Yến Linh tiếp tục khua môi múa mép, cuối cùng hét lên thật to.

“Trình Yến Linh, cô thay đổi rồi!” Diệp Gia Thành nhắm mắt thở dài.

“Đúng, anh có thể thay đổi, anh thay lòng và đổi dạ yêu người khác thì vì sao tôi lại không thể thay đổi? Tôi không có quyền thay đổi à? Hay chỉ anh mới có cái quyền đó?” Trình Yến Linh nhếch mép.

“Trình Yến Linh, đến bao giờ cô mới chịu hiểu ra...”

“Anh im đi, tôi nhắc lại một lần nữa hôm nay chỉ là cảnh cáo. Tôi cho anh 1 tháng, trong một tháng này anh phải ly hôn với Lô Ái Thi và đuổi cô ta ra khỏi cuộc sống của anh... nếu không... hậu quả anh tự biết rồi đấy!” Trình Yến Linh cúp máy, siết chặt chiếc điện thoại trên tay, đôi mắt căm hờn cô ta cắn chặt môi đến chảy cả máu.

Kỷ Ngự Trình ngồi sát Diệp Gia Thành đã nghe hết cuộc đối thoại giữa Diệp Gia Thành và Trình Yến Linh. Anh vô cùng tức giận:

“Trên đời này sau lại có loại người độc ác như vậy? Muốn chiếm lấy người mình yêu làm đủ mọi cách chia rẽ kẻ khác trong khi người ta chẳng hề yêu mình! Anh Thành, anh tính thế nào bây giờ?”

Diệp Gia Thành im lặng một lúc rồi cười khẽ “Theo cậu tôi nên làm thế nào mới tốt?”

Bạn đang đọc truyện *Ba Bé Bi Là Nam Chính Phán Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Chương 61 – Kể giả mạo nguy hiểm

Diệp Gia Thành mang Lô Ái Thi về nhà riêng, mọi người một phen hết hồn bây giờ đã có thể thở phào một cách nhẹ nhõm. Nhìn người mình yêu thương mê mẩn nằm trên giường Diệp Gia Thành không biết phải làm như thế nào mới tốt, anh đóng cửa phòng ngủ lại để không gian yên tĩnh cho vợ yên giấc.

Diệp Gia Thành chưa kịp bước xuống lầu thì đã chạm mặt Cao Triệt từ dưới đi lên, Cao Triệt thấy anh bộ dáng trông có vẻ hấp tấp, cậu ta nhìn xung quanh sau đó nói khẽ với Diệp Gia Thành:

“Sếp Tổng, có một email nặc danh chỉ đích danh là gửi cho sếp, tôi xin lỗi vì email gửi vào hệ thống thông tin của PW nên tôi đã mạn phép xem qua!”

“Cho tôi xem!” Diệp Gia Thành đi lướt qua người Cao Triệt xuống phòng khách đầy ắp người.

“Gia Thành, cậu xem có một bức email gửi cho cậu đây!” La Thúc Khiêm đẩy chiếc laptop trước mặt tới cho Diệp Gia Thành. Đường như mọi người ai cũng xem qua bức email nặc danh ấy.

Nội dung email:

Diệp Gia Thành! Lần đầu cảnh báo chỉ ở mức độ nhẹ, chỉ là đùa một chút cho vui thôi. Lần sau tôi không đảm bảo bộ dáng tả tơi của Lô Ái Thi chỉ là giả. Rất có thể máu sẽ từ trong người cô ta chảy ra ướt đầm cả thân thể.

Tôi không sợ khi dám nói cho anh biết bọn tội phạm mà các người đang truy lùng gắt gao đã gia nhập vào tổ chức của chúng tôi. Chắc anh vẫn còn nhớ người yêu cũ 8 năm về trước của mình chứ?

Tôi cho anh ba sự lựa chọn.

Một là rời khỏi PW không được phép tiếp tục truy bắt tội phạm nữa

Hai là cắt đứt mọi quan hệ với Lô Ái Thi

Ba là không chọn cái nào hết, cứ chờ mà trông thấy cảnh tượng thê thảm của bà xã mình đi nhé!

Bức thư kết thúc mà không biết rõ ai là người gửi nhưng Diệp Gia Thành lại chắc chắn người gửi là Trình Yến Linh. Anh ôm đầu ngồi xuống ghế.

“Gia Thành, chỉ cần chúng ta tăng cường bảo vệ thì bọn chúng không thể nào làm hại Ái Thi được!” Trần Ngạn Quân thấy sắc mặt không tốt của Diệp Gia Thành vội lên tiếng.

“Đúng đó! Nhà này rất rộng, chúng ta ở lại đây khoảng 3 – 4 người thay nhau bảo vệ Ái Thi cho đến khi kết thúc vụ án, bắt được bọn tội phạm. Kỳ Ngự Trình gật đầu.

“Cám ơn mọi người! Tạm thời mong mọi người giúp đỡ, tôi sợ một mình nếu có sơ xuất sẽ không kịp bảo vệ cô ấy!” Diệp Gia Thành mỉm cười cảm kích.

“Gia Thành, chúng ta là người một nhà cả đấy, chú cứ nói mấy lời khách sáo!” La Thúc Khiêm vỗ vai Diệp Gia Thành.

“Vậy để em, Ngự Trình, Ngạn Quân và Khúc Lan ở lại còn mấy người khác về khu quân sự đi, mang việc sang đây cho bọn em!” Lý Đông Anh nhìn anh cả La Thúc Khiêm.

“Được, vậy bọn này về đây!” Mạch Chi Đình hướng La Thúc Khiêm nhướn mắt ra cửa.

Mọi người sau khi phân chia công việc thì ai lo việc người ấy. Lý Đông Anh, Trần Ngạn Quân ngủ chung một phòng. Kỳ Ngự Trình một phòng và Diêu Khúc Lan một phòng. Ngôi nhà có ba tầng giờ đây không trông tưng tưng nào.

Lô Ái Thi ngủ tới hai ngày mới tỉnh dậy, trong hai ngày này cô như một bảo vật được bảo vệ kỹ càng trong lồng kính.

Phân cách tuyến...

Tôi mệt mỏi mờ mắt, cơ thể dường như bị rút hết sức lực. Diệp Gia Thành đang đọc báo bên cạnh vội vã chạy tới đỡ tôi. Tôi ngạc nhiên nhìn anh:

“Hôm nay anh không đi làm sao?”

“Không, mọi việc vẫn yên lặng chưa có manh mối gì! Vẫn đang tiến hành điều tra!” Diệp Gia Thành mỉm cười.

“Em thấy trong người thế nào? Hai ngày nay em vẫn chưa ăn gì?” Diệp Gia Thành đôi mắt yêu thương nồng đậm quan tâm.

“Em thấy đói và rã rời thể xác!” Tôi chu môi.

“Vậy chờ anh một chút, anh mang thức ăn vào cho em!” Diệp Gia Thành kê một chiếc gối sau lưng tôi rồi anh nhanh chóng ra khỏi phòng.

Tôi ngồi trên giường không ngừng suy nghĩ, cuối cùng thì ai đã bắt cóc tôi, là Trình Yến Linh? Chắc là cô ta chứ không ai khác, trong truyện cô ta luôn tìm cách ám hại nữ chính bên cạnh nam chính kia mà. Tôi hiện tại lại là vợ nam chính nên cô ta ám hại tôi là việc rất có lý. Vậy Diệp Gia Thành làm sao cứu tôi ra? Tôi đang trông chờ anh vào để hỏi cho rõ mọi việc. Rất nhanh Diệp Gia Thành đã trở lại, ánh mắt anh đầy vẻ cung chiêu nhìn tôi. Trên tay anh bê một bát cháo.

“Anh biết em không ăn cháo mà!” Tôi chu mỏ, xụ mặt.

“Bà xã, người em đang rất yếu. Hai ngày em chưa ăn gì rồi giờ ăn cháo cho êm ruột!” Diệp Gia Thành múc một muỗng cháo đưa đến bên miệng tôi. Tôi né tránh tựa lưng vào chiếc gối phía sau.

“Ngoan đi, em không đói sao?” Diệp Gia Thành thở dài. Nhìn dáng vẻ của anh tôi không đành lòng nên cố gắng ăn được vài muỗng. Đây là lần đầu tiên anh dứt tôi ăn.

“Ông xã, sao anh tìm được em vậy?” Tôi chớp mắt nhìn sếp Diệp.

“Em quên trên người em có mang thiết bị định vị sao?” Diệp Gia Thành mỉm cười.

“Phải rồi há....” Tôi bật cười sò lỗ tai.

“Ah... hoa tai của em đâu rồi....dây chuyền nữa... đồng hồ cũng không thấy...” Tôi sùng sốt.

“Có lẽ bọn bắt cóc đã lấy chúng rồi!” Đôi mắt Diệp Gia Thành lóe sáng.

“Sếp Diệp, là ai đã bắt cóc em? Anh bắt được bọn chúng chưa?” Tôi bắt lấy cánh tay Diệp Gia Thành.

“Đáng ghét thật mà, chỉ tại em không chú ý... nhưng cũng lạ thật sao bọn chúng nhanh đến thế? Làm em không kịp trở tay thì đã bị trúng phải thuốc mê rồi!” Thật sự rất đáng ghét, bản thân tôi rất muốn tóm lấy mấy tên đáng ghét đó. Đường đường là thành viên PW mà lại bị bắt cóc, nói ra người ta cười tét rốn.

“Bà xã...” Diệp Gia Thành vuốt tóc tôi, đôi mắt anh chan chứa yêu thương. Anh không nói gì thêm chỉ lẳng lặng nhìn tôi.

“Sếp Diệp, có phải có chuyện gì không?” Thái độ của Diệp Gia Thành khiến tôi chú ý.

“Không có chuyện gì đâu! Em ăn xong rồi ngủ một giấc cho khỏe!” Diệp Gia Thành đỡ tôi nằm xuống giường, anh kéo chiếc chăn đắp lên người tôi, môi anh mỉm cười thật tươi như chẳng có gì nghiêm trọng. Tôi an tâm nhìn anh, đột nhiên rất muốn làm nũng với anh.

“Ông xã, anh nằm xuống cho em ôm một chút đi! Em muốn ôm anh ngủ!”

“Được!” Diệp Gia Thành sùng sốt thoáng đứng im mấy giây sau đó mỉm cười kéo chăn nằm xuống cạnh tôi. Tôi vòng tay để lên lồng ngực săn chắc của anh, một chân gác lên bụng anh an tâm chìm vào giấc ngủ.

Phân cách tuyến...

Diệp Gia Thành cầm điều thuốc trên tay không ngừng hút, xưa nay hắn chưa bao giờ động đến thuốc lá nhưng hôm nay lại không ngừng hút hết điều này đến điều khác. Tâm trạng rối bời, Trần Ngạn Quân, Lý Đông Anh và Kỷ Ngự Trình cũng đứng trên ban công tâm trạng hoàn toàn không tốt. Không ai có ý định ngăn cản Diệp Gia Thành ngưng hút thuốc.

“Không chừng một ngày nào đó trong chúng ta có một kẻ là giả mạo!” Kỷ Ngự Trình bật cười, trong nụ cười có chút ưu tư.

“Để tránh bị đối thủ giả mạo tôi nghĩ chúng ta nên có một khẩu lệnh nào đó!” Trần Ngạn Quân lên tiếng.

“Ok! Tôi thấy chúng ta nên sử dụng câu... PW bách chiến bách thắng...” Lý Đông Anh búng ngón tay đưa ra ý kiến.

“Không được, nghe chẳng hay gì hết!” Trần Ngạn Quân lắc đầu.

“Chim sâu săn đại bàng!” Lý Đông Anh đôi mắt sáng rực.

“Cẩn thận ta cắn cổ lôi mi vào hang ồ” Kỷ Ngự Trình lẩm bẩm.

“Có sáng kiến, có ý nghĩa... nghe như ta đang tuyên chiến với địch vậy” Trần Ngạn Quân vỗ tay khen ngợi, Lý Đông Anh cũng gật gật đầu.

“Sếp Diệp, anh thấy sao?” Kỷ Ngự Trình quay sang nhìn Diệp Gia Thành đang cúi gằm mặt suy tư.

“Tùy mọi người, tôi không có ý kiến!” Diệp Gia Thành ngẩng đầu, đôi mắt không biểu lộ cảm xúc.

Vì sao mọi người lại lo lắng và phải sử dụng ‘mật khẩu’ để xác nhận thật giả? Cách đó 1 ngày đã có một việc vô cùng nghiêm trọng xảy ra tại nhà sếp Diệp.

Mọi người ở nhà riêng của Diệp Gia Thành được 2 hôm thì xảy ra một việc chấn động, như mọi khi Mạch Chỉ Đình vào lúc chiều tối sẽ mang tài liệu đến. Một ngày sau đó...

Trời mưa tầm tã, gió bên ngoài thổi rất lớn cứ y như sắp có bão. Diệp Gia Thành nhìn Lô Ái Thi đã say ngủ vội chỉnh sửa góc chăn cho ngay ngắn rồi đóng cửa đi ra ngoài cùng mọi người bàn công việc. Dù Lô Ái Thi có kinh ngạc khi thấy mọi người ai nấy cũng đều chuyển đến nhà mình cư ngụ nhưng Diệp Gia Thành đã nói hiện tại chưa truy ra tung tích tội phạm nên không cần ở khu quân sự, ở chung nhà tiện hơn cho việc thảo luận hồ sơ nên Lô Ái Thi cũng không suy nghĩ thêm nhiều.

21h...

Mạch Chỉ Đình đến mang một ít cháo nóng cho mọi người, Diêu Khúc Lan mang cháo ra bát nhưng bỗng cô thấy mùi gì đó phát ra từ cháo như mùi thảo dược. Diêu Khúc Lan có bản năng về thực vật nên nhận ra mùi hoa, cô bốc ra từ trong bát cháo. Cô quay sang hỏi Mạch Chỉ Đình:

“Chỉ Đình, cháo này là cháo gì vậy? Em ngủ có mùi thảo dược”

“À, cháo người ta nấu với thảo dược ăn có tác dụng tắm bổ cơ thể nên chị mua về cho mọi người” Mạch Chi Đình đôi mắt lóe sáng rồi mỉm cười.

“Mọi người mau ăn đi” Mạch Chi Đình đặt mấy chén cháo lên bàn.

Điện thoại của Diêu Khúc Lan bỗng reo lên, nhìn tên người gọi cô mỉm cười thẹn thùng rồi nhanh chân chạy vào phòng.

“Khúc Lan, em đi đâu vậy, ăn cháo đã!” Mạch Chi Đình gọi với theo.

“Em có điện thoại, mọi người cứ ăn trước đi!” Diêu Khúc Lan quay đầu tay cầm điện thoại giờ lên.

“Trời mưa mà có cháo nóng ăn thật thích!” Kỷ Ngự Trình bụng chén cháo húp sùm sụp.

Lý Đông Anh mãi mê chơi game nên không thèm đếm xỉa gì đến chén cháo đang bốc hơi thuốc phần của mình đang để trên bàn. Trần Ngạn Quân thì đeo theo Lý Đông Anh, hai anh em cúi đầu vào màn hình vi tính.

“Ngốc quá, mau bắn tên đó đi, bắn tên kia kia....”

“Anh lảm lời quá, bắn tên đó rồi con kia chạy mất...”

“Đằng sau có một tên sắp bắn chú kia...”

“Ha ha... Đông Anh chú thật ngốc.... lại còn chơi game dở tệ”

Mạch Chi Đình nhìn xung quanh dường như đang đánh giá căn nhà, chị ta không nói gì khi thấy Diệp Gia Thành từ trên lầu đi xuống đã chạy nhanh đến bắt chuyện.

“Gia Thành, tôi có mua cháo cậu mang một bát lên cho Ái Thi ăn tắm bổ nhé, cháo nấu với thảo dược đấy!”

Diệp Gia Thành cau mày “Chị Đình, Ái Thi ngủ rồi. Cảm ơn chị nhé!”

“Vậy à? Vậy cậu mau xuống đây ăn cháo đi!” Mạch Chi Đình cười tươi.

“Mọi người mới ăn cơm cách đây chưa được 1 tiếng, chị cứ để đó khi nào chơi chán, lúc thấy đói thì mấy tên đó tự mò tìm thức ăn thôi!” Diệp Gia Thành bật cười.

Mạch Chi Đình đôi mắt thất vọng, đành mỉm cười cho qua. Không một ai ăn cháo của chị ta mang tới. Chị ta nhìn Diệp Gia Thành mở cửa tủ lạnh lấy ra một chai nước lọc, hai mắt hiện lên vẻ mưu toan gì đó.

“Gia Thành, tôi lên lầu thăm Ái Thi một chút nhé, cậu yên tâm tôi chỉ nhìn cô ấy một chút tuyệt đối sẽ không làm cô ấy thức giấc!”

Diệp Gia Thành nghe câu nói của Mạch Chi Đình không nói gì chỉ nhẹ gật đầu. Mạch Chi Đình hối hả chạy lên lầu. Vừa mở cửa phòng Mạch Chi Đình nhìn thấy cô gái trẻ tuổi, xinh đẹp đang nằm ngủ, xinh đẹp như một công chúa cổ tích. Chị ta bước đến bên giường nhìn chăm chú một lúc sau đó rút một lá thư từ trong túi áo ra để lên bàn trang điểm rồi bước ra ngoài.

Phân cách tuyến...

22h45

Lúc mọi người đang mãi mê xem một bộ phim kinh dị trên màn hình TV thì có tiếng gõ cửa. Kỷ Ngự Trình là thành viên có vai vẻ nhỏ nhất nên ra ngoài mở cửa. Vừa mở cửa hắn kinh ngạc:

“Chị Đình, chị quên gì à?”

“Quên gì là quên gì? Trên đường đi tôi gặp xui xẻo nên tới giờ mới tới, xin lỗi nhé! Mưa to quá, tài liệu tôi để hết trong túi da nè!” Mạch Chi Đình bước vào nhà.

“Không phải lúc 9h chị đã tới hay sao?” Lý Đông Anh sùng sốt.

“Trên đường đi có mấy thằng điên tông vào xe tôi chúng cứ làm khó làm dễ bây giờ tôi mới tới chứ 9h nào?” Mạch Chi Đình trừng mắt.

“Mau lấy cho chị mấy chú cái khăn lạnh chết chị đây này!” Mạch Chi Đình nhìn Lý Đông Anh.

Mọi người tròn to mắt, Diệp Gia Thành cau mày thờ dãi. Lại có việc rắc rối, sau đó dường như nghĩ ra điều gì anh chạy vội lên lầu. May quá, vợ anh vẫn an toàn ngủ trên giường nhưng trên bàn trang điểm lại xuất hiện thêm một thứ... một lá thư....

Mọi người tụ tập dưới phòng khách bàn bạc về Mạch Chi Đình giả mạo. Ai lại có khả năng mạo dạng người giống y như đúc? TK 22 đã có người có tài năng ‘nghiêm trọng’ này ư? Lo lắng, bất an không ngừng xâm chiếm tâm trí tất cả mọi người có mặt ở nhà Diệp Gia Thành trừ Lô Ái Thi đang một mình chìm sâu vào giấc ngủ.

Chương 63: Chương 62 – Ly hôn???

Chỉ một lá thư đã khiến mọi người rơi vào trạng thái áp lực căng thẳng. Nội dung lá thư rất ngắn gọn:

Diệp Gia Thành, anh còn 20 ngày! Khi anh nhìn thấy lá thư này anh nên hiểu một điều: Tôi hoàn toàn có cơ hội giết Lô Ái Thi!

Diệp Gia Thành tái mặt khi đọc được nội dung lá thư. Lần này bọn người đứng sau lưng Trình Yến Linh quả nhiên rất lợi hại là đối thủ có một không hai của anh.

“Chúng ta người đồng, ở ngay tại nhà mà bọn chúng có thể trà trộn vào!” Kỷ Ngự Trình bật cười chua xót.

“Giờ phải làm sao?” Trần Ngạn Quân tựa lưng vào sofa thờ dãi.

“Làm theo những gì cô ta muốn!” Diệp Gia Thành nhếch mép.

“Cái gì? Anh Thành, không được đâu anh cũng biết à họ Trình đó muốn gì ở anh mà!” Lý Đông Anh gằn nhẹ.

“Đúng đó, vậy còn Ái Thi? Anh định... định như thế nào hả?” Trần Ngạn Quân trợn to mắt.

“Sếp Diệp, không lẽ anh định...” Diêu Khúc Lan áp ứng, dường như cô đã đoán được chủ ý của Diệp Gia Thành. Diệp Gia Thành ngẩng đầu, đôi mắt lóe sáng:

“Tạm thời chúng ta cứ.... ahjxsxujhifjdvojwoz bjoi.....”

Phân cách tuyến...

Đạo gần đây tôi thấy mọi người có gì đó rất lạ nhưng tạm thời không biết được là ở chỗ nào. Mọi người không làm việc ở khu quân sự mà lại chuyển sang nhà tôi, Diệp Gia Thành luôn tìm cơ là tôi vẫn chưa khỏe hẳn nên không cho tôi tham gia các cuộc họp. Nhưng tôi chỉ bị tiêm thuốc mê sâu chứ có bị gì đâu?

Sau khi ăn tối, tôi ra ngoài sân hít thở không khí và vận động một chút thì thấy Diệp Gia Thành đang đứng ngoài sân nghe điện thoại. Vừa nhìn thấy tôi anh đã vội cúp máy, tôi nghi ngờ liền hỏi anh:

“Điện thoại của ai vậy anh?”

“Không có gì, điện thoại của tổ trưởng quân khu thành phố!” Diệp Gia Thành vội trả lời, gương mặt anh mấy ngày nay luôn bình thản như thế.

“Ông xã, anh có gì giấu em phải không?” Tôi hoài nghi nắm lấy tay anh.

“Em suy nghĩ nhiều quá, mau vào phòng ngủ đi!” Diệp Gia Thành cau mày nhìn tôi.

“Vì sao đột nhiên anh lại cáu gắt với em? Em làm gì sai chứ?” Tôi bàng hoàng ngẩng đầu nhìn người đàn ông cao hơn mình một cái đầu.

“Em... phiền phức chết được!” Diệp Gia Thành quay đầu không thèm để ý đến lời nói của tôi mà đi ngang người tôi vào nhà.

“Diệp Gia Thành! Anh nói em phiền phức?” Đột nhiên tôi rất uất ức trong lòng, cảm xúc không biết từ đâu đến làm sống mũi cay cay. Từ trước đến nay Diệp Gia Thành chưa bao giờ đối xử với tôi như thế. Tôi chạy theo anh, vì trời mưa nên mặt sân đầy nước bắn lên quần tôi. Mặc kệ tất cả tôi chạy nhanh vào nhà.

“Diệp Gia Thành!” Vào trong nhà đã không thấy bóng dáng Diệp Gia Thành đâu nữa.

“Ái Thi, chè nóng chị mới nấu em ăn một chén nhé!” Diêu Khúc Lan bê một bát chè đến đặt lên bàn hướng tôi mỉm cười.

“Dạ...” Tôi gượng cười đến bên bàn ngồi xuống.

Ngồi xuống ghế mà tâm hồn tôi cứ thả trôi theo hư không, tôi giật mình rụt tay lại khi chạm đến bát chè vì nó quá nóng. Bát chè rơi xuống đất vỡ tung. Tôi bối rối nhìn Diêu Khúc Lan:

“Chị Lan, em xin lỗi...”

“Không sao, em có bị bông không?” Diệp Khúc Lan cầm lấy tay tôi.

“Em...” Tôi chưa kịp nói gì thì tiếng của Diệp Gia Thành vang lên:

“Có một bát chè mà em cũng cầm không xong, em nói xem em còn làm được gì?”

Tôi ngẩng đầu nhìn về hướng cầu thang, anh đứng đó quay mặt nhìn vào tường cũng không thèm nhìn tôi một cái. Vì sao lại thay đổi thế này? Tôi chợt hiểu ra một điều, tôi bật cười cay đắng quay sang Diệp Khúc Lan.

“Chị Lan, chị giúp em dọn chỗ này có được không? Đột nhiên em thấy không khỏe trong người.”

“Được, em lên nghỉ ngơi đi, để đó cho chị!” Diệp Khúc Lan mỉm cười.

Tôi đứng lên chạy nhanh lên lầu, lúc đi ngang Diệp Gia Thành tôi đứng lại nhìn anh:

“Vì sao anh không quan tâm em có bị bông hay không mà lại nói với em như thế?”

Diệp Gia Thành lặng người không nói gì, một lúc sau anh lên tiếng “Em ngày càng hậu đậu, chẳng ra sao!”

Tôi mím môi nhìn nửa bên gương mặt của anh mấy giây rồi chạy nhanh lên lầu vào phòng đóng cửa, khóa chặt cửa lại. Nhào lên giường tôi ôm chần khóc nức nở. Có phải vì sự trở về của Trình Yến Linh nên Diệp Gia Thành mới đối xử với tôi như thế? Trình Yến Linh có sức cuốn hút, cô ta từng là người yêu của anh nên giờ đây tình yêu khi xưa của hai người họ đã bùng phát trở lại?

Trong truyện đã có viết sau khi Diệp Gia Thành phát hiện Trình Yến Linh là người của Cao Lực Kỳ mới cắt đứt mọi quan hệ với cô ta. Tình cũ trở về nên anh nhìn tôi làm gì cũng chướng mắt, tình cũ trở về nên anh muốn bỏ rơi tôi?

Yêu nhanh chóng, kết hôn chớp nhoáng... thật buồn cười khi tôi nhớ lại hình tượng của Trình Yến Linh. Vì sao một lãnh đạo cấp cao nổi danh lạnh lùng, khó gần lại tiếp xúc với tôi sau đó kết hôn với tôi kia chứ? Chẳng phải vì tôi có vẻ bề ngoài giống với người yêu cũ của anh ta hay sao?

Diệp Gia Thành, tôi không trách anh đâu. Chỉ tại tôi ngốc nên tôi chịu, yêu anh nên lỗi là ở tôi. Biết trước như thế mà vẫn yêu anh, vẫn kết hôn cùng anh. Anh vốn là nam chính của người ta còn tôi chỉ là một nữ phụ đi ngang qua đường lỡ đại tham gia vào bi kịch. Có lẽ kết quả của một nữ phụ cướp đi nam chính của người khác là một sự đau khổ ê chề.

Khóc một lúc thật lâu thì tôi nghe có tiếng gõ cửa, tôi ngồi dậy lau nước mắt ra mở cửa. Diệp Gia Thành đứng ngoài cửa đôi mắt thâm trầm nhìn tôi, tôi né người nhường lối cho anh bước vào.

“Sao lại khóc?” Diệp Gia Thành đóng cửa phòng nhìn cũng không nhìn chỉ hỏi ba chữ ngắn gọn.

“Có phải anh muốn ly hôn đúng không?” Tôi mím môi cố ngăn không cho nước mắt rơi xuống.

Diệp Gia Thành sững sờ nhìn tôi, trong đôi mắt anh hôm nay tôi không thể đọc được ý nghĩ của nó nữa. Anh nhìn tôi mấy giây mà tôi cứ ngỡ như thiên thu vạn kiếp. Diệp Gia Thành thả người nằm xuống giường, giọng nói lười biếng của anh vang lên:

“Làm sao em biết tôi có ý đó?”

Tìm tôi đập bang bang trong lồng ngực, quả nhiên anh có ý ly hôn. Tôi mỉm cười:

“Cảm giác, trò chơi kết thúc rồi có đúng không? Bấy lâu qua tôi chỉ là người thay thế!”

“Cứ cho là như vậy đi! Em đã hiểu thì tôi cũng không cần nói... em biết đó... cô ấy đã trở về!” Diệp Gia Thành xoay đầu nhìn tôi.

“Diệp Gia Thành... một khi em ra đi, có thể sẽ không bao giờ quay trở lại nữa....” Đột nhiên ma lực vô hình nào đó khiến tôi cất lời.

“Ông xã, gần hai năm sống chung, bên nhau như hình với bóng em không tin anh không có tình cảm với em...” Tôi ngồi xuống giường, cúi đầu và nhìn sâu vào đôi mắt của anh.

“Vậy sao?...” Anh nhìn vào đôi mắt tôi, anh khẽ yên lặng rồi thốt lên.

“Nhưng... tôi yêu cô ấy hơn tình cảm tôi dành cho em...” Diệp Gia Thành nhếch khóe môi lạnh lẽo.

Tôi nhắm chặt đôi mắt cảm nhận từng mảnh con tim đang rạn nứt và vụn vỡ. Anh nói anh yêu cô ấy... Khẽ mở đôi mắt, tôi nhìn anh:

“Ông xã... anh suy nghĩ cho kỹ, có việc gì mình có thể cùng nhau tìm cách giải quyết. Cô ta uy hiếp anh có đúng không?” Dựa theo những gì tôi biết thì Trình Yến Linh đã uy hiếp Diệp Gia Thành, cô ta nói sẽ giết chết người phụ nữ bên cạnh Diệp Gia Thành.

Diệp Gia Thành sững người, anh bật dậy cười rộ lên:

“Ai có thể uy hiếp được tôi kia chứ!”

“Ông xã, nói cho em biết. Anh có yêu em không?” Tôi nhìn vào đôi mắt đen láy của người đàn ông mình hết lòng yêu thương, chờ đợi câu nói tha thiết từ anh.

Diệp Gia Thành nghiêng đầu nhìn cánh cửa sổ của căn phòng, lồng ngực anh đập phồng theo từng nhịp thở.

“Xin lỗi, tôi chưa bao giờ yêu em!”

Tâm hồn như vỡ tung, tim đau nhói. Tôi tự nhủ với lòng đây không phải lời nói thật lòng của anh, tôi ngẩng đầu nhìn anh trong màn nước mắt của chính mình. Vô cùng đau khổ tôi hét lên:

“Em muốn anh nghĩ kỹ, đã bao lần em kêu anh phải nghĩ kỹ rồi mà!!!”

“Đó là lời thật lòng của tôi, nếu em không đồng ý buông tay thì có thể cùng chúng tôi sống dưới một mái nhà... nếu em có thể chấp nhận...” Diệp Gia Thành nhún vai.

Chát... tôi tức giận vung tay tát lên má anh. Anh không tức giận hay có phản ứng gì đứng đây:

“Đơn ly hôn tôi đã ký sẵn và để trên bàn... trong phòng làm việc... em sang đó ký vào là được!”

“Anh có bao giờ nghĩ... có đôi khi bản thân mình nghĩ nó là tốt nhất đối với người khác nhưng chính anh đã làm người ta tổn thương gấp bội hay chưa?” Tôi cố tình nhắc anh, nếu anh vì sự uy hiếp của nữ phụ đề hèn mà đẩy tôi ra xa, tôi sẽ khiến anh có một bài học nhớ đời.

Diệp Gia Thành đứng đó vẫn không trả lời tôi mà mở cửa phòng bước ra. Tôi nghĩ rằng:

“CMN, Diệp Gia Thành! Anh tưởng tôi là đồ ngốc hay sao? Anh là của tôi, chỉ là chồng của tôi... anh dám đi tìm đứa khác tôi sẽ trời anh lại, anh dám đem lòng tư tưởng người phụ nữ khác tôi sẽ cho anh sống không bằng chết...”

Diệp Gia Thành vừa bước ra khỏi cửa giặt mình quay đầu nhìn tôi, trong đôi mắt anh tràn đầy sự kinh ngạc. Tôi điên người gầm lên, hòng dọa tinh thần sếp Diệp:

“Anh là người đàn ông của tôi, nếu anh dám lăng nhăng cùng người phụ nữ khác... tôi cho anh biết... tôi sẽ giết anh! Anh đừng mơ tưởng thoát khỏi tay tôi!” Lời thoại có chút đảo ngược, lẽ ra đây nên là lời của một người đàn ông bá đạo nhưng tôi lại sử dụng nó một cách thành thạo.

Diệp Gia Thành trợn mắt nhìn tôi, tôi liếc xéo anh:

“Nhìn cái gì mà nhìn? À, đúng rồi, anh cứ nhìn đi. Từ nay về sau chỉ được phép nhìn tôi, nếu anh dám nhìn người phụ nữ khác tôi sẽ cho anh đẹp mặt!”

“Còn nữa, đơn ly hôn ư? Ký tên ly hôn hả? Tôi nói cho anh biết, anh đừng có mơ!” Tôi hất cằm đóng sầm cửa lại trước sự ngỡ ngàng của sếp Diệp.

Muốn bỏ rơi tôi sao? Còn lâu, tôi biết anh đang chịu sự uy hiếp của Trình Yến Linh, anh không thể thay đổi thái độ trong một tuần nhanh như thế. Cái tên Cao Lực Kỳ này không biết còn giờ bao nhiêu chiêu trò nữa.

Phân cách tuyến...

Diệp Gia Thành cùng đám anh em tụ tập ở sân thượng, ai cũng có vẻ sùng sốt và không tin được những gì mình vừa nghe thấy từ miệng sếp Diệp. Ký Ngự Trình vỗ tay:

“Ái Thi không hổ danh là thần tượng của em... làm rất tốt!”

“Anh thấy em ấy thật hung dữ, Gia Thành thật khổ...” Trần Ngạn Quân xoa cằm.

“Riêng em, em thấy Ái Thi rất có chí khí...rất giống em!” Lý Đông Anh hài lòng huýt sáo.

“Cô ấy càng giữ chặt không buông thì đối với chúng ta càng bất lợi” Trần Ngạn Quân chớp mắt, gác chân lên một góc bàn.

“Tôi chỉ lo sự an toàn của cô ấy!” Diệp Gia Thành cau mày.

Bốn gã đàn ông đang mê mê nói chuyện thì từ dưới nhà có tiếng gào thật lớn:

“Diệp Gia Thành!!!! Anh chết ở cái xó xỉnh nào rồi hả? Hay là đi ngoại tình với Trình Yến Linh rồi?”

“Tôi đếm đến 10 nếu anh không xuống tôi sẽ mang ảnh khóa thân của anh tung lên mạng”

“Diệp Gia Thành... có nghe tôi nói gì không hả?”

Trần Ngạn Quân, Ký Ngự Trình và Lý Đông Anh không hẹn điều nhìn sang Diệp Gia Thành đã tái đen mặt. Mọi người run người một cái sau đó nói với

sếp Diệp:

“Tự bảo trọng nhé người anh em, xem ra cậu cưới phải cạp mẹ rồi...”

Diệp Gia Thành mỉm cười “Phải đó, lúc cưới tôi yêu chiều nên nó ngoan ngoãn nằm ngủ, giờ đập phải đuôi nên nó thức dậy rồi!”

Tôi bước lên sân thượng trông thấy bốn gã đàn ông đang tụ tập xì xầm, tôi mỉm cười chỉnh trang chuẩn bị nhập vai.

“Diệp Gia Thành, xuống dưới em có việc muốn nói!” Làm gì thì làm cũng phải giữ mặt cho chồng trước bạn bè...khụ...

“Được!” Diệp Gia Thành mỉm cười đứng dậy đi theo tôi, tôi vẫy tay chào ba tên đang kinh ngạc nhìn mình.

Phân cách tuyến...

Tôi ngồi ôm một đĩa trái cây nhìn sếp Diệp cao thượng ngồi đối diện:

“Anh mang đồ đi giặt, đổi ga giường.... cạp toilet... không chừng tôi sẽ suy nghĩ lại về việc ly hôn!”

“Hả?” Diệp Gia Thành đen mặt.

“Sao? Không muốn?” Tôi đưa đôi mắt hình viên đạn nhìn ai đó.

“Không... không phải... đó là việc của phụ nữ mà!” Sếp Diệp cau mày.

“Vậy anh muốn làm việc của đàn ông?” Tôi mỉm cười tinh ranh, đôi mắt lóe sáng.

Diệp Gia Thành gật đầu, tôi mừng rỡ đứng dậy kéo anh lên lầu rồi khóa chặt cửa. Diệp Gia Thành kinh ngạc nhìn tôi:

“Giờ anh phải làm gì?”

“Làm gì? Tí nữa anh tự biết mình phải làm gì...” Tôi dùng hết sức đẩy Diệp Gia Thành lên giường, sau đó không ngừng sờ mó. Tay chân nhanh nhẹn cời áo sơ mi của ai đó, Diệp Gia Thành bắt lấy tay tôi, hơi thờ rối loạn:

“Em làm gì vậy? Dừng mau!”

“Không phải anh muốn làm việc đàn ông sao? Việc đàn ông làm nhiều nhất và thích nhất chính là lên giường với phụ nữ... để thể hiện bản lĩnh của đàn ông!” Tôi hôn lên trán anh, rồi không chờ anh trả lời đã ép môi mình lên môi anh, tay tôi lần mò xuống phía dưới khu nguy hiểm có cất giấu súng đạn.

Hôm nay tôi nhất định phải hoàn thành kế hoạch của mình, để Diệp Gia Thành bỏ ngay cái ý định đẩy tôi ra xa. Hôm nay là ngày tốt nhất cho ‘Gia Thành con’ đến với thế giới này.

Nội gián mà 5 năm trước anh hai Lô Tử Nam cài vào bên Cao Lực Kỳ đã cung cấp thông tin cho chúng tôi là đối tượng Cao Lực Kỳ muốn có được chính là tôi. Vì thế tôi phải đề phòng thật cẩn thận, nhưng vẫn bị hắn bắt đi diễn trò suốt một ngày.

Anh hai Lô Tử Nam từ lâu đã biết linh hồn và thể xác tôi không khớp rồi, đây là một bí mật chỉ hai chúng tôi biết. Anh ấy là một truyền nhân pháp thuật lợi hại như thế làm sao không biết được. Để tránh hậu quả khôn lường 5 năm trước chúng tôi đã xâm nhập vào hệ thống an ninh của Cao Lực Kỳ. Linh hồn và thể xác của tôi vẫn chưa dung hợp hoàn toàn nên tôi có thể trở về thể giới trước kia bất cứ lúc nào.

May mắn thay, anh hai vô cùng thương yêu tôi như có duyên từ tiền kiếp nên xem tôi hơn cả em gái ruột. Chỉ cần tôi mang thai mọi tình thần đều nghĩ về đứa bé trong bụng thì linh hồn sẽ dung hợp với thể xác nhanh hơn. Nghĩ như thế tôi càng ra sức dụ dỗ Diệp Gia Thành hơn, chỉ trong chớp lát sếp Diệp đã chịu không được trở thành người chủ động, quả thật anh tự biết mình phải làm gì...

Bạn đang đọc truyện *Ba Bé Bi Là Nam Chính Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Chương 63 – Làm lành

Sau mấy vòng lăn lộn tôi khí thế hùng hục bước xuống giường, cơ thể có một chút mệt mỏi nhưng vì mục đích đã đạt được nên tôi hết sức vui mừng. Nhìn sếp Diệp đang ngủ say trên giường trông thật dễ thương làm sao. Vào phòng tắm rửa xong tôi vội lấy điện thoại nhắn tin cho Lô Tử Nam hẹn anh họp mặt ở nhà bàn kế hoạch tiêu diệt nữ phụ độc ác.

Diệp Gia Thành ôm chầm nằm trên giường giả vờ ngủ say để che giấu cái mặt xấu hổ của mình. Ly hôn là do hắn yêu cầu, lạnh nhạt, hắt hủi cũng là hắn. Thế mà chính hắn lại bị quyến rũ đến nổi lên giường lăn qua lăn lại một cách đầy yêu thương. Có phải kế hoạch của hắn đã bị chính hắn phá hoại rồi

không? ‘Anh hùng khó qua ải mỹ nhân’, khi sếp Diệp biết mình sai hời hận thì đã không kịp.

Tôi nhìn thấy sếp Diệp nằm nhắm mắt mà cái đầu không ngừng lắc qua lắc lại như thể hiện một sự bất mãn, tôi mỉm cười ngồi xuống giường cúi đầu nói khẽ vào tai anh:

“Ông xã, em về nhà mẹ nhé! Anh ngoan ngoãn ở nhà có biết không? Nếu em phát hiện anh dám hẹn hò với người yêu cũ thì... cẩn thận cái này đó...” Tôi vừa nói vừa đưa tay vỗ vỗ lên chiếc chăn, mà dưới chiếc chăn là thẳng em bảo bối của sếp Diệp.

Diệp Gia Thành chợt tung chăn ra, bật dậy nhìn tôi hốt hoảng:

“Không được! Muốn đi đâu anh đưa em đi!”

“Tại sao lại không được? Em về nhà chứ có đi đằm rỗng, hang hồ đâu mà không được?” Tôi chớp mắt, biết rõ lý do nhưng tôi muốn chính miệng anh nói ra.

“Tóm lại để anh đưa em đi!” Diệp Gia Thành cau mày.

“Vì sao anh lại căng thẳng như vậy? Có chuyện gì nói cho em biết! Em cho anh cơ hội cuối đó!” Tôi tròn mắt nhìn anh, thể hiện sự cứng rắn của bản thân muốn anh nói cho bằng được.

Diệp Gia Thành quay đầu không nói gì tuột nhanh xuống giường đi vào toilet. Nhìn thái độ của anh tôi không kim được tiếng cười. Cứ y như gặp phải quái vật chỉ muốn chạy cho nhanh, tôi là vợ anh chứ có phải quái vật đâu. Tôi nằm xuống giường nói thật to cố ý để sếp Diệp nghe thấy.

“Ông xã à, mất anh em sẽ sống không nổi... em không thể tưởng tượng được vào một ngày đẹp trời em thấy anh cùng người con gái khác em sẽ như thế nào... chắc em sẽ chạy về nhà đóng cửa phòng rồi uống thuốc ngủ hay thất cổ tự tử quá.... azzzz...”

“Không chừng em sẽ chịu không nổi không chờ đến nhà đã nhảy ùm xuống một con sông nào đó... mấy ngày sau anh sẽ thấy xác em nổi lên trên mặt nước... ông xã...” Tôi lẩm bẩm, trong lòng dắc ý. Đã nói đến như vậy tôi không tin anh còn chịu được, nếu anh yêu tôi anh sẽ điên lên.

Cạch... cửa phòng tắm bật mở, Diệp Gia Thành trên người ướt nước, mái tóc rũ xuống trên trán nhìn tôi bằng đôi mắt hình viên đạn.

“Em nói linh tinh cái gì đó?”

“Ông xã, em nói thật đó. Anh không thấy cảm động sao? Em yêu anh hơn thế, nhiều hơn lời em đã nói... để bên anh em đánh đổi tất cả...” Tôi khịt mũi hát mấy câu.

“Nằm đó chờ tôi một chút tôi tắm xong sẽ xử em sau!” Sếp Diệp trừng mắt liếc tôi một cái đóng cửa lại, tôi lao đến áp mặt lên cánh cửa gào thét thảm thiết.

“Ông xã!!! Em yêu anh nhất thế gian... không ai yêu anh hơn em... anh tin em đi mà... nếu anh bỏ em, em sẽ chết... sẽ chết đó...” Đánh đòn tâm lý là một biện pháp rất hiệu quả, nữ phụ như tôi thật là khó lòng trước và khó phòng bị. Nếu nữ phụ nào cũng như tôi thì sợ gì không đoạt được nam chính với nữ chính! Làm chi mấy việc ác nhân, thất đức không biết.

5 phút sau... tôi nằm trên sàn nhà....

10 phút sau tôi úp mặt vào tường... cuối cùng sếp Diệp vĩ đại cũng tắm xong. Tôi hớn hờ chạy tới dùng đôi mắt đầy trái tim nhìn anh. Sếp Diệp bật cười ôm tôi vào lòng:

“Muốn sang nhà mẹ phải không? Anh đưa em đi!”

“Muốn anh giải thích...” Tôi nũng nịu cọ má vào ngực sếp Diệp.

“Được, vừa đi vừa nói!!!!” Diệp Gia Thành thở phào trông vô cùng thành thoi, tôi ngẩng đầu nhìn anh mỉm cười hài lòng tung tăng bước ra cửa.

Vừa bước xuống lầu đã trông thấy Trần Ngạn Quân cùng Lý Đông Anh ngồi trên sofa, đang chụm đầu vào nhau bàn bạc việc gì đó rất chú tâm, tôi nhón chân cố kim chế tiếng động lại gần hai người bọn họ.

“Hừ...”

“Ahhhhhhhh...” Lý Đông Anh ôm lấy chiếc gối trên sofa hét lớn.

Bốp.... Trần Ngạn Quân bực bội vỗ lên đầu sếp Lý một cái thật mạnh như muốn xịt chao.

“Khùng hả? Là đàn ông một chút coi!”

“Em có chỗ nào không giống đàn ông?” Sếp Lý rất bất mãn anh trai họ Trần vội lên tiếng.

“Ha ha... Ngạn Quân, anh mau dẫn tiểu Lý từ đi khám nghiệm xem anh ấy có phải đàn ông không!” Tôi bật cười.

“Chị dâu, cái gì mà tiểu Lý tử hã? Nghe như mấy thằng thái giám trong phim vậy!” Lý Đông Anh há mồm phản bác.

“Ôi, chỉ là nickname thôi mà chú em để ý làm gì!” Tòil hất tóc chuẩn bị bước ra cửa lớn.

“Chị dâu định đi đâu à? Không được đâu!” Lý Đông Anh kinh ngạc.

“Gia Thành!!!!!!” Trần Ngan Quân hô lớn.

“Đây nè!” Diệp Gia Thành quần áo chỉnh tề từ trên lầu bước xuống, phóng một ánh mắt chán ghét cho sếp Trần. Lý Đông Anh bụm miệng cười lắm bầm.

“Ai mới không giống đàn ông? Có tí việc là gấp gáp như ngồi trên chảo nóng bị bóng mông, la to dễ sợ...”

“Chú mày nói gì hã?” Trần Ngan Quân mỉm cười gian xảo tiến về phía Lý Đông Anh.

“Mấy anh ở nhà vui nhé, em và sếp Diệp có việc về nhà mẹ một lát!” Tòil bật cười vẫy tay chào hai đồng chí hài hước sau đó nắm tay sếp Diệp ra khỏi cửa.

Lý Đông Anh kinh ngạc “Họ làm lành rồi ư? Không thực hiện kế hoạch nữa à?”

“Chắc là vậy... kế hoạch đã bị hủy bỏ...” Trần Ngan Quân xoa cằm đôi mắt híp lại.

“Nhưng... đối với sự vô lễ của chú mày....”

“Anh Hai... đừng như vậy mà...em biết lỗi rồi...” Lý Đông Anh run sợ.

Bình.... bình...bóp...bóp...

“Ahhhhh....đừng mà....tha em đi.... tha cho em...” Tiếng gào thét xé gió của sếp Lý đang thương vạng vọng khắp ngôi nhà rộng lớn.

“Có chuyện gì vậy???” Kỷ Ngự Trình ôm một đồng hồ ăn từ bên ngoài chạy vào, hai mắt sáng rực rỡ như sao đêm thơ ngây nhìn hai thằng anh của mình đang đầm đìa túi bụi. Trên mép còn dính ít vụn bánh mỳ.

Không khí ngưng lại, sếp Trần và sếp Lý không hện mà ngẩng đầu nhìn nhân vật mới bước vào nhà. Trần Ngan Quân đưa một ngón tay ra hiệu ngoắc ngoắc Kỷ Ngự Trình lại gần. Sếp Kỷ ngây thơ hai mắt rực sáng tưởng rằng có việc gì đó hot mọi người muốn tám nên nhanh chân chạy lại.

“Sáng giờ đi ăn à?” Trần Ngan Quân cười gian.

“Đúng vậy...” Kỷ Ngự Trình gật đầu.

“Sao không rủ bọn anh?” Lý Đông Anh ôm cái mặt đau đớn.

“Ai kêu mấy anh ngủ trưa làm gì... ngủ gì mà như heo ý...” Kỷ Ngự Trình làu bàu.

“Chú mày nói anh như heo à?” Trần Ngan Quân cười đến vui sướng.

Kỷ Ngự Trình nhận ra được xung quanh có sát khí bao trùm vội đứng lên có ý định bỏ của chạy lấy người. Quá muộn....

“Ahhhh.... ahhhh.... sao lại đánh em...” sếp Kỷ khốn khổ rên la.

“Bỏ tật nói xấu anh nga... có bỏ không?” sếp Trần tay phải nắm em út tay trái nắm em năm.

“Bỏ... bỏ ra... em mét anh cả cho coi...huhu...” Kỷ Ngự Trình ôm đầu khóc thét.

“Cấm mồm...đàn ông mà khóc à? Chú mày khóc cho ai xem? Đừng có giả bộ nữa!” Trần Ngan Quân cười đều giả.

“Trình đệ chúng mình cùng vùng lên nhé!” Lý Đông Anh nắm tay Kỷ Ngự Trình.

1 phút sau....

“Ahhhh.... ahhh.... phản rồi, phản rồi.... ....hai đứa làm gì vậy hã? Tao mét anh cả cho coi....”

Phân cách tuyến...

Cao Lực Kỳ gương mặt lạnh lùng nhìn Trình Yến Linh mãi một lúc sau hần mới mở miệng bằng một giọng nói trong trẻo nhưng ai nghe đều rét run vì nó quá lạnh lùng, dứt khoát:

“Cô nói trong vòng một tháng Diệp Gia Thành sẽ ly hôn với Lô Ái Thi nhưng chỉ còn 5 ngày nữa là 1 tháng rồi... cô trả lời tôi thế nào?”

“Ông chủ, tôi sẽ gửi thư cho Diệp Gia Thành một lần nữa... tôi không tin hẳn không chú ý đến sự an toàn của Lô Ái Thi...” Trình Yến Linh rù mắt, tim không ngừng nhảy lên từng trận vì hồi hộp.

“Chờ cô ra tay chỉ bằng để chính tôi tự ra tay... cô tưởng Diệp Gia Thành dễ đối phó vậy sao? Nếu hẳn ta dễ đối phó thì tôi đã khừ hẳn từ lâu... 20 năm trước có cha, 20 năm sau có con... nhà họ Diệp ai cũng đề tiện như nhau!” Cao Lực Kỳ nghiền răng siết chặt ly rượu trong tay.

“Ông chủ, cho tôi một cơ hội. Tôi nhất định sẽ tách Lô Ái Thi ra khỏi Diệp Gia Thành” Trình Yến Linh ánh mắt thành khẩn nhìn Cao Lực Kỳ.

“Được, hết 1 tháng mà cô vẫn chưa hoàn thành cô biết mình phải làm gì rồi chứ?” Cao Lực Kỳ nhếch môi.

Trình Yến Linh run sợ, cô biết nếu cô không hoàn thành nhiệm vụ thì phải đánh đổi thể xác của mình. Nếu không cô phải chết. Thể xác đổi lại mạng sống.

Lô gia...

Tôi bị hai gã đàn ông họ Lô cùng ông xã thối của mình an bày ở lại Lô gia dưới sự bảo vệ 24/24 của hai anh trai ‘tài ba’. Diệp Gia Thành nghĩ ở lại Lô gia tôi sẽ rất an toàn, từ ngày hôm qua vệ sĩ dưới danh nghĩa bảo vệ Tổng giám đốc Lô Hường Nhật được huy động lên tới 30 người. Số vệ sĩ này toàn là người của PW và thân thủ Lô Hường Nhật.

Sáng sớm tôi lên sân thượng tập thể dục đã trông thấy có điều kỳ lạ. Một chiếc xe hơi màu đen đang đỗ ngay sát trước cổng nhà. Đám ‘vệ sĩ’ liên tục nhìn về phía chiếc xe, khoảng 15 phút sau Cao Triệt đi ra công hướng chiếc xe nói to.

“Làm phiền anh lái xe đi chỗ khác đừng đậu trước nhà chúng tôi!”

Người trong xe im lặng một lúc rồi lên tiếng:

“Đây là biệt thự của Lô gia có đúng không?” Giọng nói trong trẻo nghe như là một người đàn ông không quá 30 tuổi.

“Đúng vậy? Anh có việc gì à? Nếu có chuyện tìm Lô tổng thì e rằng không được rồi. Đạo gần đây Lô tổng thường hay bị uy hiếp, bắt cóc nên an ninh Lô gia đang được thắt chặt để đảm bảo sự an toàn cho Lô tổng!” Cao Triệt cố giữ bình tĩnh nói chuyện một cách nhẹ nhàng nhất.

“Trong nhà có một cô gái có đúng không? Năm nay cô ta 20 tuổi?” Người đàn ông trầm giọng, xúc động.

Cao Triệt gạt mình trước câu hỏi của người đàn ông lạ, anh bình tĩnh để phòng trả lời:

“Xin lỗi, đây là việc của chủ cả tôi không được phép nói! Phiền ngài dời xe đi chỗ khác! Nếu không chúng tôi sẽ báo cảnh sát xe ngài gây cản trở mỹ quan gia chủ khiến gia chủ khó chịu!” Cao Triệt nhẹ nhàng cất lời.

“Cậu là chủ à, sao cậu biết gia chủ khó chịu?...” Người đàn ông bật cười rồi chiếc xe lao vút về phía trước.

Cao Triệt há mồm nhìn theo bóng chiếc xe khuất xa rồi quay người trở về vị trí. Đứng quá xa nên tôi không nghe cuộc đối thoại giữa Cao Triệt và người trên xe nhưng tôi có thể nhận thấy sự khó chịu trên gương mặt của Cao Triệt, chắc cuộc đối thoại không tốt lành gì.

Phân cách tuyến...

Một ngày cãi nhau với mọi người, hai ngày nhịn ăn, thêm một ngày giận dỗi tôi mới được mọi người đồng ý kế hoạch của mình.

Người Cao Lực Kỳ muốn là tôi dù tôi chưa biết lý do vì sao... Người Trình Yến Linh muốn là Diệp Gia Thành, khỏi phải nói lý do vì sao rồi. Tôi muốn lấy chính mình làm mồi dụ dỗ Cao Lực Kỳ sa bẫy để đột nhập vào sào huyệt của tên họ Cao. Nhưng mọi người ai cũng phản đối dữ dội vì lo cho sự an toàn của tôi. Nếu tôi không hy sinh một lần thì hậu quả mà Cao Lực Kỳ gây ra sau này sẽ vô cùng nghiêm trọng vì thế kế hoạch lần này tôi rất kiên quyết. Được sự đồng ý trong miễn cưỡng của mọi người khiến tôi rất vui.

Tôi biết ông xã Diệp rất không vui nên mấy ngày nay luôn sát cánh bên anh không ngừng làm nũng, phô trương sự ngây thơ, dễ thương của mình nhằm làm anh động tâm, mềm lòng mà hết giận dỗi tôi. Cuối cùng cũng thành công trong mong đợi, tôi rất muốn biết vì sao Cao Lực Kỳ lại muốn tôi cho bằng được, nội gián của anh hai vẫn đang ráo riết tìm nguyên nhân nhưng vẫn chưa có tin gì hôm nay đã gửi một thông tin hết sức quan trọng cho chúng tôi.

“Tôi có gương mặt hao hao với người yêu của Cao Lực Kỳ”

Bạn đang đọc truyện *Ba Bé Bi Là Nam Chính Phán Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Chương 64 – Diệp phu nhân thành Cao phu nhân

Chúng tôi lên kế hoạch rất kỹ để dẫn dụ Cao Lực Kỳ từng bước sa vào bẫy, mọi người đều vào vai phản diện đẩy tôi đi. Như những gì Trình Yến Linh khao khát Diệp Gia Thành ‘ly hôn’ và đuổi tôi ra khỏi nhà.

“Gia Thành, em xin anh nghe em giải thích đi, em và sếp Trần thật sự không có gì hết!” Tôi đau khổ nắm lấy tay Diệp Gia Thành khóc lóc, van xin rất bi thương.

“Cô im đi, chứng cứ rành rành. Rõ ràng tôi thấy hai người ôm ấp nhau!” Diệp Gia Thành hai mắt long lên hất tay tôi ra.

“Gia Thành,... tất cả là lỗi ở anh...” Trần Ngạn Quân đứng chắn trước người tôi ánh mắt đầy đau khổ.

Diệp Gia Thành hừm hỏ xông tới nắm lấy cổ áo Trần Ngạn Quân.

“Là anh thấy em dẫu ngồi khóc một mình, không kìm chế được mình ôm lấy em ấy an ủi, anh không làm nên chuyện gì có lỗi với em... nhưng anh thề anh chỉ mới ôm có một cái, nắm tay an ủi hai lần!” Trần Ngạn Quân đôi mắt rung rung.

“Các người... các người....” Diệp Gia Thành buông tay ra ôm ngực lùi lại mấy bước, hơi thở khó nhọc.

“Gia Thành... ông xã... anh có sao không?” Tôi chạy tới đỡ lấy sếp Diệp nhưng bị anh đẩy ra, Kỳ Ngự Trình liền bước tới đỡ sếp tổng. Diễn cũng quá lăm rồi, trong kịch bản làm gì có phân đoạn sếp Diệp ôm tim như bây giờ chứ. Tôi quay sang đưa ánh mắt căm thù nhìn Trần Ngạn Quân.

Trần Ngạn Quân há mồm, kịch bản đã vượt xa ngoài tầm mong đợi, mọi người cũng kinh ngạc há mồm. Kỳ Ngự Trình cố nén cười.

“Diệp Gia Thành! Có phải anh vì Trình Yến Linh nên tìm mọi cách gài bẫy tôi?” Tôi lau nước mắt nhìn sếp Diệp một cách căm hờn.

“Lô Ái Thi! Là do cô phản bội tôi trước giờ lại nói tôi gài bẫy cô, nghe thật buồn cười! Đơn ly hôn tôi đã ký xong mời cô bước ra khỏi nơi này!” Diệp Gia Thành xách lấy chiếc vali màu đen thấy trước mặt tôi.

“Diệp Gia Thành! Anh là một thằng đàn ông khôn nạn!” Tôi nắm lấy vali đứng dậy trừng mắt nhìn sếp Diệp.

“Còn cô là một người phụ nữ trơ trẽn!” Diệp Gia Thành hừ lạnh.

“Anh là người chồng vô sỉ!”

“Cô là người vợ lăng lợ!”

“Anh là một gã phụ tình!”

“Cho cô nói lại đó, cô mới là kẻ phụ tình!”

Điều Khúc Lan trợn mắt, từ này giờ mọi người không ai dám ngăn cản cuộc đại chiến giữa vợ chồng sếp Diệp vì để diễn tròn kịch bản nhưng hiện tại hai vợ chồng nhà này cứ đứng đây mắng nhau anh một câu em một câu thì tới sáng Lô Ái Thi chưa bước ra khỏi nhà được. Không ngờ sếp Diệp nổi danh lạnh lùng lại có ngày ngây thơ, bộp chộp mà đứng đây diễn một màn kịch điên rồ.

Khụ... khụ... tăng hắng.... Tiếng tăng hắng của Trần Ngạn Quân vang lên, tôi thu ánh mắt chan chứa yêu thương của mình về. Thật sự cái miệng thì chửi mắng nhưng tôi vẫn nhìn sếp Diệp đông đầy tình yêu, không nở xa anh một chút nào.

“Diệp Gia Thành! Tên khốn này, mày giỏi lắm dám ức hiếp em gái tao?” Lô Tử Nam từ ngoài cổng xông vào la lớn.

“Tôi đúng lúc lắm, mau vào mà mang em gái của anh về nhà! Chỗ này không chứa chấp cô ta nữa!” Diệp Gia Thành nhếch mép.

“Nói vậy là sao hả? Mày có ý gì?” Lô Tử Nam trừng mắt nhìn sếp Diệp.

“Ý trong lời nói đó, mới nói mấy giây mà anh không tiếp thu được à? Não phẳng!” Diệp Gia Thành phui áo, chỉnh lại tóc.

“Cái thằng khốn này....” Lô Tử Nam lao tới định đánh nhau với Diệp Gia Thành nhưng bị mọi người cản lại.

“Lô Tử Nam, anh nên biết điều một chút đây là địa bàn của chúng tôi!” Lý Đông Anh nhếch khóe môi.

“Ái Thi, chúng ta đi còn ở đây cho lũ khốn này xi nhục hay sao?” Lô Tử Nam kéo lấy tay tôi lôi đi. Sau đó anh quay sang sếp Trần.

“Trần Ngạn Quân, cậu cũng đi theo chúng tôi. Cậu đừng quên cậu cũng bị hất hủi!”

Trần Ngạn Quân hai mắt sáng rực tỏ ý vô cùng xúc động cho sự chứa chấp của Lô Tử Nam. Sếp Trần vừa bước đi quần áo xốc xếch, miệng lầm bầm.

“Cuối cùng mình cũng có chỗ dung thân... anh em... tôi không làm việc có lỗi! Vì sao mọi người không tin tôi?”

“Diệp Gia Thành! Tôi sẽ không bỏ qua cho anh đâu! Hận tình này làm sao tôi có thể nguôi. Anh chờ mà xem!” Tôi liếc Diệp Gia Thành rồi xoay người, đỏ mặt. Thật tình khi phát biểu câu này tôi đã suy nghĩ đến những chuyện không trong sáng. Cái gì mà ‘anh chờ mà xem’, ôi...

Người ngoài nhìn vào cứ tưởng tôi giận tới đỏ mặt nhưng thật ra tôi đang xấu hổ đỏ mặt cho ý nghĩ không trong sáng của mình. Tôi theo anh hai của mình về nhà, phía sau còn dẫn theo Trần Ngạn Quân. Diệp Gia Thành không nói gì chỉ hừ một tiếng khinh bỉ rồi khước môi anh cong lên.

Lô gia...

Lô Hường Nhật phải sang nước F công tác nên hơn nửa số ‘vệ sĩ’ đều theo anh, vì thế Lô gia chỉ còn lại 5 người vệ sĩ. Năm người này là vệ sĩ thật sự, điều đó chứng tôi cố tình tạo ra để Cao Lực Kỳ dễ dàng xâm nhập Lô gia. Lô Tử Nam một tuần chỉ ở nhà mấy ngày, Trần Ngạn Quân từ dạo ấy đến nay biệt tâm, biệt tích. Thật ra sếp Trần đã về PW tiến hành lên kế hoạch hỗ trợ sếp Diệp rồi.

Trời chiều nhuộn đỏ rực một góc phía xa, tôi mặc một chiếc váy màu xanh nhạt ngồi đung đưa trên chiếc xích đu trong vườn. Hai ngày rồi Cao Lực Kỳ chưa có hành động gì, chẳng lẽ thông tin nội gián cung cấp là sai? Tôi ngáp ngáp dài vì mấy ngày thiếu ngủ để chuẩn bị mọi hành động. Tôi hoàn toàn cắt đứt liên lạc với sếp Diệp cho đến khi điều tra được manh mối mới báo cho anh biết. Đám vệ sĩ đứng cách tôi không xa, chú cún màu trắng sữa nhỏ nhắn của bà nội chạy đến cọ cọ chân tôi. Tôi cúi xuống sờ sờ đầu nó.

Phịch... dù là một tiếng động rất nhỏ nhưng tôi vẫn có thể nghe thấy vì nó vang lên rất gần.

Tôi vờ không hay biết gì đung đưa chiếc xích đu. Chú chó nhỏ đột nhiên gầm gừ, cả thân hình nó run lên. Tôi nhìn nó mỉm cười:

“Bà nội không mang mỳ đi nên mỳ rất buồn có phải không?” Tôi biết đã có người lạ xuất hiện trong ngôi biệt thự này.

“Sao lại chạy đi vậy? Chờ tao với!” Đột nhiên tôi thấy sợ không dám đối diện, nỗi sợ khiến tôi ngồi bật dậy đuổi theo chú chó nhỏ.

“Ah...” Tôi giật thót tim khi cánh tay trái của mình bị bắt lấy, tôi quay đầu.

“Anh là ai? Sao lại xông vào nhà tôi?” Trước mắt tôi là gương mặt có phần quen quen, trí nhớ tôi rất tốt, tôi lập tức nhận ra người đàn ông đang nắm lấy tay mình. Tôi đã gặp hắn ở siêu thị, hắn chẳng lẽ chính là Cao Lực Kỳ?

“Em thật sự chỉ mới 20?” Giọng nói trong trẻo của người đàn ông vang lên, tôi có thể cảm nhận được sự xúc động từ giọng nói ấy.

“Anh là ai? Làm ơn bỏ tay tôi ra. Vì sao anh lại đột nhập vào nhà tôi còn đánh ngã vệ sĩ của tôi? Anh muốn cướp của hay cướp sắc?” Tôi vùng vẫy.

“Ha ha... Bây giờ tôi đã hoàn toàn tin em không phải cô ấy!” Hắn cười, nụ cười trông rất đẹp như có một ma lực hấp dẫn mọi ánh nhìn.

“Tôi là Cao Lực Kỳ, tôi đến để mang em đi... hay nói thẳng ra là đến bắt cóc em. Em có sợ không?” Cao Lực Kỳ mỉm cười đưa tay bắt lấy vòng eo của tôi ôm cả người tôi vào lòng.

Tôi kinh hãi xoay người ra mấy chiêu, hắn biết rõ về tôi nếu tôi thuận theo sẽ làm hắn nghi ngờ nên tôi quyết định đánh trả nhưng chỉ đánh cho có. Chẳng bao lâu tôi đã thất thủ và bị hắn ôm gọn. Hắn ăn mặc chỉnh tề áo thun xám, khoác một chiếc áo gió màu đen, quần đen dưới chân mang giày thể thao hàng hiệu trông như một cậu thanh niên 20 khiến tôi rất chú ý.

“Anh năm nay bao nhiêu tuổi? Chúng ta có quen nhau sao? Chắc anh nhận nhầm người rồi!” Tôi cố gắng thoát khỏi sự kìm kẹp bởi đôi tay lực lưỡng từ hắn.

“42” Giọng nói trong trẻo khẽ vang lên bên tai tôi khiến tôi kinh ngạc dừng ngay hành động mình đang làm mà mở to mắt nhìn hắn.

“42? Năm nay anh 42 tuổi? Trời ạ, anh ăn gì mà giữ được nét trẻ trung hay vậy? Anh không nói dối đó chứ?”

“Nói vậy tôi phải kêu anh là chú rồi?”

“Này, mau thả tôi ra đi. Chúng ta không quen biết nhau!”

Cao Lực Kỳ chỉ yên lặng rồi bật cười ôm lấy tôi mà không thềm trả lời, chỉ có mình tôi tự nói chuyện. Thật là một hành động khinh bỉ mà, tôi bị hắn nâng lên hai chân rồi khời mặt đất:

“Ah, ông chú biến thái mau thả tôi xuống, anh trai tôi mà biết sẽ không tha cho chú!”

“Em còn kêu gào nữa tôi sẽ giết em!” Cao Lực Kỳ thấp giọng.

“Chú dám sao? Nếu muốn giết thì lúc vào chú đã giết rồi!” Tôi dùng dằng.

“Em lạnh lắm, nếu em còn kêu gào tôi nhất định sẽ...” Cao Lực Kỳ rù mắt nhìn bầu ngực đầy đặn của tôi. Tôi hoảng hốt lấy tay che ngực.

“Chú muốn làm gì hả?”

“Làm việc mà đàn ông đều muốn làm với phụ nữ!” Cao Lực Kỳ nhếch mép.

Đoạn đối thoại vô cùng quen thuộc, hình như tôi đã nghe ở đâu đó rồi thì phải. Tôi trợn to mắt nhìn Cao Lực Kỳ, không ngờ cái tên tàn ác này lại già như vậy. Cáo già mà tuổi cũng già, hán không phải thấy tôi giống người yêu của mình rồi nổi lòng tà dâm đó chứ. Tôi run sợ nhìn Cao Lực Kỳ:

“Chú à, có gì từ từ nói. Chú lớn hơn cháu 22 tuổi chứ không ít đâu!”

“Chỉ cần em ngoan ngoãn đi theo tôi thì tôi sẽ rất dịu dàng với em. Đi thôi!” Cao Lực Kỳ bỏ tôi xuống rồi nắm tay tôi kéo đi. Tôi nhìn xung quanh một vòng xác định mọi người đã bị hán đánh ngất mới quay đầu đi theo hán. Dựa theo tình hình này lát nữa bọn người Diệp Gia Thành sẽ biết nhanh thôi. Xung quanh toàn camera, chẳng lẽ Cao Lực Kỳ không phát hiện hay sao?

“Tại sao chú muốn bắt tôi? Bắt cóc tổng tiền tội nặng lắm đấy!” Tôi vừa leo lên xe vừa hỏi. Tên này chuẩn bị chu đáo thật, vừa ra khỏi nhà đã có xe chạy ngay đến đón hán.

“Sao em nói nhiều vậy?” Cao Lực Kỳ ngồi ghế bên cạnh quay đầu nhìn tôi.

“Bản tính của tôi là nói nhiều mà!” Tôi dùng gương mặt ngây thơ, hai mắt chớp chớp ra vẻ vô hại nhìn đối thủ số 1 của Diệp Gia Thành.

Cao Lực Kỳ lắc đầu bảo tài xế chạy đi, tôi tiếp tục dùng cái miệng lợi hại của mình tra tấn Cao Lực Kỳ.

“Chú ơi, chú có mấy con? Nhà chú ở đâu? Bình thường chú làm nghề gì?”

“Chú à, chú lợi hại thật đó. Một mình chú hạ gục hết 5 vệ sĩ của anh cháu. Bọn họ toàn là những tên lực lưỡng... chắc... cháu ngưỡng mộ chú ghê!”

“Chú ơi, sao chú lớn tuổi rồi mà trông trẻ như trai đôi mươi vậy? Chú có bí quyết gì chỉ cháu với có được không?”

“Này chú, chú nói gì đi...” Tôi vẫn cố gắng dùng chiến thuật tâm lý công kích địch. Cuối cùng chỉ nhận được cái nhìn chăm chú của Cao Lực Kỳ. Hán chỉ nhìn tôi, nhìn vào mắt tôi thật lâu làm tôi muốn chột dạ mà cúi gầm mặt xuống.

“Em nói này giờ có thấy khát không?” Giọng nói trong trẻo của Cao Lực Kỳ truyền vào tai tôi, tôi mạnh mẽ lắc đầu.

“Không, chỉ thấy có chút môi miệng!” Tôi liếm môi.

Cao Lực Kỳ nhìn chăm chăm vào đôi môi của tôi, tôi sợ hãi rút người lại. Hán bật cười khe khẽ:

“Em sợ tôi có đúng không?”

“Đương nhiên rồi, chú dám treo tường đột nhập vào nhà tôi, bắt cóc tôi mà. Nếu chú là con gái gặp trường hợp như vậy chú có sợ không?”

“Nếu tôi nói.... tôi muốn cưới em làm vợ thì sao?” Cao Lực Kỳ nhìn tôi bằng đôi mắt đen láy long lanh tràn ngập ý cười.

Tôi thật sự muốn tông cửa nhảy ra khỏi xe ngay lập tức.

“Chú... chú...chú đừng có đùa!” Tôi sợ hán ta thật rồi.

“Tôi biết nhà em rất giàu có, em cũng có chút bản lĩnh... và cũng biết em mới ly hôn cách đây một tuần” Cao Lực Kỳ nhếch mép nắm lấy tay tôi.

Tôi sợ hãi rút tay lại để lên đùi mình, cố gắng kìm chế nỗi bất an trong lòng mạnh miệng nói:

“Chú đừng nhắc đến chồng của tôi, tôi không có chồng. Đừng nhắc đến cái tên phụ bạc đó... hán ta có người yêu cũ nên vợ xưa đuổi tôi hức hức...” Tôi meo mào, cổ nặn nước mắt.

“Em lấy tôi, tôi hứa sẽ cho em một đời hạnh phúc, tuyệt không phụ em!” Cao Lực Kỳ bắt lấy tay tôi, đôi mắt nhìn tôi chan chứa tình cảm.

“Không... tôi không tin đàn ông nữa!” Tôi giật tay mình nhưng Cao Lực Kỳ cố gắng giữ lấy khiến tôi không tài nào thoát được.

“Em không đồng ý cũng phải chấp nhận, em nhất định sẽ trở thành vợ của tôi!” Cao Lực Kỳ trầm giọng, hơi lạnh tỏa ra bao trùm khoảng không chật hẹp trong xe.

“Chú thật là biến thái! Ai muốn làm vợ chú?” Tôi nghiêng răng, cái gã đàn ông điên khùng này thật muốn đánh hán như từ một trận.

“Em không có quyền lựa chọn!” Cao Lực Kỳ nâng lấy cằm tôi bóp chặt, tôi lập tức cảm nhận được sự đau đớn lan tỏa dưới cằm.

“Đau quá...” Tôi nhắm mắt, thụi vào bụng hán một cái nhưng tay bị hán giữ lại, tôi thật sự không phải đối thủ của hán bởi hán ngang Diệp Gia Thành. Thật muốn chửi thề mấy câu cho hả giận nhưng tình hình hiện tại không cho phép.

Cao Lực Kỳ nghe tôi than đau vội buông tay ra, hán yêu thương lo lắng nhìn tôi:

“Anh xin lỗi, em không sao chứ?” Hấn ta sờ má tôi, ánh mắt quan tâm.

“Chú thật là vũ phu, ai thèm làm vợ chú chứ? Làm vợ chú chắc bị chú đánh suốt ngày!” Ỗ sùng mà kiêu, tôi nhún mắt rên la.

“Anh xin lỗi, sau này anh sẽ kim chế bản thân sẽ không đối với em mạnh tay nữa! Anh thề!” Cao Lực Kỳ đôi mắt u buồn, giọng nói gấp gáp vùng đến ôm lấy tôi thật chặt.

Tôi nhún mồi.

“Bỏ ra... không thờ được...” Tôi ho khù khụ.

“Ông chủ, tôi rồi!” Tiếng tài xế vang lên.

Cao Lực Kỳ lập tức thay đổi sắc mặt, buông tôi ra lạnh giọng.

“Tôi biết rồi!” Hấn quay sang tôi.

“Tôi nhà rồi, ngày hôm nay khi em bước vào nhà tôi em đã là vợ của Cao Lực Kỳ!”

Bạn đang đọc truyện *Ba Bé Bi Là Nam Chính Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Chương 65 – Sự dịu dàng khó cưỡng

Ngồi trên bàn ăn rộng lớn, tôi ra sức ngấu nghiến tất cả các món ăn có mặt trên bàn. Cao Lực Kỳ, cái tên khốn kiếp ấy vẫn ngồi đối diện tôi trên môi luôn nở nụ cười dịu dàng khiến tôi nổi cả da gà. Trong một phút, tôi đã có một tưởng tượng mình hóa thân thành con gà luộc nằm chễm chệ trên bàn ăn chỉ chờ hấn tới xoi và xoi mà thôi.

Tôi tròn mắt, bộ dạng như một con mèo xù lông, đuôi dựng lên cao nhìn Cao Lực Kỳ trong lòng thầm mắng chửi hấn đã lên đến hàng trăm lần từ lúc đặt móng lên ghế cho tới lúc ăn hết một đĩa tôm hùm.

Bạn đang đọc truyện *Ba Bé Bi Là Nam Chính Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Chương 66 – Thân phận cô gái trong ảnh

Có bài mới Re: [Xuyên không - Trinh thám - Nữ phụ văn] Ba bé bi là nam chính "phản diện" - Vũ Lạc Ái - Điểm 12

Người ta ra một truyện có khi cần mấy năm, còn mình chỉ có mấy tháng, tính ra hiện tại chỉ có hơn 2 tháng. Nhờ các bạn ủng hộ mà mình có động lực viết nhanh như vậy, lúc nào cũng muốn có thể nhanh ra chương cho các bạn thôi. Như có bạn nói tình tiết vụ án nhanh á, vì ra chương nhanh nên nói ảnh hưởng đó. Xong hết mấy truyện này ta sẽ đầu tư vào những truyện sau. Vì viết cùng thời gian song song nên mấy bộ hiện nay được coi như truyện đầu tay của ta, ta sẽ cố gắng viết truyện trong thời gian tới, mấy năm thậm chí ta nghĩ ta muốn viết cả đời. không biết có ai ủng hộ ta không. Mục đích chính của ta chỉ có thể hiện đam mê. Ta nghĩ nhiều bạn cũng thích truyện như ta. Những gì mình thích mà không được thì mình dựng lên một thế giới ảo vậy.

Cám ơn Trang đã chỉ ra lỗi sai của ta, mấy nàng tinh mắt chỉ lỗi chính tả dùm ta nha ^^

Cám ơn các bạn đã ủng hộ truyện... chu moazzz....

À, do truyện nhiều cmt nên các bạn cmt không cùng trang truyện thì sẽ bị tách qua phần thảo luận truyện nên ta phải sang đó xem cmt mấy nàng đừng ngạc nhiên vì không thấy cmt của mình nha.

Chương 66 – Thân phận cô gái trong ảnh

Diệp Gia Thành khoanh tay đứng bên cửa sổ, bóng dáng cao to lẻ loi đơn độc khiến người ta nhìn mà thấy đau lòng. Đôi mắt anh rù xuồng, trông mắt vô hồn nhìn vào khoảng không vô định, gió ngoài cửa sổ thổi mạnh làm những hàng cây cao to bên ngoài nghiêng mình xào xạc cũng không đánh động đến anh.

Anh vô cùng nhớ cô vợ bé nhỏ của mình, đã hơn một tháng nay cô vẫn chưa có tin tức gì. Biết bao lần vì tình riêng Diệp Gia Thành đã mạnh động chỉ muốn xông vào lãnh thổ của kẻ thù cấp Lô Ái Thi mang về nhưng vì đại cuộc đành phải cắn răng nhẫn nhịn. Vì trước khi thực hiện kế hoạch Lô Ái Thi đã cảnh cáo anh Nếu anh dám làm hỏng kế hoạch, sau này đừng hòng trèo lên giường của em!

Chỉ cần nhớ lại gương mặt khủng bố của cô anh lại rùng mình không dám làm liều, một phần vì anh rất tin tưởng cô. Lô Ái Thi chắc chắn sẽ bảo vệ bản thân thật tốt. Giờ đây từng giây, từng phút, từng giờ và từng ngày trôi qua Diệp Gia Thành anh chính là sống bằng niềm tin và ý chí.

Trần Ngan Quân vừa bước vào phòng đã thấy bóng dáng cao to, đơn độc của Diệp Gia Thành, anh khẽ thở dài nhẹ nhàng đóng lại cánh cửa rồi tiến lên vỗ vào vai sếp Diệp:

“Gia Thành!”

Diệp Gia Thành thoáng giật mình hồi hồn quay ra sau mở to mắt nhìn Trần Ngan Quân:

“Chuyện gì?”

“Đang xuất hồn tới chỗ Ái Thi hả?” Trần Ngan Quân khịt khịt mũi cố tìm cách trừu chọc gỡ mặt lạnh đang đứng trơ trước mặt mình.

“Vớ vẩn!” Diệp Gia Thành bước mấy bước dài ngồi xuống sô pha vẻ mặt không mặn không nhạt, rất dỗi bình thường.

“Ai ui, ba hôn bốn vĩa của chú mày đã về đủ chưa thế? Vì sao anh không thấy được hi, nộ, ái, ô gì gì đó trên mặt chú hết vậy?” Trần Ngan Quân mỉm cười đặt mõng xuống sô pha đối diện.

“Có phải gần đây làm việc căng thẳng nên muốn tìm thú vui? Muốn ăn đấm thì cứ nói, cần gì ra về dài dòng!” Diệp Gia Thành trừng mắt nhìn sếp Trần đang dặt ý cười thử điều hờ cả lợi, anh nhếch khỏe môi nở một nụ cười đậm chất đều giả.

Ít giây sau...

Bốp....

“Ai ui.... cái mũi của tôi!” Âm thanh lãnh lút của sếp Trần vang vọng khắp tòa nhà, song song đó là hình ảnh sếp Diệp nhếch mép đứng dậy nhìn nắm đấm của mình, chu cái môi quyen rũ thối thối lên tay. Bàn tay này vừa mới cho sếp Trần đáng thương một cú đấm. Nụ cười trên môi anh ngưng bật đi thẳng ra khỏi phòng.

Bà xã, chờ anh. Không bao lâu nữa em sẽ lại về bên anh!

Phân cách tuyến...

Cao Lực Kỳ còn nhớ rất rõ, tấm ảnh của La Hiểu Linh là anh đặt nằm úp sấp vì anh sợ nhìn thấy cô bản thân lại thấy có lỗi. Anh đã không giữ được lòng mình, từng hứa rằng cả đời không thay đổi, cả đời chỉ yêu mỗi La Hiểu Linh. Thế nhưng chỉ sau 12 năm anh đã rung động trước một cô gái khác, đáng sợ hơn cô gái đó có tuổi đời chỉ ngang tầm con cháu của mình.

Anh cau mày Chắc chắn có người đã lên vào đây và người đó không ai khác chính là Lô Ái Thi..

Giờ phút này ai đó không hề biết vì một phút quá vội vàng mà để lộ sơ hở, kẻ địch đã phát hiện mình đột nhập vào ‘khu cấm địa’. Vì quá vội vàng nên Lô Ái Thi đã quên mất tấm ảnh ban đầu là nằm úp, lúc cô cầm lên xem khi đặt xuống đã vô tình dưng lại tấm ảnh trên bàn.

Cẩn cứ bí mật...

Người đàn ông trung niên ngồi trên ghế bộ mặt lạnh nhạt liếc Cao Lực Kỳ:

“Hôm nay không ở bên cạnh người đẹp à? Sao lại rảnh rỗi đến thăm tôi thế?”

Cao Lực Kỳ nhếch mép đẩy tách trà về phía ông ta, chậm rãi lên tiếng:

“Đừng khiêu khích tôi! Kế hoạch đã chuẩn bị tới đâu rồi?”

“Hừ, cậu còn biết quan tâm đến đại sự à? Tôi tưởng cậu chuẩn bị ôm mỹ nhân vào lòng thoái ần giang hồ sinh vài chục đứa con rồi chứ!”

“Chú Hà, chú đừng nói móc người khác như thế chứ! Tôi chưa bao giờ quên mục đích mình tồn tại trên thế gian này là gì!” Cao Lực Kỳ trừng mắt lạnh lùng nhìn Hà Bác Viễn nhấn mạnh từng câu từng chữ.

“Tốt, thế thì tốt!” Hà Bác Viễn mỉm cười thâm độc.

Phân cách tuyến...

Lô Từ Nam đáp chuyến bay sớm nhất tới nước H, vừa xuống máy bay đã chạy nhanh đến chỗ chủ tịch Lô đang du hí cùng mấy bà cô quý tộc. Bà nội

Lô rất kinh ngạc khi thấy cháu trai yêu quý của mình xuất hiện như ánh mặt trời chói chang giữa trưa hè. Chưa kịp khép mồm lại vì kinh ngạc thì Lô Từ Nam đã đứng trước mặt, anh cúi đầu nhìn bà, giọng nói đầy mệt mỏi sau một chuyến đi dài:

“Bà nội, cháu có chuyện muốn nói với bà!”

“Chuyện? Chuyện gì???” Lô phu nhân mở to mắt.

Lô Từ Nam kéo tay bà nội mình ra một góc sau đó nhỏ giọng:

“Bà nội, bà cho cháu biết ngoài ba cháu ra bà còn con cái gì nữa hay không? Bà không được che giấu, bà phải nói sự thật!”

“Gi cơ... sao... sao tự dưng thẳng thộc con hỏi như thế?” Lô phu nhân kinh ngạc.

“Bà nội, con đang cần đáp án chính xác gấp. Có liên quan đến sự sống còn của hàng triệu người trên trái đất này, bà mau nói cho con biết đi! Mọi việc con sẽ giải thích sau.” Lô Từ Nam nghiêm rằng.

Lô phu nhân nhìn cháu trai, bà im lặng vài giây rồi lên tiếng:

“Có, con có một người cô đã mất cách đây hơn 10 năm rồi!”

Phân cách tuyến...

Từ miệng của bà nội mình Lô Từ Nam biết được mình còn có một người cô. Anh đã thấy nghi ngờ kể từ khi biết được Cao Lực Kỳ để ý tới Lô Ái Thi vì em gái anh có diện mạo giống với người con gái Cao Lực Kỳ đã từng yêu tha thiết. Nhưng sống trên đời 30 năm anh cũng chưa từng biết qua mình có một người cô. Theo lời bà nội thì cô của anh năm nay đã 38 tuổi rồi, hơn anh 8 tuổi cũng tức là nhỏ hơn ba anh tận 15 tuổi. Càng buồn cười hơn khi từ đó tuổi thật của bà anh cũng lộ ra haha... một lão bà 83 tuổi. So với tuổi thọ trung bình của con người hiện nay dù cách xa nhưng như thế có thể gọi là bà già được rồi.

Cô anh tên là La Hiểu Linh, lúc bà nội vừa sinh cô ra thì đã bị kẻ thù của Lô gia mang đi mất. Mãi cho đến 20 năm sau mới gặp lại. Tình cảnh gặp lại vô cùng bi ai, khi ấy cô anh bị thương rất nặng nguyên nhân là tai nạn giao thông, là do ba anh đã hiến máu cứu cô, cũng chính lúc đó đã vô tình biết được quan hệ anh – em của hai người.

Vốn La Hiểu Linh có thể quay về Lô gia nhận tổ quy tông và sống một cuộc sống giàu sang, sung sướng nhưng cô đã chọn cách sống bình yên bên cạnh người yêu là Quách Tần. Ba năm sau đó Quách Tần đã phản bội cô ra đi cùng người con gái khác.

Sau đó một năm cô gặp và yêu Cao Lực Kỳ. Số phận trớ trêu chẳng biết lý do vì sao năm cô 26 tuổi lại chết một cách đầy bí ẩn. Gia đình vô cùng đau lòng, bà nội đã khóc hết nước mắt khi hay tin cô chết tức tưởi.

Một cô gái yếu đuối, đời sống đơn giản không gây xích mích với bất kỳ ai vì sao lại đột nhiên rơi lầu? Lô Từ Nam ngã người ra ghế trong đầu không ngừng suy nghĩ.

Khi La Hiểu Linh qua đời Lô Khánh Trình – ba Lô Từ Nam đã đến ôm cô về an táng và đặt bài vị cho cô – Lô Khánh Ân – cái tên từ khi cô sinh ra ông nội Lô Từ Nam đã đặt cho cô. Đáng tiếc sau 6 năm con gái mình bị kẻ thù mang đi không biết tung tích thì ông cũng qua đời.

Giờ phút ấy hai cha con cuối cùng cũng được gặp nhau nơi chính suối. Lô phu nhân chỉ biết người yêu sau cùng của con gái mình tên là Cao Lực Kỳ theo lời kể của con gái chứ bà chưa từng gặp mặt. La Hiểu Linh định chờ thêm một vài tháng sẽ dẫn Cao Lực Kỳ về ra mắt gia đình nhưng cô đã không kịp làm điều ấy.

Thế lực Lô gia lúc bấy giờ vô cùng lớn vì thế việc mang La Hiểu Linh đi một cách nhanh chóng chỉ để lại tin tức ‘La Hiểu Linh đã được người nhà mang đi’ cho Cao Lực Kỳ. Lô Khánh Trình là một người đàn ông biết chuyện đời, ông không muốn Cao Lực Kỳ nhìn thấy bộ dạng của em gái mình bi thảm, một mặt ông muốn cắt đứt mối liên hệ với người con trai ấy là vì em gái ông đã chết và cũng là vì ông đã biết được thân phận của Cao Lực Kỳ.

Lô Từ Nam suy nghĩ đến đây bỗng đứng dậy thật nhanh, hai mắt anh mở to:

Không lẽ người sát hại ba chính là Cao Lực Kỳ?

Rất có thể, rất có thể là hấn...

Phân cách tuyến...

“Bên phía Cao Lực Kỳ đã có hành động thực tế! Hấn bắt đầu có dấu hiệu muốn nhúng tay vào bộ máy chính trị nước Y!” Kỷ Ngự Trình đặt tập hồ sơ trong tay xuống bàn, bộ dạng lo lắng.

“Nội gián thu được gì từ chúng?” Diệp Gia Thành nhú mồi.

Lý Đông Anh thở dài... đưa ánh mắt nhìn vào đôi mắt lạnh lùng của sếp Diệp, giọng nói anh vang lên hiện rõ nét lo lắng:

“Hấn muốn ám sát tổng thống nước Y nhiệm kỳ mới và thay thế người của hấn lên làm tổng thống!”

“Cái gì?” Mọi người đồng thanh hô to.

Diệp Gia Thành nhếch mép cười lạnh lẽo “Có chí khí! Ước mơ của Cao Lực Kỳ thật lớn! Chí khí của anh ta quả là bay cao vọt vọt!”

“Sếp Diệp, chuyện này không phải chuyện nhỏ đâu! Chúng ta cần phải có kế hoạch chắc chắn!” Điều Khúc Lan lên tiếng.

“Tôi biết, việc cần làm hiện tại không phải xách dao đi đối phó Cao Lực Kỳ mà là nhanh chân đi bảo vệ tổng thống!” Diệp Gia Thành nhìn một lượt các gương mặt thân quen, giọng nói trầm ấm của anh vang lên.

“Đúng há!” Kỳ Ngự Trình vỗ đùi một cái bốp.

“Khụ... sếp Kỳ... đề nghị anh giữ hình tượng!” Trần Ngan Quân ho khan.

Mọi người trong phòng cố nén cười, Diệp Gia Thành cũng nhẹ nhàng nhếch khóe môi nhưng trong đôi mắt anh là nỗi trống vắng, u buồn khó tả. Anh nhìn sang La Thúc Khiêm:

“Anh Khiêm, anh cho mọi người qua phủ Tổng thống tiến hành bảo vệ ông ấy!”

“Được, anh với Ngan Quân, Đồng Anh, chị Đình thêm các tay súng thiện xạ và những người giỏi nhả của tổ hành động của PW sẽ đến đó bảo vệ Tổng thống!” La Thúc Khiêm gật đầu rồi đứng dậy ra hiệu cho mấy vị vừa được nêu tên đi ra ngoài.

Mấy vị vừa bị gọi tên lần lượt gật đầu đứng dậy theo sếp La. Nhìn sếp La giống như một con gà mái mẹ chỉ huy đám gà con đi ‘kiếm ăn’. Tuy nhiên lần này ‘mồi ngon’ của bầy gà là một con giun vô cùng to và khó nuốt.

Trong phòng làm việc giờ còn lại một con gà mái mẹ là sếp Diệp, khụ..... phải xem sếp Diệp như thế nào chỉ huy đàn gà con của mình. Nhìn một chút, xem kìa con gà trống choai họ Kỳ đã có dấu hiệu phản kháng lại gà mẹ:

“Sếp! Còn tôi? Tôi thì sao?”

“Tiểu Trình, đi với tôi không tốt ư? Cậu muốn đi với sếp La?” Con gà con này muốn bị nhổ sạch lông rồi đây, dám khiêu chiến quyền uy của gà mái hung tợn họ Diệp.

“Không, không...” Kỳ Ngự Trình cup mắt cười toe toét thứ điều muốn vỗ cánh phành phạch.

“Chúng ta sẽ diệt đám vầy cánh bên ngoài của Cao Lực Kỳ! Về đám người chưa lộ diện tạm thời cứ để đó. Việc gì cũng phải cẩn trọng! Cứ gây tâm lý hoang mang và tạo sức ép cho Cao Lực Kỳ!” Diệp Gia Thành đứng dậy cúi người hai cánh tay rắn chắc chống lên mặt bàn. Chiếc áo sơ mi trắng trên người anh kết hợp cùng khí chất có sẵn trong người tạo nên hào quang chói mắt khiến người nhìn vào quên cả hô hấp.

Sếp Diệp nói rằng tạo sức ép cho Cao Lực Kỳ nhưng hiện tại anh có biết mình đang tạo sức ép cho đồng loại không nhỉ??? Bộ dáng xinh đẹp, uy nghiêm đó là tạo cho ai coi? Sức công phá quá lớn, ép mình xệ cả da mặt! Kỳ Ngự Trình bấu môi nhìn Diệp Gia Thành một lúc sau đó vỗ vỗ mặt mình rồi nhìn sang ‘đồng loại’ trong phòng.

Tốt rồi, đám con gái thì ngẩn ngơ, đám con trai thì há mồm... giờ không chừng hỏi họ tên gì họ sẽ trả lời ‘Diệp Gia thành’ Kỳ Ngự Trình khề hừ một tiếng cầm chai nước suối dần mạnh lên bàn.

Bị... Không ai phản ứng... bị..... lại không ai phản ứng.. Thật tức chết mà! Kỳ Ngự Trình tức muốn tràn khí phổi quay sang chộp ngay bị snack mà Trịnh Vĩ Bình đang ôm trong lòng, Trịnh Vĩ Bình không thèm để ý anh, thế là trong lòng sếp Kỳ vô cùng tức, tức muốn xi khói não. Sếp Kỳ nghiền răng nhìn Trịnh Vĩ Bình Ăn, ăn... tôi ngày chỉ biết ăn... vũ khí như nhau thôi có cái gì mà mê đến độ thất thần chứ...xì!!

Bùm...bị snack vỡ tung dưới tay sếp Kỳ ấu trĩ... mọi người cuối cũng cũng hoàn hồn đưa ánh mắt nhìn hung thủ của tiếng nổ lớn.

“Á...có bom!” Trịnh Vĩ Bình giật mình nhảy lên phía trước tránh xa nơi phát ra tiếng nổ rồi hét lên.

Diệp Gia Thành đột nhiên nghe thấy tiếng nổ cũng hết cả hồn vía, ánh sáng chói lòa ban nãy bỗng tắt ngúm thay vào là hai con mắt tròn to nhìn Kỳ Ngự Trình, anh nhurón nhurón mãi tỏ vẻ không hiểu, sau đó điều chỉnh tư thế khoanh tay nhìn hung thủ như muốn nói ‘tôi cần một lời giải thích’.

Bạn đang đọc truyện *Ba Bé Bi Là Nam Chính Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 68: Chương 67 – Chuyện người yêu cũ của nam phản diện

Biệt thự Cao Lực Kỳ...

Gần một tháng nay tôi lúc nào cũng để ý đến Cao Lực Kỳ, không bỏ qua bất cứ thứ gì về anh ta từ thói quen, nếp sống, lời nói, tính tình. Để làm chi ư? Để biết mà phòng bị nữa chứ, cứ mỗi lần anh ta chuẩn bị làm gì đó tôi đều căng mắt lên nhìn khiến cho Cao lão đại vô cùng buồn cười chỉ dùng ánh mắt dịu dàng khó cưỡng nhìn tôi.

Nếu ánh mắt đó dành cho Lô Ái Thi lúc chưa gặp Diệp Gia Thành thì tôi đảm bảo bây giờ Lô Ái Thi là tôi đây đã không như thế này rồi. Mà phải như thế nào nhỉ, việc đó phải suy nghĩ một chút.

Màn 1 cảnh 1...

Nếu tôi gặp Cao Lực Kỳ trước khi gặp Diệp Gia Thành thì lúc này tôi hẳn là Cao phu nhân thực thụ rồi, lúc sếp Diệp và Cao đại gia đối đầu nhau tôi sẽ cầm súng ngấn hướng về phía Diệp Gia Thành hô to:

“Diệp Gia Thành, đạo cao một thước ma cao một trượng, khôn hồn thì mau đầu hàng đi! Bằng không tôi sẽ bắn!”

Hay.... màn 2 cảnh 2, tôi sẽ cầm một con dao găm kê lên cổ sếp Diệp và thủ thi:

“Sếp Diệp, ngày tàn của anh tới rồi. Mau quy thuận chúng tôi, nếu không hôm nay sẽ là ngày giỗ của sếp đấy!”

Nghĩ mà kích thích và hưng phấn thật đấy! Thương ngày Diệp Gia Thành chỉ biết ức hiếp bà xã.

Màn 3 cảnh 3...

Tôi mặc một thân áo đen vạt áo dài bay tứ tung trong gió, tay nhỏ bé nhưng mạnh mẽ cầm súng chia vào đầu sếp Diệp trên môi nở một nụ cười nhếch mép đầy chất đầu gìa của một gã trai hư hồng trần ghẹo gái nhà lành:

“Yêu nữ, bỏ súng xuống!” Diệp Gia Thành gầm gừ.

“Diệp Gia Thành, xin thận trọng lời ăn tiếng nói của mình anh đừng quên và hãy nhìn cho kỹ tình huống hiện tại... hiện tại là anh đã rơi vào tay tôi!”

“À, còn nữa! Súng đã cầm trong tay, chia cũng đã chia vào đầu anh tôi đâu có dại dột mà bỏ súng xuống... bỏ xuống rồi anh không giết tôi mới là chuyện lạ đấy!”

“Hay như vậy đi, tôi sẽ tha cho anh, với điều kiện anh phải làm tình nhân của tôi! Đẹp trai quá chừng giết thì tôi không nỡ đâu!”

Ahahaa.... khi ấy sếp Diệp không trợn mắt nhìn tôi mới sợ làm sao.... chỉ cần được chà đạp Diệp Gia Thành dù là trong tưởng tượng tôi cũng thấy đắc ý vô cùng.

Nhưng sự thật sẽ không như vậy,... màn 1 cảnh 1... dựng lại...

Áo bào đen tung bay trong gió tôi cầm súng trên tay chỉ lên đầu sếp Diệp sau đó đột ngột chuyển hướng nổ súng bắn về phía Cao Lực Kỳ...

Đoàng.... Cao Lực Kỳ dính đạn trọng thương ôm ngực thều thào...

“Vì sao?”

Tôi lạnh lùng nhìn Cao lão đại đang ngã xuống đất, nhẹ nhàng nhếch khóe môi:

“Xin lỗi cung, chồng chế là Diệp Gia Thành!”

Ôi, thật là giàu sức tưởng tượng quá. Tôi vỗ vỗ đầu mình mấy cái để tâm hồn đang bay cao quy tụ về thể xác. Ôm chú cún nhỏ màu trắng trong lòng ngẩng đầu nhìn trời xanh mây trắng. Gần 1 tháng chưa thu được tin tức gì quan trọng, Cao Lực Kỳ thật là nham hiểm vô cùng làm việc rất cẩn thận. Căn bản anh ta không làm việc ở đây mà có căn cứ riêng ở bên ngoài, ngày nào anh ta cũng đi ra ngoài rất lâu. Có phải tôi đi bước này là sai lầm, ban đầu vẫn tưởng xâm nhập vào đời sống riêng tư của anh ta sẽ thuận lợi cho việc điều tra hơn aizzz....

Tôi đang mơ màng ngồi trên đám cỏ non mượt chơi với chú cún nhỏ thì nghe thấy tiếng xe, chắc hẳn Cao đại nhân về rồi, bằng mọi giá hôm nay tôi phải moi được thông tin gì đó từ anh ta. Tôi ôm chú cún vào lòng chạy ra cổng.

“Anh Cao! Anh về rồi!” Tôi dịu dàng nhìn Cao Lực Kỳ một thân tây trang đen bước xuống xe.

“Sao không ở trong nhà trưa nắng thế này mà chạy ra đây!” Cao Lực Kỳ nhíu mày tiến tới ôm lấy vai tôi.

“Anh Cao, anh cứ đi mãi em ở nhà một mình rất buồn!” Tôi nũng nịu, lời tất cả lời ngon tiếng ngọt ra làm vũ khí chiến đấu quân địch.

“Anh xin lỗi, 1 tháng nữa anh sẽ ở cùng em mãi mãi có được không?” Cao Lực Kỳ mỉm cười nhìn tôi.

Một tháng nữa, ở cùng mãi mãi... Trong đầu tôi sau khi nghe câu nói của Cao Lực Kỳ âm thanh cứ vọng văng bên tai.

Không lẽ hắn đã chuẩn bị kế hoạch tiêu diệt PW trong một tháng? Tôi cứng người, cảm nhận máu trong người dường như đông lại cả người dường như mất sức mặc cho Cao Lực Kỳ diu tôi vào nhà.

“Ái Thi, em làm sao vậy?” Giọng nói lo lắng của Cao đại nhân vang lên khiến tôi bừng tỉnh.

“Anh không có ý định tiêu diệt PW nữa ư?” Tôi ngẩng đầu nhìn bóng dáng cao lớn trước mặt.

“Em lo cho họ sao? Họ đối xử với em như thế em vẫn quan tâm họ?” Cao Lực Kỳ nhướn mày.

“Không có, họ đối xử với em không tốt nhưng với nhân dân họ luôn tận tụy hết sức mình!” Tôi nói ‘sự thật’.

“Anh không cách nào không diệt họ, họ là kẻ thù cũng là chướng ngại lớn nhất của anh!” Cao Lực Kỳ đè nén giọng nói.

“Anh Cao, cuối cùng thì PW đã làm gì anh mà anh hận họ như vậy? Hận đến độ muốn phá hủy tất cả?” Tôi ngẩng đầu đối diện tầm mắt của Cao Lực Kỳ. Móng tôi bấm chặt lòng bàn tay hồi hộp chờ câu trả lời từ phía anh ta.

Cao Lực Kỳ nhìn tôi trong chốc lát rồi quay mặt đi, trông anh ta có vẻ chán nản khi ngồi xuống chiếc sofa bên cạnh. Sau mấy phút cuối cùng tôi cũng chờ đợi được câu trả lời của anh ta:

“Cháu trai của người đồng sáng lập ra PW và vợ của ông ta đã giết chết người tôi yêu thương nhất!”

“Em không tin và không hiểu được đâu!” Cao Lực Kỳ day trán, ngã người ra ghế.

“Cái gì?” Không thể nào, người có thể sáng lập ra một tổ chức lớn được toàn thế giới cuối đầu ca tụng, yêu quý không thôi thì làm sao lại dạy dỗ ra một đứa cháu độc ác như thế. Tôi không thể tin được quyết tìm ra chân tướng.

“Đã nói là em sẽ không tin mà!” Cao Lực Kỳ nhếch môi cười nhạt.

“Ông ta là ai? Sao anh có thể khẳng định cháu trai của người đồng sáng lập ra PW là kẻ đã giết hại người anh yêu? Còn nữa tại sao vợ ông ta lại tham gia vào? Anh đã điều tra rõ chưa mà lại vội kết luận như thế?” Thân là người của PW luôn tôn sùng và tin tưởng tổ chức tôi nhất định phải tìm hiểu rõ mọi chuyện.

Cao Lực Kỳ mở to mắt nhìn tôi, anh ta cười thật to:

“Em có hứng thú với chuyện đời tư của tôi à? Phản ứng thật lớn đó!”

“Vô lý, anh mang tôi về đây để làm gì? Anh nói đi, tôi không thể không quan tâm đến việc riêng của anh được! Hay anh không có gan tiết lộ? Sợ tôi rời ư?” Tôi nhếch mép. Mềm không ăn thì ăn cứng vậy, dùng chiến thuật khác lên Cao Lực Kỳ thôi.

“Ha ha, tôi có chút khâm phục em rồi đấy! Được thôi, tôi biết em và em cũng biết tôi như vậy thì dễ giải hơn rồi!” Cao Lực Kỳ gõ từng ngón tay lên bàn bộ dạng ‘biết người biết ta’.

“Anh vì nhớ người yêu cũ mà tìm tôi về cột bên mình, tôi vì muốn giải tán tổ chức đen tối, hắc ám của anh mà nguyện dán thân vào hang hổ... tốt! Ngã bài hết đi!” Tôi ngồi xuống sofa, đối diện Cao Lực Kỳ hai chân bắt chéo ra dáng một nữ vương.

“Ha ha.... em thật thú vị! Được thôi,...” Cao Lực Kỳ khoanh hai tay cười vang cả căn phòng, tôi hết hết nổi bèn hỏi thúc anh ta.

“Cao đại gia, anh mau nói tôi biết đi! Theo như những gì tôi biết anh không hẳn đã tin cái được gọi là sự thật về chuyện năm xưa nên anh luôn tìm mọi cách để làm sáng tỏ việc đó. Sao anh không nói ra biết đâu tôi có thể giúp được rất nhiều cho anh!” Tôi nghiêm chỉnh nhìn Cao Lực Kỳ.

Nụ cười trên môi Cao Lực Kỳ vụt tắt, anh ta quay sang nhìn tôi với vẻ mặt thờ ơ rồi nhẹ giọng cất lời:

“Năm ấy tôi 26 tuổi...mối tình đầu lúc nào cũng tươi đẹp, 26 tuổi và làm chủ một tập đoàn khách sạn lớn... tôi tình cờ quen được một cô gái rất dịu dàng, hiền lành và xinh đẹp. Chúng tôi quen nhau được 1 năm thì yêu nhau. Yêu nhau được 2 năm thì cô ấy chết một cách đột ngột...”

Tôi ngồi im lặng lắng nghe từng câu từng chữ phát ra từ miệng nam chính phản diện, cứ y như lời tâm tình nhẹ nhàng như một tiếng đàn dương cầm du dương.

“Ngày cô ấy mất tôi không ở bên cạnh, tôi phải đi công tác ở miền Bắc xa xôi. Nếu hôm đó có tôi thì cô ấy đã không phải chết...” Cao Lực Kỳ thổn thức ôm lấy đầu, tôi nhìn mà đau xót. Tình là gì mà khiến con người ta đau khổ đến thế lương!

“Anh Cao, anh đừng quá xúc động...” Tôi ngồi dậy tiến lại gần Cao Lực Kỳ nhẹ nhàng vỗ vai an ủi anh ta.

“Đến khi biết tin tôi vội tức tốc bay về miền Nam nhưng lại không gặp được cô ấy, cô ấy chết là vì rơi từ tầng cao xuống đất. Cảnh sát chỉ nói nguyên nhân cái chết mà không thể cho tôi gặp mặt cô ấy. Bác sĩ nơi bệnh viện nói người nhà cô ấy đã đến và mang cô ấy về, nhưng cô ấy vốn là cô nhi kia mà...” Đôi mắt Cao Lực Kỳ long lanh, nháu đôi chân mãi lại.

“Cuối cùng thì làm sao anh lại hận PW?”

“Em hỏi rất phải! Khi ấy một người bạn thân luôn làm việc cho ba tôi đã điều tra và nói tôi biết kẻ đã sát hại cô ấy là một gã đàn ông trung niên. Hắn ta họ Lô, tên Khánh Trình!” Cao Lực Kỳ thốt lên một cách căm hờn.

“Cái gì?” Tôi hết hồn nhảy bật lên khỏi ghế.

“VẬY VỢ HẮN TÊN GÌ?” Tôi toát mồ hôi.

“Nghiêm Lệ!” Cao Lực kỳ kinh ngạc nhìn tôi.

“Lô Khánh Trình? Nghiêm Lệ?” Không phải chứ sao giống tên ba, mẹ tôi vậy?

“Em làm sao thế? Kinh ngạc vì trùng họ với em à?” Cao Lực Kỳ bật cười.

Giây phút này trong đầu tôi toàn là những ý nghĩ lung tung. Có vô vàng, muôn trùng ý nghĩ hiện lên.

Nếu Cao Lực Kỳ cho rằng chính ba và mẹ tôi đã sát hại người yêu của anh ta... vậy anh ta tiếp cận tôi để làm gì? Đáp án trong đầu tôi bây giờ là vô số tình huống được đưa ra.

Một là, anh ta muốn giết tôi để trả thù cho người yêu. Vì ba, mẹ tôi đã ngủm từ lâu rồi.

Hai là, anh ta muốn mê hoặc tôi thậm chí làm tôi mang thai rồi bỏ rơi, để tôi ném mùi đau khổ. Chờ tôi sinh con rồi cướp mất con tôi.

Ba là dầy vò tôi đến chết để thỏa mãn tâm hồn biến thái của anh ta, vì tôi là con gái của kẻ thù.

Bốn là, rất có thể anh ta không biết tôi là ‘con gái kẻ thù’... nhưng việc này tỉ lệ rất nhỏ... thế lực anh ta như thế nói không điều tra ra được thì quá thần kỳ đi.

Tôi khinh sợ đề phòng nhìn Cao Lực Kỳ... Cao Lực Kỳ bật cười:

“Em sao vậy? Không phải em là con gái của Lô Khánh Trình đó chứ?”

“Hả? Tôi.. tôi...” Tôi ấp úng, nói như vậy chắc anh ta chưa biết tôi là con gái rồi, quá thần kỳ đi. Mặc kệ anh ta là thật hay là giả vờ hiện tại tôi có chết cũng không nhận mình là con gái Lô Khánh Trình.

Cha già, xin tha tội bất hiếu cho con. Tình thế ép buộc cha ạ! Con mà nói ra thì con gái yêu dấu duy nhất của cha sẽ ngủm ngay. Đến lúc đó phải phiền cha đến đón con thì mệt lắm!

“Đâu có... anh mau kể tiếp đi. Cuối cùng dựa vào đâu anh cho rằng hai vợ chồng họ Lô đó giết người anh yêu chứ?” Anh kể đi, kể đi tôi đang chờ nghe để nắm thóp đây. Tôi không tin cha, mẹ mình lại là kẻ độc ác như vậy. Có giết thì cũng giết kẻ có tội, trừ khi người anh yêu có tội.

“Chú nuôi tôi nói Hiếu Linh quen biết với Lô Khánh Trình và bị Nghiêm Lệ hiếp dâm là kẻ thứ ba nên ra tay sát hại!” Cao Lực Kỳ nhẹ giọng.

“Cái gì? Mẹ...à không Nghiêm Lệ là người như thế nào mà lại ra tay sát hại một cô gái yếu đuối bằng cách đó chứ? Đẩy cô ta ngã lầu ư? Anh có điều tra về Nghiêm Lệ chưa?” Tôi sùng cổ lên, tôi dùng thân thể con cháu Lô gia từ lâu đã xem mình là con gái họ rồi.

“Lúc đó mọi thế lực Cao gia đều nằm trong tay chú tôi, đến năm tôi 30 tuổi mới tiếp quản!” Cao Lực Kỳ lên tiếng.

“Không phải anh muốn nói với tôi tất cả là do chú anh nói đó chứ?” Tôi tròn mắt.

“Đúng vậy! Chú đã theo ba tôi 65 năm, năm nay cũng đã 95 tuổi. Chú là người tôi tin tưởng nhất!” Cao Lực Kỳ gật đầu.

“Cao Lực Kỳ, anh là một thằng ngốc!” Tôi gầm nhẹ.

Cao Lực kỳ không hiểu chớp mắt nhìn tôi. Tôi hít vào một hơi kìm nén lửa giận ngập trời.

“Cao Lực Kỳ, chú anh nói gì anh cũng tin à? Sao anh không suy nghĩ kỹ? Tôi hỏi anh. Lô Khánh Trình là ai? Nghiêm Lệ là ai? Anh có biết không? Vì sao Nghiêm Lệ lại giết Hiếu Linh gì đó của anh?”

“Ghen ư? Sao bà ta không thuê người giết? Thuê sát thủ chẳng hạn! Mối quan hệ của Lô Khánh Trình với Hiếu Linh của anh là gì? Anh có điều tra không? Nếu họ chỉ là bạn thì sao?”

“Đúng rồi, người nhà... người nhà đã mang Hiếu Linh của anh đi có lẽ sẽ biết chút manh mối gì đó sao anh không tìm họ?”

“Vô ích thôi, không tìm được!” Cao Lực Kỳ lắc đầu.

“Em tưởng tôi không điều tra ư? Lúc đó chú tôi đã lật tung trong nước và ngoài nước cũng không tìm được Lô Khánh Trình. Ông ta là thương nhân buôn bán trang sức, vợ ông ta là chủ một chuỗi siêu thị lớn trong và ngoài nước. Khi tôi tìm thì toàn bộ đổi chủ! Cứ như bốc hơi khỏi nhân gian!”

“Vậy con cháu họ thì sao?” Tôi liếc trộm Cao Lực Kỳ.

“Nghe nói hẳn có hai đứa con trai nhưng từ nhỏ đã đưa ra nước ngoài du học, hẳn khi ấy rất giàu có quan hệ rộng rãi. Có tiền thì làm gì chẳng được, tôi chỉ hận bản thân mình vô dụng!” Cao Lực Kỳ cười khẩy.

“Anh không thấy tôi cũng họ Lô sao? Anh nghĩ thử xem có khi nào tôi là con cháu của Lô Khánh Trình không?” Tôi vờ thăm dò.

“Có thể lắm, nhưng tôi nghĩ chắc là không! Tôi đã điều tra qua em, gia đình em chỉ có em cùng bà nội!” Cao Lực Kỳ mỉm cười.

“Cái gì?” Tôi thật sự nhận được hết sự kinh ngạc này tới sự kinh ngạc khác.

Anh hai tôi đâu? Anh cả tôi đâu? Sao Cao Lực Kỳ tra không ra nhỉ? Phải chăng đây là sự lợi hại bí ẩn của hai thằng nhãi ranh nhà tôi. Tôi âm thầm chặc lưỡi trong lòng. Chuyện này liên quan đến nhà tôi chắc chắn chỉ có mình tôi là không biết gì hết. Thường ngày hai thằng nhãi nhà họ Lô cứ thần bí, thần long không thấy đầu không thấy đuôi. Thì ra đến cả gia phả cũng mang đi làm trò ‘thần bí’.

Bạn đang đọc truyện *Ba Bé Bi Là Nam Chính Phản Diện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Chương 68- Sự thật

Không hiểu có phải Cao Lực Kỳ bị tôi tác động hay không mà anh ta sau khi nghe những lời tôi nói đã tự mình đóng cửa âm thầm không một tiếng động ở trong phòng suốt một đêm. Tôi lo lắng đi qua đi lại trước phòng Cao Lực Kỳ, anh ta nếu hiểu ra cho điều tra lại thì tốt quá nhưng nếu anh ta suy nghĩ tiêu cực thì chết.

“Em đi qua đi lại từ 8 giờ sáng đến tận bây giờ đã là 11 giờ trưa, có việc gì thì nói đi!” Cao Lực Kỳ mở cửa nhìn tôi, thân hình anh ta cao to che hết cả tầm mắt tôi, ngăn không cho tôi thấy bên trong phòng ngủ. Tôi mỉm cười vén vén tóc:

“Anh Cao, là tôi thấy lo cho anh thôi mà. Anh đã tự nhốt mình trong phòng suốt một đêm không ra ngoài nên tôi sợ anh vì quá nhớ người yêu đến độ thương tâm mà làm chuyện dại dột....” Tôi ‘xót xa’ nhìn Cao Lực Kỳ.

“Tôi tưởng em không quan tâm tôi kia chứ? Không phải em muốn tôi chết quách đi cho xong hay sao?” Cao Lực Kỳ bỗng mỉm cười.

“Đâu có, làm sao có thể như thế!!!” Tôi ngượng ngùng. Thật sự đôi lúc tôi có nghĩ như vậy, chỉ nghĩ một chút xíu thôi mà anh ta cũng đoán ra, lợi hại thật.

“Em đã ăn gì chưa? Đừng lo, tôi chỉ là suy nghĩ một chút thôi, sẽ không có ý định giết em đâu! Chớ sợ!” Cao Lực Kỳ lắc đầu nhìn tôi rồi đóng cửa phòng lại đi thoáng qua tôi. Tôi bắt lấy cổ tay anh ta:

“Anh Cao, anh suy nghĩ kỹ lời tôi nói có được không? Anh nên điều tra lại việc....”

“Em không cần bận tâm, đó là chuyện của tôi. Tôi tự có cách!” Anh ta cau mày đưa mắt nhìn cổ tay của mình bị tôi nắm chặt. Tôi vội vàng rút tay lại, không biết làm gì để che giấu sự bối rối vì sự luống cuống của mình tôi đan hai tay vào nhau một cách thẹn thùng.

“Em đừng tiếp cận tôi ở khoảng cách quá gần, tôi sợ mình nhận nhầm em là người tôi yêu khi đó... khi đó có chuyện gì xảy ra tôi cũng không lường trước được đâu!” Cao Lực Kỳ nhếch mép.

“Làm sao có thể?” Tôi chột dạ khẽ kêu lên.

“Sao lại không thể, tôi già rồi định lực, thị lực cũng kém dần!” Cao Lực Kỳ nhún nhún vai tỏ vẻ bất lực.

“Anh...” tôi cắn môi, hết lời để phản pháo đành đưa mắt nhìn gã phản diện cười vang đi xuống lầu.

22h10...

Tôi không ngủ được, những lúc như thế thông thường tôi sẽ quay sang im lặng lắng nghe từng hơi thở đều đặn của Diệp Gia Thành – ông xã tôi nằm bên cạnh. Nhưng hôm nay mọi việc không thuận lợi chút nào. Vì không ngủ được nên sinh ra rảnh rỗi, trong đầu tôi bỗng lóe lên một ý định

Tôi có ý định ấy vì buổi chiều đã trông thấy Cao Lực Kỳ đi vào ngôi nhà nhỏ phía đông cho đến bây giờ anh ta vẫn chưa ra. Nếu ra thì đã vào nhà chính rồi, anh ta nghĩ tôi vô dụng lắm sao mà để tôi tự do đi lại trong lãnh thổ của mình kia chứ, thật đáng ghét.

Tôi mặc thêm áo và đi ra ngoài..

Nhanh chân tôi ngoác xung quanh xác nhận không bị phát hiện vội lên vào khu nhà phía đông. Khắp ngôi nhà đèn được bật sáng rực, bên trong bày biện

cũng giống như những tư gia khác không có gì đặc biệt. Cái đặc biệt là nó chỉ có một căn phòng, chắc hẳn Cao Lực Kỳ ở trong đó làm chuyện bí mật gì rồi. Tôi áp sát vào cánh cửa cố gắng dùng hết bản lĩnh bình sinh lắng nghe động tĩnh bên trong.

Tôi nhú mồi, bên trong hoàn toàn yên tĩnh không một tiếng động. Nghĩ là làm tôi bạo gan cầm lấy chốt cửa...xoay...cứng...

Tôi cười mỉm, em gái của thần thám khét tiếng thì sợ một cái ổ khóa hay sao? Cho dù có 10 cái khóa tôi vẫn mở ra. Lấy một chiếc kim nhỏ đã được chuẩn bị sẵn tôi thuận lợi ‘mở’ khóa cửa.

Bên trong quả là không có một bóng người... đã vào rồi thì không thể không kiểm tra một chút. Nếu không có người thì làm sao cửa lại khóa trái? Tôi đi xung quanh xem xét mọi ngõ ngách. Chợt chiếc vòng trên tay tôi nóng lên.

Vòng tay do PW thiết kế là một thiết bị điện tử hiện đại có khả năng phát hiện ra sự hiện diện của thiết bị ghi âm và camera trong khoảng cách 20m. Khá ngắn nhưng xa hơn những loại dò tìm khác nhiều, loại bình thường chỉ phát hiện thiết bị quay lên khi đặt lại gần thiết bị ấy.

Căn phòng này thiết kế có gì đó bất thường nên lúc ở bên ngoài vòng tay đã không nhận được tín hiệu của camera. Nếu đã ngã bài với Cao Lực Kỳ rồi tôi chẳng cần giấu anh ta làm gì nữa. Tôi tìm một lượt xung quanh trong quá trình tìm kiếm lén lút bấm nút chiếc đồng hồ trên tay chụp lại mọi góc ngách của căn phòng. Xong xuôi đầu đó tôi đi ra trả lại sự bình yên vốn có.

Căn cứ bí mật Biệt thự Cao gia...

Hà Bác Viễn cười lạnh nhìn cô gái xuất hiện trên màn hình giám sát, ông ta quay sang Cao Lực Kỳ đang ngồi đối diện mình:

“Cậu cứ để cô ta lộng hành như vậy ư?”

“Chú không được làm tổn thương cô ấy! Tôi tự có cách của mình. Sau một tháng bọn người của Diệp Gia Thành sẽ phải nhón nháo và tan rã!” Cao Lực Kỳ lạnh lùng nhìn Hà Bác Viễn.

“Cách? 12 năm qua cậu đã nói những câu tương tự như vậy đến mấy lần rồi? Hừ... cậu không làm được thì để tôi giúp cậu!” Hà Bác Viễn nghiêng răng.

“Tôi không cần! Đủ lắm rồi, nếu không vì chú có ơn với gia đình tôi chú nghĩ tôi có thể nhịn chú đến tận bây giờ sao? Chú đừng quá đáng!” Cao Lực Kỳ quơ tay chiếc ly trên bàn rơi xuống đất vỡ tung.

“Lực Kỳ, chú nghĩ cho con nên mới nói thế. Con nhìn đi tất cả những gì chú làm hôm nay đều là vì con, do con!” Hà Bác Viễn lớn giọng.

“Đủ rồi, quá đủ rồi! Chuyện của Hiểu Linh để con tự giải quyết chú đừng xen vào nữa có được không? Con van chú đấy, cứ xem như con van xin chú hãy để con làm chút gì đó cho cô ấy...” Cao Lực Kỳ đỡ trán sau đó nhìn Hà Bác Viễn một cách buồn bã.

“Được... tôi biết bây giờ mình đã không còn tư cách nói chuyện với cậu. Cậu muốn làm thế nào thì tùy!” Hà Bác Viễn gật gật đầu đứng dậy quay người đi vào trong.

“Chú Hà...” Cao Lực Kỳ nhỏ giọng gọi theo bất lực.

Hà Bác Viễn khẽ dừng bước ánh mắt long lên sòng sọc như một gã khát máu sau đó mỉm cười quay đầu:

“Cháu cứ làm những gì mình muốn là được, chú không giận cháu đâu, cứ yên tâm!”

“Cám ơn chú đã hiểu cho cháu!” Cao Lực Kỳ thở dài như vừa trút bị gánh nặng.

Phân cách tuyến...

Lô Từ Nam sau khi tập hợp tất cả thông tin về người yêu của Cao Lực Kỳ lập tức nói sự thật ấy cho Diệp Gia Thành biết. Sếp Diệp gửi ngay những thông tin ấy đến tôi, sau khi biết được sự thật có ai hỏi tâm trạng tôi như thế nào tôi sẽ trả lời một câu ‘Vô cùng bất ngờ! Sốc!’

Nói như thế tôi giống người yêu trước đây của Cao Lực Kỳ là vì cô ấy là cô ruột của tôi ư?

Phù... may quá tôi chỉ là cháu La Hiểu Linh mà không phải là con gái của Cao Lực Kỳ và cô ấy. Tôi còn nhớ khi nhận được thông tin sét đánh này tôi đã hỏi đi hỏi lại rất nhiều lần là mình có phải con của La Hiểu Linh với Cao Lực Kỳ hay không? Nếu là con họ thì những gì tôi làm với Cao Lực Kỳ lần trước chắc hẳn không thể dung thứ... tôi toát mồ hôi mẹ lẫn mồ hôi con.

Việc này phải nhanh chóng giải quyết, nếu La Hiểu Linh là Lô Khánh An em gái Lô Khánh Trình thì hoàn toàn không có việc ba và mẹ tôi ra tay giết La Hiểu Linh được. chuyện này nhất định có một sự hiểu lầm không hề nhẹ trong đó. Tôi đoán không nhầm là do cái người gọi là chú của Cao Lực Kỳ dựng lên nhằm vào gia đình tôi.

Tôi phải tìm Cao Lực Kỳ nói rõ ràng mọi chuyện...

Tôi đứng trước cửa phòng Cao Lực Kỳ hít vào một hơi lấy tinh thần rồi đá mạnh vào cửa. Cánh cửa mở ra với vẻ mặt kinh ngạc của chủ nhân nó.

“Trẻ như vậy em tìm tôi có việc gì?” Giọng nói đầy ái muội của Cao đại gia vang lên.

Tôi không trả lời vội đẩy Cao Lực Kỳ vào trong phòng, điều đó khiến Cao đại gia mở to mắt nhìn tôi. Tôi kéo anh ta ngồi xuống giường còn mình đứng từ trên cao nhìn thẳng vào mắt anh ta trịnh trọng nói một hơi:

“Anh Cao, anh nghe cho kỹ đây bây giờ tôi nói cho anh biết một sự thật hết sức nghiêm trọng! Anh phải giữ bình tĩnh...”

“Tôi...” Cao Lực Kỳ ngạc nhiên nhếch khóe môi.

“Suýt...cẩn thận có người nghe lén!” Tôi đưa một ngón tay lên môi anh ta ngăn chặn anh ta cất lời. Cao đại gia quá đỗi kinh ngạc nhưng vẫn im gập đầu tỏ vẻ mình đã hiểu, anh ta mỉm cười ra dấu tôi bắt đầu câu chuyện. Tôi ngồi xuống đất, vỗ vỗ chỗ kế bên ý bảo anh ta ngồi gần tôi, Cao Lực Kỳ rất biết nghe lời liền ngồi xuống kế tôi, hai chúng tôi bốn mắt đối diện nhìn nhau, tôi bắt đầu nhỏ giọng:

“Anh Cao, anh biết tại sao tôi lại giống người yêu của anh không? Anh có suy nghĩ gì về điều đó?” Tôi như một phóng viên phỏng vấn bí mật nhỏ giọng hỏi Cao Lực Kỳ.

“Người giống người thôi!” Cao Lực Kỳ bật cười.

“Suýt...đã bảo phải nhỏ giọng rồi mà!” Tôi khẽ nói.

“Ok!” Cao Lực Kỳ vội giảm âm lượng.

“Anh bình tĩnh đi, anh nghe tôi hỏi nè! Anh có thường làm chuyện đó đó với người yêu anh không?” Tôi ho khẽ, tôi vô cùng thừa nhận trước khi vào chủ đề chính nói ra sự thật phải dọa tên này một chút.

“Chuyện đó là chuyện gì?” Cao Lực Kỳ nhăn mặt.

“Chuyện xxx, chuyện sinh em bé đó!” Tôi trừng mắt.

Cao Lực Kỳ đỏ mặt, định đứng lên nhưng tôi đã nhanh tay bắt lấy anh ta kéo anh ta ngồi xuống. Không ngờ nam chính phản diện lại có da mặt mỏng như thế. Tôi vẫn không buông tha anh ta:

“Cao đại gia, anh thử nghĩ xem có khi nào... có khi nào... tôi là con gái của anh không?” Tôi mở to đôi mắt long lanh nhìn Cao Lực Kỳ.

“Tầm bậy! Đừng nói vớ vẩn!” Cao Lực Kỳ liếc xéo tôi.

“Khi Hiểu Linh mất cô ấy không có thai, em nghĩ em từ đâu chui ra hả?” Cao Lực Kỳ mặt kiên nhẫn găm nhẹ với tôi.

“Không phải thì thôi!” Tôi chu môi bắt đầu vào vấn đề chính.

“Anh Cao, tôi nói thật với anh tôi là con gái của Lô Khánh Trình và Nghiêm Lệ!” Tôi anh dừng tuyên bố sự thật ‘rợn người’.

“Em nói cái gì? Đừng đùa, trẻ rồi em về ngủ đi thôi!” Cao Lực Kỳ cau mày.

“Anh Cao, tôi nói thật tôi là con gái Lô Khánh Trình, trên tôi còn có hai anh trai Lô Hường Nhật và Lô Từ Nam” Tôi nghiêm chỉnh lên tiếng.

Cao Lực Kỳ sững người nhìn tôi, tôi có thể nhìn thấy khí tức trên người anh ta tỏa ra ngàn ngút, bỗng chốc cả căn phòng lạnh xuống mấy độ.

“Anh Cao, La Hiểu Linh chính là cô ruột của tôi, tên thật của cô ấy là Lô Khánh An!” Để tránh việc anh ta nhào tới bóp chết ‘kẻ thù’ tôi vội mở miệng giải thích.

“Haizz... đừng nhìn tôi như thế! La Hiểu Linh là cô của tôi vì thế tôi muốn nói cho anh biết ba và mẹ tôi tuyệt đối không thể nào giết cô ấy, nếu anh không tin tôi sẽ nói anh tôi dẫn anh tới thăm mộ của cô ba!... Anh Cao anh nghe tôi nói chứ?” Tôi sốt ruột.

“Tiếp đi!” Cao Lực Kỳ rũ mắt dường như đã nghe và tin tưởng tôi, tôi thở phào tiếp tục nói:

“Không hiểu vì sao 12 năm trước cô tôi đột nhiên té lầu chết, trước đó cô đã có ý định dẫn anh về nhà ra mắt gia đình nhưng đã không kịp. Sau khi ba tôi phát hiện đã đến mang cô về an táng, vì phát hiện thân phận của anh nên ba tôi không muốn có bất kỳ quan hệ gì với anh nữa, ông đã lợi dụng sự việc đó để cắt đứt mọi liên hệ giữa anh và cô tôi...”

“Anh đừng ngạc nhiên vì sao anh không biết cô tôi là ai, bởi vì trước đó cô tôi bị kẻ gian bắt cóc mãi đến hơn 20 năm mới nhận lại gia đình của mình! Anh Cao mọi việc tôi muốn nói cho anh biết chỉ có thế. Người sát hại bạn gái anh không phải ba, mẹ tôi. Tuyệt đối không phải!” Tôi nhìn sâu vào đôi mắt Cao Lực Kỳ mạnh mẽ tuyên bố, sợ anh ta không tin nên tôi vội nói tiếp:

“Anh Cao, ngày mai hoặc ngày kia anh rảnh hãy đi cùng tôi đến viếng mộ cô, tới đó anh sẽ hiểu. Những kỷ vật của cô tôi liên quan đến anh, tôi sẽ nói anh trai đưa nó lại cho anh!”

“Anh Cao, tôi về phòng ngủ đây!” Tôi nhìn Cao Lực Kỳ im lặng quyết định sau khi nói xong về phòng ngủ.

Sự thật đã nói ra đêm nay tôi có thể an tâm ngủ rồi chỉ mong Cao Lực Kỳ hết hiểu lầm gia đình tôi. Ngày mai tôi sẽ có câu trả lời từ anh ta, nếu tôi có liên hệ với người anh ta yêu thương thì anh ta có khả năng dừng lại những việc sai trái của mình không? Tôi rất mong anh ta sẽ suy nghĩ lại chút đỉnh nào đó. Sáng mai, sáng mai thôi sẽ có kết quả...

Tôi ôm chăn nằm xuống giường nhắm mắt yên tâm bắt đầu vờ về giấc ngủ của mình.

Gia Thành, ông xã bảo bối chúng ta sắp được gặp nhau rồi. 38 ngày xa cách em rất rất... rất nhớ anh!

Bạn đang đọc truyện *Ba Bé Bi Là Nam Chính Phán Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Chương 69 – Thành công tốt đẹp

Phía cuối chân trời màu nắng chiều đã tắt hẳn nhường cho màn đêm u tối sắp phủ xuống cả khung trời. Tôi đứng dậy từ chiếc xích đu phía sau vườn ôm lấy chú cún nhỏ vào lòng đi nhanh vào nhà. Cao Lực Kỳ đã đi miền Nam được hai ngày, anh ta muốn xác minh rõ sự việc của năm đó. Dù chúng tôi đã ngã bái với nhau nhưng tính cách của Cao Lực Kỳ làm việc rất cẩn thận, anh ta đương nhiên muốn xác nhận sự thật rõ ràng đầu vào đó mới cam tâm.

Trong ngôi biệt thự này tôi đã lật tung hết tất cả từ tuần trước, xung quanh bán kính 100 mét tôi cũng đào bới không bỏ sót bất kỳ ngõ ngách nào chỉ trừ duy nhất căn phòng bí mật ở khu nhà phía Tây kia và chủ nhân ngôi biệt thự - Cao Lực Kỳ là tôi chưa ‘lật tung’ hết thôi. Nhưng dù cho sự việc có ra sao thì tôi cũng phải tìm mọi cách khuyên bảo Cao Lực Kỳ bỏ tà theo chính, ‘quảng bỏ súng đạn, lập địa thành Phật’ không phải đối đầu ‘ta sống mi chết, ta chết mi mới được sống’ với Diệp Gia Thành nữa.

Thật là một việc khó khăn cho một người phụ nữ vừa nhỏ vừa bé như tôi đây mà, lẽ ra giờ này tôi phải ở bên cạnh ông xã thân yêu, đẹp trai ngời ngời của mình hai người anh anh em em... nhưng nhìn lại xem, giờ tôi đang phải một mình cô đơn thui thủi trong một căn biệt thự sa hoa sang trọng với một nhiệm vụ hết sức khó khăn. Nói cho sang thì là ở trong biệt thự sa hoa chứ nói trắng ra là ở đầm rồng, hang hổ.

Bên dưới ngôi biệt thự này là căn cứ bí mật của Cao Lực Kỳ, mà trong căn cứ bí mật của Cao Lực Kỳ lại có một nhân vật rất quan trọng. Ông ta mà chạy ra bên ngoài thì sẽ tạo thành một con sóng thần ập vào mặt mọi người, cuốn phăng tất cả. Nhân vật ‘gừng càng già càng cay’ – Hà Bắc Viễn. chính ông ta là người đứng sau đầu tư tất cả, chính ông ta nắm không biết bao nhiêu nhân vật chủ chốt trong cuộc chiến giữa Cao – Diệp. Muốn tiêu diệt tất cả tội ác phải tiêu diệt Hà Bắc Viễn trước hết, nhưng ông ta là một con cáo già không hề đơn giản chút nào.

Tôi vô cùng sầu não, khi đọc truyện thì cảm thấy rất hứng thú đến khi bạn trở thành nhân vật trong truyện thì sẽ khác hoàn toàn. Tôi lúc nào cũng muốn bảo vệ cuộc sống của mình và những người trong thế giới tôi đang sống. Phải đưa Cao Lực Kỳ về với chính đạo, còn... Hà Bắc Viễn nhất định phải diệt cho dù ông ta là...

Xoảng... tiếng thủy tinh đổ vỡ phá tan những toan tính trong lòng tôi, tôi vội quay đầu về nơi phát ra tiếng động.

“Xin lỗi, tôi làm phu nhân giật mình rồi. Tôi dọn ngay!” Chị quản gia hốt hoảng ngồi xuống gom từng mảnh vỡ dưới đất vào tay, tôi kinh ngạc:

“Ý, chị đừng vội toàn mảnh vỡ thủy tinh chị đừng gom nó vào tay mình, như thế sẽ làm chị bị thương đó!”

“Không sao, tôi dọn được mà!” Chị ta trả lời ngắn gọn với tôi rồi đứng dậy đi vào trong bếp.

Người trong nhà này lạ thật đấy, không có nhiều người nhưng hề bắt gặp một ai đó thì họ lại có thái độ vô cùng lạnh nhạt cứ làm như tôi là kẻ thù truyền kiếp của họ vậy. Cao Lực Kỳ đã bất bình thường rồi bọn họ lại càng không bình thường hơn.

Ting toong, ting toong... Tiếng chuông ngoài cổng vang lên, hai mắt tôi sáng rực chạy nhanh ra cửa. Khi cánh cổng tự động mở ra tôi nhìn thấy một chiếc xe màu trắng chạy vào gara, một cô gái thân hình bốc lửa ăn mặc xinh đẹp bước xuống xe. Bộ váy bó màu trắng để lộ một đường cong hoàn hảo cùng sự quyến rũ toát ra từ cô ấy. Phong thái, bộ dáng đó tôi không bao giờ quên được.

Là cô ta, Cố Nhã Yến!

Hai mắt tôi không rời khỏi thân hình nóng bỏng kia cho tới khi bóng dáng ấy tiến tới trước mặt tôi. Giọng nói trong veo của Cố Nhã Yến vang lên:

“Tại sao cô ở đây?”

Tôi giật mình hai mắt đối diện với ánh mắt nóng rực của cô ta, phải nói làm sao trước tình địch của mình trong hoàn cảnh này. Nếu không nói gì thì cô ta sẽ ép tôi đến khi nào nhả ra được câu trả lời mới thôi, còn nếu nói đúng ‘sự thật’ tôi là Cao phu nhân thì tôi toi mất. Lúc ấy chẳng khác nào phủ nhận mối quan hệ của tôi với Diệp Gia Thành. Không được rồi, tiền thoái lương nan. Tôi hất cằm:

“Tôi ở đây thì đã sao? Làm gì kệ tôi, cô có quyền gì hỏi tôi. Mà đã hỏi thì sao? Tôi thích không trả lời đó!”

“Cô...” Cố Nhã Yến đột nhiên á khẩu, chắc vì tôi nói quá nhiều chẳng, tôi khoanh hai tay ra về chủ nhà:

“Còn cô, cô làm xuất hiện ở đây? Mà thôi đi, trả lời hay không cũng được. Đã tới rồi thì vào nhà đi!” Tôi mỉm cười bước qua phải một bước thể hiện sự nhường lối để chào đón của mình. Cố Nhã Yến vẫn chưa hết kinh ngạc, cô ta liếc vội tôi một cái rồi dậm gót giày đi vào nhà. Cái người này ngay cả phép lịch sự tối thiểu khi vào nhà người khác cũng không có. Không phải là nên đổi dép trước khi vào nhà sao? Mặc kệ cô ta vậy, đầu sao nhà này cũng đâu phải của tôi.

Cố Nhã Yến rất thông thả mà ngồi xuống sô pha tựa như vô cùng quen thuộc nơi này.

“Cố tiểu thư!” Tiếng của chị quản gia từ trên cầu thang vọng xuống.

“Chị quen cô ta sao?” Tôi tròn mắt kinh ngạc nhìn Cố Nhã Yến rồi nhìn sang chị quản gia.

“Tôi....” Quản gia ấp úng.

Tôi không hiểu gì, trong đầu tràn ngập suy nghĩ.

Phải có quen cô ta mới ngang nhiên bước vào lãnh thổ của Cao Lực Kỳ, phải có quen thì bảo vệ mới mở cổng cho cô ta vào chứ. Vậy cuối cùng cô ta và Cao Lực Kỳ có quan hệ gì? Trước đây Cố Nhã Yến là người của PW, sau khi bị Diệp Gia Thành trục xuất khỏi PW thì hôm nay cô ta xuất hiện ở đây... Không lẽ... lẽ nào Cố Nhã Yến muốn mượn tay Cao Lực Kỳ trả thù Diệp Gia Thành Ý nghĩ đó vừa xẹt qua đầu khiến tôi thấy không còn bình tĩnh được nữa. Cô gái này thật đáng sợ.

“Chị Lưu sao cô ta lại ở đây?” Cố Nhã Yến đón lấy ly trà từ tay quản gia đưa đôi mắt sắc bén nhìn chị quản gia.

“Cố tiểu thư, cô ấy là phu nhân...” Quản gia nhẹ giọng.

“Phu nhân? Phu nhân gì?” Cố Nhã Yến ngây thơ không hiểu.

“Phu nhân, phu nhân là vợ của tiên sinh!” Quản gia mỉm môi.

“Cái gì?” Ly trà trên tay của Cố Nhã Yến rung lên, cô ta vô cùng kích động, trong nỗi kích động là sự vui mừng không tả.

“Chị nói cái gì? Cô ta là vợ của Cao Lực Kỳ ư?” Cố Nhã Yến kích động đến nỗi hai tay bấu lấy đôi vai của quản gia.

“Cố tiểu thư...tôi còn phải làm việc xin phép đi trước ạ!” Quản gia cố thoát khỏi hai chiếc gọng kìm của cô ta đứng dậy.

“Coi Cố tiểu thư kia, hình như cô rất vui thì phải!” Tôi nhếch môi thừa biết trong lòng cô ta đang nghĩ gì.

“Ha ha ha... Lô Ái Thi, cuối cùng thì tôi cũng chờ được ngày hôm nay. Cuối cùng thì cô cũng bị Diệp Gia Thành đá đi một cách không thương tiếc...” Cố Nhã Yến cười rộ lên chỉ vào mặt tôi.

“Ồ, thế sao? Chắc cô chờ lâu rồi nhỉ?” Tôi chỉ nhẹ nhàng mỉm cười, đưa mắt ra cửa nhìn bóng chiếc xe màu đen đang từ từ tiến vào sân, tôi nhếch môi hình tượng rất chi là phản diện, giọng nói đánh thép:

“Thật xin lỗi! Cô tiếp tục chờ đến tóc bạc, mắt hoa đi nhé! Chờ đến sông cạn đá mòn... nếu Diệp Gia Thành dám bỏ rơi tôi, tôi sẽ lên đạn một phát bắn chết anh ta luôn! Thề không để hàng tôi đã xài cho kẻ khác! Cái gì của tôi là của tôi, nếu cô dám bước chân vào lãnh địa của tôi thì tôi cho cô biết... cần thận cô không còn chân để bước ra ngoài!”

“Lô Ái Thi, cô nói vậy là sao? Cô sa cơ thất thế đến nỗi phải bám vào Cao Lực Kỳ thế mà còn ra vẻ điệu võ dương oai với ai? Hạng phụ nữ thối tha!” Cố Nhã Yến tức giận cầm ly trà trên tay hất lên người tôi. Cô ta đang tức vì tôi không có ý định buông tha Diệp Gia Thành, đúng như tôi dự đoán.

Nhân cơ hội tôi từ trên sô pha trượt ngay xuống đất, hai tay ôm lấy đầu vò tóc rối tung lên, kéo vạt váy bên này rồi xé vạt váy bên kia. Cố Nhã Yến há mồm nhìn hàng loạt động tác của tôi mà không biết tôi chỉ chờ có thế để đóng vai phản diện triệt nữ phụ nguy hiểm như cô ta.

Cao Lực Kỳ vừa bước vào cửa đã thấy được cảnh tượng kinh điển. Tôi một thân váy màu lam nhạt ướt hết từ đầu tới chân, tóc tai rũ rượi ngồi bệt dưới sàn nhà hai tay ôm lấy đôi vai nhỏ bé đang run lên vì lạnh hai mắt long lanh nhìn vào hung thủ là Cố Nhã Yến đang đứng chết trân nhìn tôi.

“Nhìn cái gì? Cô nên biết thân biết phận của mình, cô có biết mình rất chướng mắt hay không?” Cố Nhã Yến quăng mạnh ly trà xuống ngay bên cạnh tôi.

“Aaaa....” Tôi ‘sợ hãi’

“Nhã Yến, trước đây chúng ta...”

“Cô im đi! Từ khi cô gia nhập PW cuộc sống của tôi trở nên u ám hơn bao giờ hết. Tôi chờ giây phút cô biến khỏi cuộc sống của Gia Thành từng giây từng phút cô biết hay không? Tại cô, tại cô, tất cả đều tại cô. Nếu không có cô thì tôi đã sớm trở thành Diệp phu nhân của Gia Thành! Diêu Khúc Lan, Kha Trân Tâm tất cả đều không phải là đối thủ của tôi. Duy chỉ có cô, có cô mà thôi. Cô xuất hiện phá hủy mọi thứ làm mọi thứ rối tung lên! Cô có biết lúc đó tôi chỉ muốn cô chết!”

“Tôi muốn giết cô hơn bao giờ hết!!!!” Cố Nhã Yến hét lên.

“Hay cho một cô gái vì yêu mà điên cuồng làm tất cả!” Giọng nói trầm thấp của Cao Lực Kỳ vang lên, anh ta bước vào nhà tiến đến đỡ lấy tôi.

“Em không sao chứ? Cổ Nhã Yến cũng quá tàn nhẫn đi, làm em ra nông nổi này!” Cao Lực Kỳ nhếch môi ôm lấy tôi.

“Cao đại gia, anh không về có lẽ em đã bị người phụ nữ điên không biết từ đâu tới này đánh cho tàn hoa, bại liễu rồi!” Tôi cúi mặt vào tay áo sơ mi của Cao Lực Kỳ, bôi hết nước trên mặt qua áo anh ta.

Cao Lực Kỳ lấy khoác chiếc áo vest của mình lên người tôi rồi quay sang Cổ Nhã Yến.

“Kế hoạch bị hủy bỏ, từ hôm nay chúng ta không liên hệ, cô về đi!”

“Anh nói cái gì? Anh vì con đàn bà này mà hủy bỏ cả kế hoạch đã dày công sắp đặt?”

“Tôi lặp lại một lần nữa, cô về đi!” Cao Lực Kỳ nhấn mạnh.

“Cao Lực Kỳ! Tôi đã dùng chính thứ quý giá nhất của người con gái mang ra trao đổi vì sao anh không giữ lời?” Cổ Nhã Yến nóng giận lớn tiếng.

Tôi kinh hãi trợn to đôi mắt, tôi không nghe nhầm đó chứ. Sau khi xác định mình không bỏ qua chữ nào của Cổ Nhã Yến tôi mới kinh hãi nhìn sắc mặt Cao Lực Kỳ.

Tôi lắc đầu nhìn sang Cổ Nhã Yến.

Nam anh tuấn, lạnh nhạt. Nữ hung bạo, cường hãn vẫn mất đối mắt khi tôi đã kết thúc ý nghĩ xấu xa của mình. Nhìn lửa điện từ mắt họ tôi chỉ có thể đứng dậy lên chuồn êm ra khỏi bãi chiến trường. Ai chứ tôi đây rất sợ bom rơi, đạn lạc à! Tốt nhất tôi nên lên lầu ngâm nước nóng và thay quần áo hưởng thụ sự mát mẻ. Cứ để họ kinh nhau bao lâu thì kinh ha ha!

Phân cách tuyến...

Ngày mới bắt đầu, tôi thu dọn hành lý lát nữa đây tôi sẽ tung tăng ra khỏi nhà họ Cao. Cao Lực Kỳ không nói gì chỉ đứng yên lặng nhìn tôi thu dọn. Diệp Gia Thành nhếch môi mỉm cười:

“Anh Cao, mong anh thu xếp càng sớm càng tốt cùng chúng tôi sang Lô gia. Tôi biết anh cũng muốn gặp người nhà của La Hiểu Linh!”

“Hơn ai hết tôi rất muốn viếng mộ cô ấy!” Cao Lực Kỳ bật cười, trong nụ cười ẩn chứa sự chua xót.

“Ông xã, anh mau xách vali cho em đi!” Tôi đẩy chiếc vali trong tay cho sếp Diệp.

“Một tuần sau gặp lại ở Lô gia!” Diệp Gia Thành ôm tôi trong tay gật đầu tạm biệt Cao Lực Kỳ.

“Được! Một tuần sau gặp lại!” Cao Lực Kỳ vui vẻ gật đầu.

Dường như mọi việc trôi qua rất thuận lợi, tôi dễ dàng thu phục được nam phụ đáng gờm. Điều đó chẳng những không khiến tôi vui vẻ mà còn sinh lòng lo lắng, bất an rất nhiều. Đoạn đường ta đi không phải lúc nào cũng bằng phẳng, phải chăng đoạn đường mà tôi đã đi qua rất bằng phẳng hay không? Phía trước tôi chắc hẳn phải đối diện với rất nhiều chông gai ngăn lối.

Tôi lại được trở về chính mình, được làm chính tôi. Diệp phu nhân vợ của Diệp Gia Thành. Hết bất ngờ này đến bất ngờ kia, chuyện khiến tôi kinh ngạc nhất vẫn là việc anh trai thân yêu của tôi Lô Hường Nhật đang hẹn hò với nữ chính Điều Khúc Lan. Điều đó có nghĩa là rất có khả năng Điều Khúc Lan sẽ trở thành chị dâu của tôi trong tương lai.

“Ông xã, hai người bọn họ quen nhau bao lâu? Tại sao anh không nói cho em biết? Hai người bọn họ yêu nhau từ khi nào kia chứ? Làm sao có thể!!!” Tôi đeo theo sếp Diệp đặt hàng tá câu hỏi cho anh.

“Anh làm sao biết được! Anh cũng nghe anh hai nói lại thôi! Khúc Lan dạo này thường hay nhắn tin và gọi điện thoại nên mọi người sinh nghi rồi cố điều tra cho ra lẽ!” Diệp Gia Thành lắc đầu.

“Em không chịu đâu, không ai nói cho em biết hết!” Tôi chu môi uất ức.

“Thì không phải bây giờ đã nói em biết rồi sao?” Diệp Gia Thành kéo tôi vào lòng hôn nhẹ lên trán tôi.

“Đáng ghét! Anh chỉ giỏi lấy lòng!” Tôi đâm nhẹ lên ngực anh.

“Thật là anh chỉ giỏi lấy lòng bà xã thôi sao? Những phương diện khác anh không giỏi ư? Xem ra anh phải điều chỉnh lại một chút rồi, chẳng hạn như...” Diệp Gia Thành gian xảo giọng nói vì vu như một con ong đang tán tỉnh một đóa hoa.

“Anh thôi đi...cái đồ dám tặc...” Tôi mắc cỡ đâm thêm mấy đâm lên ngực sếp Diệp.

“Áy, coi em kìa anh đã nói gì đâu. Chỉ tại em đầu óc không được bình thường nghĩ ngợi lung tung hết cả lên!” Sếp Diệp bật cười lớn.

“Diệp Gia Thành!!!!!!!!” Tôi hét to.

Bạn đang đọc truyện *Ba Bé Bi Là Nam Chính Phản Diện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Trước giờ cử hành hôn lễ

Trong phòng hội nghị cao cấp PW mọi người đang xôn xao bàn tán về đám cưới của sếp Tổng và cấp dưới Lô Ái Thi, khác với những ngày thông thường mang bầu không khí uy nghiêm thì hôm nay trong căn phòng rộng lớn đầy ắp tiếng nói cười rộn rã.

“Tới lúc sếp Diệp và Ái Thi kết hôn tôi sẽ làm phù dâu, sao hả mọi người thấy có được không?” Tần Tuyết lém lỉnh lên tiếng.

“Theo tôi thấy Khúc Lan hợp với vị trí đó hơn cô!” Kỷ Ngự Trình bật cười trêu ghẹo Tần Tuyết.

“Sếp Kỷ, anh nói như vậy sẽ làm tôi đau lòng nha, tôi có chỗ nào không hợp chứ?” Tần Tuyết chu môi.

“Trợ lý Bé anh có muốn làm rể phụ không?” Tần Tuyết nháy nháy mắt nhìn trợ lý Bé.

“Ha ha, Tần Tuyết cô được thăng chức nên bạo gan hơn rồi đó!” Bé Tiểu Bảo gật gù cười to.

“Ứng cử viên làm rể phụ phải là một trong mấy anh em của sếp Diệp chứ làm gì có phần cho chúng tôi!” Hoắc Thiếu Khâm xoa xoa cằm.

“Phải rồi ha...” Tần Tuyết gật đầu, mọi người trong phòng cười ầm lên.

“Lần này chắc có đại chiến giành chiếc ghế rể phụ rồi đây, chúng ta cá cược xem ai sẽ được làm rể phụ nào!” Mạch Chi Đình đập tay lên bàn tuyên bố.

“Được!” Mọi người hùng hồ tham gia cuộc vui.

Tôi vừa quẹt thẻ cánh cửa vừa mở ra thì đã bị không khí sôi động bên trong phòng bao trùm, thoáng nghe được đoạn đối thoại vừa rồi tôi mỉm cười, mọi người nghe tiếng cửa mở đều đồng loạt đưa ánh mắt nhìn tôi.

“Ái Thi, em nói xem trong bọn anh ai có thể làm rể phụ?” Trịnh Vĩ Bình bật dậy chạy đến trước mặt tôi phần khởi nói.

“Câu hỏi này thật khó, em không biết bỏ ai chọn ai. Hay là mấy anh bốc thăm thử xem!” Tôi mỉm cười tinh nghịch.

“Vẫn là Ái Thi có sáng kiến tốt nhất, lại đây năm người chúng ta bốc thăm” La Thúc Khiêm nhanh tay lấy ra một tờ giấy rồi xé nhỏ thành năm miếng nhỏ, lấy bút ghi chữ lên một tờ trong số đó.

“Nếu ai bắt được thăm có dấu X thì người đó sẽ là rể phụ!” La Thúc Khiêm trộn đều mảnh giấy đã được gấp lại giống nhau trên bàn rồi đưa mắt nhìn tất cả mọi người.

“Khúc Lan nếu anh bắt được thăm dấu X, em làm dâu phụ nhé!” Trần Ngạn Quân nháy mắt với Diêu Khúc Lan.

“Ahhh, sếp Trần không phải Khúc Lan đã có người trong lòng rồi sao?” Kỷ Ngự Trình trố mắt.

“Nhiều chuyện...” Trần Ngạn Quân liếc xéo người anh em của mình vì tội lảm mồm.

“Ái Thi, em làm trọng tài đi!” Lý Đông Anh đẩy tôi lên trước.

“Được, bắt đầu!” Sau tiếng hô của tôi anh em sếp Diệp bắt đầu giành giật những mảnh giấy trên bàn.

Không khí đã sôi động lại càng sôi hơn, mọi người nhìn mấy sếp lớn như mấy đứa trẻ con giành giật nhau ai nấy đều không kìm được tiếng cười. Cuối cùng người chiến thắng là Trần Ngạn Quân. Dự là ngày cưới của tôi sẽ vô cùng sôi động đây.

Trước ngày cưới hai tuần ba mẹ của sếp Diệp về nước ở trong căn hộ của chúng tôi. Ba sếp Diệp tính tình rất cởi mở, ông thích nói nhiều và nói đủ thứ trên trời dưới đất. Mẹ sếp Diệp trái lại rất thích làm anh hùng, tính tình ngay cả tôi cũng không biết diễn tả như thế nào. Dường như họ hoán đổi vị trí cho nhau thì phải.

Ba mẹ chồng đối xử với tôi vô cùng tốt nhiều lúc còn tốt hơn sếp Diệp rất nhiều nữa là. Ba chồng tôi gặp được bà nội của tôi là hai người tám chuyện cả ngày cũng không chán, còn mẹ chồng tôi thì mê tí anh hai Lô Tử Nam với những màn thí nghiệm, pháp thuật chẳng đâu vào đâu.

Phân cách tuyến...

Cao Lực Kỳ đột ngột tới PW khiến mọi người đều hoang man, ai cũng biết Cao Lực Kỳ trước kia là đối thủ số 1 của PW nhưng hôm nay thì khác rồi. Chuyện Cao đại gia đến PW mà không thông báo trước mới là một vấn đề. Vừa vào tới cổng chính anh ta đã đòi gặp Diệp Gia Thành gấp mới là vấn đề lớn.

Phòng sếp Tổng...

Cao Lực Kỳ nét mặt nghiêm trọng ngồi đối diện Diệp Gia Thành. Giọng nói anh ta có vẻ mệt mỏi:

“Diệp Gia Thành, tôi đã tận lực làm hết sức để giải tán thế lực và xử lý một số người không đi theo con đường chính nghĩa có ý đồ theo Hà Bắc Viễn. Tuy nhiên, theo điều tra của tôi phía Hà Bắc Viễn ông ta vẫn còn nắm rất nhiều nguồn nhân lực quan trọng”.

“Chúng tôi cũng không bỏ sót bất kỳ manh mối nào quan trọng về Hà Bắc Viễn nhưng hầu như ông ta vô tung vô tích, hành tung vô định!” Diệp Gia Thành đẩy tách trà về phía Cao Lực Kỳ.

“Vậy thì khá rắc rối rồi đây, tôi cũng không nắm được hành tung của ông ta!” Cao Lực Kỳ thờ dãi.

“Anh chỉ cần giúp tôi quét sạch tàn dư của ông ta mọi việc còn lại để tôi lo, mấy tháng vừa qua cảm ơn anh rất nhiều nếu không có anh chắc chắn chúng tôi cũng không thuận lợi đến thế!” Diệp Gia Thành đứng dậy lại gần vỗ vai Cao Lực Kỳ.

“Cậu khách sáo rồi! Khi nào cậu tổ chức hôn lễ?” Cao Lực Kỳ nhếch môi.

“Hai tuần nữa, khi đó anh đừng quên tới và mang quà mừng thật lớn là được rồi!” Diệp Gia Thành nở một nụ cười thật tươi.

“Được!” Cao Lực Kỳ bật cười.

Phân cách tuyến...

Tôi hạnh phúc nhìn chiếc váy cưới đắt tiền trên người rồi mỉm cười thật tươi xoay mấy vòng trước gương. Quản lý trung tâm nhìn tôi bật cười:

“Lo tiêu thư cô mặc chiếc váy này rất đẹp, đây là chiếc váy đẹp nhất trong số những chiếc cô đã mặc qua!”

“Thật vậy sao?” Tôi quay sang cười rạng rỡ.

“Đúng vậy, cô mau ra cho Diệp tiên sinh xem đi!” Quản lý đưa tay kéo màn, tôi hớn hờ bước ra ngoài.

“Gia Thành!” Tôi chạy tới trước mặt sếp Diệp, đứng im trên môi vẫn giữ nụ cười hạnh phúc.

Diệp Gia Thành không nói gì chỉ lẳng lẳng nhìn tôi, tôi chu môi lên án anh.

“Sếp Diệp, anh không thể khen bà xã mình một câu hay sao?”

Anh bật cười, để chiếc ipad lên bàn “Em không biết đó thôi, lúc này anh bị em làm kinh ngạc nên mới không nói được câu nào! Bà xã anh hôm nay thật xinh đẹp!”

“Câu đó để dành ngày cử hành hôn lễ hãy nói đi! Cái em muốn là anh xem chiếc váy này có phù hợp với em hay không kia!” Tôi nhắc chân váy xoay mấy vòng trước mặt sếp Diệp.

“Còn phải hỏi sao? Bà xã anh xinh đẹp đương nhiên mặc cái gì cũng đẹp rồi!” Diệp Gia Thành nịnh bợ.

Tôi bật cười chạy tới kí nhẹ vào đầu anh, đỏ mặt bước vào trong thay quần áo dưới tiếng cười của sếp Diệp.

Chỉ còn hơn một tuần nữa hôn lễ của chúng tôi sẽ được cử hành, không hiểu vì sao trong lòng tôi luôn cảm thấy lo lắng một cách nặng nề. Có lẽ vì công việc chăng? Vây cánh của Hà Bắc Viễn vẫn chưa tiêu diệt hết trong khi Hà Bắc Viễn vẫn biệt vô âm tính!

Mặc kệ tất cả đi, chỉ cần được khoác lên mình chiếc váy cưới màu trắng, được cùng Diệp Gia Thành cử hành hôn lễ là tôi đã thấy hạnh phúc lắm rồi. Chuyện công việc hãy để sau này tính tiếp.

Tôi đã chờ đợi cái ngày này từng giây từng phút kể từ khi Diệp Gia Thành cầu hôn trên bãi biển, sống trong sự yêu thương vô bờ bến, sự chiều chuộng vô biên của anh khiến tôi cảm nhận được một hạnh phúc bất tận luôn hiện diện bên mình. Tôi không muốn mất đi nó, cho dù chỉ là một giấc mơ đi chăng nữa tôi vẫn muốn ngủ vui trong giấc mơ này mãi mãi.

Một khi bạn yêu ai đó, yêu sâu đậm, yêu rất nhiều bạn đã và sẽ một lần nghĩ qua, bạn chỉ muốn bên người mình yêu mãi mãi. Tôi sợ chứ! Sợ đây chỉ là một giấc mơ mà thôi. Sợ biết mấy, sợ làm sao... sợ một ngày nào đó khi tôi mở mắt ra tất cả sẽ chỉ là một giấc mơ. Tôi không còn là Lô Ái Thi nữa, cũng chẳng có Diệp Gia Thành. Tất cả sẽ hóa hư không khi tôi trở về là Hạ Như Mai.

Đối với tôi một hạnh phúc nhỏ nhoi cũng là to lớn, một ngày rồi lại một ngày trôi qua khi tôi mở mắt lại được nhìn thấy người tôi yêu. Chỉ cần nhìn thấy anh thôi, hạnh phúc trong tôi chỉ có thể. Mơ mỗi ngày được nhìn thấy anh, thấy anh cười, thấy anh vui vẻ, thấy anh đứng nhìn tôi từ xa...

Chỉ còn một ngày nữa anh sẽ nắm lấy tay tôi bước vào lễ đường. Bàn tay ấy ngày nào cũng nắm lấy tay tôi giúp tôi bước lên dốc cao, nắm lấy tay tôi mỗi khi tôi căng thẳng hay vui mừng nhưng ngày mai lại khác. Anh sẽ nắm lấy tay tôi và cho cả thế giới biết rằng anh sẽ bước bên tôi mãi mãi, bên cạnh tôi và che chở, bảo vệ tôi đời đời kiếp kiếp.

Đời người con gái đó chính là giây phút thiêng liêng, hạnh phúc nhất. Còn gì bằng khi được kết hôn với người mình yêu và người đó cũng yêu mình thật nhiều?

Tôi mỉm cười, hít lấy một hơi dài. Tôi cân bình tĩnh, nhìn chiếc váy cưới treo riêng trên giá giữa phòng thấy lòng hạnh phúc làm sao.

Để tiện cho hôn lễ, cử hành đúng nghi thức tôi trở về ngôi biệt thự của họ Lô ở ngoại ô thành phố N, chờ sáng mai xe của Diệp Gia Thành đến sẽ đưa tôi đến lễ đường. Gia đình tôi tất bật chuẩn bị cho hôn lễ, bà nội tôi là người hào hức nhất. Từ sáng sớm đã thay mấy bộ trang phục làm tôi hoa cả mắt:

“Bà nội, bà cứ thay đi thay lại hoài vậy cuối cùng bà sẽ mặc bộ nào?” Anh cả Lô Hường Nhật than phiền.

“Bà thấy bộ nào cũng không hợp!” Bà nội tôi chau mày lắc lắc đầu.

“Bà ơi, cháu thấy bà mặc bộ nào cũng hợp hết!” Tôi mỉm cười nháy mắt với bà.

“Thật sao?” Bà nhìn tôi nghi ngờ.

“Thật đó bà!” Diêu Khúc Lan gật đầu.

“Cháu đâu, cháu cũng nghĩ vậy sao?” Bà nội cười tươi.

“Bà nội ơi nếu bà còn thay hết bộ này tới bộ kia thì sẽ trễ giờ mất thôi!” Lô Tử Nam thò đầu vào thốt lên một câu rất đúng tình huống.

“Được, được... chuẩn bị khởi hành thôi!” Bà nội vợ lấy túi xách đồ phối hợp với bộ váy đồ rực lửa của mình đi vội ra ngoài bỏ quên cả chúng tôi.

Nói về chị dâu Diêu Khúc Lan của tôi là cả một quá trình dài, từ khi gặp mặt cho tới khi thân quen với anh cả Lô Hường Nhật của tôi hai người đã bắt đầu hò hẹn. Hai bên gia đình cũng đã tổ chức lễ đính hôn vào tháng trước, tôi mừng cho nữ chính đã có được người đàn ông yêu thương cô hết mình. Trong trận chiến giữa nữ phụ ‘vô danh’ không tồn tại trong nguyên tác là tôi và nữ chính không thể nói ai thắng ai thua bởi lẽ chúng tôi chưa từng đấu đá gì nhiều, và dường như trong nguyên tác tình yêu của nữ chính và nam chính chưa có dấu hiệu bắt đầu và cũng chưa có hồi kết.

Hứa Yên và Tần Tuyết ngủ lại qua đêm nên đã có mặt từ sáng sớm với chiếc váy trắng của cô dâu phụ. Ngoài hai người họ còn có Lư Ngọc Đan, Huỳnh La Di và Nancy Nguyễn làm phù dâu. Tổng thể có 5 phù dâu và 5 phù rể.

Hôn lễ sẽ cử hành ở hai nơi trong nhà thờ và ngoài trời. Ban đầu sẽ cử hành bên trong nhà thờ chỉ có người nhà và bạn bè thân thiết. Sau đó sẽ tiến hành một lần nữa trước mặt đông đủ khách mời bên ngoài sân vườn rộng lớn.

Diêu Khúc Lan, Hứa Yên và Tần Tuyết giúp tôi chỉnh lại váy cô dâu, chuyên gia trang điểm cũng là bạn thân của anh hai tôi Phó Tử Du luôn túc trực sẵn sàng chỉnh sửa cho cô dâu là tôi ở mọi lúc mọi nơi. Mạch Chi Đình cũng có mặt từ sáng, toàn bộ phụ nữ PW sẽ đứng về phía nhà gái tôi đây.

“Xin lỗi, chị có điện thoại!” Mạch Chi Đình cầm lấy điện thoại quay đầu đi ra ngoài.

Tôi mỉm cười tiếp tục giờ hai tay ra để Diêu Khúc Lan giúp tôi mang bao tay vào. Toàn bộ tóc của tôi được thắt bím và cố định xung quanh đầu để lộ cái cổ cao vút. Tôi không cài hoa cài kỷ chỉ là gắn một vài bông hoa năm cánh màu trắng tạo thành vòng hoa đơn giản nữa bên đầu. Khăn voan được phủ lên che kín nửa người phía trên của tôi.

“Đừng che mặt vội, khi tới lễ đường hãy che!” Diêu Khúc Lan nhìn Tần Tuyết sau đó đưa tay lấy khăn voan để ra sau đầu tôi.

“Tới giờ rồi, chúng ta mau đi thôi!” Hứa Yên thu dọn mọi thứ thúc giục.

Phân cách tuyến...

“Bà nội, bà cùng với Hường Nhật, Tử Nam, Khúc Lan đi đến đó trước cháu sẽ đưa mọi người còn lại tới sau. Bà cứ tới đó trước để gặp mặt thông gia! Tránh cho Ái Thi mệt cháu sẽ chạy chậm một chút!” Mạch Chi Đình mỉm cười nhìn Lô phu nhân.

“Cũng được, từ đây tới đó hơn 2 tiếng cháu đừng chạy chậm quá kéo trễ giờ là được!” Bà nội mỉm cười quay sang nhìn tôi.

“Nội với mấy anh chị đến đó trước!”

“Vâng ạ!” Tôi mỉm cười gật đầu.

“Mọi người uống một chút nước rồi hẳn đi, Ái Thi em đừng căng thẳng quá!” Mạch Chi Đình bê một khay nước trên đó có ba ly nước cam lần lượt đưa cho tôi và Hứa Yên, Tần Tuyết.

“Tôi nhận lấy uống một hơi hơn nửa ly. Tần Tuyết từ chối:

“Em không uống đâu, chị quên sao sáng em vẫn chưa ăn gì!”

“À, chị quên mất! Nhưng nếu em không ăn lót dạ đến hôn lễ sẽ đói! Em được xem như người nhà chứ đâu phải khách lúc đó sẽ bận đến nỗi không có thời gian ăn!” Mạch Chi Đình cau mày.

“Đề chị pha cho em ly sữa nóng!” Mạch Chi Đình đi vội vào bên trong dưới ánh mắt kinh ngạc của chúng tôi sau đó chị ta đã bê ra một ly sữa nóng.

“Chị Đình, hôm nay chị thật nhiệt tình!” Hứa Yên vừa uống ly nước cam của mình vừa ca thán.

“Em cảm ơn chị Đình nhé! Để em uống cho nhanh rồi còn đi nếu không sẽ trễ!” Tần Tuyết vừa thổi vừa uống một hơi hết ly sữa.

“Chúng ta đi thôi!” Đặt chiếc ly xuống bàn Tần Tuyết nói.

“Ý chết, chị quên điện thoại trong phòng Ái Thi rồi! Mấy đứa chờ chị một chút để chị lên lấy điện thoại!” Mạch Chi Đình chạy nhanh lên lầu.

10p sau...

“Hứa Yên cậu lên xem chị Đình làm gì mà lâu vậy? Lấy có một cái điện thoại thôi mà!” Tần Tuyết nói với Hứa Yên.

“Hứa Yên, cậu ngủ hả?” Tôi lay lay Hứa Yên đang ngủ gục bên cạnh mình.

Hứa Yên không trả lời, cô ấy chỉ im lặng trong tiếng thở đều đều.

“Sao đột nhiên mình thấy buồn ngủ quá!” Tần Tuyết mệt mỏi.

Tôi nhận ra có gì đó không bình thường thì đã quá muộn, cơn buồn ngủ kéo đến khiến tôi không thể chống chọi. Tôi ngược nhìn lên lầu sau đó vội dùng chút sức lực cuối cùng kéo khóa túi xách Hứa Yên lấy điện thoại ra gọi cho Diệp Gia Thành, một lực tay rất mạnh giật lấy điện thoại trên tay tôi...

Bạn đang đọc truyện *Ba Bé Bi Là Nam Chính Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Một sự thật cay đắng

Tôi không nhớ mình đã ngủ bao lâu nhưng khi tôi tỉnh lại trước mặt tôi là một nơi ẩm thấp, tôi đang ở trong một ngôi nhà hoang. Hai tay tôi bị trói ngược ra sau, chân cũng bị trói bởi một loại dây chắc chắn được dùng trong quân sự. Quần áo trên người tôi không phải quần áo cô dâu mà chỉ là một bộ đồ thường. Áo thun, quần thể thao dài.

“Mạch Chi Đình! Chị bước ra đây, vì sao chị lại làm như vậy?” Tôi hét lên

“Mạch Chi Đình, tôi muốn gặp chị! Chị ra đây!” Xung quanh chỉ có tiếng hét của tôi vọng lại, tôi bực tức cố vùng vẫy nhằm thoát khỏi sự trói buộc của sợi dây đang trói mình.

Dây không thể gỡ được nhưng tôi lại nghe có tiếng bước chân vọng lại từ xa, tôi cau mày nhìn qua chiếc cửa sổ trống không. Mạch Chi Đình chẳng mấy chốc xuất hiện trước mặt tôi, chị ta ngồi đối diện tôi:

“Chị xin lỗi, nhưng chị không còn cách nào khác... chị phải nghe lời hấn... chồng và con trai của chị đang ở trong tay hấn...” Mạch Chi Đình bật khóc.

Tôi kinh ngạc nhìn Mạch Chi Đình...

“Là Hà Bác Viễn?”

“Đúng vậy! Hấn ta đã bắt chồng và con trai chị!... chị không còn cách nào khác... chị xin lỗi em... xin lỗi em...” Mạch Chi Đình khóc to.

“Chị có thể nói cho sếp Diệp và mọi người cùng biết để cùng nhau tìm ra hướng giải quyết kia mà? Vì sao chị lại làm như vậy? Em không có ý định trách chị đâu, thật đấy! Sau khi biết rõ lý do, em tin con người chị... chúng ta là đồng đội, bạn bè, chị em tốt... nhưng chị có biết việc làm của chị sẽ chỉ làm mọi việc đi theo chiều hướng xấu hơn mà thôi! Rồi đây Hà Bác Viễn sẽ lợi dụng chị...” Tôi đau lòng nhìn Mạch Chi Đình, người mà bấy lâu nay tôi luôn tôn kính hôm nay chị ta vì sinh mạng những người thân yêu của mình mà bán đứng đồng đội, lừa dối bạn tốt. Tôi thật lòng không trách chị ta.

“Chị tưởng Hà Bác Viễn chỉ yêu cầu chị làm mỗi một việc là bắt em thôi sao? Chị có nghĩ đến điều này không? Chị có nghĩ đến hấn sẽ tiếp tục giữ lấy chồng chị, con trai chị và tiếp tục uy hiếp chị làm nhiều việc hơn không?” Tôi ra sức nói rõ những mối nguy hiểm bởi hành động quá nóng vội và thiếu suy nghĩ của Mạch Chi Đình.

“Rồi hấn sẽ yêu cầu chị làm gì tiếp theo? Mang em đến đây rồi hấn sẽ thả chồng con chị hay là hấn lại bảo chị quay về giết chết Diệp Gia Thành???” Tôi gần giọng, kích động.

“Ái Thi, chị sai rồi....chị sai rồi!!” Mạch Chi Đình gục xuống khóc nức nở, như sự tình ra điều gì chị ta rối rít.

“Chị coi trời cho em, chúng ta mau rời khỏi nơi này!”

“Không kịp nữa đâu, chị chạy trước đi...” Xa xa có rất nhiều bóng người đang tiến lại gần ngôi nhà bỏ hoang này, tôi hoàn toàn có thể nhìn thấy chúng thông qua những ô cửa sổ trống không.

Mạch Chi Đình quay đầu ra sau lưng, chị ta hét hoảng:

“Còn em thì sao? Đáng chết sao chị có thể trời chắc thế này!!!” Mạch Chi Đình cố gắng mở dây thừng dưới chân tôi nhưng không tài nào mở ra được.

“Nghe em chị đi trước đi, báo cho Gia Thành biết tôi ứng cứu em là được rồi!” Tôi dùng ánh mắt kiên định nhìn Mạch Chi Đình.

“Nhưng...” Mạch Chi Đình thoáng do dự.

“Không nhưng gì cả, nếu chị không đi chỉ có nước cả hai chúng ta cùng chết. Nghe em, đi tìm viện binh tới...em sẽ không sao, Hà Bác Viễn không dám động tới em, hấn không dám chạm vào cái váy ngược của Diệp Gia Thành đâu!” Tôi lo lắng khi thấy đám người của Hà Bác Viễn sắp tiếp cận ngôi nhà.

“Được, chị đi!” Mạch Chi Đình vội đứng dậy bước đi, vừa đi được mấy bước chị ta quay đầu lại.

“Ái Thi...”

“Mau đi....” Tôi nghiêng răng.

“Được, em cẩn thận!” Mạch Chi Đình rơi nước mắt, tôi gạt đầu thật mạnh để chị ta yên lòng đi trước.

Bóng dáng Mạch Chi Đình vừa khuất sau cánh cửa cũ kỹ thì đám người ăn vận đậm chất lưu manh cũng vừa bước vào cửa chính. Hà Bác Viễn ung dung tiến tới trước mặt tôi:

“Chào Diệp phu nhân, tuyệt sắc mỹ nhân, hòn ngọc quý, viên kim cương trân bảo của Diệp lão đại...người bảo vệ thế giới tiếng thơm lan xa.... Cô vẫn khỏe chứ?” Giọng điệu giễu cợt của Hà Bác Viễn vang vọng khắp ngôi nhà bỏ hoang.

Tôi không trả lời dùng ánh mắt hận không thể lột da, xẻo thịt liếc vội ông ta một cái sau đó dời tầm mắt nhìn ra cửa.

“Ố... ai lại nhẫn tâm trời một đại mỹ nhân như hoa như ngọc thế này? Mỹ nhân là để thương yêu, sủng nịnh chứ ai lại mang ra hành hạ bao giờ....!!!!” Hà Bác Viễn quỳ một chân trước mặt tôi, đưa bộ mặt hung ác, xấu xa và đầy đề tiện của hấn tới gần tôi.

“Không cần ông giả mèo khóc chuột, chẳng phải người hiểu rõ tất cả mọi chuyện nhất chính là ông sao?” tôi hét lên.

“Ha ha ha... ranh con, nói chuyện với người đáng tuổi cha cô mà dám lớn giọng như vậy? Cô không có giáo dưỡng à? Cha, mẹ cô không dạy cô khi nói chuyện với người lớn cần phải tôn trọng sao?” Hà Bác Viễn cau mày không vui.

“Tôn trọng? Hạng người như ông cũng cần sự tôn trọng sao? Tôn trọng đối với ông là cái gì? Nó đáng bao nhiêu tiền? Nếu nó quan trọng với ông thì ông đã không làm ra những việc như ngày hôm nay. Tôi nói cho ông biết, kể từ cái ngày ông lựa chọn con đường sai trái thì ông đã được định sẵn sẽ mất đi cái mà người ta gọi là tôn trọng!!!” Tôi lớn tiếng mắng thẳng vào mặt Hà Bác Viễn.

Chát... một cái tát như trời giáng rơi vào má trái của tôi... đau điếng.

“Mày có biết tao là ai không? Mày có biết mày đang nói chuyện với ai không?” Hà Bác Viễn kích động, đôi mắt long lên.

“Ông là ai? Ông là một tên đầu sỏ của tội ác, ông là kẻ đáng chết một trăm, một ngàn, một vạn lần!!!” Tôi dùng hết sức lực hét to.

“Thằng ch* Lô Khánh Trình.... mày dạy được một đứa con gái thật tốt! Mày dạy con tao thật tốt!!!” Hà Bác Viễn lăm bắm nhưng với nỗ lực của tôi lại lọt hết vào tai từng câu từng chữ.

“Ông vừa nói gì?” Tôi tròn to mắt, kinh hãi nhìn Hà Bác Viễn.

“Cô nghe cho rõ đây, cô là con tôi không phải con Lô Khánh Trình. Cô họ Hà không phải họ Lô!” Hà Bác Viễn chỉ vào mặt tôi.

“Ông nói dối, làm sao có thể... điều đó làm sao có thể? Tôi làm sao có thể là con ông, ông nói dối....ông đừng hòng làm lung lay ý chí của tôi, đừng hòng đã kích tôi! Ông nói dối...” Làm sao tôi tiếp nhận nổi sự thật này, tim tôi như thất lạc, cuối cùng tôi cũng không kim được nước mắt. Tôi là con của một

tên tội phạm hàng đầu thế giới, tôi là con của kẻ tội đồ. Không... tôi không tin!!!!

“Có muốn nghe sự thật không?” Hà Bác Viễn thâm trầm. Tôi vẫn im lặng trong đau khổ tột cùng.

“Năm đó tôi đã phải lòng mẹ cô nhưng bà ta lại ngoảnh mặt quay lưng không thèm để ý tới tấm chân tình của tôi, bà ta chà đạp lòng tự tôn của tôi, khiến tôi đau khổ suốt hai năm trời. Bà ta kết hôn với Lô Khánh Trình... kết hôn với kẻ thù không đội trời chung với tôi. Có nỗi đau nào bằng nỗi đau khi tận mắt chứng kiến người mình yêu tiến vào lễ đường với người đàn ông khác?”

“Người phụ nữ tôi yêu nhất lại kết hôn với sinh con cho gã đàn ông khốn nạn đó, tôi không cam tâm nên đã bắt cóc mẹ cô giam giữ bà ta suốt hai tháng ròng... cô đã được tạo thành trong hai tháng đó... khi Lô Khánh Trình mang mẹ cô về thì trong người bà ta đã mang giọt máu của tôi! Cô nghe rõ rồi chứ?...” Hà Bác Viễn gằn từng tiếng.

“Con gái... con là con của cha...” Hà Bác Viễn giọng nói đột nhiên dịu dàng hẳn đi, tay hắn đặt lên vai tôi. Tôi dờ người hai mắt đăm lẹ ngẩng đầu nhìn ông ta, tôi nhẹ lắc đầu như một thể xác vô hồn.

Phân cách tuyến...

Diệp Gia Thành rất sốt ruột khi nhìn đồng hồ trên tay đã điểm tới số 9 mà Mạch Chi Đình vẫn chưa thấy tăm hơi đâu, Mạch Chi Đình vẫn chưa đưa cô dâu tới. Anh cầm điện thoại gọi vào số Mạch Chi Đình, đây là lần thứ tư anh gọi nhưng máy vẫn báo nằm ngoài vùng phủ sóng. Điện thoại của Tần Tuyết và Hứa Yên thì không ai nhắc máy.

“Gia Thành đừng nóng vội, chắc là tắc đường nên họ chưa đến được. Chờ thêm 15 phút nữa xem sao!” Trần Ngạn Quân tiến tới vỗ vai Diệp Gia Thành.

Diệp Gia Thành gật đầu nhưng trong lòng thực chất đang rối bời, anh có một cảm giác khó chịu không nói nên lời. Trong nhà thờ hai họ đã đến đông đủ chỉ còn thiếu cô dâu, Diệp Gia Thành đã nói với mọi người do kẹt đường chốc lát cô dâu sẽ tới để kéo dài thời gian.

Điện thoại trên tay Diệp Gia Thành bỗng rung lên, anh nhìn màn hình điện thoại là Mạch Chi Đình gọi đến, con tim anh như muốn nhảy lên tận cổ nhanh chóng bắt máy:

“Đã xảy ra chuyện gì?” Giọng nói lạnh lùng, lo lắng của Diệp Gia Thành vang lên chắc chắn một điều là đã có chuyện.

“Sếp Diệp, Ái Thi... Ái Thi bị Hà Bác Viễn bắt đi rồi... là... tôi...tôi...” Mạch Chi Đình lắp bắp.

“Hiện cô ấy đang ở đâu? Nói mau...” Diệp Gia Thành găm nhẹ.

Sau khi nghe được địa chỉ từ Mạch Chi Đình, Diệp Gia Thành vẫn giữ vẻ trầm ổn bước tới bên cạnh cha mẹ và bà nội Lô Ái Thi nói với họ rằng do xe bị hỏng giữa đường nên anh cần đi đón Lô Ái Thi, mọi người tưởng bối không nghi ngờ gì. Diệp Gia Thành nhảy mất ra ám hiệu cho Lô Tử Nam cùng đám anh em của mình ra ngoài.

Phân cách tuyến...

Tôi vô lực dựa lưng vào tường ngay cả nhút nhích cũng không muốn mặc dù hai tay và hai chân đã được trả tự do, sự thật mà Hà Bác Viễn vừa nói tôi không cách nào tiếp nhận được. Xưa nay Hà Bác Viễn đối với tôi mà nói chẳng là gì cả, trong lòng tôi luôn căm ghét hắn, căm ghét việc làm cùng những hành vi dơ tịc của hắn... vậy mà... vậy mà giờ đây hắn lại có thể là... tôi không thể tiếp nhận!

“Ái Thi, đã hơn ba tiếng rồi. Không thấy bóng dáng Mạch Chi Đình chắc là cô ta đã nhận ra mình bị lợi dụng. Nếu ba đoán không lầm, chốc lát nữa đây Diệp Gia Thành sẽ tới giải cứu cho con! Ha Ha!” Hà Bác Viễn cười to.

Tôi không nói gì, nước mắt lẳng lặng rơi.

“Ái Thi!” Giọng nói lo lắng đầy yêu thương của Diệp Gia Thành đột ngột vang lên, tôi còn tưởng mình nghe lầm nhưng khi quay mặt ra nơi phát ra giọng nói đã thấy bóng dáng cao lớn của anh đứng trước cửa đây khi thế áp đảo.

“Ông xã...” Tôi gọi anh trong tiếng nấc nghẹn ngào. Tôi ngồi thẳng dậy chạy về phía anh, không ai cản tôi lại, thật sự là không một ai ngăn tôi lại.

“Ái Thi, em có làm sao không? Hắn có làm em bị thương không?” Diệp Gia Thành lo lắng kiểm tra thân thể tôi.

“Hà Bác Viễn, ông đang định chơi trò gì?” Lô Tử Nam lớn giọng nhìn Hà Bác Viễn.

“Thằng ranh, mày im đi! Mày là con của thằng khốn nạn đó, ai cho mày dám có thái độ đó với tao?” Hà Bác Viễn cũng không chịu thua kém lớn giọng.

Trong lúc này tôi không còn tâm trạng để ý bất cứ điều gì, tôi ôm chặt lấy Diệp Gia Thành vùi mặt vào ngực anh như thể sợ buông ra anh sẽ tan biến.

“Diệp Gia Thành, tôi làm tất cả chỉ để dẫn dụ cậu tới đây và muốn nói cho cậu biết tôi là cha ruột của Lô Ái Thi!... vì thế xin cậu hãy nể tình mà tha cho tôi một con đường sống đừng truy lùng tôi gắt gao như vậy nữa!” Hà Bác Viễn vào thẳng vấn đề.

Người tôi cứng đờ khi nghe những lời Hà Bác Viễn vừa nói. Đôi mắt của Diệp Gia Thành thoáng chấn động, anh tăng lực đạp để đôi tay siết chặt tôi hơn. Đôi lông mày anh chau lại. Trần Ngạn Quân, Kỷ Ngự Trình, Lý Đồng Anh đứng phía sau Diệp Gia Thành cũng chấn động không kém.

“Há Há há....” Chỉ có mỗi Lô Tử Nam gặp người ôm bụng cười to. Anh vừa ôm bụng vừa chỉ tay vào mặt Hà Bác Viễn:

“Ông nói...ông nói em gái tôi là con gái ông? Há Há...ông bị thần kinh à?”

“Tao nói có gì sai? Trước khi ba mày giải cứu mẹ mày ra khỏi tay tao thì mẹ mày đã mang thai con tao!” Hà Bác Viễn lớn lối.

Lô Tử Nam ngừng cười gương mặt đanh lại:

“Hà Bác Viễn, quen biết ông là sai lầm lớn nhất trong đời của mẹ tôi. Khoảng thời gian bị ông giam cầm là nỗi nhục nhã và đau khổ lớn nhất trong đời mẹ tôi! Nhưng.....” Lô Tử Nam nhếch mép.

“Giết chết con ông là niềm sung sướng cũng là đau đớn của mẹ tôi... đau vì chính tay mẹ đã tự uống thuốc giết chết con mình, giết chết bào thai trong bụng khi nó chỉ mới tròn 5 tuần tuổi... sung sướng vì bà đã giết được con của ông và cũng loại đi được nỗi nhục nhã ê chề, nỗi thù hận sâu sắc nhất của bà!!!” Lô Tử Nam hét to, hai mắt đỏ ngầu.

Tôi giết mình, tìm đập thành thục. Tôi không phải con của Hà Bác Viễn, tôi không phải.

“Mày nói cái gì?” Hà Bác Viễn lùi về sau mấy bước.

“Hà Bác Viễn, Lô Ái Thi là em gái ruột của tôi. Ông hãy chịu nỗi đau tuyệt tử tuyệt tôn đi! Có lẽ mẹ tôi là một người mẹ nhẫn tâm nhưng bà chỉ nhẫn tâm với con của ông, vì chính ông đã khiến bà sống trong đau khổ, nhục nhã! Nếu ông không tin tôi có thể cắt tóc Lô Ái Thi trước mặt ông và giao cho ông, ông thử đi xét nghiệm DNA sẽ rõ! Muốn tìm con của ông ư? Ông xuống địa ngục mà tìm!” Lô Tử Nam phỉ nhổ.

“Mày nói láo, tao có con... Lô Ái Thi là con tao, là con tao...con tao không chết!” Hà Bác Viễn điên loạn.

“Ái Thi, không sao rồi em đừng sợ!” Diệp Gia Thành ôm chặt tôi vỗ về an ủi.

“Ái Thi, em đừng sợ. Em là em gái anh, là con cháu của Lô gia không phải con của Hà Bác Viễn!” Lô Tử Nam tiến tới.

“Anh nói thật chứ?” Tôi xoay người nhìn Lô Tử Nam.

“Thật, nếu em không tin em cứ mang cả nhà ta ra xét nghiệm DNA hết là được chứ gì!” Lô Tử Nam nhe răng cười.

Phi... tôi bật cười vui sướng.

Bạn đang đọc truyện *Ba Bé Bi Là Nam Chính Phán Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Hôn lễ

Nhìn tôi bật cười Hà Bác Viễn càng thêm tức giận:

“Cô vui đến thế sao? Vui gì không phải là con gái tôi? Ha ha... cuộc đời làm người của Hà Bác Viễn này thật vô dụng... không con cái, không người thân...”

“Hà Bác Viễn! ông không thoát được đâu, chỉ cần ông chịu quy hàng chúng tôi sẽ không làm khó ông!” Kỷ Ngự Trình nhìn đám thuộc hạ của Hà Bác Viễn đang lo sợ lên tiếng.

“Chuyện đó là không bao giờ, Hà Bác Viễn tao tới giây phút cuối cùng vẫn là kẻ mạnh nhất!” Hà Bác Viễn lớn giọng.

“Kết thúc mọi chuyện ở đây đi!” Diệp Gia Thành khề nói, mọi người gật đầu chia nhau ra xử lý đám thuộc hạ của Hà Bác Viễn.

Diệp Gia Thành buông tôi ra, anh kéo tôi đến một góc:

“Em ở đây, anh xử lý hán xong chúng ta sẽ trở về tiếp tục hôn lễ!” Diệp Gia Thành nói xong không chờ tôi gật đầu đã quay lưng tiến về phía Hà Bác Viễn.

Tôi vì đã trải qua một trận sa sút tinh thần khóc hết nước mắt nên cơ thể có phần mệt mỏi đành chỉ biết đứng nhìn mà không tham chiến. Tôi biết những người anh của tôi hoàn toàn có thể bắt hết lũ cá nhỏ đã tề tụ một chỗ này. Hà Bác Viễn một mình đến đây quả là tìm đường chết.

“Diệp Gia Thành, chồng và con trai Mạch Chi Đình vẫn nằm trong tay tao mà mày có gòi thì giết tao đi!” Hà Bác Viễn ngã xuống đất ngẩng đầu nhìn Diệp Gia Thành.

Diệp Gia Thành sững người lại, sau đó dùng hai cánh tay mạnh mẽ của mình kéo Hà Bác Viễn lên, anh neho mắt có vẻ như đã hiểu nguyên nhân tôi bị bắt.

“Thả họ, tôi sẽ để cho ông đi... một lần...”

Hà Bác Viễn nhếch môi. Sau khi hắn ta gọi một cú điện thoại thì chồng và con trai của Mạch Chi Đình được thuộc hạ hắn đưa tới. Tôi có thể đảm chắc giờ đây bên ngoài ngôi nhà hoang này đã bị bao vây bởi đám thuộc hạ của hắn.

“Diệp Gia Thành, không ngờ mày ngông cuồng đến nỗi có thể để tao liên lạc viện binh!” Hà Bác Viễn tự tin.

“Ông đã huy động hết toàn bộ tay chân còn lại của mình rồi chứ?” Trần Ngạn Quân mỉm cười.

“Hừ... lát nữa đây tao sẽ cho chúng mày chết không có chỗ chôn!” Hà Bác Viễn kiêu ngạo.

“Ai sẽ là người chết không có chỗ chôn? Tôi nghĩ người đó là ông mới đúng...haizzz... anh cả của chúng ta ở ngoài đó chắc đang vui vẻ cầm điện thoại lướt web, chơi game. Còn chúng ta phải ở đây nói chuyện với một gã ngốc, thật chán làm sao!” Kỳ Ngự Trinh thờ dãi.

Diệp Gia Thành lại gần cửa sổ nhìn ra bên ngoài, anh nhếch mép cười khi thấy thuộc hạ của Hà Bác Viễn tới rất đông.

Hà Bác Viễn tái mặt, hắn đã quên mất PW có tới sáu tên đàn ông đáng sợ. Trước mặt hắn có năm tên nhưng trong đó Lô Từ Nam không tính vào, vậy là còn tới hai đứa không có mặt. Hắn đã quá sơ sót. Bây giờ có lẽ đã không còn kịp nữa, đám tay chân trung thành cuối cùng của hắn đều tới đông đủ chẳng khác nào một bầy cá sa lưới. Bên ngoài có đám thuộc hạ của hắn bao vây ngôi nhà này và đám thuộc hạ ấy lại bị bao vây bởi lính của Diệp Gia Thành.

“Diệp Gia Thành! Coi như mày gòi...” Hà Bác Viễn hét lên vùng thoát khỏi Lý Đông Anh và Lô Từ Nam đang giữ lấy hắn, do bất ngờ không phòng bị nên cả hai người Lý Đông Anh và Lô Từ Nam không kịp trở tay, nhanh như chớp Hà Bác Viễn lao về phía tôi.

Quá bất ngờ tôi vội tránh bàn tay hắn đang đưa về phía tôi nhưng vẫn bị hắn tóm lấy do tôi phản ứng không kịp.

“Ahhh... Hà Bác Viễn ông muốn gì?” Tôi hét lên.

“Hà Bác Viễn!” Diệp Gia Thành quay đầu hô lớn khi thấy tôi bị Hà Bác Viễn bắt lấy. Trong tay hắn cầm một con dao nhỏ kề vào cổ tôi.

“Diệp Gia Thành nếu mày dám tiến tới một bước tao sẽ cắt cổ nó ngay!” Hà Bác Viễn siết chặt cổ tôi, kéo tôi ra hướng cửa.

Đám người Diệp Gia Thành không ai dám manh động, trên gương mặt tràn đầy lo lắng.

“Ái Thi!!!” Lô Từ Nam sợ hãi.

“Để tao an toàn rồi khỏi đây, kẻo cả đám người của tao!” Hà Bác Viễn lôi tôi ra ngoài. Bên ngoài đám người của hắn cũng đang nháo nhào vì đã phát hiện mình bị vây khốn.

“Đừng làm tổn thương cô ấy, chúng tôi sẽ để ông đi!” Diệp Gia Thành gương mặt lạnh tanh nhưng tràn đầy lo lắng.

“Chuyện gì vậy?” La Thúc Khiêm đang ngồi trên xe trông thấy tôi bị Hà Bác Viễn kéo ra đường vội vã phóng nhanh xuống xe, Trịnh Vĩ Bình cũng hét hoảng nhảy khỏi xe đến nỗi đuôi đầu xuống đất.

“Hà Bác Viễn, mau thả em gái tao ra. Mày đã bị bao vây rồi không thoát được đâu!” Lô Từ Nam điên cuồng hét lên.

“Tránh ra, lũ chúng mày mau tránh hết ra nếu không đừng trách tao quá kích động mà lỡ tay cắt đứt cổ nó!” Hà Bác Viễn kề sát con dao vào cổ tôi, tôi đã cảm thấy được cái lạnh của con dao và cái đau bởi cổ đã bị cứa.

Diệp Gia Thành nhìn thấy cổ vợ yêu của mình chảy máu, vừa đau vừa xót máu não của anh bắt đầu dồn lên đầu.

“Hà Bác Viễn!” Diệp Gia Thành hét lên.

Như có dự cảm chẳng lành, Hà Bác Viễn bị hoảng sợ sau tiếng hét của sếp Diệp hắn ta lôi kéo tôi bạo lực hơn. Ngay cả tôi còn hoảng bởi tiếng hét của chồng mình nữa là.

“Hà Bác Viễn, bình tĩnh đi. Đừng có để con dao sát cổ tôi như vậy có được không? Cùng lắm tôi sẽ nói Gia Thành để ông đi. Nếu ông còn manh động nữa không chạy được thì phải làm sao? Ông giết tôi thì ông càng chết sớm hơn... ông không biết đó thôi, Diệp Gia Thành mà điên lên thì anh ấy ăn thịt cả họ nhà ông không nhà xương còn được nữa huống chi là một mình ông!” Tôi vừa cố gắng bước theo Hà Bác Viễn vừa ra đòn chiến thuật tâm lý.

“Im đi, chết đến nơi còn mạnh miệng!” Hà Bác Viễn thuận lợi ném tôi vào xe, nắm con tinh là tôi trong tay không ai dám cản đường hắn. Tôi thoát khỏi gọng kìm định phản công nhưng ý định đó hoàn toàn tan biến khi Hà Bác Viễn chĩa súng vào đầu tôi. Con dao trên tay hắn đã được thay thế bằng một

khẩu súng.

“Khôn hồn mau ngồi yên cho tao, chạy đi!” Hấn vừa nói chuyện với tôi vừa ra lệnh cho thuộc hạ khởi động xe.

“Ái Thi!” Tiếng của Diệp Gia Thành xen lẫn tiếng của mọi người vang lên sau lưng tôi.

Mọi người nhanh chóng đuổi theo xe Hà Bác Viễn, trên xe đầu óc mệt mỏi của tôi đang vận động hết sức để tìm cách thoát thân. Tôi nhìn ra cửa, từng hàng cây ven đường đang trôi đi nhanh chóng. Ngôi trường THPT mà tôi đã từng học vừa vụt qua trước mắt tôi.

tôi quay đầu nhìn lại nhưng nó đã trôi xa.

Tôi hốt hoảng nhìn mọi thứ hai bên đường, tôi thấy được công viên lúc nhỏ mẹ thường dẫn tôi đi chơi vào mỗi lúc xế chiều, quán ăn nhỏ gần nhà...cánh đồng hoa cải màu vàng khi tôi lên tuổi mộng mơ thường hay đến và ngồi dưới gốc cây Mimosa mơ mộng...hai mắt tôi mở to, không thể suy nghĩ được gì.

“Lô Ái Thi có trách thì trách tạo hóa, tao nhất quyết không để Diệp Gia Thành sống yên đâu!” Tiếng nói của Hà Bác Viễn vang lên mọi cảnh tượng tôi nhìn thấy phút chốc biến mất trở lại thành những rừng cây bạt ngàn. Tôi quay đầu sang nhìn Hà Bác Viễn:

“Ông có giết tôi cũng không được gì. Đồi lại sẽ chỉ là sự điên cuồng ủa Diệp Gia Thành mà thôi, anh ấy sẽ để ông sống không được mà chết cũng không xong!”

“Vậy sao?” Hà Bác Viễn nhếch môi.

“Ahhhh!!!!”

Gáy tôi bị Hà Bác Viễn vỗ vào một cái nhưng tôi cảm thấy rất đau, cổ tôi tê dại đi, rồi tôi bị Hà Bác Viễn ném ra khỏi xe.

“Ahhh...” Là một người đã trải qua huấn luyện gắt gao trong giây phút sinh tử tôi theo bản năng lăn mấy vòng bảo vệ mình an toàn, tôi khó nhọc đứng lên đưa tay sờ vào gáy mình. Cổ tôi vẫn bình thường đã không còn cảm giác tê dại nữa.

“Ái Thi!” Diệp Gia Thành dừng xe nhanh chân chạy đến bên tôi.

“Em có sao không? Hấn có làm gì em không?” Anh lo lắng.

“Em không sao, hấn đột nhiên ném em xuống xe cũng may em phản ứng kịp thời!” Tôi lắc đầu.

“Không sao thì tốt rồi, làm anh sợ hết hồn” Lô Tử Nam ôm chầm lấy tôi.

Giây phút thập tử nhất sinh vừa qua tôi đã nhận ra được tình yêu của tôi đối với Diệp Gia Thành là sâu đậm đến mức nào. Khi nhìn thấy hình ảnh quê hương hiện lên qua kính xe tôi vô cùng sợ hãi, cứ ngỡ rằng mình đã trở về với thế giới trước đây.

“Gia Thành, em không sao chúng ta nhanh chóng trở về làm lễ thành hôn có được không?” Tôi nắm lấy tay Diệp Gia Thành.

“Được, hôn lễ đã tổ chức không thể nào hủy được chúng ta nhanh về thôi mọi việc chờ kết thúc hôn lễ sẽ tính tiếp!” Diệp Gia Thành ôm lấy tôi dìu tôi vào xe.

Mọi người nhanh chóng trở về, mọi việc sáng tỏ lại đầu vào đó. Hôn lễ cử hành trễ gần ba tiếng, mãi đến 11 giờ chúng tôi mới đến lễ đường. Ban đầu dự tính sẽ tổ chức bên trong nhà thờ trước nhưng vì khách mời đã chờ quá lâu nên chúng tôi cử hành ngoài trời trước.

Hôn lễ...

Tôi hạnh phúc khoát tay anh hai tiến vào lễ đường trong bộ váy cưới màu trắng thật xinh đẹp, anh hai nở nụ cười nắm tay tôi giao cho Diệp Gia Thành. Hôm nay ông xã tôi thật đẹp trai và phong độ trong bộ vest màu đen. Anh mỉm cười nắm lấy tay tôi.

“Diệp Gia Thành, anh có đồng ý lấy Lô Ái Thi làm vợ và hứa sẽ chung thủy, yêu thương, che chở, bảo vệ cho Lô Ái Thi trọn đời, trọn kiếp cho dù có ốm đau, bệnh tật cũng không rời xa?” hủ tri hôn lễ là La Thúc Khiêm nói.

Diệp Gia Thành mỉm cười, qua làn khăn voan mỏng tôi thấy được nụ cười dịu dàng đầy yêu thương của anh.

“Tôi đồng ý! Trước mặt hai bên gia đình, dưới sự hiện diện của bạn bè và người dân khắp mọi miền trên thế giới đang xem buổi trực tiếp hôn lễ của tôi. Tôi xin hứa sẽ mãi yêu Lô Ái Thi, tôi sẽ mãi yêu em, yêu em vô điều kiện. Trái tim này, tình yêu này sẽ chỉ mãi thuộc về em! Tôi sẽ luôn tin tưởng, tôn trọng em đến suốt cuộc đời. Bất kể những khó khăn, gian khổ phải đối mặt thì tôi cũng sẽ bên cạnh em cùng em vượt qua tất cả!”

Diệp Gia Thành nắm lấy tay tôi:

“Nếu em cười anh sẽ cùng cười với em, nếu em khóc anh sẽ là bờ vai để em tựa vào. Cho dù cuộc sống này sẽ có muôn vàng thay đổi thì lòng anh vẫn mãi không hề thay đổi! Thế gian không gì là hoàn hảo nhưng anh tin rằng tình yêu của anh dành cho em là hoàn hảo nhất! Anh yêu em, chỉ yêu mình em!”

Mọi người dường như nín thở lắng nghe từng câu nói của sếp Diệp, tim tôi gia tốc như chạy đua. Hạnh phúc tràn ngập khiến tôi rơi nước mắt. Chưa bao

giờ anh nói những câu này, trước đây chưa bao giờ!

“Em à! Hãy để anh bên em, được chăm sóc, yêu thương, che chở và bảo vệ em mãi mãi! Anh yêu em!” Diệp Gia Thành cầm lấy tay tôi đưa lên môi hôn nhẹ.

“Ồ...” đám đông khách mời cùng người thân và bạn bè hô lên, một tràng pháo tay thật to vang lên.

La Thúc Khiêm mỉm cười quay sang nhìn tôi:

“Lô Ái Thi, cô có đồng ý lấy Diệp Gia Thành làm chồng và hứa sẽ chung thủy, yêu thương, chăm sóc, ở bên cạnh anh ấy suốt đời dù có ốm đau, bệnh tật hay không?”

Tôi siết lấy bó hoa trong tay, ánh nắng chói chang nung nóng người tôi cũng không làm tôi cảm thấy khó chịu, ngược lại còn nung nóng thêm tâm can đang sôi trào muốn nói ra những lời giấu kín trong đáy lòng bấy lâu nay.

“Tôi đồng ý!” Tôi hít sâu một hơi, nhìn người tôi yêu đang đứng đối diện.

“Cả đời này tôi sẽ chỉ yêu mình Diệp Gia Thành. Dù cuộc sống có đầy ắp thử thách nào, cho dù mặt trời không còn chiếu sáng, thiên hoang địa lão, vũ trụ chuyển dời thì chỉ cần tôi còn nhớ anh, nhớ đến ba chữ Diệp Gia Thành thì tình yêu tôi dành cho anh sẽ không hề thay đổi. Như bây giờ và cho đến mai sau!”

“Có thể tôi không phải là một người vợ hoàn hảo nhưng tôi nguyện vì anh làm tất cả để mang hạnh phúc đến cho anh! Tôi sẽ yêu anh đến hết cuộc đời, yêu anh đến hơi thở cuối cùng, yêu anh bất tận!” Tôi hạnh phúc nói trong nước mắt.

“Ái Thi!!!” Diệp Gia Thành đôi mắt sáng rực nhìn tôi qua lớp khăn voan.

Mọi người vỗ tay thật to, La Thúc Khiêm cảm động đến rơi nước mắt, có lẽ anh ấy đang muốn tìm một cô vợ rồi đây.

“Tốt lắm! Bây giờ tôi xin tuyên bố hai người chính thức trở thành vợ chồng!”

“Chú rể có thể hôn cô dâu rồi!” La Thúc Khiêm cười toe toét.

Diệp Gia Thành nhẹ nhàng nhắc khăn voan che mặt tôi để ra sau đầu, anh hôn nhẹ lên trán tôi. Tôi hạnh phúc ôm chặt lấy anh trước ánh mắt của hàng trăm người có mặt.

“Dù có cãi nhau, giận nhau anh cũng phải xưng anh và gọi em với em, không được gọi là cô hay xưng tôi, càng không được gọi là mày – tao!” tôi chau mày.

Diệp Gia Thành bật cười, mọi người cũng bật cười vì tính hài hước của tôi.

“Sau này, mỗi một ngày anh đều phải nhìn em và nói ‘Bà xã, anh yêu em!’, sau đó hôn lên trán em và ôm em vào lòng thật chặt!”

“Được, chỉ cần em muốn bất kể điều gì anh cũng làm!” Diệp Gia Thành nhếch khóe môi.

Tôi mỉm cười hài lòng ôm chặt lấy anh trong hạnh phúc.

“Mau... cô dâu mau tung hoa cưới, xem cô gái nào may mắn chụp được!” Hứa Yên hô to.

Tôi mỉm cười xoay người tung thật cao bó hoa cưới màu trắng trong tay.

“Ồ...oa....” Hàng trăm tiếng suýt xoa của mọi người vang lên.

“Không thể tin được! Cô dâu, em thật biết chọn người!” Lô Từ Nam há mồm nhìn kẻ đang đứng chết trân trên tay cầm hoa cưới cô dâu.

Tôi xoay người, đập vào mắt tôi là Kỷ Ngự Trình hai mắt tròn to nhìn bó hoa cưới trong tay mình.

“Gi thế này? Tôi không biết, tôi đang đứng thì nó từ đâu bay tới theo... theo bản năng tôi chụp lại thôi...” Kỷ Ngự Trình đỏ mặt.

“Ha ha... Ngự Trình chúc mừng anh, ai mà chụp được hoa cưới của em là may mắn lắm đó. Xem ra vận đào hoa của anh sắp đến rồi!” Tôi trêu ghẹo.

“Ngự Trình! Vặt đã vào tay cậu, cậu nên giữ đi thôi!” Diệp Gia Thành bật cười.

“Không, tôi không biết gì hết!” Kỷ Ngự Trình bối rối nhét nhanh bó hoa trong tay mình cho Trần Ngạn Quân đang đứng bên cạnh.

“Ồ...” Trần Ngạn Quân mặt ngu hoàng hốt thấy bó hoa vào lòng Trịnh Vĩ Bình.

Loạn thành một đoàn khi bó hoa cưới liên tục được đổi chủ, từ người đàn ông này sang người đàn ông khác. Mọi người thích thú cười càng to, vang dậy cả một khu vườn to lớn.

Chương 74: Tuần trăng mật vui vẻ

Hôn lễ ngoài trời kết thúc vào chập tối, mọi người đều mệt và say. Sau khi chờ mọi người về hết chúng tôi mới trở về nhà. Về việc tại sao lại đến hôn lễ muộn sếp Diệp đã giải thích với mọi người, mọi chuyện không như dự tính ban đầu buộc sếp Diệp phải hủy bỏ phần nghi thức kết hôn trong nhà thờ. Suốt cả ngày hôm nay tôi vô cùng mệt mỏi nên vừa về tới nhà không kịp thay váy cưới đã lăn ra ngủ.

Gần đây có vô số chuyện mà tôi không thể kiểm soát được, kịch bản mà tôi biết đã ngoài tầm tay với. Hiện tại mới chính là cuộc sống của tôi, quá nhiều việc xảy ra khiến tôi không thể tập trung đầu óc năng lực bị hạn chế rất nhiều. Thậm chí có đôi khi tôi không thể dùng được siêu năng lực di chuyển một chiếc cốc nhỏ.

Diệp Gia Thành từ phòng tắm đi ra thấy tôi đang ngủ say anh mỉm cười nhẹ nhàng ngồi xuống một bên giường kéo chăn phủ lên người tôi. Tôi mơ màng cảm nhận được cánh tay mạnh mẽ của anh ôm lấy mình, tôi dụi đầu vào ngực anh đưa tay ôm chặt lấy anh an tâm chìm vào giấc ngủ.

Tôi tỉnh dậy bởi ánh mặt trời chói chang từ cửa sổ, nhìn qua bên cạnh đã không thấy bóng dáng Diệp Gia Thành. Vừa định bước xuống giường thì sếp Diệp mở cửa bước vào:

“Sao em không ngủ thêm một lát!” Diệp Gia Thành cầm một quyển sách dày đặt xuống bàn gần đó.

“Anh còn nói, nếu muốn em ngủ thêm sao còn kéo rèm ra. Nắng chói chang như vậy làm sao em ngủ được!” Tôi bĩu môi lên án.

“Em hiểu lầm ông xã mình rồi, rèm cửa vốn dĩ được kéo ra từ hôm qua, anh mệt quá nên chưa kéo lại!” Diệp Gia Thành ôm lấy tôi hôn nhẹ lên trán.

“Sếp Diệp, anh thật xấu!” Tôi nhìn quần áo trên người mình kêu lên, hôm qua tôi nhớ vẫn mặc váy cưới đi ngủ vì không kịp thay ra vậy mà hôm nay nhìn lại thì váy cưới đã được thay bằng một bộ đồ ngủ gọi cảm.

“Anh thấy em mặc váy cưới ngủ không thoải mái cứ cựa quậy làm phiền đến giấc ngủ của anh, anh không chịu được nên cởi ra thôi!” Diệp Gia Thành nhún vai tỏ vẻ không là gì.

“Đồ thấy ghét!” Tôi mắng yêu anh một tiếng sau đó nhanh chóng ngồi dậy đi rửa mặt. Diệp Gia Thành bật cười.

“Anh để hình ảnh các địa điểm du lịch ở đây khi nào em ra nhớ xem rồi chọn địa điểm chúng ta sẽ đi hưởng tuần trăng mật!” Tiếng nói trầm ấm của sếp Diệp vang lên sau lưng tôi.

Tôi bất ngờ quay đầu mở to đôi mắt sáng ngời nhìn anh:

“Sếp Diệp, ông xã anh nói thật không? Khi nào thì chúng ta đi?”

“Bất cứ khi nào em muốn!” Diệp Gia Thành nhếch môi.

“Ông xã, em biết anh tốt với em nhất mà!” Không kìm được kích động tôi chạy nhanh đến lao vào lòng anh, hai tay ôm lấy cổ anh hôn một cái thật kiêu lên má.

“Được rồi, mau đi rửa mặt đi. Em xem em có giống con mèo hay không?” Diệp Gia Thành véo má tôi.

“Anh lại ghẹo em, chờ đó đi lát nữa tính sổ với anh sau!” Tôi trợn to mắt hăm dọa anh.

“Anh ở đây chờ em xử tội sẽ không chạy đâu hết!” Diệp Gia Thành phát tay ra hiệu tôi vào nhà vệ sinh. Tôi lè lưỡi với anh rồi nhanh chân chạy vào toilet đóng cửa lại.

Hạnh phúc đôi khi chỉ có thể, sớm mai mở mắt tỉnh dậy có thể nhìn thấy anh, thấy nụ cười của anh là đủ để chứng minh rằng anh vẫn ở bên tôi.

Phân cách tuyến...

Nước H...

Tôi sung sướng mở tung cánh cửa khách sạn cao cấp cúi người ra ban công nhìn ngắm bờ biển bên dưới. Vừa đến nước H chúng tôi đã đặt chân đến khách sạn cao cấp nhất đảo C, Diệp Gia Thành hài lòng ôm lấy tôi từ phía sau:

“Thế nào, bà xã có hài lòng không?”

“Rất hài lòng!” Tôi gạt đầu vươn hai tay ra đón cơn gió vừa thổi qua.

“Nơi này là một trong 10 nơi đẹp nhất thế giới có rất nhiều danh lam thắng cảnh đẹp, ngoài ra còn có rất nhiều trò hay để chơi. Rất nhiều cặp đôi chọn nơi này làm địa điểm hưởng tuần trăng mật và du lịch!” Diệp Gia Thành cất giọng nhẹ nhàng mà chậm rãi.

“Ông xã, em muốn đi xuống dưới!” Tôi quay đầu nhìn anh rồi một tay nắm lấy tay anh, một tay chỉ về phía biển.

“Mới vừa tới chưa kịp nghỉ ngơi em không mệt sao? Hửm?” Anh xoa đầu tôi.

“Không, em không mệt! Anh quên công việc của mình cũng thường xuyên bay qua bay lại khắp châu lục hay sao? Ngồi trên máy bay suốt mấy tiếng cũng không thể làm em mệt!” Tôi ôm lấy anh mà nheo.

“Ông xã, em muốn xuống dưới đó đi dạo trên bờ biển!” Tôi dúi đầu vào người anh sử dụng chiến thuật mê hoặc đối phương.

“Được, em mau vào thay đồ đi anh dẫn em xuống đó!” Diệp Gia Thành mỉm cười. Không thể không lùi bước trước gương mặt đáng yêu của vợ.

“Ông xã anh là số 1! Chờ em một chút!” Tôi nhanh chân chạy đi đến bên giường rồi mở vali chọn lấy một chiếc váy sát tay nhẹ nhàng, mềm mại màu xanh nhạt bên ngoài có một tầng lụa mỏng.

5 phút sau tôi bước ra với chiếc váy năng động, dễ thương. Nhìn bên ngoài cửa sổ có thể thấy màu của ánh mặt trời đang ngả về chiều, tôi kéo lấy sếp Diệp đang nhàn hạ ngồi trên sofa đọc báo:

“Gia Thành mau đi thôi, mặt trời sắp lặn rồi. Chúng ta đi xuống dưới biển ngắm trời chiều đi!”

Diệp Gia Thành nhìn tôi mỉm cười, anh đưa tay vén tóc tôi ra phía sau, chỉnh lại váy cho tôi gọn gàng rồi nắm lấy tay tôi:

“Đi thôi, nếu không đi bà xã anh nóng lòng làm lòng anh cũng nóng theo!”

Tôi bật cười kéo lấy anh ra khỏi cửa. Trên đường đi mọi người đều nhìn theo chúng tôi, họ chỉ là những công dân bình thường đương nhiên sẽ không biết chúng tôi là ai nhưng sự anh tuấn và hành động yêu thương, ánh mắt trìu mến mà Diệp Gia Thành dành cho tôi đã gây sự chú ý cho không ít người.

Chúng tôi đi dọc bờ biển hưởng thụ không khí mát lạnh cùng những cơn gió mát rượi từ biển thổi vào. Tôi rất thích nghịch nước nên từ khi đặt chân xuống biển là tôi nhanh chóng mang cả giày xuống nước. Từng cơn sóng biển chạm vào chân tôi khiến tôi vô cùng thích thú:

“Ông xã, mau đến đây đi!” Tôi quay đầu nhìn Diệp Gia Thành đang ở trên bờ cát.

Diệp Gia Thành mỉm cười ôn nhu rồi bước về phía tôi, nhìn chân anh dần ngập chìm trong nước tôi cười thật tươi cúi người dùng tay lấy nước tạt về phía anh. Diệp Gia Thành không hề né tránh nên trúng mấy đòn liên tiếp đầu anh ướt rũ rượi, trên tóc rơi xuống vài giọt nước.

“Ông xã, trông anh bây giờ như một chú cún rơi xuống nước vậy!” Tôi trêu ghẹo anh.

“Hôm nay em to gan thật, dám đùa giỡn với uy danh lãnh chúa à?” Diệp Gia Thành bắt lấy vòng eo của tôi ôm chặt.

“Ahhh... em không dám, không dám... xin anh đại lượng tha cho!!!” Tôi cười vang cố thoát khỏi đôi tay mạnh mẽ của anh.

Diệp Gia Thành buông tôi ra, anh đưa tay gạt đi những giọt nước đang lăn dài trên má tôi.

“Bà xã, cả đời này anh sẽ khiến em sống trong hạnh phúc!” Giọng nói chân thành, ấm áp của anh truyền đến tai tôi khiến lòng tôi vô cùng ấm áp và hạnh phúc, tôi ôm lấy anh thỏ thẻ:

“Chỉ cần có anh, anh là hạnh phúc của em!”

Anh mỉm cười, chúng tôi cứ thế đứng dưới bờ biển người ướt sũng ôm lấy nhau dưới trời chiều dịu dàng, êm ái.

Phân cách tuyến...

Tuần trăng mật ngày thứ hai, Diệp Gia Thành đưa tôi đi tham quan các kiến trúc độc và đẹp lạ trên đảo C. Có rất nhiều kiến trúc được xây dựng ở cuối thế kỷ 21 đến nay vẫn được bảo tồn kiên cố dù đã trải qua nhiều biến cố lịch sử.

“Ông xã, anh cười đi!” Tôi giơ điện thoại lên tạo dáng.

Diệp Gia Thành bình thường trầm ổn, tỏ ra lạnh lùng nhưng mấy ngày qua anh dường như thay đổi thành một con người khác luôn chịu theo những gì tôi muốn, có đôi khi còn làm những chuyện trẻ con mà trước đây chưa từng có trong lịch sử của sếp Diệp. Anh mỉm cười cùng tạo dáng chụp ảnh với tôi.

Ngày thứ ba, chúng tôi lấy ăn uống làm điểm chính, đi thưởng thức tất cả các món đặc sản của đảo. Từ thức ăn nhanh, hải sản, đồ nướng, các món ăn

ven đường cho đến nhà hàng ao cấp. Ăn nhiều đến nỗi tôi về khách sạn khi ngủ tôi đã nằm mơ. Sáng dậy Diệp Gia Thành đã nói trong lúc ngủ tôi đã nói “Ông xã, em không muốn ăn nữa...bụng em to lắm rồi...!” nghĩ lại thật xấu hổ làm sao.

Tuần trăng mật ngày thứ tư sếp Diệp dẫn tôi đi tham quan bảo tàng du lịch lớn và duy nhất ở đảo C. Nơi này có rất nhiều thứ tôi chưa từng nhìn thấy qua, bảo tàng rất rộng khiến tôi đi đến mỗi chân, bụng kêu lên vì đói nhưng vẫn chưa tham quan hết. Cuối cùng ông xã yêu dấu của tôi lại phải cõng tôi ra ngoài tìm một nhà hàng lấp đầy bụng của tôi trước.

Đến ngày thứ năm thì tôi đã không còn sức lực và tinh thần để vui chơi ở bất cứ nơi nào nữa rồi. Thế là hai vợ chồng son ở lại khách sạn ôm chăn ngủ cả ngày, ăn thì nhờ cả vào sự phục vụ của khách sạn.

“Ông xã! Anh vẫn còn sức lực chứ?” Tôi nằm ôm chăn đưa mắt nhìn sếp Diệp sắp xếp các món ăn trên bàn.

“Anh đâu yếu đuối như em!” Diệp Gia Thành mỉm cười.

“Ai nói, bình thường em vẫn rất mạnh nha, có lẽ do mấy ngày nay đi nhiều nơi và đặt nhiều tinh thần quá nên em hơi mệt một chút thôi!” Tôi tung chăn ngồi dậy.

“Nếu em hơi mệt vậy thì mau rửa mặt rồi ăn thôi!” Sếp Diệp tiến lại nhắc bồng tôi lên mang tôi vào toilet.

“Ngaoan, mau vệ sinh cá nhân đi!” Anh vỗ vỗ đầu tôi như trấn an một đứa trẻ.

Tôi mở to hai mắt đứng yên lặng trước hành động của Diệp lão đại, càng ngày anh đối xử với tôi càng giống như đối xử một đứa bé. Sau khi vệ sinh xong bước ra thì tôi đã có một bàn ăn thịnh soạn đầy những món ngon hấp dẫn.

“Oa, mấy con tôm thật to...mấy con cua cũng thật là to!” Nhìn lên bàn ăn tôi kinh ngạc thốt lên.

“Ông xã, đĩa hải sản xào này có phải quá to không? Có cả mực, tôm, sò, ốc...!” Tôi ngồi xuống phía đối diện sếp Diệp trầm trồ.

Diệp Gia Thành mỉm cười nhìn một lượt các món ăn trên bàn rộng lớn:

“Có tôm hùm, cua biển, hải sản xào, cá hấp...còn đây là gà quay gọi riêng cho em!” Diệp Gia Thành chỉ về phía tay phải.

“Wow, ông xã anh đối với em thật tốt!” Tôi xuýt xoa.

“Anh là ông xã của em!” Sếp Diệp nhướn mày.

“Hihi, chúng ta ăn thôi!” Tôi cầm lấy đĩa thức giục. Chúng tôi bắt đầu đầu chiến đấu với một bàn ăn đầy ắp.

Sau khi ăn no tôi thật sự chẳng muốn đi đâu hết, một ngày nữa lại sắp trôi qua. Ngày thứ bảy đồng nghiệp, anh em trong PW sẽ đáp máy bay sang đây để chung vui cùng chúng tôi. Đó cũng là ‘ăn huê’ to lớn của ‘bê hạ’ Diệp Gia Thành dành cho đám ‘quần thần’ trong những ngày làm việc vất vả.

Hai ngày trước tôi nhận được tin Hà Bác Viễn bỗng dưng trở nên điên loạn đi khắp nơi quấy nhiễu người khác, người dân báo cảnh sát nên đã bị bắt. Hiện nay chắc ông ta đang ở bệnh viện tâm thần, gương mặt ngơ ngác ngồi ở ghế đá hay gốc cây nào đó nhìn lên bầu trời mà không biết mình nhìn cái gì rồi. Gương mặt như vậy tôi hoàn toàn có thể tưởng tượng ra. Cũng có thể ông ấy đang cùng những người bạn trong đó chơi cướp bắt hay trèo cây hái ổ kiến vàng, hoặc là ông ta đang la hét và chạy khắp nơi.

“Bà xã!” Diệp Gia Thành ôm lấy tôi làm tôi sợ hãi.

“Anh tắm xong rồi sao, vậy chúng ta mau đi ngủ thôi. Ngày mai em muốn đến Lâu đài ma!” Tôi nhìn anh, hai mắt sáng rực..

“Trước khi đi ngủ chúng ta cần vận động cho dễ tiêu hóa!” Diệp Gia Thành nhìn tôi, ánh mắt anh như đang phát sáng.

“Không cần đâu, em vốn không bị khó tiêu!” Nhận ra được tia nguy hiểm tôi tìm cách trốn.

“Nhưng anh dường như sẽ bị đó, em là vợ em phải đứng ra giúp chồng chứ!” Sếp Diệp mặt dày vô đối lên tiếng. Lời nói vừa dứt thì người đã hành động.

“Ồi...Diệp Gia Thành, anh không được cấn em!” Tôi cười lớn.

Một đêm hạnh phúc lại trôi qua... ngày thứ 6!

Lâu đài ma là một lâu đài được xây dựng từ cuối thế kỷ 21, nó vốn là một khách sạn. Sau trận biến cố cuối thế kỷ đó khiến hàng trăm người trong Lâu đài phải thiệt mạng. Đến nay, nó đã trở thành địa điểm du lịch hấp dẫn, miễn phí mà không ít người muốn khám phá nhưng chưa một ai đi lên đến đỉnh. Điều đặc biệt là nó thật sự có ma.

Điều đó rất đáng để chú ý bởi lẽ phần lớn những người gan to, thích chinh phục khám phá và những nhà tâm linh, pháp sư giỏi thuật pháp thường đến đây để nghiên cứu nhưng chưa một ai đi hết tòa lâu đài huyền bí này. Vì thế tôi rất muốn khám phá nó.

Chúng tôi tiến vào tòa lâu đài với rất nhiều người, mọi người sau khi vào đều muốn tự mình thể hiện cảm giác mạnh mẽ, tự trải qua cảm giác sợ hãi khi gặp nhưng hồn ma nên vừa bước vào sảnh lớn họ đã tự tàn ra. Tôi đứng giữa đại sảnh rất rộng nhìn ngắm kiến trúc xung quanh.

Đột nhiên mọi thứ trước mắt tôi trở nên mờ ảo rồi biến mất thay vào là một khung cảnh mà đối với tôi nó hết sức quen thuộc. Quen đến từng nhánh cây, ngọn cỏ.

Tôi đang đứng trước cửa nhà mình, ngôi nhà của tôi vẫn không thay đổi gì so với ngày tôi đột nhiên ‘xuất hồn thoát xác’. Không hiểu vì sao khi đứng trước ngôi nhà của mình tôi lại không thể vui vẻ, không thể có cảm giác được quay về mái ấm mà là sự sợ hãi đến tột cùng. Tôi quay đầu tìm kiếm bóng dáng của Diệp Gia Thành.

Không thấy anh đâu, tôi hốt hoảng gọi lớn:

“Gia Thành, Gia Thành!!!” Nước mắt tôi bắt đầu tuôn.

“Bà xã, em làm sao vậy? Thấy không thoải mái à?” Giọng nói trầm ấm thân quen vang lên, tôi được ôm vào vòng tay quen thuộc.

Tôi không nói gì chỉ biết ôm anh thật chặt, mọi thứ xung quanh vừa xuất hiện khi nãy chợt biến mất. Tôi vẫn chưa hết kinh sợ nói:

“Đột nhiên em thấy không khỏe, em muốn về khách sạn!”

“Được, chúng ta về khách sạn!” Diệp Gia Thành gương mặt đau lòng khi thấy tôi khóc, anh dìu tôi ra ngoài.

Phân cách tuyến...

Sự việc ngày hôm qua khiến tôi không ngừng suy nghĩ, gần đây tôi thường hay nhìn thấy những hình ảnh của quá khứ hiện lên rất rõ nét. Tối hôm qua tôi mệt mỏi chìm vào giấc ngủ nhưng trong mộng tôi lại thấy rất nhiều việc của quá khứ.

Sáng sớm tôi đứng nhìn hình ảnh một môi, bờ phờ vì thiếu ngủ của mình mà hết cả hồn. Gương mặt thì tái, đầu tóc thì rũ rượi. Diệp Gia Thành đã đi đón mấy anh, chị trong PW từ sớm để thuận lợi sắp xếp chỗ nghỉ ngơi cho họ. Tôi cầm chiếc cốc lên hớp một ngụm nước, bất chợt tôi nhìn thấy hình ảnh một người con gái trong gương. Đôi mày cong cong, gương mặt thanh tú, mái tóc màu đen dài khỏi vai. Cô ấy đang nhìn tôi, tôi quay đầu nhìn xung quanh không có một ai, nhìn lại trong gương vẫn thấy cô ta. Tôi thót tim, mở to hai mắt kinh hãi cầm chiếc ly đập vỡ mặt gương rồi lui về sau mấy bước.

Chiếc gương rạn nứt, tôi lấy lại bình tĩnh tiến về phía nó. Cô gái ấy đã không còn trên mặt gương đầy vết nứt chỉ có gương mặt của tôi – Lô Ái Thi.

Cô gái vừa xuất hiện trong gương là Hạ Như Mai, cũng chính là tôi của TK21. Tôi vô cùng hoang mang.

“Bà xã! Chuẩn bị đi thuyền ra biển thôi!” Tiếng nói của Diệp Gia Thành từ bên ngoài vọng vào, tôi giật mình đưa tay vốc nước lên mặt mình để lấy lại tinh thần.

“Em ra ngay!” Tôi lên tiếng.

40p sau...

“Mọi người mới đến sau lại gấp ra biển vậy anh?” Tôi nhìn sếp Diệp.

“Người của PW đã quen chịu cực khổ huấn luyện, một chuyến bay chỉ là chuyện nhỏ! Mọi người đang rất háo hức!” Diệp Gia Thành nhếch môi.

“Vậy chúng ta đi thôi đừng để mọi người chờ!” Tôi cố nở nụ cười.

“Em thật sự đã hết mệt rồi chứ?” Diệp Gia Thành nắm tay tôi lại.

“Em không sao mà, em cũng rất muốn đi thuyền!” Tôi ôm lấy cánh tay anh.

“Được, đi thôi!” Diệp Gia Thành mỉm cười.

Mọi người hôm nay đều tề tụ rất đông, chúng tôi thuê hẳn một du thuyền thật lớn đi ra biển. Cảnh biển dưới trời chiều vô cùng đẹp, chúng tôi mở tiệc ngay trên thuyền. Đón gió biển là điều tôi thích nhất, thật mát làm tôi quên hết mọi ưu phiền.

Nhìn mọi người ồn ào, náo nhiệt tôi đột nhiên cảm thấy rất đau đầu nên đã đi tới mạn thuyền nhìn ngắm phong cảnh từ phía xa. Một cơn choáng váng đầu óc ập đến, tôi không còn biết gì ngã người rồi rơi thẳng xuống biển.

“Ái Thi!” Tiếng Diệp Gia Thành hô lớn, tôi rất muốn tỉnh nhưng dường như điều đó là không thể, cảm giác lạnh buốt toàn thân lan dần rồi lan dần.

Bạn đang đọc truyện *Ba Bé Bi Là Nam Chính Phần Diện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Sự kỳ diệu của tình yêu

Mọi người hốt hoảng khi nhìn thấy Lô Ái Thi đột ngột rơi xuống nước, Diệp Gia Thành vội vàng nhảy xuống biển. Cũng may phát hiện kịp thời nên Lô Ái Thi vừa rơi xuống biển Diệp Gia Thành đã nhảy xuống ngay vì thế Lô Ái Thi không chìm sâu. Chẳng mấy chốc sếp Diệp đã tìm được Lô Ái Thi mang cô lên mặt nước. Lúc ngoi lên mặt nước Lô Ái Thi đã hoàn toàn bất tỉnh, gương mặt tái nhợt.

“Ái Thi!” Lô Tử Nam đón lấy Lô Ái Thi từ tay Diệp Gia Thành đưa cô lên thuyền.

“Làm sao đột nhiên em ấy lại rơi xuống nước kia chứ?” Diêu Khúc Lan lo lắng, lấy khăn đã chuẩn bị sẵn phủ lên người Lô Ái Thi.

“Gia Thành, mau làm hô hấp nhân tạo cho cô ấy đi!” Kỳ Ngự Trình lên tiếng.

“Ái Thi!” Diệp Gia Thành vừa lên thuyền đã chạy tới đoạt lấy Lô Ái Thi từ tay Lô Tử Nam. Anh làm gấp một loạt động tác sơ cứu người đuối nước. Vì rơi xuống không lâu nên các sơ cứu bình thường với Lô Ái Thi. Gương mặt cô vẫn yên lặng nhắm chặt hai mắt như đang ngủ.

“Em ấy không có phản ứng!” Lô Tử Nam xanh mặt.

“Mau cho thuyền vào bờ!” Diệp Gia Thành hét lên.

Diệp Gia Thành ôm lấy Lô Ái Thi vào lòng.

Bệnh viện K – thành phố D – nước Y – TK21

Người phụ nữ phúc hậu nhìn ngoài 40 tuổi dùng khăn lau gương mặt cho con gái mình đang nằm trên giường bệnh. Bà nhẹ nhàng sửa lại chăn cho con gái rồi bê lấy thau nước ra ngoài. Trên giường bệnh cô gái nhắm nghiền hai mắt ngủ. Cổ tay cô đang phải truyền nước, trong thoáng chốc ngón tay cô khẽ cử động hai cái rồi nằm im như cũ.

“Nhur Mai, con đó! Ngày mai tỉnh lại rồi biết tay mẹ. Thức khuya đọc truyện suốt mấy đêm liền đến nỗi mất sức đề rồi bị sốt phải nhập viện!” Người phụ nữ bước vào ngồi kế bên cô gái khẽ mắng.

“Nó vẫn chưa tỉnh à?” Một người đàn ông trung niên mở cửa bước vào, theo sau ông là một cậu trai trẻ ước chừng 16, 17 tuổi.

“Chị yếu mà còn luyện truyện cả ngày lẫn đêm, con biết thế nào cũng có ngày này mà!” Cậu con trai tiến vào để một túi trái cây lên bàn làm bằ

“Hạ Minh Tường, hôm nay con không đi học sao?” Người phụ nữ quay sang nhìn con trai mình.

“Con tan học rồi, mẹ chăm chị mới có một ngày một đêm mà đã quên hết giờ giấc rồi!” Hạ Minh Tường bĩu môi.

“Bác sĩ nói Như Mai khi nào thì tỉnh?” Ông Hạ kéo ghế ngồi kế bên giường bệnh.

“Bác sĩ nói chậm nhất ngày mai nó sẽ tỉnh, vì sốt cao nên mê sáng một chút!” Bà Hạ vuốt tóc con gái dịu dàng nói.

“Tôi đã dặn bà ở nhà canh chừng kỹ hai đứa nhỏ, đứa lớn quá mê ngôn tình bà phải hạn chế nó ít xem lại chứ. Còn đứa nhỏ mê nghiên cứu khoa học thì bà phải giám sát không cho nó làm nổ tung một số thứ trong phòng rồi mà!” Ông Hạ day trán.

“Tôi...tôi... xin lỗi tôi mãi xem phim nên quên mất!” Bà Hạ đỏ mặt.

“Haizz... tôi không biết phải nói sao nữa!” Ông Hạ lắc đầu trước vợ con của mình.

“Ông mới xuống máy bay ông về nghỉ ngơi đi, Như Mai không sao hết, mai ông hãy vào thăm con bé!” Bà Hạ nắm lấy tay chồng nói.

“Ba, có con ở đây rồi ba về nghỉ ngơi đi ngày mai hãy vào!” Hạ Minh Tường anh dừng tuyên bố.

“Hai ba con ông về hết đi, tôi ở đây với con là được rồi!” Bà Hạ kiên quyết.

“Mẹ, dù gì đây cũng là phòng VIP của bệnh viện, rộng rãi thoải mái thế này con ngủ lại cũng không sao mà!” Hạ Minh Tường ngồi xuống sô pha hai chân bắt chéo lật tạp chí ra xem.

“Cái thằng nhãi này, có ai lại muốn ở bệnh viện hả?” Không chịu nổi tính thẳng con bà Hạ chạy tới cú lên đầu Hạ Minh Tường một cái thật đau.

“Ui da...mẹ...” Hạ Minh Tường nhăn nhó.

“Được rồi, mẹ con hai người trật tự đi! Tôi về nhà thay đồ xong sẽ tới!” Ông Hạ nói xong xách cặp lên ra về.

Mẹ con bà Hạ nhìn nhau đầy sát khí dường như ai cũng muốn nói lỗi tại đối phương đã làm ông Hạ bỏ ra về.

Tôi cảm nhận được âm thanh xung quanh, nghe được những tiếng nói quen thuộc. Là tiếng nói của ba, mẹ và em trai tôi nhưng tôi không tài nào mở mắt ra được. Tôi nhớ mình đã rơi xuống biển trong lúc mọi người đang nói cười vui vẻ sau đó thì không biết gì nữa.

Bây giờ tôi chỉ muốn ngủ một giấc, tôi thấy rất buồn ngủ cả người dường như bị rút hết sức lực. Nhưng tôi lại muốn biết tôi đến cùng là bị gì, Diệp Gia Thành ở đâu? Tôi muốn nhìn thấy anh ấy.

Phân cách tuyến...

“Bác sĩ, sao con gái tôi vẫn chưa tỉnh?” Bà Hạ lo lắng nhìn bác sĩ đang xem xét tình hình cho con gái mình.

“Đúng đó, không phải nói chị cháu hôm nay sẽ tỉnh sao?” Hạ Minh Tường chen vào.

“Có lẽ cơ thể cô ấy vẫn còn yếu, con sốt đã lui rồi người nhà yên tâm đi!” Bác sĩ cầm bút ghi chép lên giấy sau đó quay đầu nói.

“Vậy bao giờ chị cháu tỉnh?” Hạ Minh tường nhanh mồm

“Trễ nhất là trưa nay!” Vị bác sĩ già đẩy gọng kính nói.

“Cám ơn bác sĩ!” bà Hạ cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Như Mai tỉnh rồi sao?” Ông Hạ vừa bước vào cửa đã vội hỏi.

“Ông tới rồi à, con gái mình vẫn chưa tỉnh bác sĩ nói trưa nay nó sẽ tỉnh!” bà Hạ mỉm cười.

Tôi xác định mình nghe không nhầm, tôi nghe thấy giọng nói của ba, mẹ mình còn có đứa em hay chọc phá tôi. Tôi cố gắng mở mắt...

Bệnh viện J – thành phố L – nước H – TK22

Diệp Gia Thành gương mặt rũ rượi ngồi bên cạnh giường bệnh nắm chặt tay Lô Ái Thi. Anh như một người mất hồn suốt hai tháng kể từ ngày Lô Ái Thi rơi xuống nước hôn mê cho đến nay. Anh cứ nắm chặt tay cô lặng lẽ, nhiều lúc không kim được cứ để nước mắt lăn dài trên má.

“Tôi thật vô dụng đúng không? Ngay cả vợ mình cũng không bảo vệ được!” Diệp Gia Thành nhếch khóe môi, trên cằm anh râu đã mọc dài. Chưa bao giờ Diệp Gia Thành tàn tạ đến thế.

“Cậu đừng nói như vậy, làm sao cậu biết được tên khốn Hà Bác Viễn lại sử dụng thủ đoạn hèn hạ như vậy chứ?” Lô Tử Nam dựa lưng vào cửa sổ nghiêng răng cắn hận.

Diệp Gia Thành nhắm mắt gục đầu trên giường bệnh. Bác sĩ sau khi khám nhiều lần, xem xét rất kỹ thì kết luận Lô Ái Thi hôn mê do bị một chất độc lạ xâm nhập vào não gây tê liệt mọi hoạt động của não bộ. Mà nguyên nhân đó xuất phát từ một cây kim nhỏ được đâm sâu vào gáy cô. Cây kim được chế tác rất nhỏ, bên trong nó chứa một lượng chất độc dù ít nhưng đủ để gây tê liệt thần kinh con người. Từ gáy đã xâm nhập đến các dây thần kinh xung quanh, đến khi xâm nhập hoàn toàn đến thời điểm não bộ bị tê liệt Lô Ái Thi mới bất tỉnh và hôn mê sâu.

Tim Lô Ái Thi vẫn có nhịp đập, tuy nhiên đập rất nhẹ. Hô hấp Lô Ái Thi hiện tại rất mỏng manh. Bác sĩ đề nghị người thân phải luôn ở bên cạnh nói chuyện để kích ứng não bộ của cô tránh việc não bộ chết hoàn toàn nên Diệp Gia Thành không dám rời xa nửa bước.

“Bà xã! Em nói muốn bên anh mãi mãi không xa anh kia mà! Em mau tỉnh lại đi!”

“Bà xã, em tỉnh lại cùng anh ngắm mặt trời mọc có được không?.... Bà xã, anh không thể sống thiếu em...bà xã....” Diệp Gia Thành đau khổ.

“Gia Thành, cậu kìm nén cảm xúc có được không? Nếu cậu còn như vậy tôi sẽ kéo cậu ra khỏi đây ngay! Cậu có biết cảm xúc bất ổn của cậu tạo ra năng lực gây nhiễu loạn thiết bị điện tử không?” Lô Tử Nam gằn nhẹ nhìn vào máy đo điện tâm đồ.

Diệp Gia Thành sững người, dường như nhận ra sự nghiêm trọng do mình mang đến. Anh nhanh chóng điều tiết cảm xúc của mình.

“Anh nói đúng, tôi phải mạnh mẽ. Chỉ có mạnh mẽ mới có thể tiếp thêm niềm tin và sức mạnh cho Ái Thi!”

“Ái Thi, vì anh, vì mọi người đang ở đây chờ đợi em. Em nhất định phải mau tỉnh lại! Mình cùng đi đến cánh đồng hoa Lavender mà em hằng mơ ước có được không? Anh vẫn chưa đưa em tới đó kia mà! Ái Thi, em nhất định phải tỉnh lại! Ái Thi....”

Bệnh viện K – thành phố D – nước Y – TK21

Tôi nghe được tiếng nói của Diệp Gia Thành, anh đang gọi tên tôi tha thiết, anh gọi tôi tỉnh lại nhưng tôi mệt quá, tôi rất muốn ngủ. Anh vẫn gọi tôi còn nói sẽ đưa tôi đi thăm cánh đồng oải hương lớn nhất thế giới... Tôi muốn nhìn thấy anh, tôi muốn mở mắt dậy...

“Như Mai, con tỉnh rồi!”

“Mẹ...” Vừa mở mắt tôi đã thấy mẹ tôi.

“Chị...”

“Ba,... Minh Tường...” Tôi yếu ớt gọi tên từng người trước mặt.

Tôi đã trở về với thế giới của mình rồi sao? Qua 15 năm hạnh phúc ở một thế giới khác hôm nay tôi trở về với thế giới của mình. Tôi không muốn điều đó, dù rằng tôi rất muốn gặp lại gia đình mình nhưng bấy lâu nay tôi luôn cho rằng mình đã chết, Hạ Như Mai đã chết. 15 năm rồi họ vẫn như xưa, không hề thay đổi một chút nào.

“Như Mai, con thấy trong người thế nào? Con đó, đọc truyện nhiều đến nỗi sốt cao hôn mê!” Mẹ tôi mắng.

“Bà để cho con nó nghỉ!” Ba tôi lờm mẹ.

Trong tâm trí tôi vang vọng tiếng gọi ầm ập của Diệp Gia Thành, tôi đưa tay ôm lấy đầu.

“Ahh...Gia Thành...Gia Thành!!!”

“Như Mai, con làm sao vậy?” Mẹ tôi hốt hoảng.

Tôi nhớ anh vô cùng, chỉ cần nghĩ đến suốt quãng đời còn lại của mình tôi sẽ không còn được nhìn thấy anh nữa, không còn được ở bên anh, không có anh bên cạnh là tim tôi lại đau nhói. Là con tim hay linh hồn tôi đang đau đớn gào khóc?

“Mẹ...anh ấy đang gọi con...” Tôi thờ dốc.

“Con nói sáng gì đó?” Ba tôi sờ trán tôi.

“Ba...mẹ...anh ấy.... chồng con.... chồng con anh ấy đang gọi con...” Tôi khó khăn hít thở.

“Chị hai, chồng nào? Cái gì mà chồng chị gọi chị?” Hạ Minh Tường tròn to mắt.

“Mẹ...ba...chồng con...gọi con...con phải về với anh ấy...con muốn nhìn thấy anh ấy..... con xin lỗi...” Tôi cảm kích động.

“Gia Thành...Gia Thành!!!” Tôi nhắm mắt, nước mắt rơi xuống từng giọt.

“Mẹ ơi, chị gọi tên ai đó!” Hạ Minh Tường kinh ngạc.

“Em trai...thay chị chăm sóc mẹ...chị muốn đi gặp chồng chị...anh ấy đang gọi chị... chị muốn ở bên cạnh anh ấy...” Tôi dùng hết chút sức lực yếu ớt bắt lấy tay em trai mình.

“Như Mai, con mê sảng rồi....ông à mau gọi bác sĩ!” Mẹ tôi hét lên.

“Không...ba, mẹ... con xin lỗi, con mệt quá.... con muốn ngủ!... muốn quay về với anh ấy!” Tôi nắm chặt tay em trai mình đưa mắt nhìn ba, mẹ như thể biết đây là lần sau cuối tôi nhìn thấy họ.

“Như Mai!” Mẹ tôi òa khóc.

“Con...xin...lỗi...” Tôi nhắm nghiền hai mắt xuôi tay chìm vào bóng tối.

“Như Mai/ chị!”

Điện tâm đồ kêu lên một âm thanh chói tai rồi màn hình chạy một đường thẳng dài....

Bệnh viện J – thành phố L – nước H – TK22

Điện tâm đồ bắt chợt kêu lên âm thanh chói tai rồi màn hình chạy một đường thẳng dài khiến tất cả mọi người đang có mặt trong phòng bệnh tim ngừng đập trong phút chốc. Diệp Gia Thành hoảng hốt:

“Ái Thi!”

“Mau gọi bác sĩ!” Anh hét to, bàn tay nắm chặt tay Lô Ái Thi.

Một đoàn bác sĩ nhanh chóng chạy vào làm một loạt kiểm tra, đưa mắt nhìn điện tâm đồ rồi kiểm tra mắt Lô Ái Thi vị bác sĩ trưởng khoa nhìn Diệp Gia Thành.

“Sếp Diệp, thành thật xin lỗi chúng tôi đã cố gắng hết sức! Cô ấy đã đi rồi!” Giọng nói vị bác sĩ đầy áy náy.

Diệp Gia Thành sau khi nghe xong câu nói anh như một kẻ mất hồn ngồi phịch lên ghế. Lô Tử Nam không đứng vững đưa tay vịn tường. Điều Khúc Lan nhào vào lòng Lô Hường Nhật òa khóc.

“Ái Thi... không thể nào... không thể nào!” Nước mắt Diệp Gia Thành thi nhau rớt xuống, anh nhìn gương mặt người anh yêu thương nhất đang nhắm nghiền hai mắt mà lòng anh dường như hoàn toàn trống rỗng. Anh không còn cảm nhận được đau đớn nữa, dường như mọi cảm giác với anh bây giờ đều là trống rỗng.

Diệp Gia Thành siết chặt nắm đấm trong tay, gục ngã trước giường bệnh.

Bất ngờ điện tâm đồ kêu một tiếng rồi từ số 0 vọt lên nhanh chóng và thay đổi liên tục 88 -90, 88-90, 88-90....

“Ái Thi!” Diệp Gia Thành nhìn điện tâm đồ mừng rỡ.

Tôi từ từ mở mắt, lần mở mắt này tôi chỉ mong sẽ nhìn thấy Diệp Gia Thành, người mà tôi đánh đổi tất cả chỉ để có thể ở bên anh. Ba, mẹ tôi còn có em trai. Còn anh nếu mất đi tôi sẽ không thể nào vượt qua được cú sốc to lớn đó.

“Gia... Thành...” Tôi khẽ mấp máy đôi môi gọi tên anh khi nhìn thấy khuôn mặt dù có thay đổi trở nên tàn tạ thì tôi vẫn có thể nhìn ra anh.

“Ái Thi! Anh biết mà, em không thể bỏ anh, em sẽ không bỏ rơi anh!” Diệp Gia Thành mừng rỡ nắm lấy tay tôi ôm vào lòng.

Mọi người xung quanh đều mừng rỡ trong kinh ngạc. Mấy vị bác sĩ mở to đôi mắt không thể tin được vào những gì mình đã nhìn thấy.

Bạn đang đọc truyện *Ba Bé Bi Là Nam Chính Phán Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Hạnh phúc viên mãn - Chương cuối

Tôi thật may mắn khi được quay lại thế giới này một lần nữa, cuối cùng tôi cũng có thể ở bên cạnh Diệp Gia Thành mà không vương bận điều gì. Nhớ lại ánh mắt của ba, mẹ khi nhìn tôi lần cuối trong lòng chợt đau nhói. Minh Tường vẫn mặc trên người bộ đồng phục THPT, có lẽ khoảng thời gian 15 năm tôi lưu lạc đến nơi này chỉ là một hai ngày đối với thế giới bên kia.

Nằm trên giường bệnh suốt năm tháng ròng cuối cùng tôi cũng được xuất viện, hầu như tất cả bác sĩ đều cho rằng sự sống lại của tôi là một kỳ tích. Trên mặt báo khắp các nước đều đăng tải tin tức về tôi, mặc dù Trần Ngạn Quân đã che giấu rất kỹ không để tin tức lọt ra ngoài nhưng mọi việc khó mà giữ được trước những tay nhà báo lành nghề.

Trên khắp các mặt báo đều có nhiều tiêu đề về tôi chiếm một trang lớn. “Vợ chỉ huy Diệp Gia Thành đang lâm vào tình trạng hôn mê sâu”, “Phu nhân tổng chỉ huy PW đang trong tình trạng nguy kịch”.... Trong thời gian tôi hôn mê sếp Diệp hoàn toàn suy sụp, nhìn anh tiều tụy mà tôi đau lòng không thể tả.

Tôi nằm trong lòng anh dịu dàng nói:

“Ông xã, nhìn anh như thế em rất đau lòng!”

“Anh tàn tạ thế nào cũng không sao, chỉ cần em tỉnh lại là đủ rồi!” Diệp Gia Thành ôm chặt lấy tôi.

“Cho dù bất anh phải đánh đổi sinh mạng cho em cơ hội sống anh cũng cam tâm!” Diệp Gia Thành nghẹn ngào.

“Không được, nếu em tỉnh lại mà không có anh thì làm sao em sống được! Em chỉ hạnh phúc khi có anh bên cạnh!” Tôi rơi nước mắt ôm chặt anh hơn khi nghe anh nói.

“Được, chúng ta mãi bên nhau. Không cho ai được phép rời đi cả!” Diệp Gia Thành mỉm cười dịu dàng.

Ánh mặt trời ngoài cửa sổ đang lên cao như chứng minh cho lời ước hẹn của chúng tôi “Sẽ mãi mãi bên nhau”. Nhưng tôi biết trong tình yêu dù yêu đến bao nhiêu cũng sẽ có sự chia ly vĩnh viễn. Không một ai không già đi và rồi sẽ đi về bên kia cõi vĩnh hằng. Là anh hay là tôi, một trong hai người chúng tôi sẽ xuôi tay nhắm mắt rồi bỏ đời phàm trần. Cuộc đời là như thế đó, không một ai thoát khỏi số kiếp sinh lão bệnh tử để rồi cuối đời sẽ để lại một người còn trên thế gian lẻ loi cô độc. Và rồi người đó cũng sẽ ra đi, một ngày nào đó người yêu thương nhất sẽ trở về đón họ cùng nắm tay nhau đi về cõi vĩnh hằng.

Đó là một sự thật không thể xoay chuyển, vì thế phải trân trọng hạnh phúc đang có được trước mắt. Khó khăn vô cùng khi bạn có thể ở bên cạnh người bạn yêu và người đó cũng yêu bạn, hãy trân trọng cái hạnh phúc đó! Tôi biết ai trong chúng ta đều nghĩ xa vời, nghĩ về tương lai sau này sẽ ra sao? Tương lai sẽ ra sao thì hãy tin rằng dù cuối đời trong hai người ai sẽ là người ra đi trước, nếu là người ấy thì người ấy vẫn sẽ trở về đón bạn cùng đi khi

bạn không còn đủ sức sinh tồn trên thế gian nữa!

Hãy vững tin là như thế thì câu nói “Bên nhau mãi mãi!” sẽ vĩnh viễn tồn tại đúng nghĩa của nó!

Phân cách tuyến...

Mùa đông đến thật nhanh, tôi bị quần như một cục bông đi không nổi lười biếng đến độ muốn lăn lăn. Bước ra khỏi phòng ngủ như thường lệ nhưng hôm nay lại không thấy bóng dáng người đàn ông của mình ở đâu, tôi cau có mặt mũi:

“Diệp Gia Thành! Em muốn ăn lẩu!” Nâng cái bụng tròn vo như quả bóng của mình tôi đi tới mở tủ lạnh bẻ một đĩa trái cây tươi ra, đưa tay lấy một miếng xoài cho vào miệng nhai.

“Bà xã! Trời lạnh sao em lại ra đây!” Diệp Gia Thành lật đật chạy từ dưới bếp lên nắm lấy tay tôi lo lắng.

“Em muốn ăn lẩu!” Tôi lặp lại lời nói khi này của mình một lần nữa.

“Không phải lúc này em nói muốn ăn thịt bò hầm sao?” Diệp Gia Thành vuốt mồ hôi trên trán, trước ngực anh đeo một cái tạp dề màu xanh nhạt, trên tạp dề có hình một hủ heo trông rất dễ thương như cái mặt anh lúc này vậy.

“Em đổi ý rồi! Hiện tại em muốn ăn lẩu!” Tôi chu môi.

“Được, em chờ anh. Anh vào thay quần áo sẽ đi mua nguyên liệu về nấu cho em ngay!” Diệp Gia Thành nhanh chóng quay đầu đi lên lầu.

Mấy phút sau anh bước xuống với bộ quần áo đơn giản, quần bò và áo thun, trên người khoác thêm một chiếc áo vì trời rất lạnh. Anh tiến đến đối diện tôi:

“Em vào phòng đi, ngoài này lạnh lắm. Anh đi một lát sẽ về ngay, em ở nhà chờ anh!” Diệp Gia Thành có ý diu tôi vào phòng.

Tôi chợt thấy nổi bực bội trong người tan biến hết, nhìn tuyệt không ngừng rơi ngoài trời trong lòng bỗng dưng thấy một trận đau lòng. Tôi ôm chầm lấy anh.

“Không cần, không cần đi nữa! Em không muốn ăn nữa!” Tôi thút thít.

“Sao vậy? Lúc này em nói muốn ăn mà!” Diệp Gia Thành cúi người đưa tay gạt nước mắt cho tôi.

“Đừng khóc, nói anh biết làm sao bà xã anh lại khóc rồi?” Anh ôn nhu biểu cảm có vẻ bối rối.

“Em không muốn ăn lẩu nữa, chẳng phải anh đang làm thịt bò hầm hay sao? Mình ăn thịt bò là được rồi!” Tôi níu lấy tay áo anh sụt sịt.

“Anh đi mua nguyên liệu về là có thể nấu lẩu cho em ăn rồi!” Diệp Gia Thành mỉm cười.

“Em không muốn anh vất vả! Bên ngoài tuyết rơi rất dày!” Tôi mím môi.

“Ahhh/ahhh!” Tôi và sếp Diệp cùng la lên. Đứa bé trong bụng tôi vừa mới đạp hai cái thật mạnh, vì tôi ôm lấy sếp Diệp nên anh có thể cảm nhận được cái đạp mạnh của con.

“Nó lại đạp nữa kìa!” Tôi nắm lấy tay anh đặt lên bụng mình.

“Phải, con của anh thật nghịch ngợm! Chắc nó cũng muốn ăn lẩu đây!” Diệp Gia Thành khom người áp tai vào bụng tôi.

“Không đúng, nó là tán thành lời nói của em, không cho phép ba đi ra ngoài!” Tôi phản pháo.

“Vậy sao?” Diệp Gia Thành đưa mắt nhìn tôi.

“Mau vào lấy thịt bò cho em và con ăn đi!” Tôi nắm lấy tay anh đẩy anh vào bếp.

Diệp Gia Thành mỉm cười thuận theo thế đẩy của tôi đi vào bếp.

Phân cách tuyến...

Kỷ Ngự Trình đeo một chiếc kính đen, trên người mặc một bộ đồ sành điệu nghênh ngang tiến vào một quán Bar to đồ sộ, đi phía trước là hai nhân viên PW vội vã mở cửa cho anh. Theo sau khoảng hơn 20 nhân viên cảnh sát thường phục bên hông phải có trang bị súng giảm âm ngắn, hông trái mang còng.

Nhìn như một lão đại của băng nhóm nào đó dẫn đầu em tới quán Bar khuây khỏa. Đám vệ sĩ của quán tiến lên ngăn cản lập tức bị hai nhân viên PW xử gọn. Một người hô lên:

“Chúng tôi là cảnh sát, đề nghị tất cả đứng yên, giữ nguyên hiện trường!”

“Cảnh sát tới...” Mọi người trong quán ầm ĩ lên.

Quản lý quán Bar hồi hả chạy tới, trên mặt hân lộ vẻ lo lắng.

“Mấy anh cảnh sát, quán chúng tôi làm ăn chân chính có phải mấy anh muốn tới kiểm tra giấy tờ không?”

“Không nghe lời tôi vừa nói à? Tất cả đứng yên, giữ nguyên hiện trường!” Ký Ngự Trình đưa khuôn mặt lạnh tanh nhìn quản lý, tay cầm chiếc kính vắt lên cổ áo.

“Vào trong lục soát!” Sếp Ký vẫy tay ra hiệu, hàng loạt cảnh sát nhanh chóng ập vào.

“Đừng, đừng mà... có gì từ từ nói!” Quản lý sợ hãi kéo lấy cánh tay Ký Ngự Trình

10 phút sau...

“Báo cáo sếp! Tìm thấy được rất nhiều hàng trắng được giấu dưới quầy pha chế!”

“Thưa sếp, phòng karaoke bên trong có dấu hiệu mại dâm!”

“Sếp Ký, trên lầu có rất nhiều kẻ khả nghi!”

“Tốt! Bây giờ chúng tôi đã có bằng chứng quán của ông đã vi phạm pháp luật, tổ chức mại dâm, buôn bán hàng cấm và cũng tình nghi nơi này có liên quan đến đường dây tội phạm xuyên quốc gia LK! Mời ông theo chúng tôi để phối hợp điều tra!” Ký Ngự Trình vừa dứt lời quản lý đã bị hai cảnh sát tiến lên bắt lấy còng tay ra sau.

Quản lý sợ hãi không nói được câu gì biện minh bị đẩy đi như một người mất hồn.

“Mang tất cả về đội các anh, xét nghiệm hết tất cả bọn họ! Tôi về PW trước!” Ký Ngự Trình nói xong quay lưng đi để lại cho cảnh sát xử lý.

Phân cách tuyến...

Lô Từ Nam lăm bằm mắng thâm trong miệng..

“Thật không biết mình già nhập PW làm gì nữa, chỉ tại nhẹ dạ nghe lời cái tên háo sắc kia dụ dỗ. Nhiệm vụ đầu tiên lại phải đi tới cái nơi khi ho cò gáy này! Một cộng lông chim cũng không thấy!”

“Nói cái gì đó?” Lô Hường Nhật và Diêu Khúc Lan đi tới.

“Không có gì, đang nghĩ sao nơi này lại không có chim!” Lô Từ Nam nhe răng.

“Cũng đúng, nơi đây toàn rừng núi mà lại không thấy con chim nào!” Lô Hường Nhật gật đầu.

“Chúng ta đến nơi xây dựng dở một cái nhà nhỏ ở trong đó nằm vùng biết bao giờ mới trở lại thành phố haizz...” Lô Từ Nam thở dài.

“Chú không thích thì có thể về cùng đi lũng sục tội phạm ma túy, mại dâm với sếp Ký hay theo dõi đường dây vận chuyển buôn bán vũ khí với sếp Trần cũng được mà!” Diêu Khúc Lan ngây thơ nói.

“Không không... em chân yếu tay mềm lỡ bị mấy tên nghiện ma túy cầm kim tiêm dọa nạt thì làm sao? Đi theo dõi tội phạm buôn bán vũ khí thì càng nguy hiểm hơn, không may chúng bắn thì làm sao chạy kịp? Em vẫn chưa có vợ con gì mà...” Lô Từ Nam sợ hãi.

Lô Hường Nhật liếc xéo Lô Từ Nam một cái rồi kéo Diêu Khúc Lan đang trợn to mắt vì lời nói của em chồng đi lên trước. Trong lòng anh rất khinh bỉ em trai mình, rõ ràng nó không tệ như nó nói thế mà lại tỏ vẻ mình rất tệ hại. Anh quá hiểu Lô Từ Nam nên mất điếc tai ngơ trước những gì Lô Từ Nam nói đã thành thói quen. Duy chỉ có cô vợ khờ khạo của anh là thường xuyên bị nó đã kích trầm trọng.

Lần này Lô Hường Nhật, Diêu Khúc Lan, Lô Từ Nam nhận nhiệm vụ đi điều tra đường dây khai thác kim cương, khoáng chất phạm pháp. Nằm trong 5 đường dây lớn của tổ chức LK – Buôn bán vũ khí, ma túy, mại dâm, khai thác khoáng sản, rửa tiền.

Phân cách tuyến...

Trần Ngạn Quân ngồi trên ghế mà mắt dường như muốn híp lại vì buồn ngủ, mấy ngày liên tiếp anh đã không được ngủ ngon. Tụi đàn em của lão đại LK quả nhiên rất lợi hại cứ làm anh xoay vòng vòng mãi mà không bắt được chúng.

“Sếp Trần! Lão đại hỏi có cần điều thêm người qua bên anh hay không?” Trịnh Vĩ Bình ôm túi snack vừa ăn vừa hỏi bằng quơ.

Khò....khò...khò... đáp lại Trịnh Vĩ Bình là tiếng ngáy đều đều của Trần Ngạn Quân.

Trong lòng Trịnh Vĩ Bình kêu gào đòi lật bàn.

Đưa tay lấy một gói snack chưa mở Trịnh Vĩ Bình vỗ mạnh một cái... Bùm...

“Địch phát hiện rồi ư?” Trần Ngạn Quân lập tức tỉnh ngủ bật dậy.

Phân cách tuyến...

Tổng cục PW mấy ngày gần đây rất tất bật, nghe nói họ đang nhận một chuyên án mới vô cùng ‘chật vật và lầy lội’. Gọi là nhận đường như không đúng lắm, phải nói là nhiệm vụ của họ mới đúng. Nghe thiên hạ đồn đại chuyên án này khá nghiêm trọng, liên quan tới đường dây tội phạm mới phát triển nhưng danh tiếng và quy mô lại lan xa khiến cả thế giới nghe tin phải khiếp sợ đến độ vỡ mặt.

Đường dây tội phạm khét tiếng chuyên về buôn bán vũ khí, ma túy, mại dâm, rửa tiền phi pháp xuyên 92 quốc gia trên toàn thế giới. Có hệ thống ngầm rất tinh vi, bộ phận cầm đầu thì như vũ bão. Đứng hỏi vì sao tôi chỉ nghe nói. Vì hiện tại tôi đang ở nhà chăm sóc cho con trai vừa mới chào đời của mình.

Thằng bé chỉ mới hơn sáu tháng mà rất dễ thương, khẩu khinh. Bé có đôi mắt câu hồn giống như ba nó vậy, cái miệng thì lúc nào cũng nhếch lên. Chưa gì đã sở hữu được hết tính cách của ba nó rồi, khi nó cười tôi nhìn thế nào cũng trông thật đều. Đôi chân mày nhìn y chang sếp Diệp, tóm lại nó với sếp Diệp như từ một khuôn đúc ra vậy. Đến ba, mẹ chồng tôi còn nói con trai tôi chẳng khác gì sếp Diệp lúc nhỏ là bao.

Bà nội tôi rất mê đứa cháu cố này, dù đi du lịch đâu xa cứ cách một tháng lại về nhà thăm nó một lần. Ba, mẹ chồng vì nó mà định cư ở nước S luôn chỉ để thường xuyên sang thăm cháu. Để cho thuận tiện nên nhà ba, mẹ ở ngay đối diện nhà chúng tôi. Nhìn con nhỏ ư a suốt cả ngày tôi cảm thấy vô cùng sung sướng.

“Sau này khi lớn lên con nhất định phải giống ba đó, nếu không mẹ sẽ đánh vào mông con!” Tôi véo một cái nhẹ lên má con trai. Con phải giống ba chung thủy, không được trăng hoa, giống ba tài giỏi bảo vệ dân chúng, giống ba mạnh mẽ bảo vệ mẹ...

Diệp Gia Thành không biết về từ khi nào anh bước vào phòng tiến tới ôm tôi vào lòng:

“Bà xã, anh thật sự rất hạnh phúc!”

“Em cũng hạnh phúc lắm ông xã!” Tôi tựa vào vai anh.

Con trai nhìn thấy ba về liền nở nụ cười thật tươi bi bô, hai tay bé giơ lên như thể đang đòi ba ba cưng chiều. Sếp Diệp thấy thế mừng yêu:

“Diệp Giang Hạo, tên nhóc này để ba ôm mẹ một tí cũng không được sao, ba đâu có giành mẹ con!”

Tôi bật cười sau câu nói của anh, một nhà ba người hạnh phúc, ấm áp bên nhau trong tiếng cười trẻ thơ giòn tan!

Bạn đang đọc truyện *Ba Bé Bi Là Nam Chính Phán Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.